GRÆCÆ

GRAMMATICES RUDIMENTA.

Ex Libris Henrici IN *Harwelmis.*

Usum Scholæ *Westmonasterienſis.*

LONDINI,

Ex Officinâ *Eliz. Redmayne.* MDCLXXXIX.

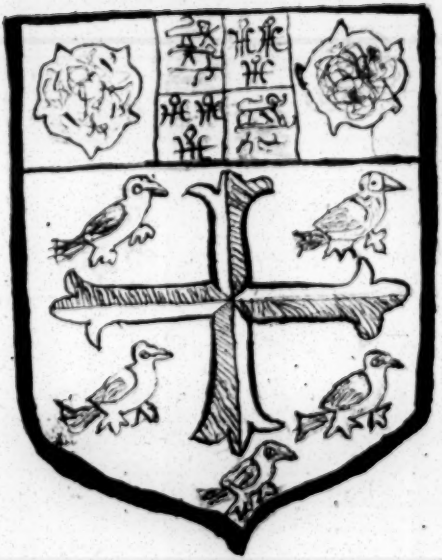

¶ LITERÆ Γράμματα

pagina Grammatica matrica 2

Græcorum ſunt viginti quatuor.

Figura.	Nomen.		Poteſtas.
Α α	ἄλφα	*alpha*	a
Β β ϐ	βῆτα	*beta*	b
Γ γ ſ	γάμμα	*gamma*	g
Δ δ ∂	δέλτα	*delta*	d
Ε ε	ε ψιλὸν	*e pſilon*	e breve
Ζ ζ ζ	ζῆτα	*zeta*	z
Η η	ἦτα	*eta*	e longum
Θ θ ϑ	θῆτα	*theta*	th
Ι ι	ἰῶτα	*iota*	i
Κ κ	κάππα	*kappa*	k c
Λ λ	λάμϐδα	*lambda*	l
Μ μ	μῦ	*mu*	m
Ν ν	νῦ	*nu*	n
Ξ ξ	ξῖ	*xi*	x
Ο ο	ο μικρὸν	*o micron*	o parvum
Π π ϖ	πῖ	*pi*	p
Ρ ρ ῤ	ῥῶ	*rho*	r
Σ ϛ σ ς	σῖγμα	*ſigma*	ſ
Τ τ ϯ	ταῦ	*tau*	t
Υ υ	υ ψιλὸν	*u pſilon*	u
Φ φ	φῖ	*phi*	ph
Χ χ	χῖ	*chi*	ch
Ψ ϕ	ψῖ	*pſi*	pſ
Ω ω	ὦ μέγα	*o mega*	o magnum.

Ex Literis ſeptem ſunt Vocales φωνήεντα. α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Reliquæ ſeptendecim ſunt Conſonantes σύμφωνα.

pf 2

Vocales Analogæ.

p 3 Longæ μακραὶ, η, ω. Breves βραχεῖαι, ε, ο. Ancipites ἀμφίβολα, α, ι, υ.

Præpositivæ προτακτικαὶ α ε, η, ο, ω. Subjunctivæ ὑποτακτικαὶ, ι, * υ.

* υ Præpositiva est antè ι. Ex Præpositiva & Subjunctiva fit Diphthongus.

p 4 Diphthongi διφθογγοι 12.

Sex propriæ ἴδιοφωνοι, αι, αυ, ει, ευ, οι, υι.

p 5 Sex impropriæ καταχρηστικαὶ, { tres surdæ ἄφωνοι, ϛ, ϟ, ϙ. / tres absonæ κακόφωνοι, ηυ, ῃ, ωυ.

Consonantes

p 4 Sunt duplices, Mutæ ἄφωνα, β, γ, δ, θ, κ, π, τ, φ, χ.

† Pro δσ, κσ, πσ.

* Pro ν scribitur p 2 { γ ante γ, κ, ξ, χ, & ante eadem ubiq; sonat ut ν. / μ ante β, μ, π, φ, ψ. / λ & plerumque ρ, σ, ante similem. }

p 3 Semivocales ἡμίφωνα, { Duplices διπλᾶ, ζ, ξ, ψ. † / Liquidæ ὑγρὰ, seu immutabiles ἀμετάβολα, λ, μ, * ν, ρ. / σ litera solitaria, suæ potestatis, μονα δικὸν, ἀσημον. }

Literis accidunt Spiritus.

Spiritus πνεύματα

p 5 Duo sunt: { Lenis sive tenuis ψιλὸν (᾽). / Asper sive densus δασὺ (῾). }

Omnis vocalis vel diphthongus initialis spiritu tenui vel aspero notatur, ut ὄρος mons, ὅρος terminus: υ, semper aspero, ut ὗς sus: sic etiam ρ semivocalis, ut ῥὶν nasus. Quòd si ρ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur, ut μύῤῥα myrrha.

p 4 Consonæ mutæ tametsi nullo spiritu notentur, pro ratione tamen illius inclusi dividuntur in { Tenues ψιλὰ, π, κ, τ. / Medias μέσα, β, γ, δ. / Aspiratas δασέα, φ, χ, θ. }

Oppositæ inter se, ἀντίστοιχα, { π, β, φ. / κ, γ, χ. / τ, δ, θ. }

p 6 Tenues elisâ vocali aut diphthongo suâ migrant in aspiratas, si sequens vocalis aut diphthongus aspiretur: πῦ, κῦ, in suas aspiratas φῦ, χῦ.

Ex literis syllabæ fiunt, ex syllabis dictiones, ex dictionibus oratio.

Syllabis accidunt Tempora, Accentus, Apostrophus.

Tempora

Tempora χρόνοι

Duo sunt: Longum (–), Breve (⏑). Utrumque vel Natura φύσει, ut χειμὼν hyems, θέρος æstas. Positione θέσει, ut μάστιξ flagellum, παῖς puer. Usu χρήσει, ut Ἵππος, Πάρις. p. 6.

Accentus τόνοι

Sunt tres: Acutus ὀξεῖα (´), Gravis βαρεῖα (`), Circumflexus περισπωμένη (῀). p. 9.

Acutus habet locum in ultima, penultima, antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum ὀξύτονον, ut Θεὸς Deus: penacutum παροξύτονον, ut κόσμος mundus: antepenacutum προπαροξύτονον, ut ἄγγελος angelus.

Circumflexus, in ultima & penultima; unde vocabulum dicitur circumflexum περισπώμενον, ut ζυκῆ ficus arbor: antecircumflexum προπερισπώμενον, ut ζῦκον ficus.

Gravis tantùm in ultima signatur; unde vocabulum dicitur (ut priùs) ὀξύτονον, ut Χριστὸς Christus: sed in omni syllaba intelligitur in qua accentus non pingitur. In ultima verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum βαρύτονον, ut κόσμος, ἄγγελος, ζῦκον.

Apostrophus ἀπόστροφος (᾽)

Notat α, ε, ι, ο, αι, ultimas breves abjectas esse propter vocalem vel diphthongum proximè sequentem, ut οὐδ᾽ ὄναρ, neque somnium: si sequens illa aspiretur, mutatur tenuis præcedens in aspiratam, ut οὐδ᾽ ὑπὲρ neque visis, νυχθ᾽ ὅλην totam noctem, πρὸ᾽ ἄττα; quid ita?

DICTIONES λέξεις p. 11

Octo sunt: Articulus ἄρθρον, Nomen ὄνομα, Pronomen ἀντωνυμία, Verbum ῥῆμα, Participium μετοχή, * Adverbium ἐπίρρημα, Conjunctio σύνδεσμος, Præpositio πρόθεσις. Ex his priores quinq; sunt declinabiles κλιτοί, tres posteriores sunt indeclinabiles ἄκλιτοι. Declinabilium aliæ regulares ἀνάλογοι, aliæ irregulares ἀνώμαλοι.

* Sub Adverbio comprehenditur Interjectio.

Dictionum affectiones πάθη sunt, 1°. Communes: Species εἶδος, Figura σχῆμα: Species, Primitiva πρωτότυπον, Derivativa παράγωγον: Figura, Simplex ἁπλοῦν, sive Incomposita ἀσύνθετον, Composita σύνθετον, Decomposita παρασύνθετον: 2°. Propriæ, Dictioni declinabili omni, ut Persona πρόσωπον 1a, 2a, 3a, & Numerus; vel omni præterquàm Verbo, ut Genus, Casus, & Declinatio; vel Verbo & Participio, ut Tempus; vel soli Verbo, ut Modus & Conjugatio.

p 52 Numeri ἀριθμοὶ tres : Singularis ἑνικὸς, Dualis δυϊκὸς, Pluralis πληθυντικός.

Casus πτώσεις quinque : Nominativus ὀρθὴ, Genitivus γενικὴ, Dativus δοτικὴ, Accusativus αἰτιατικὴ, Vocativus κλητική.

Genera γένη quatuor : Masculinum ἀρσενικὸν, Fœmininum θηλυκὸν, Neutrum οὐδέτερον, Commune κοινόν.

p 53

Articulus

est duplex, { Præpositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, hæc, hoc.*
Subjunctivus, ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quæ, quod.*

Articulus præpositivus.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν	τὼ	τοῖν	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς
Fœm.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν	τὰ	ταῖν	αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς
Neut.	τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ.	τὼ	τοῖν.	τὰ	τῶν	τοῖς	τά.

Articulus subjunctivus.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὃς	οὗ	ᾧ	ὃν	ὥ	οἷν	οἱ	ὧν	οἷς	οὓς
Fœm.	ἣ	ἧς	ᾗ	ἣν	ἃ	αἷν	αἱ	ὧν	αἷς	ἃς
Neut.	ὃ	οὗ	ᾧ	ὅ.	ὥ	οἷν.	τὰ	ὧν	οἷς	ἅ.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅτις.

NOMEN.

Substantivum.

Declinationes κλίσεις sunt decem, quinque nominum simplicium, quinque nominum Contractorum.

Declinationes Simplicium

Quatuor priores sunt parisyllabicæ ἰσοσύλλαβοι, non crescentes genitivo ; à se invicem distinctæ terminatione recti : Quinta verò est imparisyllabica ἀνισοσύλλαβος, genitivo crescens.

In omnibus declinationibus

Nom. Acc. Voc. Dualis idem est, similiter Gen. & Dat.

Nom. Voc. Pluralis idem est : Gen. perpetuò definit in ων.

Per singulos numeros idem est Nom. Acc. Voc. Neutrorum, quæ pluraliter semper exeunt in α, nisi in quarta simplicium. p. 18

Decli-

Declinatio prima

Duas habet terminationes, ας & ης, generis tantùm masculini, ut ὁ ταμίας *quæstor*, ὁ τελώνης *publicanus*.

Sing. N. ὁ ταμίας, G. τοῦ ταμίου, D. τῷ ταμίᾳ, A. τὸν ταμίαν, V. ὦ ταμία.

Dual. N. & A. τὼ ταμία, G. & D. τοῖν ταμίαιν, V. ὦ ταμία.

Plural. N. οἱ ταμίαι, G. τῶν ταμιῶν, D. τοῖς ταμίαις, A. τοὺς ταμίας, V. ὦ ταμίαι.

Sing. N. ὁ τελώνης, G. τοῦ τελώνου, D. τῷ τελώνῃ, A. τὸν τελώνην, V. ὦ τελώνη.

Dual. N. & A. τὼ τελώνα, G. & D. τοῖν τελώναιν, V. ὦ τελώνα.

Plural. N. οἱ τελῶναι, G. τῶν τελωνῶν, D. τοῖς τελώναις, A. τοὺς τελώνας, V. ὦ τελῶναι.

Dativus singularis in quatuor prioribus declinationibus simplicium, & quinta contractorum habet ι semper subscriptum finalibus α, η, ω.

Subscribitur plerumque vel propter { *Distinctionem, ut* τῷ ταμίᾳ *in dativo singulari,* τὼ ταμία *in nominativo duali.* *Deperditionem, ut* κέρᾳϊ, κέρᾳ. *Syllaba enim ex qua deperditur* ι *subscribitur.*

Nomina in πης, ut Σατράπης *Satrapa*, in της ut διδάσκαλος *magister*; Gentilia, ut Σκύθης *Scytha*, & composita à πωλῶ *vendo*, μέτρῶ *metior*, τείβω *tero*, formant vocativum in α, ut ὦ Σατράπα, ὦ διδάσκαλα, &c.

Secunda Declinatio

Duas habet terminationes, α & η, generis fœminini; ut ἡ μοῦσα *musa*, ἡ τιμὴ *honor*.

Sing. N. ἡ μοῦσα, G. τῆς μούσης, D. τῇ μούσῃ, A. τὴν μοῦσαν, V. ὦ μοῦσα.

Dual. N. & A. τὰ μούσα, G. & D. ταῖν μούσαιν, V. ὦ μούσα.

Plural. N. αἱ μοῦσαι, G. τῶν μουσῶν, D. ταῖς μούσαις, A. τὰς μούσας, V. ὦ μοῦσαι.

Sing. N. ἡ τιμὴ, G. τῆς τιμῆς, D. τῇ τιμῇ, A. τὴν τιμὴν, V. ὦ τιμή.

Dual. N. & A. τὰ τιμᾶ, G. & D. ταῖν τιμαῖν, V. ὦ τιμᾶ.

Plural. N. αἱ τιμαὶ, G. τῶν τιμῶν, D. ταῖς τιμαῖς, A. τὰς τιμὰς, V. ὦ τιμαί.

Finita in ρα, & α purum, faciunt genitivum in ας, & dativum in α, ut ἡμέρα-ας *dies*, φιλία-ας *amicitia*. Litera vel syllaba pura καθαρὰ dicitur, quam vocalis vel diphthongus præcedit.

Tertia Declinatio

Duas habet terminationes, ος & ον· ος masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ λόγος *sermo*, ἡ βίβλος *liber*, ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος *homo*; & ον neutrius, ut τὸ ξύλον *lignum*.

Sing. N. ὁ λόγος, G. τοῦ λόγου, D. τῷ λόγῳ, A. τὸν λόγον, V. ὦ λόγε.
Dual. N. & A. τὼ λόγω, G. & D. τοῖν λόγοιν, V. ὦ λόγω.
Plur. N. οἱ λόγοι, G. τῶν λόγων, D. τοῖς λόγοις, A. τοὺς λόγους, V. ὦ λόγοι.

Sing. N. τὸ ξύλον, G. τοῦ ξύλου, D. τῷ ξύλῳ, A. τὸ ξύλον, V. ὦ ξύλον.
Dual. N. & A. τὼ ξύλω, G. & D. τοῖν ξύλοιν, V. ὦ ξύλω.
Plur. N. τὰ ξύλα, G. τῶν ξύλων, D. τοῖς ξύλοις, A. τὰ ξύλα, V. ὦ ξύλα.

Quarta declinatio * Atticorum propria

Duas habet terminationes, ως & ων· ως masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ λεὼς *populus*, ἡ γάλως *glos*, ὁ ἢ ἡ ἄλως *area*; & ων neutrius, ut τὸ ἀνώγεων *cœnaculum*.

Sing. N. ὁ λεώς, G. τοῦ λεῶ, D. τῷ λεῷ, A. τὸν λεών, V. ὦ λεώς.
Dual. N. & A. τὼ λεῶ, G. & D. τοῖν λεῷν, V. ὦ λεώ.
Plur. N. οἱ λεῶ, G. τῶν λεῶν, D. τοῖς λεῴς, A. τοὺς λεώς, V. ὦ λεώ.

Sing. N. τὸ ἀνώγεων, G. τοῦ ἀνώγεω, D. τῷ ἀνώγεῳ, A. τὸ ἀνώγεων, V. ὦ ἀνώγεων.
Dual. N. & A. τὼ ἀνώγεω, G. & D. τοῖν ἀνώγεῳν, V. ὦ ἀνώγεω.
Plur. N. τὰ ἀνώγεω, G. τῶν ἀνώγεων, D. τοῖς ἀνώγεῳς, A. τὰ ἀνώγεω, V. ὦ ἀνώγεω.

* *Quinque sunt Græcæ linguæ dialecti præcipuæ, quæ à communi forma in nonnullis variant: Attica* Ἀλδῖς, *Ionica* Ἰωνὶς, *Dorica* Δωεὶς, *Æolica* Αἰόλις, *Bœotica* Βοιωτὶς, *(cæteris rarior). Præter quas suam habent Poetæ.*

ω

ρ

Ἠὼς *aurora* facit Acc. sing in ω, sic frequenter λαγώς *lepus*. Ἀθὼς *Athos*, Κέως *Ceos*, Κῶς *Cos*, Ἀπολλὼς *Apollos*, (Actor. xix. 1.) ut & omnia antiquitùs. Legitur in Acc. plurali τοὺς ἅλως, 1 *Sam.* xxiii. 1.

68 *Nomina 4æ, oriuntur ut plurimum ex nominibus 3æ, mutando omnes vocales & diphthongos finales in ω. Item vertendo penultimam α longam vel αι ante ς purum in ε, ut* λαὸς λεώς.

Quinta declinatio imparisyllabica

Novem habet terminationes: tres vocales, α, ι, υ, neutrius; ω fœminini; & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium.

Sing.

Sing. N. ὁ παῖς, G. τοῦ παιδ⊖, D. τῷ παιδί, A. τὸν παῖδα, V. ὦ παῖ.
Dual. N. & A. τὼ παῖδε, G. & D. τοῖν παίδοιν, V. ὦ παῖδε.
Plur. N. οἱ παῖδες, G. τῶν παίδων, D. τοῖς παῖσι, A. τοὺς παῖδας, V. ὦ παῖδες.
Sing. N. τὸ σῶμα, G. τοῦ σώματ⊖, D. τῷ σώματι, A. τὸ σῶμα, V. ὦ σῶμα.
Dual. N. & A. τὼ σώματε, G. & D. τοῖν σωμάτοιν, V. ὦ σώματε.
Plur. N. τὰ σώματα, G. τῶν σωμάτων, D. τοῖς σώμασι, A. τὰ σώματα, V. ὦ σώματα.

Ut variæ ſunt terminationes Nominativorum, ità variæ etiam vocales & conſonantes ſunt Genitivorum ante ⊖.

Termina- *-tiones.*

Nom.	*Gen.*	
α	αντ⊖	τὸ σῆμα, *ſignum.*
	ακ⌋⊖	τὸ γάλα, *lac.*
ι	ιος, εως	τὸ σίναπι, *ſinapi.*
	ιδος	τὴ ἔυελπι, *ſpes bona.*
	ιθος	τὸ δύσορνι, *inauſpicatū.*
	ιν⊖	τὸ τί, *quid.*
	ιτ⊖	τὸ μέλι, *mel.*
υ	ε⊖	τὸ ἄστυ, *urbs.*
	υ⊖	τὸ νάπυ, *ſinapi.*
ω	ο⊖	ἡ ἠχώ, *ſonus.*
αν	αν⊖	ὁ Παιάν, *Pæan.*
	αν⌋⊖	τὸ πᾶν, *omne.*
εν	εν⊖	τὸ τέρεν, *tenerum.*
	εν⌋⊖	τὸ χαρίεν, *gratioſum.*
ων	ων⊖	ὁ μήν, *menſis.*
	εν⊖	ἡ φρήν, *mens.*
	γ⊖	ὁ ἀρήν ἡ ἀρνὸς *agnus.*
ιν	ιν⊖	ἡ ῥινὸς, *littus.*
ον	ον⊖	τὸ μεῖζον, *majus.*
	ον⌋⊖	τὸ τυπτον, *verberans.*

Nom.	*Gen.*	
ῦν	υν⌋⊖	τὸ τυπτῦν, *verberaturū.*
	οδος	τὸ δίπουν, *bipes.*
ων	ων⊖	ὁ πύργος, *turris.*
	ων⌋⊖	τὸ ζεύγνων, *jungens.*
ων	ωρ⊖	ὁ κλών, *ramus.*
	ον⊖	ὁ κανών, *norma.*
	ωντ⌋⊖	ὁ Ξενοφῶν, *Xenophon.*
	ον⌋⊖	ὁ λέων, *leo.*
	ν⊖	ὁ κύων ἡ κύων, *canis.*
αξ	αγος	ἡ λάταξ, *ſtrepitus.*
	ακ⊖	ὁ θώραξ, *thorax.*
	ακ⌋⊖	ὁ ἄναξ, *rex.*
εξ	εκ⊖	ἡ κρέξ, *crex avis.*
ηξ	ηγος	ὁ βυπλήξ, *ſtimulus.*
	ηκ⊖	ὁ σφήξ, *veſpa.*
	εκ⊖	ἡ ἀλωπηξ, *vulpes.*
	ηχ⊖	ὁ κὴξ ἡ βὴξ, *tuſſis.*
ιξ	ιγος	ὁ τέττιξ, *cicada.*
	ικος	ἡ φρὶξ, *maris fremitus.*
	ιχος	ἡ στὶξ, *ordo.*

Termina-

Nom. Gen.

ὀξ { ογ☉ ἡ φλὸξ, *flamma.*
ὀξ { οκος ἡ ῥὶξ, *hinnulus.*

υξ { υγος ἡ ἄντυξ, *ambitus rotæ.*
υξ { υκος ὁ v. ἡ ἄμπυξ, *caliendrū.*
υξ { υχος ὁ ὄνυξ, *unguis.*
υξ { υκτος ἡ νὺξ, *nox.*

ωξ { γ☉ ὁ ῥὼξ, *rupes.*
ωξ { κος ἡ ῥοφὼξ, *roris gutta.*

γξ { γγ☉ ἡ φόρμιγξ, *cithara.*
γξ { γκος ὁ ϰὴ ἡ Λύγξ, *Lynx.*

αιξ γος ὁ ϰὴ ἡ αἶξ, *capra.*
λξ κος ἡ ὥλξ, *sulcus.*
ρξ κος ἡ σὰρξ, *caro.*

αρ { αρ☉ ὁ ϕὰρ, *sturnus.*
αρ { αρτος ἡ δάμαρ, *uxor.*
αρ { ατος τὸ ἦπαρ, *jecur.*

ειρ ειρος ὁ φθεὶρ, *pediculus.*

ηρ { ηρος ὁ θὴρ, *fera.*
ηρ { ερος ὁ ἀθὴρ, *arista.*

ορ ορος τὸ ἄορ, *ensis.*

υρ υρος ὁ ϰὴ ἡ μάρτυρ, *testis.*

ωρ { ωρος ὁ φὼρ, *fur.*
ωρ { ορος ὁ ἀλέκτωρ, *gallus.*
ωρ { ατος τὸ σκὼρ, *sordes.*

ας { α☉ ὁ λᾶς, *lapis.*
ας { αδος ἡ ἰκμάς, *vapor.*
ας { ανος ὁ μέλας, *niger.*
ας { αντος ὁ γίγας, *gigas.*
ας { ατος τὸ γῆρας, *senectus.*

αις { αιδος ὁ ϰὴ ἡ παῖς, *puer.*
αις { αιτος ἡ δαὶς, *convivium.*

αυς α☉ ἡ ναῦς, *navis.*

ες ε☉ τὸ ἀληθὲς, *verum.*

εις { ειδος ἡ κλεὶς, *clavis.*
εις { εν☉ ὁ δεὶς, *quidam.*
εις { εν☉ ὁ κλεὶς, *pecten.*
εις { εντος ὁ χαρίεις, *gratiosus.*

ευς, εος, εως ὁ βασιλεὺς, *arbiter.*

-tiones.

Nom. Gen.

ης { ηδος ὁ ϝηνὴς, *bipennis.*
ης { ητος ὁ σὴς, *tinea.*
ης { ητος ὁ ἀργὴς, *albus.*
ης { ε☉ ὁ κορυθὴς, *caput.*
ης { ωντος ὁ βασιλῆς, *senator.*
ης { εντος ὁ Κλήμης, *Clemens.*

ις { ιος, εως ἡ μῆνις, *ira.*
ις { ιδος ἡ ἀσπὶς, *clypeus.*
ις { ιδος ὁ ϰὴ ἡ ὄρνις, *avis.*
ις { ιν☉ ἡ ἶς, *fibra.*
ις { ιδος ἡ Θέμις, *Themis.*
ις { ιτος ἡ χάρις, *gratia.*

οις οι☉ ἡ ὄϊς, *ovis.*

ος { ε☉ τὸ βάθος, *profunditas.*
ος { οτ☉ τὸ τυφὸς, *verberans.*

υς { ο☉ ὁ ϰῦς, *cutis.*
υς { οδος ὁ πούς, *pes.*
υς { οντος ὁ ὀδούς, *dens.*
υς { ουντος ὁ πλακοῦς, *placenta.*
υς { ωντος ὁ τορῦς, *caseosus.*
υς { ωτ☉ τὸ οὖς, *auris.*
υς { υ☉ ὁ μῦς, *mus.*
υς { εος, εως ὁ πῆχυς, *cubitus.*
υς { υδος ἡ χλαμὺς, *chlamys.*
υς { υθος ἡ κώμυς, *fasciculus.*
υς { υγ☉ ὁ Φόρκυς, *Phorcys.*
υς { υντος ὁ ζεύγνυς, *jungens.*

ως { ω☉ ἡ ἥρως, *heros.*
ως { ο☉ ἡ αἰδὼς, *pudor.*
ως { ωδος ἡ φωὼς, *macula ab igne*
ως { ωτος ὁ ἔρως, *amor.* (*inusta.*
ως { οτ☉ ὁ τυφωὼς, *verberans.*

λς λ☉ ἡ ἅλς, *mare.*

νς νδος ἡ ἕλμινς, *tinea.*

ρς { ρτ☉ ὁ ϰὴ ἡ ϰὴ τὸ μάχαρς, *fe-*
ρς { ρν☉ ὁ ϰὴ ἡ ἄρς, *agnus.* (*lix.*

α↓ { β☉ ἡ φα↓, *avis nomen.*
α↓ { π☉ ἡ λαίλα↓, *turbo.*

ε↓

Termina-		*-ciones.*	
Nom.	*Gen.*	*Nom.*	*Gen.*
ε↓	βος ἡ φλὲ↓, *vena.*	ο↓	πος ἡ ὀ↓, *vox.*
η↓	πος χάλη↓, *talus.*	υ↓	πος ὁ γύ↓, *vultur.*
ι↓	βος ὁ Λι↓, *Africus.*		φος ὁ Κίνυ↓, *Cinyps fluv.*
	πες ὁ κνὶ↓, *culex.*	ω↓	ωπος ὁ δω↓, *assentator.*
	φορ ἡ κατάλι↓, *tabulatum.*		οπος ὁ χέρρο↓, *legumen.*

Nomina quædam in ηρ ερος amittunt ε per ſyncopen in gen. & dat. ſing. ut πατὴρ, μήτηρ, γαστὴρ, *venter:* ſed θυγάτηρ *filia*, δημήτηρ *Ceres*, in omnibus caſib9 imariſyllabicis. *p.* 18

S.N. ἡ θυγάτηρ, G. θυγατέρος τερος, D. θυγατέρι τερι, A. θυγατέρα θύγατερα, V. ὦ θύγατερ.

D.N.A.V. θυγατέρε θύγατερε, G.D. θυγατέροιν τερῶϊν.

P.N. θυγατέρες θύγατερες, G. θυγατέρων τερῶν, D. θυγατράσι, A. θυγατέρας θύγατερας, V. ὦ θυγατέρες θύγατερες.

Similiter ὁ ἀνὴρ *vir*, niſi quòd hæc vox pro ε eliſo accipit δ, ut ἀνήρ, ἀνέρος ἀνδρός. Huc refer ἄρλην ἄρνὸς, κύων κυνὸς, &c. eliſâ mediâ vocali. *p.* 18

Accuſativus deſinit in α.

Nomina exeuntia in σ poſt ι vel υ (excepto εὐς) ſi genitivum efferunt per ος purum, in accuſativo vertunt σ in ν: ut ἡ ὄϊς ὄϊν *ovis*, ἡ γραῦς γραῦν *anus*. *p.* 19

Gravitona in ις & υς, declinata per ος impurum, habent utrumque accuſativum, α & ν, ut ἡ ἔρις *lis*, Acc. ιδα, ιν, &c. θέαις *Dea*, Acc. θέαιτα : *gratia*, Acc. θέαιν. ἡ κόρυς, υθος: Acc. τὴν κόρυθα & κόρυν *galea*. Sic κλεὶς, κλεῖδα, κλεῖν. Et Compoſita à πὼς, ut Οἰδίπους, Οἰδίποδα & Οἰδίπουν. παῖς παῖδα παῖν, *Steph.*

Vocativus ſimilis eſt Nominativo.

Nomina in σ poſt ι & υ exeuntia, abjiciunt σ in Vocativo, ut Πάρις *Paris*, παῖς *puer*, &c. ὦ Πάρι, παῖ, &c. νέηλυς *advena*, βοῦς *bos*, &c. ὦ νέηλυ, βοῦ, &c. Excipe acutitona in ις & υς, ut ὦ ἐλπὶς *ſpes*, ὦ χλαμὺς *chlamys*; item ὦ πὼς, & ὦ ὀδούς. *Nomina in* ξ *interdum abjiciunt* ξ, *ut* ἄναξ ὦ ἄνα.

Nomina, quæ declinantur per ν↑ faciunt Vocativum abjecto ↑, ut ὁ γέρων-οντ↑, ὦ γέρον *ſenex*.

Nomina in ις εντ↑ Vocativum habent in ει & ε ut ὁ πλακόεις, εντ↑, ὦ πλακόει-εντ *placenta*.

Gravitona in ας αντ↑, ηρ εντ↑, ων οντ↑, ωρ ορ↑, ſ raque in ηρ ερος abiiciunt ↑, ut ῥήτωρ-ορ↑, ὦ ῥήτορ. Similiter Ποσειδῶν ῶνγ↑ & σωτὴρ ῆρος, vers9 tima in ſuam brevem, ut ὦ Πόσειδον, ὦ σῶτερ. ng.

Termina-

Nom. Gen.

ξ
- οξ, γος ἡ φλὸξ, *flamma.*
- οξ, κος ἡ ῑ̓ννὶξ, *hinnulus.*

υξ
- υγξ, γος ἡ ἄντυξ, *ambitus rotæ.*
- υξ, κος ὁ v. ἡ ἄμπυξ, *caliendrũ.*
- υξ, γος ὁ ὄνυξ, *unguis.*
- υκ|ς, κτος ἡ νὺξ, *nox.*

ωξ
- γξ, γος ὁ ῥὼξ, *rupes.*
- κς, κος ἡ ῥῶξ, *roris gutta.*

γξ
- γγξ, γγος ἡ φόρμιγξ, *cithara.*
- γξ, γγος ὁ ϰὴ ἡ Λύγξ, *Lynx.*

αιξ γος ὁ ϰὴ ἡ αἴξ, *capra.*

λξ κος ἡ ὦλξ, *sulcus.*

ρξ κος ἡ σὰρξ, *caro.*

ερ
- αρ, ρος ὁ ψὰρ, *sturnus.*
- αρ, ρτος ἡ δᾰ́μᾰρ, *uxor.*
- α, ατος τὸ ἧπαρ, *jecur.*

ειρ ειρος ὁ φθεὶρ, *pediculus.*

ηρ
- ηρ, ρος ὁ θὴρ, *fera.*
- ερ, ρος ὁ ἀθὴρ, *arista.*

ορ ορος τὸ ἄορ, *ensis.*

υρ υρος ὁ ϰὴ ἡ μάρτυρ, *testis.*

ωρ
- ωρ, ρος ὁ φὼρ, *fur.*
- ορ, ρος ὁ ἀλέκ|ωρ, *gallus.*
- ατος τὸ σκὼρ, *sordes.*

ας
- α, ᾶ ὁ λᾶς, *lapis.*
- α, ᾰδος ἡ ἰκμάς, *vapor.*
- ανς, ᾶνος ὁ μέλας, *niger.*
- αν|ς, ᾶντος ὁ γίγας, *gigas.*
- ατος τὸ γῆρας, *senectus.*

αις
- αιδος ὁ ϰὴ ἡ παῖς, *puer.*
- αιτος ἡ δαὶς, *convivium.*

αυς α, ᾶ ἡ ναῦς, *navis.*

ες ε, ῆ τὸ ἀληθὲς, *verum.*

εις
- εικς, ῖδος ἡ κλεὶς, *clavis.*
- εν, ῖνος ὁ δεὶς, *quidam.*
- εν, ῖνος ὁ κ|εὶς, *pecten.*
- ευτης ὁ χαριέις, *gratiosus.*

ευς, εως, εος ὁ βασιλεὺς, *arbiter.*

-tiones.

Nom. Gen.

ης
- ηδος ὁ ϝμὴς, *bipennis.*
- ητος ὁ σὴς, *tinea.*
- ετος ὁ ἀργὺς, *albus.*
- ε, ῆ ὁ κορσὴς, *caput.*
- ιωτος ὁ βουλῆς, *senator.*
- ενης ὁ Κλήμης, *Clemens.*

ις
- ις, εως ἡ μῆνῐς, *ira.*
- ιδος ἡ ἀσπὶς, *clypeus.*
- ιδος ὁ ϰὴ ἡ ὄρνις, *avis.*
- ι, ῑ̓ ἡ ἶς, *fibra.*
- ιτος ἡ Θέμις, *Themis.*
- ιτος ἡ χάρις, *gratia.*

οις οι, ῖ ἡ ὄῖς, *ovis.*

ος
- ε, ῆ τὸ βάθος, *profunditas.*
- οτ, ῆ τὸ τ|υφὸς, *verberans.*

ως
- ο, ῶ ὁ λεπὶς, *cutis.*
- οδος ὁ πούς, *pes.*
- οντος ὁ ὀδούς, *dens.*
- ουντος ὁ πλακοῦς, *placenta.*
- ωτος ὁ τυρὸς, *caseosus.*
- ωτ, ῶ τὸ οὖς, *auris.*

υς
- υ, ῦ ὁ μῦς, *mus.*
- εος, εως ὁ πῆχυς, *cubitus.*
- υδος ἡ χλαμὺς, *chlamys.*
- υδος ἡ κώμυς, *fasciculus.*
- υγ, ῦ ὁ Φόρκυς, *Phorcys.*
- υντος ὁ ζεύγνυς, *jungens.*

ως
- ω, ῶ ἡ ἥρως, *heros.*
- ο, ῶ ἡ αἰδὼς, *pudor.*
- ωδος ἡ φωὼς, *macula ab igne inusta.*
- ωτος ὁ ἔρως, *amor.*
- οτ, ῶ ὁ τ|υφὼς, *verberans.*

λς λ, ᾶ ἡ ἅλς, *mare.*

νς νδος ἡ ἕλμυς, *tinea.*

ρς
- ρτ, ῆ ὁ ϰὴ ἡ ϰὴ τὸ μάκαρς, *felix.*
- ρν, ῆ ὁ ϰὴ ἡ ἄρς, *agnus.*

αψ
- β, ῆ ἡ φὰψ, *avis nomen.*
- π, ῆ ἡ λαίλαψ, *turbo.*

εψ

Termina- | *-siones.*

Nom.	*Gen.*		*Nom.*	*Gen.*	
εψ	βος	ἡ φλεψ, *vena.*	οψ	πος	ἡ ὀψ, *vox.*
ηψ	πος	κάλαμος, *talus.*	υψ	πος	ὁ γύψ, *vultur.*
ιψ	βος	ὁ Λιψ, *Africus.*		φος	ὁ Κίνυψ, *Cinyps fluv.*
	πος	ὁ κνὶψ, *culex.*	ωψ	ωπος	ὁ δωψ, *assentator.*
	φος	ἡ καπήλιψ, *tabulatum.*		οπος	ὁ λέπορψ, *legumen.*

Nomina quædam in ηρ εερος amittunt ε per syncopen in gen. & dat. sing. ut πατὴρ, μήτηρ, γαστὴρ, *venter:* sed θυγάτηρ *filia*, δημήτηρ *Ceres*, in omnibus casib9 imparisyllabicis. p. 18

S.N. ἡ θυγάτηρ, G. θυγατέρος τερος, D. θυγατέι τει, A. θυγατέρα θύγατερα, V. ὦ θύγατερ.

D. N. A. V. θυγατέρε θύγατερε, G. D. θυγατέροιν τεροῖν.

P. N. θυγατέρες θύγατερες, G. θυγατέρων τερῶν, D. θυγατράσι, A. θυγατέρας θύγατερας, V. ὦ θυγατέρες θύγατερες.

Similiter ὁ ἀνὴρ *vir*, nisi quòd hæc vox pro ε elisо accipit ϛ, ut ἀνὴρ, ἀνέρος ἀνδρὸς. Huc refer ἄρλω ἄρνὸς, κύων κυνὸς, &c. elisâ mediâ vocali. p. 18

Accusativus desinit in α.

Nomina exeuntia in σ post ι vel υ (excepto εὺς) si genitivum efferunt per ος purum, in accusativo vertunt σ in ν: ut ἡ ὄϊς ὄϊν *ovis*, ἡ γραῦς γραῦν *anus*. p. 19

Gravitona in ις & υς, declinata per ος impurum, habent utrumque accusativum, α & ν, ut ἡ ἔρις *lis*, Acc. ἔριδα, ιν, &c. γαῖος *Dea*, Acc. γαῖοτα : *gratia*, Acc. γαῖον. ἡ κόρυς, υθος: Acc. τὴν κόρυθα & κόρυν *galea*. Sic κλεὶς, κλεῖδα, κλεῖν. πῦς πῦδα πῦν, *Steph.*

Et Composita à πῦς, ut Οἰδίπους, Οἰδίποδα & Οἰδίπουν.

Vocativus similis est Nominativo.

Nomina in σ post ι & υ exeuntia, abjiciunt σ in Vocativo, ut Πάρις *Paris*, παῖς *puer*, &c. ὦ Πάρι, παῖ, &c. νήπλυς *advena*, βοῦς *bos*, &c. ὦ νήπλυ, βοῦ, &c. Excipe acutitona in ις & υς, ut ὦ ἔλπὶς *spes*, ὦ χλαμὺς *chlamys*; item ὦ πῦς, & ὦ ὄδους. *Nomina in ξ interdum abjiciunt ξ, ut* ἄναξ ὦ ἄνα.

Nomina, quæ declinantur per ν ⏀ faciunt Vocativum abjecto ⏀, ut ὁ γέρων-ον ⏀, ὦ γέρον *senex*.

Nomina in ευς εν ⏀ Vocativum habent in ευ & ε ut ὁ πλακόεις, εν ⏀, ὦ πλακόευ-εν *placenta*.

Gravitona in ας αν ⏀, ην εν ⏀, ων ον ⏀, ως ορ ⏀, raque in ηρ ερος abjiciunt ⏀, ut ῥήτωρ-ορ ⏀, ὦ ῥήτορ. Similiter Ποσειδῶν ῶν ⏀ & σωτὴρ ῆρος, vertitima in suam brevem, ut ὦ Πόσειδον, ὦ σῶτερ.

Nomina in ης ες & abjiciunt ο, ut ὁ Σωκράτης εος, ες.
Nomina in ω Vocativum habent similem Dativo.

p. 19

Dativus pluralis

p. 20

Fit vel à dativo singulari abjiciendo ς, ϑ, ν, τ, & assumendo σ ante ι, ut πατρὶ πάσι, [illegible]: Interdum assumitur vocalis cum σ, nam ονσι fit ους, ut λέονσι λέυσι, à λέων leo: ει fit ε͡σι in nominibus in ηρ ε͡ρ. Syncopen patiis, ut πατηρ πατρὶ πατρᾶσι. Sic ἀρνὶ ἀρνᾶσι ab ἀρνὸς. υἱ etiam υἷσι ab υἱὸς filius. Et apud poetas in quibuscunque nominibus ι fit εσι vel εσσι, ut ἡγεμὼν ὄνι ὄνεσσι, Dux.

* γαστὴρ vero γαστῆρσι.

ρ. 70. η. 20.

Nomina in ξ, ψ, vel σ post diphthongum exeuntia, faciunt Dativum à Nominativo singulari adjiciendo ι, ut κόραξ corvus, κόρακξι· Ἄραψ Arabs, Ἄραψι· πλακόεις, όεσσι. sed κτεὶς κτεῖσι, τοῦς ποσὶ, ὡς ὠσί.

ν additur εἴκοσι per omnes casus, ut εἴκοσιν ἀνδρᾶν.

Dativis pluralibus in ι definentibus ν additur si vocalis vel diphthongus subsequatur, ut χερσὶν ἀνίπτοις illotis manibus. Et apud Poetas ante consonam, ut στήθεσσιν λασίοις pectoribus hirsutis.

Declinationes Contractorum

Oriuntur è quinta simplicium faciente genitivum in ου purum: inter se verò distinguuntur, terminatione recti, & vel diversitate contractionis, vel numero casuum contractorum. Appellantur nomina contracta, quia in illis duæ syllabæ finales contrahuntur in unam.

ρ 11

Contractio πάθος, est vel
- Synæresis, cùm duæ vocales in diphthongum coeuntes serventur, ut τείχεϊ τείχει.
- Crasis, cùm vocalis utraq; mutatur in unam aliam, ut τείχεα τείχη; vel una in aliam ut τείχε͡ϑ-ες; vel exteritur una, & variatur accentus alterius, ut τειχέων-ῶν.

Prima Declinatio Contractorum

* *Appellativum in ης vix legitur.*

Tres habet terminationes, ης masculini, ut ὁ * Δημοσθένης Demosthenes; ες & ος neutrius, ut τὸ ἱππομανὲς hippomanes, τὸ τεῖχος murus.

Sing. N. ὁ Δημοσθένης, G. τοῦ Δημοσθένε͡ους, D. τῷ Δημοσθένεϊ, A. τὸν Δημοσθένεα, V. ὦ Δημόσθενες, dual. N. & A. τὼ Δημοσθένεε, G. & D. τοῖν Δημοσθενέοιν οἶν, V. ὦ Δημοσθένεε.

N. οἱ Δημοσθένεες εις, G. τῶν Δημοσθενέων ῶν, τοῖς Δημοσθένεσι, A. τοὺς Δημοσθένεας εις, V. ὦ Δημοσθένεες εις.

Sing.

Sing. N. τὸ τεῖχος, G. τοῦ τείχ(ε)ους, D. τῷ τείχει τείχῃ, A. τὸ τεῖχος, V. ὦ τεῖχος.

Dual. N. & A. τὼ τείχει τείχη, G. & D. τοῖν τειχοῖν οἶν, V. ὦ τείχει τείχη.

Plur. N. τὰ τείχη ᾱ, G. τῶν τειχέων ῶν, D. τοῖς τείχεσι, A. τὰ τείχη τείχᾱ, V. ὦ τείχη χᾱ.

Nomina in ης à κλέ(ε)ς compositæ contrahuntur in Nominativo singulari, & dupliciter in reliquis casibus; ut, Ἡρακλέης-ῆς *Hercules*, Περικλέης-ῆς *Pericles*, &c. f 48

Sing. N. ὁ Ἡρακλέης ῆς, G. ἐος(ε)ους, ἑος ῆς, D. ἐεῖ ἐει, ἑῖ εῖ, A. ἑᾶ *ἐη, ἑᾶ ῆ, V. ἐες, εις, ες.

*Vel Ἡρακλέα. *Nomina enim desinentia in ης purum Attice contrahunt accusat. in α.

Nomina propria in quibusdā casibus parisyllabicè inflectuntur, ut ὁ Αἰσχύλος, A. ♱ Αἰσχύλον &c. *Aristophanes.*

Secunda Declinatio

Duas habet terminationes, ις masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ ὄφις *serpens*, ἡ τέρψις *delectatio*, ὁ ἢ ἡ κόρις *cimex*, ; & ι neutrius, ut τὸ σίναπι *sinapi*.

Sing. N. ὁ ὄφις, G. τοῦ ὄφι(ε)ος, D. τῷ ὄφιϊ ὄφι, A. ♱ ὄφιν, V. ὦ ὄφι.

Dual. N. & A. τὼ ὄφιε, G. & D. τοῖν ὀφίοιν, V. ὦ ὄφιε.

Plur. N. οἱ ὄφιες ὄφις, G. τῶν ὀφίων, D. τοῖς ὄφισι, A. τοὺς ὄφιας ὄφις, V. ὦ ὄφιες ὄφις.

Sing. N. τὸ σίναπι, G. τοῦ σινάπεος, D. τῷ σινάπεϊ σινάπι, A. τὸ σίναπι, V. ὦ σίναπι.

Dual. N. & A. τὸ σινάπε, G. & D. τοῖν σινάποιν, V. ὦ σινάπε.

Plur. N. τὰ σινάπεα-ᾶπι, G. τῶν σινάπεων, D. τοῖς σινάπεσι, A. τὰ σινάπεα-ᾶπι, V. ὦ σινάπεα-ᾶπι.

Genitivus singularis in εως usitatior est, ut ὄφεως, Σινάπεως. Masculina & fœminina frequentius efferunt etiam genitivum Dualem & Pluralem per εων, εων, ut ὀφέων, ὀφέων, & casus contractos per ει, ut ὄφει pro ὄφι, ὄφεις pro ὄφις. f 50

Tertia Declinatio

Tres habet terminationes, υς & υ ς generis tantùm masculini, ut ὁ βασιλεύς *rex*, ὁ πρέσβυς *legatus*: & υ neutrius, ut τὸ ἄστυ *urbs*.

Sing. N. ὁ βασιλεύς, G. τοῦ βασιλέ(ε)ος, D. τῷ βασιλέϊ λεῖ, A. ♱ βασιλέα, V. ὦ βασιλεῦ.

Dual. N. & A. τὼ βασιλέε, G. & D. τοῖν βασιλέοιν, V. ὦ βασιλέε.

Plur. N. οἱ βασιλέες-λεῖς, G. τῶν βασιλέων, D. τοῖς βασιλεῦσι, A. τοὺς βασιλέας-λεῖς, V. ὦ βασιλέες-λεῖς.

Sing.

Sing. N. ὁ πρέσβυς, G. τοῦ πρέσβεος, D. τῷ πρέσβει βϛ. A. τὸν πρέσβυν, V. ὦ πρέσβυ.
Dual. N. & A. τὼ πρέσβεε, G. & D. τοῖν πρεσβέοιν, V. ὦ πρέσβεε.
Plur. N. οἱ πρέσβεες βεις, G. τῶν πρεσβέων, D. τοῖς πρέσβεσι, A. τοὺς πρέσβεας εις, V. ὦ πρέσβεες εις.
Sing. N. τὸ ἄστυ, G. τοῦ ἄστεος, D. τῷ ἄστεϊ ει, A. τὸ ἄστυ, V. ὦ ἄστυ.
Dual. N. A. τὼ ἄστεε. G. D. τοῖν ἀστέοιν, V. ὦ ἄστεε.
Plural. N. τὰ ἄστεα η, G. τῶν ἀστέων, D. τοῖς ἄστεσι, A. τὰ ἄστεα η, V. ὦ ἄστεα η.

p 70 Genitivus singularis masculinorum exit in εως sæpissime.

Quarta Declinatio

Unicam habet terminationem in ω generis fœminini; ut ἡ λεχὼ puerpera.
Sing. N. ἡ λεχὼ, G. τῆς λεχόος -οῦς, D. τῇ λεχόϊ-οῖ, A. τὴν λεχόα-ῶ, V. ὦ λεχοῖ.
Dual. N. & A. τὰ λεχώ, G. & D. ταῖν λεχοῖν, V. ὦ λεχώ.
Plural. N. αἱ λεχοὶ, G. τῶν λεχῶν, D. ταῖς λεχοῖς, A. τὰς λεχοὺς, V. ὦ λεχοί.

p 48 Duo sunt nomina in ως, ἡ αἰδὼς verecundia, ἡ ἠὼς Aurora, quæ hanc formam sequuntur, sed in Duali & Plurali vix occurrunt.

Quinta Declinatio

Unicam habet terminationem in ας, generis neutrius: ut τὸ κέρας cornu.
Sing. N. τὸ κέρας, G. τοῦ κέρα[ος], κέρα[ος], κέρως, D. τῷ κέρᾳ, κέρϊ, κέρᾳ, A. τὸ κέρας, V. ὦ κέρας.
Dual. N. & Acc. τὼ κέρᾱ, κέρᾳ, κέρᾳ, G. & D. τοῖν κεράτοιν, κεράοιν, κερῷν, V. ὦ κέρᾱ, κέρᾳ, κέρᾳ.
Plural. N. τὰ κέρα[α], κέρᾱ, κέρᾳ, G. τῶν κεράτων κεράων, κερῶν, D. τοῖς κέρασι, A. τὰ κέρα[α], κέρᾱ, κέρᾳ, V. ὦ κέρα[α], κέρᾱ, κέρᾳ.

p 69 Contractio fit prius tollendo τ, ut κέρας, κέρα[ος], κέρα[ος], κέρως.
Τέρα, & σίλα, & similia apud Poetas, videntur Apocopen potius quàm contractionem pati.

GEN

GENERA NOMINUM.

Omittuntur hic ea omnia quæ supra ex declinationibus constant, proinde & multa exempla discrepantia à sequentibus regulis, non apponuntur.

Nomina Propria

Deorum, Virorum, Fluviorum, Ventorum, sunt masculina: Excipe nonnulla Fluviorum, ut ἡ Στύξ *Styx*, &c.

Dearum, Fœminarum, (etiam quæ exeunt in ον, ut Γλυκέριον *Glycerium*) Regionum, Insularum, Urbium, sunt fœminina.

Appellativa

Nomina virilium officiorum sunt masculina.

Nomina muliebrium officiorum, arborum, plantarum, lapidum pretiosorum sunt fœminina.

Excipiuntur Nomina

1. Arborum & plantarum,
   1. Masculina, ut ὁ ἐρινεὸς *caprificus*: ὁ κότινος *oleaster*, ὁ σκάνδιξ *scandix*, ὁ κόϊξ *coix*, ὁ φοῖνιξ *palma*, ὁ φελλὸς *suber*.
   2. Communis generis, ut ὁ καὶ ἡ ἄκανθος *acer*, ἄκαν, ἀνάγυρος *quædam arbuscula*, ἐλιξ *vitis*, κόμμι *arbutus*, νάρκισσος *narcissus*, ὄριγανον *origanum*, ὑάκινθος *hyacinthus*, ὁ rarius ἡ λωτὸς *lotus*.
2. Lapidum, ἡ & interdum ὁ βήρυλλ *beryllus*.

In tertia declinatione

Nomina in ξ plerumq; sunt Masculina. Excipiuntur

1. Fœminina, ut ἡ Αἴγυλ *abscessus inter nares*, ἄχολ *buccella*, ἄλοχ *uxor*, ἄμμ ἄμμαδος, ψάμμ ψάμαδος *arena*, ἀντίδοτ *antidotus*, ἄργιλ *argilla*, ἀσάμινθος *pelvis*, ἄσβολ *fuligo*, ἄσφαλτος *bitumen*, ἄτεγκτος & ἀτέγκτος *callis*, βάλαν *glans*, βάσαν *tormentum*, βίβλος *liber*, βύσσος *byssus*, βῶλος *gleba*, γλαγ *grus*, γλανὸς *hyæna*, γνάθος *maxilla*, γύψος *gypsum*, διάλεκτ *dialectus*, διάμετρος *diameter*, δοκὸς *trabs*, δόκος *consideratio*, δρόσος *ros*, ἔρετ *remigatio*, ἔμπλαστρ *emplastrum*, ἤπειρος *continens*, ἴλ *locus scribarum*, ἴπος *muscipula*, ἵππος *equitatus*, κάμπος *fovea*, κάρδοπος *mactra*, κάρπασος *venenum quoddam*, κέλευθ *via*, κέρκ *cauda*, κιβωτὸς *arca*, κόπρος *stercus*, κράδος *ramus*, κύλικ *pyxis*, λάκκος *fossa*, λέκιθος *vitellus*, λήκυθος *ampulla*, λιθάργυρος *spuma argenti*, λόχ

χ

χος puerpera, λύγδος glarea, λυκάνθρωπος & κυνάνθρωπος morborum ſpecies, μίτυθος funis, μίλτος minium, μίνδος ſtercus humanum, νεὸς novalis, νῆσος inſula, νόσος morbus, νυὸς & ἔννυος nurus, ὁδὸς via, cum compoſitis, παρθένος virgo, πλίνθος later, πρόχοος aqualis, ῥάβδος virga, σπορὸς loculus, σποδὸς cinis, τάφρος foſſa, τήβεννος toga, τίτανος calx, τρίβος ſemita, ὕαλος vitrum, χάλκανθος atramentum ſutorium, ψῆφος calculus.

2. Communis generis, ὁ καὶ ἡ Ἄβυσσος abyſſus, ἀγωγὸς dux viæ, ἄγαλμα caper-ta ſylveſtris, ἄκυλος glans, ἄκατος lembus, ἀνάδοχος fidejuſſor, ἄρκτος urſus-a, ἀρτοκόπος piſtor, βάρβιτος barbitus, ἔλαφος cervus-a, ἔνοικος incola, ἐπίκουρος auxiliator-trix, ἔριθος lanificus-a, ἔφηβος adoleſcens, ἡμίονος mulus-a, ἵππος equus-a, κυνηγὸς venator -trix, λάγυνος lagena, λίθος lapis, λυρῳδὸς lyricen, μαστροπὸς leno-a, μόσχος vitulus-a, οἶμος ſemita, περίπολος anteambulo, πυρῳδὸς caprarum ſtercus, σταμνὸς urna, στρουθὸς paſſer marinus, σχοῖνος juncus, χέρσος terra inculta.

Sequentia rariùs fœminina, ἄγγελος nuntius-a, ἀλάβαστρος alabaſter, ἄνθρωπος homo, ἄρριχος cophinus, ἄτραπος ſuſus, διάκονος miniſter-tra, ἡνίοχος auriga, θεὸς deus-a, κόγχος cochlea, κόκκος granum, κωλεὸς membrum, λιμὸς fames, νόθος nothus, ῥοῖζος ſtridor, χηλὸς loculus, χηλὸς pabulum, χίμαιρος caper.

Rariùs Maſculina, βίβλος libellus, κάμηλος camelus, κάμινος fornax, λινοῦς torcular, πάπυρος papyrus, ῥινὸς pellis, φιάδος ſtorea.

Omiſſa ſunt multa Adjectiva pro Subſtantivis accepta, ut ἡ ἔρημος eremus: præcipuè à verbis derivata, & compoſita; ut δυσπέτης deipara, κάθετος perpendiculum, &c.

In quarta Declinatione

Omnia genus ſortiuntur à nominibus tertiæ, unde dimanant: reliqua ſunt iſta, ὁ πάως, ἡ ἕως, ὁ καὶ ἡ ἄλως.

In quinta & ſequentibus

Maſculina

1. In αν ων.

2. In ων. Sed ἡ γέρων grus fœmina, ἡ σειρὴν ἥνος Siren, ἡ φρὴν ἐνὸς mens, ὁ καὶ ἡ χὴν νὸς anſer.

3. In

3. In ων.
- 1. In εδών, vel ηδών. Sed ὁ φλέδων *nugator*.
- 2. Pauca in ων ωνος, ut ἡ βέρων *columba*. μυοπάρων *navigii* ſpecies, ἄλων *area*. p. 29.
- 3. Hæc in ὼν ὄνος· ut ἡ ἀκροχορδὼν *verruca*, ἀλκυὼν *halcyon*, εἰκὼν *imago*, ἠϊὼν *littus*, λαγὼν *ilia*, ὀλολυγὼν *ululatus*, πλαγγὼν *pupa cerea*, πυγὼν *cubitus*, σιαγὼν *maxilla*, σινδὼν *ſindon*, σταγὼν *ſtilla*, τυγὼν *turtur*, χελιδὼν *hirundo*, χθὼν *terra*, χιὼν *nix*.

Excipe
- 1. Fœminina
- 2. Communis generis ſequentia

1. In ων ωνος· ut ὁ ἢ ἡ ἀρυγὼν *auxiliator*, γνώμων *index*, ἡγεμὼν *dux*, θεάμων *ſpectator*, κίων *columna*, κύων *canis*, ὁ δαίμων *deus*, rariùs ἡ δαίμων *dea*. p. 40.

2. In ων ωνος· ut ὁ ἢ ἡ ἀλεκτρυὼν ἀλεκτρυών *gallus*, ὁ (& rariùs ἡ) αἰὼν *ævum*, αὐλὼν *fretum*, κώδων *tintinnabulum*. p. 40.

4. In ξ.
- 1. In γξ pleraque: ſed ὁ σφόριγξ *vertebra*, ὁ ἢ ἡ λάρυγξ *guttur*, ὁ ἢ ἡ λύγξ *lynx*, ὁ ἢ ἡ φάρυγξ *frumen*.
- 2. Quædam in ξ κος· ut ἡ ἀλώπηξ *vulpes*, ἄλοξ & αὖλαξ *ſulcus*, ἄϊξ *impetus*, βόμβηξ *turbo*, γλαὺξ *noctua*, δόρξ *capra*, ἕλιξ *volumen*, κάμαξ *vitis pedamentum*, κλίμαξ *ſcala*, κύλιξ *calix*, λάρναξ *capſa*, πάλης *galea*, πλαξ *tabula*, πνὺξ locus *Athenis* ubi habebatur concio, σάνδυξ *ceruſſa uſta*, σὰρξ *caro*, σμώδιγξ & σμώδιξ *vibex*, σπάνδιξ *termes*, σφάλιξ *paxillus*, σφῆκαξ *aſſula*, φοῖνιξ *chœnix*, χόλιξ *inteſtinum*, φρεὶξ *fremitus maris*: item νὺξ νυκτὸς *nox*. p. 40.
- 3. Quædam in ξ γος· ut ἡ ἄνπυξ *ambitus rotæ*, δώρυξ *foſſa*, λάτυξ *ſtrepitus*, μάστιξ *flagellum*, πίμφιξ *flatus*, πνὶξ *ſuffocatio*, πομφόλυξ *bulla*, πτέρυξ *ala*, ῥὰξ *acinus*, ῥὼξ *fiſſura*, τρὺξ *muſtum*, τέττιξ & τίτιξ *avis* quædam, ἴτταλος *ſcutica*, φλὸξ *flamma*.
- 4. Quædam in ξ κος· ut ἡ ἄμυξ *vellicatio*, θρὶξ *capillus*, πτὺξ *plica*, στὶξ *ordo*, ὕστριξ *hyſtrix*.

Excipe
- 1. Fœminina

p. 40. 2. Communia. 1. Rariùs Maſculina in κος, ut ὁ ἢ rariùs ὁ ἄμπυξ *caliendrum*, λύγξ *lynx*, ὄμφαξ *uva acerba*: in γος, ut ἡ rariùs ὁ αἶξ *caper-prea-pra*, φάρυγξ & φάρυξ *guttur*: in χος, ut βὴξ *tuſſis*. 2. Rariùs Fœminina in κος, ut ὁ rariùs ἡ λἄφαξ *porcellus*, μείραξ *juvenis*, πέρδιξ *perdix*, πίδαξ *fons*, σκύλαξ *catulus*, φύλαξ *cuſtos*.

5. In ηρ:

p. 39. excipe { 1. Fœminina quædam in ηρ εερος, ut ἡ ἀλήρ *caligo*, ζαχλήρ, εἰνάτηρ, δυγάτηρ, μήτηρ, ἡ κήρ *nec fatum*. 2. Com. gen. ὁ rariùs ἡ αἰθήρ *æther*.
p. 40. 3. Neutra, τὸ ἦρ *ver*, τὸ κῆρ *cor*.

6. In υρ: ſed ὁ χὴ ἡ ἀφρυρ *teſtis*, τὸ πῦρ *ignis*.

7. In ωρ:

excipe pauca { 1. Fœmin. in ωρ ορος, ut ἡ ἀλέκτωρ *conjux*, ἡ μητρώτωρ *matris mater*, ἡ οἰνομήτωρ *vini mater*. 2. Com. gen. ut ὁ χὴ ἡ ἀμυήτωρ, & ἀμύκτωρ *ultor-trix*. 3. Neutra in ωρ ωρος, ut τὸ ἕλωρ *præda*, τὸ τέλωρ *monſtrum*: item in ωρ ατος, τὸ σκὼρ *ſordes*, τὸ ὕδωρ *aqua*.

8. In ας: ſed ἀς ἄδος fœminina: ας ατος neutra. Et paucula ας ασος, τὸ κέρας *poculum*, σέλας *lumen*: ὁ vel τὸ κρᾶς *caput*.

9. In ης: excipe fœminina omnia in της τητος: item ἐσθὴς ἥτος *veſtis*.

10. In ις: ſed ἡ κλεὶς *clavis*.

11. In ως: ſed ἡ αἰδὼς, γάλως, ἠὼς· ἡ φὼς *macula*, & τὸ φῶς *lumen*.

12. In υς: ſed ὁ χὴ ἡ βοῦς *bos*, τὸ οὖς *auris*.

13. In ψ:

excipe fœmin. { 1. In πος, ut καλαύροψ & καλάθροψ *pedum*, λαῖλαψ *turbo*, ὄψ *vox*, σὴψ *ſerpentis genus*, ὤψ *vultus*. 2. In πος & φορ, ut κατήλιψ *ſcala*. 3. In βορ, ut λὶψ *petra*, φλὲψ *vena*, χέρνιψ *pollubrum*.

Fœmi

Fœminina

1. In ιν vel ις ινος : Excipe Maſculina, ut ὁ Δελφὶν ῖνος *delphinus*, ἐρμὶν -ῖνος *fulcrum tori*, ἰκτὶν *milvus*, τελχὶν *faſcinator* : ὁ vel ἡ θὶν vel θῖς *acervus*.

2. In ειρ : ſed ὁ φθεὶρ *pediculus*.

3. In ις :

excipe
1. Maſc. quædam in ις ιος, ut ὁ ἔχις *vipera*, κὶς *vermis*, λῖς *leo*, μάντις *vates*, (ſed ἡ μάντις apud Athen.) ὄρχις *teſticulus*, ὄφις *ſerpens*, πόσις *maritus*, πρέσβις *legatus*, πρύτανις *rector*, υἱὸς *filius* : item in ις ιδος, ut ἄϊς *orcus*, γυνὶς *ſemivir* : λῖς ιτὸς *pannus*.
2. Communia quædam in ις ιος, ut ὁ κὴς ἡ κάδις *frater* vel *ſoror*, κόρις *cimex*, κώπαδις *tunicæ ſpecies*, λάτρις *ſervus-a*, ἡ ὄϊς *ovis*, ὁ ὄϊς *aries*, ὄρνις ιθος *avis*.

4. In αις : ſed τὸ σταῖς τὸς *farina ſubacta*, ὁ κὴς ἡ παῖς.

5. In υς :

excipe
1. Maſc. quædam in υς υος, ut ὁ ἀπφὺς *paterculus*, βόσυς *racemus*, θῆνυς *ſcabellum*, ἰχθὺς *piſcis*, κάνδυς *veſtis Perſica*, μὺς *mus*, ἐμὺς *mus aquatilis*, νέκυς *cadaver*, σίκυς *cucumer*, σκόλυς *lanugo*, στάχυς & ἄσταχυς *ſpica*, φίτυς *pater*.
2. Com. generis compoſita ab ἦλυθα, ut ὁ κὴς ἡ πέπλυς *advena* : item ὁ κὴς ἡ σῦς vel σῦς *ſus*, ὁ κὴς ἡ μάρτυς *teſtis*.

6. In ρς & ρς : ſed ὁ κὴς ἡ ἄρς *agnus*.

Neutra

1. In ορ & αρ : ſed ὁ ἔσχαρ ἄρος *pediculus*, φλὰρ *ſternis* : item ἡ δάμαρ *uxor*.

HETEROCLITA

Sunt, quæ à communi declinandi ratione deflectunt:

Heteroclita Contractione,

Quæ contractionem patiuntur, nec tamen ad ullam declinationem contractorum commodè referri possunt. Ea autem sunt, vel

1. Ὁλοπαθῆ. quæ contrahuntur in omnibus casibus: hujusmodi sunt in declinatione simplicium
   - 1. Ἑρμέας ῆς, έᾳ ῆ, &c. *Mercurius.* / Ἀπελλέης ῆς, έᾳ ῆ, &c. *Apelles.*
   - 2. Μνᾶ ᾶ, ᾶς ᾶς, &c. *mina.* / Γαλέη ῆ, έης ῆς, &c. *felis.*
   - 3. Νόος ους, όᾳ ους, &c. *mens.* / Ἀδελφιδέος οῦς, έᾳ οῦ, &c. *sororis filius.* / Ὀστέον οῦν, έᾳ οῦ, &c. *os ossis.*
   - 4. Ἀλλᾶς ᾶς, άεντος ᾶντος, &c. *botellus.* / Πλακόεις όεσσα όεντος όεσσης, &c. *placenta.* / Κεγχρεών ών, εώνος ώνος, &c. *venter.* / Δαὶς δᾳὶς, δαΐδος δᾳδὸς, &c. *fax.* / Κρᾶς κρᾶς, κράτος κρατὸς, *caput.*

2. Ὀλιγοπαθῆ, quæ paucioribus casibus, *viz.* Nom. Ac. Voc. pluralib. contrahuntur. Nomina in
   - υς υος in υς, ut βότρυς *racemus*, υες, υας, υς.
   - αως αους in αως, ut ναῦς *navis*, ναὲς, ναᾶς ναῦς.
   - ως ωος in ως, ut βοῦς *bos*, βόες, βόας, βοῦς.

   Item ἔρις *lis*, ἔριδες, ἔριδας, ἔριες· κάλπις *urna*, κάλπιδες, κάλπιδας, κάλπιες· Ὄρνις *avis*, ὄρνιθες, ὄρνιθας, ὄρνιες· κλεῖς *clavis*, κλεῖδες, κλεῖδας, κλεῖς.

Reliqua Heteroclita sunt

1. *Variantia*, 2. *Deficientia*, 3. *Redundantia*.

Variantia 1°. *Genus.*

In singul. generis sunt masc. in plural.
- Neutrius, ὁ * ἔρεισμος *remus*, τὸ ἔρεισμα. Sic * ὁ ζυγὸς *jugum*, ὁ τάρταρος *tartarus*, ὁ χέρσος *legumen*, τὰ χέρσα.
- Masculini & Neutrius, ὁ δεσμὸς *vinculum*, οἱ δεσμοὶ, τὰ * δεσμά. Sic ὁ δίφρος *currus*, ὁ κύκλος *circulus*, ὁ λύχνος *lucerna*, ὁ μηρὸς *femur*, ὁ μοχλὸς *vectis*, ὁ νῶτος *dorsum*, ὁ πορσὸς *fax*, ὁ σταθμὸς *statio*, ὁ ταρσὸς *planta pedis*, ὁ τράχηλος *collum*, ὁ χαλινὸς *frænum*.

* *Leguntur* τὸ ἔρεισμον, *Hom.* * τὸ ζυγόν, *Plato.* * τὰ δέσματα, *Hom.*

In

In singulari generis fœm. { In Nominativo & Accusativo Duali Masc. ut ἡ ὁδὸς via, cum compositis, τὼ ὁδὼ, &c. p. 47. ἡ πόλις civitas, τὼ πόλε. * In plurali fœmin. & neutr. ἡ κέλευθος via, αἱ κέλευθοι & τὰ κέλευθα. } * Attice. fœmin. omnia sic inflectuntur.

2°. *Casum.*

Quædam neutra in αρ, à nominibus in ας, genitivum mutuantur, ut ἄλευαρ farina, ἀλεύατος, μέλεαρ & ἔδεαρ esca, ἦμαρ dies, ἧπαρ jecur, κάρηαρ caput, κτέαρ possessio, ὄνειαρ utilitas, οὖδαρ uber, πεῖραρ finis, στέαρ adeps, φρέαρ puteus: Gen. ἀλείατος, &c. His addi potest, γάλα γάλακτος, ὄναρ ὀνείατος, οὖς ὠτὸς auris, σκῶρ σκατὸς, ὕδωρ ὕδατος. p. 41. p. 48. p. 41.

Ζεὺς sic inflectitur.

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. Διὸς vel Δηὸς, D. Διὶ vel Δηΐ, A. Δία vel Δέα, V. ὦ Ζεῦ. p. 48.

Ναῦς etiam in soluta oratione, ad hunc modum:

Sing. N. ἡ ναῦς, G. νεὼς, D. νηΐ, A. ναῦν:

Plur. N. νῆες, G. νεῶν, D. ναυσὶ, A. ναῦς.

3°. *Genus & Casum.*

Ἡ γυνὴ mulier, & ἡ χεὶρ manus, sic variantur p. 48.

Sing. N. ἡ γυνὴ, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, A. τὴν γυναῖκα, V. ὦ γύναι:

Dual. N. A. V. τὼ γυναῖκε, G. D. τοῖν γυναικοῖν:

Plur. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. ταῖς γυναιξὶ, A. τὰς γυναῖκας, V. ὦ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεὶρ, G. τῆς χειρὸς, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὦ χεὶρ:

Dual. N. A. τὼ χεῖρε, G. D. τοῖν χεροῖν, V. ὦ χεῖρε:

Plur. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. ταῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὦ χεῖρες.

Poetæ ponunt ε pro ει in omnibus casibus imparisyllabicis; ut χερὸς, &c.

Deficientia 1°. Casibus.

Aptota: Nomina literarum, ut ἄλφα, βῆτα, &c.

Vox naturalis, ut οἰ non ſignificativa, ut βλίτυει· materialiter ſive τεχνικῶς poſita, ut τὸ ἄνθρωπος hæc vox ἀνθρωπος.

Nomina peregrina, ut Δαεὶδ.

p. 47. Similiter τὸ ὄφελος utilitas, τὸ χρεὼν fatum, &c.

Monoptota: Nom. ἡ δωὴ donum, Heſiod. &c. αἱ καταλῶσαι fata, Hom. &c.

Diptota: Nom. ὁ λᾶας lapis, Acc. τὸν λᾶαν· ὁ λῖς leo, Acc. τὸν λῖν, &c.

Triptota: 1°. Quoad terminationem & numerum caſûs: ut Nom. ὁ καὶ ἡ μάρτυς, Acc. μάρτυα, D. μάρτυσι teſtis.

p. 42. 2°. Quoad terminationem caſûs: Nomina propria circumflexa in ᾶς, ῆς, ῦς. ὁ Θωμᾶς, G. ᾶ, A. ᾶν, V. ᾶ. Sic Δρῆς & Διογδῦς. Item ſanctum nomen Ἰησοῦς, G. Ἰησοῦ, D. Ἰησοῦ, A. Ἰησοῦν, V. ὦ Ἰησοῦ. Et quædam baryτona, ut ὁ Ἀγείππας, G. ᾶ, &c.

p. 47. 3°. Quoad numerum caſûs. Neutra ſequentia N. A. V.

* Legitur πρὸ ῥέτα ἴ. * ῥέπας ſtatua, δέμας corpus, ἐέλδωρ deſiderium, ἦδος voluptas, ἦπαρ cor, κλέπας devexitas, κῶας vel κῶς vellus, λέπας promontorium, μῆχος & μῆχαρ artificium, νᾶκαρ torpor, σέβας veneratio, * σκέπας tegumentum, σκίναρ fœtus, τέκμαρ & τέκμωρ finis, ὖπαρ viſio, χρέως debitum.

* τὰ σκέπα.

2°. *Numero.*

p. 44. Duali & Plurali carent nomina propria, quæ uni tantum attribuuntur. Item * ὁ ἀὴρ aer, ἡ ἅλς mare, ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, τὸ ἔλαιον oleum, &c.

* Leguntur alicubi οἱ ἀέρες, αἱ γαῖ, τὰ πύρ, τὰ ἔλαια. item γαιάων.

Singulari & Duali carent Feſta, ut Διονύσια Bacchanalia: Nomina quædam Urbium, ut Ἀθῆναι Athenæ, &c. Populorum, ut Ἀχαιοὶ Achivi, &c. Magiſtratuum, ut Ἔφοροι Ephori. Nomina quæ pluribus ſingularibus ſunt propria, ut Εὐμενίδες Furiæ, &c. Item ἐμβάδες cothurni,

p. 46. κτέρεα exequiæ, & plura hujuſmodi.

Redun-

Redundantia 1°. in Nominativo.

Maſc. multa in ης & ως, ut κλητὴς, κλήτωρ *vocator*, in ὴρ & ὴς, ut πλαστὴρ, πλαστὴς *fictor*, &c. Item, ὁ υἱὸς, υἱέος, υἷι *filius*, cum pluribus aliis. p. 42.

Fœmin. multa in α & η, ut ἄχνα, η, *gluma*, in η & ις, ut ἀλκάλη, ἀλκαλὶς *ulna*, in η & Θ, ut ἀσβόλη, ἄσβολΘ *fuligo*, in ις & ια, ut ἀπάνις, ἀπανία *raritas*, &c. Item ἀηδὼν & ἀηδὼ *luſcinia*, &c.

Neutr. multa in Θ & ον, ut τὸ δένδρΘ, δένδρον *lignum*, in ον & ιον, ut ἄεθλον, ιον *præmium certaminis*, &c. Item τὸ ὕδωρ, ὕδΘ *aqua*, &c.

Maſcul. & Fœmin. multa in Θ & ια, ut στρατὸς, ιὰ *exercitus*, in Θ & ὶς, ut βαθμὸς, ὶς *gradus*, in μὸς & μὴ, ut αὐχμὸς, μὴ *ſiccitas*, &c. Item ἀὐτμὴ, μὴ *halitus*, &c.

Maſc. vel Fœm. vel Com. quædam in ις & ιν, ut ὁ δελφὶς, ὶν *delphin*, ἡ ἀκτὶς, ὶν *radius*; ὁ ἢ ἡ χῆς, ὶν *agger*, &c.

Maſc. & Neutr. multa in Θ & ον, ut θύμΘ, ον *thymus*, *um*, in μὸς & μα, ut ἀσπασμὸς, ἄσπασμα *ſalutatio*, in Θ, ut ὁ σκότος & τὸ σκότος, *tenebræ*, &c. Item ὁ κάνης, τὸ κάνεον *ciſta*, &c.

Fœm. & Neutr. multa in α & ον, ut ἡνία, ἡνίον *habena*, in μα & μη, ut χάρμα, χάρμη *gaudium*, &c. Item ἡ αἰδὼς, τὸ αἶδΘ *pudor*, &c.

Maſc. Fœm. & Neutr. quædam in Θ, η, ον, ut σίμβλΘ, η, ον *alveare*, &c. Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμὰς, τὸ χεῖμα, *hyems*, &c.

2°. In Genitivo.

Nomina quædam in υς efferunt genitivum ad formam tertiæ & quintæ ſimpl. ut ὁ νοῦς, οῦ, οὸς *mens*, &c. alia in ως, ad formam quartæ & quintæ ſimpl. ut ὁ Μίνως, ω & ωΘ *Minos*; ὁ γέλως, ωτος & ω *riſus*. In ις ad formam quintæ ſimpl. & ſecundæ contract. ut ἡ πίγρις, ιδΘ & ιΘ *tigris*, &c. Item ἡ Θέμις, ιδΘ & ιΘ *jus*, cum paucis aliis. p. 42.

Divisio Nominum.

Nomen dicitur
- à re significata
  - Substantivum οὐσιαστικὸν: ut βίος vita.
  - Adjectivum ἐπίθετον: ut ὅλος totus.
- à flexione
  - Simplex ἁπλοῦν, sive incontractum ἀπαρεμφατικὸν: ut ταμίας, καλός.
  - Contractum συνηρημένον: ut Δημοσθένης, ἀληθής.

Utrumque à modo significandi
- Appellativum προσηγορικὸν: ut κύριος dominus, ἅγιος sanctus.
- Proprium κύριον: ut Ἰησοῦς, Ναζαρεανός.

Rursus utrumque: quoad
- speciem est vel
  - Primitivum πρωτότυπον: ut μέλι mel, γλυκὺς dulcis.
  - Derivativum παράγωγον: ut μέλισσα apis, γλυκερὸν dulcis.
- figuram est vel
  - Simplex sive incompositum ἀσύνθετον: ut φωνὴ vox, καλὸς bonus.
  - Compositum σύνθετον: ut συμφωνία consonantia, φιλόκαλος amans boni.
  - Decompos. παρασύνθετον: ut ἀσυμφωνία dissonantia, ἀφιλόκαλος negligens boni.

Derivativum est vel
- Denominativum παρώνυμον: ut θεότης deitas, οὐράνιος cœlestis.
- Verbale ῥηματικὸν: ut λόγος sermo, ἐλλιπὴς imperfectus: de quo post.
- Participiale μετοχικὸν: ut εἱμαρμένη fatum, ἡγούμενος præfectus.
- Pronominale ἀντωνυμικὸν: ut ταυτότης identitas.
- Adverbiale ἐπιῤῥηματικὸν: ut ἀλλαῖος cœtus, παλαιὸς antiquus.
- Præpositionale προθετικὸν: ut ὕπατος Consul, ἀντίος contrarius.

Ex Denominativis præsertim notantur hæc substantiva: 1. Fœmineum. 2. Patronymicum. 3. Diminutivum. 4. Amplificativum.

Fœmineum Θῆλυ.

Fœminea simpliciter formata in α & η, sequuntur accentum suorum Masculinorum: ut θεὰ à θεὸς, ταμία à ταμίας dispensator, βασιλὴ à βασιλεὺς, ἀδελφιδῆ ab ἀδελφιδοῦς, κόρη à κόρος puer. Sic etiam in ις ex ης, ut εὑρετὶς ab εὑρετὴς inventor, πρεσβὶς à πρεσβάτης præses: sed penultima longa circumflectitur, ut πρεσβῖς à πρεσβίτης: sæpe etiam ῖτις, ut ἀρχιερῖτις, κορυφαῖτις: item νεᾶνις à νεανίας. Composita à κόιτη sunt propar. ut παρακοῖτις à παρακοίτης conjux. Gentilia plerumq; sunt oxyt. ut Περσὶς à Πέρσης Persa, Σκυθὶς à Σκύθης Scytha.

Oxytonum
1. In ὰς, ut ὀρεσσὰς ab ὀρεσσὸς monticola, σπαρτιὰς à σπαρτιάτης Spartanus.
2. In ις, ut ἀμνὶς ab ἀμνὸς agnus, βασιλὶς à βασιλεὺς, ἑλλωὶς ab ἕλλην Græcus. 2. In αινὶς, ut θεραπαινὶς à θεράπων famulus, λυκαινὶς à λύκος lupus. 3. In γελὶς, ut ὀρχηστρὶς ab ὀρχηστὴς saltator, αὐλητρὶς ab αὐλητὴς tibicen.

Par.

Par. { 1. In ίνη, ut ἰατείνη ab ἰατρὸς *medicus*, ἡρωΐνη ab ἥρως *semideus*.
2. In νη, ut θεράπνη à θεράπων *famulus*.

Proparoxytonum { 1. In ια, idq; 1. in εια, ut εὐπατέρεια ab εὐπάτηρ *bono patre natus*, βασίλεια à βασιλεύς. 2. In ίεια, ut ἀγγέλεια ab ἄγγελος *nuntius*. 3. In τεια, ut ἰάτεια ab ἰατρὸς *medicus*, παιδολέτεια à παιδολέτης *liberorum interfector*, συμπαίσεια à συμπαίζω *simul nutritus*, ποιήτεια à ποιητὴς *poeta*.
2. In να, idq; 1. in ιδνα, ut ἔχιδνα ab ἔχις *serpens*. 2. In αινα, ut ἰχθυοπώλαινα ab ἰχθυοπώλης *piscium venditor*, λύκαινα à λύκος *lupus*, λέαινα à λέων *leo*, ἀλεκτρύαινα ab ἀλεκτρυὼν *gallus*. 3. In οινα, ut δέσποινα à δεσπότης *herus*. 4. In ιννα, ut βασίλιννα à βασιλεύς.
3. In ειρα, ut Κάειρα à Κὰρ *Car*, δότειρα à δοτὴρ *dator*, δεσπότειρα à δεσπότης *herus*, πρέσβειρα à πρέσβυς *senex*.
4. Hyperdisſyllabum in ασα, idq; 1. in αασα, ut ἄναασα, ab ἄναξ *rex*, ſed φάσα à φαλὸς *palumbus*, &c. 2. In ηασα, ut πένηασα à πένης *pauper*, ſed Κρῆσα à Κρῆς *Cres*, &c. 3. In ιασα, ut βασίλιασα à βασιλεύς *rex*, Αἰθιόπασα ab Αἰθίοψ *Æthiops*, Κίλιασα à Κίλιξ *Cilix*. 4. In υασα, ut Λίβυασα à Λίβυς *Libys*.

Paucula quædam Adjectiva imitantur formam Subſtantivorum, ut πρόφρασα à πρόφρων *propenſus*, ἀλεξιάρη ab ἀλεξιάρης *imprecationes pellens*, μάκαιρα à μάκαρ *felix*.

Patronymicum Πατρωνυμικὸν p. 34.

Eſt nomen proprium perſonæ quod à nomine potiſſimùm patris, interdum avi & matris derivatur; Et eſt vel

1. Maſc. paroxyton. quod fit à genitivo primitivi, mutando terminationem vel
- In ίδης, cùm primitivum ſit
  - vel 3æ. ſimpl. in ος impurum, ut Πείρως-μιδης.
  - 5æ. ſimpl. ut Νέστωρ-ορος-ίδης.
- In άδης, cùm primitivum ſit
  - vel 1æ. ſimpl. ut Βορέας-έω-άδης.
  - 3æ. in ις, ut ἥλιος-ίου *ſol*, ιάδης.
- In ιάδης, cùm primitivum in penultima genitivi ſit longum, cujuſcunque declinat. ut Λαέρτης, Λαέρτου, Λαερτιάδης. Ἄτλας, Ἄτλαντος, Ἀτλαντιάδης. Sic Πηλεύς, Πηλῆος, Πηλειάδης.

Fœmin. Oxytonum
- In ὶς vel ὰς ex maſculinis removendo υς, ut Νεσσείδης, Νεσσεὶς. Ἠλιάδης, Ἠλιάς.
- In νὶς à rectis Primitivorum, mutando ultimam ſyllabam, ut Χρύσης, χρὶς. Κάδμος, νὶς.

Fœmi-

Fœminin. p. 34. Paroxyt. In ίνη vel ώνη, à rectis etiam Primitivorum.
In ίνη, cùm primitivum sit
vel 3æ. simpl. in ος impurum, ut Ἄ-ρασος-ίνη.
vel 3æ. contr. in ους, ut Νηρεύς-ίνη.
In ώνη, cùm primitivum sit
vel 3æ. simpl. in ιθ, ut Ἰκάριθ-ιώνη.
vel 5æ. simpl. in ίων, ut Ἡπίων-ιώνη.
Ionica paroxytona in ίων, ut Κρονίων à Κρονίδης Saturnius.
Æolica proparoxyt. in ιος, ut Τρῶϊος ab Τρῶάδης Hyrrhæ filius.

Propriorum formas imitantur pauca appellativa, ut ποιμωνίδης à ποιμὴν pastor: sic χοιρονίδης, ἀλιάδης, βασιλείδης, &c.

p 34 Diminutivum ὑποκοριστικὸν

Masculinum
Oxytonum in ιδεὺς, ut λαγιδεὺς à λάγως lepus.
Paroxytonum in
ίας, ut παππίας à πάππας pater.
αξ, ut λίθαξ à λίθος lapis: Sed Πλωαξ porcellus, σκύλαξ catulus, quandoque sunt Fœmin.
ίλας, ut Θριχαείλας à Θρίχαεις pro Θεόχαεις.
ίδης, ut λαγίδης à λάγως.
ίνης, ut ἐλαφίνης ab ἔλαφος.
ίσκος, ut νεανίσκος à νεανίας juvenis.
ων, ut Ἡφαίστων ab Ἥφαιστος Vulcanus.
ις, ut ἄστεις ab ἀστράγαλος talus. [Hercules.
υλος, ut ἡρωπύλος ab ἥρως: item Ἡρύλλος ab Ἡρακλῆς
Proparoxyton. in
ιχνος, ut κύλιχνος à κύλιξ calix.
ιχος, ut Ἀμωμίχος ab Ἀμώμας.
υλλος, ut Βάσυλλος à Βασιλῆς.
Circumflexum In
ᾶς, ut Ζωᾶς à Ζηνόδωρος.
οῦς, ut Διονοῦς à Διονύσιος.
Antecircumflexum in ῖνος, ut χαεῖνος à χάεις.

Fœminin.
Oxyt. in
ὰς, ut χοιρὰς à χοῖρος porcus.
ὶς, ut κρηνὶς à κρήνη fons. Sic multa
ὼ, ut Θεαὼ à Θεὰ dea.
ὼν, ut ἀρπεδὼν ab ἀρπεδόνη funis.
Paroxyto. in
ιγξ, ut λάϊγξ à λᾶς lapis.
άκνη, ut πιθάκνη à πίθος dolium.
ίσκη, ut παιδίσκη à παῖς puer.
ίχη, ut μητίχη à μῆτις consilium.
ίχνη, ut πολίχνη à πόλις urbs.
υλη, ut βομβύλη à βόμβος sonus apum.
Proparoxytonum in
ιλλα, ut θεράξιλλα à θεᾶξις actio.
ιννα, ut κόρινα à κόρη puella.
υλλα, ut νίκυλλα à νίκη victoria.
αινὶς, ut ὑαινὶς ab ὗς sus.
αλὶς, ut φυσαλὶς à φύσα vesica.
υλὶς, ut ἀντεφεσυλὶς ab ἀντέφεσις rivalis.
υλλὶς, ut ἀκανθυλλὶς ab ἄκανθα spina.
αεὶς, ut Κοτυτ[illegible]αεὶς parva Cotytto, à Κοτυτ[illegible]ὼ dea turpitudinis.
αχὶς, ut Ἐειδαχὶς ab ἔειδος.

Neutrum

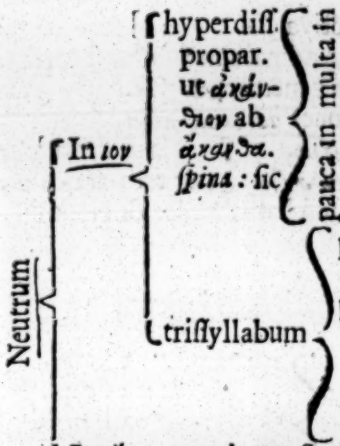

p. 34.

Ex Primitivo uno varia nonnunquam Diminutiva nascuntur, ut κορίσκη, κορᾴσιον, κόριον, κορίδιον à κόρη puella.

Ex Diminutivis alia Diminutiva, ut πολίχνιον à πολίχνη urbecula, &c.

Diminutiva adjectiva perpaucissima sunt: ut δειμύλος à δειμὺς acerbus, μικκύλος à μικκὸς pro μικρὸς parvus, ὁσσίχος ab ὅσσος quantus, παυείδης à παῦρος paucus, πυῤῥίχος à πύῤῥος rufus.

Amplificativum Αὐξητικόν.

1. Oxytona in ὸς, ut ἀρνειὸς agnus adultior ab ἄρς agnus, παιδνὸς puer adultus à παῖς puer. Sed πάππος à πάππας pater.
2. Paroxytona in ίας, ut μετωπίας magnam habens frontem à μέτωπον frons; πωγωνίας magnam habens barbam, à πώγων barba; στομίας magnum habens os, à στόμα os; ὠμίας ab ὦμος humerus. In αξ, ut πλούταξ valde dives, à πλοῦτος divitiæ. Item nomina propria in ων ωνος, ut Γνάθων parasitus Gnatho, à γνάθος maxilla.
3. Proparoxytonum, ut χερμάδιον lapis magnus, à χερμὰς lapis; λόγιον divinus sermo, à λόγος sermo. Item δᾷς magna fax, à δᾶς fax.

Nomen tam Substantivum quam Adjectivum, pro varia significatione aliud dicitur Numerale Ἀριθμητικὸν, ut τριὰς Trinitas, εἷς unus. Collectivum συλλητικὸν, ut ὄχλος turba, πολὺς multus. Gentile ἐθνικὸν, ut Μακεδὼν Macedo, Ἀχαϊκὸς Achaicus. Fictitium πεποιημένον, ut βόμβος sonus apum, βομβήεις sonorus.

Porrò, Adjectivum est Possessivum κτητικὸν, idque vel Appellativum, ut δεσποτικὸς herilis, &c. vel Proprium, ut Ἕκτορος Hectoreus: Materiale μετουσιαστικὸν, ut λίθινος lapideus: Locale τοπικὸν, ut οὐράνιος cœlestis: Temporale χρονικὸν, ut ἡμερινὸς diurnus: Indefinitum ἀόριστον, ut τὶς quidam: Interrogativum ἐρωτηματικὸν, ut ποῖος qualis: Redditivum ἀνταποδοτικὸν, ut τοῖος talis: Partitivum μεριστικὸν, ut ἕτερος alius.

Ad-

Adjectiva

Imitantur Analogiam & Anomaliam Subſtantivorum.

p 24. Sunt autem trium generum, τειγωνα.

Alia habent in Nominativo { tres terminationes τειγατάληκτα. / duas διγατάληκτα, / unam μονογατάληκτα. } Hæc flectuntur per tres articulos.

Omnis dictio trium generum habet Maſc. & Neut. ſim. in Gen. & Dat.

Adjectiva trium terminationum deſinunt in

ος	& faciunt fœmininum per	η	neutrum per ον	ad formam 3æ & 2æ ſimpl.
ας		α	αν	5æ & 2æ ſimpl.
εις		εσσα	εν	5æ & 2æ ſimpl.
ων		ουσα	ον	5æ & 2æ ſimpl.
υς		εια	υ	3æ cont. & 2æ ſim.

p 25 *Sic Adjectiva contracta in ους, ut, ἁπλοῦς, οῦν, οῦν, &c. V. οῦ ἁπλοῦ, οῦν, οῦν.

*ος Sing. Nom. καλὸς, ὴ, * ὸν, Gen. οῦ, ῆς, οῦ, &c. Voc. ὲ, ὴ, ὸν, &c. *pulcher*. Sed adjectiva in ος purum, & εος faciunt fœmininum per α, ut ἅγιος, ἁγία, &c. *ſanctus*, ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, *floridus*. Excipe Materialia plurima in εος, ut χρύσεος-έη, &c. παρδάλεος-έη: & numeralia omnia in -ος, ut ὄγδοος-όη, &c. ἁπλόος-όη, &c.

*Sed ἀλλος, ἄλλη, ἄλλο. p 51

ας Sing. N. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, G. παντὸς, πάσης, παντὸς, &c. V. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. Sed μέλας *niger*, & πέλας *miſer*: S.N. ας, αινα, αν, G. ανος, αίνης, ανος, &c. V. αν, αινα, αν, &c. Μέγας verò *magnus*, μεγάλη, μέγα, G. μεγάλου, ης, ου, &c. A. μέγαν, μεγάλην, μέγα, V. ὦ μέγα, μεγάλη, μέγα, &c.

εις Sing. N. χαρίεις, εσσα, εν, G. εντος, έσσης, εντος, &c. V. χαρίεν & ει, εσσα, εν *gratioſus*.

ων Sing. N. ἑκὼν, οῦσα, ὸν, G. όντος, ούσης, όντος· αἰδὼν, G. ωνος.

υς Sing. N. ὀξὺς, εῖα, ὺ, G. έος, είας, έος, D. εῖ εῖ, είᾳ, εῖ εῖ, A. * ὺν, εῖαν, ὺ, V. ὺ, εῖα, ύ. D. N. A. V. έε, είᾳ, έε, G. & D. έοιν, είαιν, έοιν. Plur. N. έες, εῖς, είαι, έα, G. έων, εῶν, έων, D. έσι, είαις, έσι, A. έας, εῖς, είας, έα, V. έες, εῖς, εῖαι, έα.

Excipe πολὺς *multus*, Sing. N. * πολὺς, πολλὴ, πολὺ, G. πολλοῦ, ῆς, οῦ, D. πολλῷ, ῇ, ῷ, A. πολὺν, πολλὴν, πολὺ, V. πολὺ, πολλὴ, πολὺ, &c. Poetæ ſic inflectunt, N. πολὺς, G. πολέος, D. πολέϊ, A. πολὺν, V. ὦ πολὺ. Plur. N. πολέες-εῖς, G. πολέων, D. πολέσι-έεσσι, A. πολέας, -εῖς, V. ὦ πολέες -εῖς.

* ἑα Poet. * Leguntur contract. ἡμίσους. Marc. 6. ἥμισυ. Luc. 19. * Apud Poetas πολλὸς πολλὸν.

Adje-

Adjectiva trium Articulorum & duarum terminationum desinunt in

* Sic adjectiva contracta in υς, ut ἥυς ἥυ. V. ὦ ἥυ ἥυ.

*ος ως ας ις ων υς } et formant neutrum per { ον 3æ. simp. ων 4æ. sim. quandoq; αν ιν εν υ 5æ. simp. } { υς ων ως ις υν ον ορ ες } et formant neutrum per { υ 5æ. sim. ι 1æ. contr.

ὁ ἡ εὔδοξος ὁ ἡ τὸ εὔδοξον, G. τοῦ τῆς τοῦ εὐδόξου, &c. V. ὦ εὔδοξε ὦ ὦ εὔδοξον, *illustris.*

ὁ ἡ εὔγεως ὁ ἡ τὸ εὔγεων, G. τοῦ τῆς τοῦ εὐγέω, &c. V. ὦ εὔγεως & εὔγεω, *fertilis.* ὁ ἡ πολύκηρως ὁ ἡ τὸ πολύκηρων, G. τοῦ τῆς τοῦ πολυκήρωτος, &c. V. ὦ πολύκηρως ὁ ὦ πολύκηρων, *habens multa cornua.*

ας ὁ ἡ ἀείναος ὁ ἡ τὸ ἀείναον, G. τοῦ τῆς τοῦ ἀειναοῦ, &c. V. ὦ ἀείναον, *perpetuo fluens.*

ις ὁ ἡ εὐχαεις ὁ ἡ τὸ εὐχαες, G. τοῦ τῆς τοῦ εὐχαέος, &c. A. τὸν ὁ ἡ τὸ εὐχαεις & εὐχαεα & εὐχαεν, ὁ ἡ τὸ εὐχαες, V. ὦ εὐχαες, *gratiosus.*

ων ὁ ἡ ἄῤῥων ὁ ἡ τὸ ἄῤῥεν, G. τοῦ τῆς τοῦ ἄῤῥενος, &c. V. ὦ ἄῤῥεν, *masculus* vel *mas.*

υς ὁ ἡ ἄδακρυς ὁ ἡ τὸ ἄδακρυ, G. υος, D. υϊ, A. υν, υ, V. ὦ υ, Dual. N. A. V. υε, G. D. ύοιν, Plur. N. υες, υς, υα, G. ύων, D. υσι, A. υας, υς, υα, V. υες, υς, υα, *sine lachrymis.*

υς ὁ ἡ ὀδούς ὁ ἡ τὸ ὀδοῦν, G. τοῦ ὀδός, D. τῷ ὀδί, A. ὀδά, ὀδόν, ὀδοῦν, V. υς, υ, ὀδοῦν, *bipes.*

ων ὁ ἡ εὐδαίμων ὁ ἡ τὸ εὔδαιμον, G. τοῦ τῆς τοῦ εὐδαίμονος, &c. V. ὦ εὔδαιμον, *felix.*

ωρ ὁ ἡ μεγαλήτωρ, ὁ ἡ τὸ μεγαλῆτορ, G. τοῦ τῆς τοῦ μεγαλήτορος, V. ὦ μεγαλῆτορ, *magnanimus.*

ης ὁ ἡ ἀληθὴς ὁ ἡ τὸ ἀληθὲς, G. τοῦ τῆς τοῦ ἀληθέος ους, &c. V. ὦ ἀληθὲς, *verus.*

Pleraq; Adjectiva composita & derivata in ος, sunt duarum terminationum. Atticè etiam omnia sic inflectuntur. Nonnulla ex his quæ duas habent terminationes interdum fœmininum habent à masculino diversum; nempe in ος, ut ἀθάνατος ἀθάνατη, αἰώνιος αἰωνία, in ως ut τέρην τέρεια, in υς ut θῆλυς θηλεια, &c. p 25 p 27

Quædam etiam varias habent vocales & consonantes ante ος Gen.
In ις ιτος, ut prius: ιδος, ut φιλόπατρις *amans patriæ*: ιδος, ut φίλορνις *amans avium*: ιος, ut τερόφις *bene nutritus*: ινος, ut τὶς *quis.*
ων ενος, ut prius: ως ut ἀσκηλὼ *infelix.*
υς υος, ut prius: εος ut θῆλυς *fœmineus.*
ους οδος, ut prius: ους ut ἀνόδους *edentulus.*
ης εος, ut prius: ητος ut ἀκμὴς *indefessus.*

Adje-

Adjectiva trium articulorum & unius terminationis desinunt in

ιν, ξ, ρ, σ, αρς, ψ — 3æ. sim. ut ὁ ἡ τὸ

τειγλώχιν	G. τῖν	τειγλώχινος	tricuspis.
ἅρπαξ	ἡ τῆς	ἅρπαγος	rapax.
μάκαρ	τῆν	μάκαρος	felix.
λευκόκρατος		λευκόκρατος	album habens caput.
μάκαρς		μάκαρ⟨ος⟩	felix.
αἴθοψ		αἴθοπ⟨ος⟩	subfuscus.

Hujusmodi Adjectiva varias habent terminationes in recto & genitivo.

In ρ ar, ut prius: ηρ ηερος, ut μιξόθηρ semivir: ερος, ut πλατυγάστηρ latum habens ventrem: ερ ιερος, ut ἑξάχειρ sex habens manus: υς υεος, ut ὀπιπάρυς testis.

σ ατος, ut prius: αδος, ut πολυδενδρεὰς cacuminosus: αις αιδος, ut φιλόπαις puerum amans: αι τος, ut ἁβρόδαις delicatus: αυς εως, ut μνεια-όναυς permultis navibus instructus: ευς έως, ut δονακεὺς arundinosus.

αρς ατος, ut prius: ῥ⟨ος⟩, ut πολύαρς.

ξ αξ γος: ut prius: κος, ut πάλαξ pavidus: κλος, ut χειρώναξ qui manibus operatur: ικος, ut ὀπιτέξ parturiens: ηξ ηγος, ut αἰνοπλήξ graviter feriens: ηκος, ut αἰολοθώρηξ variam habens thoracem: εκός, ut κυναλώπηξ canè & vulpe natus: ικος, ut πολυαΐξ valdè impetuosus: χος, ut ὕσθειξ suis pilos habens: γος, ut ὁμηρομάστιξ, &c. οξ γος, ut ἔμφλοξ ignitus, & εὐτόρμιγξ pulchram habens citharam: κος, ut πάνδοξ hospes publicus: ωξ κος, ut πάωξ pavidus: γος, ut ἀποῤῥῶξ abruptus: υξ χος, ut σύζυξ conjunctus, & δίπυξ duplex: κος, ut χρυσάμπυξ aureum reticulum habens: αιξ αικος, ut καλλιγυνάιξ pulchras habens mulieres.

ψ οπ, ut priùs: ⟨ο⟩π ⟨πος⟩, ut κατώπ⟨ε⟩ deorsum respiciens: ιπ ⟨ος⟩, ut αἰγίλιπ relictus à capris: βος, ut χοιρόθλιπ libidinosus: ωπ ⟨ος⟩, ut γλαύκωπ cæsios habens oculos: οπ⟨ος⟩ & ωπ⟨ος⟩, ut ὀυρύοπ magnos habens oculos.

p 25 Adjectiva in recto finita in Substantivum, illius terminationem in reliquis casibus habitâ ratione generis, ut plurimùm sequuntur, uti constat ex prioribus exemplis. Excipiuntur vero paucula, ut ἄπολις ιδος, &c. *qui sine urbe est.*

p 30 Plurima Adjectiva, præcipuè composita & derivata, videntur esse tantùm duorum generum, ος ον, in neutro vix invenienda, ut φιλέλλην *Græcorum amans*: Paucula unius, ων ονος, ut ἡ καμινὼ *caminaria*: Præsertim Masculina in ας, ut ὁ φιλοβασιλᾶς *regis amans*: in ης etiam ιæ simpl. & ejus fœmininum in ις ιδος simpl. ut ὁ βοηλάτης, ἡ βοηλάτις *boves abigens*: G. άτυ άπηδος, D. άτι άπηδι, A. άτιν άπηδι, & άπη, V. άτυ άπη, &c.

Adjectiva

Adjectivum Numerale

Cardinale ποσοταξικόν. Ordinale τακτικόν.

Cardinalia heteroclita sunt: εἷς, δύο, τρεῖς, τέσσαρες.

Εἷς *unus* Tetraptoton 5æ, & 2æ simpl.

Sing. N. εἷς μία ἕν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, D. ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, A. ἕνα μίαν ἕν. Dual. & Plur. car. sic composita, δύεις, μηδεὶς.

Δύο *duo* Tetraptoton, 3æ simpl. omnium generum. Singulari caret: Dual. N. A. δύο, Atticè δύω, G. δυοῖν, fœm. δυεῖν, D. δυσί. Sed δύο omnium generum & omnium casuum esse observatur extra Dativum.

Ἄμφω *ambo*, Diptoton 3æ simpl. per omnia genera: N. A. ἄμφω, G. D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς *tres*, & τέσσαρες *quatuor*, Tetraptota 5æ simpl. Sing. & Dual. carent. Plur. N. οἱ ἢ αἱ τρεῖς, ἢ τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς τρισὶ, A. τοὺς ἢ τὰς τρεῖς, ἢ τὰ τρία. Plur. N. οἱ ἢ αἱ τέσσαρες, ἢ τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεττάρων, D. τοῖς τέτταρσι, A. τοὺς ἢ τὰς τέτταρας, ἢ τὰ τέσσαρα.

A quatuor usq; ad centum non declinantur numeralia, ut πέντε *quinque*, &c. ἑκατὸν *centum*.

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt, διακόσιοι, διακόσιαι, διακόσια, *ducenti*, &c.

Ordinalia sunt quæ ad interrogationem, πόσος *quotus*, aptè respondent, ut πρῶτος *primus*, δεύτερος *secundus*, τρίτος *tertius*, &c. Ex his manant dialia, ἐφήμερα, quæ respondent ad quæstionem ποστῇ *quoto die*, ut πρωταῖος, δευτεραῖος, τριταῖος 1°. 2°. 3°. *die*, &c.

Sunt etiam alia Numeralia multiplicativa πολλαπλασιαστικὰ, 1. in πλόος-ῦς, ut ἁπλόος ἧς *simplex*, διπλόος ᾶς, *duplex*, &c. ἑκατονταπλῆς *centuplex*, &c. 2. in πλάσιος vel πλασίων, ut διπλάσιος *duplus*, &c. ἑκατονταπλάσιος-πλασίων *centuplus*, &c. sic πολλαπλῆς-πλάσιος-ίων *multiplex*.

Græci numeros his literis sic exprimunt:

Μονάδες, ἁ 1. β' 2. γ' 3. δ' 4. ε' 5. ϛ' 6. ζ' 7. η' 8. θ' 9.

Δεκάδες, ι' 10. κ' 20. λ' 30. μ' 40. ν' 50. ξ' 60. ο' 70. π' 80. ϟ 90.

Ἑκατοντάδες, ρ' 100. σ' 200. τ' 300. υ' 400. φ' 500. χ' 600. ψ' 700. ω' 800. πι' 900.

Χιλιάδες, ͵α 1000. ͵β 2000, &c. ͵κ 20000. ͵ρ 100000.

Μυριάδες, ια 11. κβ 22. ργ 103. ͵αδ 1004. 1670 ͵αχο

24 literis intermiscentur tres notæ ἐπίσημα; βαῦ ϛ, κόππα ϟ, σάμπι ϡ.

Apud

Apud nonnullos literæ ſingulæ, pro ordine quem habent in Alphabeto, numerum deſignant, α 1. κ 11. ρ 17. ω 24. quo pacto libri Homerici diſtinguuntur.

Ex Majuſculis I 1 pro μία, Π 5 pro πέντε, Δ 10 pro δέκα, H 100 pro Ἑκατόν, X 1000 pro Χίλιοι, M 10000 pro μύριοι. Geminata geminant numerum, ut I I 2. Π Π 10, Δ Δ 20. Has omnes excepta I veteres olim τῷ Π inſcribere ſolebant, & ſignificabant numerum inſcriptum quinquies ſumendum eſſe: ut

⌈Δ⌉ 50 ⌈H⌉ 500 ⌈M⌉ 50000

Adjectivis accidit Comparatio Σύγκρισις.

Comparationis gradus βαθμοὶ ſunt tres; Poſitivus θετικὸς, Comparativus συγκριτικὸς, Superlativus ὑπερθετικός.

Poſitivus deſinit in αρ, ας, ις, λω, ης, ις, ξ, ων, υς, ων.

Adjectiva in ων poſt longam, formant Comparativum mutando ς in τερος, & ſuperlativum in τατος, ut σεμνὸς, σεμνότερος, σεμνότατος *venerabilis*; φαῦλος, φαυλότερος, φαυλότατος *improbus*.

Poſt brevem mutant ο in ω, ut σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος *ſapiens*. Poſt ancipitem vel retinent ο, vel mutant ο in ω, ut ἵκανος, ἱκανότερος, ἱκανότατος, vel ἱκανώτερος, ἱκανώτατος *idoneus*.

Adjectiva in αρ, ας, ις, λω, ης, ις, υς, ων, formant Comparativum & Superlativum aſſumendo τερος & τατος.

αρ
ης eliſo ι
ις
υς
λω
ων
ας
ης
υς

aſſumit τερος & τατος

Maſc.
S. μάκαρ, μακάρτερος, μακάρτατος *felix*.
χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος *gratioſus*.
χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος *guloſus*.
ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος *ſimplex*.
P. πέρων, περαίτερος, περαίτατος *tener*.
σώφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος.

Neut. S.
μέλας, μελάντερος, μελάντατος *niger*.
εὐσεβὴς, ἐς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος *pius*.
εὐρὺς, ὺ, εὐρύτερος, εὐρύτατος *latus*.

Sed υς ſæpe mutatur in ων & ιος, ut εὐρὺς, εὐρέων, εὐρειος.

Nomina in ξ, vertunt terminationem ες plural. in ίστερος, & ίστατος, ut ἅρπαξ *rapax*, ἁρπαλίστερος, &c. βλαξ *ſupinus*, βλακίστερος, &c.

Com-

Comparatio anomala Adjectivorum

1°. In Θ (ius.

κακὸς { κακώτερος & κακίων / κακίστος Θ.
malus { χείρων & χερείων / χείριστος Θ.

μικρὸς { μικρότερος & μείων / μικρότατος Θ & μεῖσος.
parvus { ἐλάσσων / ἐλάχιστος.
{ ἧττων / ἥκιστος Θ. (pis.

αἰσχρὸς αἰσχρότερος & αἰσχίων αἰσχρότατος & αἴσχιστος turpis.
ἐχθρὸς ἐχθίων ἔχθιστος inimicus.
ὀλίγος ὀλίζων ὀλίγιστος paucus.
ῥᾴδιος Θ ῥᾴων ῥᾷστος facilis.

Quædam in Θ abjiciunt ο, alia ω in Comp. & Superl. ut Φίλος Θ, φίλτερος & φιλίων, φίλτατος & φίλιστος amicus. Γεραιὸς senex, παλαιὸς antiquus, σχολαῖος otiosus: γεραίτερος, &c.

Θέρεος Θ æstivus, θερείτερος: δεξιὸς dexter, δεξίτερος.

Τρίτος Θ tertius, τρίτατος Θ.

Attici formant multa in ἕστερος ἕστατος, ut αἰδοῖος venerabilis, ἀνιηρὸς tristis, ἄκρατος incontinens, ἄμορφος Θ deformis, γενναῖος Θ generosus, σπουδαῖος Θ studiosus, ὡραῖος Θ speciosus. αἴτερος αἴτατος Θ, ut ἥσυχος Θ tranquillus, μέσος Θ medius, πρῳΐος Θ matutinus.

*Ἄσμενος Θ placidus, ἕστερος & αἴτερος: sic ὄψιος Θ serus.

pauca in ίστερος ίστατος, ut μονοφάγος solus edens, λάλος Θ loquax, λάλιστος etiam in Superlativo.

Ἐπιτήδειος Θ idoneus, ότερος & έστερος, &c. πτωχὸς pauper, ότερος & ίστερος, &c. φιλοκτέανος locuples, ώτερος & έστερος Θ, &c.

*Ἰδιος Θ proprius, ώτερος Θ & αίτερος Θ, &c.

Legitur ἀνθρωπινέστερος Θ ab ἀνθρώπινος Θ humanus.

2°. In ῦς, ut ἁπλοῦς *duplex*, ἁπλόστερος· πορφυροῦς *purpureus*, πορφυρώτερος.

* *Ionice.* 3°. In ας, ut μέγας* μέζων, & μείζων, μάσσων, μέγιστος *magnus*.

4°. In λω, ut τέρλω τερεινότερος, &c. *tener*.

5°. In ης, ut ψευδὴς-δέστερος-δέστατος *mendax*.
ὑγιὴς *sanus* ὑγιώτερος.

6°. In ων, ut πέπων πεπαίτερος, &c. *maturus*.
πίων πότερος πότατος *pinguis*.

7°. In υς, ut πολὺς πλείων vel πλέων πλεῖστος *multus*.

Comparativa in ων præsertim irregularia sic inflectuntur.

Sing. N. ὁ ἡ πλείων, ἡ τὸ πλεῖον, G. τοῦ ἧς τοῦ πλείονος, D. τῷ ἧ τῷ πλείονι, A. τὸν τὴν πλείονα πλείω πλείω, ἡ τὸ πλεῖον, V. ὦ πλεῖον.

Dual. N. A. τὼ ἡ τὰ ἡ τὼ πλείονε, G. D. τοῖν ἡ τοῖν ἡ τοῖν πλειόνοιν, V. ὦ πλείονε.

Plur. N. οἱ ἡ αἱ πλείονες πλείοες πλείους, ἡ τὰ πλείονα οα ω, G. τῶν ἡ τῶν ἡ τῶν πλειόνων, D. τοῖς ἡ τοῖς ἡ τοῖς πλείοσι, A. τοὺς ἡ τὰς πλείονας οας ους, ἡ τὰ πλείονα οα ω, V. ὦ πλείονες οες ους, ἡ ὦ πλείονα οα ω.

Comparativa in ων & ίων parturiunt alia Comparativa;
1°. ων vertitur in ότερος, ut χείρων χειρότερος *multo pejor*.
2°. ίων mutat ι & præcedentem consonam in σσ, ut παχίων παίων *multo pinguior*, ταχίων θάσσων *multo celerior*, ἐγγίων ἔσσων, *vel potius* ἄσσων *multo propior*.

Superlativa pariunt alia Comparativa & Superlativa, ut ἐλάχιστος ἐλαχιστότερος *multo minimus*, κύδιστος κυδίστατος *longe glorioſiſſimus*.

Comparatio etiam accidit aliis dictionibus, quæ facta comparatione migrant in Adjectiva.

Compta- { 1°. Substantivum, { 1. In ος: Neutrum per ίων & ισος, ut κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucrosior*, κέρδιστος. Sed ὕψος *altitudo*, ὑψίτερος *altior*, ὕψιστος· κῦδος *gloria*, κυδίων & κυδότερος *glorioſior*, &c.
Masculinum more adjectivorum in ος, ut θεὸς *deus*, θεώτερος *divinior*. Sed μυχὸς *penetrale*, μυχαίτατος μυχότατος μύχατος *intimus*.
2. α, η, ον, plerumque vertitur in ότερος ότατος, ut ἄμιλλα *certamen*, ἀμιλλότερος *pugnacior*.

3. ν

3. υς assumit plerumque τερος, τατος, ut ἀρκυς rete, ἀρκύστατος retium tensivus.
4. ὡς, & ως in genitivo, vertunt σ in τερος τατος, ut βασιλεὺς βασιλεύτερος, &c. φώρ fur, φωρέτερος furacior.
5. ης ια. simp. facit superl. ίστατος, ut κλέπτης fur, κλεπτίστατος furacissimus.

2°. Verbum: vertendo ut plurimum ω in τερος, &c. ut λείω relinquo, λείτερος posterior, λείτατος postremus.

3°. Participium: verso ος in έστερος, &c. ut ἐῤῥωμένος ἐῤῥωμενέστερος robustior, &c.

4°. Pronomen: αὐτὸς ipse, αὐτότατος ipsissimus.

5°. Adverbium: in ω, assumpto τερος, &c. ut ἄνω supra, ἀνώτερος superior, ἀνώτατος, &c. sed ὀπίσω post, ὀπίτερος posterior, abjecto ω, &c.
ἄφαρ cito, ἀφάρτερος celerior, &c. ἔνδον intus, ἐνδότερος interior, &c.
μάλα valde, μᾶλλον, μάλιστα.
πέρα ultra, περαίτερος, περαίτατος.
ἐγγὺς prope, ἐγγύτερος ἐγγίων, ἐγγύτατος ἔγγιστος.

6°. Præpositiones πρὸ ante, πρότερος, πρότατος πρόατος πρῶτος.
ὑπὲρ super, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος per Sync. ὕπατος.
ὑπὸ sub, ὕστερος, ὕστατος.

Pronomen

Simplex
- Primitivum
  - Ἐγὼ ego, σὺ tu, * ἑ sui.
  - Demonstrativum δεικτικὸν, ὅτος hic, ἐκεῖνος ille.
  - Relativum ἀναφορικὸν, † αὐτὸς ipse, ὅς qui.
  - Indefinitum τίνα quidam.
- Possessivum
  - ἐμὸς meus, τὸς tuus, ἑὸς suus, νωίτερος noster duorum, σφωίτερος vester duorum, ἡμέτερος noster, ὑμέτερος vester, σφέτερος suus.

Compositum ἐμαυτοῦ mei ipsius, σεαυτοῦ tui ipsius, ἑαυτοῦ sui ipsius. Adde mixtum cum alio nomine, ἡμεδαπὸς nostras, ὑμεδαπὸς vestras: item ποσοῦτος, ηλικοῦτος, τοιοῦτος.

Vocativo carent Pronomina, uti etiam Indefinita, Interrogativa, Redditiva, ut τίς, ποῖος, ποῦος, &c.

*ἑ est reciprocum αὐτοπαθες, sic αὐτὸς, ἐμαυτοῦ, &c.

† αὐτὸς, & ἑαυτοῦ pronomen τεταρτοπρόσωπον.

Proprias Declinationum formas habent, ἐγώ, σύ, ὅς, δεῖνα.

S. N. ἐγώ, G. ἐμοῦ & μοῦ, D. ἐμοὶ & μοὶ, A. ἐμὲ & μέ.
D. N. A. νῶϊ & νώ, G. D. νῶϊν & νῶν.
P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.

S. N. σύ, G. σοῦ, D. σοὶ, A. σέ. D. N. A. σφᾶϊ & σφώ, G. D. σφῶϊν & σφῷν. P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.

S. N. caret, G. οὗ, G. οἷ, Ac. ἕ. D. N. A. σφωὲ & σφὲ, G. D. σφῶϊν & σφίν. P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

Δεῖνα caret Duali & Plurali.

*δεῖς Poet. Masc. S. N. ὁ * δεῖνα, G. τοῦ δεῖνος, δείνα|ος, D. τῷ δείνα|ι, δείνα, δεῖνα, A. τὸν δεῖνα, δεῖνα.
Fœm. & Neutr. S.N. ἡ καὶ τὸ δεῖνα, G. τῆς καὶ τοῦ δεῖνος, D. τῇ καὶ τῷ δεῖνι, A. τὴν καὶ τὸ δεῖνα.

Reliqua in ος more Adjectivorum inflectuntur ἐμὸς, ἡ, ὸν, &c.

* Sic τηλικοῦτος αὕτη οὗτο, τοσοῦτος αὕτη οὗτο, τοιοῦτος αὕτη οὗτο.

Sed N. οὗτος αὕτη * τοῦτο, G. τούτου ταύτης τούτου, D. τούτῳ ταύτῃ τούτῳ, A. τοῦτον ταύτην τοῦτο, V. οὗτος αὕτη τοῦτο.
D. N. A. τούτω ταύτα τούτω, G. D. τούτοιν ταύταιν τούτοιν.
P. N. οὗτοι αὗται ταῦτα, G. τούτων, D. τούτοις ταύταις τούτοις, A. τούτους ταύτας ταῦτα, V. οὗτοι αὗται ταῦτα. Similiter, ἐκεῖνος η ο, &c. αὐτὸς ἡ ὁ.

Ἐμαυτοῦ & σεαυτοῦ, Sing. tantùm numerum habent: Ἑαυτοῦ Singularem & Pluralem: Nominativis carent omninò.

S. G. ἐμαυτοῦ ῆς οῦ, D. ἐμαυτῷ ῇ ῷ, A. ἐμαυτὸν ἣν ὁ.
S. G. σεαυτοῦ ῆς οῦ, D. σεαυτῷ ῇ ῷ, A. σεαυτὸν ἣν ὁ.
S. G. ἑαυτοῦ vel αὑτοῦ ῆς οῦ, D. τῷ τῇ τῷ, A. τὸν τὴν τὸ.
P. G. ἑαυτῶν vel αὑτῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς, A. τοὺς τὰς τὰ.

Pro quo legitur

P. G. σφῶν αὐτῶν, D. σφίσιν αὐτοῖς, A. σφᾶς αὐτούς.

Verbum

Verbum

1°. Quoad personam est vel
- Personale προσωπικὸν, ut συμφέρω confero.
- Impersonale ἀπρόσωπον, ut συμφέρει confert.

2°. Quoad regimen dicitur vel
- Transitivum μεταβατικὸν, ut λέγω dico.
- * Intransitivum ἀμετάβατον, ut λήγω desino.

* Ad Intransitivum refertur Substantivum, ὑπαρκτικὸν, ut εἰμὶ sum.

Affectiones propriæ Verbi.

Voces sive formæ διαθέσεις

Tres sunt; Activa, Passiva, Media: à quibus Verba sic appellantur:

1°. *Activum ἐνεργητικὸν, quod plerumque significat actionem, &

Exit in
- ω
  - gravitonum
  - circumflexum — unde rursus verbum dicitur
    - gravitonum, ut τύπτω.
    - circumflexum, ut ποιῶ.
- μι — in μι, ut τίθημι.

* Ad Activum refertur Neutrum, ὃ λέγεται, ut φαίνω.

2°. †Passivum παθητικὸν, quod passionem potissimùm notat.

3°. Medium μέσον sive commune κοινὸν, quod mediam significationem, & mediam conjugationem, partim activam partim passivam habet.

utrumque exit in μαι, ut τύπτομαι.

† Ad Passivum & Medium refertur Deponens, ἀποθετικὸν, ut ἐργάζομαι.

Tempora χρόνοι

In voce Activa & Media octo sunt, in Passiva novem.

Præsens ἐνεστὼς *.

Præteritum παρῳχημένος
- Imperfectum παρατατικὸς.†
- Perfectum παρακείμενος. ‖
- Pl. perfectum ὑπερσυντελικός.

*(i) instans †(i) extensivum. ‖(i) adjacens.

Futurum 1m. μέλλων α'. Futurum 2m. μέλλων β'. Paulo post Futurum μετ' ὀλίγον μέλλων.

Indefinitum 1m. Ἀόριστος α'. Indefin. 2m. Ἀόριστος β'.

Indefinita sunt tempora incertæ significationis, sumuntur enim pro Præteritis omnibus, & interdum pro Præs. & Fut. & cùm sumuntur pro Præterito, incertum est an paulò ante, vel multò ante res præterierit.

Tempora sunt vel
- Principalia ἀρχικά. Præsens, Futurum, Præteritum: sed in voce Passiva Præsens. Perf. Indef. 2.
- Cognata συζυγῆ
  1. Præsens, Imperfectum; Ind. 2. Futurum 2. Perf. Medium.
  2. Futurum 1. & Indefinit. 1.
  3. Perfectum & Pl. perfectum: & in Passiva voce Paulo post Futurum, Ind. 1. & Fut. 1.

Modi ἐγκλίσεις

Sunt quinque:
- Indicativus * ὁριστικὴ,
- Imperativus προστακτικὴ,
- Optativus εὐκτικὴ,
- Subjunctivus ὑποτακτικὴ,
- Infinitivus * Ἀπαρέμφατος.

* definitivus.

* nonexplanativus.

Conjugatio Συζυγία

est vel
- Temporalis χρονικὴ per tempora.
  1. Per tria tempora principalia.
  2. Per omnia tempora ejusdem vocis.
  3. Per similia quæcunque trium vocum.
- Personalis προσωπικὴ, per omnes personas ejusdem temporis.
- Modalis ἐγκλιτικὴ, per omnes modos.

Conjugationes sunt decem; quatuor Gravitonorum, tres Contractorum, tres Verborum in μι.

Conjugatio dignoscitur per literam formativam sive figurativam χαρακτηριστικόν.

Characteristica

Est triplex: Præsentis, Futuri, & Præteriti: à quibus cognata tempora suam characteristicam accipiunt.

Characteristica
- Præsentis est litera præcedens ω vel ομαι, μι vel μαι.
- Futuri & præteriti est aut litera eadem, aut alia ejus loco posita, vel eam proximè sequens. Sed perfecti exeuntis in κα ex κω & νῶ, κ est characteristica.

Characteristica præsentis indicat & distinguit conjugationes trium vocum, futuri characteristica conjugationes vocis Activæ, reliquæ omnes sua tempora.

Cha-

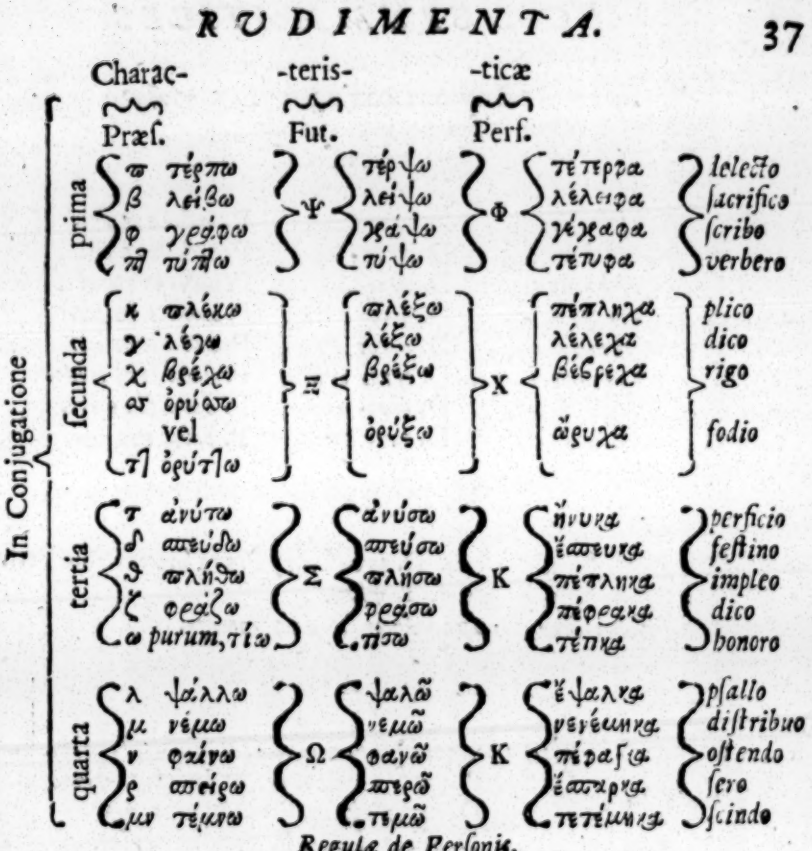

Regulæ de Perſonis.

Cùm prima perſona pluralis exit in μεν, prima dualis deeſt: nempe in omnibus temporibus Activæ vocis, indefinitis paſſivis, perfecto & pluſq. perf. Med.

Cùm tertia pluralis exit in σι vel ν, tertia dualis eadem eſt cum ſecunda: *viz.* in præſenti, futuris, & perfecto Indicativi, & in omnibus temporibus Subjunctivi per omnes voces.

Tertiis perſonis verborum in ι vel ε deſinentibus, ν additur, ſi vocalis ſequatur: & apud Poetas ante conſonam.

Perſona 2a. & 3a. ſingularis in Subjunctivo Verbi cujuſvis Activi, & 2a. ſingularis temporum in μαι, habent ι ſubſcriptum finalibus α, η, ω. Eædem vocales ante μεν, ſub ſe habent ι in perfecto Optativi paſſivi, retinentque per omnes perſonas & numeros. In quacunq; demum perſona cujuſcunque temporis aut modi eliditur ι, per contractionem factam in has vocales, eiſdem ſubſcribitur. *vid. pag. 5.*

Verba omnia Barytona conjugantur ut τύπτω.
Compoſita ut ſua Simplicia.

Modus Indicativus.

Præſ.	S. τύπτω εις ζ,	D. ετον ετον,	P. ομεν ετε ουσι.
Imperf.	S. ἔτυπτον ες ε,	D. ετον έτην,	P. ομεν ετε ον.
Fut. 1.	S. τύψω εις ξ,	D. ετον ετον,	P. ομεν ετε ουσι.
Indeſ. 1.	S. ἔτυψα ας ε,	D. ατον άτην,	P. αμεν ατε αν.
Perf.	S. τέτυφα ας ε,	D. ατον ατον,	P. άμεν ατε ασι.
P. perf.	S. ἐτετύφειν εις ει,	D. ειτον είτην,	P. ειμεν ειτε εισαν.
Fut. 2.	S. τυπῶ εῖς εῖ,	D. εῖτον εῖτον,	P. ῦμεν εῖτε ῦσι.
Indeſ. 2.	S. ἔτυπον ες ε,	D. ετον έτην,	P. ὄμεν ετε ον.

Modus Imperativus.

Præſ. & Imperf. S. τύπτε έτω, D. ετον έτων, P. ετε έτωσαν. Sic Perf. & Pl. Perf. τέτυφε, & Indeſ. 2. τύπε.
Indeſ. 1. S. τύψον άτω, D. ατον άτων, P. ατε άτωσαν.

Modus Optativus εἴθε

Præſ. & Imp. S. τύπτοιμι οις οι, D. οιτον οίτην, P. οιμεν οῖτε οιεν. Sic Fut. 1. τύψοιμι, Perf. & Pl. perf. τετύφοιμι, & Indeſ. 2. τύποιμι.
Indeſ. 1. S. τύψαιμι αις αι, D. αιτον αίτην, P. αιμεν αιτε αιεν.
Fut. 2. S. τυποῖμι οῖς οῖ, D. οῖτον οίτην, P. οῖμεν οῖτε οῖεν.

Modus Subjunctivus ἐὰν

Præſ. & Imperf. S. τύπτω ῃς ῃ, D. ητον ητον, P. ωμεν ητε ωσι. Sic Indeſ. 1. τύψω, 2. τύπω. Perfect. & Pluſquam perf. τετύφω.

Modus Infinitivus.

Præſ. & Imperf. τύπτειν. Fut. 1. τύψειν, Indeſ. 1. τύψαι, Perf. & Pl. perf. τετυφέναι, Fut. 2. & Indeſ. 2. τυπεῖν.

Participium

Sequitur declinationem Nominis. In fœminino genere ſemper eſt ſecundæ ſimplicium: In maſculino & neutro Participium activum ſemper eſt quintæ; Paſſivum & Medium plerumque tertiæ:

Sed

Sed Participium utriuſque Indefiniti Paſſivi, & perfecti Medii eſt quintæ.

Participium Activum

Præſens & Imperfectum τύπτων ουσα ον, G. τύπτοντος ουσης οντος, &c. V. ὦ τύπτων ουσα ον. Sic Fut. 1. τύψων, & Indef. 2. τυπών.

Indefinitum 1. τύψας ασα αν, G. αντος ασης αντος, &c. V. ὦ τύψας ασα αν.

Perf. & Pluſq. τετυφὼς υῖα ὸς, G. ότος υίας ότος, &c. V. ὦ τετυφὼς υῖα ός.

Futurum 2. τυπῶν οῦσα οῦν, G. οῦντος οῦσης οῦντος, &c. V. ὦ τυπῶν οῦσα οῦν.

Conjugatio Verbi Barytoni per omnia tempora & modos vocis Activæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Præſ.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imperf.	ἔτυπτον					
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφὼς
Pluſq.	ἐτετύφειν					
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων
Ind. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Ind. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπὼν
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυποῖν	τυπῶν.

Fut. primum in quarta conjugatione variatur ut futurum ſecundum.

Fut. 1.	αιρῶ	αιρεῖμι	αιρεῖν	αιρῶν.

Temporum formatio.

Præſens

Eſt thema & fundamentum, ut τύπτω.

Imperfectum

Formatur à Præſenti, mutando ω in ον, & præponendo augmentum, ut τύπτω ἔτυπτον.

Augmentum αὔξησις

Eſt duplex, Syllabicum συλλαβικὴ, Temporale χρονικὴ: utrumque præfigitur, ſimiliter Imperfect. Perfect. Pluſquam perfect. Indef. 1°. & 2°. in Indicativo, ſed in reliquis modis ſoli Perfecto.

Syl-

Syllabicum augmentum eſt ε, præfixum verbo cùm incipiat à conſonante, augens ſyllabas.

Si verbum incipiat à ῥ, geminatur ῥ poſt ε in omnibus temporibus quæ augentur: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, *præcipito*, &c.

Temporale augmentum eſt η vel ω, præfixum verbo pro initiali mutabili, augens tempus.

Mutabiles ſunt, α, ε, ο, αι, αυ, οι.

α, ε in η, ο in ω mutatur; ι diphthongorum ſubſcripto: ut ἀκούω ἤκουον *audio*, ἐρείδω ἤρειδον *fulcio*, ὀρύττω ὤρυττον *fodio*, αἰκίζω ἤκιζον *verbero*, αὐγάζω ἤυγαζον *illuſtro*, οἰκίζω ᾤκιζον *ædifico*.

Si verbum incipiat ab immutabili nullum habet augmentum:

Immutabiles ſunt η, ι, υ, ω, ει, ευ, ου.

η, ἥκω ἧκον *venio*: ι, ἰάπτω ἴαπτον *mitto*: υ, ὑβρίζω ὕβριζον *injuria afficio*: ω, ὠθέω ὤθουν *impello*: ει, εἰκάζω εἴκαζον *aſſimilo*: ευ, εὐθύνω ἔυθυνον *dirigo*: ου, οὐτάζω οὔταζον *vulnero*.

Quædam ab ε incipientia pro augmento adſciſcunt ι poſt ε; ut, ἔχω εἶχον *habeo*, ἕλον ab inuſitat. ἕλω *capio*, ἑλίσσω *volvo*, ἕλκω ἑλκύω ἑλκίζω *traho*, ἕρπω ἑρπίζω *ſerpo*, ἑστήκω *ſto*, ἕπομαι *ſequor*, ἐρέω *dico*, ἑστιάω *convivio excipio*, ἕζω *ſedeo*, ἑλόω *fino*, ἕω *induo*, ἑρύω *traho*, ἕθω ἐθίζω *aſſuefacio*, ἐργάζομαι *operor*, ἔπω εἶπον *dico*, quod ſervat augmentum in omnibus modis: ἑορτάζω *feſtum celebro*, facit εἱόρταζον & ἑώρταζον.

Quatuor verba incipientia ab α, augmentum non admittunt: ut, ἄω ἄον *ſpiro*, ἀΐω *audio*, ἀηδέω *inſuetus ſum*, ἀηδίζομαι *tædio afficior*.

Quædam etiam ab οι incipientia nullum habent augmentum; ea ſunt derivata ab οἴαξ *remo*, οἶν- *vinum*, οἰωνὸς *volucris*, οἶστρ- *æſtrum*: ut οἰακίζω *guberno*, οἰνίζω *vinum emo*, &c. Sic * οἰδάνω *tumeo*, οἰκουρέω *domum cuſtodio*, οἰμάω *cum impetu feror*, οἰόομαι *deſolor*, οἰνοχόω *vinum fundo*, & οἰμώζω *ploro*, recipiunt vel omittunt augmentum.

* ᾠδάνον *raro legitur.*

Augmen-

Augmentum Compositorum

Verba composita augmentum habent in medio, si incipiant à Præpositione, vel δυς & δ ante mutabilem; ut, καταγινώσκω *condemno*, καταγίνωσκον· ἐγκαταλείπω *derelinquo*, ἐγκατέλειπον· δυσαρεστέω *displiceo*, δυσηρέστουν· εὐεργετέω *benefacio*, εὐηργέτουν.

Excipe pauca quæ à Præpositione incipiunt; ut, ἀμφισβητέω *ambigo*, ἠμφισβήτουν· ἀμφιέννυμι *induo*, ἀνοίγω *aperio*, ἀντιβολέω *occurro*, ἀντιδικέω *adversor*, ἀφάω *accendo*, ἀφλιαίζω *detrecto*, ἀφίημι *dimitto*, ἐμμέλω *curo*, ἐνέπω *dico*, καθεύδω *dormio*, καθέζομαι & κάθημαι *sedeo*, καθίζω *sedere facio*, προοιμιάζω *proæmior*.

Reliqua omnia augmentum habent in initio: ut, φιλοσοφέω *philosophor*, ἐφιλοσόφουν· παιδαγωγέω *pareo*, ὁμολογέω *confiteor*, παλιλλογέω *repeto*, ἀφροντέω *desipio*, δυστυχέω *infelix sum*, &c.

Quædam & in principio & in medio augentur: ut ἀνορθόω ἠνώρθουν *corrigo*, ἀναλίσκω *absumo*, ὀνοματοποιέω *nomen fingo*, παροινέω *debacchor*, ὁδοποιέω *viam patefacio*, ἀναίνομαι *abnuo*, ἀνέχομαι *sustineo*. Item verbum simplex, διαιτάω *arbiter sum*, cum suis compositis.

Nonnulla interdum in principio, interdum in medio augentur; ut ἐγγυάω *despondeo*, ἠγγύησα & ἐγγεγύηκα· διακονέω *ministro*, ἐμπλάω *versor*, μεθοδεύω *methodo utor*.

Præpositiones in quibuscunque compositis præfixæ vocalibus finalem suam amittunt vocalem; ut, ἐπέχω *inhibeo*: excipe περὶ & πρὸ, ut περιέχω *contineo*, προάγω *præeo*. Ἀμφὶ modò amittit, modò retinet ι: ut, ἀμφελίσσω & ἀμφιελίσσω *circumvolvo*, &c. Post elisionem, relictâ consonâ, lenem vel asperum spiritum accipit à sequente vocali; ut, ἀμπέχω *circundo*, ab ἀμφὶ & ἔχω, ἀφαιρέω *separo*, ab ἀπὸ & αἱρέω.

Ante consonam verbi ἐξ fit ἐκ; ut ἐκλείπω *deficio*: ἐν & σὺν mutant suam ν in γ, &c. (*vide pag.* 2.) ut ἐγγράφω *inscribo*, συγγράφω *conscribo*, &c. Ξὺν etiam amittit ν, ante ζ vel σ, sequente consonâ, ut συζητέω *disputo*, συκάω & συκέλλω *contraho*, &c. Hæ tamen tres resumunt propriam consonam ante vocalem; ut, ἐξέλιττον, ἐνέγραφον, Ξυέστελλον, &c.

Omnis dictio exiens in vocali, si præponatur in compositione ante ρ, geminat ρ, ut ἀναῤῥέω *refluo*: παρὰ verò sæpiùs omittit, ut παραβάλλω *projicio*.

Futu-

Futurum primum

Formatur à præsenti, mutando ultimam syllabam in conjugatione { Prima / Secunda / Tertia / Quarta } in { ψω, ut τύπτω τύψω. / ξω, ut λέγω λέξω. / σω, ut ἅδω ἄσω. / λῶ, μῶ, ρῶ, ῤῶ, ut ψάλλω ψαλῶ, &c. }

Verba in ζω

Multa efferunt futurum per ξω: ut αἰάζω ejulo, ἀλεγκάζω aberro, ἀλαλάζω clamo, ἀλαπάζω populor, ἀτύζω consterno, γρύζω grunnio, δαΐζω divido, ἐλελίζω torqueo, ἐναρίζω interficio, ὀπιμύζω labris compressis gemo, θρυλλίζω vel θρυλίζω contero, κλώζω crocito, κρεκίζω clamo, κρίζω stridо, κρώζω crocito, λαπάζω evacuo, λύζω singultio, μαστίζω flagello, μερμηρίζω cogito, νυστάζω dormito, οἰμώζω ploro, ὀλολύζω ululo, πλεμμύζω moveo, ῥέζω facio, στάζω stillo, στενάζω suspiro, στηρίζω firmo, στίζω pungo, συφελίζω percutio, σφάζω occido.

Paucula per γξω, ut κλάζω clango, πλάζω seduco.

Nonnulla per ξω & σω, ut ἁρπάζω rapio, βάζω loquor, βαστάζω porto, βουκολιάζω carmen pastorale canto, βρίζω post cibum dormio, θρίζω meto, ὑστάζω dubito, ἐγγυθλίζω præbeo, μάζω purgo, παίζω ludo, πτυκίζω tondeo, φαντίζω fingo. Σαλπίζω autem, tuba cano, facit σω & γξω.

Quædam in αω formant Futurum per σω: ut ἀγκώνω venor, βράω ferveo, ἐρέω remigo, ἱμάω loris cædo, λεύω video, πάω inspergo, πλάω fingo, πρίω vendo, πτίω pinso.

Penultima futuri primi semper longa, nisi in quarta conjugatione, ubi semper brevis est, vel elidendo secundam consonantem, ut τέμνω τεμῶ scindo: vel secundam vocalem diphthongi, ut φαίνω * φανῶ ostendo: vel breviando ancipitem, ut κείνω κενῶ judico.

* Sic κραανῶ à κραιαίνω misceo.

Quædam futura spiritum thematis retrahunt, ut θρέψω à τρέφω nutrio, θρέξω à τρέχω curro, θύψω à τύφω fumum excito, ἕξω ab ἔχω habeo, ἀμπέχω ἀμφέξω.

Καίω vel κάω, κλαίω vel κλάω mutant αι in υ, ut καύσω, κλαύσω.

Indefinitum primum

Formatur à futuro primo, mutando ω in α, & præponendo augmentum, ut τύψω ἔτυψα.

Quinque Indefinita prima, futuri primi characteristi-

risticam non assumunt, ut ἔθηκα *posui*, ἔδωκα *dedi*, ἧκα *misi*, εἶπα *dixi*, ἤνεγκα *tuli*.

Penultima Indefiniti primi semper longa, unde in quarta conjugatione α mutatur in η, *ut ψαλῶ ἔψηλα *cano*: ε in ει, ut σπερῶ ἔσπειρα *sero*: ι post α in fut. deperditum subscribitur, ut φαίνω φανῶ ἔφηνα, αἴρω ἀρῶ ἦρα, quod per omnes modos retinet ι subscriptum, ut ἆρον, &c.

* *Sic* χρήηον à χραιαίνω.

Præteritum perfectum

Formatur à futuro primo, mutando in conjugatione

Prima ψω in φα.	Et præponendo augmentum, ut σκάψω ἔσκαφα *fodio*, ἀκούω ἤκουκα. quòd si verbum incipiat à simplice consonante vel mutâ ante liquidam, repetitur prima consonans ante ε, ut πίπτω πέπτωφα, γράφω γέγραφα.
Secunda ξω in χα.	
Tertia ζω in γα.	
Quarta ω in κα, sed μῶ in μηκα.	

In omni reduplicatione tenuis pro aspirata ponitur, ut φεύζω πέφευγα. Idem fit in omni syllaba cujuscunque dictionis, quoties syllabam proximè sequentem aspirata inchoat; ut θάπτω *sepelio*, θάψω, τέτυφα, ἔταφον, &c. Imperativi verò desinentes in ι habent] in ultima, si θ sit in penultima, ut τύφθητι; aliter habent θ in ultimâ, ut τύπτηθι.

Dissyllaba quartæ conjugationis mutant ε futuri in α, ut στέλλω στελῶ *mitto*, ἔσταλκα. Sed retinetur ε futuri in μῶ, ut νεμῶ νενέμηκα.

Dissyllaba in αίνω, ίνω, ύω, abjiciunt ν futuri in præterito, ut κρίνω κεινῶ κέκεικα *judico*. Cætera mutant ν in γ,* ut φαίνω *ostendo*, πέφαγκα· μολύνω *contamino*, μεμόλυσκα, &c.

* *Pag.* 2.

Γν tantùm ε præponit, etsi à muta cum liquida incipiat, ut γνωρίζω ἐγνώρικα, *notum facio*.

Verba incipientia à μν, repetunt μ cum ε, ut μνάομαι *commemoro*, μέμνημαι. Sic κλάομαι *possideo*, κέκτημαι. Item πέπωκα & πέπαμαι ab inusitatis πόω *cado*, πάομαι *volo*, πέπηκα à πήσσω *paveo*.

Quædam verba præponunt vel negligunt primam consonantem; ut βλαστέω *germino*, βεβλάστηκα & ἐβλάστηκα· βλακεύω *piger sum*, γλωττίζω *deblatero*, γλύφω *insculpo*, γράμπτω *flecto*: sequentia rariùs negligunt, βλάπτω *noceo*, θλάω *tundo*, κρύπτω *occulto*.

Φείσσω *horreo* φείξω facit πέφεικα, ἥκω *venio* ἥξω ἧκα.

Perfecta in ηκα non rarò abjiciunt primam vocalem thematis, ut κάμνω *laboro*, κακμῶ, κέκμηκα.

Plus-

Pluſquam perfectum

Formatur à præterito mutando α in ειν, & præponendo ε, ſi præteritum incipiat à conſonante, ut τέτυφα ἐτετύφειν.

Indefinitum ſecundum

Idem eſt cum imperfecto: ut ἔγραφον.

Penultima Indefiniti ſecundi hyperdiſſyllabi brevis eſt in ſequentibus.

Penultima poſitione longa ſic corripitur:

1. Verba quæ habent penultimam longam propter λ, μ, ν, π, abjiciunt poſteriorem conſonam, ut τύπτω ἔτυπον, &c.

2. Verba in ζω, σσω, vel ττω, ſi formen futurum primum in ξω, formant Indefinitum ſecundum in γον, ut τάττω ordino, τάξω, ἔταγον: σσω verò vertitur in δον, ut φράζω, φράσω, ἔφρασδον.

Duo verba σμύχω uro, ψύχω refrigero, faciunt ἔσμυγον, ἔψυγον.

Penultima naturâ longa ſic corripitur;

η, ω, αι, αυ, mutantur in α, ut λήθω ἔλαθον lateo, βιβρώσκω comedo ἔβρωγον, φαίνω appareo ἔφανον, παύω ceſſare facio ἔπαυον, Ad eundem modum ε mutatur, ut βέπω verto ἔτραπον: niſi in his verbis, λέγω ἔλεγον dico, βλέπω video, φλέγω uro, & inuſitat. τέκω pario. Sed τέμνω ſcindo, facit ἔταμον & quandoq; ἔτεμον, πλήσσω percutio, ἔπληγον & ἔπλαγον.

ευ vertitur in υ, ut φεύγω fugio ἔφυγον: ε in ο, ut ἀκούω audio ἤκοον.

ει in ι, ut λείπω ἔλιπον· ſed in quarta conjugatione

Verba { diſſyllaba { vertunt { α, ut αἴρω ἔαρα, ον ſero.
triſſyllaba { ει in { ε, ut ὀφείλω debeo ὤφελον.

Reliqua hyperdiſſyllaba retinent conſonas thematis, ut τέρπω delecto ἔταρπον. Circumflexa ſervant vocales & diphthongos, ut δυπτέω ſono ἔδυπον, &c. Diſſyllaba quæcunq; propter augmentum longa ſunt; ut ἄδω ᾖδον, &c.

Nonnulla Indefinita ſecunda pro π tenui thematis conſonâ ſumunt.

1. Mediam β, ut βλάπτω ἔβλαβον noceo, δρύπτω frango, καλύπτω tego, κρύπτω abſcondo.

2. Aſpiratam φ, ut ἅπτω ἧφον necto, βάπτω tingo, δρύπτω lacero, θάπτω ſepelio, ῥάπτω ſuo, ῥίπτω jacto, σκάπτω fodio.

Verba

Verba in ω purum exeuntia, carent plerumq; Indefinito ſecundo, & cognatis temporibus futuro ſecundo, & perfecto Med. Multa etiam alia, ut λήγω *deſino*, &c. præcipuè polyſyllaba in οω, ut φυλάσσω *cuſtodio*: & in ζω, ut φεύγω: πίζω *curo*.

Futurum ſecundum

Formatur ab Indefinito ſecundo, mutando ον in ῶ circumflexum, & abjiciendo augmentum: ut ἔπτυτον πτῶ.

Reliqui modi cum ſuis temporibus formantur ab Indicativo, per omnes voces: tempora ſimilia à ſimilibus.

Εἰμὶ *Sum.*

Indicativus

Præſ.	S. εἰμὶ, εἶς vel εἶ, ἐσί.	D. ἐσὸν, ἐσόν.	P. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.
Imperf.	S. ἦῶ, ἦς, ἦ vel ἦν.	D. ἦτον, ἤτὴν.	P. ἦμεν, ἦτε, ἦϱ.
Fut. 1.	S. ἔσομαι, η, εται	D. ὀμεθον, εθον, εσθον.	P. ὀμεθα, εσθε, ἔσονται.
Pluſ.p.	S. ἤμὴν, ἦσθα, ἦτο	D. ἤμεθον, ἦσθον, ἦστον.	P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Imperativus

Præſ. S. ἴσθι vel ἔσθι vel ἔστω, ἔστων. D. ἔστον, ἔστων. P. ἔστε, ἔστωϱ.

Optativus εἴην

Præſ.	S. εἴὴν, εἴης, εἴη.	D. εἴητον, εἰήτὴν.	P. εἴημὲν, εἴητε, εἴηϱ.
Fut. 1.	S. ἐσοίμὴν, οιο, οιτο.	D. οίμεθον, οισθον, οίσθὴν.	P. οίμεθα, οισθε, οιντο.

Subjunctivus ἐὰν

Præſ.	S. ὦ, ἦς, ἦ.	D. ἦτον, ἦτον.	P. ὦμὲν, ἦτε, ὦσι.
Fut. 1.	S. ἔσομαι, η, ηται.	D. ὠμεθον, ηθον, ηστον.	P. ὠμεθα, ηθε, ωνται.

Infinitivus

Præſ. ἔἶναι. Fut. 1. ἔσεσθαι.

Participium

Præſ. N. ὤν, ὖσα, ὄν, G. ὄντος, ὔσης, ὄντος, &c.
Fut. 1. N. ἐσόμενος, η, ον, G. ου, ης, ου, &c.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præſ.	εἰμὶ	ἴσθι vel ἔσθι	εἴὴν	ὦ	εἶναι	ὤν.
Imperf.	ἦν					
Fut. 1.	ἔσομαι		ἐσοίμὴν	ἔσωμαι	ἔσεσθαι	ἐσόμενος.
Pluſq.p.	ἤμὴν					

Vox

Vox Paſſiva.

Indicativus

Præſ. S. τύπτομαι, η, ε͡ῃ. D. όμεθον, εσθον, εσθον. P. όμεθα, εσθε, ονται.
Imperf. S. ἐτυπτόμην ου ετο. D. όμεθον εσθον έσθην. P. όμεθα εσθε οντο.
Perf. S. τέτυμμαι ψαι πται. D. μμεθον φθον φθον. P. μμεθα φθε μμένοι εἰσί.
Pluſq. p. S. ἐτετύμμην ψο πτο. D. μμεθον φθον φθην. P. μμεθα φθε μμένοι ἦσαν.
P.p. fut. S. τετύψομαι η ε͡ῃ. D. όμεθον εσθον εσθον. P. όμεθα εσθε ονται.
Fut. 1. S. τυφθήσομαι η ε͡ῃ. D. όμεθον εσθον εσθον. P. όμεθα εσθε ονται.
Indef. 1. S. ἐτύφθην ης η. D. ητον ήτην. P. ημεν ητε ησαν.
Fut. 2. S. τυπήσομαι η ε͡ῃ. D. όμεθον εσθον εσθον. P. όμεθα εσθε ονται.
Indef. 2. S. ἐτύπην ης η. D. ητον ήτην. P. ημεν ητε ησαν.

Imperativus

Præſ. & Imperf. S. τύπτου έσθω. D. εσθον έσθων. P. εσθε έσθωσαν.
Perf. & Pluſq. S. τέτυφθι φθω. D. φθον φθων. P. φθε φθωσαν.
Indef. 1. S. τύφθηθι ήτω. D. ητον ήτων. P. ητε ήτωσαν. Sic Indef. 2. τύπηθι.

Optativus. εἴθε

Præſ. & Imperf. S. τυπτοίμην οιο οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθην. P. οίμεθα οισθε οιντο. ſic
Fut. 1. τυφθησοίμην & Fut. 2. τυπησοίμην & P.p. fut. τετυψοίμην.
Perf. & Pluſq. p. S. τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. D. τετυμμένω εἶτον εἴτην. P. τετυμμένοι εἶμεν εἶτε εἶσαν.
Indef. 1. S. τυφθείην ης η. D. ητον ήτην. P. ημεν ητε ησαν. Sic Indef. 2. τυπείην.

Subjunctivus ἐὰν

Præſ. S. τύπτωμαι η ηται. D. ώμεθον ησθον ησθον. P. ώμεθα ησθε ωνται. Sic. Fut. 1. τυφθήσωμαι.
Perf. & pl. perf. S. τετυμμένος ὦ ἦς ἦ. D. τετυμμένω ἦτον ἦτον. P. τετυμμένοι ὦμεν ἦτε ὦσι.
Indef. 1. S. τυφθῶ ῆς ῆ. D. ῆτον ῆτον. P. ῶμεν ῆτε ῶσι. Sic Indef. 2. τυπῶ.

Participium

Præſ. & Imperf. N. τυπτόμενος η ον, G. ου ης ου, &c. ſic P.p. Fut. τετυψόμενος, & Fut. 1. τυφθησόμενος, & Fut. 2. τυπησόμενος.
Perf. & Pl. perf. S. N. τετυμμένος η ον, G. ου ης ου.
Indef. 1. S. N. τυφθεὶς εῖσα ἐν, G. έντος είσης έντος. Sic Ind. 2. τυπείς.

Con-

Conjugatio per omnia tempora & modos vocis Passivæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Perf.	τέτυμμαι	τέτυφθο	τετυμμένος εἴην	-υμμένος ὦ	τετύφθαι	-υμμένος
Pluſ.	ἐτετύμμην					
P.p.f.	τετύφθομαι		τετυφθείμην		τετύφθεσθαι	-φθόμενος
In. 1.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθείς
Fu. 1.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	-σόμενος
In. 2.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	τυπῶ	τυπῆναι	τυπείς
Fu. 2.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	-σόμενος

Formatio Temporum.

Præſens

Formatur à præſenti activo, ω in ομαι, ut τύπτω, τύπτομαι.

Imperfectum

Formatur à præſenti, mutando μαι in μην, & præfigendo augmentum, ut τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Indef. ſecundum

Formatur ab Indef. ſecund. activo, vertendo ον in ην, ut ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum ſecundum

Formatur à futuro ſecundo activo, vertendo ω in ήσομαι, ut τυπῶ, τυπήσομαι.

Perfectum

Formatur à perfecto activo, mutando in conjugatione

Primâ, φα { purum in μμαι, ut τέτυφα τέτυμμαι.
impurum in μαι, ut τέτερφα τέτερμαι.

Secundâ, χα { in γμαι, ut λέλεχα λέλεγμαι.
poſt γ in μαι, ut ἤλεγκα ἤλεγμαι.

Tertiâ, κα { in σμαι, ut πέπεικα πέπεισμαι.
in μαι cum penultima perfecti activi ſit longa, & characteriſtica præſentis ſit ω purum, ut λέλυκα λέλυμαι, à λύω luo.

Quartâ, κα in μαι, ut ἔψαλκα ἔψαλμαι.

Quædam Verba in ω purum formant perfectum

1°. in σμαι cum penultima perfecti activi ſit longa, ut ἧκτικα ἧκτσμαι ab ἀκέω audio: ſimiliter formatur θραύω frango, κελεύω jubeo, κνηαίω rado, κρούω pulſo, λᾶω lapido, παίω percutio, πταίω impingo, ῥᾶ'ω peſſundo, σείω moveo, & inuſitat. γνόω cognoſco, λήθω lateo, χόω aggerem duco.

2°. In μαι cum penultima ſit brevis vel anceps, ut ἧγχα ago ἦγμαι, λίγω ligo, δύω induo, ἕζω facio, θύω ruo, ἱδρύω ſedere facio, λύω ſolvo, ὀνόω vitupero, ὁράω video, κονιάω pulvere impleo, πιέζω tento, φωράω deprehendo, ὐάομαι video, ἰάομαι ſano, & inuſit. πτάω volo.

3°. in σμαι & μαι ut κέκλεικα κέκλεισμαι & κέκλειμαι à κλείω claudo: Sic κολούω amputo, πάω poſſideo: Inuſitata themata ἐλάω abigo, ζόω cingo, κιρράω miſceo, χρόω coloro. Sed ἀμφιέω & ἐνδύω induo formantur in εσμαι & ειμαι, ἠμφίεσμαι ειμαι, &c. Quædam alia verba duplex habent perfectum; ut ἔκλαμαι, rariùs ἔκλαυμαι à κλάιω occido.

Diſſyllaba primæ conjugationis, quæ in penultima habent ηε, mutant ε in α, ut γράφω verto, γέγραμμαι.

In ſecunda & tertia conjugatione penultima ἀ frequentiùs abjicit ε, ut πέφυγμαι à φεύγομαι fugio, πέπυσμαι à πεύθομαι interrogo, τ ἀχω fabrico format τέτυγμαι, & minùs uſitat. τέτᾶγμαι. In nonnullis etiam tertiæ, ut κέχυμαι à χέω χεύσω, ἔσυμαι pro σέσυμαι à σεύω.

Verba in αίνω & ωίω ſæpe formant perfectum in σμαι, ut μιαίνω & μολυίω contamino, μεμίασμαι & μεμόλυσμαι.

Perſonæ perfecti.

Secunda ſingularis oritur à prima, mutando conſonas ante αι in characteriſticam fut. primi activi, ut τέτυμμαι τέτυψαι; ſolam verò μ poſt liquidam thematis, ut τέτερμαι τέτερψαι, ἤλεσμαι ἤλεγξαι. In quarta μ ſemper vertitur in σ, ut ἔσταλμαι ἔσταλσαι, πέφαμμαι πέφανσαι.

Tertia ſingularis profluit à ſecunda, vertendo σ in τ, ut ἔσταλσαι ἔσταλται, τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέλεκται.

Secunda & tertia dualis, & ſecunda pluralis, formantur à tertia ſingulari, mutando tenues in ſuas aſpiratas, ut τέτυπται τέτυφθον, τέτυφθε· ἔσταλται ἔσταλθον, &c. ſumendo etiam σ ante θ purum, ut κέκευθται κέκευσθον, &c.

Tertia pluralis fit à tertia ſingulari deſinente in τι purum, poſito ν ante τι, ut κέκευθται κέκευνται: quod ſi tertia ſingularis deſinat in τι impurum, tertia pluralis effertur per participium ſuum & tertiam pluralem verbi εἰμί, ut τέτυπται τετυμμένοι εἰσί· ſimiliter, ſi diphthongi præceſſerit θ, ut βεβλάβθαι βεβλαμμένοι εἰσί.

Pluſquam-perfectum

Formatur à perfecto, mutando μαι in μην & præfigendo ε,

ver-

verbum incipiat à consonante, ut τέτυμμαι ἐπετύμμην.

Personæ plusq. perfecti formantur eâdem ratione quâ personæ perfecti.

Formatio perfecti & plusq. perf. in reliquis modis.

Perfect. & Plusq. perfect.

Imperativi deducit secundam personam singularem à secunda singulari perfecti Indicativi, ut τέτυφαι τέτυφο, κέκεισαι κέκεισο: reliquas à secunda plurali, ut τέτυφθε πεπύφθω, &c. κέκεισθε κεκείσθω. Ex qua etiam licet deducere perfectum Infinitivi, ut τεπύφθαι, κεκεῖσθαι.

Optativi & Subjunctivi usitatissimè formatur per participium & εἴην, ὦ. Optativus interdum fit ab Indicativo, μαι verso in μην, ut λέλυμαι λελυμένος εἴην & λελύμην. α, ε, ο assumunt ι ante μην, ut ἕκταμαι ἐκταίμην. Nonnunquam & Subjunctivus, vocali ante μαι versâ in ω, ut ἕκταμαι ἐκτῶμαι.

Paulò-post Futurum

Formatur à secunda persona singul. perfecti, posito ομε ante αι, ut τέτυφαι πεπύφομαι.

Indefinitum primum

Formatur à tertia persona singulari perfecti, mutando σ in σθην, ut ἤκουσαι ἠκούσθην: κ & π ante τη in suas aspiratas, ut ὤρυκται, ὠρύχθην: repetita consona abjicitur, ut τέτυπται ἐπύφθην.

Indef. primi interdiu

assumit σ ut { ἐμνήσθην à μέμνημαι recordatus est. ἐρρώσθην ab ἔρρωμαι convaluit.

amittit σ, ut ἐσώθην à σέσωσμαι servatus est.

vertit η in ε, ut { ἐυρέθην ab ἕυρημαι inventus est. ἠρέθην ab ἦρμαι sublatus est. ἐφέθην ab ἔφημαι habitus est.

habet η & ε, ut ἐρρήθην & ἐρρέθην ab inusit. ἔρρημαι dictum est.

Verba quæ in perfecto verterant ε in α, hîc resumunt ε, ut ἔγραπται ἐγράφθην.

Futurum primum

Formatur ab Indefinito primo, mutando ν in σομαι & amovendo augmentum, ut ἐπύφθην τυφθήσομαι.

Reperitur Futurum primum in Subjunctivo, ut χωθήσωμαι, 1 Cor. 13. 3. κερδηθήσωμαι, 1 Pet. 3. 1. βληθήσωμαι, Mat. 5. 25.

Ἔσωμαι, Eph. 6. 3. item θήσω, & δώσω vide suo loco.

Vox Media.

Tempora mediæ vocis flectuntur ad formam activæ & passivæ, pro ratione terminationis.

Conjugatio per omnia tempora & modos vocis Mediæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præs.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Fut. 1.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψεσθαι	τυψόμενος
Ind. 1.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψάμενος
Perf.	τέτυπται	τέτυφθι	τετύποιμι	τετύπω	τετυπέναι	τετυπώς
Pluſq	ἐτετύπτην					
Ind. 1.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. 2	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπούμενος
F. 1. ατ	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος

Formatio Temporum.

Præſens & Imperfectum

Sunt eadem cum præſenti & imperfecto paſſivis.

Futurum primum

Formatur à futuro primo activo, vertendo ω in ομαι, ut τύψω, τύψομαι, ſed in quarta conjug. in οῦμαι, ut ταφῶ, ταφοῦμαι.

Indefinitum primum

Formatur à futuro primo activo, addendo μην, ut ἔτυψα ἐτυψάμην, quod ſic variatur per perſonas.

Indicat. S. ἐτυψάμην ω ατο, D. ἀμεθον ασθον ασθην, P. ά μεθα ασθε ατο.

Imperat. S. τύψαι ἄσθω, D. ασθον ἄσθων, P. ασθε ἄσθωσ.

Optat. S. τυψαίμην αιο αιτο, D. αίμεθον αισθον αίσθην, P. αίμεθα αισθε αιντο.

Perfectum

Formatur à perfecto activo, aſſumendo characteriſticam Indef. ſecundi, ut τέτυφα τέτυπται.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tantùm ς, ut λύω λέλυκα λέλυμαι, à λύω ſolvo.

Perfecta activa in ηκα abjiciunt ηκ, ut τεθέμηκα τέθειμαι

In perfecto medio αι penultima præsentis activi mutatur in η, ut φαίνω πέφηνα· similiter α in ε in his, θάλλω germino, τέθηλα, κλάζω clango, κέκληγα· ε penultima futuri dissyllabi mutatur in ο, ut ἀείρω ἤορα, λέξω λέλογα· ει futuri cujuscunque in ει, ut πείσω πέποιθα.

Pluſq. perfectum

Formatur à perfecto, quemadmodum in voce activa, ut τέτυπα ἐτετύπειν.

Indef. ſecundum

Formatur ab Indefinito ſecundo activo, vertendo ον in όμην, ut ἔτυπον ἐτυπόμην.

Futurum ſecundum

Formatur à futuro ſecundo activo, mutando ῶ in οῦμαι, ut τυπῶ τυποῦμαι.

S. τυποῦμαι ᾗ οῖτο, D. ὁμεῦδον εἶδον εἶδον, P. ὁμεῦδα εἶδε εἶν).

Ad hunc modum Futurum primum quartæ conjugationis formatur & variatur.

Conjugatio verbi Barytoni per omnia ſimilia Tempora & modos trium vocum.

	Activa	Paſſiva	Media
Præſ.	τύπτω	τύπτομαι	τύπτομαι
Imperfect.	ἔτυπτον	ἐτυπτόμην	ἐτυπτόμην
Fut. 1.	τύψω	τυφθήσομαι	τύψομαι
Indef. 1.	ἔτυψα	ἐτύφθην	ἐτυψάμην
Perfect.	τέτυφα	τέτυμμαι	τέτυπα
Pluſq. perf.	ἐτετύφειν	ἐτετύμμην	ἐτετύπειν
Paulò-poſt Fut.		τετύψομαι	
Indef. 2.	ἔτυπον	ἐτύπην	ἐτυπόμην
Fut. 2.	τυπῶ	τυπήσομαι	τυποῦμαι
Fut. prim. quartæ	ἀείρω	ἀορθήσομαι	ἀορεῖμαι

Imperativus.

	Activa	Paſſiva	Media
Præſ. & Imperf.	τύπτε	τύπτου	τύπτου
Indef. primum	τύψον	τύφθητι	τύψαι
Perf. & pl. perf.	τέτυφε	τέτυψο	τέτυπτε
Indef. ſecundum	τύπε	τύπηθι	τυποῦ

Optativus εἴην.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτοιμι	τυπτοίμην	τυπτοίμην
Fut. primum	τύψοιμι	τυφθησοίμην	τυψοίμην
Indef. 1.	τύψαιμι	τυφθείην	τυψαίμην
Perf. & pl. perf.	τετύφοιμι	τετυμμένος εἴην	τετύποιμι
Paulò-post-fut.		τετυψοίμην	
Indef. 2.	τύποιμι	τυποίην	τυποίμην
Fut. 2.	τυποῖμι	τυπησοίμην	τυποίμην
Fut. prim. quartæ	απεφῖμι	απαρθησοίμην	απεφοίμην

Subjunctivus ἐάν.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτω	τύπτωμαι	τύπτωμαι
Indef. 1.	τύψω	τυφθῶ	τύψωμαι
Perf. & pl. perf.	τετύφω	τετυμμένος ὦ	τετύπω
Indef. 2.	τύπω	τυπῶ	τύπωμαι

Infinitivus.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτειν	τύπτεσθαι	τύπτεσθαι
Fut. primum	τύψειν	τυφθήσεσθαι	τύψεσθαι
Indef. primum	τύψαι	τυφθῆναι	τύψασθαι
Perf. & pl. perf.	τετυφέναι	τετύφθαι	τετυπίναι
Paulò-post-fut.		τετύψεσθαι	
Indef. secundum	τυπεῖν	τυπῆναι	τυπέσθαι
Fut. secundum	τυπεῖν	τυπήσεσθαι	τυπεῖσθαι
Fut. prim. quartæ	απερεῖν	απαρθήσεσθαι	απερεῖσθαι

Participium.

Præs. & Imperf.	τύπτων	τυπτόμενος	τυπτόμενος
Fut. primum	τύψων	τυφθησόμενος	τυψόμενος
Indef. primum	τύψας	τυφθεὶς	τυψάμενος
Perf. & pl. perf.	τετυφὼς	τετυμμένος	τετυπὼς
Paulò-post-fut.		τετυψόμενος	
Indef. secundum	τυπὼν	τυπεὶς	τυπόμενος
Fut. secundum	τυπῶν	τυπησόμενος	τυπούμενος
Fut. prim. quartæ	απερῶν	απαρθησόμενος	απερούμενος

Ver-

Verbum Deponens

Sive Verbum carens activâ voce, conjugatur per tempora & modos ad hanc formam:

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	Λέχομαι	Λέχυ	Λεχοίμην	Λέχωμαι	Λέχεσθαι	Λεχόμενος
Imp.	ἐλεχόμην					
Fu. 1.	Λέξομαι		Λεξοίμην		Λέξεσθαι	Λεξόμενος
In. 1.	ἐλεξάμην	Λέξαι	Λεξαίμην	Λέξωμαι	Λέξασθαι	Λεξάμενος
Perf.	Λέλεγμαι	Λέλεξο	Λελεγμένος εἴην	—εγμένος ὦ	Λελέχθαι	Λελεγμένος
Pl.p.	ἐλελέγμην					
P.p.f.	Λελέξομαι		Λελεξοίμην		Λελέξεσθαι	-εξόμενος
In. 1.	ἐλέχθην	Λέχθητι	Λεχθείην	Λεχθῶ	Λεχθῆναι	Λεχθείς
Fu. 1.	Λεχθήσομαι		Λεχθησοίμην		Λεχθήσεσθαι	-ησόμενος

Perpauca habent Ind. ſecundum; ut πυνθάνομαι *interrogo*, ἐπυθόμην, &c.

Propoſitum verbum pro ratione vocis imprimis ſic conjugetur:

Activum	Præſ. τύπτω,	Fut. 1. τύψω,	Perf. τέτυφα.		
Paſſivum	τύπτομαι,	Perf. τέτυμμαι,	Ind. 2. ἐτύπην.		
Medium	τύπτομαι,	Fut. 1. τύψομαι,	Perf. τέτυπα.		
Deponens	Λέχομαι,	Fut. 1. Λέξομαι,	Perf. Λέλεγμαι.		

Tribus hujuſmodi temporibus bene intellectis, reliqua omnia, utpote cognata, facillime innoteſcunt.

Verba quædam ſignificant

Active per omnes voces, ut Λύω ſubeo, ἵστημι ſcio, *&c.*

Nonnulla activa in quibuſdam temporibus neutraliter vel paſſive ſignificant: ut ἐρείπω everto, *Indef.* 2. ἔρειπον lapſus ſum: τρέπω verto, ἔτραπον, &c. *Sic* ἵστημι ſtatuo, σβέννυμι extinguo, ἁλίσκω capio, &c.

Alia paſſiva & neutra ſignificant interdum active, ut ζάω vivo, ζώω vivificabo, ποιέομαι fio, πεποίημαι feci, *&c.* ſic βαίνω aſcendo, βήσω, *&c.*

Verba Media ut plurimum capiuntur active, præcipue in Futuro 1. *& Indef.* 1. *Deponentia etiam in temporibus paſſivis, ut Perf.* Λέλεγμαι *accepi: præterquam Indef.* 1. *quod frequentius exponitur paſſive,* ἐλέχθην acceptus ſum.

Perfecta quædam ſignificationem retinent præſentis: ut, ἔοικα *ſimilis ſum,* ἔῤῥωμαι *valeo,* πέποιθα *confido,* μέμνημαι, οἶδα (ut apud Latinos) *memini, novi,* &c.

Verba Contracta

Fiunt è verbis tertiæ Conjugationis in αω, εω, οω.

Characteristicæ

In conj.		Præs.	Fut.	Perf.	
1ma.	αω τιμάω	ήσω	τιμήσω	τετίμηκα	honoro
2da.	εω φιλέω		φιλήσω	πεφίληκα	amo
3ia.	οω χρυσόω	όσω	χρυσώσω	κεχρύσωκα	deauro

Præsens & Imperfectum contrahuntur: reliqua tempora sequuntur formam & regulas Barytonorum.

Ratio contrahendi.

In prima Conjug.

Si ο vel ω sequitur α, fit contractio in ω.
Si quævis alia vocalis vel diphthongus sequitur α, fit contractio in α.

In secunda Conjug.

εε contrahitur in ει; εο in ου.
Si vocalis longa aut diphthongus sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

Dissyllaba secundæ admittunt tantùm contractionem quæ fieri solet in ει, aliæ terminationes manent incontractæ; ut πλέω, πλέεις πλεῖς, &c. Leguntur tamen composita quædam aliter contracta.

In tertia Conjug.

Si ω vel η sequitur ο, fit contractio in ω.
Si ε vel ο vel υ sequitur ο, fit contractio in υ.
Si quævis alia vocalis vel diphthongus sequitur ο, fit contractio in οι; ut χρυσόῃ οῖ: nisi quòd in Infinitivo όειν contrahitur in οῦν; ut χρυσοῦν χρυσοῦν.

In quibuscunque dictionibus terminationes contractæ usitatiores sunt incontractis.

Vox

Vox Activa.

Indicativus.

		Sing.			Dual.			Plural.		
Præs.	1	πιμάω ῶ	άεις ᾷς	άει ᾷ	άέ ᾶ			άό ῶ	άές ᾶς	άόυ ῶσι
	2	φιλέω ῶ	έεις εῖς	έει εῖ	έε εῖ τον	ῖον	μὲν	έό ῶ	έές εῖς	έόυ ῶ σι
	3	χρυσόω ῶ	όεις οῖς	όει οῖ	όε ῶ			όό ῶ	όές ῶς	όόυ ῶ
Imperf.	1	ἐτίμαον ων	αες ας	αε α	άέ ᾶ	ᾱέ ᾱ		άό ων	άές ᾶς	άον ων
	2	ἐφίλεον ουν	εες εις	εε ει	έε εῖ τον	εέ οῖ την		έο ουν	έες εῖς τε	έον ουν
	3	ἐχρύσουν ουν	οες ους	οε ου	όε ῶ	οέ ού		όο ουν	όες ους	όον ουν

Imperativus.

		Sing.		Dual.		Plural.	
Præs. & Imperf.	1	τίμαε α	άέ ᾱ	άε ᾶ	άέ ᾱ	άε ᾶ	άέ ᾱ
	2	φίλεε ει	έέ οῖ τω	έε εῖ τον	έέ οῖ των	έε εῖ τε	έέ οῖ των
	3	χρύσοε ου	όέ ού	όε ῶ	όέ ού	όε ῶ	όέ ού

Optativus.

		Sing.			Dual.			Plural.			
Præs. & Imp.	1	πιμάοιμι ῷμι	άοις ῷς	άοι ῷ	άοι ῷ			άοι ῷ			
	2	φιλέοιμι οῖμι	έοις οῖς	έοι οῖ	έοι οῖ	τον	σοῖ οῖ	την	έοι οῖ	μεν	τε	σι
	3	χρυσόοιμι οῖμι	όοις οῖς	όοι οῖ	όοι οῖ		οοῖ οῖ		όοι οῖ			

Subjunctivus.

		Sing.			Dual.			Plural.		
Præs. & Imp.	1	πιμάω ῶ	άῃς ᾷς	άῃ ᾷ	άη ᾶ			άω ῶ	άητ ᾶ	άω ῶ
	2	φιλέω ῶ	έῃς ῇς	έῃ ῇ	έη ῆ	τον		έω ῶ	έητ ῆ	έω ῶ σι
	3	χρυσόω ῶ	όῃς οῖς	όῃ οῖ	όη ῶ			όω ῶ	όητ ῶ	όω ῶ

Infinitivus.

Præs. & Imperf. 1 πιμάειν ᾶν 2 φιλέειν εῖν 3 χρυσόειν οῦν.

Participium.

Præs. 1 πιμάων ῶν ἄουσα ῶσα· ἄον ῶν.
2 φιλέων ῶν· έουσα οῦσα· έον οῦν.
3 χρυσόων ῶν· όουσα οῦσα· όον οῦν.

Gen. ἄοντος ῶντος· ἀόσης ώσης· ἄοντ⊖ ῶντ⊖.
έοντος οῦντος· εόσης ούσης· έοντ⊖ οῦντ⊖.
όοντος οῦντος· οόσης ούσης· όοντ⊖ οῦντ⊖.

Perf. primæ Conjug. (elisso κ) γεγαὼς γεγὼς, sic inflectitur. S. N. γεγαὼς ὼς, αῖα ῶσα, αὸς ὼς. G. γεγαότ⊖ ὼτ⊖, αίας ώσης, αότ⊖ ὼτ⊖.

Con-

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infinit.	Particip.
Pr.	τιμάω, ῶ	τίμαε, α	-άοιμι, ῷμι	-άω, ῶ	-άειν, ᾷν	τιμάων, ῶν
Imp.	ἐτίμαον, ων					
Fu. 1.	τιμήσω		τιμήσοιμι		τιμήσειν	τιμήσων
In. 1.	ἐτίμησα	τίμησον	τιμήσαιμι	τιμήσω	τιμήσαι	τιμήσας
Perf.	τετίμηκα	τετίμηκε	-μήκοιμι	-μήκω	-κέναι	τετιμηκὼς
Pl.q.	ἐτετμήκειν					
In. 2.	ἔτιμον	τίμε	τίμοιμι	τίμω	τιμεῖν	τιμὼν
Fu. 2.	τιμῶ		τιμοῖμι		τιμεῖν	τιμῶν
Pr.	φιλέω, ῶ	φίλεε, ει	-έοιμι, οῖμι	-έω, ῶ	-έειν, εῖν	φιλέων, ῶν
Imp.	ἐφίλεον, ουν					
Fu. 1.	φιλήσω		φιλήσοιμι		φιλήσειν	φιλήσων
In. 1.	ἐφίλησα	φίλησον	φιλήσαιμι	-λήσω	φιλῆσαι	φιλήσας
Perf.	πεφίληκα	πεφίληκε	-φιλήκοιμι	-λήκω	-κέναι	πεφιληκὼς
Pl.q.	ἐπεφιλήκειν					
In. 2.	ἔφιλον	φίλε	φίλοιμι	φίλω	φιλεῖν	φιλὼν
Fu. 2.	φιλῶ		φιλοῖμι		φιλεῖν	φιλῶν
Pr.	χρυσόω, ῶ	χρύσοε, ου	-όοιμι, οῖμι	-όω, ῶ	-όειν, οῦν	χρυσόων, ῶν
Imp.	ἐχρύσοον, ουν					
Fu. 1.	χρυσώσω		-υσώσοιμι		-σώσειν	χρυσώσων
In. 1.	ἐχρύσωσα	χρύσωσον	-υσώσαιμι	-σώσω	-σῶσαι	χρυσώσας
Perf.	κεχρύσωκα	-σωκε	-σώκοιμι	-σώκω	-κέναι	κεχρυσωκὼς
Pl.q.	ἐκεχρυσώκειν					

Formatio Temporum
Per omnes Voces eadem est quæ Barytonorum.

Futurum primum exigit vocalem longam ante σω, ut τιμάω, τιμήσω, &c. Sed

In Conjugatione prima

Verba quæ habent ε vel ι, item λ vel ρ purum ante αω, formant futurum in ασω, & perf. in ακα, ut ἐάω, ἐάσω, εἴακα: κοπάω, *laboro*: γελάω, *rideo*: ἐράω, *amo*. His adde, δικάω, *judico*: δηράω, *quæro*: δράω, *facio*: θλάω, *tundo*: κλάω, *frango*: μάω & μαιμάω, *vehementer cupio*: νάω, *fluo*: πάω, *possideo*: πτάω, *vello*: ταλάω, *suffero*: φθάω, *pervenio*: φλάω, *tundo*: ἀκροάομαι, *audio*: ἀγοράομαι *concionor* ἀγορήσομαι. Item quæ faciunt verba in αγύω, vel ἀσκω, ut πετάω-αννύω *expando*: δρᾶω δίδρᾶσκω *fugio*, &c.

Pau-

Paucula habent *σω* & *ττω*, &c. præcipuè apud Poetas; ut *ἀλοάω, tritūro: ἀντιάω, contristor: ἀφάω, contracto: ἱλάω, propitius ſum: κνάω, ſcalpo: κρεμάω, ſuſpendo: μυκάω, mugio: πελάω, propinquo: πεινάω, eſurio: πετάω, tento: περάω, tranſeo: ἀρήομαι, imprecor: μοιρήομαι, ſortior.*

Nonnunquam ex perfecto tollitur *κ*, & penultima corripitur, ut *γέγονα, γέγαα*, ex inuſitat. *γάω naſcor; ἔσηκα, ἔσαα*, unde participia magis uſitata, *γεγαὼς, γεγώς: ἑσταὼς, ἑστὼς*, &c.

In Conjugatione ſecunda

Quædam formant futurum in *έσω*, perfectum in *εκα*, ut *αἰδέω, erubeſcere facio, αἰσχέω dedecoro, ἀλέω molo, ἀρκέω ſufficio, ἐμέω vomo, ἕω induo, ζέω fervéo, κάω cubo, νεικέω rixor, ξέω rado, ὀλέω perdo, τελέω perficio, τρέω tremo.* Item quæ faciunt verba in *ενύω*, vel *ένω*, ut inuſit. *ἀμφιέω, ἐνύω induo, ἀρέω—ένω placeo.*

Nonnulla habent *έσω εκα*, & *ήσω ηκα*, præcipuè apud poetas, ut *αἰνέω laudo, βδέω pedo, κηδέω curam gero, κορέω ſatio, κοτέω iraſcor, ποθέω deſidero, στερέω privo, φορέω geſto.* Sed *γαμέω ήσω uxorem duco, -έσω uxorem do, πονέω-ήσω laboro, cum ad animum refertur, -έσω cum ad corpus: αἰδέομαι veneror, ἀκέομαι ſano*, & inuſit. *ὀζέω oleo, σβέω extinguo, ἀχθέομαι gravor, μαχέομαι pugno*, quod tamen format Perfectum tantùm *μεμάχημαι*.

Δέω ligo, facit *δήσω δέδεκα: καλέω voco, καλέσω κέκληκα.*

Diſſyllaba quædam in *εω* formant futurum in *έσω*, perfectum in *ηκα*, ut *θέω curro, νέω nato, πνέω ſpiro, πλέω navigo, ῥέω fluo, χέω fundo.*

In Conjugatione tertia

Quædam formant futurum & perfectum per *ο*, ut *ἀρόω ἀρόσω ἤροκα. ἐννύω quatio, ὀμόω juro, ὀνόω vitupero.* Sed *βόω paſco, -όσω* & *-ώσω.*

Indef. ſecundum

Formatur ab imperfecto abjectâ vocali ante *ον*, ut *ἐτίμαον ἔτιμον, ἐφίλεον ἔφιλον.* Reperitur tantùm in Verbis quæ poſt contractionem deſinunt in *ω* impurum præcipuè 2æ. Conjug. & quorum præſens vix eſt in uſu, ut *ἁμαρτέω peccāmĭ, τον, βλαστέω, germino, εὑρέω invenio, ὀλισθέω cado, ποτέω ſequor, ῥέω habeo, τυγχέω nanciſcor, λησθέω ſono, ἔλακον· αἰσθέομαι ſentio, ἠσθόμην· ὀλέομαι perdo, ὠλόμην.* Apud poetas, *μυκάω mugio, ἔμυκον, σμαραγέω ſono.*

Futurum ſecundum primæ & ſecundæ conjugationis, ſi quod fuerit, idem eſt cum præſenti contracto, ut *φιλῶ, τιμῶ*, &c. legitur *ἐκχεῶ effundam*, Act. 2. 17.

Vox

Vox Paſ-

Indicati-

		Singular.			Du-
Præſ.	1 πιμάομαι, ῶ	άῃ, ᾷ	άε, ᾶ		άὸ, ώ
	2 φιλέομαι, ῶ μαι	έῃ, ῇ	έε, ῆ ϑ		εὸ, ἑ μεϑον
	3 χρυσόομαι, ῶ	όῃ, ῷ	όε, ῶ		οὸ, ὁ
Imperf.	1 ἐπιμαό, ώ	άυ, ῶ	άε, ᾶ		άὸ, ώ
	2 ἐφιλεό, ἑ μλυ	ευ, ῆ	ἐε, ῆ το		εὸ, ἑ μεϑον
	3 ἐχρυσοό, ὁ	όυ, ῶ	όε, ῶ		οὸ, ὁ

Imperati-

		Singular.		Du-
Præſ. & Imperf.	1 πιμάυ, ῶ	άὸ, ά		άε, ᾶ
	2 φιλέυ, ῆ	εὸ, οῦ ϑω		έε, οῦ ϑον
	3 χρυσόυ, ῶ	όὸ, ὁ		όε, ῶ

Optati-

		Singular.			Du-
Præſ. & Imperf.	1 πιμαοί, ῷ	άοι, ῷ	άοι, ῷ		οοί, ῴ
	2 φιλεοί, οῖ μλυ	έοι, οῖ ο	έοι, οῖ το		εοί, οῖ μεϑον
	3 χρυσοοί, οῖ	όυι, οῖ	όοι, οῖ		οοί, οῖ
Perf.	1 τετιμήμλυ	ῆο	ῆτο		ήμεϑον
	2 πφιλήμλυ	ῆο	ῆτο		ήμεϑον
	3 κεχρυσφόμλυ	ῷο	ῷτο		ώμεϑον

Subjuncti-

		Singular.			Du-
Præſ. & Imperf.	1 πιμάω, ῶ	άῃ, ᾷ	άῃ, ᾶ		αά, ώ
	2 φιλέω, ῶ μαι	έῃ, ῇ	έῃ, ῆ ϑ		εώ, ά μεϑον
	3 χρυσόω, ῶ	όῃ, οῖ	όῃ, ῶ		οώ, ώ
Perf.	1 τετιμῶμαι	ῆ	ῆται		ώμεϑον
	2 πφιλῶμαι	ῆ	ῆται		ώμεϑον
	3 κεχρυσῶμαι	ῷ	ῷται		ώμεϑον

Infi-

Præſ. & Imperf. πιμάεϑαι, ᾶϑζ, φιλέ-

Parti-

Præſ. & Imperf.	1 πιμαόμλυ ος, ώ		
	2 φιλεόμλυ ος, ἑ	μλυ ος,	
	3 χρυσοόμλυ ος, ὁ		

-fiva.

-vus.

—al.

		Plural.		
ας, ᾶς		ας, ᾶς		ας, ῶν
ες, ῆς ασιν	ασιν	ες, ῆς ασι		ες, ῶν ντας
ος, ῦς		ος, ῦς		ος, ῶν
ας, ᾶς	αις, ας	ας, ᾶς		ας, ῶν
ες, ῆς ασιν	ες, οις ασιν	ες, ῆς ασι		ες, ῶν ντο
ος, ῦς	οις, ους	ος, ῦς		ος, ῶν

-vus.

—al.

	Plural.	
ας, ας	ας, ᾶς	ας, ας
ες, εις ασιν	ες, ῆς ασι	ες, εις ασται
ος, ους	ος, ῦς	ες, ους

-vus.

—al.

	Plural.	
αοι, ῳ	αοι, ῳ	αοι, ῳ
οοι, οῖς ασιν	οοι, οῖ ασι	οοι, οῖς ντε
οοι, οῖς	οοι, οῖ	οοι, οῖς
ῆ ασιν	ῆσι	ῆ ντο
ῆ ασιν	ῆσι	ῆ ντο
ῷ ασιν	ῷσι	ῷ ντε

-vus.

—al.

	Plural.	
αη, ᾳ	αη, ᾳ	αη, ᾳ
ης, ῃ ασιν ασιν	ης, ῃ ασι	ης, ῃ ντε
ον, ῳ	ον, ῳ	ον, ῳ
αω, ῳ	αω, ῳ	αω, ῳ
εω, ῴ μεσθα	εω, ῴ σθε	εω, ῴ ντας
οω, ῳ	οω, ῳ	οω, ῳ
ω μεσθα	ωσθε	ωσι)
ω μεσθα	ωσθε	ωσι)

-nitivus.

-σασθαι, ξασθαι. ἀρυσσάσθαι, ῦσθαι.

-cipium.

μήν, μῆνος, &c.

Vox Passiva.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Pr.	πιάομαι, ῶμαι	μάω, ῶ	αοίμην, ῴμην	άωμαι, ῶμαι	άασθαι, ᾶσθαι	-άόμενος, ώμενος
Imp.	ἐπιαόμην, ώμην					
Perf.	πεπίημαι	-μησο	πεπιήμιλν	πεπιῶμαι	-πιῆσθαι	-μενός
Pl. p.	ἐπεπιήμην					
P.p.f.	πεπιήσομαι		μησοίμιλν		-μήσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐπιάθην	μάθητι	πιαθείλν	πιαθῶ	-ιαθῆναι	πιαθείς
Fu. 1.	πιαθήσομαι		-θησοίμιλν		-θήσεσθαι	ησόμενος
In. 2.	ἐπίμλν	πίαθι	πιοίλν	πιῶ	πιλῶναι	πιὼν
Fu. 2.	πιήσομαι		πιησοίμιλν		πιήσεσθαι	-σόμενος
Pr.	φιλέομαι, οῦμαι	λέου, οῦ	εοίμην, οίμην	έωμαι, ῶμαι	έεσθαι, οῦσθαι	-όμενος, ούμενος
Imp.	ἐφιλεόμλν, ούμλν					
Perf.	πφίλημαι	-ίλησο	πφιλήμιλν	πφιλῶμαι	-φιλῆσθαι	-λημένος
Pl. p.	ἐπφιλήμλν					
P.p.f.	πφιλήσομαι		-φιλησοίμιλν		λήσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐφιλήθλν	λήθητι	φιληθείλν	φιληθῶ	-ληθῆναι	φιληθείς
Fu. 1.	φιληθήσομαι		ληθησοίμιλν		θήσεσθαι	ησόμενος
In. 2.	ἐφίλην	φίλυθι	φιλοίλν	φιλῶ	φιλῆναι	φιλοὺς
Fu. 2.	φιλήσομαι		φιλησοίμιλν		λήσεσθαι	-σόμενος
Pr.	χευσόομαι, οῦμαι	σόου, οῦ	οοίμην, οίμην	σόωμαι, ῶμαι	όεσθαι, οῦσθαι	-όμενος, ούμενος
Imp.	ἐχευσοόμην, ούμην					
Perf.	κεχεύσωμαι	--σωσο	κεχευσῴμιλν	κεχευσῶμαι	--σῶσθαι	-σωμένος
Pl. p.	ἐκεχευσώμην					
P.p.f.	κεχευσώσομαι		σωσοίμην		-σώσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐχεύσώθλν	σώθητι	-σωθείλν	--σωθῶ	-σωθῆναι	-σωθεὶς
Fu. 1.	χευσωθήσομαι		-θησοίμιλν		-θήσεσθαι	ησόμενος

Vox Media.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Pr.	τιμάομαι, ῶμαι	μάω, ῶ	οίμην, φμην	άωμαι, ῶμαι	ᾶν, ᾶσθαι	-όμενος, ώμενος
Imp.	ἐτιμαόμην, ώμην					
Fu. 1.	τιμήσομαι		τιμησοίμην		τιμήσεσθαι	τιμησόμενος
In. 1.	ἐτιμησάμην	τμησαι	τιμησαίμην	τιμήσωμαι	τιμήσασθαι	τιμησάμενος
Perf.	τέτιμα	τέτιμε	τετίμοιμι	τετίω	τετιμῆσθαι	τετιμῆς
Plp.	ἐτετίμην					
In. 2.	ἐτμόμην	τμῆ	τμοίμην	τίμωμαι	τμῆσθαι	-μόμενος
Fu. 2.	τμῆσομαι		τμοίμην		τμηθῆσθαι	-μήμενος
Pr.	φιλέομαι, ῆμαι	λέω, ῆ	οίμην, οίμην	έωμαι, ῶμαι	ᾶν, ῆσθαι	-όμενος, έμενος
Imp.	ἐφιλεόμην, ήμην					
Fu. 1.	φιλήσομαι		φιλησοίμην		φιλήσεσθαι	λησόμενος
In. 1.	ἐφιλησάμην	λησαι	φιλησαίμην	φιλήσωμαι	φιλήσασθαι	λησάμενος
Perf.	πέφιλα	πέφιλε	πεφίλοιμι	πεφίλω	πεφιλέναι	πεφιλῶς
Plp.	ἐπεφίλειν					
In. 2.	ἐφιλόμην	φιλῆ	φιλοίμην	φίλωμαι	φιλέσθαι	φιλόμενος
Fu. 2.	φιλήσομαι		φιλοίμην		φιλεῖσθαι	φιλήμενος
Pr.	χρυσόομαι, ῶμαι	σόω, ῶ	οίμην, οίμην	σόωμαι, ῶμαι	όᾶν, ῶσθαι	-όμενος, έμενος
Imp.	ἐχρυσόμην					
Fu. 1.	χρυσώσομαι		-σωσοίμην		-σώσεσθαι	σόμενος
In. 1.	ἐχρυσωσάμην	-σωσαι	-σωσαίμην	-σώσωμαι	-σώσασθαι	σάμενος.

Paucula primæ & secundæ conjugationis contracta in ῶ impurum habent perfectum medium, apud Oratores tamen vix inveniendum; ut τιμάω, μυκάω, νικάω vinco, φιλέω, φεύγω, φυζίω fugio.

Verba

* *Verba etiam in ὑω, pariuntur alia in υυω, de quibus poſtbac.*

Verba in μι

Profluunt præcipuè à verbis *contractis quæ vix ſunt in uſu:
- 1. mutando vocalem
  - ultimam ω in μι.
  - penultimam α & ε in η, ο in ω.
- 2. præponendo reduplicationem.

* *Interdum cum ε, ut τίθημι, τίτλημι, &c.*

Reduplicatio eſt duplex
- propria, cùm repetitur prima conſonans thematis cum ι *, ut δίδω, δίδωμι, do.
- impropria, cùm ι tantùm præfigitur, idque fit cùm verbum incipiat à
  - σ, vel duabus mutis, ut στάω ἵστημι ſtatuo, πίδω ἵπτημι volo.
  - vocali, ut ἔω ἵημι.

Poſt reduplicationem quandoq; litera interponitur, ut πίμπλημι impleo, πίμπρημι uro.

Quædam ſunt ſine reduplicatione, ut φημὶ dico, σβέννυμι extinguo, ἁλίσκομαι capio, &c.

Characteriſticæ trium Conjug.

Primæ η ex α, Secundæ η ex ε, Tertiæ ω ex ο ante μι, ut
- ἵστημι ex στάω ſtatuo.
- τίθημι ex θέω pono.
- δίδωμι ex δόω do.

Peculiarem habent inflexionem Præſens, Imperfectum, Indéf. 2. reliqua tempora ſequuntur formam & regulas Barytonorum à quibus dimanant.

In nonnullis tamen temporibus variantur mediæ literæ irregulariter. Ea enim eſt imperfectio verborum omnium in μι, ut ne unum prorſus omni ex parte inveniatur Analogum: perfectiſſima ſunt tria jam ſupra dicta, & ἵημι mitto.

Vox Activa.

Indicativus.

			Singul.			Dual.			Plural.		
		1	ἵστημι	ης	ησι	α			2		ᾶτον
* πιθέσι apud Poëtas legitur, ſed pro eo πιθέασι apud Orat.	Præſ.	2	τίθημι	ης	ησι	ε	τον	τον	ε μεν	τε	* ᾶσι
		3	δίδωμι	ως	ωσι	ο			ο		ᾶσι
		1	ἵστην	ης	η	α		ᾶ	α		
	Imp.	2	ἐτίθην	ης	η	ε	την	ῆ τὴν	ε μεν	τε	σαν
		3	ἐδίδων	ως	ω	ο		ὸ	ο		
		1	ἔστην	ης	η	ητον		ῆτην	ημεν	ητε	ησαν
	Ind. 2.	2	ἔθην	ης	η	ετον		ῆτην	εμεν	ετε	εσαν
		3	ἔδων	ως	ω	οτον		ῶτην	ομεν	οτε	οσαν

Impera-

Imperativus.

		Sing.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἵστα-θι, ἄ		ἀ
	2	τίθει-σι, ᾶ, τω	τον, ᾶ, των	τε, ᾶ, τωσαν
	3	δίδω-θι, ό	ό	ό

Ind. 2. 1 στῆθι στήτω, &c. 2 θὲς θέτω, &c. 3 δὸς δότω, &c.

Optativus.

		Singul.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἱσταίην		
	2	τιθείην, ης, η	ητον, ήτην	ημεν, ητε, ησ & αῖ, οῖ, εν, οῖ
	3	διδοίην		

Ind. 2. 1 σταίην ης, &c. 2 θείην ης, &c. 3 δοίην ης, &c.

Subjunctivus.

		Singul.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἱστῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶ	ᾶ
	2	τιθῶ, ῇς, ῇ	ῆ, τον, τον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι
	3	διδῶ, ῷς, ῷ	ῶ	ῶ

Ind. 2. 1 στῶ στῇς, &c. 2 θῶ θῇς, &c. 3 δῶ δῷς, &c.

Infinitivus.

Præſ. 1 ἱστάναι 2 τιθέναι 3 διδόναι. Ind. 2. 1 στῆναι 2 θεῖναι 3 δῦναι.

Participium.

Præſ.	1	ἱστὰς	ᾶσα	ἀν.		ἀντος	ἀσης	ἀντος
	2	τιθεὶς	εῖσα	έν.	Gen.	έντος	είσης	έντος
	3	διδοὺς	οῦσα	όν.		όντος	ούσης	όντος
Ind. 2.	1	στὰς	ᾶσα	ἀν.		ἀντος	ἀσης	ἀντος
	2	θεὶς	εῖσα	έν.	Gen.	έντος	είσης	έντος
	3	δοὺς	οῦσα	όν.		όντος	ούσης	όντος.

Conjugatio per modos & tempora.

	Indic.	Imp.	Optat.	Sub.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ἵστημι	ἵστα-θι	ἱσταίην	ἱστῶ	ἱστάναι	ἱστάς.
Imperf.	ἵστην					
Ind. 2.	ἔστην	στῆθι	σταίην	στῶ	στῆναι	στάς.
1. Fut. 1.	στήσω		στήσοιμι	στήσω	στήσειν	στήσων.
Ind. 1.	ἔστησα	στῆσον	στήσαιμι	στήσω	στῆσαι	στήσας.
Perf.	ἕστηκα	ἕστηκε	ἑστήκοιμι	ἑστήκω	ἑστηκέναι	ἑστηκώς.
Pl. per.	ἑστήκειν					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præſ.	τίθημι	τίθει	τιθείην	τιθῶ	τιθέναι	τιθείς.
Imp.	ἐτίθην					
Ind. 2.	ἔθην	θές	θείην	θῶ	θεῖναι	θείς.
2. Fut. 1.	θήσω		θήσειμι		θήσειν	θήσων.
Ind. 1.	ἔθηκα					
Perf.	τέθεικα	τέθεικε	τεθείκοιμι	τεθείκω	τεθεικέναι	τεθεικώς.
Pl. p.	ἐτεθείκειν					

Præſ.	δίδωμι	δίδωθι	διδοίην	διδῶ	διδόναι	διδούς.
Imp.	ἐδίδουν					
Ind. 2.	ἔδων	δός	δοίην	δῶ	δοῦναι	δούς.
3. Fut. 1.	δώσω		δώσοιμι	δώσω	δώσειν	δώσων.
Ind. 1.	ἔδωκα					
Perf.	δέδωκα	δέδωκε	δεδώκοιμι	δεδώκω	δεδωκέναι	δεδωκώς.
Pl. p.	ἐδεδώκειν					

Formatio Temporum.

De Præſenti dictum eſt.

Imperfectum

Formatur à præſenti, mutando μι in ν, & præponendo augmentum ſi verbum incipiat à conſonante; ut τίθημι ἐτίθην: ſed ἵστημι ἵστην.

Perſonæ Imperfecti vix ſunt in uſu: legitur tamen tertia ſingularis ἵστη, & ἐτίθη. Numerus ſingularis & tertia pluralis aliunde formantur, quaſi ex contractis, ἱστάω, τιθέω, διδόω, ut

1 ἵστων, ας α | ων. 2 ἐτίθεν, εις ει | εν. 3 ἐδίδεν, ες ε | εν.

Similiter ſecunda ſingularis Imperativi, ut ἵστα, τίθει, δίδε.

Indefinitum ſecundum

Formatur ab Imperfecto, abjiciendo reduplicationem, ut ἐτίθην, ἔθην: ἵλεω, λῶ. Ante conſonam verò, reduplicatio impropria ι in ε vertitur, ut ἵστην ἔστην.

Si verbum careat reduplicatione, idem eſt Imperfectum & Indefinitum 2. ut φημὶ ἔφην.

Penultima Indefiniti ſecundi longa eſt in duali & plurali: corripitur verò in his tribus, ἔθην, ἔδων, & λῶ ab ἵημι mitto.

Indefinitum ſecundum in ſecunda conjugatione, imperativum finit in ες, ut θές. Reliqua formant Imperativum more Indef. 2. paſſivi Barytoni; ut ἔστην στῆθι, γνῶναι γνῶθι; unicum hoc ἔδων facit δός. Similiter formant Infinitivum, ut στῆναι, γνῶναι; ut θεῖναι & δοῦναι irregularia ſunt.

Cæteri

Cætera tempora verbum in μι accipit à themate ſuo Baryt. ſecundum analogiam, ut ἵστημι στήσω ἔστηκα à στάω, &c.

Futurum primum

Θήσω δώσω leguntur in Subjunctivo: παραθήσωσι apud Iſocr. Areop. δώσει apud Theocr. Idyll. 28. Joan. 17. 2.

Poetæ retinent reduplicationem in Fut. ut δεδώσω. Od. γ. & φ.

Indefinitum primum

Ἔθηκα & ἔδωκα non ſervant characteriſticam futuri, nec ultra Indicativum leguntur: θήσωμι tamen apud Apollin. Pſal. 88. 50. θῶσι apud Nazian. poem. 61. in Nemeſ. v. 295. * Pag. 43.

Perfectum

** Ἕστηκα (& ἕστην) ſteti*, non retinent ſignificationem præſentis. Pro ἕστηκα Iones ponunt ἑστᾶσι, unde Infinit. ἑστάναι. Atticè ἑστᾶναι. Particip. ἑστὰς ἑστῶς: uſurpatur à Poetis ἑστηκώς. τέθεικα pro τέθηκα Bœoticè. τέθηκα verò apud Poetas. Theocr. Εἰδύλ. 15. v. 37. & Εἰδ. 27. v. 50. * Ἑστηκα alicubi legitur pro ἕστηκα.

Vox Paſſiva.

Indicativus.

		Singul.	Dual.			Plural.	
Præſ.	1 ἵσταμαι	σαι vel η, ᾳ	ά	α		ά	α
	2 τίθεμαι		έ μεθον	έ σθον	σθον	έ μεθα	έ σθε νθ
	3 δίδομαι	σαι ᾳ	ό	ο		ό	ο
Imp.	1 ἱστάμην	ω	ά	α	ά	ά	α
	2 ἐτιθέμην	σο vel υ το	έ μεθον	έ σθον	έ σθην	έ μεθα	έ σθε νθο
	3 ἐδιδόμην	υ	ό	ο	ό	ό	ο

Imperativus.

		Singul.	Dual.			Plural.	
Præſ.	1 ἵσασο	vel ω	ά	α	ά	α	ά
	2 τίθεσο	vel υ	έ σθω	έ σθον	έ σθων	έ σθε	έ σθωσ
	3 δίδοσο		ό	ο	ό	ο	ό

Optativus.

		Singul.	Dual.			Plural.	
Præſ.	1 ἱσαίμην	αῖ	αί	αῖ	αί	αί	αῖ
	2 τιθείμην	εῖ ο το	οί μεθον	οῖ σθον	οί σθην	οί μεθα	οῖ σθε νθο
	3 διδοίμην	οῖ	οί	οῖ	οί	οί	οῖ
Perf.	1 ἑσταίμην	αῖ	αί	αῖ	αί	αί	αῖ
	2 τεθείμην	εῖ ο το	οί μεθον	οῖ σθον	οί σθην	οί μεθα	οῖ σθε νθο
	3 δεδοίμην	οῖ	οί	οῖ	οί	οί	οῖ

Subjunctivus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
1	ἱςῶ	ᾰ ᾱ			ᾱ̃			ᾰ̃	
Præſ. 2	πθῶ μαι	ῃ̃ ῆ̃	}	ὠμεθον	ῆ̃ θον	θον	ὠμεθα	ῆ̃ θε	ῶ̃ν }
3	διδῶ	ῳ̃ ῶ̃			ῶ̃			ῶ̃	
1	ἑςῶ	ᾰ ᾱ			ᾱ̃			ᾰ̃	
Præſ. 2	πθῶ μαι	ῃ̃ ῆ̃	}	ὦμεθον	ῆ̃ θον	θον	ὦμεθα	ῆ̃ θε	ῶ̃ν }
3	δεδῶ	ῳ̃ ῶ̃			ῶ̃			ῶ̃	

Infinitivus. Particip.

1 ἵςαθαι } Præſ. N. { 1 ἱςάμενος } η ον. G. ου ης ου, &c.
2 πθεθαι } { 2 πθέμενος }
3 δόθαι } { 3 δόμενος }

Conjugatio per Modos.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	ἵςαμαι	ἵςασο	ἱςαίμην	ἱςῶμαι	ἵςαθαι	ἱςάμενος
Imp.	ἱςάμην					
Perf.	ἕςαμαι	ἕςασο	ἑςαίμην	ἑςῶμαι	ἑςάθαι	ἑςαμένος
Pl. p.	ἑςάμην					
P.p.f.	ἑςάσομαι		ἑςασοίμην		ἑςάσεθαι	ἑςασόμενος
Fu. 1.	ςαθήσομαι		ςαθησοίμην		ςαθήσεθαι	ςαθησόμενος
In. 1.	ἐςάθην	ςάθηθι	ςαθείην	ςαθῶ	ςαθῆναι	ςαθείς.
Pr.	πίθεμαι	πίθεσο	πθείμην	πθῶμαι	πίθεθαι	πθέμενος
Imp.	ἐπθέμην					
Perf.	πέθειμαι	πέθῃσο	πεθείμην	πεθῶμαι	πεθεῖθαι	πεθειμένος
Pl. p.	ἐπεθείμην					
P.p.f.	πεθείσομαι		πεθεισοίμην		πεθείσεθαι	πεθῃσόμενος
Fu. 1.	πεθήσομαι		πεθησοίμην		πεθήσεθαι	πεθησόμενος
In. 1.	ἐπέθην	πέθηθι	πεθείην	πεθῶ	πεθῆναι	πεθείς.
Pr.	δίδομαι	δίδοσο	διδοίμην	διδῶμαι	δίδοθαι	διδόμενος
Imp.	ἐδιδόμην					
Perf.	δέδομαι	δέδοσο	δεδοίμην	δεδῶμαι	δεδόθαι	δεδομένος
Pl. p.	ἐδεδόμην					
P.p.f	δεδόσομαι		δεδοσοίμην		δεδόσεθαι	δεδοσόμενος
Fu. 1.	δοθήσομαι		δοθησοίμην		δοθήσεθαι	δοθησόμενος
In. 1.	ἐδόθην	δόθηθι	δοθείην	δοθῶ	δοθῆναι	δοθείς.

For

Formatio Temporum.

Præsens

Formatur à præsenti Activo, mutando μι in μαι, & penultimam longam in suam brevem; ut ἵστημι ἵσταμαι· τίθημι τίθεμαι· δίδωμι δίδομαι. Excipe ἄημι ab ἄνημι flo: δίζημαι quæro, ὄνημαι & ὄναμαι juvor. Item ἀχθέσμαι tristitia afficior, ἀλάλημαι vagor, ἀλαλύκημαι insanio, ἀποκτάμαι interficior.

Reliqua Tempora formantur more Barytonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, præter τέθειμαι Bœoticum, quod tamen corripitur in Indefinito primo, ἐτέθην.

Vox Media.

Indicativus.

	Sing.			Dual.				Plural.			
Indef. 1	ἑστά	α		ά	α	ά		ά	α		
Indef. 2.2	ἑτέθ μην	ε σο	το	έ μεθον	ε σθον	έ σθην		έ μεθα	ε σθε	ντο	
Indef. 3	ἑδό	ο		ό	ο	ό		ό	ο		

Imperativus.

	Sing.		Dual.		Plural.	
Indef. 1	στάσο ——	ά	ά		ά	
Indef. 2.2	θέσο vel θοῦ	έ σθω	έ σθον	σθων	έ σθε	σθωσαν
Indef. 3	δόσο vel δοῦ	ό	ό		ό	

Optativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
Indef. 1	σταί	αῖ		αί	αῖ	αί	αί	αῖ	
Indef. 2.2	* θεί μην	εῖ ο	το	εί μεθον	εῖ σθον	εί σθην	εί μεθα	εῖ σθε	νο
Indef. 3	θοί	οῖ		οί	οῖ	οί	οί	οῖ	

* & θείμην, οῖο, &c.

Subjunctivus.

	Sing.			Dual.		Plural.	
Indef. 1	στῶ	ᾷ	ᾶ		ᾶ		
Indef. 2.2	θῶ μαι	ῇ	ῆ σθον	σθον	ώμεθα	ᾶ	ῆ σθε
Indef. 3	δῶ	ῷ	ῶ			ῶ	ῶν

Infinitivus

Indef. 1	θέσθαι.
Indef. 2.2	στάσθαι.
Indef. 3	δόσθαι.

Particip.

στά
Indef. 1. N. θέ μενος. G. ου ης ου, &c.
δό

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	ἵσταμαι	ἵστασο	ἱσταίμην	ἱστῶμαι	ἵστασθαι	ἱστάμενος
Imp.	ἱστάμην					
In. 1.	ἐστάμην	στᾶσο	σταίμην	στῶμαι	στάσθαι	στάμενος
Fu. 1.	στήσομαι		στησίμην		στήσεσθαι	στησόμενος
In. 2.	ἐστησάμην	στῆσαι	στησαίμην	στήσωμαι	στήσασθαι	στησάμενος
Pr.	πίθεμαι	πίθεσο	πιθείμην	πιθῶμαι	πίθεσθαι	πιθέμενος
Imp.	ἐπιθέμην					
In. 2.	ἐθέμην	θέσο	θείμην	θῶμαι	θέσθαι	θέμενος
Fu. 1.	θήσομαι		θησοίμην		θήσεσθαι	θησόμενος
In. 1.	ἐθηκάμην					
Pr.	δίδομαι	δίδοσο	διδοίμην	διδῶμαι	δίδοσθαι	διδόμενος
Imp.	ἐδιδόμην					
In. 2.	ἐδόμην	δόσο	δοίμην	δῶμαι	δόσθαι	δόμενος
Fu. 1.	δώσομαι		δωσοίμην		δώσεσθαι	δωσόμενος
In. 1.	ἐδωκάμην					

Formatio Temporum.

Indefinitum secundum

Formatur ab imperfect. quemadmodum in voce Activa; ut ἐπιθέμην ἐθέμην. Ind. 2. primæ Conjug. vix occurrit.

Indefinitum primum

Ἐθηκάμην, & ἐδωκάμην ultra Indicat. vix reperiuntur. θήκατο apud Pind. Nem. Od. 5. κατεθηκάμην Olymp. Od. 6.

Vix aliud verbum 3æ.conj, præter δίδωμι reperitur in voce Mediâ.

Deponens

In omni conjug. tum Contract. tum Verborum in μι, conjugatur per modos in præsenti ad formam propriæ conjug. per cætera more Baryt. (pag. 53.) Deponens verò 1æ. in μι, format Optat. ut πειαίμην πειαο, non πειαῖο, &c. Sub. ut πείωμαι non πειῶμαι, &c.

Verba Heteroclita.

Heteroclita Conjugatione

Quæ peculiarem sibi formationem vendicant à communi distinctam: ea sunt Verba in υμι & in σκω.

Verba in υμι

Quartam vulgo Conjugationem constituunt verborum in μι quam tamen à cæteris diseriminare satius visum est: quia

Non formant Præsens à verbo circumflexo, non præponunt reduplica-

plicationem, non habent Indef. 2. activum, non modum Optativum aut Subjunct. non vocem Mediam: plurima denique eorum, nempe omnia hyperdiſſyllaba, non deducunt tempora à themate ex quo fiunt: Nec ad formam certæ unius conjugationis, ſed pro diſpari illorum varietate ſequuntur formas trium circumflexorum, & penè omnium Barytonorum: *ita ut vere & imprimis heteroclita dici poſſint.*

Fiunt à verbis plerumque uſitatis in ύω, vertendo ſolùm ω in μι, ut ζδγνύω ζδγνυμι: Characteriſtica eſt υ ante μι.

Vox Activa.

Indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Præſ.	ζδγνυμι	υς	υσι	υτον	υτον	υμεν	υτε	υσι
Imperf.	ἐζδγνυν	υς	υ	υτον	ύτην	υμεν	υτε	υσ

Imperativus.

	Singul.		Dual.		Plural.	
Præſ.	ζδγνυθι	ύτω	υτον	ύτων	υτε	ύτωσαν

Infinitivus Particip.

Præſ. ζδγνυναι. N. ζδγνὺς δσα ύ. G. ύντος ύσης ύντος.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imperat.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ζδγνυμι	ζδγνυθι	ζδγνυναι	ζδγνύς.
Imper.	ἐζδγνυν			

Vox Paſſiva.

Indicativus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
Præſ.	ζδγνυμαι	υσαι	υται	ύμεθον	εσθον	εσθον	ύμεθα	υσθε	υνται
Imp.	ἐζδγνύμην	υσο	υτο	ύμεθον	εσθον	ύσθην	ύμεθα	υσθε	υντο

Imperativus.

	Singul.		Dual.		Plural.	
Præſ.	ζδγνυσο	ύσθω	υσθον	ύσθων	υσθε	ύσθωσαν

Infinit. ζδγνυσθαι. Particip. ζδγνύμενος, η, ον, &c.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imperat.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ζδγνυμαι	ζδγνυσο	ζδγνυσθαι	ζδγνύμενος
Imper.	ἐζδγνύμην			

Formatio Temporum.

Diſſyllabum in υμι formatur uti & aliud verbum in μι, ut δῦμι ἔδυν. Fut. 1. δύσω, &c. à primitivo themate δύω.

Hyperdiſſyllabum verò accipit tempora ab inuſitato themate remotiori, ad quod pervenitur vertendo μι in ω, & abjiciendo νυ vel ννυ, ut ζεύγνυμι ζεύγω, κεράννυμι κεράω, κορέννυμι κορέω, ζώννυμι ζώω: unde Fut. 1. ζεύξω, κεράσω, κορέσω, ζώσω, &c.

Verba in σκω

Magnam habent convenientiam cum verbis in μι, numero, origine, formatione.

Quatuor ſunt genera eorum, pro numero thematum à quibus manant.

Oriuntur à tribus circumflexis, & verbis in ὐω, (σκ poſito ante ω;) ut γηράσκω à γηράω ſeneſco, ἀρέσκω ab ἀρέω placeo, βόσκω à βόω paſco, μεθύσκω ebrium reddo à μεθύω.

Multa præponunt reduplicationem, ut διδράσκω à δράω fugio.

Penultimæ α & ε non rarò in η mutantur, ut θνήσκω morior à θνάω; ἀλδήσκω ab ἀλδάω augeo: ο ſæpiſſimè in ω, ut βρώσκω à βρόω comedo. In ſequentibus ι pro ε ſumitur; ut ἐυρίσκω ab ἐυρέω invenio, ἀμφίσκω pro ἀμφιέσκω induo, γαμίσκω jungo matrimonio, κυΐσκω in utero geſto, μολίσκω venio, οἰδήσκω tumefacio, ὀρίσκω juvo, ὀφλίσκω mulctor, στερίσκω privo: rariùs ι pro ο, ut ἀλίσκω ab ἁλόω capio, ἀμβλίσκω abortivum pario.

Formant tempora ex themate primitivo.

Futurum & præteritum per σω & κα, (σκ Præſentis diviſo) ut γηράσκω -άσω -ἄκα; ἐυρίσκω -ήσω -ηκα; ἁλίσκω -ώσω, &c. reduplicationem plerumque abjiciunt, ut γιγνώσκω cognoſco, γνώσω: Διδράσκω autem facit δράξω (σ & κ quaſi tranſpoſitis) ſic ἁλύσκω & θνήσκω.

Indefinitum ſecundum verbi ex όω deducti, ſi quod fuerit, formatur more tertiæ conjugationis in μι; ut ἁλίσκω, ἧλων; βρώσκω, ἔβρων; γιγνώσκω, ἔγνων, &c. In reliquis omnibus ſequuntur analogiam ſui thematis. Ad hanc formam perfectè conjugantur γηράσκω, διδράσκω, δρήσκω, πιπράσκω, ἐυρίσκω, στερίσκω, βρώσκω, γιγνάσκω, βιώσκω, ἁλύσκω, μεθύσκω, ἱλάσκωμαι.

Here-

Heteroclita redundantia

In Præsenti.

Innumera penè sunt verba ejusdem originis, & diversæ terminationis; isosyllaba verò frequentiora sunt hæc.

1 Barytona { in ζω & νω, ut κραυγάζω-άνω *clamo*. / in ίω, vel ύω & { ζω, ut { κονίω κονίζω *pulvere impleo*. / κνύω κνύζω *rodo*. / νω, ut { φθίω φθίνω *corrumpo*. / ἀρτύω υύω *apparo*.

cum pluribus aliis.

2 Circumflexa, ut { Ξυρέω έω *rado*, &c. / Κνισσάω όω *nidore inficio*, &c. / Πιλέω όω *constipo*, &c. / Κεντάω έω όω *stimulo*, &c.

3 Barytona & circumflexa

Multa in { ζω / νω } habent cognata circumflexa, ut { πειράζω άω *tento*. / πολεμίζω έω *bellum gero*. / πικραίνω όω *amarum reddo*. / βαρυύω έω *gravo*.

cum multis aliis.

4 Barytona vel circumflexa, & verba in μι; ut πιμπλάνω-ημι *impleo*, κινέω-υμι *moveo*: cum multis aliis.

Poetæ alias efformant terminationes, præcipuè ex circumflexis; ut αἴδομαι ex αἰδέομαι *veneror*, πλώω ex πλέω *navigo*: interponunt literas, ut ὀλέκω *perdo* ab ὀλέω inusit. vel abjiciunt, ut ἄγεσθαι pro ἀγείρεσθαι; & mutant vocales, μίμνω à μένω *maneo*: cum pluribus aliis.

In Futuro.

Nonnulla verba formant duplex futurum.

1 Barytona, alterum minùs usitatum, more * circumflexorum, ut γράφω *scribo*, γράψω & γραφήσω; κλαίω *fleo*, παίω *ferio*, τύπτω *verbero*. Sic ἄλκω, βάλλω, βόσκω, εἴδω, ἴερω, δδάσκω, χαίρω, &c. de quibus suis locis. Κτείνω facit κτενῶ, rariùs κτήσω.

2 Circumflexa more Barytonorum, ut φυγέω φύξω: δηλέω communiter facit δλῶ, ωθέω ὤσω, &c.

* *Hanc inflexionem aliqui Demosthenicam esse annotant.*

Heteroclita Imperfecta.

Verbum enim est vel { Perfectum τέλειον, quod habet tria principalia tempora suæ vocis; de quo dictum est. / Imperfectum ἀτελὲς, quod principali uno vel pluribus caret.

Im-

Imperfecta ſunt omnia irregularem habentia characteriſticam in ξω, ψω, σω, non præcedente σ, & ημαι: ſimiliter deſinentia in ήω, ίω, άδω, έδω, ύδω, δω, σγω, απω, ηω, κτω, θω & ρω impur. pleraque in βω, δω, ζω, λω, νω, μι, σκω, ω purum, Barytona.

Imperfecta vulgò dividuntur in { Defectiva, quæ mutila licet fuerint, contenta tamen ſunt ſuis temporibus. / Anomala, quæ mutuantur aliunde tempora.

Defectiva ἐλλιπῆ

Præcipuè ſunt verba duorum temporum ἀόριστα, Barytona & Derivativa, quæ ultra imperfectum non formantur; nempe finita in ήω, ίω, άδω, έδω, ύδω, δω, σγω, απω, ηω, χθω, δω impurum, -λω purum. Hyperdiſſyllaba in αίω, οίω, pleraque in μι, σκω, νω, ζω.

In ήω, ut εὑήω *invenio*: ſed νήω *glomero*, νήσω.

ίω, ut ἀγίω *eo*: ſed ὀπίω *ineo*, ὀπίσω.

άδω, ut ἀμυνάδω *auxilior*; έδω, ut τελέδω *ſum*; ύδω, ut φθινύδω *corrumpo*: ſed ex μινύδω *minuo*, μεμινυθήκασι.

δω, ut βιβάδω *gradior*: σγω, ut μίσγω *miſceo*: απω, ut ἔαπω *dico*: ηω, ut ἴηω *habeo*: χθω, ut ἔχθω *odio proſequor*.

δω impurum, ut τέρδω *rodo*. Sed ὄρδω *irrigo*, & μέρδω *privo*, habent Fut. 1. & Indef. 1.

λω purum, ut πέλω πέλομαι *ſum*.

αίω & οίω, facta ex άω & όω, ut κεδαίω à κεδάω *diſpergo*: τελοίω à τελέω *perficio*: Sed χείω *capax ſum*, F. χείσομαι. Deſiderativa etiam in οίω ex futuro, ut γαμησείω *nupturio*, à γαμέω-ήσω.

μι & σκω, quorum Primitiva ſunt uſitata, ut αἴνημι ab αἰνέω *laudo*: πωλέσκω à πωλέω *verſor*. Item multa alia, ut κίρνημι *miſceo*, φάσκω *dico*, &c.

νω, ut μίμνω *maneo*, ἀνδάνω *placeo*, ςένω *gemo*, &c. Excipe regularia κλίνω, κρίνω, τείνω, κλοίνω, κάμνω, τέμνω, μόρω *maneo*, anom. & pauca alia de quibus poſthac.

ζω & ω purum derivativa, ex ſe invicem facta, ponendo vel auferendo ζ ante ω, ut ἀγαπάζω ab ἀγαπάω *amo*: σώω vel σόω ex σώζω *ſervo*. Pauca in άζω & άω diverſam habent futuri penultimam α & η, ut ἀπειλάζω άσω, ἀπειλάω ήσω, *aſpernor*.

βω poſt ε vel liquidam, ut σίβω *colo*, ςίλβω *ſplendeo*.

σω & ξω (futuro migrante in præſens); ut ἄξω *duco*, ab ἄγω: βήσομαι *aſcendo*, βήσω & βήσομαι *jubeo*, ἵξω *venio*, οἴσω *fero*, ὄρσω *concito* & ὄρσομαι *concitor*, quæ ultra Imperativum non formantur.

Ple-

Pleraque ex Perfectis nata, ut κεκλήγω *clamo*, à κέκληγα: ſed κεκράγω *clamo*, habet Indef. 1. ἐκέκραξα: ἑστήκω *ſto*, P. Perf. ἑστήκειν, Fut. 1. ἑστήξω & ἑστήξομαι.

Certa ſingularia, ut ἔδω *edo*, ἕπομαι *ſequor*, πέπυσμαι *ſapio*: cum aliis penè infinitis, &c.

Nonnulla ſunt unius temporis μονόχρονα, ut κυρέω & κύω *ſum*, &c. γέμω *plenus ſum*, part. γέμων. βέομαι βήσομαι vel βείομαι, *eo*, *vivo*, Poetica ſunt, & vix leguntur niſi in Indicativo vel Subjunctivo, & per Enallagen pro futuro: νέομαι νεύσομαι *eo* vel *ibo* per omnes modos. Infinitivi quidam poetici in ῆναι, ut φορεῖναι *geſtare*, &c. ſic ἀρήσθαι *precari*, &c.

Unius etiam perſonæ μονοπρόσωπα: Imperativi verborum in μι, ut πῖθι *bibe*, κλῦθι *audi*, pl. κλῦτε, & κέκλυθι κέκλυτε, δείδιθι *time* δείδιτε: χρὲς, φρὲς in comp. ut περιχρὲς: ἐνδυσαμένοις δὲ *induite*, 1 Pet. 5. 5. Item Participia, ut κεχαριτωμένη, Luc. 1. 28. & multa ejuſmodi.

Alia ſunt plurium temporum πολύχρονα, quæ in hoc vel illo tempore extra Imperfectum leguntur. Verba definentia in

αίνω carent futuro, & leguntur potiſſimum in Ind. 1. ut λιπαίνω *rigeo*: Ind. 1. ἐλίπηνα: ſic ἀναισθαίνω & παλαιπαίνω *inſenſus ſum*: ἀλαίνω *calefacio*, ἴηνα, ἀλαίνομαι ἀλάνθην *calefio*: ſic μαραίνω *marceſcere facio*, &c. τεκταίνω *fabricor*, ἐτέκτηνα, τεκταίνομαι ἐτεκτηνάμην. Minùs imperfecta ſunt μιαίνω *inquino*, μωραίνω *ſtulte ago*, σημαίνω *ſignifico*, ὑφαίνω *texo*. Perfectum unum φαίνω.

ύω, ύω, δίω, ζω, hyperdiſſyllaba pleraque, carent Perfecto, ut εὐθύνω-νῶ *dirigo*, ζευγνύω-ύσω *jungo*, κυριεύω *dominor*, ἐμπαίζω *curo*. Excipe μολυνῶ *contamino*, κωλύω *prohibeo*, κελεύω *jubeo*, νομίζω *arbitror*, &c.

δω purum, rariùs formant Perfectum activæ vocis, ut ᾄδω *cano*, ᾕδω *delecto*, &c. ἔασυκα (p. 37.) à ασαδέω vix legitur.

ημαι carent perfecto, ut δέζημαι *quæro*, δεζήσομαι; part. δεζησόμενος; ſic κέκτημαι *aſſequor*: quæ vero geminant duas priores literas, vix reperiuntur niſi in Præſenti vel Perfecto, ut ἀκάχημαι, ἀλαλύκημαι, ἀλάλημαι.

Innumera deniq; ſunt defectiva cujuſlibet characteriſticæ; præſertim polyſyllaba, derivativa, compoſita, poetica, quorum defectum frequens authorum lectio, & formationis κακοφωνία optimè indicabit.

Ano-

Anomala ſive Heteroclita variantia

Sunt Verba Imperfecta quæ tempus unum aut aliud mutuò accipiunt à Verbis quorum thema non eſt in uſu.

Ex his pleraque non formantur regularitèr ultrà Imperfectum, ut *κτείνω*. Pauca admodum principale aliud obtinent tempus; vel futurum, ut *ἕξω habeo*: vel Perf. ut *ὁράω video*: rariſſima utrumque, ut *αἱρέω capio*. Major pars etiam mutuatur tempora ab uno alio verbo, ut *μανθάνω*: nonnulla tamen à pluribus, ut *φέρω fero*.

Terminationes uſitatiores ſunt *ω* purum, *μι*, *σκω*, *νω*, *λω*, *ρω*, *ζω*, *χω*, *δω*. Rariores *κω* & *γω* purum, *θω*, *ξω*, *μω*, *πω*. Peculiares *κλω*, *κνω*, *αὐνω*, *ῤῥω*, ut *τίκλω pario*, *δάκνω mordeo*, *ἐλαύνω abigo*, *ἔῤῥω pereo*, exempla ſingularia. Cæteræ ſunt communes cum aliis verbis.

Porrò Verba alioquin Perfecta dici poſſunt Anomala, propter mutationem factam in hoc vel illo tempore per figuram aut dialectum formâ regulari uſitatiorem; ut *ἄγνυμι frango*, *ἐάξω*, &c. aut propter adjectionem temporis extra Analogiam, ut *βιόω vivo*, *ἐβίων*, &c.

Omnia autem Anomala cujuſcunque generis, unà cum pauculis defectivis plurium temporum inſignioribus, in ſequenti catalogo ſubjiciuntur.

Formatio Imperfectorum.

Propoſitum Verbum ſi minùs Imperfectum fuerit, conjugetur per tria tempora vocis ejuſdem, juxta reg. p. 53. Imperfectiora per tria maximè principalia, quæ adſunt.

Activum fut. 1. vel perfecto carens, gaudet ſuppleri ex Voce Media, ut *ὁράω* Fut. 1. Med. *ὄψομαι*; *φεύγω ξω*, Perf. Med. *πέφευγα*. Quod ſi fieri non poſſit, utitur Indefinito ſuo 2°. potiùs, ut *πίρθω*, *πέρσω ἔπαρθον*· vel 1°. ut, *σεύω σεύσω ἔσευσα*· & ob defectum utriuſque, Imperfecto, ut *ἴημι ἰῶ*. Paſſivum & Medium à ſe mutuò accipiunt ea tempora quæ deſunt. Singulorum Verborum Tempora Principalia primo loco ponuntur. Ind. 2. tempus eſt ferè omnium uſitatiſſimum.

Derivativa in *νω* purum formant præſens à Verbis plerumq; in *ω* purum, interſerendo *ν* ante *α*, ut *πίνω* à *πίω luo*: *ε* ante *ω* verſo in *α*, ut *ἁμαρτάνω* ab *ἁμῴρτέω*: poſt *α* nonnunquam aſſumpto, ut *βαίνω* à *βάω*. Derivativa verò in *ἀνω* interponunt *ν* penult. ante conſonam ſimplicem, ut *μανθάνω* à *μαθέω*. Fiunt etiam à Verbis in *ω* impurum, penult. *η* mutatâ in *α*, ut *λανθάνω* à *λήθω*. Ex his pleraque præcipuè in *ἀνω* deſumunt tempora extra Imperfectum à Primitivis, ut *πίνω πίσω*, *βαίνω βήσω*, *ἁμῴρτάνω ἁμῴρτήσω*, *λανθάνω λήσω*.

Barytona facta ex circumflexis in *ξω* & *ψω*, formant fut. 1. in *ήσω*, ut *ἀλέξω arceo*, *ἕψω coquo*. Multa etiam in *λω*, ut *μέλλω futurus ſum*, *ὄλλω*

ὕλω *ſanus ſum*, ὀφείλω *debeo*, ὄφλω *multor*, ἐθέλω, θέλω, βούλομαι *volo*, κέλομαι *jubeo*. Ad quas formas ſequentia conjugantur perfectè, ἀμβρτάνω, αὐξάνω, βλαστάνω, ἰζάνω, ὀλισθάνω, αἰσθάνομαι, ἔψω.

In recenſione verò temporum, Præſens intelligitur habere ſuum Imperf. ejuſdem Vocis: Indef. ſecundum ſuum Fut. ſecundum, Ind. primum Paſ. ſuum Fut. primum. Perf. ſuum Pl. Perf.

Tempora etiam Indicativi per reliquos omnes modos uſurpari cenſenda ſunt, niſi quoties obeliſcus affixus defectum notet.

Quod ſi extra Indicativum Modus quiſpiam (excepto Optat. Æolico) vel Participium addatur, ea omnia quæ reticentur, deſunt.

Removentur à Catalogo Imperfectorum Verborum

1. Quæ carent tantùm Indef. ſecundo, Fut. ſecundo, aut perfecto Medio pag. 45.
2. Quæ carent unâ voce, ut Deponens δέχομαι, &c. (pag. 53.) vel duabus, ut neutra quædam, θλάω, πεινάω, &c.
3. Verba in ζω formantia fut. in ξω, (pag. 42.) ut σεναίζω, σίζω, &c.
4. Quæ abjiciunt primam vocalem thematis (pag. 43.) in perf. ut δέμω vel δάμνω ἔδμηκα· ſic κάμνω, &c. atque in Indef. 1. ut κατέγνυμι ἔκρασα κέκραμαι, &c.
5. Quæ tantùm tenues aſſumunt pro aſpiratis, (pag. 43.) ut θάπτω, φείδω, &c.
6. Heteroclita conjugata perfectè, juxta formas priùs dictas in σκω, (p. 70.) ut βιβάσκω: vel άνω & ψω, ut βλαστάνω, &c.

Poſtremo, perfecta omnia, ut ἀγορεύω, αἴρω, δράω, κείρω, κρύπτω, τέμνω, *&c. compoſita non à ſuis ſimplicibus diſcrepantia, ut* ἀναμιμνήσκω, ἐσχέω, *&c. Impersonalia, ut* Δεῖ, *&c. alibi conjugata, ut* ζεύγνυμι, *&c. Tempora à ſuo themate divulſa, ut* ἔδραμον à τρέχω, ἦειν ab εἶμι, ἤνεγκε ab ἀνέχω, ὦρσα ab ὄρω, *&c. vel bis poſita ſub diverſo themate, ut* εἶρηκα *ſub* ἀγορεύω & ἐρέω· ἔρξω *ſub* ἔρδω & ῥέζω, *&c. & alia hujuſmodi* ἄτοπα *quæ per incuriam in priorem tabellam irrepſerant, delentur. Reliqua ad examen revocata, modi & tempora quæ vel afferuntur vel omittuntur ſingula diligentius inveſtigata, perſpecta, & ex Authorum probatiſſimorum non Grammaticorum fide, mutata, aucta, ulterius adhuc, & perfectius deſiderant ſupplementum.*

Brevitatis cauſa, characteres nonnulli pro dictionibus pinguntur: C. *ſignificat verbum vel tempus legi tantum in compoſitis.* R. *rarius uſitatum.* ‖. *inuſitatum.* P. *apud Poetas.* O. *apud Oratores. Voces, Modi, & Tempora literis initialibus ſignantur. Vox Media* M. *Deponens* D. &c.

Verba

Verba Anomala, &c.

Ἄγαμαι *miror*, D. ἀγάσομαι, ἠγασμαι, &c. Præsens desideratur tantùm in Subjunctivo: reliqua tempora sumuntur ab ἀγάζομαι, quod Oratoribus in præsenti usitatum non est.

Ἄγνυμι *frango*, ἄξω, ἔαγα, &c. regulare in υμι, in compositis usitatissimum. Sæpiùs verò resolvit augmentum η in εα, ut I. 1. ἔαξα pro ἦξα. Perf. ἔαγα pro ἦγα. Perf. M. ἔαγα pro ἦγα. I. 2. ἔαγον pro ἦγον, &c. Legitur Fut. 1. ἐάξω pro ἄξω †. Atticè hæc omnia. Καυάξεις *apud Hesiodum pro* καταξεις *valde absonum est.*

Ἄγω *ago*, ἄξω, ἦχα, &c. reg. præter hæc dialectica Perf. ἀγήοχα Att. ἀγειοχα Bœot. pro inusitato ἀγηκα & ἦχα. Pl. perf. ἀγηόχειν. Part. ἀγηοχώς. I. 2. ἤγαγον Att. pro ἦγον. Fut. 2. ἀγαγῶ. I. 2. M. ἠγαγόμην. Legitur part. ἀγάγας tanquam ab ἀγημι.

Ἀδέω *tædio afficior*, ήσω, ηκα. I. 1. Æol. ἀδήσεια. Inf. ἀδῆσαι. Perf. ἄδηκα. Part. ἀδηκὼς, sæpiùs neglecto augmento. Geminatur etiam δ, ut ἀδδήσεια, ἀδδηκώς.

Ἄδω *cano*, (pro ἀείδω quod magis poeticum est.) Fut. 1. M. ᾄσομαι. I. 1. Act. ᾆσα. Pr. Pass. ᾄδομαι. *Rarius sequentia* Fut. 1. Act. ᾄσω. Perf. ᾆκα †. Perf. pass. ᾆσμαι. Part. I. 1. ᾀσθεὶς *in* C.

Ἅδω *placeo*, Fut. 2. ἁδῶ. Perf. M. ἔαδα (ἔυαδα P.) pro ἧδα. Part. ἐαδώς. I. 2. ἔαδον pro ἧδον. *Rarius sequentia* Fut. 1. ἁδήσω. Perf. ἄδηκα. I. 1. ἔασα pro ἧσα. Sub. ἄσω. Inf. ἀδῆσαι.

Ἄδω *satio*, F. 1. ἄσω rariùs. I. 1. Inf. ἆσαι. Imperat. M. ἆσαι. Inf. ἄσασθαι.

Αἱρέω *capio*, ήσω, ηκα, &c. reg. nisi quod mutuatur I. 2. εἷλον, & F. 2. ἑλῶ ab ἕλω ‖. I. 2. M. εἱλόμην. F. 2. ἑλοῦμαι. ubique significat activè. *Legitur* ἀναῤῥαιρηκὼς pro ἀνηρηκώς. Pl. Perf. Pass. ἀῤῥαιρήμην pro ἠρήμην, & Part. ἀπεῤῥαιρημένος, & ἐξαῤῥαιρεθέος pro ἀφῃρημένος, & ἐξῃρεθέος, *&c. Ion.* ᾕρτο pro εἵλετο *ratum est.*

Ἀκέω *audio*, reg. sed perf. pass. ἤκεσμαι (p. 48.) perf. ἀκήκοα pro ἤκουα ‖.

Ἀλφάνω *invenio*, F. 1. ἀλφήσω, & ἔσω. I. 2. ἤλφον. Opt. ἁλφοιμι.

Ἀλέξω (ἀλεξέω R.) *arceo*, F. 1. ἀλεξήσω. I. 1. ἠλέξησα. I. Æol. ἀλεξήσεια. Est & Inf. ἀλέξαι. pr. M. ἀλέξομαι (ἀλεξέομαι R.) F. 1. ἀλεξήσομαι. I. 1. ἠλεξησάμην & ἠλεξάμην. Inf. ἀλέξασθαι. Part. ἀλεξάμενος.

Ἀλιτέω

Ἀλημι, ἀλάλημαι & ἀλάομαι P. *vagor.* Inf. ἀλιῶσαι. part. ἀλείς. pr. paſſ. ἀλάλημαι, ἄλημαι R. Sub. ἀλαλῶμαι. Inf. ἀλάλησθαι, ἄλασθαι. part. ἀλαλήμενος. Perf. ἀλάλαμαι. & ἀλήλημαι. Pl. Perf. ἀληλάμην. Imperat. ἀλάλησο. part. ἀληλαμένος. Part. I. 1. ἀλασθείς.

Ἁλίσκω *capio*, ώσω, ωκα, &c. (pag. 70.) extra futurum ſignificat paſſivè, ſæpiùs verò reſolvit augmentum. I. 1. ἐάλωσα pro ἥλωσα. part. ἁλώσας. perf. ἥλωκα & ἐάλωκα. Inf. ἡλωκέναι & ἐαλωκέναι. part. ἡλωκὼς & ἐαλωκώς. Pl. perf. ἡλώκειν & ἐαλώκειν. I. 2. ἅλων. pr. paſſ. ἁλίσκομαι. Perf. ἥλωμαι & ἐάλωμαι. I. 1. ἡλώθην. F. 1. M. ἁλώσομαι. I. 2. ἡλόμην.

Ἀναλίσκω *abſumo*, ώσω, ωκα, &c. formatur ut ἁλίσκω, niſi quod habeat etiam aliud Imperf. ἀνάλουν. Inf. ἀναλοῦν. part. ἀναλῶν ab ἀναλόω. Variat etiam augmentum in Indefinitis & Perfectis. I. 1. ἀνήλωσα, ἀνάλωσα, ἠνάλωσα. I. 2. ἀνήλων, ἀνάλων, ἠνάλων.

Ἄλκω *propulſo*, F. 1. ἄλξω vel ἀλκήσω, item ἀλαλκήσω. I. 2. ἄλαλκον.

Ἁμαρτάνω *pecco*, ήσω, ηκα, &c. (p. 74.) ab ἁμαρτέω ‖. Ind. 2. ἥμβροτον p. pro regulari ἥμαρτον.

Ἀμπνυμαι *reſpiro*, p. I. 1. paſſ. ἀμπνυνθήν, & ἀμπνύθην. Legitur & Imperat. ἄμπνυε.

Ἀνοίγω. Vide Οἴγω.

Ἀνώγω p. *jubeo*, F. 1. ἀνώξω. perf. M. ἤνωγα ſeu ἄνωγα. 12. pl. ἀνωγμεν pro ἀνώγαμεν. I. 1. ἤνωξα. Inf. ἀνῶξαι. pr. paſſ. ἀνώγομαι. perf. ἤνωσμαι. Imperat. I. 1. ἄνωχθι *jube*, ἀνώχθω. pl. ἄνωχθε.

Ἀναίνομαι *recuſo*, Perf. ἀνήνημαι. I. 1. M. ἠνηνάμην. *Rariſſime ſeq.* ἀναίνω, ἀνανῶ, ἤνηνα, & ἀνήνηνα. Item αἰνῆν pro ἀναίνεσθαι. Heſiod.

Ἀπαυρέω *aufero*, I. 2. ἀπῦρον †. rar. ſeq. I. 1. ἀπῦρα pro ἀπήρησα. part. ἀπαύρας & ἀπέρας. I. 1. M. ἀπαυρέμην pro ἀπαρησάμην †.

Ἀπεχθάνομαι *odio ſum*, & ἀπέχθομαι. D. F. 1. M. ἀπεχθήσομαι. Perf. paſſ. ἀπήχθημαι. part. ἀπηχθημένος ab ἀπεχθέομαι ‖. I. 2. ἀπεχθόμην.

Ἀποκείνομαι *reſpondeo*, F. 1. ἀποκεινοῦμαι. I. 1. ἀπεκεινάμην. I. 1. paſſ. ἀπεκείθην. F. 1. ἀποκεισθήσομαι.

Ἀπόλλυμι. Vide Ὄλλυμι.

Ἀρέσκω *placeo*, F. 1. ἀρέσω †. ab ἀρέω ‖. I. 1. ἤρεσα. Inf. ἀρέσαι. part. ἀρέσας.

ἀρέσας. pr. M. ἀρέσκομαι *acquiesco*. F. 1. ἀρέσομαι *placebo*. I. 1. ἠρεσάμην.

Ἀτάω & ἄτω P. *lædo*, I. 1. ἄσα. pr. pass. ἀτάομαι. part. ἀτώμενος. I. 1. ἄδω †. I. 1. M. ἀσάμην: neglecto semper augmento: sæpiùs præposito α. ut I. 1. ἄασα, ἀάδω, ἀασάμην, (quod interdum significat *dolui*). Inf. ἀάσαι. part. ἀάσας. usurpatur ἀᾶσθαι pro ἀτᾶσθαι. ἀᾶδε pro ἀτᾶδαι.

Αὐξάνω & αὔξω *augeo*, (interdum *augeor*) ήσω, ηκα, &c. ab αὐξέω ‖. (pag. 75.) rariùs F. 1. αὐξανῶ, & part. I. 1. αὔξας pro αὐξήσας.

Ἄχθομαι *gravor*, F. 1. M. ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι ab ἀχθέομαι ‖. ἀχθω *gravor*, I. 1. Inf. ἀχθέσαι. Part. ἀχθέσας. I. 1. Pass. ἠχθέσθην. part. ἀχθεσθείς.

Ἀκάχω, ἀκαχέω, ἀκάχημι *dolore afficio*, ήσω, ηκα. I. 1. ἀκάχησα, Perf. ἀκάχηκα, sæpiùs ἄκαχα. Verba poetica, quorum nullum tempus legitur extra Indicativum, nisi in participiis pr. ἀκάχων, ἀκαχέων, ἀκαχήμενος.

Ἄκαχμαι, ἀκάχομαι, & ἀκήχεμαι *doleo*, Optat. ἀκαχοίμην. part. ἀκαχήμενος, ἀκαχόμενος, ἀκηχέμενος. Perf. ἄκαχμαι, ἠκάχημαι, ἀκάχημαι, ἀκήχεμαι. Pl. perf. ἀκαχήμην. Inf. ἀκαχῆσθαι. part. ἀκαχμένος, & ἀκαχημένος, ἠκαχμένος, & ἠκαχημένος R. Ἄκαχω & ἄκομαι inusitata sunt.

Ἄω & ἄημι *spiro*, F. 1. ήσω. præs. format tertiam pl. ἄεισι pro ἀεῖσι. Inf. ἀῆναι pro ἀέναι. part. ἀείς. I. 1. Inf. ἀῆσαι & ἀέσαι. Perf. pass. ἄημαι ἄημαι & ἄωμαι P. activè significat. I. 1. ἀάδω R.

B.

Βαίνω *vado*, βήσομαι, ηκα, ἀ βάω ‖. F. 1. βήσω R. I. 1. ἔβησα (interdum *conscendere feci*.) Inf. βῆσαι, part. βήσας. Perf. βέβηκα (non rarò *stabilitus sum*) pro quo βέβαα. part. βεβηκώς & βεβαώς. I. 2. ἔβλω à βλήμι ‖ (extra Indicativum legitur tantùm in C.) Imperat. βῆθι, pro quo βᾶ & βάθι. Op. βαίλω. Sub. βῶ & βήω p. Inf. βλῦναι. part. βάς. pr. pass. βαίνομαι. Perf. βέβημαι, βέβαμαι & βέβασμαι. Inf. βεβάθαι part. βεβαμένος, βεβασμένος in C. & ὀμβεβήμενος, abjecto augmento. I. 1. ἐβάθλω & ἐβήθλω R. part. βαθείς. I. 1. ἐβησάμην. Inf. βήσασθαι. part. βησάμενος.

Βιβάω & Βίβημι idem Poet. F. 1. βιβάσω, άσομαι. I. 1. ἐβίβασα non reperiuntur extra Indicativum nisi in sequentibus participiis, pr. βι-

pr. βιβῶς, βεβῶς, βιβῶν, & βιβὰς apud Lucian. ſed I. 1. βιβάσω. part. βιβάσας. pr. paſ. βιβάζομαι ineor. I. 1. ἐβιβάζομαι. F. 1. m. βιβάσομαι. I. 1. ἐβιβασάμην. Gerund. μεταβιβαστέος transferendus. I. 1. act. βιβάσας. paſ. βιβασθείς. f. 1. βιβῶ in C. ut συμβιβῶ inſtruam, Pſal. 32. pro συμβιβάσω.

Βάλλω *jacio*, λῶ, ηκα, &c. à βαλέω ‖. F. 1. βαλῶ (βαλλήσω & βλήσω: 1. I. 1. ἐβάλλησα †. poet.) Perf. βέβληκα. part. βεβληκώς. I. 2. ἔβαλον. pr. m. βάλλομαι. Reliqua tempora frequentiùs in C. Perf. paſ. βέβλημαι. Legitur 3a. s. βλήϑη. Od. ρ'. quaſi à βέβλημαι. part. βεβλημένος. I. 1. ἐβλήϑην. I. 2. m. ἐβαλόμην.

Βιόω *vivo*, ώσω, ωκα, &c. reg. niſi quòd habet I. 2. act. ἐβίων. Op. βιώσιμι. Inf. βιῶναι. part. βιὺς, à βίωμι ‖.

Βλαστάνω *germino*, ήσω, ηκα, &c. p. 75.

Βόσκω *paſco*, F. 1. βόσω, βώσω, & βοσκήσω à βοσκέω ‖. I. 1. ἐβόσκησα. part. βοσκήσας. pr. paſ. βόσκομαι. F. 1. m. βοσκήσομαι.

Βούλομαι *volo*, ήσομαι, ημαι, &c. à βουλέομαι ‖. 2. perſ. pr. βούλῃ (βούλεαι p.) pro βούλει. Imperf. ἐβουλόμην & ἠβουλόμην. I. 1. ἐβουλήϑην & ἠβουλήϑην. Perf. βέβουλα in C.

Βρώσκω *comedo*, σω, κα, &c. reg. (pag. 70.) Legitur tamen I. 1. κατέβρωξα. Lycoph. & Apollon.

Γ

Γαμέω *uxorem duco*, ήσω, ηκα. reg. præter I. 1. ἔγημα pro ἐγάμησα. Sub. γήμω. Inf. γῆμαι. part. γήμας. I. 1. m. ἐγημάμην. Eurip. Med. quod percurrit omnes modos.

Γεννάω *gigno*, reg. niſi quòd caret mediâ voce.

Γίνομαι *gignor*. Præſens poeticum eſt; ſed apud oratores etiam. I. 1. m. ἐγενάμην *genui*. Inf. γενέσθαι. Part. γενάμενος.

Γίνομαι & γίγνομαι, *ſum, fio, naſcor*, D. ήσομαι, ημαι, à γενέομαι ‖. I. 1. paſ. ἐγωνήϑην, ἐγενησάμην. perf. γέγονα à γείνω ‖. & γέγαα à γάω ‖. unde 3a. pl. γεγάασιν pro γεγάασι. Hom. Inf. γεγονέναι & γεγάναι. part. γεγονὼς & γεγαὼς. I. 2. ἐγενόμην. Legitur ἐκγεγαῶν) *naſcentur*. Homer.

Γηθέω *gaudeo*, ήσω, ήκα. reg. in voce act. caret paſ. habétq; tantum in med. Perf. γέγηϑα. part. γεγηϑώς. Eſt & pr. γήϑω. Inf. γήϑειν. part. paſ. γηϑόμενος.

Γηράσκω *ſenesco*, άσω, άκα, &c. (pag. 70.) uſitatius quàm γηράω (quod tamen invenitur apud oratores) format verò aliud I. 1. act. ἔγηρα. Inf. γηρᾶναι. part. γήρᾳς. Legitur & γηρεὶς.

Γιγνώσκω vel γινώσκω cognoſco, σω, κα, &c. (pag. 70.) format verò Perf. M. γέγνωα pro γέγνωα. part. γεγνώς. reperitur διαγνώσκω, Ariſtoph. in Veſp.

Δ

Δάω diſco, F. 1. M. δαήσομαι. Perf. act. δεδάηκα. Inf. δεδαηκέναι. part. δεδαηκώς. Perf. paſſ. δεδάημαι. Inf. δεδάασθαι. Part. δεδαημένος. I. 2. ἔδαλον. Perf. M. δέδαα. 1. Part. δεδαώς. Rarius ſequentia F. 1. δαήσω, & δαλοῦ. I. 2. ἔδαησα, & ἔδαισα. Inf. δαῆσαι. I. 2. ἔδαον.

Δαίω divido, F. 1. δαίσω, & δαΐσω. I. 1. ἔδαισα. Pr. paſſ. δαίομαι. Perf. δέδαισμαι. F. 1. M. δαίσομαι. I. 1. ἐδαισάμην.

Δαΐζω idem, F. 1. δαΐξω. I. 1. ἔδαΐξα. Pr. paſſ. δαΐζομαι. Perf. δεδαΐσμαι. part. δεδαϊγμένος. Omnia Poetica.

Δάζομαι idem, δάσομαι, άσομαι, D. reg. & uſitatius apud Oratores quàm δαίω.

Δαίω uro, Pr. paſſ. δαίομαι. Perf. M. δέδηα combuſtus ſum. Pl. perf. ἐδεδήειν (quod etiam refertur ad δαίω divido). I. 2. Sub. δάωμαι.

Δάκνω mordeo, F. 1. M. δήξομαι. I. 2. ἔδακον à δήκω ‖. F. 1. act. δήξω. R. I. 1. ἔδηξα. Part. δήξας. Per. δέδηχα. r. Part. δεδηχώς. Perf. paſſ. δέδηγμαι. Part. δεδηγμένος. I. 1. ἐδήχθην. Part. δηχθείς. I. 1. M. ἐδηξάμην. I. 2. ἐδακόμην.

Δαρθάνω dormio, F. 1. M. δαρθήσομαι. Perf. act. δεδάρθηκα. R. à δαρθέω ‖. Part. δεδαρθηκώς. I. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδραθον. Inf. δαρθεῖν. Part. δαρθών. Part. 1. 1. Paſſ. δαρθείς in C.

Δείδω metuo, F. 1. δείσω. Perf. M. δέδοικα. Imperf. ἔδεον à δέω. Imperat. δείδι, δείδιθι p. à δέδιμι ‖. I. 1. ἔδεισα & ἔδδεισα p. Opt. Æol. δείσειε. Inf. δεδεῖσαι. r. †. Perf. paſſ. δέδειμαι. Inf. δεδεῖσθαι & frequentiùs δεῖσθαι. F. 1. M. δείσομαι. I. 1. ἐδεισάμην. Sub. δείσωμαι. Perf. δέδοικα & δείδοικα pro δέδοιδα †. Item δέδια, δείδια & δείδια à δέω ‖. Pl. perf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν. Inf. δεδιέναι. Part. δεδιώς & δειδιώς p. Legitur tertia pl. ἐδείδιεν pro ἐδεδίεσαν vel pro ἔδειεν.

Δέω deſum vel careo, F. 1. δεήσω †. Perf. δεδέηκα †. quaſi à δέω ‖. I. 1. ἐδέησα (ἔδδεησα. Od. 1.) Pr. paſſ. δέομαι, δέδομαι p. Part. δεών, δεούμενος. I. 1. ἐδεήθην.

Δέομαι rogo, D. (δέδομαι p.) F. 1. δεήσομαι. perf. δεδέημαι † tanquam à δεέομαι ‖. I. 1. ἐδεήθην.

Δέρκω *video*, Perf. m. δέδορκα. I. 2. act. ἔδρακον. Legitur perf. ἑώρακα †. in C. pro δέδρακα ‖. Orph. Argonaut. pr. pas. δέρκομαι. I. 1. ἐδέρχθην.

Διδάσκω *doceo*, ξω, χα, r. &c. (pag. 70.) Legitur aliud F. 1. διδασχήσω, & I. 1. Inf. διδασκῆσαι tanquam à διδασκέω ‖.

Διδράσκω *fugio*, δράσω, ακα, &c. Vix tamen usitatum nisi in C. format I. 2. ἔδραν, ας, &c. Opt. δραίην & δρῴην. Inf. δρᾶναι. part. δράς.

Δοκέω *existimo*, *videor*, F. 1. δόξω. I. 1. ἔδοξα à δόκω ‖. Sub. δόξω. part. δόξας. Pr. pas. δοκοῦμαι. Perf. δέδογμαι. Inf. δεδόχθαι. part. δεδογμένος. Sequentia sunt poetica. Fut. 1. δοκήσω. I. 1. ἐδόκησα. part. δοκήσας. perf. δεδόκηκα. part. I. 1. pas. δοκηθείς in C. Leguntur δοάασκε) p. *videtur*. δοάασκετο & δόατο *visum est*.

Δύναμαι *possum*, D. ήσομαι, ημαι, à δυνάομαι ‖. secunda pers. δύασαι & δύῃ. Imperf. ἐδυνάμην & ἠδυνάμην. caret Imperativo per omnia tempora. I. 1. pas. ἐδυνήθην & ἠδυνήθην. item ἐδυνάσθην, ἠδυνάσθην, à δυνάζω ‖. I. 1. m. ἐδυνησάμην.

Δύω *subeo*, ύσω, υκα, &c. reg. Δυόω tantùm legitur in C. Δῦμι p. utrumque δύχεσκον. Imper. δῦθι, & pro eo δῦ. Inf. δυέειν & δυῶναι. part. δύς.

E

Ἐάω *sino*, F. 1. ἐάσω. I. 1. εἴασα. pr. pas. Imperat. 3a. pl. ἐάσθωσ. Inf. ἐᾶσθαι. part. ἐώμενος. I. 1. sub. ἐασθῶ. part. ἐασθείς. *Rarius* perf. εἴακα, & ἔακα. item pr. Subjunct. εἰῶ (Ιλ. Σ. v. 55.)

Ἐγγυάω *spondeo*, ήσω, &c. reg. nisi quòd Perfecta augentur in medio ut plurimùm, ut ἐγγεγύηκα, (ἠγγύηκα. r.) ἐγγεγύημαι. part. ἐγγεγυημένος. (ἠγγυημένος. r.) reliqua tempora in initio ut ἠγγύησα, &c.

Ἐγείρω *excito*, ερῶ, ερκα. r. &c. reg. excepto quòd format perf. pas. usitatiùs ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι: item ἔγρομαι p. pro ἐγείρομαι.

Ἐγρηγορέω *vigilo*, ήσω. r. ηκα. †. (γρηγορέω per Aphæresin rariùs nisi in N. T.) I. 1. ἐγρηγόρησα. perf. ἐγρήγορκα †. per sync. pro ἐγρηγόρηκα. Perf. pas. ἐγρηγόρημαι. Inf. ἐγρηγορῆσθαι & ἐγρηγόρθαι. Perf. m. ἐγρήγορα, & ἐγρήγορθα p. Imperat. ἐγρήγορθε. Part. ἐγρηγορώς. ubique neglecto augmento.

Ἔδω *edo*, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα ab ἔδηκα. ‖. part. ἐδηδοκώς. perf. pas. ἐδήδομαι & ἐδήεσμαι. part. ἐδηδεσμένος. I. 1. ἠδέσθην. part. ἐδεσθείς. Pr. m. ἔδομαι, quod usurpatur sæpiùs pro futuro secundo ἐδέσομαι.

Rarius sequ. Perf. m. ἔδηδα pro ᾔδα ‖. part. ἐδηδώς. Inf. ἔδμεναι, p. pro ἔδειν.

Ἕζομαι *sedeo*, part. ἑζόμενος· unde comp. καθέζομαι. F. 2. m. καθεδοῦμαι. Inf. καθεδεῖσθαι. part. καθεδούμενος. I. 1. pas. ἐκαθέσθην. Imperat. καθέσσο. part. καθεσθείς.

Ἐθέλω *volo*, F. 1. ἐθελήσω. Perf. ἠθέληκα r. Inf. ἠθεληκέναι. Pr. pas. ἐθέλομαι r. caret imperativo per omnia. vide Θέλω.

Ἔθω *solitus sum* †. Perf. m. εἴωθα pro εἶθα. Inf. εἰωθέναι. part. εἰωθώς. Rarius seq. part. ἔθων. Ia. 1. F. 1. ἔσω. perf. εἶκα. ἐθώκαμ p. pro εἰώθαμεν.

Ἐθίζω *assuefacio*, ἐθίσω, εἴθικα. caret perf. Pr. pas. ἐθίζομαι. Perf. εἴθισμαι. part. εἰθισμένος. I. 1. εἰθίθην. Inf. εἰθισθῆναι. part. εἰθισθείς.

Εἴδω *scio*, ήσω, ηκα. thema plerumque poeticum. (εἶδον r.) Legitur Opt. εἰδείην ab εἴδημι ‖. F. 1. εἴσω †. r. I. 1. Sub. εἰδήσω. Pr. perf. εἰδήκειν per sync. εἴδειν. Att. ᾔδειν; & pro eo ᾐείδειν p. Legitur ᾔδειν 3a. s. pro ᾔδει Att. & 3a. dual. ᾖσθον pro ᾐδείτην. Aristoph. Inf. εἰδηκέναι, per sync. εἰδέναι. Part. εἰδηκὼς & εἰδὼς & ἰδὼς. Hes. I. 2. εἶδον *vidi* (quod referri solet ad ὁράω), in Indicativo rejicitur ε apud poetas ut ἴδον; in reliquis modis apud orat. ut ἴδε (& ἰδέ) &c. occurrit εἶδα *vidi*. Orph. Argonaut. Pr. pas. εἴδομαι (& ἴδομαι p.) *assimulor*. Part. εἰδόμενος (& ἐεικδόμενος p.) Perf. εἴδημαι & ᾔδημαι †. (unde 3. pl. σωμνᾶ) Ion.) F. 1. m. εἴσομαι *audeo* & ἴσομαι p. Opt. εἰσοίμην. I. 1. εἰσάμην & ἐεισάμην p. *simulavi*. Opt. εἰσάμην. Inf. εἴσασθαι. Part. εἰσάμενος. Perf. οἶδα † *novi*, (unde 2. s. οἶδας, & οἴδασθα r.) I. 2. εἰδόμην *vidi*. Imper. ἰδοῦ, &c. Usurpantur præcipuè ab Orat. οἶδα, ᾔδειν, εἰδέναι, εἰδὼς & εἶδον per omnes modos. Usurpatur ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα Att. Legitur ἰστέον *sciendum*, à perf. pas. ἔϊσμαι ‖.

Ἔοικω *similis sum*, F. 1. ἐίξω †. perf. m. ἔοικα. (& οἴκα Ion.) I. 1. εἶξα, ἔϊξα & ἤϊξα †. Pr. pas. εἴκομαι †. Perf. ἔϊγμαι. pl. Perf. ἐΐγμεν. Ab Oratoribus usurpatur tantùm ἔοικα, & pl. Perf. ἐοίκειν. Sub. ἐοίκω. Inf. ἐοικέναι. Part. ἐοικὼς, & εἰκὸς neutrum, sed εἰκὼς r. Apud poetas 2a. & 3a. dual. ἔϊκτον, ἐίκτην pro εἴκειτον, εἰκέτην. per sync. & dialys. item 3a. pl. ἔϊξαν. Aristoph. pro ἐοίκασι.

Ἐλαύνω *ambigo*, άσω, ακα †. ἐλάω præsens minimè usitatum. Legitur tamen Inf. ἐλᾶν pro quo ἐλάαν. & Part. ἐλῶν. F. 1. ἐλῶ, ᾷς, ᾷ, &c. per enallagen. I. 1. ἤλασα. Opt. Æol. ἐλάσσια. Legitur Inf. ἔλσαι & ἐέλσαι p. pro ἐλάσαι. Perf. ἐλήλακα, pro ἤλακα r. Inf. ἐληλακέναι. Part. ἐληλακὼς (I. 1. & perf. non rarò significant, *progredior*),

gredior). Pr. paſ. ἐλαύνομαι. Part. ἐλαυνόμενος (quod interdum ſignificat activè.) perf. ἐλήλαμαι, & ἔλαμαι. Il. ω. pro ἤλαμαι ‖. Inf. ἐληλάδαι. part. ἐληλαμένος, & ἐληλασμένος, & ἐλασμένος. Il. ν. I. 1. ἠλάθην. F. 1. M. ἐλάσομαι. I. 1. ἠλασάμην, per ſync. ἠλσάμην.

Ἔλπομαι ſpero, ἐέλπομαι p. perf. M. ἔολπα. pl. perf. ἐώλπειν, & ἐόλπειν. F. 1. M. ἔλψομαι r. Ἔλπω potiùs *Sperare facio* p. ἔλψω †. r.

Ἐμβεμάομαι *infremo*, F. 1. M. ἐμβεμήσομαι. I. 1. ἐνεβεμησάμην.

Ἔπω *dico*, ‖. I. 1. εἶπα. I. 2. εἶπον. Verbum hoc reperitur in ſolis Indefinitis act. & med. apud Oratores. εἶπα caret tantùm Infinitivo; εἶπον percurrit omnes modos. I. 1. M. εἰπάμην in C. Inf. εἰπάδαι. part. εἰπάμενος. I. 2. εἰπέμεν †. Opt. εἰπαίμι & εἴποια. Legitur 3a. pl. εἴποις pro εἴποιεν. Pſalm. 35.

Compoſita hæc poetica ſunt. Præſens ἐνέπω & ἐννέπω (per omnes modos geminato ν.) ἐνίσπω, ψω, perf. M. ἠνίσπα pro ἤνισπα ‖. Ἐνίασσω (Ἐνιασέω r.) Inf. ἐνιασεῖν. F. 1. ἐνιάσσω †. Ἐνίασω, εις, ων.

Ἐργάζομαι *operor*, F. 1. ἐργάσομαι. perf. paſ. εἰργασμαι. reg. D. Format tamen interdum, F. 1. M. ἐργῶμαι, ᾶ, &c. pro communi ἐργάσομαι, άσῃ, &c. per ſync. & craſin. Affertur & Imperat. ἔργα quaſi ab ἐργάω ‖.

Εἴρω, ἐρέω, *dico, interrogo*, p. F. 1. ἐρῶ, ἐρήσω r. Sequentia apud orat. perf. εἴρηκα. perf. paſ. εἴρημαι. Paulo poſt F. εἰρήσομαι. pr. M. ἔρομαι, (ἐρέσμαι, & ἐρέομαι p.) *interrogo*. F. 1. ἐρήσομαι. I. 1. εἰρησάμην & ἠρόμην. I. 2. ἠρόμην & εἰρόμην p.

Ἐρρω *pereo*, F. 1. ἐρρήσω †. (ἔρσω r.) Perf. ἔρρηκα r. Legitur pr. m. ἐρρόμαι.

Ἔρχομαι *venio*, F. 1. ἐλεύσομαι. perf. m. ἐλήλυθα pro ἦλυθα Att. & εἰλήλυθα p. ab ἐλεύθω ‖. Inf. ἐληλυθέναι. part. ἐληλυθὼς & εἰληλυθώς. I. 2. ἦλθον pro ἤλυθον, (quod etiam à poetis uſurpatur.) Legitur I. 1. m. Sub. ἐλεύσομαι. Pſalm. 132. I. 1. ἤλυσα Æſch. Περσ. Imperativus accipit α pro ε penult. ut ἐλθάτω, ατε pro ἐλθέτω, ετε, &c. ſæpius in V. T. Gerundivum ἐλευστέον formatur ab ἤλυσα ‖.

Εὕδω *dormio*, (ferè poeticum.) F. 1. εὑδήσω. I. 1. ἔυδησα. ſic καθεύδω cujus Imperf. ἐκάθευδον & καθηῦδον.

Εὑρίσκω *invenio*, ήσω, ηκα, &c. (pag. 70.) ab εὑρέω inuſitato (ſed apud Plutarch. part. εὑρών.) I. 2. ἔυρον. Imperat. εὑρὲ &c. I. 2. M. εὑρέμην. I. 1. εὑρησάμην, & εὑρόμην. Part. εὑρόμενος.

Εὔχομαι *precor*, interdum *glorior*. F. 1. ἔυξομαι. I. 1. ηὐξάμην. ἀρασσάμενος uſitatius apud Orat. εὐχατάομαι idem p. defect. ηὐχόμην. Legitur ἐξεύχεω *precor* Eurip. Med. I. 1. ἐξήνξατο. Soph. Philoſt.

Ἔχω *habeo*, F. 1. ἕξω vel σχήσω. Perf. ἔσχηκα à σχέω ‖. Part. ἐσχηκὼς.

I. 2. ἔσχον usitatius in C. Imperat. σχές. Opt. σχοῖμι. (& σχοίην. Att.) σχῶ, σχεῖν, σχών. F. 2. σχῶ, σχῆς, &c. Pr. M. ἴσχομαι (Interdum pro ἐχόμενος. legitur ἐίσχομενος p.) Perf. ἔσχημαι. Part. ἐσχημένος. I. 1. ἐσχέθην. r. Inf. σχεθῆναι. Part. σχεθείς. F. 1. M. ἔξομαι & σχήσομαι. Inf. ἔξεσθαι & σχήσεσθαι. I. 2. ἐσχόμην. I. 1. Inf. σχήσασθαι. r. *Ἔχω non raro significat possum; ἴσχομαι, interdum proximus sum, adhæreo: τὸ ἐχόμενον, contentum sive Argumentum capitis. Est etiam poeticum σχέθω habeo.*

Εἶμι *eo & ibo*, Imperf. εἶν.

Pr. S. εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι. D. ἴτην, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι vel ἶσι. Imperf. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτην, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Imperat. ἴθι vel εἶ, ἴτω, &c. Opt. εἴην. r. Sub. ἴω p. Inf. ἰέναι vel ἶναι). vide ἴημι.

Εἶμι, & εἴω vado, utrumque poeticum. F. 1. εἴσω. perf. εἶκα. Præsens parùm usitatum. Imperf. ἦον, εἶον & ἤϊον. Imperat. ἐέτω, εἴτω. I. 1. εἶσα ἧσα & ἤϊσα. p. perf. ἧκειν usitatiùs pro εἰκειν. F. 1. M. εἴσομαι. I. 2. εἰσάμην. perf. εἶα, ἧα, & ἤϊα. pl. perf. εἶειν & ἧειν, quod in C. temporum omnium est usitatissimum apud Orat. Ἰτέον, (ἰτητέον, & ἴτεον p. in Comp.) *eundem est*, ab εἶμι ‖.

Ἐννύω, ἕννυμι *induo*, F. 1. ἕσω ab ἕω ‖. I. 1. ἔσα & εἷσα. Inf. εἶσαι (ἕσασθαι) part. ἕσας. Pr. pas. ἕννυμαι.

Perf. pas. εἷμαι, εἶσαι, (ἕσσαι p.) εἷται, (εἶσται). 3a. pl. εἵνται. P. perf. εἵμην, εἶσο, εἷτο (ἕσο & ἔστο p.) part. εἰμένος. F. 1. M. ἕσομαι. I. 1. ἐσάμην & ἑσάμην (ἐσσάμην, ἐεσάμην, & ἐεσάμην p.) part. ἐσάμενος. Pleraque hæc tempora apud Oratores in C. ἀμφιέννυμι, &c.

Z

Ζάω *vivo*, F. 1. ζήσω. I. 1. ἔζησα. (utrumque significat interdum activè, *vivifico*.) Opt. Æol. ζήσειαν. Præsens contrahit ἀέ in η, ut ζάεις, ζᾷς, &c. Imperf. ἔζων à ζῶμι. ‖. Imperat. ζῆ & ζῆθι. Opt. ζαίην, & ζώην à ζῶμι. ‖. Inf. ζῆν. part. ζῶν.

H

Ἥδω *delecto*, †. F. 1. ἥσω †. I. 1. ἧσα †. I. 2. ἧδον †. pr. pas. ἥδομαι. perf. ἧσμαι †. I. 1, ἥσθην in C. I. 1. M. ἡσάμην †. Vix occurrit in voce activâ extra Indicat. nisi in part. ἡδών & ἥσας.

Ἧμαι *sedeo*, Pr. S. ἧμαι, ἧσαι, ἧται, (ἧσται p.) D. ἥμεθον, &c. 3a. pl. ἧνται, (ἕαται), ἕηται), ἕαται p.)

Imp.

Imp. S. ἦμην, ἦσο, ἦστο (& ἧστο p.) D. ἥμεθον, &c. 3a. pl. ἧντο, (ἥατο, ἕατο, εἵατο p.)
Imperat. ἧσο, ἥσθω, &c, Inf. ἧσθαι. part. ἥμενος.

Καθῆμαι, eodem modo inflectitur per perſonas: variatur verò dialecticè 2a. ſing. pr. Indic. κάθησαι, (ναι I. ῃ A.) & Imperat. κάθησο κάθεο Ion. κάθευ A.) legitur fut. 1. m. καθήσομαι. Judith. cap. 8. & Indef. 1. ἐκάθησα. 2 Sam. cap. 23.

Θ

Θέλω *volo*, F. 1. θελήσω. I. 1. ἐθέλησα. *Imperativus hujus verbi vix uſurpatur ab Oratoribus: ſed* θέλησον *Æſchyl. Rarius ſeq. Opt. Æol.* ἐθελήσειε. perf. τεθέληκα. †. Præſ. paſ. τεθέλημαι. †. I. 1. part. θληθείς. Pro θέλω uſurpatur p. Λῶ, ᾖς, ᾖ, pl. λῶσι. reperitur Opt. λεῷμι tanquam à λεάω.

Θνήσκω *morior*, Fu. 2. M. θανοῦμαι. perf. τέθνηκα, &c. I. 2. ἔθανον. I. 1. M. ἐθανούμην, à θείνω *percutio*. Rarius occurrunt, F. 1. θνήξω & τεθνήξω. F. 1. M. θνήξομαι & τεθνήξομαι. & perf. M. τέθνεα. Sed Inf. τεθνᾶναι Att. frequens eſt O. pro quo τεθνάνω & τεθνάμωναι p. ſic part. τεθνεώς, & τεθνεώς, item τεθνηκώς & τεθνειώς p. mutuatur hoc verbum tempora quædam à τέθνημι. ‖. Imperat. τέθναθι. Opt. τεθναίην. part. τεθνάς. F. 1. τεθνήσω & τεθνήξομαι, Ariſtoph. Veſp. Ind. 2. ἔθνην. part. θνάς.

I

Ἶημι *vado*, I. 2. ἦν. Præſ. & Imperf. formantur ut πίθημι, niſi quòd Præſens format tertiam pl. ἴασι non ἰᾶσι. Caret Imperat. Optat. & Subjunct. I. 2. ἧν † & ἴον, quod percurrit omnes modos. Imperat. ἴε fit ει in C. ut ἔξει exi. Legitur Pr. Inf. ἰέμεναι, p. pro ἰέναι: vide Εἶμι.

Uſitatiſſima Oratoribus ſunt Compoſita; & præcipuè Pr. act. in 1a. vel 3a. plur. ut ἀνίεμεν, ἀνίασι. 3a. pl. Sub. ἀνίωσι. Inf. ἀνιέναι. part. ἀνιών. ſic καθίεμεν, &c. ἀφίεμεν, &c. Legitur etiam. pr. M. ἵεμαι O. part. ἱέμενος. Imperf. ἱέμην.

Ἵημι *mitto*, Imperf. ἵην. Perfectiùs conjugatur in C. Ἰημι. F. ἥσω. Perf. εἷκα. Verbum hoc ubique ſequitur formam πίθημι, tum communem, tum contractam, ut Imperf. ἵην, &c. Imperat. ἵει (pag 64.) & (quod rarum eſt) ſpecialem ejus imitatur anomaliam, ut I. 1. ἧκα (pag. 43.) ἕθεν (pag. 49.) Perf. εἷκα (pag. 65.) εἷμαι (pag. 67.) Indef. etiam 1m. act. & med. rariùs leguntur extra Indicativum. (pag. 64. & 68.) I. 2. act. Imperat. ἕς. & Infin. εἶναι (pag. 64.) &c.

Proprias verò habet alias variationes in diverſis compoſitis: format enim 2am. ſing. præſ. ἴεις pro ἵης Ariſtoph. 3am. pl. uſitatiſſimam ἰᾶσι (*pro Ionico* ἱέασι) *Att.* (Stephanus dicit *Ion.*) 3am. ſing. Imperf. ἀνίησκε pro ἀνίη. Heſiod. *Theogn.* 3am. pl. ἵης pro ἵεις. Herodot. l. 1. ἧσα unde 3a. pl. Sub. παρήσωσι. Herodot. item εἶσα, unde 3a. pl. ἀνεῖς pro ἀνῆκαν. Steph. ex Thucyd. & part. εἷσαι. Æmil. Portus ex Herod. Sed εἶσα rectiùs fortaſſe ſcribitur cum leni ſpiritu ἔισα & tum refertur ad εἶμι *vado*; format verò crebrius 3am. pl. perf. paſ. ἀφέον) pro ἀφεῖν). I. 1. paſ. εἴδω ut ἀνείδω, &c. I. 2. act. ἴον ut ζωὸν. Il. α. v. 172. Subj. ἴω ut καθυφίω. Thucyd. Σωίημι facit (apud ſacros præcipuè ſcriptores) 3am. ſing. præſ. ζωιεῖ pro ζωίησι. 3am. pl. ζωιῶσι. Inf. σωιεῖν. part. σωιῶν tanquam à σωιέω. Tempora autem perfectè conjugantur per modos & perſonas excepto I. 1. quod (ut dictum eſt) vix excurrit Indicativum.

Ἵεμαι *concupiſco*, Imperf. ἱέμην. ſimplex poeticum eſt (tamen apud Philonem) Compoſitum ἐφίεμαι. O. Utrumque planè defectivum δίχεσθον.

Ἰκνέομαι, ἥκω *venio*, I. 2. ἱκόμην. Plura habet tempora in C. ἀφικνέομαι. F. 1. ἵξομαι. Perf. paſ. ἷγμαι. Ἵκω *venio* p. F. 1. ἵξω. I. 1. ἷξα.

Ἱλάσκωμαι *placo*, Ἱλάομαι p. &c. ἵλαμαι, ἀσμαι, ασμαι, &c. (pag. 70) format verò aliud F. 1. M. ἱλάξομαι. Imper. ἵλαθι & ἵληθι. Hom. perf. ἵληκα per omnes modos.

Ἱπτημι *volo*, F. 1. πτήσω. I. 2. ἔπτην. Uſitatius eſt Pr. M. ἵπταμαι. F. 1. πτήσομαι. Perf. πέπταμαι. I. 2. ἐπτάμην & ἐπτόμην. Sub. πτῶμαι. Inf. πτάσθαι (vel πτᾶσθαι r.) & πτέσθαι. part. πταίμενος & πτόμενος.

Ἴσημι *ſcio*, non omninò legitur in Opt. nec in Subjunctivo activæ vocis; nec in temporibus ultra Imperfectum. Conjugatur ut ἵστημι, niſi quòd format 3am. pl. ἴσασι non ἱστᾶσι, part. ἴσας non ἱστάς.

Sæpe abjicitur α penult. per ſync. ut in præſenti ἴσον, ἴσμεν, ἴστε pro ἴσατον, &c. Imperf. 3a. pl. ἴσαν pro ἴσασαν. Imperat. ἴσθι, ἴστω, ἴστε. 3a. pl. ἴστων item ἴσων, pro ἴσασθι, &c. Præſ. paſ. ἴσμαι ſæpius pro ἴσαμαι ſcio; præcipuè in C. ἐπίστασθαι, cujus Imperf. ἐπιστάμην & ἠπιστάμην. Sub. ἐπίστωμαι. Inf. ἐπίστασθαι. Part. ἐπιστάμενος. F. 1. M. ἐπιστήσομαι. Dialectiçè variantur ſequentia: præſ. 3a. ſing. ἴστι, ἴσασι, Dor. 1a. pl. ἴσαμες, ἴσμες, D. Imperf. 1a. ſing. ἴσην, ἠίστην, & 3a. pl. ἴσαν, ἔιν *Att.* Inf. ἰσάναι, ἰσάμεναι, D. ἴσαμεν, I. ἴσμεναι, per ſync. ἴσμεν, D. Præſ. paſ. 2a. S. ἴσῃ pro ἴσασαι; & ἴστω pro ἴσασο.

Καὶ

K

Καίω uro, f. 1. καύσω, &c. pag. 42. perfectum eſt: format verò apud poetas Imperf. ἔκηον. Od. 1. & I. 1. ἔκηα & ἐκηάμην. part. κηας & κηάμενος. Similiter poeticum χέω, χείω, & κήω format I. 1. ἐκεῖα & ἔκεια. Part. κείας. I. 1. M. ἐκειάμην. Part. κειάμενος.

Κεῖμαι jaceo, F. 1. κείσομαι. Pr. Imperat. κεῖσο. Inf. κεῖσθαι. Part. κείμενος. κέομαι p. unde κέονται, & κέοντο. Opt. κεοίμην. Sub. κέωμαι, (profertur 2a. perſ. Ἰλιακὴ Ο.) F. 1. act. κέσω r. pro quo κέω vel κείω per enall. Inf. κέειν & κείειν. Part. κέων & κείων. ponitur κέσκετο pro ἐκέετο. Hom. Od. φ.

Κέλομαι hortor, F. 1. κελήσομαι à κελέομαι ‖. I. 1. ἐκεκλησάμην. Pind. Ἰσθ.

Κλάζω clamo, F. 1. κλάγξω. Perf. M. κέκληγα. Part. κεκληγώς. Legitur F. 1. κεκλάγξω, & F. 1. M. κεκλάγξομαι r. I. 1. ἔκλαγξα. Part. κλάγξας & κλαξας. I. 2. ἔκλαγον. reperitur κεκλάγκω Ariſtoph. Veſp.

Κράζω clamo, F. 1. κράξω. Perf. M. κέκραγα. I. 1. ἔκραξα & ἐκέκραξα (quod non rarò ſignificationem habet præſentis.) I. 2. ἔκραγον. F. 1. m. κεκράξομαι. I. 1. ἐκεκραξάμην. Imperat. I. 1. κέκραχθι Ariſtoph. Veſp.

Κρεαίνω perficio, I. 1. ἐκρήνα. Imperat. κρήνον. Perf. paſ. κεκρέαμαι. I. 1. ἐκρεάνθην.

Κτείνω occido, reg. duplex verò habet Perf. act. ἔκτακα (& ἔκταγκα r.) perf. paſ. ἔκλαμαι & ἔκλαυμαι (pag. 48.) format etiam alia tempora præcipuè in C. à κτῶμι ‖. f. 1. κτήσω. I. 2. ἔκτιον. Part. κτάς, κτάμενος pro ἐκτάμενος.

Κτίζω condo, σω, κα, &c. reg. format verò Perf. paſ. ἔκτισμαι & apud poetas ἔκτιμαι, unde part. κτίμενος.

Κύρω incido, F. 1. κύρσω. I. 1. ἔκυρσα. Opt. Æol. κύρσειε. Inf. κύρσαι. Part. κύρσας. Pr. m. κύρομαι.

Λ

Λαγχάνω ſortior, I. 2. ἔλαχον à λήχω ‖. reliqua magis poetica perf. εἴληχα & λέλογχα (pro λέληχα ‖. Att.) pl. perf. ἐλελόγχειν. Part. εἰληχὼς & λελογχὼς, item συνειλοχώς. perf. paſ. part. εἰλησμένος. I. 1. m. Inf. λήξασθαι r. Vix legitur F. 1. λήξω.

Λαμβάνω capio, F. 1. m. λήψομαι. Perf. εἴληφα pro λέληφα à λήβω ‖. Inf. εἰληφέναι. Part. I. 2. εἰληφὼς. I. 2. ἔλαβον. Pr. m λαμβάνομαι. Perf. paſ. εἴλημμαι. Part. εἰλημμένος, & apud poetas λελημμένος. I. 1. ἐλήφθην. Inf. ληφθῆναι. Part. ληφθείς. ſequentia ἐλάμφθην, λάμψομαι, ἐλαμψάμην, λελάβηκα, Ionica ſunt.

Λανθάνω lateo, F. 1. λήσω. Perf. m. λέληθα à λήθω quod in Præſ. & Imperf.

Imperf. vix invenitur apud oratores; in reliquis eſt regulare: Caret autem Perf. act. & format paſ. λέλησμαι. I. 1. ἐλήθω. Pſalm. 31. & ἐλήθων Pſalm. 137.

Λείχω *lingo*, ξω. r. item λιχμάω, ήσω. utriuſque Perf. vix occurrit: ſed part. λελειχμὼς (μ interpoſito) Heſiod. Theogon. Pr. paſ. λείχομαι. I. 1. ἐλειχθην. Pr. m. λιχμάομαι, ήσομαι, ησάμην, &c.

Λίσσομαι *precor & precabor*, p. Imperf. ἐλισσάμην. I. 1. ἐλλισάμην. (cum duplici λ) Od. λ. Ind. 2. Opt. λιτοίμην, Od. ξ. Inf. λιτέσθαι, Il. π. Euſtathius effert fut. 1. λίσσομαι per ſimplex σ. exemplum verò vix occurrit.

Λόω *lavo*, σω, κα, &c. reg. In voce paſ. abjicit ſæpiùs vocalem poſt σ; ut λοῦμαι pro λόομαι, λοῦσθαι pro λόεσθαι &c. (Atticè apud Xenoph.) Reſolvit verò υ in οϊ geminato σ, poet. ut λοισσάμενος pro λυσάμενος.

M

Μαίομαι p. *vehementer cupio*, Perf. μέμαα pro μέμηκα à μάω. ‖. Inf. μεμάμεν, Ion. part. μεμαώς. *cujus penult. α ante ο producitur; ut* μεμάοτες. Il. β. Hom. & Apollon.

Μαίνομαι *inſanio*, F. 1. μανοῦμαι. Perf. μέμηνα. Inf. μεμηνέναι. part. μεμηνώς. I. 2. paſ. ἐμάνην. Inf. μανῆναι. part. μανείς. I. 1. M. ἐμηνάμην p. †. *Rarius ſeq.* I. 1. *act.* ἔμηνα. †. *Perf. paſſ.* μεμάνημαι. †. Theocr. μαίνω *inſanire facio.*

Μανθάνω *diſco*, F. 1. m. μαθήσομαι. Perf. paſ. μεμάθηκα à μαθέω. ‖. I. 2. ἔμαθον. Perf. paſ. μεμάθημαι. r. †. I. 2. m. ἐμαθόμην.

Μάχομαι *pugno*, F. 1. μαχήσομαι & μαχέσομαι. Perf. paſ. μεμάχημαι. I. 1. m. ἐμαχησάμην & ἐμαχεσάμην. F. 2. μαχοῦμαι. Part. μαχόμενος, & μαχεόμενος p. pro μαχούμενος. legitur μαχέω in C. ut συμμαχέω &c.

Μέλω *curo*, hoc verbum rariùs legitur ſub forma perſonali; occurrunt tamen ſequentia: præſertim apud poet. Μέλω. Od. 1. Pr. paſ. μέλομαι. 2a. pl. Perf. μέμβλεσθε pro μεμέλησθε. 2a. pl. Imper. μέλεσθε. Plura in 3a. perſ. viz. Indic. Pr. μέλεται. F. 1. μελήσεται. Imperat. paſ. μελέσθω. F. 1. m. μελήσεσθω, &c. Leguntur & Participia μέλεται, μεμελημένος, μελησόμενος, μεμηλώς. Compoſ. ἀπομέλομαι-οῦμαι, & μεταμέλομαι-οῦμαι *pœnitentia ducor*, & ἀμελέω *negligo*, perſonaliter ſæpe uſurpantur. item. I. 1. paſ. μετεμελήθην, &c.

Μέλλω *futurus ſum*, F. 1. μελλήσω. I. 1. ἐμέλλησα à μελλέω. ‖. vix reperitur extra Indicat. niſi in participiis μέλλων, μελλήσων, μελλήσας.

Meiey-

Μείρομαι *divido, or.* usitatius in C. Perf. pas. εἶμαρμαι (pro quo εἰμάρμεθα p.) pl. Perf. εἰμάρμην. utraque rarissimè personalia. Perf. m. poeticum sed omnium usitatissimum, ἔμμορα † pro μέμορα. Legitur I. 1. Opt. act. μείρειμι apud Æschylum.

Μένω *maneo*, F. 1. μενῶ. Perf. μεμένηκα. 1. Part. μεμενηκώς. I. 1, ἔμεινα. Opt. Æol. μείννια, Perf. m. μέμονα. †.

Μιγνύω & μίγνυμι *misceo*, F. 1. μίξω. I. 1. ἔμιξα. à μίγω. ‖. Pr. pas. μίγνυμαι & μιγνύομαι. Perf. μέμιγμαι p. post. F. μεμίξομαι. I. 1. ἐμίχθην. I. 2. ἐμίγην. F. 1. m. μίξομαι.

Μιμνήσκω *recordari facio*, F. 1. μνήσω. I. 1. ἔμνησα. duo hæc usitatiùs in C. ut ὑπομνήσω, &c. Pr. m. μιμνήσκομαι *recordor*. F. 1. μνήσομαι. Perf. pas. μέμνημαι, &c. I. 1. m. ἐμνησάμην. pas. ἐμνήσθην (pag. 49.) à μνάομαι (quod rariùs legitur ea significatione, sed pro eo μνάομαι p.) Μνῶμαι verò & μνάω (Homer.) *puellam ambio*. Imper. μνάσω. Inf. μνᾶσθαι, Part. μνώμενος.

Μόργνυμι vide Ὁμόργνυμι.

N

Ναίω *habito*, Pr. pas. ναίομαι. sequentia significant active. I. 1. ἐνάσθην quasi à νάω. ‖. F. 1. m. Inf. νάσεσθαι. I. 1. ἐνασσάμην. Inf. νάσασθαι. I. 1. act. ἔνασσα *habitare feci*. Est etiam ναιετάω. partic. ναιετάων.

Νέω *nuo*, F. 1. νεύσω. Perf. νένευκα. r. I. 1. ἔνευσα. F. 1. m. νεύσομαι passivè significat.

O

Ὄζω *oleo*, F. 1. ὀζέσω, & ὄσω. r. Perf. ὤζηκα. r. Perf. m. ὄδωδα & ὤδοδα p. ὦδα. r. Inf. ὀδωδέναι. pl. perf. ὀδώδειν & ὤδειν. perfectum medium sæpius pro præsenti capitur. *Rarius seq.* F. 1. ὄσω. Perf. act. ὦκα. pas. ὤσμαι. Perf. m. ὄζωζα ; 3a. pl. περιοδώδεις.

Οἴγω *aperio*, p. (οἰγνύω r.) F. 1. οἴξω. perf. m. ἔῳγα ; †. I. 1. ὤϊξα †. pr. pas. οἴγομαι & οἴγνυμαι. Imperf. ὠϊγνύμην. part. οἰγόμενος. I. 1. pas. ὠίχθην. composita apud oratores usitata sunt, præsertim in temporibus quæ augentur. Ἀνοίγω variat augmentum trifariam. Imperf. ἀνέῳγον, ἠνέῳγον, ἤνοιγον. I. 1. ἀνέῳξα, ἠνέῳξα, ἤνοιξα. perf. pas. ἀνέῳγμαι, &c. I. 1. ἀνεῴχθην, &c. I. 2. ἀνεῴγην, &c. Perf. m. ἀνέῳγα, &c. quod passivè significat. Legitur parce ἀνοιγνύς. (Steph. tom. 1. 990. ex Galeno.)

Οἴχομαι

Οἴχομαι eo, F. 1. οἰχήσομαι. Perf. paſ. ὤχημαι, οἴχημαι Ion. & ᾠχμαι r. uſurpatur etiam Perf. act. ᾠχηκα & ὤχωκα. Inf. ᾠχηκέναι. part. ᾠχηκὼς & οἰχωκὼς. Herod. Rarius οἴχω & ᾤχα.

Οἶμαι puto, (οἴομαι r.) f. 1. m. οἰήσομαι †. I. 1. paſ. ᾠήθλω ab οἰῶ. 2a. perf. pr. οἶα. Imperf. ᾤμλν & ᾠόμην. frequenter ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Reliqua magis poetica ſunt & minus uſitata. οἴω, ὀΐω, & οἰῶ. F. 1. οἴσω. Pr. paſ. ὀΐομαι. 2a. perf. ὀΐεαι. Imperf. ὠϊόμην. I. 1. ὠϊαμάμην & οἰησάμην. Part. ὀϊαμάμενος & οἰησάμενος. I. 1. pal. ὠϊθλω †. ſæpius apud Hom.

Οἰκτείρω miſereor, f. 1. οἰκτειρήσω ab οἰκτειρέω ‖. οἰκτερῶ r. (Soph. Philoct.) I. 1. ᾠκτίρησα, ᾠκτειρα r. Pr. paſ. οἰκτίρεσμαι ſum miſerabilis.

Ὀμόργνυμι (Μόργνυμι r.) abſtergo, ὀμόρξω, ὤμορχα r. †. I. 1. ὤμορξα †. Pr. paſ. ὀμόργνυμαι, μόργνυμαι r. part. I. 1. ὀμορχθεὶς & μορχθεὶς. I. 1. m. ὀμόρξομαι & μόρξομαι. I. 1. ὠμορξάμην & ἐμορξάμην. Rarius Inf. act. ὀμόργειν, paſ. ὀμόργηναι.

Ὄλλυμι, & ὀλλύω r. perdo, f. 1. ὀλέσω. Perf. m. ὄλωλα, pro ὤλα ab ὀλέω ‖. I. 1. ὦλεσα. Opt. Æol. ὀλέσσια. Perf. ὀλώλεκα pro ὤλεκα r. Inf. ὀλωλεκέναι. part. ὀλωλεκὼς. I. 2. act. ὄλον. I. 2. m. ὠλόμην. Rarius I. 1. ὤλλυσα. Inf. ὀλλύσαι. Ἀπόλλυμι, ύω ſimiliter formatur: habet etiam perf. paſ. ἀπόλλυμαι. Ariſtoph. Veſp.

Ὄμνυμι juro, f. 1. ὀμόσω. Perf. ὀμώμοκα, ὤμοκα r. ab ὀμόω ‖. I. 1. ὤμοσα. Opt. Æol. ὀμόσσια. part. ὀμωμοκὼς, & ὠμοκὼς. Pr. m. ὄμυμαι, ὀμῦμαι r. (quod per enallagen ſumitur pro futuro medio) Part. perf. ὀμωμοσμένος, & ὀμνυμένος. I. 1. m. ὠμοσάμην. Rarius ὀμνύω, ύσω, υκα. perf. paſ. ὤμνυμαι. Herodot.

Ὄνημι juvo, ſive ὀνίνημι. f. 1. ὀνήσω. I. 1. ὤνησα. Inf. ὀνιναναι (& per ſync. ὀνῖναι r.) part. ὀνινὼς & ὀνινεὶς r. pr. paſ. ὄνημαι, ὄναμαι & ὀνίναμαι. Imperf. ὠνάμην & ὠνήμην. Inf. ὄνασθαι & ὀνίνασθαι. part. ὀνήμενος & ὀνάμενος. Perf. Imperat. ὤνησο. f. 1. m. ὀνήσομαι. I. 1. ὠνησάμην. Legitur præſ. Opt. 3a. ſing. ὀνίνοιεν.

Ὀνόω vitupero, †. f. 1. ὀνόσω †. I. 1. Inf. ὀνόσαι. Pr. m. uſitatius ὄνομαι. I. 1. ὠνόθλω. Sub. ὀνοθῶ. f. 1. ὀνόσομαι. Inf. ὀνόσεσθαι. I. 1. ὠνοσάμην, ubique ſignificat active.

Ὁράω video, f. 1. m. ὄψομαι. Perf. ἑώρακα. Imperf. ἑώρων. Ὄψομαι, ει ab ὄπω ‖. Inf. ὄψεσθαι. pl. perf. ἑωράκειν & ὦφην r. part.

part. ἐωρακώς. pr. paſ. ὁράομαι. Imperf. ἐωρώμην. Perf. ἑώρημαι (ἕωμαι r. Æſchyl. & κατῶμαι Plato.) part. ἐωραμμένος, (& ὠμμένος r.) I. 1. ὤφθην. Part. ὀφθείς. Perf. m. ὄπωπα pro ὦπα. part. ὀπωπώς, p. vide εἶδον.

Ὁράω p. *concito*, f. 1. ὀρῶ (& ὄρσω Æol.) Perf. m. ὄρωρα & ὤρορα, quod frequentius ſignificat paſſive. I. 1. ὦρσα. Opt. ὄρσεια. Pr. paſ. ὄρνυμαι (legitur 3a. pl. Imperf. ὀρόοντο. Il. β. pro ὤρορντο.) Perf. ὦρμαι. Imperat. ὦρσο, & ὄρσο. Il. ω. Inf. ὦρθαι. f. 1. m. ὄρσομαι. I. 1. ὠρσάμην. I. 2. ὠρόμην. Ὄρνυμι concito, ὀρώρεσθαι concitor, &c. poetica ſunt & Defectiva ἴλαχεσνα.

Ὀσφραίνομαι *odoror*, ὀσφρήσομαι r. f. 1. m. ὀσφρήσομαι, & ὀσφρανῶμαι r. Perf. ὤσφρημαι. I. 1. ὠσφράνθην. I. 1. m. ὠσφρησάμην & ὠσφράμην. Pr. ὄσφρεσθαι poeticum eſt. I. 2. act. ὄσφρον, & Inf. I. 2. m. ὀσφράσθαι valde rarum.

Οὔλω *bene valeo*, Imperat. ἔλε. f. 1. ὐλήσω †. O.

Οὐτάω vel ἑτάζω *vulnero*, p. reg. Format aliud Inf. ἑτάναι. part. ἑτάμενος ab ἔτημι ‖. ἔτα pro ἔτασι per apoc. ſæpe apud Homer.

Ὀφείλω *debeo*, ήσω, ηκα. Inf. f. 1. ὀφειλήσειν. I. 2. ὤφελον †. pr. paſ. ὀφείλομαι. part. ὀφειλόμενος. ſunt qui male addunt I. 1. ὤφελλα, citantes ὤφελλ'. Hom. Il. η. ſub finem; cum revera ſit 3a. perſ. ſing. Imperf. ὤφελλον ab ὀφέλλω.

Ὄφλω *mulctor*, ήσω, ηκα. Inf. f. 1. ὀφλήσειν. I. 1. ὤφλησα. perf. ὤφληκέναι. part. ὠφληκώς.

Π

Πέπαμαι p. *poſſideo*, item πέπημαι. part. πεπαμένος & πεπημένος r. In perfecto ſignificationem habet præſentis. I. 1. m. ἐπασάμην, priore α productâ. Inf. πάσασθαι. part. πασάμενος. Perf. πέπασμαι ſignificat *guſto*: item I. 1. ἐπασάμην, ασθαι, άμενος, priore α correptâ, ut *Ammonius* tradit.

Πάσχω *patior*, f. 1. m. πίσομαι & πήσομαι (utrumque apud Orat. à πήθω ‖.) perf. m. πέπονθα pro πέπηθα ‖ Att. vel pro πέπορα à πορέω. Inf. πεπονθέναι. part. πεπονθώς (& πεπαθώς r.) I. 2. ἔπαθον. Legitur p. 3a. ſing. πέποχε pro πέπυθε, & 2a. pl. πέποσθε Il. γ. pro πεπόνθατε, rectius forſan pro πεπόνησθε à verbo reg. πονέω.

Πέρθω

Πέρδω *pedo*, p. F. 2. pass. πεφρδήσομαι †. Perf. m. πέπορδα †. I. 2. act. ἔπαρδον. Pr. m. πέρδομαι.

Πέρθω *vasto*, p. F. 1. πέρσω. I. 2. ἔπραθον p. pro ἔπαρθον. I. 1. ἄορ. Pr. pass. πέρθομαι. Inf. perf. πέρθαι pro πέπερθαι. F. 1. m. πέρσομαι, quod passivè significat.

Πέσσω, τ\σω, *coquo*, F. 1. πέψω. I. 1. ἔπεψα à πέπτω, quod ferè poeticum est. Pr. pass. πέσσομαι. Perf. πέπεμμαι. I. 1. ἐπέφθην.

Πετάννυμι & πετανύω *expando*, F. 1. πετάσω. r. †. I. 1. ἐπέτασα. Opt. Æol. πετάσσια. legitur F. 1. πτύω in C. per Enal. Pr. pass. πετάννυμαι & πετανύομαι †. Perf. πέπ\αμαι pro πεπέτασμαι, πεπέτασμαι. r. Inf. πεπ\άδθ\. Part. πεπ\αμένος, πεπ\ασμένος. r. I. 1. ἐπετάσθην.

Πέτομαι *volo*, Perf. πεπότημαι. item pr. πέταμαι, πετάσμαι, ποτάομαι, (& ποτάσμαι. r.) hæc omnia poetis magis usitata reperiuntur apud oratores (sed ποτέσμαι. p.) Pr. Inf. πέτεσθαι & πόταθ\. Part. πετόμενος & ποτώμενος. I. 1. ἐπετάσθην. (Psalm. 18.) &c. *quod plerumque significationem servat præsentis.* vide ἵπ\ημι.

Πήγνυμι *figo*, F. 1. πήξω. Perf. m. πέπηγα *fixus sum*. I. 1. ἔπηξα. Pr. pass. πήγνυμαι. I. 2. ἐπάγην. F. 1. πήξομαι. I. 1. ἐπηξάμην.

Πίμπλημι *impleo*, item πίπλημι utrumque defect. Διχέσνον. Πλήθω *idem*. reg. format verò Perf. pass. πέπλησμαι O. πέπλημαι interdum P. unde ἔπλητο pro ἐπέπλητο, & ἐπλήσθην, Homer. *Legitur etiam* πιπλάω, πιπλάσω, ὀπίπλασα, *&c.*

Πίμπρημι O. *incendo*, (πίπρημι, p. r.) F. 1. πρήσω. I. 1. ἔπρησα à πρήθω, πράω vel πρεμάω. ‖. est & aliud I. 1. ὀπίμπρασα. †. Pr. pass. πίμπρασμαι, πίπρασμαι r. Perf. πέπρησμαι usitatiùs in C. I. 1. ἐπρήσθην. *Rarius seq.* Pr. Inf. πιπρᾶσαι, πιμπρᾶν, πιμπρᾶσθαι. Part. πιμπρᾶς. Perf. πέπρηκα. †.

Πίνω *bibo*, F. 2. m. πίομαι per enal. (2a. pers. πίεσαι) I. 2. ἔπιον. perf. πέπωκα. part. πεπωκώς. Perf. pass. πέπαμαι (πέπωμαι r.) Inf. πεπόσθαι. I. 1. ἐπόθην. *Rarius seq.* F. 2. m. πύσομαι. I. 1. I. 2. ὀπόμην. *Imperat.* πῖθι à πῖμι. ‖. item πῶθι & *per Apoc.* πῶ à πῶμι ‖. Inf. πῖν *pro* πῖνειν *Steph. ex Epigr.* item πινέμεναι & πινέμεν Homer. F. 1. πίσω & πόσω. Hæc autem F. 1. πίομαι Antiph. πίσω Pind. Imperat. ἐμπίθοι Nicand. I. 1. ἔπισα Pind. & Eupol. ὑπισάμην significat *potum præbeo, irrigo.* part. ἐμπισθείς *cui potus datur, irrigatus.*

Πιπράσκω *vendo*, F. 1. πρᾶσω r. †. Perf. πέπρακα. Inf. πεπρακέναι. Part.

Part. πεφεικώς. I. 1. ἐπέφασα †. (*vix legitur* ἔφεκα) Pr. paſſ. ϕημὶ φέσκομαι. perf. πέφαμαι. I. 1. ἐφάθλω. Legitur 2a. perf. p. poſt. Fut. πεφήσει pro πεφήσῃ (Ariſtoph.) *Omnia hæc formantur* à πεφάω vel φεάω, φεάσω vel φεάτλω ‖. *Aſſerunt nonnulli* φεάσω *uſitatum eſſe, & proferunt Imp.* φεάτλεθω ſolvatur; *quod tamen deſcendit* à φεάσω facio *ſive* exigo. Huc refer Defect. δίχομα φράδσκω & φρήμι *idem*, oriunda ex eodem πεφάω ‖. unde Part. φρὰς. Pr. paſſ. φράμαι. Part. φραμένω ☉.

Πίπλω *cado*, F. 1. πεσοῦμαι. Perf. πέπτωκα, à πέπω & πτόω ‖. Inf. πεπτωκέναι. Part. πεπτωκώς. I. 2. ἔπεσον. I. 1. ἔπεσα. Imperat. πέσον. I. 1. m. ἐπεσάμην. Imperat. πέσαι. utrumque Ind. 1. vix occurrit extra compoſitionem. *Legitur* (Soph.) πεπλὼς pro πεπτωκὼς *per ſync. Item* πεπλεὼς, Ιλ. φ. & πεπληὼς, *Odyſſ.* χ.

Πλήσσω, πλω *percutio*, F. 1. πλήξω. Perf. m. πέπληγα. reg. Caret verò Perf. act. & format uſitatiùs I. 2. ἐπλάγην cùm ad animum refertur, ἐπλήγην cùm ad corpus.

Πλέω *navigo*, F. 1. m. πλεύσομαι. Perf. act. πέπλευκα. reg. Contrahit verò part. πλεῦν. format Perf. paſſ. πέπλευσμαι. & caret. f. 1. act. (πλεύσω.)

Πρίαμαι *emo*, Defect. ὄνχεσνον. Legitur O. Inf. ὠνεῖσθαι. Part. ὠνεῖσθαι à πρίω. ‖.

Πτάρνυμαι *ſternuto*. I. 2. ἔπταρον à πταίρω; *quod affertur tantum in* C. *ut* ὀπτταίρω. Opt. πταρνοίμην à πτάρνομαι ‖

Πυνθάνομαι *audio & interrogo*. I. 2. ἐπυθόμην à πεύθομαι p. unde illa poet. F. 1. πεύσομαι. Perf. paſſ. πέπυσμαι. legitur & 2a. perf. πέπυστο, *Od.* λ.

Ῥ

Ῥέζω *facio*, p. F. 1. ῥέξω & ἔρξω per metath. Perf. m. ἔοργα pro ἔῤῥοζα ſeu ἔεργα ‖. pl. Perf. ἐώργειν. I. 1. ἔῤῥεξα O. per omnes modos. ἔρξα p. Opt. Æol. ῥέξειαν. part. I. 1. paſſ. ῥεχθείς. *Rariſſime perfect. act.* ἔῤῥεχα.

Ῥέω *fluo*, I. 2. paſſ. ἐῤῥύην. I. 1. act. ἔῤῥυσα. Opt. Æol. ῥύσειαν. Eurip. Perf. ἐῤῥύηκα. Inf. ἐῤῥυηκέναι. Part. ἐῤῥυηκὼς à ῥυέω. ‖. pr. paſſ. ῥέομαι. *valde rara ſunt*, F. 1. ῥύσω & ῥυήσω.

Ῥέω vel ῥῆμι *dico*, neutrum occurrit niſi in I. 1. paſſ. ἐῤῥήθην, ἐῤῥέθην per η & ε (pag. 49.) in Indicativo; per η in reliquis modis. F. 1. ῥηθήσομαι.

Ῥήγνυμι *frango*, (ῥήσσω r.) F. 1. ῥήξω. Perf. m. ἔῤῥωγα Att. pro ἔῤῥηγα ‖. Inf. ἐῤῥωγέναι. Part. ἐῤῥωγώς. In cæteris regulare eſt.

Σ

Σβέννυμι *extinguo*, uſitatiùs in Compoſitis. F. 1. σβήσομαι, (σβέσσω r.) I. 1. ἔσβεσα à σβέω ‖. Sequentia paſſivè ſignificant. I. 2. ἔσβλω à σβῆμι ‖. Inf. σβῆναι. Perf. ἔσβηκα †. Pr. paſ. σβέννυμαι & σβεννύομαι. Perf. ἔσβεσμαι. Steph. ex Piſide. I. 1. ἐσβέσθλω. Inf. σβεσθλῶαι.

Σεύω *moveo*, valdè poet. I. 1. ἔσευσα & ἔσσυα. Inf. σεῦσαι & σεύσαι. Part. σεύσας & σεύας. Pr. paſ. σεύομαι. Perf. ἔσσυμαι p. 48. I. 1. ἐσύθλω. Inf. συθλῶαι. Part. συθείς. I. 1. m. ἐσευάμλω. Opt. σευαίμλω. Rarius ſeq. F. 1. σεύσω. Imperat. σῦθι à σῦμι ‖. 3a.pl.præſ. Ind. σῦν) pro σεύον). Æſchy. Imperat. σέσθω pro σευέσθω. & I. 1. ἀπέασσα pro ἀπέασεσα Dor.

Σήπω *putrefacio*, F. 1. σήψω. I. 1. ἔσηψα. F. 1. m. σήψομαι.

Σήπομαι *putreſco*, I. 1. ἐσάπην. Perf. m. σέσηπα. Part. σεσηπώς. Rarius ſeq. Inf. perf. paſ. σεσῆφθαι. Steph. t. 3. p. 606. Part. σεσημμένος & σεφθείς. F. 1. σήψομαι & σήψω.

Σπένδω *libo*, F. 1. σπείσω r. I. 1. ἔσπεισα à σπείδω ‖. Pr. paſ. σπένδομαι. Perf. ἔσπεισμαι. I. 1. ἐσπείσθλω. F. 1. m. σπείσομαι. I. 1. ἐσπεισάμλω. part. perf. ἐσπεικώς rariſſime.

Στερίσκω *privo*, ήσω, ηκα, &c. (p. 70.)

Τ

Τανύω p. *extendo*, ύσω. caret Perf. act. in cæteris reg. Perf. τέτακα & τέταμαι referri debent ad τείνω reg.

Τέμνω *ſcindo*, τεμῶ, &c. I. 2. ἔταμον, & p. ἔτεμον (pag. 44.) regulare eſt (pag. 37.) format Perfectum uſitatiùs τέτμηκα, τέτμημαι, (pag. 43.) tanquam à τμάω ‖; vel à τμήσσω ſive τμήγω; quæ duo apud poetas leguntur præcipuè in C. ἀποτμήσσω, γω: διατμήσσω, γω. I. 1. ἔτμηξα. Opt. Æol. τμήξειαν. Inf. τμῆξαι. Part. τμήξας: Inf. paſ. τμήγεσθαι. I. 1. m. ἐτμηξάμλω. I. 2. paſ. 3a. pl. ἔτμαγλο.

Τεύχω *fabricor*, *ſtruo*, F. 1. τεύξω. I. 1. ἔτευξα. Opt. Æol. τεύξειαν. I. 2. Inf. τετυχεῖν. pr. paſ. τεύχομαι *ſtruor*. Perf. τέτυγμαι. Legitur & Infin. τετεύχθαι. F. 1. m. τεύξομαι activè ſignificat. τετεύξομαι

τύξομαι potiùs passivè. I. 2. πεπυκόμην. Op. πεπυκοίμην. & *hæc omnia fere poetica.*

Τίκτω *pario*, F. 1. m. τέξομαι. Perf. τέτοκα. Part. τετοκώς. I. 2. ἔτεκον. Præs. pas. τίκτομαι. Perf. τέτεγμαι. Part. τετυγμένος. I. 1. ἐτέχθην. Part. τεχθείς. I. 2. m. ἐτικόμην.

Τιτραίνω, τιτράω r. *perforo*, I. 1. ἔτρησα. Opt. Æol. τρήσειε. Inf. τρῆσαι. Pr. pas. τιτράομαι usitatiùs Inf. τετρᾶσθαι. Perf. τέτρημαι. Part. τετρημένος. Usurpantur Inf. τετρᾶναι & Part. τετράναι. Theophr. I. 1. ἐτέτρηνα. Il. χ'. ἐτετρηνάμην. Aristoph. F. 1. τιτραίνω & Opt. τιτραίνοιμι pro τιτραινῶ, οῖμι ‖. Herodot.

Τρέχω *curro*, I. 2. ἔδραμον à δρέμω vel δραμέω ‖. Reliqua magis usitata in C. F. 1. m. δρέξομαι. F. 2. δραμοῦμαι. Perf. δεδραμηκα. Inf. δεδραμηκέναι. Part. δεδραμηκώς. Pr. m. δρέχομαι. Perf. pas. δεδράμημαι †. Perf. m. δέδρομα p. Rariùs seq. F. 1. act. δρέξω. I. 1. ἔδρεξα. I. 1. m. ἐδρεξάμην. F. 2. δραμοῦμαι.

Τρώγω *comedo*, F. 2. m. (φαγοῦμαι r.) φάγομαι per Enal. I. 2. ἔφαγον à φάγω ‖. sed I. 2. ἔβαγον. perf. pas. τέτρωγμαι. part. φαγήσας. F. 1. m. τρώξομαι poetica sunt.

Τυγχάνω *adipiscor, accido*. I. 2. ἔτυχον. Perf. τετύχηκα, έναι, ὡς, à τυχέω ‖. & τετεύχὼς à τεύχω. sed F. 1. m. τεύξομαι. & I. 1. act. ἐτύχησα magis poetica. Extra vocem activam leguntur in C. Pr. pas. τυγχάνομαι. Perf. τέτυγμαι. Part. τετυγμένος. Lucian. Part. I. 1. ἐντετυχθεὶς *compellatus*. Plut.

Τυγχάνω *sum*, I. 2. ἔτυχον. Plura in C. ut παρατετύχηκα. Polyb. & παρατετύχηκα. Plat. *interfui*. Apud poetas, τέτυγμαι, ἐτύχθην· item ἐτύχησα, τετεύξομαι.

Υ

Ὑπάρχω *sum*, F. 1. ὑπάρξω. I. 1. ὑπῆρξα. Pr. pas. ὑπάρχομαι. I. 1. ὑπήρχθην. F. 1. m. ὑπάρξομαι. I. 1. ὑπηρξάμην.

Ὑπισχνέομαι *promitto*, F. 1. ὑποσχήσομαι. I. 2. ὑπεσχόμην. Præs. Inf. ὑπισχνεῖσθαι. Part. ὑπισχνούμενος. Perf. ὑπέσχημαι. I. 1. ὑπεσχέθην.

Ὑω *pluo*, O. F. 1. ὕσω. I. 1. ὕσα. Pr. pas. ὕομαι. Inf. ὔεσθαι. part. ὐόμενος. Part. perf. ὑσμένος in C. I. 1. ὔθην.

Φ

Φέρω *fero*, F. 1. οἴσω (simplex p. compos. O.) ab οἴω ‖. I. 1. ἤνεγκα ab ἐνέγκω ‖, & ἤνεικα verso γ in ι. Opt. Æol. ἐνείκειαν. I. 2. ἤνεγκον. Pr. pas. φέρομαι (quod interdum activè significat). Sequentia in C. Perf. ἐνήνεγμαι, ἤνεγμαι r. part. ἐνηνεγμένος, ἠνεγμένος Lucian. I. 1. ἠνέχθην & ἠνείχθην. F. 1. ἐνεχθήσομαι & οἰσθήσομαι. F. 1. M. οἴσομαι. I. 1. ἠνεγκάμην, & ἠνεικάμην r. perf. ἐνήνοχα Att. pro ἤνοχα ‖. Inf. ἐνηνοχέναι. part. ἐνηνοχώς tanquam ab ἐνέχω. Inf. I. 1. οἶσαι apud Philon. Imper. οἶσον Phal. ἀνῶσαι pro ἀνοῖσαι Herod. Legitur & gerundivum σεσοισέον Nazianz.

Φεύγω *fugio*, F. 1. φεύξω, usitatiùs φεύξομαι & φευξοῦμαι Plat. perf. m. πέφευγα. I. 2. act. ἔφυγον. part. perf. pas. πεφυγμένος (quod significat nonnunquam active.)

Φημὶ *dico*, F. 1. φήσω. I. 2. ἔφην. verbum 1æ. conjug. in μι. reg. in voce activâ, nisi quod caret perfecto. perf. pas. Inf. πεφάνζ & πεφᾶνζ. part. πεφασμένος. pr. m. φάμαι r. Imperat. φάσο. Inf. φάνζ & φᾶνζ. part. φάμενος. Imperf. ἐφάμην usitatiùs.

Dialecticè variantur sequentia.

Pr. Ἠμὶ r. pro φημὶ 3a. s. φατὶ pro φησὶ D. 3a. pl. φατὶ, φᾶντὶ pro φασὶ D. κἤφα pro κἠφη D. hæc magis poetica.

Imperf. ἦν, ἦς, &c. pro ἔφην, &c. apud Oratores. ἦν δ' ἐγὼ *dixi ego*, ἦν δ' ὃς *inquit ille*, præcipuè in Dialogis.

Φθάνω *prævenio*, O. F. 1. φθάσω. perf. ἔφθακα. Inf. ἐφθακέναι. part. ἐφθακώς. I. 1. ἔφθασα. I. 2. ἔφθην. (caret Imperat.) Opt. φθαίην r. Sub. φθῶ, φθέω p. Inf. φθῆναι, & φθάναι paroxyt. & περφθῆναι. part. φθὰς in C. à φθῆμι ‖. F. 1. m. φθάσομαι (& φθήσομαι Thucyd. l. 8.) I. 2. ἐφθάμην. part. φθάμενος in C. legitur φθαμένως apud Philonem.

Φθίω *corrumpo*, (Φθίνω r.) valdè poeticum. F. 1. φθίσω. I. 1. ἔφθισα. Op. Æol. φθίσεια. Pr. pas. φθίομαι & φθίνομαι. perf. ἔφθιμαι. Imperat. φθισο pro ἔφθισο, &c. Sic Inf. φθίσθαι, & part. φθίμενος. F. 1. m. φθίσομαι. I. 1. ἐφθισάμην in C. Part. φθίνων O. significat *consumptus & decrescens*, ut μηνὸς φθίνοντος *decrescente mense*. Legitur etiam φθεῖμαι & φθεῖσθαι tanquam à φθέω ‖.

Φύω O. *gigno, nascor, sum*, F. 1. φύσω. perf. πέφυκα. I. 1. ἔφυσα. Inf. φῦσαι. part. φύσας. I. 2. ἔφυν à φῦμι (quod etiam in C. extat.) Inf. φυῆναι & φυῆσαι. Part. φύς. Pr. pas. φύομαι. Perf. πέφυμαι. part. πεφυμένος. I. 2. ἐφύλην r. Sub. φυῶ. Part. φυείς. F. 1. m. φύσομαι. perf. m. πέφυα p. part. πεφυὼς p.

Χζ

X

Χάζομαι *recedo*, (χάζω r.) ferè poeticum. F. 1. m. χάσομαι. Perf. κέχαρδα *capax fui*. Part. κεχαρδώς. I. 2. act. ἔχαδον & κέχαδον cum duplici κ. (quod significat etiam *capax fui, recedere feci.*) Inf. χαδεῖν, & κεχαδεῖν. Part. χαδὼν & κεχαδών. I. 2. m. ἐχαδόμην & κεχαδόμην. Inf. κεχαδέσθαι. F. 2. χαδοῦμαι, & κεχαδοῦμαι. I. 2. act. κέχαδε cum χ, Rariùs seq. F. 1. κεχαδήσω & κεχαδήσομαι. I. 1. ἐχασάμην.

Χαίνω & χάσκω O. *debiſco*, F. 1. m. χανοῦμαι (χανῶ in C.) Perf. m. κέχανα. Ind. 2. ἔχανον. Inf. I. 1. χάναι. Pr. paſ. χαίνομαι valdè rarum eſt.

Χαίρω *gaudeo*, F. 1. χαιρήσω (χαιρῶ r.) Ind. 2. paſ. ἐχάρην. F. 1. χαρήσομαι. *Reliqua magis poetica ſunt.* F. 1. χαρήσω. Inf. χαρήσειν pro quo κεχαρησέμεν. Perf. κεχάρηκα, κέχαρκα, & κεχάρηα. Part. κεχαρηκὼς & κεχαρηώς. Perf. paſ. κεχάρημαι & κέχαρμαι. Part. κεχαρημένος. P. poſt. F. κεχαρήσομαι. I. 2. m. ἐχαρόμην. Opt. χαροίμην. Χαῖρε & χαίρειν *uſurpantur in ſalutando vel valedicendo, & ſignificant Salve, Vale.*

Χέω *fundo*, uſitatiùs in C. apud Orat. F. 2. χεῶ (pag. 57.) I. 1. ἔχεα. (pro ἔχεσα ‖.) I. 1. m. ἐχεάμην. Part. χεάμενος. Perf. κέχυκα †. pro κέχυκα ‖. Pr. paſ. χέομαι. perf. κέχυμαι. I. 1. ἐχύθην (ἐχέθην r.) Subj. χυθῶ. Inf. χυθῆναι & χεθῆναι. Part. uſitatiùs, χυθεὶς & χεθεὶς. *Sequentia apud poetas.* I. 1. ἔχυσα. I. 1. m. ἐχυσάμην. part. χυσάμενος. Pr. paſ. χύομαι. Perf. Æol. χύμαι. Pl. perf. ἐχύμην. Rariùs occurrunt. F. 1. χέσω, χύσω, χείσω, & χείσομαι. I. 1. ἔχυσα. Imperat. χῦσον pro χεῦσον, 3a. pl. χύσαντων Dor. *Deducunt alii multa ex his à χύω, themate prorſus inuſitato; legitur verò in N. T.* ζωέχυσε *Act.* 9. 22. *confudit*, ἐκχυνόμενον & *effuſus Matth.* 26. 28.

Ω

Ὠθέω *pello*, (ὤθω r.) uſitatiùs in C. F. 1. ὤσω, ὠθήσω r. I. 1. ὦσα & ὤθησα. Pr. paſ. ὠθέομαι. Perf. ὦσμαι & ὤθημαι r. Inf. ὦσθαι. Part. ὠσμένος. I. 1. ὤσθην Part. ὠσθείς. F. 1. m. ὤσομαι & ὠθήσομαι r. I. 1. ὠσάμην & ὠθησάμην. *Sæpiſſime* ε *præfigitur temporibus omnibus quæ augentur, ut* ἐώθουν, ἔωσα, ἔωσμαι, ἐώσθην, ἐωσάμην.

Ὠνέομαι *emo*, ήσομαι, ημαι, &c. Dep. Reg. *niſi quod præfigitur* ε, frequentiùs Perf. & Ind. 1. paſ. ut ἐώνημαι, ἐωνήθην interdum Imperf. ut ἐωνούμην. Rariùs I. 1. ut ἐωνησάμην.

Verbum Impersonale

Per tertiam personam formatur, ut apud Latinos.

Est vel { Purè impersonale, cujus thema personale parùm aut non omnino usitatum est; ut χρὴ *oportet*, * ἐνδέχε῀ι *fieri potest*. Factum ex personali; Ejusmodi sunt omnes tertiæ personæ sine nominativo positæ, ut λέγε῀ι *dicitur*, &c. mutatâ sæpius significatione vocis activæ, ut φιλεῖ *solet* à φιλέω *amo*.

* ἐνδέχον῀ται *possunt*. *apud Arist.*

In formatione impersonalium proferantur tria principalia tempora si extent, ut συμβαίνει, ἦσται, ἔοικε; Loco perfecti (quod plerumque deest) vel futuri, Indef. 1. m. ob defectum illius, imperfectum; ut ἀρέσκει, ἔσται, ἔστω: ἀρκεῖ, ἔστω: ἀνήκει, ἥκει.

Infinitivus omittitur, nisi ubi thema personale aut minùs usitatum est, aut aliam habet significationē: Participium adjicitur, quoties absq; substantivo, verbo, vel nomine absolutè sumitur; significat verò idem quod & tempus Indicativi vel Subjunctivi cum Particulâ, *cum*, *dum*, *si*.

Ἀπέχει *sufficit*, ab ἀπέχω *abstineo*.

Ἀνήκει *decet*, Imperf. ἀνῆκε. Part. ἀνῆκον ab ἀνήκω *pervenio*.

Ἀρέσκει *placet*, Imperf. ἤρεσκε. Opt. ἀρέσκοι. Fut. 1. ἀρέσει. Ind. 1. ἤρεσα ab ἀρέσκω *placeo*. Compos. ἀπαρέσκει *displicet*. Imperf. ἀπήρεσκε. Ind. 1. ἀπήρεσα. Συναρέσκει *complacet*.

Ἄρρητε *decretum est*, ab ἄρω *congruo*.

Ἀρκεῖ *sufficit*. Imperat. ἀρκείτω. Ind. 1. ἤρκεσε ab ἀρκέω *sufficio*.

Διαφέρει *interest*, Im. διέφερε O. διαφέροι. P. διαφέρων à διαφέρω *differo*.

Δεῖ *oportet*, Imperf. ἔδει. Opt. δέοι. F. 1. δεήσει. Ind. 1. ἐδέησε. Inf. δεῖν, δεήσειν, δεῆσαι. Part. δέον, δεῆσον, δεήσων, à δέω *desum*. Compos. ἀποδεῖ, ἐνδεῖ, καταδεῖ, συνδεῖ, *deest* vel *opus est*. F. 1. συνδεήσει. Inf. ἀποδεῖν, ἐνδεῖν, συνδεῖν.

Δοκεῖ *videtur*, Imperf. ἐδόκει. F. 1. δόξει. Ind. 1. ἔδοξε. Subjunct. δόξῃ. Part. δοκῶν, δόξαν. Perf. pas. δέδοκ῀ται à δοκέω *videor*. Compos. ἀπέδοξε *non visum est*. Μεταδοκεῖ *mutata sententia videtur*. Ind. 1. μετέδοξε. Subj. μετα δόξῃ. Προδοκᾶ῀ται *prius decernitur*, pl. perf. προδέδοκτο. Συνδοκεῖ *simul videtur*. Part. Συνδόξαντα *conventa*.

Ἐξεῖναι *licet*, *locus est*. Imperf. ἐξῆν. F. 1. ἐξέσται. Subj. ἐξεῖναι. Part. ἐξὸν ab ἐξίημι *concedo*. Rariùs χρεῖ *idem*. Subj. χρῇ.

Εἵμα῀ται *in fatis est*, Pl. perf. εἵμαρτο à μείρομαι ‖. *divido*.

Εἴρη῀ται *dictum est*, ab ἐρέω *dicor*. Compos. διείρη῀ται *discussum est*. ἀπόρρη῀ται *vetitum est* ‖. pl. perf. ἀπόρρητο. Προείρη῀ται *ante dictum est*.

Ἐξεστι *licet*, minùs usitatum.

Ἐνδέχε῀ται *fieri potest*. Subj. ἐνδέχη῀ται. Inf. ἐνδέχεσθαι. part. ἐνδεχόμενον ab ἐνδέχομαι *admitto*.

Ἔοικε *par est*, *videtur*, ab ἔοικα *similis sum*. Com. ἐοίκει. ὡσοίκει *idem*; ἀπείκε *non par est*.

Est

Ἔσι cum compositis ἔνεσι, ἔξεσι, πάρεσι, ποσίσι, licet.
Ἦσι, Imperf. ἦν. composita leguntur in Præs. Imperf. Imperat. Infinit. Partícip. ut ἔξεσι. Imperf. ἐξῆν. Imperat. ἔξεσο. Infinit. ἐξεῖναι. part. ἐξόν. eodem modo formatur μέτεσι interest.
Κατέλαβε acidit, à verbo καταμβάνω evenio, sic ἐπέλαβε ab ἐπιλαμβάνω attingo, ἔτυχε à τυγχάνω accido. P. πεπιτυχόν. Λυσιτελεῖ confert.
Μέλει curæ est, Imperf. ἔμελε. F. 1. μελήσει. Ind. 1. ἐμέλησε. Opt. Æol. μελήσειε in C. perf. μεμέληκε. perf. M. μέμηλε. pl. perf. ἐμεμήλει Imper. μελέτω. Inf. μέλειν & μελήσειν. part. μέλον. pr. pas. μέλει Imperf. ἐμέλετο. Subj. μέλῃ. perf. μεμέλῃ. pl. perf. ἐμεμέλητο r. pro quibus sæpiùs μέμβλει & μέμβλετο apud poet. Imperat. μελέσθω. part. μεμελημένος. Composita Μεταμέλει pœnitet. Imperf. μετέμελε. F. 1. μεταμελήσει. Inf. μεταμελήσειν. Ind. 1. μετεμέλησε. Opt. Æol. μεταμελήσειε. Inf. μεταμέλειν. part. μεταμέλον. Ἀμελεῖ cura nulla est. perf. ἠμέλει ab ἀμελεῖν negligor.
Ὀφείλει & ὀφείλε oportet, Ind. 2. ὤφλε ab ὀφείλω debeo.
Ὄφελε visum fuerit, ab ὄπτομαι video ‖.
Παρεικὲ facile, vel integrum est. Opt. παρείκοι. Sub. παρείκῃ.
Παρέχει licet, part. παρεχόν.
Πέπρωται fato destinatum est, pl. perf. πέπρωτο. part. πεπρωμένον per. sync. à φράτω finio, parum usitat.
Πέφαται dictum est, Imperat. πεφάσθω, dictum sit à πέφα ‖.
Πρέπει decet, Imperf. ἔπρεπε. part. πρέπον à πρέπω decorus sum.
Προσήκει convenit, Imperf. προσῆκε, à προσήκω attineo.
Σημαίνει signum datur, Ind. 1. ἐσήμηνε. Subjunct. σημήνῃ à σημαίνω signum do. Comp. ὑπεσημαίνει.
Συμφέρει confert, Imperf. συνέφερε. part. συμφέρον. F. 1. συνοίσει. Opt. pass. συμφεροίατο à συμφέρω comporto.
Συμβαίνει contigit, F. 1. συμβήσεται & συμβήσει. perf. συμβέβηκε. 1. 2. συνέβλω. part. συμβαῖνον, συμβεβηκὸς, συμβὰν, à συμβαίνω contingo.
Ὑπάρχει licet, vel necesse est, Imperf. ὑπῆρχε. Inf. ὑπάρχειν. F. 1. ὑπάρξει. Ind. 1. ὑπῆρξε. part. ὑπάρχον ab ὑπάρχω sum.
Ὑει pluit, Com. ὑέτευσε impluit.
Φιλεῖ solet, Imperf. ἐφίλει à φιλέω amo.
Χρὴ oportet, Imperf. ἐχρῆν vel χρῆν. F. 1. χρήσει. Inf. χρῆναι pro quo etiam χρῆν ‖. Compos. ἀπόχρη sufficit. Imperf. ἀπέχρη. F. 1. ἀποχρήσει. 1. 1. ἀπέχρησε. Inf. ἀποχρῆναι & ἀποχρῆν. Item ἀποχρᾷ, ἐπιχρᾷ & καταχρᾷ sufficit, F. 1. ἐπιχρήσει, καταχρήσει. 1. 1. ἐπέχρησε, κατέχρησε. hæc tria à χράω commodo.
Deniq; Personalia ferè omnia passiva & passivè significantia formam Impersonalium induere possunt, ut φαίνε apparet, χειροτάται ventum est, βέβροντα tonat, ἀστράπτε fulgurat, νίφε ningit, &c. ‖. Similiter & Participia neutra verborum personalium; ut ἐπελθόν μοι, ὄπιον μοι venit mihi in mentem.

*(pag. 22.) * Verbalia

Oriuntur à temporibus (ſæpè inuſitatis) Indicativi abjecto augmento,& terminatione poſt characteriſticam mutatâ. Fiunt ex tribus perſonis ſingularibus perfecti paſſivi, primâ tantum reliquorum.

Ex Perfecto paſſivo

Derivativa terminationes habent peculiares; *propter certam characteriſticam, quam à perſonis accipiunt, à ſingulis unam: nempe à* 1â, *μ* 2â, *σ* (*ξ etiam & ϕ, in quibus σ includitur*)· 3â, *τ· per quas tres facile inter ſe diſtinguuntur: & per eaſdem, utpote aſcititias, ab omnibus aliorum temporum.*

A Primâ perſonâ

Parturiuntur ferè innumera; in μα, μὴ, μὸς, μων, μονὴ, &c. pauciſſima in μὶν & μὸν, &c.

*Sed δεῖμος timor, ὄρμος monile.

†Accentu diſcrepantia ab his & aliis verbalium formis alibi quærantur in tractatu accentuum.

* Barytona dicuntur quæ in priore ſyllaba pictum habent accentum; diſſyllaba in penult. hyperdiſſ. in antepenult.

Maſc. { Oxyt. 1°. in * μὸς ut Ψαλμὸς pſalmus; 2°. in μὸς ut κεραμὸς figulus. Paroxyt. 1°. in μων ut πνεύμων pulmo; 2°. in μαξ ut κλίμαξ climax.

Fœm. { Oxyt. 1°. in † μὴ (præcipuè impurum) ut γραμμὴ linea; 2°. in μὶν ut σταμὶν ſtamen; 3°. in μονὴ ut πλησμονὴ ſatietas.

Neutra. { * Baryt. in μα ut σφάλμα erratum; βρῶμα cibus; ποίημα poema. Oxyt. in μὸν r. ut ἐρετμὸν remus.

Active ſignificant fere omnia in μὸς μος, & Adject. in μων, reliqua potius paſſive.

A Secundâ perſonâ

Nonnulla in σ, ξ, ϕ, plurima in α, ία, ις, ᾱ, ιᾱ, ιμος, pauca etiam in ίων, ίας, όσων ᾱ, αγον, αρ poſt σ, ξ, ϕ.

Maſc. { Paroxyt. 1°. in ίων ut ἐργασίων agricola; 2°. in ίας ut ταραξίας turbulentus.

Fœm. { Baryt. 1°. in α ut δόξα opinio; 2°. in ις εως ut ποίησις poeſis, λῆξις ceſſatio, σκέψις contemplatio: ſed * Oxyt. in ὶς ίδος ut ἄψὶς connexio. Paroxyt. 1°. in ία ut δοκιμασία probatio: 2°. in η ut ἄση nauſea: 3°. in ίνη ut ἀξίνη aſcia.

Neutra. { Proparoxyt. in αγον ut λεῖψανον reliquiæ; Baryt. in αρ ut κνῖσαρ cultellus.

Eadem differentia accentus obſervanda eſt in verbalibus quibuſcunque in ις, aliorum temporum.

Varii

Varii generis;
- Oxyt. in σ, ξ, ψ, monosyllaba ut χρὼς *color*, κλεὶς *clavis*, &c. σκὼξ *vermis*, φεὶξ *spuma maris*, &c. σὴψ *seps*, ῥὶψ *vimen flexile*, &c.
- Oxyt. in ὴς & ὼς, composita præcipuè ab α, ut ἀκμὴς *indefessus*, ἀγνὼς *ignarus*.
- Paroxyt. polysyllaba in ξ vel ψ, ut κήρυξ *præco*, ἕλιξ *volumen*.
- Proparoxyt. in ιος, ιμος, ὁσιωτ, &c. ut καθάρσιος *purgatorius*, ὁρᾶτος *visibilis*, λαπάσιος *berilus*, &c.

Varii accentûs in ὸς ut πέτασος *galerus*, ἄψὸς *compages*, καμψὸς *curvus*.

Hæc verò possunt deduci à futuro 1°. activo, quoniam utriusque characteristica est eadem.

Active, pleraque in α, ία, ις, ίας, ιος, ίων: passive potius reliqua.

A Tertiâ personâ

Penè innumera in τὴρ, τωρ, τις, τὺς, τρὸς, τέος, τὺς, multa in τὴ, τὼ, τρα, θρα, τις, τὺς, θὺς, θρον, τήριον.

Masc.
- Oxyt. 1°. in τὴρ ut δοτὴρ *dator*, 2°. in τὴς ut χειστὸς *unctus*, 3°. in τρὸς ut ἰατρὸς *medicus*, 4°. in τὴς Oxyt. hyperdissyllaba ut ποιητὴς *poeta*, paroxyt. dissyllaba ut δεικτὴς *demonstrator*.
- Paroxyt. 1°. in τὼρ ut ῥήτωρ *orator*, 2°. in τέος ut γραπτέος *scribendus*.

Fœm.
- Oxyt. 1°. in τὺς ut ὀρχηστὺς *saltandi ars*. 2°. in τὴ ut γλωττὴ *ortus*, (ε pro η pag. 104.) 3°. in τὼ ut Ἐρατὼ *Erato*.
- Paroxyt. 1°. in τρα ut ὀρχήστρα *orchestra*, 2°. in θρα ut κολυμβήθρα *piscina*.
- Baryt. in τις, τως ut λῆστις *oblivio* sed τὶς & τεὶς, ίδος, ut ῥυτὶς *ruga*.

Neutra.
- Oxyt. in τὸν, φυτὸν *planta*.
- Baryt. 1°. in θὸν ut Ἀθηνᾶθὸν *minerval*, &c. 2°. in θρον ut βάθρον *scala*, 3°. in θλον ut ἠνίοθλον *ortus*, 4°. in τήριον ut ποτήριον *poculum*.

Active pleraque in τὴρ, τωρ, τις, θὺς, τὺς, cætera potius passive. In τρα finita locum, in τυς poetica artem denotant.

A cæteris temporibus

Derivata non constituunt distinctas classes, quia vel numero pauca sunt, vel terminatione certa non distinguuntur.

Ex perfect. act. & Indef. 1. manantium numerus perexiguus est, terminatio distincta propter characteristicas χ, φ, κ, θ, &c. literas ascititias.

Ex perf. activo Oriunda, ante terminationem habent

Κ, φείκη, ία, *horror*, &c. λάικὸς, ὰς, *albus*, a, &c. κ sæpissimè pro χ ut φυλακὴ *custodia*, μαλακὸς *mollis*, &c.

Χ, ut διδαχὴ *doctrina*, μολόχη *malva*. *pag. 106.

Φ, ut βλέφαρον *palpebra*, βλέφαρις *cilium*, κρύφιος, αῖος *occultus*, κυφὸς *incurvus*, κύφων *cataſta*, κόλαφος *colaphus*, &c.

Ex Indef. 1°.

Pauciora; ex act. θήκη *repositorium*. paſ. σταθερὸς *ſtabilis*, ἑφθὸς *coctus*.

Ex Præſ. Indef. 2°. act. Perf. med.

Ingens exoritur multitudo verbalium: quorum terminatio & characteristica minus inter se discrepant. Quædam tamen orta ex Indef. & perf. medios vocales habent inter se diversas; consonas vero & vocales diversa à verbalibus præsentis; juxta reg. pag. 44. 51.

Maſculina Oxyt. in ευς (*fiunt potissimum*) à * p. m. ut τομεὺς *sector*. Rariùs à p. ut ἐπιμελὴς qui rem ſummo ſtudio urget, & ab I. 2. ut παφλὸς *pollinctor*.

* P. *significat præsens.* P. m. *perfect. medium.*

Paroxyt. 1°. in ίας, υ. à P. ut θλιβίας *Eunuchus*. ab In. 2. ut ταμίας *promus*. à P.m. ut ὑψίας *altilis*. 2°. in ης, υ. à P. ut κλέπτης *fur*, &c. 3°. ης, ητος, à P. ut ἕρπης *hulcus*. ab I.2. ut φάνης *sol*.

Fœminina; Oxyt. in ώ, à P. ut πειθὼ *ſuadela*. in εδὼν vel ηδὼν, à P. ut σηπεδὼν *putredo*, τερηδὼν *teredo*.

Paroxyt. 1°. in έα, à P. ut θέα *ſpectaculum*, ab I. 1. ut ἰδέα *idea*. 2°. in ία, à P. ut φιλία *amicitia*, ab I. 2. ut ἁμαρτία *peccatum*.

Baryt. in ις, à P. ut δυνάμις *potestas*, ab I. 2. ut χάρις *gratia*, à P. m. ut μῆνις *ira*.

Varii accentûs;

* Sed ἕδρα *ſedes*.

In α {
- Baryt. à P. ut ἀξία *assula*, &c.
- Oxyt. à P. m. (præcedente * ς thematis) ut φθορὰ *corruptio*.
- Paroxyt. in εία, à P. in έω, ut βασιλεία *regnum*, reliqua ſunt proparoxyt. ab I. 2. ut ὠφέλεια *utilitas*, &c.

Oxyt.

In η { Oxyt. (præeunte characteriſticâ temporis) à P. ut ἀπειλὴ *minæ*. à P. m. ut τομὴ *ſectio*, ab I. 2. ut φυγὴ *fuga*.
Paroxyt. reliqua 1°. in άνη à P. ut θηγάνη *cos*. ab I. 2. ut χοπάνη *. 2°. in λη (non præcedente ω) à P. ut ζεύγλη *jugum*, αἰθάλη *fuligo*, * ξυάλη *radula*. Sed oxyt. in ωλὴ, ut εὐχωλὴ *preces*.

* Sed ζοανή.
* Sed θυηλὴ *ſacrificium*.

Neutra

Proparoxytona ferè omnia in ον, eaque 1°. in αρον à P. ut δρέπανον *falx*. ab I. 2. ut κόπανον *piſtillum*, à P. m. ut χόανον *vas fuſorium*. 2°. in ιον à P. ἐρείπιον *rudera*, &c. 3°. in λον præcedente α, ε, ω; à P. ut πτύαλον *ſputum*, &c. δείκελον *imago*, &c. εἴδωλον *idolum*, & λιον ab Ind. 2. ut ἑδώλιον *ſedes*.

Antecircumflexa in εῖον, à P. ut μαντεῖον *vaticinium*.

Barytona in υ, à P. ut γλάφυ *antrum*; à P. m. ut δόρυ *haſta*.

Varii generis & accentûs

In ος {
Præcedente characteriſtica temporis: à P. ut βοηδὸς *auxiliator*, πλῆθος *multitudo*, &c. ab I. 2. ut ζυγὸς *jugum*, ἄγγελος *nuntius*, &c. à P. m. Baryt. ſubſtant. ſi paſſivè ſignificent ut λόγος *ſermo*. Oxyt. ſi ſignificent activè ut σκοπὸς *ſpeculator*. item adject. ut λοιπὸς *reliquus*.

2. Præcedente quâvis alia litera. {
Oxyt. 1°. in λὸς à P. ut ἀπατηλὸς *fallax*. ab I. 2. ut ἁμαρτωλὸς *peccator*. 2°. in νὸς à P. ut τερπνὸς *jucundus*. ab I. 2. ut πειθανὸς *perſuaſorius*. 3°. in ρὸς à P. ut λαμπρὸς *ſplendidus*. 4°. in τὸς, * ab I. 2. ut κοπτὸς *planctus*. à P. m. ut τοκετὸς *puerperium*.
Paroxyt. in λέος à P. ut θηγαλέος *acutus*. ab I. 2. ut καμπαλέος *incurvus*.
Propar. innumera in ιος, ιμος &c. à P. ut ἄρκιος *ſufficiens*, δόκιμος *probatus*, &c. pauca in δος, à P. ut διδάσκαλος *præceptor*.

* Sed κάματος *labor*

Pauciora ſequentia:

In λω Paroxyt. à P. ut εἴρλω *qui fari cœpit*.

In ξ Oxyt. monoſyllaba; præcipuè à P. m. ut φλὸξ *flamma*, ſic

Comp.

Comp. ut ἀποῤῥῶξ *abruptus*. Paroxyt. reliqua; à P. ut λάλαξ *loquax*, &c.

In ῥ Oxyt. 1°. in ἠῤ, à P. ut αἰθὴῤ *æther* vel *caligo*. 2°. in εἰῤ, ut φθεὶῤ *pediculus*. Paroxyt. in ωῤ, à P. ut ἔλδωῤ vel ἐέλδωῤ *desiderium*, ab I. 2. ut ἕλωῤ *præda*. Baryt. in αῤ, à P. ut ἄλειφαῤ *unguentum*, &c.

In ας, ης, υς, ως, ως. Imparisyllabica. 1°. in ας. Oxyt. Fœm. à P. ut βοσκὰς *pascens*. ab I. 2. ut φυγὰς *profugus*. à P. m. ut ἀμοιβὰς *alterna*. Baryt. neutra à P. ut πέρας *pellis*, &c. 2°. in ης Oxyt. Adj. à P. ut σωτεχὴς *continuus*. ab I. 2. ut ἐλλιπὴς *defectivus*. 3°. in ὺς Oxyt. Adject. à P. ut βειθὺς *ponderosus*, &c. Paroxyt. Substant. à P. ut ἄλυς *oberratio*. 4°. in ως Paroxyt. à P. ut γέλως *risus*: sed αἰδὼς *verecundia*. 5°. in ως Oxyt. à P. m. ut ὀδὼς *dens*.

Verbalia Anomala

Paucula videntur alio modo deduci; ut ὗετὸς *pluvia* ab ὕειν. ῥέεθρον, & ῥεῖθρον *fluentum* à ῥέεσθαι ῥεῖν. ἴδμων *sciens* ab ἴδμεν (pag. 86.)

Nonnulla retinent augmentum, ut ἕσμα *vestis* ab ἑσθμαι. Alia dialectum, ut φάσμα *spectrum* à πέφασμαι. ὀδωδὴ *odor* ab ὄδωδα.

A quibusdam auferuntur, aliis inseruntur, in nonnullis mutantur vocales vel consonæ.

1°. Auferuntur; ε ut πίστις *fides* à πέπεισμαι. η ut φίλτρον *philtrum* à πι- * Vide φίλη. μ ut * ἀλοιμὸς *tectorium* ab ἤλειμμαι. σ ut γνώμη infrà. *sententia* ab ἔγνωσμαι. υ & σ ut κρότος *pulsus* à κέκρυσμαι.

2°. Inseruntur; υ ut κραυγὴ *clamor* à κέκραγμαι. κυρὰ *tonsura* à κέκορμαι. γ ut βρόγχος *guttur*, à βέβρεγμαι. sic σῆριγξ *fulcrum*, &c. θ ut σταθμὸς *statio* ab ἕσταμαι. ν ut τέκνον *filius* ab ἔτεκον. σ ut μνῆσις *memoria* à μέμνημαι. τ ut ἀτμὸς *flatus*, ἄϋτμον *halitus*, ab inusit. perf. verborum ἄω, ἀύω.

3°. Mutantur; α in ω vel ο ut ἀγωγὴ *ductio* ab ἤγαγον. ὄρχαμος *princeps* ab ἄρχω. ε in ῃ vel ι, ut οἰκτειρμα, οἰκτιρμὸς *misericordia* ab ὤκτιρμαι. η in ε, ω, ut γένεσις *generatio*, à γεγένημαι. ἀρωγὸς *auxiliator* ab ἀρήγω. ω in ο ut βίοτος *vita* à βεβίωμαι. ο in ω ut δωτὴς *dator* à δέδομαι. ει in οι ut ἀλοιμὸς *tectorium*, ab ἤλειμμαι. υ in ευ ut σπευδὴ *festinatio*, à σπούδα. γ in χ ut δραχμὴ *drachma* à δέδραγμαι. μ in ν ut παίγνιον *ludicrum* à πέπαισμαι. χ in κ ut ῥάκος *lacera vestis*, ab ἔῤῥηχα, (verso etiam η in α). ϛ in σ, ut σκαπάνη *fossio* ab ἔσκαϛον.

In verbalibus 1α. *persona Perf. pass. resumitur quandoque* ε *pro* α; ut θρέμμα, σπέρμα à τέθραμμαι, ἔσπαρμαι. & consona thematis interponitur ante μος, ut ἀρδμὸς *irrigatio*, ab ἤρμαι.

Interdum

Interdum mutatur ſpiritus, ut ἁρμὸς *coagmentatio* ab ἄρω· ὅρμος *monile*, & ἔρμα *fulcrum* ab εἴρω· tranſponuntur etiam literæ ut φάσγανον *gladius* ab ἔσφαγον.

Ex verbalibus orta

1°. Oxytona Maſcul. in ιχὸς, ὼν, &c. Fœmin. in υλὶς, τεὶς, &c.
2°. Paroxyt. Maſc. in πίας, ὤδης, εις *purum*, &c. Fœm. in ϑα, ϑεα, ίνδα, ότης, ία, ύτης, οσυνη, ήλη, &c.
3°. Proparoxyt. Maſc. & Neut. in ος & ον (præcipuè purum) & όσυνος, όσυνον, &c. Fœm. in εια, τειρα, τέρεια, οινα, &c.
4°. Antecircumflexa in αῖος, εῖον, &c. Barytona in αιος.

Derivantur hæc ex recto vel ex genitivo.

Ex recto

Verbalia in
- της — parturiunt alia in πις, βις (pag.22.) τεια, οινα (pag.23.) υλις (pag.24.) &c.
- της vel τηρ — τειρα (pag.23.)
- ὴς, ές — εια ut ἀμέλεια *negligentia* ab ἀμελής. quædam in ια, ut δυσωρεγία *infelicitas* à δυσωρεγής.
- ος — ότης ut τερπνότης *jucunditas* à τερπνός.
- ις vel ος — ια ut ἀγγελία *nuntium*, item ἀγγελίεια (pag.23) ab ἄγγελος· προδόσια *proditio* à προδόσος· præcipue compoſita ab α δυς & δ, ut ἀπιστία ineredulitas, εὐταξία ordo ratus.

Finita in ανσις, *activæ ſignificationis parturiunt alia in* ασία *ſignificantia paſſive, ut* θέρμανσις calefactio, θερμασία calor.

Ex genitivo

Verbalia in
- της — pauca in τέρεια (pag.23.) in τηεὶς ut βλυσηεὶς ſcaturiens, quaſi à βλυσήρ. Multa in τήεις, ια, ιον, ut σωτήεις, ιον ſalutaris, εις σωτήεια ſalus, à σωτὴς, ῆρος.
- πως — quædam in πειον πείον, ut ἱσπειον hiſtoria, ἱσπείον argumentum, ab ἵστωρ, ορος.
- μα — in πίας ut βαυμαπίας ſaucius, à τραῦμα, ατος. in τὰς ut γραμματὰς ſcriba, à γράμμα, ατος.

Localia

Localia in ὰν fiunt ex genit. pl. ut κλαυθμῶν *locus flentium*, à κλαυθμὸς, ῶν.

E recto vel genitivo derivantur multa.

In ικὸς *præcipue ex recto* in ης vel ος ut κριτικὸς *criticus*, à κρίσις. λογικὸς *rationalis* à λόγος. plura *ex genit.* à μων, μονος ut ἡγεμονικὸς *princeps* ab ἡγεμών, μονος. & ab ως ορος, ut ῥητορικὸς *rhetoricus*, à ῥήτωρ, ορος, &c.

Derivativa quæcunque in ικος, *præposito* α, abjiciunt ικ, & retrahunt accentum ut ἄλογος *irrationalis* à λογικός. Itaq; voces illæ Ciceronis (ad Attic. 8.) ἀπολιτικώτατος & ἀστρατηγικώτατος & apud Laertium (l. 7. Cleanthes) ἀφύσικος *ineptus, obtusæ indolis*, videntur depravatæ.

In ὁσιμος, οσίμη, ὁσιμον: *ex recto* in ος ut γηδόσιμος *lætus* à γῆθος. plura *ex genit.* à μὴν, μονος, ut μνημοσύνη *memoria*, μνημόσυνον *memoriale*, à μνήμων, ονος, &c.

In ις purum, ώδης, ώτης, &c. *ex recto*, ut τιμίης *honorabilis* à τιμή· καματώδης *laboriosus* à κάμα]ος· ἀγγελιώτης *nuntius*, ab ἄγγελος. *ex genit.* ut φλογόεις *flammeus* à φλὸξ, γός. αἱματώδης *sanguinolentus* ab αἷμα, τος, &c.

In α, η, ις, (pag. 22.)

Innumera denique alia diversimode variata in ος ος ον (*præcipue purum*) *juxta has formas*: ut δίσμιος vinctus, κηδεὸς charus, ἀμοιβαῖος mutatorius, κραταιὸς fortis, γελοῖος ridiculus, αἰσχυντηλὸς verecundus, κονίσαλος pulvis, τρόπαιον trophæum, μνημεῖον monumentum, ῥησίδιον dictiuncula, &c.

* (pag. 22.) * Participialia

Ex participiis oriuntur.

1°. Absque omni mutatione, ut ἄρχων *princeps*, παρασὰς *postis*, εἱμαρμένη *fatum*, &c.

2°. Mutato

Accentu: ut δεξαμενὴ *receptaculum*, δράκων *draco*, &c.

Inflexione: ut αἴθων, ωνος *ardens*, κυὼν *canis*, καύσων *æstus*, σταγὼν *stilla*, &c.

Accentu & Inflexione: ut ἀρηγὼν ὀνος *auxiliator*, κλὼν, ωνὸς *surculus*, κλύδων ωνος *fluctus*, &c.

Intermediis etiam literis, ut ἀηδὼν *luscinia*.

Terminatione: *Oxyt.* in ις paragog. ut ἀλαλκομενὶς *propulsatrix*. in της, της, ut ἐθελοντὴς, της, *voluntarius, ria. paroxyt.* in ία, ut ὐσία *substantia. proparox.* in ιος, ut ἐθελόσι]ος *voluntarius.*

His adde, ἀπατεὼν *deceptor*, ἄσμενος *gaudens*, ἀλέξανδ]ος *defensorius* à genit. ἀλέξας, αν]ος, &c.

ADVERBIA

ADVERBIA.

Primitiva

Oxyt. ἀεὶ, δῖς, ἐγγὺς, ἐκὰς, ἐπεὶ, λαὲξ, μὰ, μὴ, νὰ, νὴ, ναὶ, οἶ, ὀψὲ, πεὶν, πρόσθεν, χαμαὶ, χθὲς, χωρὶς, ὧς, ὠαὶ, ἰὲ, &c.

Item poſtpoſitiva; γὲ, δὴ, μὴν, μὶν· Poetica ἄψ, δὲω, δὴω, ἕτὸς, ἰὼ, ἰὴ, ἰὼ, &c. δὴ præpoſit.

Paroxyt. ἄγαν, ἄλις, ἅμα, ἄνδ, ἅπαξ, ἄρτι, ἄσσον, ἄχει, ἔστε, ἔπι, ἕως, ἤδη, ἡνίκα, ἡμέρα, δάμα, ἵνα, ἵκαρ, λίαν, μάλα, μάτην, μέχρι, μόλις, ὅτε, πάλιν, πάλαι, πέραν, πίλας. Poet. ἄγχι, ἄντα, ἄπερ, μέσφα, νόσφι, ὄφρα, σχέδα.

Proparoxyt. αὖριον, ἕνεκα, πέρυσι.

Circumflexa; αὖ, εὖ, εἰκῆ, ἐκεῖ, μᾶλ, νδν, οἷ, ὗ, φεῦ, ὦ, ἰὼ, &c. ὦν, *Ion.* Poet. ἦ, αἲ, ἰοὺ, &c.

Antecircumflexa; ἆρα, δεῦρο, δεῦτε, εἶτα. Poet. αὖ ψα, εἴθαρ, εὖτε, ἦκα, ἦμος, ἶρι, τῆλε.

Carentia accentu, ὡς, τοι, &c.

Poterant ex his quædam aliunde deduci, niſi quod minus utile fuerit eorum origines curioſius perſcrutari.

Particulæ in compoſitione præfixæ.

Ἀει, * βυ, ἔει, ζα, λα; item δα, λι (*cæteris rariores*) adaugent ſignificationem, & retrahunt plerumque accentum; * *Affertur* & ἵππο, *ut quorum exempla rariora ſunt apud oratores, ut* ἀειδάκρυς ἱππογνώ- *valde lacrymoſus,* βάπαις *grandis puer,* λάβρος *nimium vorax;* ὠων *qui cætera apud Poetas, ut* δαφοινὸς *valde cruentus,* ἐειαὼ- *magnifice* χὼν *altæ cervicis,* ζάθεος *admodum divinus,* λιλαίομαι *de ſe ſentit. valde volo.* Ἡμι ſignificat *ſemi*, ut ἡμιθανὴς *ſemi-mortuus.*

Νὴ & νε (*particulæ poeticæ*) privant, ut νηκερδὴς *non lucroſus,* νέφος *nubes*; rariſſimè augent, ut νήδυμος *valde dulcis,* νήχυτος *late fluens.*

Particula δυς, *difficultatem* ſeu *malignitatem*; adverbium εὖ, ſignificat *facilitatem* ſeu *benignitatem*: ut δυσάλωτος *captu difficilis,* εὐάλωτος *captus facilis*; δυσμενὴς *malevolus,* εὐμενὴς *benevolus.*

Particula α eſt vel
- Privativa στερητικὴ, pro ἄνδ; ut κακὸς *malus,* ἄκακος *innocens*; ὁρατὸς *viſibilis,* ἀόρατος *inviſibilis.*
- Conjunctiva ἀθροιστικὴ, pro ἅμα; ut ἄκοιτις *conſors lecti,* ab α & κοίτη *lectus.*
- Intenſiva ἐπιτατικὴ pro ἄγαν; ut ἀτενὴς *valde intentus.*
- Redundans πλεοναστικὴ, ut σάχυς, ἄσαχυς *ſpica.*

Particula

Particula α ſæpe adſciſcit ν ante vocalem, ut ἄξιος *dignus*, ἀνάξιος *indignus*, &c. ante conſonam, interdum γ vel μ pro ν, ut ἀγνοέω *ignoro*, ἄθεος *immortalis*: ἔει etiam aſſumit γ, ut ἐείγδουπος *valde ſonorus*: ἄγαν retinet vel abjicit ν, ut ἀγάννιφος *valde niveſus*, ἀγάκλυτος *percelebris*, ἠγάθεος (η pro α) *admodum divinus*.

Derivativa.

1. Nullâ factâ mutatione.

Imperativi verborum & caſus nominum migrant frequenter in Adverbia.

1°. Imperativi: ἄγε, εἶα, ἔα, ἀμέλγε, &c.

2°. Nomina in recto vel obliquo utriuſque numeri:

In recto: Adjectiva neutralia non rarò fiunt adverbia, ut ὀξύ, δηνεκὲς, ἄειστα, μεῖζον· duo etiam maſculina εὐθύς, ἰθύς. Subſtantiva admodum pauca, ut ἦμαρ *Heſiod*; μέγαθος *Herodot.*

In obliquis: Subſtantiva vel Adjectiva præſertim fœminina, adverbiorum naturam induunt:

In Gen. ut ὀπιπολῆς, ὀλίγου. Dat. ut αὐδῇ, ἰδίᾳ. Accuſ. (præpoſito ſæpius articulo) ut δωρεὰν, πλὴν παρέξω.

Adjectivis accenſeri poſſunt articuli, pronomina, & participia, in caſu crebriùs obliquo; ut τῇ, ἀυτῇ, σωκελόντι, &c.

2. Factâ mutatione.

Oriuntur derivativa tum ex adverbiis, tum ex aliis quibuſcunque dictionibus.

Mutantur accentus, vel ſpiritus: ἄληθες, ἑκοντὶ, σφόδρα, σῖγα, ἥσυχῇ, ἑλεὸν. *Heſiod.*

Adduntur in initio

1. Literæ, π, τ, ut πῶ, πότε, πῆ, πῶς, &c. τέως, τλίκα: poet. τῆμος, τόφρα, &c.

2. Syllabæ; ut ὅπῃ, ὅπως, ὅπνι, ὁπηνίκα, &c.

Huc referri poſſunt compoſita; ut ἔνεγγυς, παλαὶ, ἀναπαλιν, ταυτῶ, παρεῖτα, διαπαντὸς, καπόπιν, &c.

Variantur ſyllabæ in medio; cujuſmodi pleraque ſunt poetica; ut ἔκπαγλος vel ἔκπαν ab ἔκοντὶ; ῥίμφα (ab ἔρῥιφα;) μίγνυμι (à μεμίγνυμι) παρέγχυ (à παρὲκ & χέω); item ἄφνω (quaſi à φαίνω, *per metath.*)

In fine: per ablationem fiunt nonnulla: ut ἄνεω ab ἄνεως, ἀναμὶξ ab ἀναμίγνυμι. Per adjectionem aut variationem longè frequentiſſima.

Oxyt.

Oxyt. in ὶ, ut γιγνὶ, φερεί· (pleraq; ex ος facta, ut) ἀφελεὶ, ἀκονιτί· in π, ut γεωςί· in ςι, ut ἑλλωιςί· in οὶ ut παραδημεί· in δὸν ut ὁμοθυμαδόν· in ξ ut ὀθάξ· in δὶς ut ἀμοιβαδὶς· in πλὼ, ut ἐθελοντλώ. Rariora in δὴ, ut δηλαδή· in ξὺ ut μετραξύ· in χρὼ ut ἀντικρύ· in τὸς ut ὀκτώς· in ὺς ut μεσημύς· in ρὸν ut δηρόν diu.

Accentu discrepantia ab his & sequentibus formulis quarenda sunt in tractatu accentuum.

Paroxyt. exeuntia in ῶρ, πυ, ποι, πω, τοι· ut ὥσπερ, δήπου, ἁμηγέποι, ὅπω, ἤτοι· in ιω ut βύζιω· in δίω ut ἀρδίω· in ῶ ut ἄνω· in άκις, ut ἐπτάκις· in ίκα, ut αὐτίκα· Pauciora in ίνδίω ut πλατίνδίω· in δρα ut ὑπόδρα· in θρα ut λάθρα· in υ ut πάνυ (& πάγχυ p.) in ος ut πάτρος· in ωρ ut γύαλωρ· in ρώ & σὼ ut πόρρω per metaph. & φερόσω (à φερώ). in ης ut ἐξαίφνης (ab ἐκφαίνω,) pro quo ἐξαπίνης (quod magis poeticum est) per dialys. & metath.

Proparoxyt. in ον ut ἐνώπιον, σύμμεσον· in ε ut ἑκατέρωσε, ἔκποτε p. (mutata etiam litera præunte in τ ut) πάντοτε, ἐνίοτε· in αχα ut πέντακα· in ερθε ut ἔνερθε· Poetica in υδις ut ἄμυδις. huc refer ἀντικρυς.

Circumflexa: in ῦ, αχῦ, αχῖ, αχῶς, ut ἀγχῦ, παντακχῦ, παντακχῖ, παντακχῶς.

Antecircumflexa: composita ab αὖ exeuntia in ις, ut αὖτις, αὖθις· ab ἦμαρ, ut ἐννῆμαρ, &c. item δῆτα, τῆτα, τῆτες, &c.

Varii accentûs: in ως ex genit. pl. in ων, (servantia accentum primitivi)· ut ἀκειβῶς, ἡδέως· in δα ut, κρύβδα, ἀναφανδά· in ας ut ἀνδραχᾶς, ἀπρέπμας· in ις ut ἀμφὶς, μόγις· in η ut ἐπειτὴ, πάντη· in οι ut ἄρμοι, οἶκοι.

Barytona finita in

Δε, γε, δα, * θεν, θι, ζε, τε· & poet. in κε, φι, plerumq; sequuntur accentum dictionum quibus adduntur, ut οἶκαδε, εὖγε, ἔνθα *, ἄνωθεν, οἴκοθι, ἀθήναζε, ἐραγόσε, ἄλλοτε, εἰσόκε, ἐωυῆφι, α præcipuè ex neutris in έα (abjecto ε) ut τάχα, ὦκα, ἄμμιγα, &c.

* Significantia *de*, ex. * Sed δηθά.

Nonnulla sunt dicatalecta, finita plerumque in consonam ante vocalem, & in vocalem ante consonam.

Ante consonam { ὲ interdum ὲχί; ὅτω — ἄχει, μέχρι (interdum ἄχει ante ὲ, ῆς, &c.) — Poetica in θε, κε, φι — ὁπόθε, εἰσόκε, νόσφι }

ante vocalem { ἐκ, *ante aspiratam* ἐχ, ὅτως, *sed* ὅτωσι *ante utramque*. — ἄχεις, μέχεις. — in θεν, κεν, φιν; ut ὁπόθεν, εἰσόκεν, νόσφιν. }

Legitur ὲ *ante vocalem.* Il. C. v. 392.

Ante

Ante utramque πόραν, ἰδύς, ἀδρέμας, & poet. μεσηγύς, μεσσηγύς, ante consonam frequentiùs πέρα, ἰδύ, ἀτρέμα, μεσηγύ, μεσσηγύ. Apud Poëtas sæpe σ finale abjicitur ex ακις ante consonam ut πολλάκι, ὀνιάκι: negligitur etiam σ ante θεν vel θε; ut ὅπιθεν, ε, ὄπιθι, ε, ab ὄπις: ἔκτοθεν, ε, ἔκτοθι, ε, ab ἐκτὸς, &c.

Quædam terminantur in ὶ & εἰ, ut ἀναιμωτὶ & ἀναιμωτεί.

Adverbia Quædam specialem habent comparationem: formant enim

Comparat. { Paroxyt. in τέρω. Antecircumflex. in ον præcedente duplici τ, ασ, λλ. } Superlat. { Parox. in τατα { ἄνω, ἀνωτέρω, τάτω. πέρα, αιτέρω, τάτω. πάρος, οιτέρω, τάτω. Proparoxyt. in ιστα; ut ταχὺ, θᾶσσον, θᾶσσον, τάχιστα· μάλα, μᾶλλον, μάλιστα.

Pro Varietate significationis classes adverbiorum constitui possunt penè innumeræ, quarum insigniores brevitatis causâ reduci possunt ad duo summa genera, Qualitatis & Quantitatis.

QUALITATIS ποιότητος. Primit. ut ἐῦ *bene*, λὰξ *calce*, ἴφι *fortiter*, εἰκῆ, μάτην, μάψ, *frustra*, ἠρέμα *quiete*, ἐτὸς *temere*.

Derivativa; pleraque orta ex neutris ut ὀξὺ *acute*, ἄριστα *optime*, ὁποῖα *qualiter*, &c. in ως ut ἀκριβῶς *accurate*, παραβόλως *temere*, ἐρρώστως *firmiter*, πῶς *quodammodo*, ὅπως *quoquo modo*; Pleraque in ι (non paragogico) ut ἑκοντὶ (ἔκητι vel ἔκατι p.) *sponte*, ἀκονιτὶ *sine pulvere*, ἀκροποδιτὶ *suspenso gradu*: in ισι ut ἀνδρεισὶ *viriliter*, in ει, ut ἀναιμωτεὶ *sine sanguine*. in δὸν ut ὁμοθυμαδὸν *unanimiter*. in δὶν ut ἄρδὶν *alte*. in τὶν ut ἐπιλοιπτὶν *ultro*. in ξ ut ὀδὰξ *mordicus*, ἀναμὶξ *mixtim*. in δὶς ut ἀμοιβαδὶς *vicissim*. in δα, δρα, α, ex verbo præcipue oriunda, ut κρύβδα *occulte*, ἀναφανδὰ *manifesto*, ἰσχνόδρα *torvè* (ab ὑφορόω) κρύφα *occulte*, σῖγα *tacite*.

Innumera item alia incertæ terminationis qualia sunt δωρεὰν *gratis*, ἡσυχῇ *quiete*, αὐτοπεδία *pedibus tantum utendo*: ἁρμοῖ *congruenter*, πῇ *quodammodo*, ὅπη *quoquo modo*, Poet. ἐλεὸν *miserabiliter*, ἄνευ *mute*.

Composita ἐξεπιτηδὲς *data opera*, ἀδαπανῆς *inaniter*, παραβόλως *temere*, ἐπαυτοφώρῳ *in ipso facto, manifesto*, ἐκποδὼν *e via*, ἐμποδὼν *impedimento*, ὀρθόργυε *e re*, ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν *e contrario*, ἀμῆχε, ἀμηχάνη, ἀμηχάνως, ἀμωχάνως *quodammodo*, ἀμοχθί *uno modo*, ὁπωδήποτε, ὁπηδήποτε, ὁπηδηποτοῦν, ὁπωσδὴ, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπωσοῦν (vel ὅπως ἂν) ὁπωσοῦν, ὁποιδήποτε *quomodocunque, utcunque*, ἀτρέμας *intrepide*, Poet. ἐπὶ γόνυ *in genua*, καθ' ἡλικίαν *pro virili*.

His

His adde formulas propter significationem adverbiales, ὅπη ἔν, ὅπη ἄν, ὅπη ποτε, ὅπως ἄν, ὅπως ποτε quomodocunque, ἔῤ ὅπη, ἔστιν ὡς quodammodo, ὅπως ἔτυχε, ἐκ τῦ εἰκῆ, ἐκ τῦ παραβόλυ temere, ὃν τρόπον quomodo, ὅντινα τρόπον, ἔστιν ὃν τρόπον quomodocunque, εἰς τὸ φανερὸν, ἐκ τῦ φανεροῦ, ἐμφανῶς, vel φανερῶ, ἐκ τῦ φανερῶ vel ἐμφανῶ, πρὸς vel εἰς τὸμφανὲς manifesto, ἐκ τῦ ἀνηπίυ, ἐξ ἀ προσδοκήτυ inopinato, ἐκ ταὐτομάτυ fortuito, ἐκ τῦ τεθαῤῥηκότος confidenter, ἐξ ἐπίμυ sponte, πρὸς ἀγαθῦ, πρὸς καλῦ, εἰς καλὸν, ἐν καλῶ, πρὸ ὁδῦ commode, πρὸς κακῦ incommode, πρὸς τρόπυ, κατὰ τρόπον decenter, ἀπὸ τρόπυ indecenter, πρὸς ὀργὴν iracunde, ἐν δίκη juste, κατ' ἀκρίβειαν diligenter, παρ' ἀξίαν indigne, ἐκ τῦ σπυδαίυ serio, πρὸς ἀλλήλων mutuo, ἐπὶ ματαίῳ frustra, πρὸς πόδα congruenter, &c.

Referuntur ad hoc Genus duæ aliæ classes:

Similitudinis ὁμοιότητος. ὡς ut, interdùm *sic*. Derivat. οἷον, οἷα, οἷος quasi, ut, (interdum *sic*) ἕτω, ἕτως, ἕτωσι *sic*, ὁμοίως similiter. Compos. ὡσεί, οἱονεί, ὥσπερ, ὡσπερεί, ὥσγε, καθό, καθά, καθάπερ, καθαπερεί, καθώς, καθόη, ὡς δὲ sicut veluti, ὡσαύτως, τὸ δὲ similiter, ἤπερ, prout. Poet. ἧυτε, ἠύτε, ἠύτεπερ sicut, τὸ κε hoc modo, ὁμῶς similiter.

Ὡς ἄν, ὥσπερ ἄν, ὡς δή, καθάπερ δή, ὡς ἔν, ὥσπερ ἔν, ὡς γέν, ὡς ἐνδή, ὥσπερ ἔν δή, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, καθάπερ ἂν εἰ, (rariùs conjunctim ὡσανεί, ὡσπερανεί, καθαπερανεί,) ὡς ἄρα, ὥσπερ ἄρα, ὡς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὡς ἂν δηλαδή, ὡς ἂν δήπυ, ὡς ἂν δήπυθεν, *ac si, quasi, ut*, (& in initiis sententiæ) *quasi vero*, οἷά περ *sicut*, ἕτω δή, κατ' αὐτὰ, ἐφ' ἓν *sic pariter*.

Causæ αἰτίας. ἕνεκα, χάριν, (Poet. ἕκητι) *gratia*, κατὰ πολλὰ *multis de causis*.

QUANTITATIS ποσότητος sive Mensuræ μέτρυ. Prim. ἄλις *satis*, ἄχρι, μέχρι, ις, *usque*. Deriv. ἴσον, ἴσα, ἰσάκις *æqualiter*, τόσον, τόσε, τόσσον, τοσοῦτον, τοσοῦτο *tantum*, ὅσον, ὅσῳ, πόσον, πόσῳ *quantum*, μέγα, πολὺ *multum*, πολλῷ, & Poet. πολλὸν *multo*.

Μέχρις ἕ *usque*, κατὰ πόσον, ὁπηοσονῦν *aliquanto*, παρὰ τοσοῦτον *tanto*, ὅπηπερ ἴσης (& conjunctim ὁπηοσηπερ) ὁπῆ ἴση, ὁπῆ ἴσις *æqualiter*.

Huic generi subjiciuntur classes omnes sequentes.

Amplificationis ὑπερβάσεως. Primit. ἄγαν, μάλα, λίαν, *valde*, καὶ etiam. Deriv. μέγα, πολύ, πολλῷ *multum, multo*, πλείω, μείζω *magis*, πλεῖστα *plurimum*, μακρῷ *longe*, σφόδρα, σφοδρῶς, πάνυ *valde*, ἄκμηλα *ad summum*, σφοδρότητος *vehementer*, ὑπερφυῶς *supra modum*, ἐνδελεχῶς, ὑπερβολικῶς, ῥᾳδίως *admodum*, ἄρδην, διαμπερὲς *penitus*. ἄδην, ἐπικλύδην *abunde*, παντελῶς, παμπάνυ, παντάπασι, -ιν (ante conf.

&c. p. 109.) omnino. Compos. ὑπερφέρειν, ὑπερλίαν multo magis, παμπαν omnino. Ionic. μέγαθος valde. Poet. κάρτα valdè, ὄχα & ἔξοχα præcipue, παντυθὴν toto impetu, πάμπαν omnino. Interdum σφόδρα funditus, ἀντικρὺ penitus, ἔμπης vehementer, σφοδρὸν, διαφορὸν penitus. Οὐχ ἧσσον, οὐχ ἧκιστα, ὡς μάλιστα, ὡς ἐλάχιστα potissimum, ὑφ' ὀλίγῳ multum, πολύτη vehementer, ὡς καὶ, (interdum ἐπεί, ἐπειδή) ὥστε, ὅπ, ὡς ὅπ, ὡς οἷόντε, ὅσον, ἢ δυνατόν, ὡς δυνατόν, ὅπως, sequente superlativo, saltem quoad significationem) quam, perquam, ut ὡς vel ἢ μάλα vel μάλιστα, ὥστε μάλιστα, ὅπ μάλιστα, ὡς ὅπ μάλιστα, ὡς οἷόν τε μάλιστα, ὅσον μάλιστα, ὡς δυνατὸν μάλιστα quam maxime, ἢ δυνατὸν βέλτιστα quam optime, ἐπεί, ἐπειδή, vel ὅπως τάχιστα quam citissime: ὡς ὅσον, ὡς σφόδρα, post quædam positiva, viz. θαυμαστῶς vel θαυμαστόν, θαυμασίως vel θαυμάσιον, ἀμηχάνως, ἀμήχανον, ut θαυμαστὸν ὡς, θαυμασίως ὅσον, ἀμηχάνως ὡς σφόδρα immane quantum: ὅπ, ὅσον sequente accusativo neutro, ut ὅπ τάχος quam cito, ὅσον ἀνήρ pro virili. Περὶς ὑπερβολὴν, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ὑπερβολὴν, ὑπὲρ ὃν τὸ θειότατον supra modum excellenter, ὡς πολύ, ὡς τὸ πολύ, ὡς ὅπὶ πολύ, τὰ πολλά, ὡς τὰ πολλὰ, ἐς τὰ πολλὰ plerumque, μακρῷ τὰ πάντα longe omnium, ὅπὶ πολύ, εἰς μέγα valde, κατ' πολύ, παρὰ πολύ, (rariùs καθ' πολὺ, ὅπὶ πολὺ) ὅπὶ πλεῖον (ὅπὶ πλεῖον & ὅπὶ πλέον,) ὅπὶ μᾶλλον, ὃν θειότατα μᾶλλον, μᾶλλον ἀεί, παντὸς μᾶλλον, ὃν ἀφισαμένης multo magis, magis magisque, θεὶ πολλῷ magni, θεὶ πλείονος, ὅπὶ πλείονος δεῖν pluris, θεὶ πλείστου plurimi, τὸ μὲν σύμπαν, τὸ παράπαν, εἰς ἅπαν, ὃν παντός, θεὶ παντός, ἀντὶ παντός, κατ' πάντα, εἰς πᾶς, ὃν παντὸς τρόπου, εἰς τέλος, ἢ μάλα γε omnino, imprimis, τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα, ὅπὶ πλεῖστον (sæpiùs ὅπὶ πλεῖστον) τὸ μέγιστον, τὰ μέγιστα, εἰς μέγιστα, εἰς τὰ μέγιστα, εἰς τὰ μάλιστα, τοῖς μάλιστα ὁμοίως, ἢ τὸ μέγιστον, κᾶν μάλιστα, πολὺ μάλιστα, πάντων μάλιστα, μέγιστον δὴ ἢ ἧκιστα ut plurimum, quam maxime, κατ' τὸ ἐνδεχόμενον, ὃν τῆ ἐνδεχομένων, ὡς ὃν τῆ ἐνδεχομένων, ὡς ὃν τῆ ἐγχωρούντων, ὡς ὃν τῆ ἁρμοττῆ, pro virili, quam optime, θεὶς ἀφθονίαν abunde, εἰς τὰ ἔσχατα summe, μεῖζόν τι θεὶς, ἢ θεὶς paulo amplius, ὃν χειρὸς, ὅσα γε ἂν ἦν δυνατόν, ὅση δύναμις γε παρῆν pro virili, πολλῷ vel πολλῷ γε δεῖ, ὑφ' ὀλίγου δεῖ, ὑφ' ἑνὸς multum abest.

Diminutionis μειώσεως. Prim. ἧκα. sensim, σχεδὸν fere, μόλις vix, γε saltem. Derivat. παρὰ σμικρὸν, μόγις vix. μικρὸν, μικροῦ, μικρῷ, ὀλίγου, ὀλίγον, parum, paulo, λίγδην, ὀλιγδην, ὀλιγοστὸν, ὀλιγοστῶς, ἀκριβῶς, ἀφαιμόως strictim, perfunctorie, ὅσον interdum fere, ἔλαττον, ἐλάσσονι, ἐλαττόνως, ἐλαττονάκις minus, ἐλάχιστον, ἐλάχιστα, &c. minime. Poet. μίνυνθα paululum, &c. Comp. ἦπ, ἠπὶ, μήπω, ἔτοιγε, μήτοιγε nedum, μογοντί, μογοντόχ, μογοντοῦ tantum non, ὁμοῦ fere, σχεδὸν saltem.

Ὅσον

Ὅσον οὔ, ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη tantum non, μὴ ὅτι μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δή, μήτοιγε δή, μητιδή, μητιγεδή, ὅτοιγε δή, μήτι δή, μήτιγε δή, οὐχ ὡς, οὐχ ὅπως, nedum, quo minus, ſaltem non, σχεδὸν ὅσον fere, οὐχ ὡς nedum, tantum abeſt, χῖ βραχύ, χῖ μικρόν, παρὰ πολύ, διὰ μικρόν, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, καθ' ὀλίγον, (παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, &c. rariùs) παρὰ βραχύ, ἐπ' ἔλαττον, ſenſim, tantillum, ὡσὶ μικρῷ vel σμικρῷ, ὡσὶ ὀλίγῳ, ὡσὶ ὀδενός, διὰ ὀδενός, εἰς ὀδέν, παρὰ θαῦλον, ὡσὶς ὀλίγον, ἐπ' ὀλίγον, ὀλίγῃ, parvi, nihili, ἐπὶ τὸ πάνυ μικρὸν, μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον, perparum, εἰς ἐλάχιστον minimum, pro minimo, ὡσὶ ἐλάττονι & minoris, ὡσὶ ἐλαχίστῳ minimi, παρ' ἐλάχιστον, παρὰ τοσοῦτον, παρὰ σχεδὸν, ἐν ὀλίγῳ, propemodum, fere, παρὰ μίαν, παρ' ἕνα uno minus, ἥττονι, ἧττον ὁλῇ multo minus, ὀδ' ἀρχῶ, ὀδὲ σχεδὸν ne tantillum quidem, πολὺ ἥκιστα, ὀ πάνυ, ὀ πάνυ τι, ὀδέν τι πάνυ, ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, ὡς ὀδέν σχῆμα, quam minime, ὀδὲ πάρεργον obiter. Poet. βαιὸν ὅσον, βραχὺ ὅσον pauxillum.

Numeri ἀριθμῷ. Prim. ἅπαξ ſemel, δίς bis. Deriv. ex cardinalibus orta, ut τρὶς ter, τετράποδι quatuor pedibus: in άκις, ut ἑπτάκις ſepties, ὁσάκις quoties, πολλάκις multoties: in χα, χῆ, χᾶ, χῶς, πλῶς, πλασίως, ut πένταχα, πενταχῆ, πενταχᾶ, πενταχῶς quinquies, διπλῶς, διπλασίως dupliciter: in χθα, ut δίχθα dupliciter. Comp. ἐφάπαξ, εἰσάπαξ ſemel, &c. ὀκτὼ τρὶς ter.

Temporis χρόνῳ. Primit. νῦν nunc, πρὶν priuſquam, χθὲς heri, ἀεὶ ſemper, αὖ, πάλιν rurſus, ἔτι adhuc, poſtquam, ἅμα ut primum, ἕως τε donec, ἀρτι nuper, ἕως quamdiu, ἤδη jam, θαμὰ crebro, ὀψὲ ſero, πάλαι olim, ὅτε, ἐπεί, ἡνίκα quando, αὔριον cras, πέρυσι anno ſuperiore. Poet. δηὖ diu, ἦμος quando, ὄφρα quamdiu, μέσφα donec, αἶψα, ἐξαπίνης, σχέτλα ſtatim. Deriv. ἐυθὺς ſtatim, δηνεκὲς continuo, πάντοτε, ἑκάστοτε ſemper, σπουδῇ feſtinanter, ἀρχῶ ab initio, τότε, τηνίκα tunc, πηνίκα, ὁπηνίκα, πότε quando, ὅπου quouſque dum, νυνὶ nunc, πρωΐ, πρωΐθεν mane, νύκτωρ noctu, αὖτις, αὖθις rurſus, ἄφνω, αὐτίκα repente, πρότερον prius, ὕστερον poſterius, ἐνίοτε interdum, αὐτόθεν extempore, σήμερον hodie, ἐρεμυῖ, νεωστί, ἀωεὶ, intempeſtive. Poet. ἦμαρ interdiu, cum compoſitis ἐννῆμαρ novem diebus, &c. ῥίμφα, ὦκα celeriter, τόφρα tamdiu, τῆμος tunc, πρῷ vel πρὼ mane, δηθά, δηρὸν diu, πάρος prius, ἀρχῆθεν ab initio, τῆτες Att. σῆτες Ion. σᾶτες Dor. hoc anno. Compoſ. ὄπω, μήπω, οὐδέπω, μηδέπω, ὑπίπω, μήπωγε, οὐδεπώποτε necdum, πώποτε unquam, δήποτε, δηποθὲν tandem, μήποτε, ὅποτε, μηδέποτε, οὐδέποτε, μηδεπώποτε, οὐδεπώποτε nunquam, ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, ἐπειδὰν (rariùs ὅτ' ἄν, &c.) ὁποτεοῦν quando, quandocunque, νῦν δή, ταυῶν, τονυνέχον nunc, πρινὴ priuſquam, πρόσθε, πρόσθεγε antea, τοπρὸ mane, ἔκπαλαι, πρόπαλαι olim, ἐκεῖθεν, ἔξαυτις poſthac, ἐξαίφνης, ἐξάπινα, ἐξαπίνης repente, ἔναγχος nuper, μηκέτι nondum,

τλωικάδη, τλωικῶν τα tum, δια παντὸς ſemper, ὁσημέραι quotidie, προτεραι tribus ante diebus, ἐξαυτῆς eodem momento, ὅτι πολὺ diu, ἐξαρχῆς, ἀπαρχῆς, καταρχῆς, καταρχάς ab initio, παραχρῆμα ex tempore, ἐκποδὼν e veſtigio, διατάχος, διαλαχέως celeriter, &c. Poet. ἐπειὴ poſtquam, εἰσότε donec, νωῖν, νωϊδί, νωιγὼ nunc, ἔγγυο dicto citius.

Καὶ νωῖν, νωῖν ἄρτι, καὶ δὴ jam jam, ἔτι μᾶλλον, εἰς ἔτι, ἔτι καὶ νωῖν, εἰς ἔτι καὶ νωῖν hucuſque, ὅτε τε, ὅτε που quando, ἔως ὅτε, ἕως ἄν, ἕστε που donec, αὐτίκα τε ſimulac, αὐτίκα γε μάλα, αὐτίκα δὴ μάλα, ὡς τάχιστα quamprimum, δὴ τότε, τότ' ἤδη, τότε δή, τότε δὴ τότε, τότε δὴ καὶ tum demum, ὅ γέ ἄν ποτε nunquam, ἔστιν ὅτε vel ὅπως aliquando, ἐξ ἀρχῆς, τὰς καταρχὰς ab initio, ἐν βραχεῖ, πρὸς βραχέϊ, ὀλίγον χρόνον, ὀλίγου δεῖν χρόνου, δι ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, ἐντὸς ὀλίγου, ἐκ εἰς μακρὸν brevi, ἐν τάχει, κατὰ τάχος, εἰς τάχος, ἐκ ποδὸς, παρὰ πόδα, παρὰ πόδας, παρὰ πόδ, παρ' ἄκρον celeriter, e veſtigio, ἐν τα χίστῳ quam celerrime, ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου που, ἀφ' ὅ unde, ex quo, ἕνεκα τοῦ χρόνου nunc, μέχρι πόρρω diu, ἐκ τοῦ παραχρήμα, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐξ ὑπογυίου, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ καιροῦ, παρὰ καιρόν ex tempore, ὅσον οὔ, ὅσον οὔπω, ὅσον οὐκ ἔπω, ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἐκ ἤδη pene jam, ἐκ δευτέρου iterum, ἐκ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ jamdiu, ἐκ τοῦ ὅτι πλεῖστον longiſſime, ἐκ τούτου, ἐν ὑστέρῳ, μὴ τοῦτο vel ταῦτα, ἐκ μὴ ταῦτα, ὅτι τούτῳ vel τούτοις, μὴ χρόνον poſthac, poſtea, εἰς ὅπισ in poſterum, ἀπὸ καιροῦ, παρὰ καιρόν, ἄνω καιροῦ, παρ' ὥραν intempeſtive, πρὸς καιρόν, πρὸς ὥραν, ἄμα τῷ καιρῷ, καιρόν δε, ὅτι καιροῦ, μᾶλλον, ἐν τῷ δέοντι tempeſtive, διὰ τέλους, εἰς τὸ διηνεκές, εἰς ἀεὶ ſemper, μὴ ἀέθον, μὴ μικρόν, μετ' ὀλίγον paulo poſt, κατὰ βραχύ, παρ' ὀλίγον, κατ' ὀλίγον, κατ' ὀλίγας paulatim, ἐκ δὴ πάπω nondum, ἐκ εἰς μακρὸν brevi, εἰς ταχῦ, πρὸς τὸ παρόν, ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ αὐτίκα, παρ' αὐτὸν τὸ καιρὸν impræſentiarum, εἰς τόδε χρόνου adhuc, τὸ καταρχὰς ab initio, ἔτι νῦν χρόνῳ tandem, ἐν τόσῳ τῷ χρόνῳ tantillo tempore, πρὸς βραχὺ, πρὸς ὀλίγον, ὅτι vel ἐς μικρὸν, ἐς vel πρὸς ὀλίγον parumper, μικρὸν ὅσον ὅσον tantillum, ἐν ᾧ dum, εἰς ὃ, εἰς ὃ δὴ uſque dum, ἐν ἀκαρεῖ, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου (ἀκαρεῖ interdum), ἐν ἀτόμῳ, ἐν στιγμῇ χρόνου, κατ' αὐτὸ ipſo momento, ἐν ὅσῳ, ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ interim, πολλὰ frequenter, μεθ' ὃ poſtquam, ἐφ' ὅσον χρόνον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσ quamdiu, ὅτι τοσοῦτον χρόνον, ὅτι τοσοῦτον tamdiu, ἐφ' ἑκάστης, καθ' ἑκά στου, ἐφ' ἡμέραν quotidie, μεθ' ἡμέραν interdiu, πρὸ μιᾶς, τῇ προτεραί μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ pridie, τῇ ὑστεραία, εἰς τὴν ὑστεραίαν, μιᾷ ὕστερον ἡμέρᾳ poſtridie, εἰς τρίτην ἡμέραν perendie, ἅμα τῷ πρωὶ ſummo diluculo, &c. Poet. ἔσ' ὅτι donec, ὅτι δηρὸν diu, τὰ πολέμπερα veſperi.

Lo

Loci τόπυ. Prim. οἵ quo, ὅ, ἵνα ubi, ἐκὰς longe, ἐκεῖ illic, ἐγγύς, πέλας prope, πέρας ultra, ἐγγὰρ juxta, χαμαὶ humi, δεῦρο (Attice δευρί) huc. Poet. ἄψ retro, ἔνθα coram, ἄτερ, ἄγχι prope, τῆλε procul. Derivat. ἀμφίς, πέριξ circum, πάντη, ἑκάστοτε ubique, ἄλλοτε alibi, δημοσία, παρδημεὶ publice, μεταξὺ inter, πλησίον prope, ἀντικύ, ἀντικύς coram, e regione, ὀπίσω cum compositis à tergo, ἐκποδὼν pro ui, πόρρω, μακρὰν longe, ὀπιπολῆς (rariùs ἐξεπιπολῆς) in summitate. Poet. ἦχι qua parte, ἀντίον coram, τῆμοι illic, μεσηγὺς inter, ἄλλυδις alibi, μεγαλωστὶ late. Compos. ἔνεγγυς prope, ἐναντί, ἀπέναντι, &c. ἀπέκρυν, ἀπαλικρύ, ύς, καταντικρύ, ύς e regione, ἀμωγέτυ, ἀμωγέποι quocunq; ἔνθα, ἐνθαπερ ubi, περίπυ circiter, οἵπερ, οἵγε quo, εἴπυ, ὁπότε sicubi, ἀλλοθίτυ, ὁπήποτε, ὁπυδήποτε, ὁπῆπερ, ὁπηῦν ubicunq; ὀπίσω, ἔμπαλιν retro, κατόπιν, μετόπιν à tergo, ἀνέκας sursum, ἀμοιγέτυ ubique, ἐπέκεινα, ὑπερέκεινα trans, ἐνώπιον, κατεναντίον coram, περιπροθὲν, ἐμπροσθὲν obviam. Poet. ἀμφὶς utrinque, ἀπόρρω, ἀπόρρωθι, ἀπόρρωθεν, —e procul, ἔμπλην prope, ἦχι ubi.

Pleraque finita in

θι, οἱ (ex οθι per sync. & crasi.) σι, χῦ, τός, θα, significant *in loco*: ut οἴκοθι οἴκοι *domi*, Ἰσθμόθι Ἰσθμοῖ *in Isthmo*, Ἀθηνήσι *Athenis*, ἑκασταχῦ *ubique*, ἐκτὸς *extra*, ἔνθα *ibi*: quædam in ῦ, pauciora in χῆ. θον, ut ἀυτῦ *ibi*, ὐδαμῦ *nullibi*, πανταχῆ *ubique*, ἔνδον *intus*. Orta ex Dat. fœmin. in ῃ, significant potius in *via*, ut τῇ, ταύτῃ, ἐκείνῃ *hac via* vel *ibi*.

θεν (θι Poet. pag. 109.) *de* vel à *loco*, ut οὐρανόθεν *de cœlo*, ἄνωθεν *desuper*, ἔνθεν, ἐντεῦθεν, αὐτόθεν *inde*, πάντοθεν *undecunque*, ὁμόθεν *ex propinquo*, μακρόθεν *e longinquo*: sed ἔσωθεν, ἐνδοθεν *intus* vel *ab intra*, ἐγγύθεν *prope*, κυκλόθεν *in circuitu*, πρόσθεν, ἔμπροσθεν *coram*, ὄπισθεν *a tergo*.

σε, ζε, σι, *ad locum*, ut οἴκαδε *domum*, Ἀθήναζε *Athenas*, χαμᾶζε *in humum*, θύραζε *foras*, οὐρανόσε *in cœlum*, ἀλλόσε *alias*, ἐκεῖσε *illuc*, ὐδαμόσε *nusquam*, ὁμόσε *in eundem locum*. Quædam ante θι, θεν, σε habent ω, ut ἑτέρωθι *alibi*, ἀμφοτέρωθεν *utrinque*, ἑκατέρωσε *utroque*.

ω *in loco & ad locum*: ut ἄνω *supra*, *sursum*, κάτω *infra*, *deorsum*: sic ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐνταῦθι *hic*, *huc*, ἐκεῖ *illic*, *illuc*, οἵ *quo*, *ubi*, ὅ, ὅπυ, ὅποι *ubi*, *quo*, ἄλλαχῦ *alibi*, *alio*.

Πῦ πῆτα, ἵνα τε *ubi*, ὅθεν πύ, ὅθεν πήποτε, ὅθεν ὧν *undecunque*, ὅπυ ἄν, ὅπυ, ὁπῦπερ ἄν, ὅπυ ποτὲ, ἔστιν ὅπυ, ὅπυ δή ὅ, ὅπυ, ὅπυ (sequente) ἂν τύχοι vel τύχῃ *ubicunque*, ὅπυ πῦ ἔν *ubinam*, μέχρι πόρρω *longe*, τῇ χῇ τῇ, δεῦρο κάκεῖ *huc illuc*, δεῦρο κακεῖσε *ultro citroque*, ἔνθεν κἀκεῖθεν *hinc illinc*, ταύτῃ πη, πη ταύτῃ *alicubi*,

εἰς χεῖρας, ἐκ χειρὸς cominus, εἰς τὸπισθεν retro, ὁπὶ τάδε cis, ὁπὶ δάτερα, καθ' vel ἐφ' vel παρ' ἑκάτερα, ἐκ τοῦ ὁπὶ δατέρα utrinque, διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ longo intervallo, διὰ πλείστου longissime, ὁπὶ τόνδε huc, ἐπ' εὐθείας, πρὸς ὀρθὸν, καθ' ὁδὸν recta, παρ' ἐλάχιστον prope. Poet. ἀμφὶ τοῖ circumcirca, ἔνθα κ) ἔνθα, ἄλλοσε κ) ἄλλοσε hinc illinc, ἄλλυδις ἄλλη alio atque alio.

Sub Loco comprehendi possunt tres aliæ classes.

Congregandi ἀθροίσεως. Prim. ἅμα, ὁμοῦ *simul*. Derivat. in ἰνδὸν (quæ significant *delectum*), ut πλουτίνδην *divites quosque eligendo*: nonnulla in δον & δόν, ut ἀγεληδὸν *gregatim*, συλλέξδην *comprehensim*: in ι, ut παμπληθὶ *cum tota familia*, αὐτανδρὶ *cum ipsis viris*: ex collectivis orta, ut ἀθρόως *confertim*. Compos. καθόλου *universim*. Poet. ἄμμιγα *una cum*. Æol. ἄμυδις *simul*.

Ἐπὶ τὸ αὐτὸ *eodem*, ζυγὸν, ζυγὸν καί, ὁπὶ γε ὁμοῦ *simul*.

Separandi χωρισμοῦ. Primit. ἄνδα, ἄτερ *absque*, νόσφι, χωρὶς *seorsim*. Derivat. μόνον, κατὰ μόνας *solum*, ἰδίᾳ *privatim*, ἀνδρηδὰ *viritim*, λάθρα *clam*, &c. Poet. ἄνδιχα, ἀπάνδιχα, ἄτερθε, ἀπάτερθε *seorsim, absque*, ἄνδιχα, διάνδιχα *divisim*.

Ordinis τάξεως. Primitiv. εἶτε *deinde*. Derivat. ex Ordinalibus, ut πρῶτον, πρώτως *primo*, δεύτερον, δευτέρως *secundo*, &c. τέλος, τελευταῖον, ὅλως *denique*, μεταξοιχεῖ *in ordines*, αὐτίκα *ipso statim initio*. Comp. ἔπειτα, μετέπειτα, εἰσέπειτα *deinde*, ἑξῆς (ab ἕξ ἧς retracto spiritu: Stephanus vult esse primitivum: alii deducunt ab ἕξομαι *adhærebo*) ἐρεξῆς, καθεξῆς *deinceps*.

Τῶν πρώτων, τὸν ἀρχὸν *initio*, τὸ τέλος, τέλος δέ, τὸν τέλος, ὥστε τέλος, πρὸς τὸ τέλος, ὁπὶ τέλει, τὸ τελευταῖον, τὰ τελευταῖα (vel τοτελευταῖον & τατελευταῖα), τὸ ζυόλον, ὁπὶ πᾶσι, τὸ λοιπὸν *postremo, denique*, ἐκ δευτέρου, ἐκ τρίτου, &c. *secundo, tertio*, &c. αὐτίκα γε, αὐτίκα γέτοι, αὐτίκα δήπου *ac primum quidem*, αὐτίκα γὸ *primum enim*, ταύτῃ κ) ταύτα, ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, κ) ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, κ) ταῦτα μὲν πρὸς ταῦτα, τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο *hactenus*.

Orationis λόγου. Derivat. in ιστὶ quæ gentis idioma plerumque denotant, ut Ῥωμαϊστὶ *Romane*, Βαρβαριστὶ *Barbare*, αὐτολεξεὶ *verbatim*, ῥητῶς *certis verbis, nominatim*, ἀῤῥήτως *infande*, παῤῥησίᾳ, παῤῥησιαστικῶς *aperte, cum libertate loquendi*: διαῤῥήδην, ὁπαῤῥήδην *explicate*, ζωελόντι, ζωτίμως *breviter*, ἄνωθεν, πόῤῥωθεν *longius*.

Διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων, ἐν βραχέσι, ἐν βραχέος, ἐν βραχυτάτοις ῥητοῖς, διὰ πλειόνων, διὰ μακροτέρων *prolixius*, μακρὸν ἀπωθεν *longius*,

ὡς

ὡς ὀν ἐλαχίςῳ, ὡς οἷός τε quam breviſſime, ὅλῃ vel καθ' ὅλην τομήν, τὸ δὲ ὅλον, καὶ τὸ ὅλον, ὥςτε ὅλον, καθόλε δέ, ὡσδὲ τὶ συνόλου, ὡς ἐπὶ πᾶν, ὅλῃ κεφαλαίων ſummatim.

Sub Oratione cadunt Adverbia

Affirmandi καταφάσεως. Prim. ναὶ na, ἦ ita: poſtpoſit. γέ, δή μέν, τοι, ὦν (Herodot.) quidem. Derivat. ἀμὴν amen, μάλιςα maxime, ἀμέλει certe, ὀρθῶς recte, καλῶς bene, ἀληθὲς, ἀληθῶς, ὄντως revera, ὥτω ita, κομδῇ, πάντη, πάντως omnino. Compoſ. ἔγωγε equidem, δηλαδὴ, ἦπε (antecircumflexum) ἦσαι, καίτοι, ſane, profecto, παγκάπαση, πάντοι, πάνυγε, ὥτωτοι omnino, αὐτόχρημα reipſa, γεμὴν, γεῦν, γῦν, γέτοι, γεδοίπε, μὰδή, μέντοι, μέντοιγε, μὰτοίπε, τοίνυν, μὰτοίνυν, δήπε, & apud Herod. μὰν, μὰν quidem.

Ἦ γὰρ, ἦ δή, ἦ καί, ἦ μὴν, ἦ μὰν, καὶ μὰν, καὶ δή, ἦμὴν γε, ἤτοι μέν, ἠτοίπε, ὥτω δὴ certe, πάντη πάνδως, πάνυ μὲν ὖν, πάνυ μὰν ὅτως, παντάπασι μὲν ὖν, παντάπασί γε, πάνυ σφόδρα, καὶ σφόδρα γε, κομδῇ, μὲν ὖν omnino, καὶ μάλα (& poſtpoſit.. γὲ μάλα, δὴ μάλα) maxime, ἀλλὰ δὴ καί, ἔ μὴν ἀλλά, ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ tum vel maxime, πρὸ ὄγδι, πρὸς ἀλήθειαν revera, ὄκ ἔφ' ὅπως ὄκ omnimodo.

Negandi ἀποφάσεως. Primit. ὄ, ὄκ, ὄχί, μὴ non. Deriv. ἧκιςα, ἐλάχιςα minime. Com. ὐδέ, μηδὲ ne, μήτοι, μήτοιγε, ὅτοι, ὅτοιγε, ἔμπαλιν, ἄκων non ſane, ὐδαμῆ, μηδαμῆ, ὐδαμῶς, μηδαμῶς, ὐδήπε, ὐπέπε, ὐδενύπω, ὐδεπάπασι, μήποτε, ὅποτε, μηδέποτε, ὐδέπόδε, μηδεπώποτε, ὐδεπώπόδε, ὐδέπη, πώμαλα nequaquam. Poet. ὄπ non, ςειδιλιχίγξ, &c.

Οὐ δῆτα, ὄ μὴν, ὄ μέν, ὄ μέν δή, ὄ μέντοι, ὄ τοίνυν, ὅτοιγε non ſane, μὴ ὄ, μὴ ὄκ, ὄ μέν δή, ὄ γὲ, ὄ γὲ ἦν, ὄ γὲ ἄν πε, ὄ μέν πως, ὐδ' ἄρα πω, ὐδ' ἄν πω, ὐδ' ὅλως, ὐδ' ἄν, μηδ' ἄν, ὐδ' ἂν ὅπ ἦν, ὐδὲ γὲ, ὐδὲ nequaquam, μηδαμῆ μηδαμῶς, ὐδαμῆ ὐδαμῶς, ὄ τίνυν ὐδαμῆ, ὐδ' ὁπωσῦν, ὐδ' ὁπωσιῦν, ὄκ ἔφ' ὅπως, ὄ μέν γε nullo pacto. Poet. ὐδήν, μὴ νύ τοι ὄ, ὅτε τι nequaquam.

Hortandi παρακελεύσεως. Derivat. ἄγε, ἴθι, φέρε age, ὄγλε ἴτε agite, ἄπαγε apage, εἶα eia, εὖγε euge, δεῦρο adeſdum, δεῦτε adeſto, ἔςω eſto.

Hæc omnia poſt ſe adſciſcunt δή, ut ἄγε δή, pleraque ante ſe admittunt ἀλλ', ut ἀλλ' ἴτε: item φέρε γὰρ, φέρε τοίνυν, ἄγε νυν age vero vel agite, ἀλλὰ δὴ καὶ eſto tamen. Poet. βάσκ' ἴθι, age, εἰδ' ἄγε age vero, δεῦρ' ἴθι adeſdum.

Prohibendi ἀπαγορεύσεως. Primit. μή, interdum εἰ ne.

Compoſ. μήτοι, μήτοιγε, μήπόδε nequaquam.

Οὐ μή, μὴ γάρ, μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δή, μὴ δῆτα, ὄ γὲ δή, ὄ γὲ ἄν πε, μὴ τοι πόδε, μὴ γένοιτο nequaquam, abſit, ἀλλὰ μήτοι vide ne, ἀλλ' ὅπως, καὶ

ὅπως, ὅρα ὅπως, item ὅπως sequente γε, δή, δέ, ἄρα, τίγνω, ἄν δε videbo, ac vide; eodem modo usurpatur ἀπὸ apud Poetas. ἢ ἢ, ἆ ἆ, tace, Aristoph.

Jurandi ὀμώσεως. Primit. νὴ μὰ per, μὰ interdum non per; ἦ μήν frequentissima in jurejurando formula.

Exclamandi ἐκφωνήσεως. Cujusmodi sunt interjectiones omnes. Primit. ὦ o, ὤ oh, ἆ ah, (poet. sæpiùs sequente δεῖλ' apud Homer.) αἰαῖ heu, ἆ ἆ hau hau, ἆ ἆ ἀ ha ha he, αἰαῖ αἰαῖ heu heu, ἒ ἒ éheu, ὒ ὒ vox olfacientis; βρυῖ vox infantuli poscentis potum, κοὶ vox porcelli; βαβαῖ, παπαῖ papæ, φεῦ heu, papæ, ὡς quam. Derivat. πῶς quam, ἒα vah, ναὶ νὲ, σαβοῖ, εὐοῖ euohe, εὐὰν euan, βαβαιάξ, παπαιάξ papæ, πάππα, ἄππα vox infantuli compellantis patrem, μάμμα, μαμμία compellantis matrem, ἄτ]α, τέτ]α compellantis superiorem. Compos. εἶμοι, αἰβοῖ hei, ὦ πάτερ o amice vel amici.

Optandi εὐχῆς. Primit. εἰ, ὡς utinam. Derivat. εἴθε, εἴην, ὄφελον seu ὄφελλον, ἀβάλε utinam, ἐπιὸν sodes.

Ὡς γε, ὡς εἰθέ γε, εἰ θέλε κἄν, ὡς εἴηγε, εἴθ' ὡς, εἰ γάρ, ὡς ὄφελον, ὡς ὄφελόν γε, εἰ γὰρ ὄφελον utinam.

Demonstrandi δείξεως. ἴδε (vel ἰδέ,) ἰδὲ en, ecce. Poet. ἰνὶ en, ἰνὲ ἰδὲ, (vel ἰνίδε,) ἰνὲ ἴδε (vel ἰνίδε) ecce.

Explanandi διασαφήσεως. Primit. καὶ etiam, δῆτα, ἄτε videlicet. Derivat. ἧ quatenus, ταύτῃ eatenus, οἷ nempe. Compos. ἰηγοῦν, ἤτοι, δῆτα, δήπουθεν, δῆθεν, δηλονότι δηλαδὴ scilicet, καθό, παρό, ἐφό, ἐφόσον, καθάπερ, καθόσον quatenus, ὅσονγε, ὅσαγε, ὁπόσαγε in quantum.

Ἄτε καί, ἄτε δή, ἀλλ' ἄτε videlicet, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, εἰς ὅσον, δι' ὧν, παρὰ τοσοῦτον, παρὰ τοιοῦτον, ἐν vel ὅτῳ τούτῳ ὅτι τοῦτο quatenus, τοῦτ' ἔστι (vel τουτέστι,) ἢ ὅτι id est, φέρε εἰπεῖν interdum φέρε, item φέρε εἰπεῖν ἀλλὰ (initio periodi) scilicet, οἷ δὴ λέγω, τὸ λεγόμενον verbi gratia, ἐπ' ὀνόματος nominatim.

Dubitandi διστάσεως vel ἀπορήσεως. Primit. ἦ an, ἄρα (præcipuè post conditionalem εἰ, ἄν, &c.) Derivat. ἴσως, τάχα, τυχόν fortassè, ὅσον, ὅπερικῶς circiter. Poet. αἴκεν, -ε si forte.

Τυχὸν ἴσως, τάχ' ἄν vel τάχα ἄν, τάχα που ἴσως που fortassè, τῷ μάλιστα circiter; ἀπὸ αὐτομάτου vel ταὐτομάτου, ἀπὸ vel ἐκ τοῦ αὐτομάτου fortuito, καὶ συγκυρίαν, εἰ τύχοι forsan. Poet. αἴκεν πως, αἴκε ποθι quo modo, an tandem.

Interrogandi ἐρωτήσεως. Primit. ἆρα, ὦδ' nunquid? interdum εἰ, ἦ an? Derivat. πότερον utrum? τῷ qui? Poet. πῇ qua? ποῖ quo?

Adverbia etiam aliarum specierum, & conjunctiones, ubi in quæstionibus adhibentur, interrogativis accenseri debent, μὴ, ἦ (vel ἤ) ἦχά, ἦκ που nonne? εἶτα (rariùs ἔπειτα) quid ergo? μῶν, ἦν, ἤπου, ἦκῶν utrum, quamobrem? ὑπόπου an? ἄλλοτι numquid?

Ti

Τί μῶν, τί δὴ quidnam? τί δέ, τί δήποτε, τί δῆτα quid tandem? π μῶν, τί γὰρ ἄ, πῶς δὴ ἄ, πῶς γὰρ ἄ vel ἀχὶ quidni, quippini? ἆρα γε, ἆρα ἄρ, ἆρ' ἔρ, ἆρα ποτε, μῶν ἆρα, μῶν ἔρ, ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ἆρα, ἄλλοτι ἢ, ἄ δὴ πω nunquid? χὴ sequente γε, δή, ἆρ' ἄ, ἆρ' ἀκ, ἆρα μή, ἆρ' ἔρ ἄ μῶν μή, ἄ γάρ, ἀλλ' ἄ, ἀλλ' ἀχή, ἀλλ' ἀκ, ἀλλὰ μὴ ἄ, ἦ ἀκ, ἦ γάρ (ᾱ circumflexo) ἄ γάρ, ἀκοῦν, πῶς ἄ, πῶς ἀκ, πότερ' ἀκ nonne, annon? πῶς ἄν, πῶς δή, πῶς γάρ, πῶς γὰρ ἄν, πῶς ποτὲ quomodo? δὴ τί, τί ὅτι, ὅτι δή τι, ὅτι τί δή, ἵνα τί, τίνῳ ἕνεκα, τίνῳ χάριν, τίνῳ ἕ χάριν, interdum χὴ χάριν τίνῳ quamobrem? ἀλλὰ χάρ, ἀλλὰ δή, ἦ χὴ an vero? πρὸς τί, ὁπῆ τί, πρὸς ἔν τί, πρὸ τί ποτε, ἐφ' ᾧ quamobrem? μέχει vel ἄχρι πω vel τίνῳ quousque. Poet. τίπτε (pro τίποτε) curnam? ἦ χὴ ἄχρι, ἆρ' ἀκ annon? ἦ ἆρα, ἦ ῥα utrum?

Cognata quædam adverbia incipientia à præfixo π, frequentiùs ſunt interrogativa; eadem ſi à τ incipiant, redditiva; ſin à vocali, indefinita.

Ad eandem etiam claſſem tria hæc referantur.

Indefin.	Interrog.	Reddit.
ᾗ, ὅπῃ quâ viâ *vel* quâ ratione.	πῇ quâ viâ? *vel* quâ ratione?	τῇδε *vel* ταύτῃ hâc viâ *vel* hâc ratione.
ᾧ quatenus *vel* quapropter.	πῷ quatenus? *vel* quapropter?	τῷ eatenus *vel* ea propter.
ὅτε, ὁπότε quando.	πότε quando?	τότε tunc.
ὅθεν, ὁπόθεν unde.	πόθεν unde?	τόθεν inde.
ὅθι ubi.	πόθι ubi?	τόθι ibi.
ἡνίκα, ὁπηνίκα quando.	πηνίκα quando?	τηνίκα tunc.
ὅσον quantum.	πόσον quantum?	τόσον tantum.
οἷ qualiter.	ποῖον qualiter?	τοῖον taliter.
ὁσάκις quoties.	ποσάκις quoties?	τοσάκις toties.
ἇ, ὅπῃ, ubi.	πῇ ubi?	
οἷ, ὅποι ubi, *vel* quò.	ποῖ ubi?	
ὡς, ὅπως quomodo.	πῶς quomodo?	
ὁσαχῶς quotmodis.	ποσαχῶς quotmodis?	
ὁπότερον utrùm.	πότερον utrùm?	
	τίν } quare?	ὁπῆ } ea de re
	πηΐ }	ὁπηΐ }
ἕως } quamdiu.		τέως } tamdiu.
ὄφρα }		τόφρα }
ἡμῷ } quando.		τημῷ tum.
ὁπηνίκα }		

Similiter Adjectiva horum trium ordinum inchoantur.

CON-

CONJUNCTIONES

Primit. Oxyt. ἄν, ἐάν, ἤν, γοῦν, γέ, δέ, ἤ, καί, μήν, μέν, πλήν, ἐπί, Poet. ἀπάρ, αὐτάρ. Paroxyt. ἄρα, ἔπι, ἵνα, ὅμως. Poet. ἄφαρ, ἔμπης, ὄφρα. Circumflex. ἦν. Carentes accentu, εἰ, περ, ποι, που, πω, πως, τε, τοι. Poet. θην, κε, κεν, νυ, νυν, ῥα.

Derivat. Oxyt. ἀλλὰ (ex primit. plurali paroxyt. ἄλλα.) Poet. ἦε. Paroxyt. ὅπως, ὅπι.

Compoſ. longè plurimæ ſunt.

Finales particulæ γέ, τε, τοι, γε, ῥα, κεν, vix unquam mutant accentum dictionum, quibus adjunguntur; ut ὅτιγε, ἐάντε, τιγάρτοι, γάρτοιγε, τοίνυν, γάρῥα, ἤκεν.

Oxyt. exeuntes in γάρ, δέ, δή, μέν, ὅ, ἵ; ut τιγάρ, ὥδέ, ἐπειδή, ἄμήν, ἀτό, τιγαρί, ὁπτί. Poeticæ in ή, ut ἠή, ἐπειή, ὁπή.

Paroxyt. exeuntes in έπ, όπ, περ, που, πως; ut ἐπεσσπ, ἀτόπ, ἀτόπερ, ἐάνπερ, εἴπερ, γέτοίπε, ἤνπως.

Circumfl. ῆν in compoſitis retinet accentum ſuum; ut τιγαρῆν, μενοῦνγε.

Conjunctionum claſſes.

Copulativæ συνδετικοὶ συμπλεκτικοί. Primit. καί & τε que.

Καὶ δή, καὶ δὴ καί, καὶ μὲν δὴ καί, καὶ μὴν καί, καὶ μὴ τοι, καὶ τοι καί, καὶ μήτοι καὶ atque, ἀλλὰ δὴ καὶ atque adeo, atque etiam. Poet. καίτε &c.

Connexivæ μεταβατικοί. Primit. ἔπι. Compoſ. ἐπεσσπ præterea, μενοῦνγε quinetiam, πρόσγε præterea.

Ἔπι δέ, ἐπεσσπ δέ, ἔπι τοίνυν, ἔπι γοῦν, πρὸς δέ, χωρὶς δέ, χωρὶς τοίνυν, μενοῦν, ἀλλὰ μενοῦνγε, καὶ μήν, καὶ μὴν καί, καὶ μὴν που, καὶ μήν καὶ, ἅμα δή, καὶ δή τε καί, ἀλλὰ δὴ καί, τὰ μὴ τοίνυν, ἔπι τὸ τοίνυν, ἔπι τοίνυν ὡς καὶ quinetiam, quinimo, καὶ γοῦν, rurſus etiam, μετὰ δή, ὁπὴ δέ, ὁπή τε, πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ τούτοις, ἔπι δὲ πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ καί, πρὸς παῦτα, καὶ τὸ πρός, τὸ πρόσω, ὁπὴ τούτοις, ὁπὴ τάδε, καὶ τοῦτο καὶ τοῦτο, γε μήν, δέ γε μὴν πῶς præterea, ἦ δή, porro autem.

Disjunctivæ διαζευκτικοί. Prim. ἤ vel. Compoſ. ἐάν ῥα, ἐάντε, εἴτε, ἤπου, ἤτοι ſive, ουδέ, μήτε, ὥδέ, ὥτε nec.

Poet. ἠέ, ἤτε, ἠή, ἤκεν, ἠκέ ῥα vel, ὥδέπι neque.

Ἐὰν ἦν, εἴτ' ἦν, καὶ ἤ ſive, καὶ ἔ nec, ὔ μὴν ὥδέ, ὔ μὴν ὥτε, ὥδὲ μήν, ὥτε μήν, ὥδὲ δή, ὔ μήτοι, ἀλλὰ μὴν ὥδὲ nec vero, ſed nec.

Diſcretivæ διακριτικοί. Prim. πλήν præterquam, ἤ quam, interdum καί (in initio clauſulæ præcipuè) ſed, γέ, δὴ ſaltem. Poet. ἄφαρ, αὐτάρ, αὐτή ſed. Der. ἀλλὰ ſed. Comp. ἤπου, ἤπερ, ἤτοι, (Poet. ἠέπερ) quam, ἀλλά γε ἀλλά

ἀλλάτοι, ἔκὼν atqui, καίτοι, καίτοιγε, γεδή, γέτοι, γεμὲν, γετοίνυ, γεῦν, ἦν γε, γοῦν, μὲντοι at vero, ſaltem, δέγε, δέπου, δέτοι porro autem.

Μὴ ἄ, μὴ ἔκ, μὴ ἐκέ, μὴ ἔκε κε, ὅπ ἐπειδή, ὅπη μὴ quin, ἀλλὰ κε, ἀλλὰ δὴ καί, ἀλλὰ μέντοι atqui, ἄ μέν ἀλλὰ ἀλλά, ἄ μέν ἀλλὰ ἀλλάγε, ἄ μέν ἀλλ' ἄ, ἄ μέν τοι ἀλλά, ἄ μέντοι ἀλλάγε, ἄ μέντοι ἀλλ' ἴσωσγε, ἔκὼν ἀλλά, ἄ μέν ἀλλὰ καί, ἄ γὲ ἀλλά, ἄ γάρ τοι ἀλλὰ verum enimvero, ἦ ἄν, ἦ γὲ ἄν, πάδ' ἀλλά, πάλλα δέ, ἄλλως ἢ alioqui, ἄ γὲ ἄν alioqui non, ἄ μέντοι, ἄ μέν ἔν, ἄ μέν, ἄ μέν ἄ δέ, ἄ μέν ἔτε, ἄ μέν ἀλλ' ἄ δέ, ἀλλά μέν' ἄ δέ enimvero non, πλέν ἀλλά, πλὴν καί, ἐπεὶ ἢ veruntamen, παρ ὅσον praeterquam, ἀλλὰ ſequente γε, ἔν, γεῦν, ἔγε, γοῦν, ἀλλ' ἦ, ὅτι ἀλλά, ἀλλὰ μήν, ἀλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δί' ἀλλά, κὴ μέν, κὴ μέν γε, μέντ' ἄν, μέν δὴ at vero, ſaltem, ἄλλως τε ἐάν, ἄλλως τε κἄν, ἄλλως τε κὴ εἰ, ἄλλως τε κὴ ἐπειδή, praeſertim vero.

Cauſales αἰτιολογικοί. Prim. ἵνα, ὡς ut, ἐπεὶ quoniam, γὲ enim. Poet. ὄφρα ut. Deriv. ὅπως, ὥστε ut, ὅτι quia. Comp. δέ, δέπερ, δέπη, καθότι quia, propterea quod, εἴπερ quoniam, ἄτε quippe, ὥσγε ut, γάρπω, γάρſε, γάρſοι etenim. Poet. ἐπειή, ἕνεκα quoniam, ὁπή, ὁτιπὴ propterea quod, γάρνυ, γάρνυſοι etenim.

Οἷ δή τα, διὸ δή, διὸ καί, ἐν ᾧ, ἐφ' ᾧ δή, ἐφ' ᾧ τε, ἐφ' ὅτῳ, ἀνθ' ὅτε, ἀνθ' ὧν, δι' ὧν, ἐξ ὧν, ἀφ' ὧν, ἐφ' ὧν, ἐν οἷς, ἐφ' οἷς, ἐπὶ τούτων propterea quod, quia, ἄτε δέ, ἄτε δή, ἄτε καί, ἐπὴ ἄτε, ἐπειδή ἄτε, οἷα δή, ὅτι τοι, ἄρά πε quippe, κὴ γὲ, κὴ γὲ δή, κὴ γὲ καί, κὴ γάρ τοι, ἄ γὲ ἀλλά, ἄ γάρ τοι ἀλλάγε, ἐπεί τοι γε, ἦ γὲ ἄν etenim, ὡς ἄν, ὅπως ἄν ut, οἷάγε, οἷα δή utpote, μέχει πε, μέχρι πε ut etiam, γὲ αὖ, μέν γάρ, γὲ δή, γὲ δή πε, γάρ τ' ἄν. Poet. ὅθ' ἕνεκα, ἕνεκά κεν, τούνεκά κεν quoniam, δὴ γάρρα etenim.

Conditionales ὑποθετικοί. Prim. εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν ſi: interdum ἐπεί ſin minus, & ὅπε ſi. Comp. εἴγε, εἴπερ, εἰδή, εἰδήπερ, ἤνπερ, κἄν ſi modo, quod ſi, εἴπως, λεῖπως ſi forte, ἐπήν, ἐπειδάν, ἐπήπερ, ἐπειδήπερ, ἐπήτε, ἐπήτοι, ὅπηγε ſiquidem, quandoquidem. Poet. εἴκε ſi, εἴποθι ſiquando ἐπίκε quandoquidem.

Ἀλλ' εἴπερ, εἰ ἄρα, εἰ δ' ἄρα, εἴπερ δή, εἴπερ γε, εἴπερ ἄρα, ἐπεί ἄν, ἐπεὶ ἔν, λεῖ πέρ γε ſi, ſiquidem, quandoquidem, εἰ δέ, εἰ δ' ἄρα, κὴ μέν τοι κὴ ἄν ſin, ſin vero, εἰ γοῦν ſi ſaltem, εἰ ἄ, εἰ δ' ἄ, εἰμή, εἰ ἦ μή, εἰ ἦ μήγε, εἰ μὴ πέργε, ἤν μή, ἐάν ἦ μή, ὅτι μή, ὅτι γὲ μή, παρ ὅσον, ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ὅτι, ἀλλ' ἢ ὅτι, ἀλλ' εἰ μή, πλεῖ εἰ, πλὴν εἰ μή, πλεῖ ἐάν, πλεῖ ὅτι, πλὴν ἐάν μή, πλεῖ ἄν, πλεῖ ἄν μή, πλεῖ ἀλλ' ἤ, πλεῖ ἀλλ' εἰ, ἐκτὸς εἰμὴ niſi, ſin minus, καί τοι εἰ, καίτοι ἄν, ἐάν ἦ δή, κἄν εἰ, κὴ μέν εἰ quod ſi, ἦ ἄν, ἦ γὲ ἄν ſecus, ſin aliter. Poet. εἰ μέν κε ſiquidem.

Illativæ,

Illativæ συλλογιστικοί. Prim. ἄρα, ἦν *igitur*, Comp. ἄραγε, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι, ἔκουν *igitur*, ἄκουν *non igitur*, τοίνυν & Poet. τοιγάρ, τοιγαρεί, τόδε, item τώ, τῶ τοι *igitur*.

Ἄρα ἦν, & ἆρ' ἦν (rariùs ἦν ἄρα) ὅμως δ' ἦν, ταὐτὰ τοι, δῆτα τοίνυν, μὴν δὴ *igitur*, διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, μὴ ταῦτα *proinde*.

Adversativæ ἐναντιωματικαί. Prim. περ, τοι *quamvis*. Comp. κἄν, κἂν, καίπερ, καίτοι, καίγε, καίτοιγε, ἀλλάγε, εἰ καί, (rariùs κἢ εἰ) ἢ γὰρ εἰ *etsi*, *licet*.

Κἄν εἰ, ἢν καί, ὅτι μὴ καί, κἢ γὰρ εἰ, rariùs κἢ εἰ *etsi*. Poet. περ ἔμπης *quamvis*, ἔμπης καίπερ *etiamsi*.

Redditivæ ἀνταποδοτικοί. Prim. ὅμως, μὴν, & Poet. ἔμπης, ἔμπας, ἔμπα, ἔμπαν, & Comp. δήπου, γε δήπου, μήτοι, μήτοί γε, μήτοί που *tamen*.

Ὅμως δέ, ὅμως μὴν ἦν, ὅμως μήτοι, ὅμως μὴν, ὅμως δ' ἦν, ὅμως καί, πλὴν καί, ἀλλὰ δή, ἀλλὰ δὴ καί, ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ μήν, ἀλλὰ ἦν *attamen*, *tamen*.

Expletivæ συμπληρωματικοί. ἄν, ἄρα, ἆρ, ῥα, γε, θην, κεν, κε, νυ, νυν, περ, ποι, που, πω, τοι, quæ interdum nihil significant, sed orationem explent; addunt tamen emphasin quandam & venustatem contextui.

Usitatissimæ sunt poetis θην, νυ & νυν frequentiùs post imperativos: ῥα, ἆρ, & ἄρα præcipuè post δ', ὡς, vel articulum postpositum apud Homerum. Affertur etiam ἄρα ex Demosthene post ὡς; ex Xenophonte post οἵ, ὁπόσ, πίτερ. Apud Oratores etiam, γε, περ, τοι, που, πω, πως, præsertim post adverbia, interdum γὰρ cum ἦν, τι præcipuè apud Iones, κἢ apud Atticos.

Potentiales διωνητικοὶ sunt, ἄν, & Poet. κεν, κε.

Postpositivæ Primit. γάρ, γε, δέ, μέν, μὴν, ἦν, περ, τε, τοι, ἄρ, κεν, κε: compositæ itidem & formulæ ab his incipientes frequentissimè in oratione postponuntur, ideóque fere postremum in singulis classium ordinibus locum sortiuntur.

Eadem vox propter varietatem significationis spectat ad diversas classes tum adverbiorum tum conjunctionum: si enim afficiat unam dictionem, præcipuè verbum, potiùs adverbium est; si plures dictiones, clausulam, vel sententiam conjunctio est: viz. μὲν *quidem*, ὡς *ut*, γὲ *quidem*, *vero*, μηδὲ *neque*, *ne*, &c.

Loco ultimo addi possunt

Dictiones Correspondentes: adverbia vel conjunctiones, aut formulæ ex utrisque conflatæ.

Μὲν-δέ, *quidem-vero*, τε-καί *cum-tum*, τε-τε *que-que*, τε καί, καὶ δ'-δ', δ', &c. τὸ μὲν-τὸ δέ, τὰ μὲν-τὰ δέ, τὸ μὲν π, τὸ δέ π, τοῦτο μὲν-τοῦτο δέ, τῇ μὲν τῇ δέ, ταύτῃ μὲν-ταύτῃ δέ, πῇ μὲν-πῇ δέ, ἅμα μὲν, ἅμα δέ, ὡς μὲν-ὡς δέ, πῶς μέν-πῶς δέ, ποτὲ μέν-ποτὲ δέ, & variato accentu, ὁτὲ μέν-ὁτὲ δέ, ποτὲ μέν-ποτὲ δέ *partim-partim, tum-tum*, τότε-ὅτε vel ὅταν, ἐπειδάν, ἡνίκα *tum-cum*, ὅτε-τότε, ἐπειδὴ-τηνίκα vel τηνικαῦτα *cum-tum*, ὅτε μὲν-πάλιν δέ, ἔστιν ὅτε μὲν-ἔστι δ' ὅτε, ἐνίοτε-ἄλλοτε, ἐνιαχῆ-τοτὲ δέ *modo-modo*.

Εἰ μέν-εἰ δέ, (εἰ μέν κε-εἰ δέ κε. Poet.) ἤ-ἤ, εἴτε-εἴτε, ἄνω-ἄνω, ἐάνω-ἐάνω, ἐάντ' ἔν-ἐάνω' ἔν, εἰ μέν τοι-εἰ μέντοι *sive-sive*, εἴτε καὶ εἰ μὴ *sive-sive non*, εἰ μέν-εἰ δὲ μὴ *utrum-necne*, ὅτε-ὅτε, μήτε-μήτε, οὐδέ-οὐδέ, μηδέ-μηδέ *nec-neque*.

Ἐπὶ τὰ ἤ μέν-ἐπ' ἐκεῖνα δέ, ὀπὶ δάτερα μέν-ὀπὶ δάτερα ἤ *citra ultra*.

Μᾶλλον-ἤ *potius-quam*, πρίν vel πρότερον-ἤ *prius-quam*.

Ἐπεὶ καὶ *postquam-tum*, ἔνθεν δεῦ vel ἔνθεν-ὅθεν, *inde-unde*.

Ὅπου-ἐκεῖ vel ἐνταῦθα, *ubi-ibi*, ἵνα-ἔνθα, *ibi-ubi*, ὅπου-ὅπου, *quandoquidem-multo magis* vel *minus*.

Ὡς (vel ὥστε, ὡσεί, ὡσανεί, καθάπερ, &c.) -ὅπως (rariùs ὡστιόπως) ὥσπερ-ὡσαύτως, ὁμοίως vel ὅπως, ὅπως-ὅπως, ὡς vel καθὼς-καί, ὡς-ὥς (Poet.) *ut-sic*, ὅπως, ὁμοίως-ὥσπερ *ità-ut*, παραπλησίως-ἅσπερ *idem-fere-quod*.

Καίπερ, καίτοι, ἄν καί-ὅμως δέ, εἰ καί-ὅμως ἤ interdum δήπου, εἰ ἤ καί, ἤν καί-ἀλλ' ἔνγε *quamvis-tamen*, εἰ μή-γε δήπου *si non-tamen*.

Μὴ (vel ἐ) μόνον-ἀλλὰ καὶ *non solum-sed etiam*, μὴ vel οὐχ ὅτι, μὴ vel οὐχ ὅπως μονονού-ἀλλὰ καί, vel ἀλλ' οὐδὲ *non-solum non-sed nec*.

Ἡ-ταύτῃ *quo-eo*, ὅσῳ-τοσούτῳ *quanto-tanto*, ὅσον vel ὅσονπερ-τόσον vel τοσοῦτον *quatenus-eatenus*, ἐπὶ τούτῳ-ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧτε, ὀπὶ τούτοις-ἐφ' οἷς τε (sequente καί) *ea lege-ut*, τοσοῦτον ὅσον, μέχρι τούτου-ἕως *tamdiu-quamdiu*, κατὰ ταῦτα (vel κατ' αὐτὰ, ἴσα, ὁμοίως καί *aque-ac*.

Negligitur quandoq; correſpondentis formulæ membrum vel dictio.

PRÆPOSITIONES

Monoſyllabæ ſex: ἐκ ante conſonam, ἐξ ante vocalem *ex*; ἐν *in*; εἰς *ad*; πρὸ *ante*; πρὸς *ad*; σὺν *cum*.

Diſſyllabæ duodecim; ἀμφὶ *circum*; ἀνὰ *per*; ἀντὶ *pro*; ἀπὸ *à*; διὰ *propter*; ὀπὶ *in*; κατὰ *ſecundum*; μετὰ *poſt*; παρὰ *apud*; περὶ *circa*; ὑπὸ *ſub*; ὑπὲρ *ſuper*.

Tres ſunt ἄτονοι, ἐκ vel ἐξ, ἐν, εἰς: reliquæ oxyt.

Præpoſitiones inter ſe compoſitæ migrant in adverbia; ut παρέξ, &c.

SYN-

SYNTAXIS

Dividitur in Concordantiam & Regimen.

Ad utrumque ſpectat Ordo ſive Diſpoſitio dictionum in Oratione.

Concordantia triplex.

1a. Nominativi & Verbi.

OMne Verbum Perſonale, & finitum, habet precedentem Nominativum * Subſtantivi, cum quo concordat numero & perſonâ; ut, ὄρος ὠδίνῃ mons parturit; ὀψὲ αἰδέονται οἱ Φρύγες ſero ſapiunt Phryges.

* *Ad Subſtantivum refertur pronomen Primit.*

Cùm Verbi 1a. dual. deeſt, nominativus dualis primæ plurali jungitur; ut νὼ ἔξιμεν nos duo eximus. Soph.

Neutrum Plurale gaudet verbo ſingulari; ut οὐκ ἀρεταὶ κακοὶ non bene ſuccedunt mala. Od. θ. Jungitur etiam Plurali; ut δαιμόνια πεδύσει, Jacob. 2. 19. Utriſque adjunctum reperitur in eadem ſententia; ut ἔξεστι τὰ ἄλλα ἤρτηται, καὶ δι' ἃ λέγονται. Ariſtot.

Nominativus 1æ. vel 2æ. perſonæ rariſſimè exprimitur, niſi emphaſeos vel diſtinctionis causâ; ut σὺ λέγεις. Joh. 18. 39. ἐγὼ σκόπει λέγω, σὺ δ' κέρμιον ἀποκείνεις.

Nominativus 3æ. ſæpe omittitur in verbis hujuſmodi, λέγουσι, φασὶ, εἰώθασι, φιλοῦσι, μυθολογοῦσι· ut ὡς φασὶ ſubaudi ἄνθρωποι. Plut.

Tertia perſona ἐστὶ vel εἰσὶ ſæpiſſimè ſubauditur, ut συμφόλυξ ἀνθρωπος· οἱ κόλακες κόρακες.

Verbum uſitatiùs claudit ſententiam vel membrum.

In diſponendis dictionibus præcipuè ſolutæ orationis, cura non levis adhibenda eſt; ità tamen ut varietas ſummoperè obſervetur, unde venuſtior ſtructura, & ſuavior harmonia conſurgat.

2a. Adjectivi & Subſtantivi.

ADjectivum cum Subſtantivo concordat Genere, Caſu, & Numero; ut κοινὸς Ἑρμῆς communis Mercurius.

* *Ad Adjectivum referuntur Articulus præpoſitivus, pronomen poſſeſſivum, participium.*

Adjectivum plurale cujuſcunq; generis ſæpe permutat ſuum ſubſtantivum in genitivum, cum articulo; ut ἀγαθοὶ τῶν γονέων boni parentes. Iſocrat. φαῦλοι τῶν

τῶν γυναικῶν. Basil. καλὰ τῶ ζώων. Isoc. Singulare itidem, si neglecto genere substantivi fiat neutrum; ut τὸ ὑπερβάλλον τῆς χαρᾶς *immensum gaudium.* Hesiod.

Adjectivum *subaudito* ἀνθρωπος, in masculino genere; *subaudito* χρῆμα, in neutro, ponitur absolutè; ut πολλοὶ λέγυσι. Psal. 4. ἐκ καρποῦ πολυκοιρανίη. Il. β. χρήσιμον ἢ αἰ ψεῦδος ἐνείπῃ. Xenoph.

Adjectivum absolutè positum locum substantivi supplet alteri adjectivo; ut μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. Matth. 5. χαλεπὰ τὰ καλά.

Neutrum etiam, articulo vestitum, exprimitur per substantivum; ut ὅπου τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβὲς, *ubi emolumentum ibi religio.* Epictet.

Sæpe Substantivum usurpatur pro Adjectivo; ut ἑλλὰς φωνὴ, *Græca lingua.* Lucian. Apud sacros scriptores crebriùs in Genitivo; ut οἰκονόμος ἀδικίας *dispensator injustus.* Luc. 16. 8.

Adjectivum Verbo postpositum & concordans cum Substantivo præcedente Verbum, sæpissimè Adverbii vicem obtinet; ut εἰσιλθὸν δρομεῦς *introibit curriculo.* Nazianz. ἐννύχιαι στεῖχον πολῖται ibant. Hesiod.

Adjectivum εἷς, cum numerali altero, jungitur Substantivo Plurali; ut εἷς καὶ τεσσαράκοντα ἄνδρες. Χίλια, μύρια, quandoq; collectivo singulari, etiam diversi generis; ut χίλια ἵππος. Xenoph.

Adjectivum frequentiùs præmittitur Substantivo.

In numeralibus mixtis numerus minor majorem sæpiùs præcedit usque ad centenarium, si copula καὶ intercesserit: ut τρεῖς καὶ τεσσαράκοντα: absque copula, vel post centenarium, plerumq; minor sequitur majorem; ut τεσσαράκοντα δύο, ἕνα τὸν καὶ εἴκοσι.

32. Antecedentis & Relativi.

RElativum cum antecedente concordat genere numero & personâ: quoties nullus Nominativus interseritur inter Relativum & Verbum, Relativum erit Verbo Nominativus; ut μακάριος ὃς ἐλπίζει *beatus qui sperat.* Psal. 34. 8.

At si Nominativus Relativo & Verbo interponatur, Relativum regetur à Verbo, aut ab alia dictione; ut μακάριον τὸν ἄνθρωπον, ὃν κύριος ὁ θεός σου ἐκλέξατο. Psalm. 33. 12.

Frequenter Relativum & Antecedens in eodem casu ponuntur; ut ἐμελέτων ἐν τῶ ἐντολαῖς σου, αἷς ἠγάπησα σφόδρα. Psal. 119. 47.

Pronomen Antecedens sæpiùs reticetur; ut λάβες ἃ δεῖ, καὶ ἐν ἃ δεῖ, καὶ ἐν ἀκύροις ἃ μὴ δεῖ. Euagr.

Relativum non rarò præcedit, præcipuè in eodem casu positum; ut

ut ἀπολαύω ϗ ἔχω ἀγαθῶν : vel si antecedens pronomen tertiæ personæ subintelligatur in verbo ; ut ὃς ἀνίᾳ, ἀμᾷ.

Οὗτος *hic*, ἐκεῖνος *ille*, ὅσος, ἡλίκος *quantus*, οἷος *qualis*, item πόσος *quot*, ποσὸς *quotus*, ποταπὸς *cujus*, ποσαπλοῦς, ποσαπλάσιος *quotuplex*, &c. indefinitè hæc sumpta, non rarò construuntur more relativorum ; ut ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος, *elephantorum Embryon quantus vitulus*. Aristot. χαριζόμενος οἵῳ σοι ἀνδρὶ *gratificans viro qualis es Tu*. Xenoph.

Exceptiones Concordantiis communes.

Plures Nominativi, Substantiva, vel Antecedentia cujuscunq; numeri postulant Verbum, Adjectivum vel Relativum plurale; ut σπέρμα καὶ καρπὸς διαφέρουσι *semen & fructus differunt*. Aristot.

Quod quidem Verbum cum Nominativo dignioris personæ ; Adjectivum cum Substantivo, Relativum cum Antecedente, generis dignioris, consentit : Dignior autem persona prima quàm secunda aut tertia, & secunda quàm tertia; Dignius masculinum genus quàm fœmininum aut neutrum, & fœmininum quàm neutrum, in vocibus *naturam rationalem* aut *animalem* significantibus ; in aliis vero dignissimum est neutrum ; ut ἐγὼ καὶ σὺ τὰ δίκαια ποιήσομεν. Xenoph. ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοί. Jac. 2. 15. λύπη καὶ φόβος δάκνουσα τὴν ψυχήν. Philo. ὄνυχες καὶ σμάραγδοι ἃ φέρουσιν Αἰγύπτιοι. Lucian.

Quandoq; admittitur singulare, quod ad plura licet sit referendum, cum proximiore tamen concordat; Verbum numero & persona ; Adjectivum vel Relativum genere & numero ; ut ὡς οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων ἔλεγον. Aristot. ἐπέλασε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὗδωρ. Hom.

Aliquando verbum singulare cum proximiore consentit, Adjectivum verò plurale neutrum sequitur consentiens cum utrisque ; ut αἱ δικαιοσύναι καὶ ὁ πλοῦτος διὰ τὴν τιμὴν ὄντιν αἱρεταί. Aristot.

Duo masculina cum neutro, etiamsi significent *naturam rationalem*, admittunt tamen adjectivum neutrum ; ut πεδόμην εἰς πατέρα, καὶ ὕδωρ, καὶ πνεῦμα ἅγιον, ὁμόσιά τε καὶ ὁμόδοξα. Nazianz. Inusitatiùs Masculi. & Fœmin. ut ἀεὶ πλείστου ποιούμεθα τοὺς παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ μάλιστα ὀργιζόμεθα τοῖς εἰς ταῦτα ἐξαμαρτάνουσι. Isocr.

Duo fœminina non respuunt fœmininum ; ut δεκαδύτης καὶ δειλία φὸς ἀλλήλας ἐναντίαι. Aristot.

Masculina & Fœminina *rem inanimatam* significantia quandoque admittunt masculinum ; ut φόβος καὶ ἔμπληξις ἄνω πεπτώκασι. Lucian.

Cum

Cùm duabus de rebus ſit ſermo, uſitatiùs effertur in plurali; ut χειροῖς δυσί· quod ſi res naturâ vel arte ſint binæ, potiùs in duali; ut δυοῖν ποδοῖν.

Duo ſingularia cum duali non incongruè nectuntur; ut δαιδύτην εἰσαῦτε Ἀτρείδην τε καὶ Ἀχιλλῆα. Il. δ.

Ἄμφω & δύω cum plurali ſæpius junguntur; ut ἄμφω ὀξέπλους. Euripid. δυοῖν ὀφθαλμοῖν. Ariſtot.

Verbum inter duos Nominativos, & Relativum inter duo Antecedentia diverſorum numerorum poſitum, cum alterutro convenire poteſt; ἔστιν πολυανθρωποτάτην ὅδιν Ἄργος. Phil. πόλεις αἱσὶν αἳς φωλεὰς νομίζεις. Lucian.

Verbum, Adjectivum, vel Relativum nonnunquam concordat cum Infinitivo vel clauſulâ præcedente: Adjectivum verò & Relativum in neutro genere ponuntur; ut ξυρεῖν τε λέοντα οὐκ ἔστιν ἀσφαλές. Eadem referuntur ad plures clauſulas, & frequentius in numero plurali.

Aliquando Adjectivum concordat cum Subſtantivo, Relativum cum Antecedente, quod non exprimitur ſed intelligitur in Pronomine Poſſeſſivo; ut ἐμὰ τὴ κακοδαίμονος (ſubaudito ἐμῆ in ἐμὰ) Lucian. τὸ σὸν μόνης δείγμα (ſubaudito σῆ in σὸν). Sophocl. φόβου ὑφ' ὧν τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Οὐ μικρ' ὀκνεῖτε. idem.

Interrogativum & ejus Redditivum caſu ac tempore concordant; ut τίνι διαφέρουσιν οἱ παιδαμυθοὶ τῶν ἀπαιδεύτων; ὅσῳ οἱ ζῶντες τῶν τεθνηκότων. Laert. Non obſervatur genus aut numerus; ut τί οἱ ἄνθρωποι; θεοὶ θνητοί. Lucian.

Cum Redditivum ſit Pronomen Poſſeſſivum, ponitur in caſu nominis à quo regitur; ut τίνος ἐστὶν ὁ λόγος; ἐμός.

Reſpondetur interdum ad ſenſum, non ad vocem; ut τίνος εἶ; ὁ πατὴρ Τελαμών. Euripid. præſertim ſi interrogatio fiat per dictionem variæ ſyntaxeos; ut θανάτῳ ἢ ποίῳ φησὶ Μενέλαον θανεῖν; Οἰκτρότατον. Eurip. quia dicimus θνήσκειν θάνατον, vel θανάτῳ.

Dictio interrogativa plerumque inchoat ſententiam.

Articulus & Pronomen ſequuntur concordantiarum regulas: utrumq; tamen peculiarem habet uſum, diſpoſitionem & elegantiam.

Articulus.

Articuli præpoſitivi uſus eſt

1°. Propter emphaſin, ſive excellentiam rei; ut τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. i.e. *Spiritum Deum.* Luc. 3. 22. πνεῦμα ἅγιον. i.e. *Spiritum donum*, Joh. 20. 22. τὸ ἀγαθὸν *ſummum bonum*, ἀγαθὸν *quodvis bonum.* Ariſtot.

2°. Propter demonſtrationem rei certæ; ut οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν, 1 Joh. 5. 8.

3°. Propter expositionem sive distinctionem, tunc crebriùs postponitur vocl explicandæ; ut Ἰωάννης ὁ βαπτιστής. Matth. 3. 1.

4°. Propter elegantiorem texturam vel modulationem suaviorem; ut ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις. 1 Joh. 5. 4. πολὺ διεζώσας εὐφήνῳ τὰς τε τῶν ἀτυδαίων γνάμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας. Isocrat.

Addi possunt aliæ rationes, quas utpote magis incertas placuit rejicere. Quinimo de præfigendo vel omittendo articulo certa vix dari potest regula: Sæpe enim utuntur vel respuunt Autores pro arbitrio vel euphonia: Non tamen abs re erit sequentes de illis observationes apponere.

Articulus cujuscunq; generis cum adverbio pro nomine sumitur in omni casu; ut τῷ πλησίον *vicino*. Deut. 5. 21. τὸν πλησίον *vicinum*. Matth. 22. 36. Sic τὸ πέραν τῆς θαλάσσης. Marc. 5. 1. διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Marc. 10. 1. In neutro genere sic positus quandoq; adverbiascit, ut τὸ πάλαι *olim*. Thucyd. ταυτὶ τῶν *nunc*. Act. 27. 22.

Similiter articulus neuter cum Infinitivo fit nomen; ut ὅτι τὸ ὀφθῆναι γίνεται τὸ ἐρᾶν, *ex aspectu nascitur amor*.

Præponitur etiam neuter qualicunq; dictioni vel clausulæ *materialiter* (quod aiunt) sive τεχνικῶς acceptæ; ut τόδ' ὑμῖν ὅταν εἴπω. Demosth.

Articulus neuter cum genitivo sequente significat *possessionem, proprietatem* vel *relationem*, subaudito χρῆμα, ἔργον, ἔπος, vel hujusmodi nomine; ut ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι. Matth. 22. 21. i.e. χρήματα. τὰ τῆς σαρκὸς, i.e. ἔργα. Rom. 8. 5. τὸ τοῦ Θεόγνιδος λέγω. Lucian. i.e. ἔπος. Quandoq; ponitur pro solo Substantivo; ut τὸ τῆς ἀληθείας, pro ἀλήθεια. Plutarch.

Articulus pluralis (observato genere nominis proprii) cum præpositione ἀμφὶ, περὶ, κατὰ, &c. & Accusativo, accipitur pro ipso nomine; ut οἱ ἀμφὶ Κορινθίους *Corinthii*. Herodot. ἐλήλυθεισ᾽ πρὸς τοὺς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, *venerunt ad Martham & Mariam*. Joh. 11. 19. τὰ κατ᾽ εὐχὰς, *preces*. Heliod. l. 4. Interdum (neglecto genere) significat *comitatum, officium, facultatem, sectam, relationem*, cum iisdem vel aliis præpositione & casu; ut οἱ περὶ τὸν Παῦλον. i.e. *socii Pauli*. Actor. 13. οἱ περὶ τὴν γῆν, *agricolæ*. Xenoph. οἱ περὶ τὴν ποίησιν, καὶ τοὺς λόγους, *Poetæ & Oratores*. Isocr. οἱ ἀπὸ τοῦ, *Stoici*. Athen. οἱ περὶς αἵματος, *consanguinei*. Sophocl. οἱ μετ᾽ Ἀχιλλέως, *Socii Achillis*. Lucian. οἱ κατ᾽ ἀγορὰν, *causidici*. Demosth. οἱ ἀπὸ βήματος *concionatores*. Plutarch. οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων vel ἐν τοῖς μαθήμασι *Mathematici*. Laert. οἱ ἀπὸ vel κατὰ Πλάτωνος, *Platonici*. Synes.

Ponitur articulus præpositivus quandoq; pro subjunctivo; ut τὸ ῥῆσον ἁπάντων pro ὃ ῥῆσον. Demosth. ἐὰν ἐπίσταμαι τί σὺ λέγειν

Mar

Marc. 14. 68. Apud Poetas ὅπις pro ὅστις, ſervato ο per omnia genera, caſus, & numeros, ὅπινα, ὅπινας, ὅπινα &c. ut ὅπις κ' ὀπόρκιον ὀμόσσῃ, Il. τ. ὅπινα κεφαλὴν θύμῳ τε κελεύῃς, Od. Φ. ὅπινας μνώσθῃ, Il. ο. ὅπιν' ἴχνια πέπνῃ, Iliad. χ.

Articulus præpoſitivus vel ſubjunctivus pro αὐτὸς ſumitur ſequente ſæpiùs μὲν, γε, &c. ut ὃ δ' ἔφη. Matth. 13. 28. ἦδ' ὃς *dixit ille*. Plat. Item pro ὅστις & ἐκεῖνος, præcipuè in diviſionibus cum μὲν-ἢ, γὰρ-ἢ, &c. ut τὰ μὲν ἀίδια, τὰ ἢ φθαρτά. Ariſtot. δεῖ γὰρ τὸ ποιῆσαι, τὸ ἢ μή. Demoſth. ὃς μὲν πενιᾷ, ὃς ἢ μεθύει. 1 Cor. 11. 21. ἃς μὲν καλείλητε πόλεις, πνὰς δὲ πορθεῖ. Demoſth. Interdum pro τίς *interrogativo*; ut τῷ vel ᾧ χάριν λέγω; Demoſth. pro τὶς *indefinito*; ut ἀγνοῶ τὸ χρὴ πεῖσαι. Lucian. σύ μ', ὃς εἰμί, εἰρηκώς. Soph.

Τὸ ὂν vel τὸ τὶ ſignificat *partem*; ut τῆς χώρας τὸ μὲν ὂν πρὸς ἄρκτον, τὸ ἢ ὂν πρὸς μεσημβρίαν. Ariſtid. ἡμῶν τὸ μὲν τι ἢ παιδὶς μείζω ἦ, τὸ δέ τι οἱ γυνήσιοι. Plat.

Articulus non rarò ſubinnuit participium ὤν, potiſſimùm ante præpoſitionem vel adverbium; ut ὁ ἐν τοῖς ἀποκρύφοις. Matth. 6. 9. τοὺ περὶ ὑμῶν. Matth. 5. 12. τὰ ἄνω φρονεῖτε. Coloſſ. 3. 2.

Omittitur ſæpiſſimè articulus ante Interrogativa; ut πῆς, ποῖος, &c. Indefinita; ut πις ὁποῖος, &c. Univerſalia ſigna; ut πᾶς, μηδεὶς, &c. Numeralia cardinalia; ut εἷς, δύο, &c. Legitur tamen ποῖος cum Articulo; ut τῆς ποίας μελίττης. Demoſth. item Cardinalia; cùm referuntur ad id quod præceſſit; ut λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους. Luc. 9. 16. ὁ εἷς. Luc. 18. 10. Ante Nomina Propria, præcipuè in epiſtolarum inſcriptionibus; ut Ἰσοκράτης Ἀλεξάνδρῳ, χαίρειν. Iſocr. in quibus tamen appellativa deſiderant articulum; ut Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, χαίρειν. Demoſth. Ante Nomina tum Propria tum Appellativa in librorum titulis; ut περὶ Ἑλένης, περὶ νόμου Laert. Antiſth. Pronomina Subſtantiva ἐγὼ, &c. compoſita ἐμαυτοῦ, &c. ut ἐγὼ εἰμὶ. Joh. 15. 1. ἕκειναι δὲ ἐμαυτοῦ. 2 Cor. 2. 1.

Pronomen ὁ δεῖνα ſemper articulum poſtulat; ut ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνα εἰσήγγειλε. Demoſth.

Genitivus poſt Partitivum exigit articulum; εἷς τῶν στρατιωτῶν. Joh. 19. 34. crebrò etiam poſt ſubſtantivum regens; ut ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Joh. 17. 12. εἰσιόμενον τοῦ νόμου. Luc. 2. 27. Sic Vocativus pro Nominativo poſitus, ut ἡ παῖς, ἔγειρε. Luc. 8. 54. οὐ ὁ βορέας πνεύσας. Lucian.

Duo vel plures Articuli diverſorum nominum genere, numero, vel caſu diſcrepantium, elegantiùs ſe immediate conſequuntur, quorum prior ad remotius ſemper nomen refertur; ut τῷ τοῦ θεοῦ

δικαιοσύνῃ, Rom. 10. 3. τοῦ δὲ τοῦ ῥήματος σημότητα λυφομένους. Demosth. Communiter tamen in sacrâ Scripturâ articulus adhæret suo nomini; ut τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ θεοῦ, ibid. Rom. 10. 3. Inepta verò repetitio est si omnimodo consentiant; ut αἴτιος τῆς πόλεως ἐρημώσεως. Zonaras.

Parum imitanda etiam dispositio est, si nominum ordo perturbetur; ut οἱ τῶν ἀγγελικῶν χόροι δυνάμεων. Theophylact. ἡ τοῦ οἰκείου κηδεμονία σώματος. Damascen.

Eleganter Adverbia, Conjunctiones, vel Præpositio cum suo casu interveniunt; ut ὁ μὲν ἦν χιλίαρχος, Act. 23. 22. ἀκούσατε τῆς πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας, Act. 22. 1. Participium aut Verbum regens; ut τῆς ἑτέρου ζητῶν ὀφθυμίαν. Demosth. τοῦ μόνον ἐφεύντος πίθανοῦ. Aristot. Aliquando postponitur articulus; ut ἀσφαλέστερος βίος ἐν δοκεῖ ὁ τῶν ἰδιωτευόντων ἢ τῶν πρωτευόντων. Isocr.

Collocatur articulus ante & post nomen frequentissimè; ut τὰς ἀρχὰς τὰς τῶν σωμάτων. Aristot.

Repetitur ante nomen in demonstrando, intercedente δὲ vel δή; ut ὅδε ὁ ἄνθρωπος, τοῦδε τοῦ λόγου, καὶ τῆσδε τῆς ὕλης. Aristot.

Cum duo substantiva, alterum vel utrumque appellativum, apponuntur; vel cùm adjectivum immediatè postponitur substantivo; utrique vel posteriori sæpissime articulus additur; ut Ματθαῖος ὁ τελώνης, Matth. 10. οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες, Luc. 2. 15. τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, Luc. 8. 29. Si adjectivum præcesserit, articulus ipsi soli præfigitur; ut τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, Luc. 4. 37. quandoque omittitur penitùs; ut πνεῦμα ἀκάθαρτον, Marc. 3. 30.

Cum plura sint substantiva, illud sensu præcedit verbum cui articulus præfigitur; ut θεὸς ἦν ὁ λόγος, *sermo erat Deus*, Joh. 1, πνεῦμα ὁ θεὸς, *Deus est spiritus*, Joh. 4. 44. Sic τὰ ἐμὰ σά ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά, Joh. 17. 10. At pronomen articulo viduum potest loco & sensu præire; ut ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός, Joh. 14. 6.

Adjectivum postpositum si non habeat articulum, dividitur plerumque à Substantivo, & sequitur verbum sensu; ut ἔστιν ἄνθρωπος δίκαιος. Aristot. *homo est justus.* Sin habeat, à Substantivo non dividitur; ut Πλάτων ὁ ἀγαθός ἐστι, *ille bonus Plato est.*

Post αὐτὸς, ἐκεῖνος, ὅλος, ἅπας, πᾶς, articulus additur substantivo sequenti; ut ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, Luc. 13. 31. ἐκεῖνον τὸν λίθον, Luc. 20. 18. ὅλην τὴν γῆν, Act. 17. 11. ἅπαντες οἱ λόγοι, Luc. 24. 44 πᾶν τὸ σῶμα, Eph. 4. 16. rarò præponitur hisce adjectivis; ut τὸν αὐτὸν τρόπον. Dem. &c.

Adjectiva sine substantivo posita, sæpissimè vestiuntur articulo; ut οἱς τὰ ἴδια, Joan. 1. 11. τὰ χείλη. Demosth. &c.

Metri causâ apud Poetas articulus negligitur vel redundat.

Prono-

Pronomen.

GEnitivus Pronominis poſſeſſivi uſurpatur quando ſignificatur *perſona*; ut εἰκὼν σε, *imago tui.* Herodian. Sic βίαν μου, *ad coactionem mei.* Sophocl. i. e. *me invito.*

Quoties *poſſeſſio, relatio, circumſtantia* vel *actio* perſonæ connotatur, poſſeſſivo uti licet; ut ὅτι σὴ σοφία μὴ ἐπαίρει, Prov. 3. 5.

Ponitur Genitivus Primitivi loco Poſſeſſivi; ut ὁ πατήρ μου, Joh. 15. 1. (rariſſimè ἐμοῦ, Rom. 1. 12.) adhibetur quandoque Dativus, ut χαίρῃ μοι ἥπερ. Ιλ. ϕ. Frequenter poſſeſſiva ἡμέτερος & ὑμέτερος uſitata ſunt Oratoribus; ut κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, Act. 24. ἡ ὑμετέρα ἀγάπη, 2 Cor. 8. 8. & in eodem contextu, περὶ τῆς ἀμῶν πίστεως, καὶ περὶ τῆς ὑμετέρας, &c. Joh. 1. 2. 2. Inuſitatius ἐμὸς, σὸς, σφέτερος; ut ἐπαίροις ἐμοῖς καὶ σοῖς. Athen. εἰς τὰ σφέτερα ἤδη διαχερεύσει. Ariſtot. ἐμὸς & σὸς paſſim in S S.ut ἐμοῖς δὲ λόγοις παραβάλωμεν σὸν ἕν, Prov. 5. 1. σφέτερος vix in N. T. occurrit.

Poſſeſſivum pro Primitivo rarius accipitur; ut τῷ ἐμῷ πόθῳ κατέρδει, pro ἐμοῦ. Sophocl.

Pronomina reciproca ſunt, ἑαυτοῦ vel αὐτοῦ, ῆ, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ vel σαυτοῦ, referuntur enim ad perſonam præcedentis verbi, aut ſi quando præceſſerint, reſpiciunt caſum verbo poſtpoſitum; ut Εὐφραίου ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. Demoſth. ἕκαστος αὐτῷ φίλος. Ariſtot. δεῖται οἱ πλάνητα. Lucian. ἃ δοκῶμαι γνῶναι ἐμαυτόν. Plat. Ἰακὼβ, παρέπεμψεν σεαυτὸν, Luc. 4. 23. τὰ σαυτῆς ἔρχα κόμιζε. Hom.

Ἑὸς, σφέτερος, magis familiaria ſunt Poetis; ut ἠγεμόνευεν ἑοῖς θεοῖς δώματα. Hom. εἴπερ ἴδοιεν σφετέρους ὑπερατύνας ἀνεδαίρῃς ἄν. Thucyd. Ἑὸν proprie ſignificat *quod unus poſſidet*, σφέτερον *quod plures.*

Ἡμέτερος & ὑμέτερος addito genitivo αὐτῶν, uſurpantur reciprocè; ut τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πεφάτ]ωμεν. Demoſt. διδάσκετε τοὺς παῖδας ὑμετέρους αὐτῶν βελτίους. Iſocr. ſic σφέτερος αὐτῶν, ἴδιος αὐτῶν: ut αἱ μὲν ἀρεταὶ τὰ σφετέρας αὐτῶν φύσεις εὐεργετοῦσι. Iſocr. οἱ πλούσιοι τὴν πολιτείαν ἰδίαν αὐτῶν ἡγοῦνται εἶναι. Demoſt. Legitur ἴδιος σφέτερος αὐτῶν: ut πάλαι ἠξιοῦντο μᾶλλον ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀμαρτήμασιν, ἢ νῦν ὅτι τοῖς ἰδίοις τοῖς σφετέροις αὐτῶν. Iſocrat.

Reſolvuntur interdum compoſita ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & pro illis eorum ſimplicia adhibentur per omnes caſus; ut οἱ δ' αὐτῷ κα-

χὸ τὸ ἐκεῖ ἀνὴρ. Hesiod. πολλοὶ μὲν σφίσιν αὐτοῖς πολεμῶσι. Isocr. Trium horum Nominativi, & priorum ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ casus omnes duales & plurales à simplicibus necessariò supplentur; ut ἡμεῖς αὐτοὶ στενάζομεν. Rom. 8. 23. ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε. 1 Corin. 11. 13.

Simplicia primitiva 1æ. & 2æ. personæ pro reciprocis quandoque afferuntur loco compositorum; ut ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Hom. ἐμὲ γὰρ ἐν ὑμῖν πίθηται. Plat. pro ἐμαυτόν.

Interdum αὐτὸς ponitur reciprocè; ut ἐγκώπτει τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, pro ἑαυτῶν, Psal. 103. ἐπ' αὐτῷ pro ἐφ' ἑαυτῷ. Aristot. præcipuè cùm nomen aliud 3æ. personæ inciderit inter αὐτὸς & personam verbi; ut ὁρῶν τὸ ἦμαι κίνησιν ἐπ' αὐτὸν (potius quàm ἐφ' ἑαυτὸν) Nazianz. vel cùm αὐτὸς sensu præcesserit verbum; ut πατέρα πιᾷ ὁ αὐτῷ υἱὸς (non ἑαυτῷ υἱὸς.) E contra profertur ἑαυτῷ, ᾧ, vel ἑὸς pro relativo αὐτὸς, ut ἐπειδὴ ἐκβλῶσι ἢ ψυχλώ. Plat. præsertim apud Poetas; ut, οἳ ἔκτισε δάκρυ. Il. β'. τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηυσὶ λέλειπτο Φάσγανον. Il. ι.

Pronomina quædam sunt trium personarum, αὐτός; ut αὐτὸς ἔφλυ, ης, ι. Ἑαυτῶν in plurali; ut, μὴ πεποιθότες ἐμοὶ ἐφ' ἑαυτοῖς. 2 Cor. 1. 9. ἢ ἑαυτῷ σωτηρίαν κατεργάζεσθαι. Phil. 2. 12. sed in singulari usurpatur pro genitivo solo, σεαυτοῦ, ῆς; ut ἔπω παιδίσεις τοὺ ἑαυτῆς φίλης. Xenoph.

Σφέτερος junctum verbis 1æ & 2æ personæ significat *noster*, *vester* apud Poetas; ut ἐννέπετε σφέτερον πατέρ'. Hesiod. Σφωΐτερος apud Apollonium significat interdum *suus*; ut ἀλκῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσι μετέφρεπε. jungitur etiam verbo 2æ personæ pro *tuus*; ut λελάθεσθαι Δῶμον σφωϊτέρησιν ὑπὸ σκιπέρησιν ἀκμάσας. idem.

Paucula Adjectiva sunt reciproca & trium personarum, ἴδιος, ἀλλήλων, &c. ut ἰδίῳ ὀφθαλμῷ ὁ κατανοεῖς, Luc. 6. 41. τῷ ἰδίῳ υἱῷ οὐκ ἐφείσατο, Rom. 8. 32; ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἀγαπῶμεν, 1 Joh. 3. 23. ἀγαπήσατε, 1 Pet. 1. 22. μισήσουσιν, Matth. 24. 10.

Αὐτὸς redundat passim in S. Scripturis; ut καταβάντι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ, Matth. 8. 1. alibi rariùs.

Duo cùm fuerint Antecedentia, οὗτος refertur ad propius, ἐκεῖνος ad remotius; ut ἔθιζε σεαυτὸν μὴ σκυθρωπὸν εἶναι, ἀλλὰ ζώνυσ. δ' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, δὲ τοῦτο φορτικὸς εἶναι δόξεις. Isocra. Pari modo articuli pro iisdem positi, ὁ μὲν ad remotius, ὁδὲ ad propinquius spectat: qui tamen ordo sæpè negligitur.

Regimen Substantivorum.

Duo vel plura Substantiva ad eandem rem spectantia in eodem casu apponuntur; ut Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τιμοθέῳ τέκνῳ, 1 Tim. 1. ἐγὼ Παῦλος ἔγραψα, Philem. v. 19.

Nomen

Nomen verò proprium *loci*, præsertim *urbis*, post Appellativum suum effertur nonnunquam in genitivo; ut Ἀθῆναι vel Ἀθηνῶν πόλις. Demost.

Aliquando subintelligitur substantivum in possessivo quocum sequens substantivum casu consentit, ut, Νεστορίδη περὶ νηὶ Πυληγενέϊ βασιλῆϊ. Hom. Il. β'.

Genitivus post Substantivum.

Cùm duo Substantiva diversæ significationis concurrunt, quod sensu posterius est in genitivo ponitur; ut κακῶν κόραξ κακὸν ὠόν.

Adjectivum in neutro genere absolutè & Substantivè positum genitivum regit; ut τὸ τῆς θεοῦ εὐμενὲς, *Dei benevolentia*. Demosth. εἰς πλέον πίπτειν τῆς θέλοντος, i. e. εἰς πλέον θέλημα. Soph. τὰ τῆς θεοῦ Matth. 22. nonnunquam in alio genere; ut ἡ νεκρὸν τῆς θεοῦ, *Deum mortuum*. Lucian. Alex. & Phil.

Sæpissime ponitur iste genitivus vel relativè; ut πᾶς ἡ τύχης. Sophocl. vel possessivè; ut τὸ σῶμα ναὸς τοῦ πνεύματος. 1 Cor. 7. activè; ut θάνατον Ἀργείων φεύγω. Euripid. i. e. *mortem quam Argivi inferunt*. passivè; ut ἡ Πλαταιέων πολιορκία. Thucyd. i. e. *qua Plataenses cincti erant*.

Pro Genitivo interdum usurpatur adjectivum possessivum; ut θυλείη κεφαλὴ pro θέλυ. Theogn.

Genitivus vel Dativus post Substantivum.

Genitivus quandoque in dativum vertitur, præsertim post nomen Substantivum adjectivè acceptum, & significans *relationem*, *affectionem* vel *contrarietatem*; ut κοινωνὸς τῷ Σίμωνι. Luc. 5. 10. ἀνηκόοισι τύραννε, *violentis tyranne* vel *infensissime*. Herodot.

Genitivus vel Accusativus post Substantivum.

Nomina *laudis*, aut *vituperii* (substantivum cum suo adjectivo) post aliud substantivum efferuntur in genitivo; ut ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς. γυνὴ ἀχαλίνου στόματος. Rariùs in Accusat. ut κόρη ἀμήχανόν τι κάλλος. Heliodor.

Nomen etiam *mensuræ* post substantivum in genitivo ponitur; ut ἀνδρειὰς δυώδεκα πηχέων. Herod. addito sæpius accusativo hujusmodi, βάθος, εὖρος, μῆκος, πάχος, πλάτος, ὕψος, &c. ut λίθος τὸ μὲν μῆκος ποδῶν ἑπτὰν. Diodor.

Substantivum regens usitatissimè præponitur substantivo quod regitur; ut ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, Mat. 8. 20. articulis verò utriq; præfixis elegantiùs sequitur regens; ut ὁ τοῦ τέκτονος υἱός. Matth. 13. 55.

Apud Oratores τὶς, ἕκαστος, ὅστις ponuntur post πᾶς; ut πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος *unusquisque*, πᾶς ὅστις, πᾶς ὅστις *quicunque*.

Regimen Adjectivi.

Genitivus poſt Adjectivum.

ADjectiva quæ *deſiderium, fugam, curam, negligentiam, contemptum, memoriam, oblivionem, notitiam, ignorantiam, prodigalitatem, parſimoniam, accuſationem, damnationem, abſolutionem, dignitatem, potentiam, impotentiam, ſeparationem, differentiam, excellentiam, participationem, immunitatem, vacuitatem, privationem* denique ſignificant, genitivum adſciſcunt; ut δυσέρως τῆς ἀφροδισίων. Xenoph. φυγὰς τοῦ παιδός. Idem. ὀπιμελὴς τῆς φίλων, idem. ἀμελὴς τῆς μισθῶν. Lucian. ὀλίγωρος τῆς Ἑλλήνων. Iſocrat. μνήμων φόρτου. Homer. ἐμαυτοῦ ὀπλήσμων εἰμί. Syneſ. ἔμπειρος τοῦ πολέμου. Thucyd. ἄπειρος παρόξεων ὁ νέος. Ariſtot. δάπανος ὑγιῶν. Athen. φειδωλὸς τοῦ δαπάνης. Plutarch. κατήγορος μοιχῆς. Plat. καταδίκος φόνου. Demoſt. καθαρὸς φόνου. Plutarch. ἄξιος ἐρασθῆναι τῆς σοφίας, Matth. 10. 10. ἐγκρατὴς vel ἀκρατὴς ὑμῶν. Ariſt. ἀπόκοιτος μου. Lucian. ἔπεσον τοῦ ἀληθοῦς. Plat. ἔξοχος Ἀργείων. Il. γ. μέτοχοι τοῦ Χριστοῦ, Heb. 3. 14. ἐλεύθερος τῆς τυραννίδος. Demoſt. κενὸς νοῦ. Plutarch. ἔρημος συμμάχων. Xenoph.

Ad privationem referuntur compoſita ab α privativo; ut ἄπους παιδῶν. Xenoph. ἄχαλκος ἀσπίδων. Sophocl. Quædam ex νη, ut νῆσις βορέας. Eurip. niſi quæ νι ſignificationis juxta alias regulas alios caſus poſtulant.

Adjectiva *partitiva*, item *collectiva, indefinita, interrogativa, numeralia, ponderalia, comparativa*, & *ſuperlativa*, ſi partitive accipiantur, genitivo gaudent; ut δαπανηρὸς δυοῖν. Plat. ἕκαστος ὑμῶν, Luc. 13. 15. τίς τῆς νομικῶν, Luc. 11. 45. τὶς οἶδεν ἀνθρώπων, 1 Cor. 2. ἓν τῆς πλοίων, Luc. 5. μυειοπλάπα ἂν καλὰ ποιήσειν ἄνθρωπος κακὸς δημίου. Ariſtot. ὁ ὢν μείζων ὑμῶν, Matth. 23. 11. ἐλάχιστος τῆς Ἀποστόλων, 1 Cor. 15. 6.

Similiter ſignificantia comparativè; ut ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος κρατερὸς. Ælian. ὡραῖος ὀρνίθιος. Apollon. Superlativè; ut ἕκαστοι ἀνδρῶν. Od. α. πάλαιστα παρθένων. Eurip. δῖα θεάων. Homer. aut quoquo modo partitivè; ut μέσος ὑμῶν, 1 Joh. 26. φόβου καὶ χαρᾶς μεθόδου. Andr. Hier. μόνος τῆς ἀνθρώπων. Demoſth. item articuli; ut τὰ κακῶν αἱ μὲν ἐφ' ἡμῖν, αἱ δὲ μή. Ariſtot. τῆς ἀνθρώπων οἱ ἐνφρονοῦσιν ἢ δυσχεραίνουσιν. Iſocr.

Interdum mutatur genus partitivi; ut ὅσον Αἰγυπτίων λιμνικόν. Heliod. l. 1.

Ponitur nonnunquam genitivus omiſſo partitivo; ut ὡς ἔστι τῆς αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῆς αἰσχίστων, i. e. τῶν, Demoſth.

Ad hunc modum quandoque adhibetur genitivus pluralis adjectivi

ctivi cum articulo poſt ſubſtantivum diverſi caſus; ut ϛρὼ χωαιξὶ τ῀ ὀπισήμων, & ἄλλα σκόλη τ῀ ἐντελῶν. Heliod. l. 4. frequentius etiam numeri diverſi; ut Φάβιος ἀνὴρ τ῀ὧν ὀπισήμων. Plutarch. φέρω σολλὼ τ῀ὧν καλλίσων. Xen. Utrobiq; ſubauditur caſus partitivi πς.

Idem quandoq; eſt caſus partitivi, & nominis; ut οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὴ ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροί. οἱ μὴ ὠδεὶς ἀυτῷ ϖροσεῖχον. Ælian.

Comparativa ſubaudito ἢ quam genitivum poſtulant; ut ὀργιλώτερος κωῶν, δειλότερος τ῀ὧν λαγωῶν, κολακικώτερος τ῀ πιθήκων, ἀσελγέστερος τ῀ ὄνων, ἀρπακλικώτερος τ῀ὧν γαλῶν, φιλονεικότερος τ῀ὧν ἀλεκτρυόνων. Lucian.

Genitivus iſte interdum per ablativum exponi non poteſt; ut καλλιόν ὄϛιν εὐποιεῖν φίλους τ῀ὧν ὀθνείων. *Satius eſt benefacere amicis quam alienis.* Ariſtot. Eth.

Poſitivum, Comparativum, vel Superlativum pro ſe invicem uſurpantur; ut καλὸν τὸ μὴ ζῆν ἢ ζῆν ἀθλίως. Menand. i. e. κάλλιον. μεγάλη ἐντολή. Mat. 22. 38. i. e. μεγίση. τοὺ ϖροδότας χείρως ἡγῶν῀. Thucyd. χείρως. i. e. κακώς. μάλιϛα δεινότατος τοῖς ἐναντίοις. idem. i. e. δεινός. πάντων χαλιπώτερον ἄρχειν ψυχῶν. Nilus. i. e. χαλεπώτατον. ϖρῶτός μϵ ἦν. Joh. 1. 30. i. e. ϖρώτερός.

Interdum ἤ copulat duo comparativa, ut ποιητικώτερα ἢ ἀληθινώτερα. Halicarn.

Poſt comparativum ponitur quandoq; ἢ μὴ pro ἤ: ut βέλτιον ὑμιαθῆ καλέεδζ ἢ μὴ ἀμαθῆ. Theocr.

Præponuntur etiam Comparativis vel Superlativis * particulæ amplificativæ vel diminutivæ, ut πάνυ πολὺ ἐλάσσων. Xenoph. πάνυ πολὺ σωφρονέϛα῀. Plat. * Pag. 112.

Comparativo adjungitur quandoq; μᾶλλον, ut ἥττων μᾶλλον τῆς ϖρώτερος. Thucyd. πολλῷ μᾶλλον χρῄσιμον. Philip. 1. 23.

Superadditur Superlativo Comparativum vel Superlativum, ut μήζονα τ῀ὧν μικρίσων. Soph. ἔχϵτα ἐχάτων καϰὰ. idem.

Multa verbalia præcipuè in ικὸς & τήϱ῀, quæ *actionem*, aliáq; quæ *capacitatem* connotant, in genitivum feruntur, ut Ψυχῆς φυλακϖικὸν ϖαιδεία. Ariſtot. ἐυχαὶ λυτήϱιαι δεινάτων. idem. ſimiliter τομαὶ῀ ϖνευμάτων. Æſchyl. συκῆ φόϱος σύκων. Bud. λιμῆϱες νηῶν ὄχοι. Hom. ἐπίϛροφο῀ ἀνθϱώϖων. idem. ὀϖίκλοϖος δόϱμάτων. Plutar. ἐπαγωγοὶ μὸ τῆς ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ ὔ τῆς λύϖης. Plat. πολυϵφὴς vel ϖδϵιϵφὴς δάφνης. Soph. ϖδείφο῀ τῦς καταφϱονήϭεως. Plat. ὑϖοϖτ῀ τῆς ἀλώϭεως. Euripid.

His adde alia particularia, ut ἀηδὴς *inſuetus*, ψυχῆ ϖόνα῀. Galen. ἐθὰς vel ἤθὰς *aſſuetus*, ἐθάδες ἀγώνων. Plutar. ἤθὰς μύθων. Soph. ἔυελϖις *bona ſpe fretus*, τῆς δόξης. Areth. ὡϱαῖο῀ *maturus*, γάμυ. Heliod.

Dativus

Dativus poſt Adjectiva.

Adjectiva ſignificantia *bonitatem*, *malitiam*, *commodum*, *incommodum*, *jucunditatem*, *diſplicentiam*, *decorum*, *indecorum*, *facilitatem*, *difficultatem*, *amicitiam*, *inimicitiam*, *manſuetudinem*, *crudelitatem*, *fiduciam*, *diffidentiam*, *obedientiam*, *inobedientiam*, *æqualitatem*, *inæqualitatem*, *manifeſtationem*, *obſcuritatem*, *ſufficientiam*, *apparatum*, *propinquitatem*, Dativum poſtulant; ut καλὸν ἀνθρώπῳ. 1 Cor. 7. 1. κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ. Rom. 14. 20. ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις. Tit. 3. 8. ἀλυσιτελὲς ὑμῖν. Heb. 13. 17. ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου. Pſ. 119. 103. ἀτιμότερός τινι. Thucyd. ὠφέλιμος τῷ διδασκάλῳ. Ariſtoph. ἀφελεῖς τοῖς βασιλεῦσιν ἔργον. Herodian. ῥᾴδια πάντα θεῷ. Linus. τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπά. Plutarch. οἱ τῷ θεῷ φίλον. Plato. ἐχθρὸς τῇ πόλει. Demoſth. ὠφέλιμος τοῖς ἀγοραίοις. Herodian. ἀνηλεὴς πᾶσι. Plato. ἠνορέᾳ πίσυνος. Il. λ. ἄπιστος ἑαυτῷ. Plat. ἀπειθὴς λόγῳ. Ariſtot. γενέσθαι ἀπειθεῖς. Rom. 1. 30. τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα vel ἄνισα. Euclid. δῆλος τοῖς μὴ πλουσίοις. Lucian. ἄδηλος τῷ ἀνθρωπίνῳ λόγῳ. Alex. Aphrod. ἀρκτὸν τὴν ἡμέραν ἡ κακία αὐτῆς. Matth. 6. 34. τοῖς ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ἔπιμος. Demoſth. παρασκήνιος μανίᾳ. Ariſtot.

Quibuſlibet Adjectivis adjungitur Dativus inſtrumenti; ut σοφὸς ξίφει. Ariſtot. Dativus etiam rei vel perſonæ ad quam aliquid ſpectat; ut τοῖς Ἀθηναίοις πάτεια. Demoſth. ἄγιον τῷ Κυρίῳ. Luc. 2. 23. Et cum alio caſu; ut ὡς ὑμῶν ἀμέλειμον τῆς βασιλείας. Julian.

VARII CASUS poſt Adjectiva.

Genitivus vel Dativus.

Adjectiva quæ ſignificant *ſimilitudinem*, *diſſimilitudinem*, *contrarietatem*, *proprietatem*, *vel communitatem*, Dativum adſciſcunt, rariùs Genitivum; ut ὅμοιος ἀνθρώπῳ. Luc. 6. ὅμοιος ὑμῖν. Joh. 8. ὁμότιμός σοι vel σου. Ariſtot. ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Heſiod. ἐναντία τῷ συμφέροντος. Xenoph. ἴδιον φίλων. Eurip. ἴδιον ἀνθρώποις. Ariſtot. κοινὸς Ἑλλήνων. Athen. κοινὸν ἅπασι. Plat.

Ejuſmodi etiam ſunt ἀδελφὰ τῶν ἱερημένων. Iſocr. ἀδελφὰ τέκνοις ἐφιλοσόφησε. Baſil. ἀκόλουθα ἀλλήλων. Xenoph. τοῖς θεοσεβέσι. Nazian. σύμμορφος τῷ σώματι. Philip. 3. σύμμορφος τῆς εἰκόνος. Rom. 8. σύσσιτα τέκνοις & ἀλλήλων. Ariſtot. item ἀλλότριος τῆς παρεούσης. Demoſth. ἀλλότριος τῆς πόλεως. idem.

Quædam adjectiva *ſimilitudinis* gaudent ſolo dativo, præcipuè poetica ἀλίγκιος, ἐναλίγκιος, & verbalia ἴκελος, ἴκελος; ut ἀλίγκιος ἀγέλῃ Il. ζ. θεοῖς ἐναλίγκιος. Od. α. ἴκελος αὐγῇ. Il. χ. ἴκελος Διΐ. Il. β.

Quæ ſignificant *reatum* regunt genitivum, rariùs dativum rei; ut ἔνοχος ἱεροσυλίας. Ariſtot. ἔνοχος τῇ θεοβλαβείᾳ. Plutar. ὑπόδικος φωνῆς.

φόνῆς. Lucian. ὑπαίθιος πιμελείᾳ. Chrysost. ἄπιος solum genit. ut ἄπιον τῦ θανάτυ. Luc. 23. 22.

Nomen *pretii* apponitur Adjectivis in genitivo, quandoq; dativo; ut πάγλα ὤνια πλέτυ. Aristot. ἃ τῷ νομίσμαλι ὤνια. idem.

Quæ passivè etiam significant, præcipuè Verbalia in τος, dativum desiderant; ut τίμιος παντὶ τῷ λαῷ. Act. 5. 34. πᾶσι ποθεινὴ μέλισσα. Proverb. 6. ἄπασιν ἐκλιπὴς. Thucyd. ἀκυρὸν κ) θνατὸν ἡμῖν. Isocrat. interdum genitivum subaudito ὑπὸ, &c. ut κακῶν δυσάλως, i. e. ὑπὸ κακῶν. Sophocl. (sic ὁ θεὸς ἀπείρατος κακῶν. Jacob. 1. 13.) ἀλιτήριος θεῦ. Thucyd. i. e. κατὰ θεόν.

Certa Adjectiva regunt genitivum vel dativum, ἐνδιαίτης versatus, πειθήμων moriger; ut ἐντριβὴς πῖς φιλόσοφοι. Eustath. τ τέχνης. Plat. πειθήμων λυσῖ. Epigr. rariùs gen. βελῆς Nonn.

Regentia etiam dativum, si Substantivè accipiantur, adsciscunt genitivum; ut ἄγχιστος proximus, ἀγαπητὸς dilectus, ἀντίπαλος adversarius, γνώσιμος familiaris, δυσμήνων nocivus, ἔγγενὴς innatus, ἔκγονος foederatus, ὁμοπάτριος necessarius, ἐπώνυμος denominatus, ἐχθρὸς inimicus, κλητὸς vocatus, ξυνώνυμος & ὁμώνυμος cognominis, οἰκεῖος familiaris, παρεδρος assidens, πολέμιος inimicus, συγγενὴς cognatus, σύζυγος compar, σύμβουλος consiliarius, σύμμαχος auxiliarius, ξυνεργὸς particeps operis, φίλος amicus; ut ἄγχιστος πάντων. Euripid. ἀγαπητός μοι. Philip. 2. 12. πόλις ἀντίπαλος τ Ῥώμης. Plutarch. γνώσιμός τινος. Isocrat. ὄφιν δυσμήνονα φωνῆς. Nonn. ἐγγενὴς τ χώρας. Diodor. ἔκγονος τῆς Ἑλλήνων. Thucyd. ὁμοπάτριοι Ἀθηναίων idem. ἐπώνυμοι πόλεις βασιλέων. Plutarch. ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης. Act. 13. 10. κλητοὶ Ἰησῦ Χριστῦ. Rom. 1. 6. ξυνώνυμος Λακεδαίμονος. Euripid. ὁμώνυμος τῦ θεῦ. Plutarch. οἰκεῖοι τῦ Ἀλεξάνδρυ. Herodian. παρεδρος τ θεῦ. Aristid. πολέμιος τῦ δήμυ. idem. συγγενὴς Γαυμήδυς. Lucian. σύζυγος εἰμὶ τυχῆς. Nonn. σύμβουλος ἀνδρῦ. Rom. 11. 34. ἀρετὰ ἔργων σύμμαχος. Xenoph. ξυνεργὸς κοινῦ ἀγαθῦ. idem. φίλος τῦ Καίσαρος. Joh. 19. 12. Atq; alia consimilia; ut γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ. Joh. 18. 15. ἀνδρῦ. Luc. 23. 19. δοῦλος θεῦ. Tit. 1. 11. τῇ δικαιοσύνῃ. Rom. 6. 19.

Genit. Dat. vel Accus.

Adjectiva significantia *copiam* vel *inopiam* regunt genitivum; ut μυρίος, φόβυ, πόνυ, &c. Rom. 1. 29. ἐνδεὴς φρενῶν. Proverb. 7. 6. Interdum dativus, rarò accusativus additur post adjectiva *copiæ*; ut ἀφνειὴ μήλοισι. Hesiod. ἄφθονος ὕδασι. Aristot. ἔνπορος πᾶσι. Thucyd. πένης χρημάτων. idem. πλέσι χρυσῷ. Plat. δεόμενος τ ἐργασίας. Hermog. πλῦ σοφίαν. Synes. Quandóque post adjectiva *inopiæ* dativus; ut ἄπορος τῇ γνώμῃ. Thucyd. ἐνδεὴς τῷ βιῷ. Euripid.

Quod-

Quodvis Adjectivum admittit Dativum significantem *causam*; ut οἴνῳ καὶ θυμῷ κάτοχος. Heliodor. quandoq; etiam genitivum, subaudito ἕνεκα· ut μανίας τῆς τύχης. Aristoph. & accusativum subaudito διὰ· ut θαυμαστὸς τὴν εὐσέβειαν. Steph.

Plurima Nomina usitatius post se habent accusativum, præcipuè Substantivi significantis *formam, modum, patriam, genitem, nomen, artem, objectum, mensuram, numerum, partem* vel *membrum*, subauditâ Præpositione κατὰ, διὰ, ἐπὶ, &c. ut, ψυχὴν γυναῖος. Plutar. πανδαῖος τὸ γόνον. Isocr. παρείδε Ῥωμαῖος. Λύδος μὲν τὸ γένος. Herodot. γυναῖκα ὄνομα Κελαινώ. Herodian. τὴν τέχνην καὶ τὰ θαλάττια σοφός. Lucian. πόταμος τὸ εὖρος πλεθρειαῖος. Xen. ἡ ἀειθμὸν ὡσεὶ πεντακισχίλιοι. Joh. 6. 10. τυφλὸς τὰ ὦτα. Sophocl. τὸ σῶμα φιλόπονος. Isocrat. Interdum dativum; ut ὄμοιος ἦθος. Plato. Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένει. Act. 18. 24. ἀνόματι Τιμόθεος. Act. 16. 1. γῶμα Ἑλληνὶς πλεθρον τὸ πλάτει. Diodor. χροιᾶς μέλανες. idem. πολλοὶ πλείθμῳ, &c. Rariùs genitivum; ut αὐθάδης φρενῶν. Æschyl. Similiter Substantiva quandóq; construuntur: ut πατὴρ σοι τὴν ἡλικίαν, μᾶλλον ἢ τὴν εὐνοιαν. Heliodor. l. 4. &c.

Τὸ μέγεθος vel τὸ πλῆθος eleganter adjungitur vocibus *quantitatem* significantibus: ut τηλικοῦτος τὸ μέγεθος. Lucian. ὅσον ἔργον τὸ μέγεθος. Isocr. ποσοῦ τὸ πλῆθος συμφορά. idem.

Idem Adjectivum pro diversâ significatione diversos casus postulat juxta diversas regulas: multa propter *privativam* vel *activam* significationem regunt genitivum, propter *passivam* verò dativum: ut ἀθέατος *non videns* G. γυναικὸς. Heliodor. *invisibilis* D. ἄλλοις. Lucian. ἄπορος *indigus* G. πάντων. Lucian. *impervius* D. διάβασις ἄπορος τοῖς στρατοῖς. Herodot. ἀπείρατος *imperitus* G. ὕβρεως. Chrysost. *intentatus* D. ut οὐδὲν ἀπείρατον τούτοις. Demosth. Sic ὀπτιμελὴς φίλων. Xenoph. ὀπτιμελὴς τοῦ Δαρείου. Polyb. atque his similia.

Multa etiam alia ob diversas significationes: ut διάφορος *excellens* G. διάφορος ἐτέρων. Plat. *dissidens* D. ἀλλήλοις. Xenoph. vel propter alias rationes: ut ὀπτικῶν *peritus* τῆς ἰατρικῆς. Plat. G. post Adjectiva notitiæ (p. 134.) τὰ προσήκοντα. Xen. accus. objecti suprà, αἰδῶ δ' ἔχ ἀγαθὸν ἀνδρὶ. Homer. Dat. post adject. commodi (p. 134.) βοὴν ἀγαθὸς. Il. 9. Accusat. modi suprà, ἀγαθὸς τὴν ἱερὰς νόσον. Theoph. subaudi χρῆ. Plures etiam casus diversæ rationis simul apponi possunt: ut ὅμοιος ὀφθαλμοῖς λίθῳ. Revel. 4. 3.

Derivativa innumera regunt casus Verborum & Adverbiorum unde profluunt, de quibus posthac.

Comparativa nisi partitivè posita vel subaudito ἤ: superlativa etiam nisi partitivè accepta regunt casus positivorum suorum: ut ὀλυγός-

πρέσβεις τῷ ἐχθρῷ. Basil. τῷ βαλόντι κακίαν. Hesiod. χρημάτων ἀθεμίστων]. Thucyd. οἶκτος ἀξιώτερος ἢ φθόνος. idem.

Adjectivum compositum quandoq; regit casum simplicis inclusi; ut λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, &c. Hesiod. i. e. λύων μελέτας vel μέλη θεῶν. πόλις ἰδίᾳ δήμῳ πολυάνθρωπος. Herodian.

Usurpantur non rarò Adjectiva priorum quarumcunque classium sine ullo casu; ut οὐκ ἦσαν ἄξιοι. Mat. 22. 8. εἶναι γὰρ ἀνωφελεῖς. Tit. 3. 10.

Casus regi potest à casu, qui aliunde regitur: similis etiam à simili, si varietur genus aut numerus, aut saltem terminatio; ut ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας. Luc. 15. 15. διὰ σπλάγχνα ἐλέους θεοῦ ἡμῶν. Luc. 1. 78.

Regimen Nominum cum Præpositionibus.

INterdum nomina regunt casus interventu Præpositionum:

1°. Substantiva.

Genitivus posterioris Substantivi admittit Præpositionem περὶ, ἐν, &c. ἡ περὶ τῶν θεῶν εὔνοια. Demost. ἡ ἐν τῶν θεῶν οἰκονομία. Heliodor. l. 4. τίνὼ θεοὶ ἀλλήλων γνῶσιν. ibid.

Variatur per sequentes, ἐν, περὶ, &c. cum dat. ut ἡ ἐν τοῖς κινδύνοις κοινωνία. Demost. i. e. κινδύνων· (sic διάκονος ἐν Κυρίῳ, i.e. Κυρίου. Eph. 6.) ἡ περὶ τοῖς πλείοσι ἄγνοια μείζων κακία. Demost. i.e. τῶν πλείστων. Κατὰ, ὑπὲρ, πρὸς, &c. cum accus. ut λεπτότης κατὰ τὰς ὀφρῦς. Aristot. i.e. τῶν ὀφρύων· τὰ ὑπὲρ ψυχὴν ἀγαθὰ κτεινώτατα. idem. i.e. ψυχῆς. οὐκ ἀσφαλεῖς αἱ πρὸς τυράννους ὁμιλίαι. Isocrat. i.e. τυράννων.

Non rarò genitivus iste subintelligit Præpositionem ἀπὸ, ὑπὸ, κατὰ, ὑπὲρ, περὶ, &c. ut πίνδος δαιμόνων ἔχω. Euripid. i. e. ἀπὸ δαιμόνων. ἡ καταπονηρῶν ἄλωσις. Heliod. i.e. ὑπὸ καταπονηρῶν. Οὐδὲις γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς. Euripid. i. e. κατὰ γυναικός. διὰ τὴν τῶν φίλων ὀρρωδίαν, idem. i.e. ὑπὲρ τῶν φίλων (sic σῖγμα] Ἰησοῦ. Gal. 6. i.e. ὑπὲρ Ἰησοῦ.) τότε ἀνταγωνιστὴς. Dem. i.e. περὶ τούτου.

Quandoque ponitur pro alio casu cum Præpositione; ut πίστις Ἰησοῦ. Gal. 3. 22. i.e. εἰς Ἰησοῦν. ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θεοῦ. Luc. 6. 12. i.e. πρὸς τὸν θεόν. sic ἱκετείας ἡμῶν ἐποιήσαντο. Isocr. Paneg. i.e. πρὸς ἡμᾶς.

Nomen mensuræ vel spatii ponitur cum ἀπὸ in gen. cum εἰς, ὅσον, κατὰ in Accus. ut καταφαπτόμενος ἀλλήλων ἀπὸ σταδίων τριῶν. Diodor. l. 19. σκυφὸς κατὰ εἰς εὖρος τριῶν πηχέων. Euripid. τοῦ τείχους καθεῖλεν ὅσον δέκα σταδίους. Diodor. l. 17. φοινίκων καρποὶ κατὰ τὸ μέγεθος ἓξ δακτύλων ὄντες. Diodor. l. 2.

2°. Ad-

2°. Adjectiva.

Insigniores quædam omittuntur classes adjectivorum & præpositiones; quoniam exempla ex probatis Autoribus deprompta ad manum non erant.

Adjectiva quæ communiter postulant genitivum adsciscunt varias præpositiones cum variis casibus; præcipuè ἀπὸ, ἐκ, &c. Significantia

Desiderium; ut φιλόπημ☉ ἐπ' ὀρεσ☽ῆ. Plat.

Fugam; ut φυγὰς γίνομαι ἀπὸ τέτε. Plat. φυγὰς ἐκ τ῀ πόλεως. Thucyd.

Curam; ut φροντιστικὸς περὶ τὴν ☾οφίαν. Theophrast.

Negligentiam; ut ἀμελὴς περὶ αὐτὸν. Isocrat.

Notitiam; ut δεινὸς περὶ ταῦτα. Plutarch. πρὸς τῦτο. Isocrat. εἰς τῦτο. Aristoph. ἐν πῖς πολεμικοῖς. Plutarch.

Ignorantiam; ut περὶ τὸ δίκαιον ἀγνώμων. Plat.

Parsimoniam; ut γλιχ☉ότα☽☉ περὶ τὰς δωρειάς. Lucian. φειδωλὸς ἐν δαπάναις. Plutarch.

Damnationem; ut κατάκεί☽☉ ὅτι θανάτ☽. Steph.

Absolutionem; ut ἀθῶ☉ ἀπὸ τ῀ αἵμα☽☉. Mat. 27. 24. ἀναλπ☉ παρὰ τῖς πραπώτας. Xen. ὀνεπίλπη☽☉ εἰς σωτηρίαν. Phalar.

Dignitatem; ut ἄξι☉ πρὸς τὸ δόξαν. Rom. 8. 18. πρὸς τὸ πανδεῖν. Plat.

Potentiam; ut αὐτοκράτορες ὄντες ἀπὸ τ῀ πόλεως. Thucyd. δυνατὸς ἐν λόγῳ. Luc. 24. 19.

Impotentiam; ut ἀκρατὴς περὶ τὰς ἡδονὰς. Aristot. ἀδυνὴς πρὸς Μήδυς. Xenoph.

Separationem; ut ἀποκοιπε παρὰ Ρέας. Lucian.

Differentiam; ut ἄλλ☉ παρ' ἐμὲ, vel ἀντὶ ἐμ῀. Sophocl.

Excellentiam; ut ἔνδοξ☉ εἰς τὰ πολεμικά. Xenoph. πρεσὸς χ῍ ἡ φιλοσοφίαν. Aristot. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. Plutarch.

Participationem; ut περὶ ☾ῦ καθεζομένων κοινωνός. Herodian.

Immunitatem; ut ἐλεύθερος ἀπὸ ☾ῦ βαρβαίρων. Steph.

Privationem; ut ἀγνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς σωφροσύνης. Demost. ἀπαθὴς τῶν ☾ῦ παρόντων. Plutarch. ἄφοβ☉ περὶ τὰ μέλλοντος. idem.

Partitivum admittit præpositiones ἐξ, ἀπὸ, ὅτι, πρὸς, περὶ, &c. ante genitivum; ut τίς ἐξ ὑμῶ☽. Joh. 8. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν. Thucyd. ὅτι γυναικῶν ἀθλιώτατη. Liban. ὅσοι πρὸς ὑμῶ☽ πεπόνθατε. Heliodor. l. 1. κρατιρὸς πρὸ πάντων. Homer. Item ἐν, & apud Poetas μ῍ cum Dat. ut πρῶτ☉ ἐν ποιηταῖς. Rhen. ἔχας☉ ἐν τοῖς κακόν γοις. Cruf. μ῍ πᾶσιν ἀπιστότατη. Il. ά.

Numeralibus præponuntur πρὸς, εἰς, χ῍, ἀμφὶ, &c. cum Accus. ut Βρύλης χ῍ Στερόπης ἔχεν πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμόν. Scholiastes Æschyl.

Æschyl. ἐπτὰς εἰς ὀκτακισχιλίους. Xenoph. ἀθροιθέντες χιλιοσίους. Dioscor. ἔτη ἀμφὶ ἐνενήκοντα. Lucian. Item σὺν in compositione, ut σύνδυο ἢ δυὼ τεσσαράρχοι. Diodor. τεσσαράρχοι συνεκκαίδεκα. Demosth.

Inter minorem numerum & majorem sequentem intercedunt πρὸς, ὅτι, &c. loco copulæ καί; ut χίλια τετράκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν. Xenoph. ὀκτὼ ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτη βεβίωκε. Lucian.

Post comparativum ponitur quandoque præpositio περὶ, &c. cum gen. παρὰ, πρὸς, ὑπὸ, &c. cum Acc. omisso ἢ (ut) τυφλοὶ πρὸ ἑλλιθρείης ἀσαφέστερον. Herodot. l. 1. (i.e.) ἑλλιθρείης. πλείονος δέξης παρὰ Μωσεῖ ἠξίωσ. Heb. 3. 3. (i.e.) Μωσέως. ὕστερα πάλλα πρὸς τὴν ἀρετήν. Thucyd. (i.e.) τῆς ἀρετῆς. φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός. Luc. 16. 8. (i.e.) τῶν υἱῶν. Post positivum itidem; ut σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. Dion. (i.e.) σοφώτερος τοῦ Πρωτέως.

Interdum post ἢ & comparativum eleganter additur præpositio κατὰ, εἰς, πρὸς, &c. cum Acc. ut μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτόν. Demost. μαχέσιμον ἢ εἰς ὅσον τοῖς νῦν συμφέρει αἰπάλῳ. Thucyd. ἐνδεέστερος ἑκάστῳ παρεῖχεν, ἢ πρὸς τὴν ὑσίαν. idem.

Legitur particula comparativa ἢ pro ὑπὲρ, sequente accusativo; ut Ἀλκαμίδας ἐρᾷν ἢ παῖδα χήματα. Heliodor. l. 4.

Verbalia in ικὸς, &c. (pag. 135.) adscisciunt πρὸς, &c. cum Acc. ut ἀναλλητικοὶ λόγοι πρὸς τὴν ὁμόνοιαν. Plutarch. δικτικώτερα πρὸς ἀποῤῥοίας γίνεται ἢ ὄψις. Heliodor. l. 2.

Adjectiva regentia dativum postulant πρὸς vel εἰς, &c. cum Ac. alias etiam præpositiones cum aliis casibus. Significantia

Bonitatem; φιλόφρων πρὸς τοὺς οἰκείους. Plato. εἰς ἀλλήλους χρηστοί. Ephes. 4. 32. χρηστὸς ὅτι τοὺς πονηροὺς ὁ Θεός. Luc. 6. 35.

Malitiam; ἀχάριστος πρὸς τοὺς γονεῖς. Xenoph. κακὸς εἰς δῆμον. Æschin. πρὸς αὐτόν. Isocrat.

Commodum; ut χρήσιμος πρὸς τὴν ἐργασίαν. Aristot. εἴς τι. Plutar. sic φέρειν πρὸς vel εἰς τέτο. Plat.

Incommodum; ut ἄχρηστος πρὸς τὴν ἐλευθεροσιώλειαν. Chrysost.

Displicentiam; ut πρός τινας ἀηδὴς τι. Isocrat. ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν. Thucyd. ἀχάριστα μεθ' ἡμῶν. Od. δ'.

Decorum; ut εὐπρεπὴς πρὸς τοὺς πλείους. Thucyd.

Facilitatem; ut εὐκολος πρὸς τοὺς σωφρονεστέρους. Plutarch.

Difficultatem; ut χαλεπὸς πρὸς τοὺς πολεμίους. Plato.

Crudelitatem; ut ἄγριος εἰς τὰς ὁμιλίας. Ephor.

Diffidentiam; ut ἄπιστος πρὸς τέτον. Demosth.

Obedientiam; ut εὐπειθὴς πρὸς τὴν ἀρετήν. Plat. ὅλη εἰς ἅπαν εὐπειθής. Galen.

Inhe-

Inobedientiam; ut ἀπίθησε πρὸς τὸν Δία. Lucian.
Æqualitatem; ut ἴσον πρὸς ὑμᾶς. Demosth.
Inæqualitatem; ut ἀσύμμετρα τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. Xenoph.
Manifestationem; ut διαφανὴς εἰς ἅπαντας. Plato. πρηὼ πᾶσι φανερὸν. Demost.
Sufficientiam; ut τίς πρὸς ταῦτα ἱκανὸς. 2 Cor. 2. 16. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Theoph.
Apparatum, vel *Promptitudinem*: ut εὔζωνος πρὸς τὴν μάχην. Plutarch. ὁπλίτης εἰς μάχην. Herodian. χύων ὁπλὴ τοῖς πρόσθεν ὁπλήσι. Xenoph.
Propinquitatem; ut ἀγχίσσαι ἐπ' ἀκτῆσι. Hom.

Multa adjectiva præcedentium Classium, ea potissimùm quæ *impotentiam*, *sufficientiam*, *promptitudinem* significant, usitatissimè construuntur cum præpositionibus.

Adjectiva passivè significantia gaudent præpositionibus ἀπὸ, ἐκ, πρὸ, πρὸς, εἰς, &c. ut ἄφαυστος ἀπ' αὐτῶν. Luc. 24. 31. θαυμαστὸς πρὸ πᾶσι. Dem. ὄλιφθον πρὸς ἀνθρώπων. Herodot.

Regentia Gen. vel Dat. adsciscunt ἀπὸ, ἐκ, &c. cum G. εἰς, &c. cum A. Significantia

Proprietatem; ut ἰδιαίτερον πρὸς ἡμᾶς. Dioscorid.
Communionem; ut κοινὸν μετὰ πάντων ζώων ὄζειν. Aristot.
Reatum; ut ἔνοχος εἰς γέενναν. Mat. 5. 22. ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγὴς. Thucyd.
Copiam; ut εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας. Gaza. πλέσι ἐν ἐλέῃ. Eph. 2. 4.
Inopiam; ut ἄμοιρος ὁπλῆ τὸ φρόνημα. Euripid.

Nomen *formæ*, *modi*, &c. (pag. 138.) effertur per præpositiones μετὰ, εἰς, πρὸς, &c. cum A. ut ὅμοιος μετὰ γλώσσης, μετὰ ἡλικίαν, μετὰ ἕξιν, μετὰ δόξαν, μετὰ τὰ ὑπάρχοντα. Aristot. ὅμοιος εἰς φύσιν. Homer. ἀστεῖος πρὸς φύσιν. Æsop. sic διπλοῦς μετὰ μέγεθος. Exod. 25.

Nomen *causæ*, διὰ, εἰς, πρὸς, ὁπὶ, &c. A. ut εὐδόκιμος διὰ, εἰς, ὁπὶ τοῦτο. Isocrat.

Nomen Substantivum, interdum Adjectivum, cum Præpositione sumitur pro Adjectivo, rariùs pro Substantivo, præcedente ut plurimum articulo; ut τὰ ἐν πολέμῳ ἔργα. Xenoph. (1) πολεμικὰ. τὰ ὁπὶ γῆς (1) ὁπήκοα. Eph. 1. 10. εἰς σάρκα μίαν (1) σὰρξ μία. Eph. 5. 31. ὄλιβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ. Luc. 5. 36. (1) τὸ καινὸν ἐπ' ἀγαθῷ pro ἀγαθὸν. similésque regit casus; ut ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xenoph. ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολίταις. Aristoph.

Regimen

Regimen Verbi.

Accuſativus poſt Verbum.

VErba tranſitiva [i.e. activa & eorum ſignificationem habentia] accuſativum regunt; ut γνῶθι σεαυτόν. Solon. † Θεὸν φοβεῖσθε, 1 Pet. 2. 17. ἐλέησον ἡμᾶς, κύριε, Matth. 20. 30.

Duo Accuſativi poſt Verbum.

* Verba *rogandi, interrogandi, docendi, exigendi, admonendi, celandi, veſtiendi, exiſtimandi, vocandi, provocandi, compellandi, nuncupandi, conſtituendi, teſtandi, adjurandi* duplicem regunt accuſativum; ut ὅσα ἂν αἰτήσῃ † Θεὸν, Joh. 11. 22. ἐρωτήσω ὑμᾶς ἕνα λόγον, Luc. 20. 3. διδάξει ὑμᾶς πάντα, Joh. 14. 26. πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν, 1 Cor. 16. 12. Σωκράτης ἕλκινα ἀργύριον ᾐτήθη. Xenoph. † δυσπετέα ἔκρυψε † θάνατον τὸ ἀνδρός. Lyſ. ἐξέδυσε αὐτὸν † πορφύραν, καὶ ἐνέδυσε αὐτὸν τὰ ἱμάτια, Marc. 15. 20. ταῦτα ἤγημαι ζημίαν, Phil. 3. 7. καλέσω † ὃ λαόν μου. λαόν μου, Rom. 9. 25. ταῦτα προεκαλεῖτο τοὺς σωθέντας. Xenoph. ἠσπάζοντο αὐτὸν αὐτοκράτορα. Plut. Θεὸν χειροτονῆσαι † τεθνηκότα. Lucian. τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα, Act. 7. 27. ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι. Syneſ. ὁρκίζω σε † Θεὸν, Marc. 5. 7.

* *Si qua verba hujus vel ſequentium claſſium alios regant quam quos regula exigit caſus, reponuntur alibi ſub diſtinctis eorundem quos regunt duorum pluriumve caſuum capitibus.*

Alia ſimiliter, ſubaudito ὡς vel εἰς ante poſteriorem accuſativum; ut ἔχετε ἡμᾶς τύπον (i.e.) ὡς vel εἰς τύπον, Philip. 3. 17. παρεῖχεν ἑαυτὸν βασιλέα. Herodian. † χώραν λείαν ἐποιεῖτο. Thucyd. αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν, Epheſ. 1. 22.

Quibuſlibet verbis ſubjicitur accuſativus (potiſſimùm rei) ſubaudito χάριν, δίκην, &c. ut ἀσκῶ σε τὰ πολεμικὰ. Xenoph. † ἵδιον οἶκον εὐσεβῶν, 1 Tim. 5. 4. ἐνηγγυησάμην † Παφλάγονα. Demoſt. Sic ἐὰν ἐγγυήσω τὸν φίλον, Proverb. 6. 1.

Uſitatiſſimè accuſativo neutri τὸ, τί, τοῦτο, ἕν, μηδέν, τάδε, ταῦτα, πάντα, πολλὰ, &c. ut χαίρω τὸ ἐφ' ὑμῖν, Rom. 16. 19. μικρόν τι κἀμοὶ κοινώσομαι, 2 Cor. 11. 16. εὐεργετεῖν ἀνθρώπους πολλὰ καὶ μεγάλα. Iſocr. τοὺς ἀδικοῦντας οἷα ὑβρίζει. Xenoph.

Nominativus poſt Verbum.

Omnia fere verba admittunt poſt ſe nominativum, qui cum caſu verbum præcedente conſentit; ut ἐλάκησε μέσος, Act. 1. 18.

Genitivus poſt Verbum.

Verba *incipiendi, deſinendi, appetendi, abſtinendi, egendi, excellendi, diſtandi, differendi, aberrandi* genitivum poſtulant; ut ἄρχομαι λόγου. Demoſt. πέπαυμαι ἁμαρτίας, 1 Pet. 4. 2. εἴπις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, &c. 1 Tim. 3. 1. ἀπέχεσθε βρωμάτων, 1 Tim. 4. 3. κατανίζω ἀσφῆς. Thucyd.

ἀπειλέω τῆς πολεμίων, idem. ἀφίημι τῆς ἁμαρτίας, idem. ἀσκὸς ἀσκέος διαφέρει, 1 Corin. 15. 41. διαμιλλάομαι τοῦ ὁδοῦ, Thucyd.

Ad verba *appetendi* referuntur *desiderativa* in σείω; ut ὀψείω αὐτῆς. Il. ξ'. aliáque connotantia *desiderium*; ut πειρῶσι χρημάτων. Xenoph.

Quædam ex his solum Accusativum regunt:

Appetendi, ποθέω, ὀπιποθέω, &c. ut ποθῶ σὸ αὐτήν. Lucian. ἄλλοι γάλα ὀπιποθήσατε, 1 Pet. 2, 2.

Excellendi, παραδοκιμάω, ὑπερέχω: ut παραδοκιμᾶ πολὺ ἄλλους. Diodor. ὑπερέχειν τὰ πράγματα πολλῷ διὰ τὸ μέγεθος, idem.

Verba *nascendi* admittunt genitivum *parentis*; ut Τελαμὼν ἐγένετο δὲ ὁ Αἴας. Isocr.

Quædam verba regunt Genitivum.

Ἀνδάνω *insuevi sum*; ut ἀνδάνει δὲ ἐμοὶ αἰνῆς. Il. κ'.

Ἐπιδικάζομαι *hereditatem peto*; ut ἐπιδικάζεσθαι τῆς χρημάτων. Isocr.

Ἐράω (ἔραμαι poet.) *amo*: ut ἐρᾷν φλαύρων. Arist. ὃς πολέμου ἔραται. Il. ι.

Ἔχομαι *adhæreo*; ut ἔχεσθαι τῆς πέτρας. Lucian.

Ξενίζω *hospitio excipio*; ὑμᾶς. Xenoph.

Σπλαγχνίζομαι *misericordia commoveor*; ut ἐσπλαγχνίσθη τοῦ ἄλλου, Matt. 18

Στοχάζομαι *collimo*; ut στοχάζομαι σκοποῦ. Polyb.

Ὑπολείπω *relinquo*; ut ὑπολείπων τοὺ Θετταλῶν. Heliod. l. 4.

Φείδομαι *parco*; ut πλούτου μὴ φείσῃ. Phocylid.

Ἐπείγομαι *festino*, gen. rei (*quæ seu ad quam properatur*. Steph.); ut ὁδοῦ. Od. α. ἀέθλου. Il. τ'.

Accusativus cum Genitivo.

Verba *implendi*, *privandi*, *æstimandi*, *sedendi* exigunt accusativum proximioris substantivi cum genitivo remotioris; ut πεπλήρωται ὁ τόπος τῆς πλοίου ἀγορᾶς, Luc. 1. 53. γεμίζω σε τῆς ὅπλων. Herodian. πεπαύμαι ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἀπάτης. Lucian. Θυγάτηρ παύσει ὕβρεως. Dem.

Verbis *privandi* accensentur verba *exonerandi*, *liberandi*, *separandi*, *frustrandi*, *arcendi*, *prohibendi*, *inhibendi*; ut ἀπαναπαύζειν ὄχλον τῆς πόλεως Plutarch. τῆς πόλεως θεραπείας τοῦ σώματος ἠλευθέρωσε. Isocrat. Εὐρώπης Ἀσίαν Τάναϊς ὁρίζει. Dionys. θεραπευμάτων σοφίαν ἡμᾶς. Plutarch. διαφυλάττειν αὐτὸν τῆς σωτηρίας. Joseph. εἴργω σε πυρὸς καὶ ὕδατος. Plutarch. ἴσχω σῆς συγγόνου ξίφος. Euripid.

Verbis *æstimandi*, verba *dignandi*, *præferendi*; ut ὑμᾶς ἀξιῶσι τῆς χλήσεως ὁ θεός, 2 Thess. 1. 11. τὰ κοινὰ συμφέροντα τὸ ἴδιον θεραπεύειν. Diodor.

Verba *accusandi*, *damnandi*, adsciscunt accusat. *subjecti* cum genit. *criminis*; ut Αἰσχίνην ὀλετὸς αἰτιῶμαι. Dem. τὸν γένεσιν κείνου θεσσοσίας. Lycurg.

Verba *absolvendi* regunt accusat. cum genitivo *criminis* vel *pœnæ*; ut ἀφίημί σε τῆς ἐγκλημάτων. Lucian.

Di-

Dativus poſt Verbum.

VErba *commodandi, fidendi, diffidendi, obſequendi, repugnandi, invidendi, gaudendi, ſequendi, appropinquandi, innitendi, ſufficiendi, vacandi*, dativum poſtulant; ut ἑαυτῇ λυσιτελεῖν. Xen. ὅτε πᾶσι σπεύδειν, ὅτε πᾶσιν ἀπιστεῖν. Ariſtot. πειθαρχεῖν δεῖ δικῇ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. 5. 29. ἀντίκητε τῷ διαβόλῳ, Jacob. 4. 7. ἀλλήλοις φθονεῖν, Galat. 5. 26. χαίρω φίλοις. Xen. τοῖς πιπτοῦσι ἔπεσθε εἰωθότε τὰ λυπρά. Moſch. ἐγγίσατε τῷ θεῷ, Jac. 4. 8. βάπτω σκηπτοῖς. Apollon. ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, 2 Cor. 12. 9. σχολάζητε τῇ νηστείᾳ, 1 Corinth. 7. 5.

Sub verbis *commodandi* comprehenduntur verba *auxiliandi, proſpiciendi, conveniendi, benevolendi*; ut χρῆσαι, ξοῦδεί μοι, Matth. 15. 25. ἔπεχε σαυτῷ, 1 Tim. 4. 16. τοιούτους ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεῖς, Heb. 7. 26. ῥᾴδιον ἐυνοεῖν τοῖς κακοῦσιν. Xenoph. Ὄνημι & ὀνίνημι *proſum* accuſat. ut τί τὴν πόλιν ὠφελεῖν. Æſchin. τί με κωκυτὸς ὀνίνησι, Lucian.

Sub verbis *obſequendi*, verba *annuendi, ſerviendi*; ut νεύει τούτῳ Σίμων, Joan. 13. 24. δουλεύειν τῷ θεῷ, 1 Theſſal. 1. 9.

Sub verbis *repugnandi*, verba *certandi, diſcrepandi, renuendi, iraſcendi, indignandi*, item compoſita ex δυς: ut γαυαιχὶ μὴ μάχου. Cleobul. διαφωνεῖν ἀλλήλοις. Ariſtot. ἀνάνδρου ἐκάστῳ. Od. ἀ. ὀργίζεσθαι τῷ ἐξαμαρτόντι. Dem. ἀγανακτεῖν τοῖς δακετοῖς. Plat. δυσφορεῖς τῇ πενίᾳ. Plutarch. Huc ſpectant verba *inſurgendi, contraveniendi, peccandi*, & alia quædam, potiſſimum ex S. S. quæ dativum admittunt perſonæ *adverſus quam*; ut ἀνίστασθαί μοι μάρτυρες, Pſalm. 35. 11. μὴ ἐλθέτω μοι πούς, Pſalm. 36. 11. ἥμαρτόν σοι, Pſalm. 41. 4.

Sub verbis *appropinquandi*, verba *occurrendi, contingendi, incidendi, impingendi*; ut ἀπήντησεν αὐτῷ, Marc. 5. 2. τί ποτ σωβεβαίνον ἐκείνοις, 1 Corinth. 10. 11. πταίειν τῇ δυσεξίαις. Sophocl. προσέκοψαν τῷ λίθῳ, Rom. 9. 32. Verba etiam *veniendi*, quæ interdum dat. adſciſcunt; ut ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. Thucyd.

Sub verbis *vacandi*, verba *aſſueſcendi*; ut εἰθίσθην αὐτῷ. Alex. Aphrod. εἴωθέ μοι μαντικὴ. Plato.

Multa verba, fere compoſita ex σὺν & ὁμᾶ, exigunt dativum *perſonæ* vel *rei ſociæ*; cujuſmodi ſunt verba *converſandi, conſentiendi, compatiendi*, &c. ut ὁμιλεῖ αὐτῷ, Actor. 24. 26. ὁμογνωμονῶ σοι. Xen. πᾶς δεσμοῖς μὲ συνεπαθήσατε, Heb. 10. 34. συνῆδειν αὐ τοῖς, Act. 11. 29. (i.) ἐλθεῖν ζυὼ. ibidem.

Quædam verba exigunt dativum:

Ἀγρυπνέω *invigilo*; ut τοῖς κακοῖς ἀγρυπνῶ. Lucian.

Ἀηδίζομαι *tædio afficior*; ut ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ. Alex. Aphrod.

Ἀντέχω *ſuſtineo*; ut ἀντέχειν τῷ πόνῳ. Herodian.

Ἀτενίζω *intente aſpicio*: ut τὶ ἡμῖν ἀτενίζετε, Act. 3. 12. ἐπέχω idem; ut ὅδε ἐπεῖχεν αὐτοῖς, Act. 3. 5.

Δοκέω *videor*; ut τὶ ὑμῖν δοκεῖ, Matth. 18. 12.

Δολόω *inſidior*; ut δολῶσαι γάμοις. Steph.

Ἐγχειρέω *aggredior*; ut ἐγχειρεῖν ἔργῳ. idem.

Ἐπιπολάζω *in ſummitate feror*; ut ὀπιπολάζω τοῖς στοιχείοις. Ariſtot.

Προσέχω *auſculto*; ut προσέχειν τοῖς λαλουμένοις, Act. 16. 14.

Πύω *conſpuo*; ut πῦσαι τῷ προσώπῳ. Sophocl.

Accuſativus cum Dativo.

Verba *dandi, dicendi, monſtrandi, comparandi, conjungendi, paciſcendi, machinandi*, regunt accuſativum ſubſtantivi propioris cum dativo remotioris; ut μήτε δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ, Epheſ. 4. 27. μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, Matth. 17. 9. ὁδὸν δείκνυμι ὑμῖν, 1 Cor. 12. 31. ἓν ἑνὶ παραβλῆναι. Lucian. Πομπήιῳ ἐξέδυνε ἡ θυγατέρα. Appian. προσθήσομαί σοι εἰρηνίλιον. Demoſt. γυναικὶ θάνατον ἐμηχανᾶτο. Herodian.

Ad verba *dandi* ſpectant verba *accommodandi, fœnerandi, ſolvendi, parandi, ferendi, ponendi, ſacrificandi, propitiandi, mittendi, permittendi, committendi*; ut χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους, Luc. 11. 5. δανείζεσθε ἀγγείον πνι. Demoſth. πίνειν αὐτοῖς μισθόν. Xenoph. ἑτοιμάσαι χυεῖν λαὸν, Luc. 1. 17. φέρετέ μοι αὐτὸν, Matth. 17. 17. πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, Rom. 14. 13. δοῦναι συναγγέλια τῇ θεῷ. Ariſtoph. ἡμῖν ἐκάθεργον ἱλάσκεται. Il. δ. ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, 1 Cor. 4. 17. θεῷ ἡ κρίσιν ὀπιδίπω. Herodian. ἐκ ὅτις δώσει ἑαυτὸν αὐτοῖς, Joh. 2. 24.

Ad verba *dicendi*, verba *affirmandi, negandi, objiciendi, colloquendi, reſpondendi, teſtificandi, ſuffragandi, mentiendi, nuntiandi, mandandi, conſulendi, minandi, imprecandi, confitendi, promittendi*; ut ἀληθεύω σοι τοῦτο. Xenoph. τῷ δ' ἕτερον ἀνέρα σε. Il. π'. μή μοι θεῶν ἐρατὰ φέρεε. Il. γ'. μοι ταῦτα φίλα θελέξατο θυμός. Il. λ'. ἀπόκειταί μοι τοῦτο. Lucian. μὴ πυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα, Apocal. 22. 16. ψηφίζομαί σοι τὴν ἐξουσίαν. Herodian. φιλοῦμαί σοι τοῦτο. Demoſth. κηρύξαι τοῖς αἰχμαλώτοις ἄφεσιν, Luc. 4. 18. ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, Joh. 15. 17. βαλεῖν τῇ πόλει τὰ ἄεισα. Thucyd. (ſic ἐκεῖνα ἐμαυτῷ τοῦτο, 2 Cor. 2. 1.) ἀπειλέω σοι θάνατον. Herodot. ἀρχὰς ἐξώλειαν αὐτῷ, καὶ γῆν, καὶ οἰκίην. Dem. ὁμολογῶ τοῦτό σοι, Act. 24. 14. ὑπισχνεῖσθαί πνι εὐδαιμονίαν. Iſocr.

Ad verba *comparandi*, verba *æquandi, aſſimilandi, opponendi*; ut ὁ Ζεὺς ἐς ἂν ἴσοι τοὺ ἀδενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς. Xenoph. πνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, Marc. 4. 30. ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι θέλημα. Nazianz.

Ad

Ad verba *conjungendi*, verba *aptandi*, *miſcendi*, *reconciliandi*; ut τὰς νόμους ἁρμόζει τοῖς πολίταις. Plutarch. κιρᾶσαι οἶνῳ τὴν πηλόν. idem. διαλλάττειν τὴν πόλιν τῷ βασιλεῖ. Thucyd.

Verba *jurandi* regunt dativum perſonæ *cui*, & accuſativum rei vel perſonæ *per quam* juratur; ut ὄμνυμί σοι τὴν κεφαλήν. Lucian. His adde Ἀπαγορεύω veto; ut ἀπαγορεύω σοι φόνον. Iſocrat.

Ἐγγυάω ſpondeo; ut ἐγγυῶ παῖδά σοι. Herodot.

Ἐκπολεμόω *inimicum reddo*; ut τὸς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι τῷ Φιλίππῳ. Demoſt.

Τιμωρῶ *ulciſcor* ſive *vindico*; ut τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τὸν φόνον. Plato.

Σύνοιδα *conſcius ſum*; ut ἐμὲ μὲν ἐμαυτῷ συνοίδα. 1 Cor. 4. 4.

Συγγινώσκω *idem*; ut συνεγίνωσκεν ἑαυτῷ καλά. Gregor.

Sic χάριν σοι οἶδα. Lucian. ἔγνων. idem. ἔχω. Xenoph. ὀφείλω. idem. ἐπίνω. Plato. καταπίπτω. Demoſt. φέρω. Eurip. ἵστημι. Iſocr. ἀπομνάομαι. Heſiod. cum multis aliis quæ ſignificant *gratias tibi habeo*, *ago*, *refero*.

Denique omnia verba cujuſcunque generis adſciſcunt dativum *rei* vel *perſonæ* cui aliquid acquiritur vel attribuitur cum vel ſine alio caſu; ut χάρω ὑμῖν, 1 Joh. 2. 12. & ἐντολὴν χάρω σοι, 2 Joh. v. 5. ἐμοὶ ἐποιήσατε, Matth. 25. 40 & δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσι, Marc. 6. 21. φιλίππῳ ζῶν ἢ τῇ πατρίδι. Demoſt. μὴ ζηλοῖς σύ μοι, Num. 11. 28. τῷ θεῷ, Num. 25. 13. διέστειλας αὐτὸς σαυτῷ, 1 Reg. 8. 53. φοβοῦμαί σοι *metuo tibi*, &c. Legitur geminus dativus ἐξελέξατο ἡμῖν κληρονομίαν ἑαυτῷ, Pſalmo. 47. v. 4.

Genitivus & Dativus.

Verba cedendi exigunt Dativum perſonæ cum Genitivo rei; ut ἔκω γέρυσιν ἔδρης. Steph. Sic

Ἄρχω *initium ſum*; ut ἤδη ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Thucyd.

Ὑπάρχω, idem; ut ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι. Andocid.

Δικάζομαι *in jus voco*; ut δικάζομαι τῇ ψυχῇ τὸ κακώσεως. Plutarch.

VARII CASUS poſt Verbum.

Genitivus vel Accuſativus.

Verba *ſenſuum*, *auditus*, *olfactus*, *guſtus* genitivo gaudent, interdum & accuſativo rei; ut αἰσθάνομαι φόβου. Ariſt. ἤκουσε τὸ πεῦγμα. Dem. ἤκουσα φωνῆς, Act. 22. 7. ἤκουσα φωνὴν, Act. 26. 14. ὁ χυμὸς Νίκων ὀσφραίνει οἶνον. Epigr. ὀσφραίνει κρέας. Ariſtoph. (ſic ὄζω μύρου & μύρον. Ariſtoph.) ἰχθύων μὴ γεύεσθε. Proverb. θανάτου, Matth. 16. 28. ἐγεύσατο τὸ ὕδατος, Joh. 2. 9.

Genitivo etiam perſonæ; ut ἐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ. Xenoph. ἀκούετέ μου πάντες, Marc. 7. 14, &c.

Similes casus amant προνοέομαι *provideo*, πυνθάνομαι *scisciter*, *audio*, συνίημι *intelligo*; ut προνοῦμαί σε. Thucyd. τῆς ἀσίας. idem. προνοεῖς καλὰ, Rom. 12. πυθέσθαι τὴν πύλην. Thucyd. παιδός. Æschin. τὸ πρόσωπον. Plutar. συνίησι τὸν χρησμόν. Pausan. τῶνδ' ἀγορεύοντος ἐξώστου. Od. δ'. συνιέναι τὰς γραφάς, Luc. 24. 45. Ἐνωτίζομαι *audio* exigit accusativum; ut ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματα, Act. 2. 14. rarius genit. ut ἐνώπιόν σου τῶν δακρύων μου, Ps. 39. 12.

Rarò hæc junguntur accusativo personæ; ut ἤθελόν με. Aristoph. πυνθάνομαί σε. Plato.

Verba *tactus* ut plurimum exigunt genitivum rei vel personæ; ut ἥψατο τῆς ἱματίου, Marc. 5. 27. γυναικὸν μὴ ἅπτεσθαι, 1 Cor. 7. 1. rarius accusativum; ut κατέπαιστο δοῦρον Ἄρηα. Il. ὁ. Sed ἁφάω, ψηλαφάω frequentius accusativum; ut πρὶν ἀφάειν. Il. ζ'. ψηλαφήσατέ με, Luc. 24. 39.

Cum significatur *pars* ponitur usitatissimè in genitivo post verba connotantia *gustum* vel *tactum*; ut πίω τοῦ ἀθανασίας. Lucian. φάγε ἐλάφου. idem. λάβε ἔφαγες. Proverb. vel πάσασθαι. Od. ά. ὀπτρύνειν τοῦ ὕδατος. Plutar. sic ἐνεφορεῖτο τῶν κρεῶν. Heliod. ὀρέγομαι ἀνδῶν. Lucian.

Audiendi verba simul regunt genitivum personæ & accusativum rei; ut τοῦτο πολλῶν ἀκούω. Xenoph. sic βουλόμενα σε πυθέσθαι βούλομαι. Aristoph. μάθε μου τάδε. Xenoph.

Legitur εἶδον *vidi* cum genitivo personæ propter verbum affine: ut ὑδεὶς πώποτε Σωκράτους ἄνδρ' ἀσεβὲς ἔργον εἶδεν, οὐδὲ λόγου ἤκουσε. Xen.

Verba *recordandi*, *obliviscendi*, *admirandi*, *tentandi*, *consequendi*, *sortiendi*, *fruendi*, *curandi*, *negligendi*, *contemnendi*, *apprehendendi* regunt frequentius genitivum, interdum accusativum: ut μνήσθητί μου, κύριε, Luc. 23. 42. σε. Dem. τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, Heb. 13. 2. ἐπιλάθοντο τὸ πρόσταγμα. Ceb. θαυμάζω τὴν δυνασδόντων. Isocrat. ἐθαύμασεν αὐτόν, Luc. 7. 9. περιῤῥᾷδε τοὺς φίλους. Isocrat. τί με περιῤῥίπτε, Luc. 20. 23. σωτηρίας τύχωσι, 2 Tim. 2. 10. ὅπου' ἂν τύχοις τάδε. Euripid. ἔλαχε τῆς ἡμικλήρου. Dem. τοῦ προτέρου ἔδραν ὁ Θεὸς ἔλαχε. Arist. ἀπέλαυε τῶν παρόντων. Isocr. ἀπολαύειν τοῦ προσαύξειν. Theoph. ὀπιμελήσεται αὐτῶν, Luc. 10. 35. τὰ τοιαῦτα ἐπεμελεῖτο. Xenoph. ἠμέλησα αὐτῶν, Hebr. 8. 9. οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς, 2 Pet. 1. 12. μὴ ὀλιγωρεῖν παιδείας κυρίου, Hebr. 12. 5. ὀλιγωρεῖν τοῦ ἔχθρου. Aristot. ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, 1 Tim. 6. 12. τοῦ Παύλου, Act. 16. 19.

Quædam ex hisce verbis gaudent solo accusativo:

Consequendi, κερδαίνω; ut ἵνα Χριστὸν κερδήσω, Phil. 3. 8.

Sortiendi, κληρόω; ut κληροῦν τὰς ἀρχάς. Isocr.

Fruendi,

Fruendi, καρπόομαι, καρπίζομαι; ut καρπῶς δωρεὰς μεγάλας. Plut. βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι, Proverb. 8. 19.

Curandi, κομέω vel κομίζω, μεριμνάω, πολυωρέω, μελέω; ut κώνα κομεῖν. Hesiod. ἔργα κόμιζε. Il. ζ'. πολυωρήσεις με, Psalm. 138. v. 3. Ἀνὸ χαροιν ἡ παιδίσκη μελεῖ. Plutar.

Negligendi, vel *contemnendi*, ἐξωθέω, ἐξωθίζω; ut ἐξωθίζειν τὰς λόγους. Æschyl. παροράω, ὑπεροράω, ὑπείδειν, ὑπεῖδον, ὑπερόπτομαι, φαυλίζω, φλαυείζω; ut παροράσθω συμμαχίς. Athen. πλὴν παρείδε ὑπεροράν. Xen. ὑπεῖδεν τὰς πολεμίους. Thucyd. ξυμμάχους ὑπερεφόμεθα. idem. φαυλίζεις ἐμαυτὸν μὲν. Xen. φλαυείζει ἐ Σωκράτην. Plutar.

Alia Genitivo solo:

Obliviscendi, ἀμνημονέω; ut ὧν ἐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν. Thucyd.

Consequendi, ἐρικέσθαι τῆς ἀρετῆς. Isocrat.

Sortiendi, ἔμμορε; ut ἔμμορε τιμῆς. Hesiod.

Negligendi, ἀφειδέω, ἀφεσυπνέω; ut ἀφειδεῖν τῦ σώματος. Lucian. λόγυ ἀφεσυπνεῖν. Plato.

Verba *fruendi* interdum adsciscunt accusativum *rei fruendæ* cum genitivo; ut κακὸν ἀπολαύσομεν τῆς φλυαρείας. Lucian.

Verba *communicandi* sive *participandi* cum dativo *participantis* exigunt genitivum, rariùs accusativum *rei participatæ*; ut τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις δεῖ Xenoph. τῷ φίλῳ μεταδίδωμι. Aristot. & Herodot. μετέχειν τῶν πρηγμάτων αὐτοῖς. Plato. ὁ μετέχων ἐμοὶ ἴσας πληγάς. Aristoph. sed κοινόω, ὁμόω (cum compositis) *communico* regit frequentius accusativum rei; ut αὐτοῖσι κοινώσω τι πρηγμάτων. Aristoph. Σωκράτει ἀνακοινώσομαι τὸν λόγον. Plato. Huc spectant hujusmodi verba, συλλαμβάνω, συναίρομαι *adjuvo*, *partem fero*; ut συλλαμβάνω σοι τῶν ἄθλων. Philostrat. ἄνδρες σωθήσονται τῶν δὲ τῶν κινδύνων vel τὸν κίνδυνον. Thucyd.

Verba *invidendi*, cum significant *inhibeo* vel *nego*, cum dativo personæ adsciscunt accusativum vel genitivum rei; ut πολλά μοι ὀδύνην ἄλλα ὧν ἐγώ σοι ὐ φθονήσω. Xenoph. καὶ φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν. Polyb. Sic βασκαίνω σοι τοῦτο. Philostrat. σοι τούτων. Lucian.

Verba *ignoscendi* cum dativo personæ adsciscunt accusativum interdum genitivum rei; ut συγχωρῶ τινι ἁμαρτήματα. Demost. συγχωρῶ σοι τῶν ἁμαρτημάτων. Lucian.

Plurima verba præcipuè *privandi*, *implendi*, *frustrandi*, *accusandi*, *damnandi*, *prohibendi* admittunt accusativum pro genitivo substantivi remotioris; ut ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα. Isocrat. ὄψιν πλήσαιμι ἡδονῆς. Sophocl. (sic χέαρ σι, Psalm. 147. v. 14.) ἐδὲν ἐσφλας τὴν πόλιν. Thucyd. ἐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσασθαι. Steph. κατηγορῶ τινα ψεύδους. Dem. εἴργω σε τοῦ τι. Aristoph. sic Παλαμήδους λύσειαν ἀπόβλητον. Il. σ'.

Verba duos casus adsciscentia seorsim possunt utrumvis eorum re-

gere; ut ἐρωτῶ ὑμᾶς λόγον, Mat. 21. 24. ἐρωτῶ σε, Luc. 14. 19. ἐρωτῶ τὰ περὶ εἰρήνης, v. 32. ἔπαυσάν σε τῆς ὕβρεως. Isocrat. παύσω σε. idem. παύσηται μελαινάδων ὀδυνάων. Il. π'. κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας. Lucian. κοινωνῶ γυναικί. Plato. κεκοινώνηκε σαρκὸς, Heb. 2. 14. Non rarò etiam sine ullo casu absolutè ponuntur; ut ἐὰν ἐρωτήσω, Luc. 22. 68.

Omisso casu propinquioris Substantivi in ipsum quandoq; vertitur genitivus remotioris; ut παύω ὕβριν. Demosth. sive ὀδυνάων. Il. π'. μηδὲ κοινωνὴς ἁμαρτίας, 1 Timoth. 5. 22. subaudito autem, manet; ut prius.

Verba transitiva quarumcunque classium duos si regunt casus, eundem cum illis casum remotioris Substantivi exigunt intransitiva cognata; sed casus propioris, qui regitur à transitivo, migrat plerumq; in Nominativum intransitivi; ut πλήθω *impleo*, καρπῶν πλήθουσιν ἀλωαί. Phocyl. *impleor* βίοτος πλήθεται καλιαί. Hesiod. εἰκάζω *assimilo*, Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. Lucian. ἔοικα *similis sum*, τῷ λοιδορουμένῳ ἔοικας. Xenoph.

Multa Verba particularia regentia Accusativum vel Genitivum.

Eximuntur ab hoc & sequentibus catalogis particularia nonnulla duos vel tres casus regentia vi præpositionum: quæ in propriam sedem rejiciuntur.

Ἀνέχομαι *tolero* ψύχους καὶ θάλπους. Xenoph. ὄμβρων τε καὶ ἡλίου. Herodian. (Sic ἀφρόνων, 2 Cor. 11. 19.

Ἀντιλαμβάνομαι *suspicio, adjuvo*; ut ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀδυνάτων, Act. 20. 35. τινὸς πόλιν. Plutar.

Ἀπελπίζω *despero* τῆς νοσήσεως. Galen. τῆς κολλήσεως. idem.

Ἀπογινώσκω *despero* τινὸ σωτηρίαν. Aristot. ἑαυτοῦ. Nazianz.

Ἀπορρίζομαι *absolvo* τινὸ χειροῖν. Æschin. ἐκείνων. Aristot.

Ἀφίημι *dimitto* τινὸ γυναῖκα. Plutar. τέκνων. Soph.

Ἐλαττόω *minuo* τινὸ πόλιν. Isocrat. τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς. Thucyd.

Ἐξάρχω *incipio* παιᾶνος. Plutar. παιᾶνα. Xenoph. sic

Καταρχω *incipio* τοῦ λόγου. Plutar. λόγον. Plato.

Ἐξικνέομαι *attingo* Ὀλυμπου. Hesiod. ἀλλήλων. Xenoph.

Ἐπικρατέω *vinco* τοὺς ἀμφισβήτας. Dem. τῶν ἐχθρῶν. Isocrat.

Ζηλόω *laudo* vel *æmulor* σέ. Euripid. σοῦ. Isocrat.

Καταρχόμαι *saltationibus demulceo* φόλον μείλιον. Luc. Θεαγοῦς. Greg.

Κληρονομέω *hæres sum* τὰ χρήματα. Isocrat. τῶν χρημάτων. Dem.

Κρατέω { *vinco* τοὺς Σικανούς. Thucyd. τῶν ἐπιθυμιῶν. Isocrat. / *retineo* τινὸ παράδοσιν, Marc. 7. 3. ἐλπίδος, Heb. 6. 18.

Μεθίημι *missum facio* ἀλαστορέας. Soph. ἀξιώσεως. Euripid.

Πνέω *spiro*, ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ψυχρὸν καὶ θερμὸν πνεῖν. Proverb. πνεῖν τραχύ. Prov. similiter composita, ἀποπνέω *efflo* πυρὸς μένος. Hesiod. τῆς εὐνομίας. Euseb. ἐμπνέω *anhelo* τι. Xen. ἀπειλῆς, Act. 9. 1.

Πεῖνάω

Περάω transeo ὁδόν. Apollon. ὁδοῖο. Od. ὁ. sic διαπεράω idem κάλλιστον. Il. ά. πεδοῖο. Il. γ'.
Περαίνομαι vendico ἢ δόξαν. Plutarch. ὀνόμαΘ. Isæus.
Ὑπεραίρω excedo τοὺς ἄλλους. Dem. πᾶσι παντα χῆ. Pausan.
Ὑπερέχω excello ἢ Πέλωεσγ. Heliod. ὑπερέχει τὰ πεῖα πᾶν δυοῖν. Arist.
Ὑπονοέω suspicor ἢ διάνοιαν. Thucyd. πᾶσι λεγόντων. idem.
Φθίνω reus sum φόνου. Lycurg. δίκαι. Plutarch.

Regentia Genit. rariùs Accusat.

Γλίχομαι cupio ἢ ἐναντίων. Aristot. πρὸ διαμονῆ. Philo.
Διαφέρω præsto ἢ πολλῶν ἀνθρώπων. Plato. τοὺς ἄλλους. Diodor.
Διψάω sitio ὕ δάτων. Herodot. πρὸ δικαιοσύνης, Matth. 5.
Ἔλπομαι cupio πλούτου. Hesiod. χρῆΘ. Od. ά.
Ἐλλείπω desicio τῆς ἀνδρείας. Xen. τὰς ὁπλολάς. Polyb. Sic interdum λείπω.
Ἐπιθύομαι egeo χρυσοῦ. Il. β'. ἀλκῆ. Apollon.
Ἐπιθυμέω desidero τῶν δικαιοσύνης. Dem. τὰ κείμενα, Ps. 119. v. 20.
Ἐφίεμαι cupio πάντα ἐρίεῃ ἀγαθοῦ. Aristot. βάξιν. Euripid.
Ἰμείρω cupio φόρεΘ. Homer. ἄγνωτα. Sophocl. sic ἰμείρεσθαι τῆς θεᾶς & θάνατον. Theodor.
Ὀργάω vehementer appeto, αἱ παρθένοι ἢ παίδων ὀργῶσι. Plutarch. τοῦτο ὤργων μανικῶς. Thucyd.
Πλεονεκτέω supero, excello, οἱ ἀγαθοὶ ἢ πονηρῶν πλεονεκτοῦσι. Synes. ἢ νῦν θεοῖα τὰς ἄλλας πλεονεκτεῖ. Heliod.
Ὑπερφέρω antecello ἀνθρώπων. Xen. πάντας. Plutarch.
Χρήζω egeo, χρῄζετε τούτων πάντων, Matth. 6. 32. ἄλλα καλά. Sophocl.

Regentia Accusat. rariùs Genitivum.

Ἄζομαι veneror Θεόν. Il. έ. θεοῦ. Nazianz.
Ἀκοντίζω jaculis peto ἢ φάλαγγα. Xen. ΑἴαντΘ. Il. ρ'.
Ἀλύσκω vito ὄλεθρον. Od. γ'. μόρου. Sophocl.
Ἀλυσκάζω vito ὕβριν. Od. ρ'. πολέμοιο. Il. ζ'.
Ἀμυνόμαι defendo πρὸ Ἑλλάδα. Plato. νηῶν. Il. μ'.
Διαλείπω interjicio μίαν ἡμέραν. Theophrast. μιᾶς ἡμέρας. Herodian.
Ἐνθυμέομαι cogito τὰ περίσκαλα. Thucyd. τούτων. Xen.
Ἐπιταχύνω accelero ἢ ὁδόν. Herodot. τῆς ὁδοῦ. Thucyd.
Ἐπιθροδόω procuro, τῆς Αἰγύπτου. Herodot. πρὸ πόλιν. idem.
Καταπήσσω exhorresco τὰς λῃστῶν ἐφόδους. Philo. τοῦ θανάτου. idem.
Καθέχω tempero ἑαυτὸν & ἑαυτοῦ. Herodian.
Ξαίνω carpo ἔριον. Lucian. πρὸ ἐρίων. Aristoph.
Ὀπάω asso πάντα. Od. ξ'. κρεῶν. Od. ὁ.
Προσλαμβάνομαι sumo cibum μηδὲν, Act. 27. 33. τῆς τροφῆς. c. 27. 36.
Τελευτάω finio ἢ βίον. Lucian. τοῦ βίου. Xenoph.
Χαλάω remitto ὀργὴν & ὀργῆς. Aristoph.

Accus.

Accuſativus vel Dativus.

VErba *precandi*, *blandiendi*, *convitiandi* exigunt accuſativum perſonæ; ut ἱκετεύειν τὸς θεός. Xenoph. (Sic ἀντιβολῶ σε. Ariſtot. λιτάνευσε τοιῆαι. Heſiod.) ἐωπεύω τ' ἄδημον. Æſchin. πάντας θεοπλανίσαι. Demoſt.

Pleraque *precandi* vel *blandiendi* admittunt & Dativum:

Precandi; εὔχομαι, προσεύχομαι, ἀρέομαι, uſitatiùs Dativum, λίσσομαι rariùs dativum; ut εὔχομαι τῷ θεῷ. Demoſt. τ θεόν. Chryſoſt. προσεύξαι τῷ πατρί, Matth. 6. 6. τὸν θεόν. Chryſoſtom. μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Il. ά. μὴ ἀρᾶῖ. Od. τ'. ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Il. ά. Ἀχιλλῆϊ. ibidem. *Blandiendi*, αἰκάλλω, κολακεύω, μειλίσσω, σαίνω rariùs dativum; ut αἰκάλλειν κύνα vel κυνί. Euripid. κολακεύομεν τὸς οἰκοτρίβας ἀνθρώπους. Plutar. τοῖς πλουσίοις. ibidem. μειλίσσω τ ἄνδρα. Euſtath. Od. γ'. τῇ τραπέζῃ. Herodot. σαίνουσί μι. Lucian. τῷ Χειρῶνι. Gregor.

Nonnulla *convitiandi*, διαβάλλομαι, ἐπηρεάζω, κωδάζω, λοιδορέω vel λοιδορῶμαι, σκώπτω, dativum infrequentiùs; ut τ ἀφθόνου διαβάλλουσι. Lucian. τῷ Τισαφέρνῃ. Thucyd. ἐπηρεάζειν σφίσι αἰσχύνῃ ἀναστροφὴν, 1 Pet. 3. 16. τ πολίταις. Demoſth. ὀνειδίζειν ἕνα ἕνασι. Plato. ὑμῖν. idem. μὴ κώδαζε τ πρεσβύτερον. Scholiaſtes Soph. γυναιξί. Sophocl. λοιδορῆσαι τὸν πονηρόν. Ariſtoph. τί μοι λοιδορῇ. Lucian. σκώπτεις τὸν δειλόν. Demoſt. αὐτῷ. Plutar.

Quædam ex his regunt ſolum dativum: *Precandi*, ἐπεύχομαι, ἐυχετάομαι; ut ἐπεύξε) τοῖς θεοῖς. Plutar. Διὶ ἐυχετόωντο. Il. λ'. *Blandiendi* παραπτῶ; ut ὑμῖν τὰ μειράκια παραπλῆσι. Plato.

Verba *placendi*, *diſplicendi*, *acquieſcendi*, *utendi* poſtulant dativum, reperiuntur tamen adjuncta interdum Accuſativo.

Placendi, ἀρέσκω, ἀνδάνω; ut δεῖ ἀρέσκειν Θεῷ, 1 Theſ. 4. 1. τί σε ἀρέσκει. Thucyd. Ἀγαμέμνονι ἤνδανε. Il. ά. ὣς γὰρ ὁ Ζεὺς ἐθ' ὅσι πάντας ἀνδάνῃ. Theogn.

Diſplicendi, ἀπαρέσκω; ut σοφοῖς ἀπαρέσκειν. Plutar. ἓν μὲ ἀπαρέσκῃ. Plato.

Acquieſcendi, ἀγαπάω, στέργω, ἐυδοκέω, ἐυαρεστέω; ut ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσι. Lyſ. τὰς ἀρχαίας ὄρνις. Iſocr. στέργω τὰ παρόντα & τοῖς παροῦσι. idem. ἐυδοκῶ τῷ ξένῳ. Diodor. ἐκ ἐυδόκησας ὁλοκαυτώματα, Hebr. 10. 6. ἐυαρεστεῖν τῇ διαγωγῇ. Plutar. πλὴ ἡδονῇ. Epicur.

Utendi, χρήομαι; ut χρῶ τοῖς παραδείγμασι. Dem. τὰ ἀρχαιοπρεπῆ. Ariſt. Sic καταχρήομαι *abutor*, ταύταις παρέξεσι. Iſocr. φιλοπμίαν. Plutar.

Verba *habitandi* deſiderant accuſativum; ut Ἠλίδα ναίων. Il. β'. interdum dativum; ut αἰθέρι ναίων. Heſiod.

Verba *dicendi* cum adverbiis vel accuſativo adjectivorum quæ ſignifi-

significant *bene* vel *male*, ſæpius poſtulant ſibi accuſativum perſonæ *de qua dicitur*; ut μὴ ἀγορεύειν κακῶς τὸν τεθνηκότα. Solon. μυθεῖν εὖπρεπῶς φιλοῦσιν ἄνδρας δεξιούς. Ariſtoph. Adhibetur interdum dativus adjectivi cum accuſativo perſonæ; ut κακοῖσι βάζει Τυδέα. Æſchyl. nec non dativus perſonæ cum accuſativo adjectivi; ut εἶπον κακά μοι, Pſalm. 41. 5.

Verba *faciendi* cum adverbiis vel adjectivis ejuſmodi regunt accuſativum perſonæ *cui bene vel male fit*; ut καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, Matth. 5. 44. κακὰ εἴργασμαι τὸν οἶκον. Thucyd. Quandoque dativum perſonæ; ut καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, Luc. 6. 27. ἀγαθὸν ἐποίησε τῇ πόλει. Iſocr. Accuſativum interdum omiſſo adverbio vel adjectivo; ut τί ποιήσω Ἰησοῦν, Matth. 27. 22. Sic ἄλγος ὑμᾶς δρᾶσαι δεινοῖτο. Herodian. l. 2. Huc refer διατίθημι, *male afficio*; ut κακόν τι διαθήσειν τὸν Θίσβιν. Heliodor. εἶχε Ἀπόπλων ἐμήσατο. Apollon.

Verba autem compoſita ex hiſce exigunt ſolum accuſativum perſonæ; ut εὐλόγησε τὸν Θεόν, Luc. 2. 28. ἀγαθοποιοῦντε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας, Luc. 6. 33. κακολογῆσαί με, Marc. 9. 39. τοὺς ἄλλους κακοποιεῖν. Ceb. Theb.

Veſtiendi verba è contra recipiunt quandoque dativum *veſtiti* pro accuſativo; ut χεῖρι εἵματα ἕσαι. Od. τ'. Verba *docendi* dativum *rei qua docetur*; ut τοὺς νεωτέρους τοῖς ἤθεσι παιδεύειν. Iſocrat.

Quibuſlibet verbis additur dativus cognatæ originis vel ſignificationis; ut πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησε ἡμᾶς, Act. 28. 10. Sæpe etiam accuſativus cum vel ſine alio caſu; ut ἐχάρης χαρὰν, Matth. 2. 10. ἐρᾶν ἤρασα. Plato. ἐπορεύετο τὴν ὁδὸν, Act. 8. 39. αὐτὴ λυπεῖ με λύπην. Heliodor. φαρμάσσετε ἀνθρώπους φαρμακίᾳ, Luc. 11. 46. τὸ ἄνδρα τύπτειν τὰς πλευράς. Ariſtoph. εἰσίασε τοὺς νέους ὕπνον. Heliodor.

Particularia regentia Accuſat. vel Dativum.

Ἀθυμέω *deſpero* τὸ τελευτῶν. Thucyd. τοῖς νεκροῖς. Plutar.

Ἀπορέω *dubito* τὴν αἰτίαν. Ariſtot. τοῖς παροῦσι πράγμασι. Iſocr.

Προσκυνέω *adoro* αὐτὸν, Marc. 1. 40. αὐτῷ, Matth. 17. 14.

Ἐνοχλέω *turbo* τὰς πόλεις. Iſocr. τοῖς ἀκούουσιν. idem. ſic παρενοχλέω. idem; ut τοὺς Λυπέρκους. Plutar. τοῖς ὑπηρέταις, Act. 15. 19.

Ἐμποδίζω *impedio* τὸν τοῦ βαρβάρου ὁρμὴν. Herodian. ἀλλήλοις. Ariſtot. σοὶ τὸ θέαν. Plutar.

Κλέπτω *fallo* νόον. Ιλ. ξ'. νόῳ. Il. α'.

Λυμαίνομαι *noceo* τὸν πολεμίους. Xen. τὴν ὁπλῖτιν τὸν ἵππον. idem.

Προσκυνέω *adoro* προσκυνήσεις τὸν θεόν σου, Mat. 4. 10. αὐτῷ, Mat. 28. 17.

Ὑπερβαίνω *ſupero* φύσιν & ἐμαυτόν. Ariſtot.

Ὑποπτήσσω *reverear* αὐτὸν & αὐτῷ. Xenoph.

Ὠφελέω *proſum* πάντας. Xenoph. τοῖς φίλοις. Euripid.

Regentia

Regentia Accuſativum, rariùs Dativum.

Αἰνέω *laudo, approbo*; ut μὲ μάλ' αἴνεε. Il. κ'. Ἀγχαίω ὃ πολεῖς ἤνησε. Apollon. ſic ἐπαινέω *idem*, ὑμᾶς, 1 Cor. 11. 12. Ἐκλοεε. Il. δ'. παραινέω *idem*, ὑμᾶς, Act. 27. 22. σοι Crates. Epiſt. 10.

Ἀλιτέομαι *offendo* Ἀθωαίλω. Od. ε'. θεοῖς. Od. δ'.

Ἀναχρίνω *interrogo* ἀ υἱόν. Plutarch. πᾶσιν ὑμῖν. Demoſth.

Ἀφικνέομαι *pervenio* Ἴλιον ἱερήν. Il. σ'. ὑμῖν. Ælian.

Ἐκδικέω *ulciſcor* αὐτῷ, Luc. 18. 5. σοι. Conſtant.

Θαῤῥέω *audeo* ἀ πάλιν. Thucyd. τῇ κινώσει. Galen.

Ἱλάσκομαι *placo* ἀ θεόν. Lucian. πρὸ ἄδου. Plutarch.

Κελεύω *jubeo* σε. Heſiod. σοι. Plutarch.

Κρέω *pulſo* γῆν. Arrian. χρεμβάλοις. Athen.

Λοχάω *inſidior*, ὑμᾶς & αὐτῷ. Plutarch.

Περιμένω *expecto*, φιλοκοΐαν. Plutarch. αὐτῷ. idem.

Ὑπομένω *patienter expecto*, ἀ κύειον, Pſ. 37. 35. τῷ κυείῳ, Pſ. 33. 19.

Regentia Dativum, rariùs Accuſativum.

Ἀγαθιάω *beneficus ſum*, αὐτῷ, Pſalm. 49. 18. ἀ Σιὼν, Pſal. 51. 18.

Ἀδυνατέω *non potis* vel *impoſſibilis ſum*, σοι, Job. 42. 2. σε, Daniel. 4. 6.

Ἀμφισβητέω *dubito*, τοῖς φαινομένοις & πρὸ τῆ πραίσμαθ ἰσότητα. Ariſtot.

Δυσχεραίνω *agre fero*, ὀλιγαρχίᾳ. Plutarch. τὸ πρᾶγμα. Demoſth.

Ἐπιβουλεύω { *inſidior*, Κοειναδίοις. Plutarch. ἐμέ. Demoſt. / *molior*, πρήγμασι. Herodot. ἐπαιάσασιν. idem.

Ἐπιλείπω *deficio*, ἐκ ὀπιλοίψασι φραπῶ τῷ θεῷ. Syneſ. ὀπιλείπει ὑμᾶς ὁ χρόνθ. Demoſt.

Ἐπιπλήττω *objurgo*, τοῖς ἁμαρτανομένοις. Iſoc. τὰ ἐν τῷ πέλας. Dem.

Ἐπιτιμάω *idem*, τοῖς πεσσφέρουσι, Marc. 10. 13. ἓς ὀπιτιμᾷν δέον. Iſocrat.

Εὐαγγελίζω *bonum nuntium fero*, τοῖς δήλοις, Apocal. 10. 7. τὸς κατοικοῦντας, c. 14. v. 6. Εὐαγγελίζομαι *idem*, ὑμῖν, Galat. 1. 8. ὑμᾶς. verſ. 9.

Θαμίζω *frequento*, Ἀθωαίῃ. Epigr. & accuſat. teſte Stephano.

Κηδεύω *affinitatem contraho*, αὐτῷ. Ariſtot. τινά. Euripid.

Πηδάω *inſilio*, πηδᾷν ἵππῳ. Herodian. πηδήσα. Soph. utrumq; rariùs. Sic Ἐπιπηδάω *invado*, ἀ νήσους. Plutar. ἀ ἐξουσίαν. Suidas.

Πολεμέω *bellum gero* ſive *oppugno*, τοῖς αὐτοῖς. Thucyd. τὸς ἀπίσως. Plut. καταπολεμέω *idem* τὸς Ἀθωαίους. Thuc. πᾶς ἄλλοις. Plut.

Συγχωρέω *aſſentior*, τοῖς τῶ Πλάτωνθ δόγμασι. Philopon. τὸς πάπους. Plath.

Φοβοῦμαι *ſolicitus ſum*, ὑμῖν (pag. 147.) ὑμᾶς, Galat. 4. 11.

Ψεύδομαι *mentior*, ἀνθρώποις, Act. 5. 4. τὸ πνεῦμα, v. 3.

Genitivus

Genitivus vel Dativus.

Verba *permutandi* exigunt genitivum *rei acceptæ* cum accusativo *rei datæ*, ut ἀμείβειν χρύσια χαλκείων. Il. ζ'. Interdum vice versâ: ut ὁ σοφὸς οὐκ ἀλλάξαιτο τὴν ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν. Plutarch. dativum personæ *quacum fit commutatio*: ut ἀμείβεσθαί τινι τὰ ἰμάτια. idem. Rarissimè dativum *rei acceptæ*; ut ἀλλάξεις ὄγον σεσβάτῳ, Exod. 13. 13.

Nomen *materiæ* post verba affertur interdum in genitivo; ut ἄρσιν ἀδάμαντος ἔτυξε. Hesiod. infrequentius dativo; ut αἱ μὲν χρυσείοισι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι. Od. τ'.

Verba *auferendi, propulsandi* exigunt accusativum substantivi prioris cum genitivo vel dativo remotioris; ut ἁρπάζειν ἄνηβον τῆς πρεσβυτέρου. Aristoph. ἁρπάζω σοι τήνδε. Sophocl. Τρῳὰς ἄμμιν νεῶν. Il. ὀ. τινέεσιν ἀμυνέειν νηλεὲς ἦμαρ. Od. τ'.

Particularia regentia Genitivum, *rarius Dativum.*

Ἀνέχομαι *retineo* τῆς ὀργῆς. Euripid. τῇ ἐλπίσι. Diodor.
Δευτερεύω *secundus sum* τέχνῃ. Dioscor. αὐτῷ. Plutarch.
Διαφέρω *excello* πάντων. Euripid. τύχῃς. Constant.
Καταγελάω *derideo* αὐτῆς, Marc. 5. 40. Πέρσῃσι. Herodot.
Ψεύδομαι *frustror* ἐλπίδος. Isocr. δώροις. Steph.

Regentia Dativum, *rarius Genitivum.*

Ἀντάω *occurro* σοί. Sophocl. τῶνδ' ἀνέρι. Il. ω'.
Ἔνοχος *obnoxius sum* ὀνείδει. Plato. τῆς φλυαρίας. Galen.
Ἐπακούω *auscultо* βασιλῆι. Herodot. τοῖς ὑπατεύουσι. Demosth.
Πείθομαι *obedio* τῷ θεῷ. Plato. ὡς ἡδὺ τῶν φρονούντων πείθεσθαι τέκνα. Agath.
Σημαίνω *impero* πᾶσι. Il. ά. στρατῷ. Il. ξ'.
Ὑπακούω *obedio* αὐτῷ, Matth. 8. 27. τῆς ἐμῆς φωνῆς, Gen. 22. 18.
Φείδομαι *ignosco*, παίδων φείδεσθε πατρικόν. Nazianz. φείδονται τοῖς τῆς σωφροσύνης τετελεσμένοις. Xenoph.

Genit. Dat. vel Accus.

Verba *imperandi* regunt genitivum, apud Poëtas etiam dativum; ut ἄρχειν τῶν ἐθνῶν, Marc. 10. 42. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Il. π'. Quædam tum in prosâ tum in carmine accusativum; ut ὀργὴ πυρὸς καὶ ψυχῆς. Chrysost. πόλιν ἡνιοχεύει. Epigr. ἀνάσσειν & ἡγεμονεύω Poëtis regunt casus; ut Καδμείων ἤνασσε. Od. λ'. Μυρμιδόνεσσι. Il. ά. Ζεὺς πάντ' ἀνάσσει. Euripid. τόλμῃ ἡγεμονεύει. Apollon. Τρωσί. Il. β'. πλόου. Apollon. Ἐπισκοπεῖν Oratoribus; ut τῶν ἔργων. Xenoph. τῆς πηγῆς & τοῦτο τὸ σῶμα. Plutarch. Sic ἡγεμὼ dux sum; רוֹעִי, Heb. 13. 7. σοί. Æschin. τὰς πομπάς. Demost. στρατηγεῖν idem genitivum vel accusativum; ut στρατηγῶν Ἀθηναίων. Thucyd. πάντα vel τὸν πόλεμον. Demost.

Verba

Verba *abundandi* gaudent genitivo & interdum dativo; ut γέμω φυτίων. Xenoph. ἔρνεσι. Diodor. χείλεσι & πέπλοις. Nonn. δάκρυσιν ἔπλησεν. Thucyd. πλεονεκτῶ τῇ ὠφελίμων. Philostrat. τοῖς χρήμασι. Plato. Quædam reperiuntur in tribus casibus; ut πλουτῶ ῥητόρων. Liban. χαλκῷ. Xen. ἀναπαυσιν. Gregor. παρηγόρημα χαρᾶς; Act. 13. 52. τῇ παρακλήσει, 2 Corinth. 7. 4. πλῆ ὀδύνωσιν, Coloss. 1. 9. πεοράζειν πλεονάζειν. Galen. εὐτυχίᾳ. Thucyd. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλέοι ἄζειν τὰ ἄρθρα. Bud. (Sic τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπλεόνασε χαλκίαν, Psalm. 50. 19.) εὐπορῶ μήλων. Lucian. τὰ χρήματα. Demost. δυσχερῶ μῶ οἷς εὐπορῶμῶ. Synes. Sic μεθύω ebrius sum, τῇ ἡδονῶν. Theophil. ἀλοιφῇ. Il. ρ'. τὸ φίλημα. Epigram.

Quædam Verba regunt tres casus.

Ἀντάω, ζω occurro: ut ἀντάσαι πυρὸς ἢ ἀσοῖο. Nazianz. ἀνδράσι εὐξείνοις. Apollon. ἀντάζω ἢ τῶν Ἀχαιῶν τρατῶν. Herodot.

Ἀπολείπω *desicio* adsciscit accusat. vel dativum personæ, & genit. vel dat. rei; ut τόλμα εὐ τὰς ἀρχὰς ἀπολείπειν. Æschin. μόνῳ αὐτῷ. Plutar. ἀπολείπειν ταύτης παιδείας. idem. πάσας ἢ δυνάμεως. Isocr.

Ἀτακτέω *ordinem non servo*: ut ἀπαντῶν τῆς ἀγωγῆς. Plutar. ἀπαντεῖ ἡλικῷ ἢ χαρήσεσι. idem. τὰς μάχας. Philostr.

Ἀφικνέομαι *pervenio*: ἀφίξομαι. Ἵκω. Il. δ'. interdum dativum; ut ἀφίξομαι ὑμῖν. Ælian. rariùs genitivum; ut ἀφικῆσαι τῆς ἡλίου. Theophrast.

Ἀκούω *audio* præter genitivum (pag. 148.) regit dativum & accusativum personæ apud Poetas; ut ἀκούειν Ἀνέρι κηδαμόνῳ. Il. π'. Ἀλεξάνδρου ἀκούω. Musæus. Κλύω dativum: ut εὐχομένῳ μοι κλῦθι. Theogn.

Βασκαίνω *invideo*: ut ἐβάσκαινε γὸ αὐτῷ. Lucian. τοῖς σοφισταῖς. Philostrat. ἢ τοὺς σήκοντα. Liban.

Ἐπιβάλλομαι *aggredior*: ut τῇ τῶν τοιούτων σωτηρίᾳ ἐπιβάλλεσθε. Polyb. τῇ ἀρχῇ. Plato. rariùs genitivum: ut ἐνίων ὀπιβάλλεσθαι, Il. ζ'.

Κινδυνεύω *periclitor*: ut κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς. Thucyd. τῇ πόλει. Herodot. ἢ ἀπ' αὐτοῦ διάσασιν. Nazianz.

Μέμφομαι & ὀνομέμφομαι *incuso*: ut πατρί. Xenoph. ἡμῖν. Thucyd. καταγνῶσι. Od. π'.

Μετέχω *participo*: ut ἐξουσίας ὑμῖν μετέχω, 1 Cor. 9. 12. τῆς σωτηρίας. Aristoph. rariùs dativum: ut μετεῖχον τῇ νίκῃσι. Thucyd.

Προβαίνω *progredior*: ut προβαίνειν τῆς ἡλικίας. Plato. τῇ ἡλικίᾳ. Demost. ἢ ἡλικίαν. Herodian. l. 2.

Συγγινώσκω *ignosco* adsciscit tres casus rei: ut συγγινώσκω σοι τῆς ἀγνοίας. Lucian. συγγνῶναι αὐτῷ τὸ παιμάτημα. Gregor. rarissimè dativum: ut συγγνῶθι ὑμῖν τῆς λελεγμένοις. Euripid.

Ὑπερβάλλω *excedo*: ut ὑπερβάλλῃ πάντας ἀνθρώπους. Xenoph. rariùs genit. vel dativum: ut ἢ συμφορᾶς. Aristot. τῇ πόλει. Thucyd.

Nomina

Nomina sequentium significationum adduntur verbis in tribus casibus.

NOmen *causæ* adjicitur verbis plerumque intransitivis in dativo; ut τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ. Herodian. ἀποκωλύει τῷ φόβῳ. Xenoph. αἰσχύνομαι τοῖς πεπραγμένοις. Xenoph. μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ. Ephes. 5. 18. Verbis ut plurimùm significantibus *passionem animi* apponitur in genitivo, subaudito ἕνεκα: ut τὸ μὲν πάθος ὠφέλειεν αὐτόν. Xenoph. Ἑλλάδ' ἔσῳσα. Euripid. ἔγημέ σε vel σε τῆς ἀρετῆς. Demoſt. σωθῆναί σοι τῆς εὐτυχίας. Plato. ἀπάτης κοίσει. Il. δ'. ἐμέμφετο σε τῇ γλώσσῃ. Lucian. Item *laudem, vituperium, contentionem*: ut ἐπαινῶ τὸ ἄνευ πόνου καὶ κινδύνων, &c. Heliodor. ἐπαρθήσονται αὐτοῦ ἀβελτερίᾳ. Agath. τὸ σῖτε ἀμφισβητεῖ ἡμῖν. Demoſt. Interdum ſubintelligitur ἐκ, ἀπὸ, ὑπὸ, &c. ut κάμηλοι καταπίνουσι χρυσῷ. Ariſtid. ἐμεθύσθη νέκταρ. Lucian. In accuſativo etiam, ſubaudito διὰ: ut ὃς γὰρ αἰσχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, Luc. 9. 26. τεκμαίρεσθαι τὰ οἰκεῖα τοῖς φίλοις πάθη γεγονέναι. Demoſt. ὀκτὼ μῆνας ἐτυράννησε. Phalaris.

Plurima verba indifferenter poſt ſe aſſumunt tres hoſce caſus: ut ἀλγῶ πληγῇ. Euripid. κακοῖς. Iſocrat. θανάτου. Julian. ἐξαπατᾶσθαι τῇ ὄψει. Heliodor. l. 5. τῷ πολέμῳ. Thucyd. τὸ τόλμαν, idem.

Nomen *inſtrumenti* vel *modi* quibuſlibet additur verbis in dativo: ut Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχῃ, &c. Oraculi reſponſum. πυκτὶ πολλῷ δ' ὀδυνεῖαν πάσχει. Herodian. Interdum accuſativo, ſubaudito κατά: ut δαιδάλλω τὴν χεῖρα. Plutar. (Sic κολλύριον ἔγχεισον τοῦ ὀφθαλμοῦ, Apocal. 3. 18.) βίαν ἢ δράσῃς ναῦν. Euripid. Rariſſime genitivo: ut λόγου δὲ τόσου μ' ἐκύφισας. Euripid. περοτάσειν τῆς ἀρετῆς. Xenoph.

Nomen *partis* verbis apponitur in genitivo, præcipuè iis quæ ſignificant *prehendo, lavo*, &c: ut πᾶσαι αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, Actor. 3. 7. λύσον ὤτων κρεπῶ. Proverb. κόμης ἕλε Πηλείωνα. Il. α. τέτληκα τὸ πρῶτον σωπείληφας. Lucian. item ἕλκω σε ῥινός. Lucian. καταπαύω, κρούω, ῥίπτω σε ποδός. idem. ἔπλυνον αὐτὸ γένειον. Dion. τὸ τείχος καθύλλε. Diodor. νίπτω χεῖρας ἁλός. Od. β'. κατέδησαν οἴκου. Herodian. γαίας ὀρύσσειν. Soph. τῆς γῆς ἔταμον. Thucyd. καταπλάσσομαι τῆς δηλήσεως. Galen. Ponitur etiam in accuſativo: ut ἔβλαψέ με πόδας. Il. ψ'. τοῦ σε πόδας νίψω. Od. ψ'. τέμνετε ἵππους φόβλην. Euripid. παιᾷ με τὸν κόνιν. Ariſtoph. rariùs dativo: ut καταπλάσσομαι τῷ μετώπῳ. Dioſcor. παίειν κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας. Plutarch. niſi *pars* pro *inſtrumento* capiatur: ut βαδίζειν τῇ χειρὶ τῇ ποδί, &c. Æſchyl. καπέσπασεν τῇ χειρί, Act. 13. 16. (& τῇ χειρὶ, Act. 19. 33.)

Nomen *pretii* apponitur verbis potiſſimùm *emendi* in genitivo; ut

ut ἀγορεύομεν δικαίων δικαίων ἄρτιος, Marc. 6. 37. πολλῶν δακρύων αὐτὸν ἐζώγρησε. Heliodor. δικαίᾳ συνεφώνησάς μοι, Matth. 20. 13. Nonnunquam in dativo: ut χρυσῷ ὠνήσατο ἢ γίνομαι. Theophrast. ἐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε, 1 Pet. 1. 18. In utroque simul casu: ut ὃς μὴ χρημάτων δεῖ ἰδίᾳ δαπάτῃ τὸ ποιμνίον ἐφρόντιζε. Chrysost. Affertur etiam in accusativo post verba *valoris* & *ponderis*: ut τάλαντον δύο ἢ μνᾶς ξ'. Suidas. ἢ μνᾶ ἔλεγε παρ' Ἰουδαίοις λίτρας δύο καὶ ἡμίσειαν. Zonaras.

Nomen *temporis* respondens ad quæstionem πότε, adjicitur verbis in genitivo vel dativo: ut ἦλθε νυκτός, Joh. 3. 2. (Sic ἀλύειν σκότους *tenebris errare* i. e. νυκτός. Heliodor. l. 5.) τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται, Luc. 24. 46. Rariùs in accusativo: ut ἢ παρελθόντα χρόνον ἐπολέμησε. Isocrat. ὅσον ἐδύνατο ἀφῆκεν αὐτὸν, Joh. 4. 52. Respondens verò ad quæstionem πόσον χρόνον, effertur in accusativo vel dativo, rariùs in genitivo: ut ἔμεινε μεθ' ἡμῶν ἡμέρας τρεῖς, Luc. 1. 56. εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας. Justin. δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σκιαποιήσας. Herodian. (δεδεμένῃ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, 1 Tim. 5. 5.) Sic εἰμὶ ἐτῶν τεσσαράκοντα. Lucian. ἦν ὁ ἐπ' ὀγδοήκοντα. Plutarch. sic ἐπὶ δύο ἡμέρας, Marc. 5. 25.

Nomen *spatii* adjungitur verbis in accusativo: ut πόταμος ἀπέχει τῆς πόλεως σημεῖα ἑκατὸν δύο. Herodian. (σταδίους ἑξήκοντα, Luc. 24. 13.) Interdum in dativo: ut Πενταπόλεως Τείπολις δύο ἡμερῶν ὁδῷ εἴκοσι. Procop. Rariùs genitivo: ut Βηθανίη ἐγγὺς ἦεν ἀπ' ἄστεος Ἱεροσολύμων Ὡς τριήκοντα σταδίων καὶ δύο δίκα. Nonn. in Joh. c. 11.

Nomen *loci* tum proprium tum appellativum, apud Poetas præcipuè & Historicos verbis subjicitur significantibus

1°. *Motum ad locum*, in accusativo: ut Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Homer. ἦλθον τάφον. Sophocl. Oratoribus usitatiùs sequente δε: ut ἦλθε Μεγάραδε. Plato.

2°. *In loco*, dativo: ut στῆλας ἔστησαν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοῖ. Thucyd.

3°. *A loco*, genitivo: ut ἐ Κρητικῆς ἀκτῆς ἤρθημεν. Heliodor. l. 5. Frequentiùs verò efferuntur hujusmodi nomina vel per adverbia loci ζε, θι, θεν, &c. ut ἦλθε Θήβαζε. Plato. οἴκοθι κεῖται Od. φ'. Ἀθήνηθεν πλοῖ. Liban. vel per præpositiones; de quibus infra.

Quibuslibet verbis additur genitivus Substantivi cum participio absolutè sumptus: ut ἔτρεπον ὦσι μάχων φθινόντων. Hesiod. Omisso interdum Substantivo: ut θεῖον id est χωρεῖν. Theocr. Idyll. 14. vers. 18. ἴσον. Xenophon. & ἴσαν. Aristot. id est ἥρανε. interdum etiam participio: ut ἐμὲ μόνης πίλας. Sophocl. subauditur ἴσης. Usurpatur quandoque accusativus præcedente ut-

plurimum

plurimum ὡς, vel ὥσπερ; ut ὥσπερ ἐκ ἀυτῶ χώρεον τινὲ ἔῤῥ. Aristot. Interdum dativus vel nominativus; ut παιδίον ὀνειαυτῷ φαίνεσι. Xenoph. ἀναίξαντες τῦ σώματος πόρυς πάλιν γίνε) τὸ πῦρ. Aristot. nominativus vel accusativus; ut ἄμφω δ' ἐξομόσω, γεγραφότες ἦεν Ὀδυσσεύς. Il. γ'.

Verba variæ Constructionis.

NOnnulla verba, præcipuè *accusandi, condemnandi, absolvendi, privandi, participandi, communicandi,* casum rei & personæ variis modis regunt vel submutant.

Σῦ, σοὶ, σὲ indicant casum personæ: τέτε, τέτῳ, τῦτο casum rei.

Ἄγαμαι & ἀγάζομαι *miror,* σῦ. Xenoph. σέ. Od. ζ'. τέτε. Xenoph. τῦτο. Plato. σε τέτε; ut Δαίδαλον τ' ηγώιμης ἐκ ἄγαμαι. Julian. σῦ τῦτο; ut ἄλλά τε σῦ πολλὰ ἄγαμαι. Xenoph. σῦ τέτε; ut ἄγαμαι ἀνδρὸς ἀρετῆς. Demost. Sic θαυμάζω & omnia ferè verba *admirandi.*

Αἰρέω *damno,* σὲ τέτε; ut Κλέωνα δίρεον ἑλεῖν. Aristoph. σὲ τῦτο; ut δίκας ἕλων Εὔπολιν. Isæus.

Ἀπογνώσκω *absolvo,* σῦ. Gregor. σὲ τέτε; ut ἀπογνῶσκειν τινὰ τῦ ἐγκλήματος. Steph. σὲ τῦτο; ut ἀπογνῶσκειν σὲ χαφλῶ vel τλῶ ἔνδειξιν. Demost.

Ἀποφεύγω *absolvor,* σὲ; ut ἀποσέφεύγα τ' Μέλιτον, i. e. τ' ἀπὸ Μελίτε δίκιν. Plato. τῦτο; ut ἀποφεύγω δίκην. Aristot. δάναλον & ζημίας, & αἰτίαν. Plut. χαφλῶ. Steph. σὲ τῦτο; ut δίκας ἀπέφυγον τῦτον παρόντα κὴ ἀντιδικῦντα, *judiciis, illo præsente & contra me orante, absolutus sum.* Demost.

Ἀφαιρέω vel ἀφαιρῦμαι *aufero,* σῦ vel σοὶ τῦτο; ut ἀφαιρεῖσθαι τῦ δήμε τ' ψῆφον. Plutar. πολλὴν χώρεον τοῖς πολεμίοις ἀφειλέσθ. Isocr. τῦτο τέτε; ut ἵν' ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας. Lucian. σὲ τέτο; ut τ' παῖδα ἀφείλετο τ' ψυχῶ. Xenoph. σὲ τέτε; ut Ἀλζίνοον κεφαλῆς ἀφεῖλον. Herodian. l. 3.

Ἀπολύομαι *absolvo,* σῦ. Demost. σῦ τῦτο; ut Λεωκράτες ἀπολύεσθαι δάναλον. Antiphon. σὲ τῦτο; ut ἀπολύεσθαί σε χαφὴν, & (omisso σε) χαφήν. Æschin. vel σὲ δάναλον. Antiph.

Γράφομαι *accuso,* σὲ; ut γράφομαί τ' ἀντιδικῦντα. Plutar. τῦτο; ut γράφεσθαι ἀπόλειψιν. Lucian. γραφάς. Plutar. σὲ τῦτο; ut γράφε) ἡμᾶς γραφῶ ἀσεβείας. Xenoph. σὲ τέτε; ut γράφομαί σε ἀσεβείας. Plutar. rariùs σὲ γραφῆ. Chrysostom.

Διώκω *accuso,* τῦτο; ut φόνον. Aristot. σὲ τέτε; ut διώκω σὲ φόνε. Demosth. & (omisso σε) διώκω τῆς τραγῳδός. Constant.

τοῦτο; ut δώκω σε δίκην vel χαρίν. Isocrat. χαρὶν & σὲ χαρὶν κλοπῆς. Demost. Sic δωκάζω.

Δωρέομαι dono, τοῦτο; ut ἵππον ἐδωρήσατο. Plutar. τούτῳ; ut δωρῆν χρυσείοισι. Epigram. σοὶ τοῦτο; ut Τρωσὶν ἵππον ἐδωρήσαντο. Xenoph. σὲ τούτῳ; ut δωρήσασθαι ἅπαντας χιλίας δραχμάς. Plutar. rariùs σὲ τούτου; ut δωρέομαί σε τοῦδε. Euripid.

Ἐγκαλέω accuso, σοὶ; ut ἐγκαλεῖ τοῖς Ἀθηναίοις. Gregor. τούτου; ut ἐγκαλεῖν μηδὼτιοῦν. Demost. τοῦτο; ut πεντακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσε. Isocrat. σοὶ τούτου; ut ἐγκαλῶ σοι τὴν ἀγνωμοσύνης. Bud. in Epist. σοὶ τοῦτο; ut πεντακοσίαν ἐνεκάλουν αὐτῷ. Plutar. τοῦτο τούτῳ; ut ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Plutar.

Εἴργω cohibeo, σὲ; ut οἱ πατέρες εἶργον τοὺς υἱεῖς. Xen. σὲ τούτου; ut εἶργε πυλῶν ἱερῶν. Demosth. & (omisso σε) οἴκου. Galen. σὲ ταῦτα. Aristoph. σοὶ τοῦτο; ut εἶργε σοὶ τὸ ἐγκείημα. Zonaras.

Ἐπικαλέω objicio, σοὶ; ut ἀλλήλοις ἐπεκάλουν. Plato. σοὶ τοῦτο; ut ὀπικαλῶν ἃ ἐπάσχομεν. Thucyd. σοὶ τοῦτο; ut ὀνείδει βίαιον ἐπικάλεῖ μοι. Lucian. σὲ τούτῳ; ut ἐπικάλει ἀμφοτέρους φιλίᾳ. Herodi. l. 3.

Ζημιόω damno afficio, σὲ; ut σαυτὸν ζημιώσεις. Plato. σὲ τούτῳ; ut βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσε. Plutar. σὲ τοῦτο; ut ἐζημίωσε αὐτὸν τὰ μέγιστα. Aristot. σὲ τούτου; ut ζημιῶ σε χρημάτων. Constant. ζημιοῦμαι damnum patior, τοῦτο; ut ψυχὴ ζημιωθῇ. Naziam. τούτῳ; ut ζημιούσθω δραχμὰς πέντε. Æschin.

Καλέω voco, σὲ ὀνόματι & σὲ ὄνομα. Steph. item σοὶ ὄνομα; ut πᾶσιν ἄστροις ὀνόματα καλεῖ, Psal. 147. v. 4.

Καταγιγνώσκω condemno, σοῦ; ut ἑαυτοῦ κατεγνωκέναι. Demost. σὲ τούτου; ut καταγνώσεσθε σε φόνου. Lysias. σοῦ τοῦτο; ut Καταφανεῖν θάνατον κατέγνωσε. Thucyd. κατέγνωκα ταῦτα ἐμαυτοῦ. Plutar. σοῦ τούτου; ut ὁ μοὶ καταγνοὺς ὑμῶν ἑνὸς. Dem. τούτου; ut τῶ φανῆναι (subaudi σοῦ) κατέγνωσε. Judith. σοῦ τούτου θάνατον; ut πολλῶν σὲ πατέρες ἡμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσε. Isocrat.

Καταδικάζω condemno, σοῦ. Synes. σὲ; ut τοὺς ἀναιτίους καταδικάσαι, Matth. 12. 7. σοῦ τοῦτο; ut καταδικάζω σε ἀδικίας vel ἁμαρτίαν. Synes. σοῦ τούτῳ; ut καταδικάζω τὴν γυναικῶν θανάτῳ. Diodor. σὲ θανάτῳ. Chrysostom.

Κατακρίνω condemno, σοῦ. Isocrat. σὲ; ut κατακεινεῖ αὐτούς, Luc. 11. 31. σοῦ θάνατον. Isocrat. σὲ τούτῳ; ut κατακεινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, Marc. 10. 13. σὲ τοῦτο; ut κατακείνειν σε πενίαν. Gregor.

Καταχειροτονέω suffragio condemno, σοῦ; ut ὁ δῆμος καταχειροτόνησε αὐτοῦ. Demost. σὲ; ut ὃν ὁ δῆμος καταχειροτόνησε. idem. σοῦ τοῦτο; ut τὴν ἀνδρῶν θάνατον. Plato.

Κατα-

Κατα-ψηφίζομαι *condemno*, σέ. Plato. σὲ, ut ἄνδρα δίκαιον κατα-ψηφίζεσθαι. Demoſt. σὲ τούτῳ, ut τοῦτον τὴν ἑορτὴν ἀ κατα-ψηφιεῖσθαι. idem. θανάτῳ. Xenoph. σὲ τοῦτο, ut κλοπῇ ἀυτὸν κατα-ψηφίσαντο. Plato. vel ἐμὲ θάνατον. Xen.

Κατηγορέω *accuſo*, σέ. Iſocrat. σὲ, ut ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Chryſoſtom. τούτῳ, ut κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Xen. τοῦτο, ut μοιχείαν κατηγορεῖ. idem. σὲ τούτῳ, ut Βυσίριδος ξενοκτονίας κατηγορῶσι. Iſocr. σὲ τοῦτο, ut τοῦτο Ἀγησιλάου κατηγορῶσι. Plutar. σὲ τοῦτο, ut τινὰ ψεύδους κατηγορεῖν. Demoſt. αὐτὸν φόνου. Steph.

Κοινωνέω *communico* vel *participo*, σοὶ, ut ἐκοινώνησέ μοι, Phil. 4. 15. τούτου, ut κεκοινώνηκε σαρκὸς, Heb. 2. 14. τούτῳ, ut κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις, Joan. 2. 11. σοὶ τούτου & σοὶ τοῦτο, ut μὴ πυρὸς μὴ λύχνου τινὶ κοινωνεῖν. Dem. κοινωνείτω τοῦ λόγου τῷ κατηχοῦντι, Galat. 6. 6. σὲ τούτῳ, ut μὴ τῇ θαλάσσῃ, Philip. 4. 14. Sic omnia verba *communicandi* vel *participandi*; excepto quod μεταδίδωμι non regit dativum *rei*, neque ſolùm neque cum caſu perſonæ.

Μαρτύρομαι *in teſtem voco*, σὲ; ut μαρτύρομαι τοὺς θεούς. Dinarch. τοῦτο; ut ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Ariſtoph. σὲ τούτου, ut Ὁμήρου τοῦ σοφοῦ θεῶν παρεγγυητὴν μαρτύρομαι. Plutar. σὲ τοῦτο, ut ταῦτα θεὸν μαρτύρομαι. Syneſ.

Μέμφομαι *incuſo*, *vitupero*, σέ. Xenoph. σοί. Demoſth. τοῦτο, ut μέμφεσθαι τὰ ἐπαινετά. Gorg. Leont τούτου, ut ὧν ἄδεις ἐμέμφατο. Thucyd. σὲ τοῦτο, ut ὃ μάλιστα μέμφου ἡμῖν. idem. σοὶ τοῦτο, ut ὅτι μεμφαίνεσθαι αὐτοῖς. Epicur, σοὶ τούτου, ut μέμφεταί σοι ἀχαριστίας. Ramus.

Μνησικακέω *memor ſum injuriæ*, σοὶ; ut τοῖς ἄλλοις. Thucyd. σὲ; ut τὸν Λαΐτον. Herodian. τούτου; ut τῆς ἀποκηρύξεως. Lucian. σοὶ τούτου; ut τοῖς Κορινθίοις τῶν πεπραχθέντων μνησικακῆσαι. Demoſt.

Τιμάω vel τιμῶμαι *condemno* ſive *mulcto*, σὲ τούτου, ut πάντα τὰ ἀντὸν ἐτιμήσατε αὐτόν. Dinarc. σὲ τούτῳ, ut Ὁμήρου πεντήκοντα δραχμαῖς ἐτίμησε. Lucian. σοὶ τούτου, ut τῷ παιδὶ παραδεδωκότι δίκας τάλαντον ἐτιμήσαντο. Theophil. vel θανάτου αὐτῷ. Dem. σοὶ τούτῳ, ut θανάτῳ τιμῶμαι ἐμαυτόν. Æſchin.

Τιμωρέω *punio*, αὐτὸν, Act. 26. 11. σὲ τούτου, ut σὲ φόνου τιμωρεῖ. Euripid. σὲ τοῦτο, ut σὲ τῶν ἐταίρων φόνον. idem.

Τίομαι *punio*, ἐπεξέρχομαι σε. Steph. τοῦτο, ut τίσασθαι πατρὸς φόνον. Soph. σὲ τούτου, ut τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακόπλοον. Il. ή. σὲ τοῦτο, ut τίσαι ἔργον ἀεικὲς Ἀντίθεον Νηλῆα. Od. ὁ. vel σὲ δίκῃ. Euripid.

Φιλοφρονέω, οῦμαι *comiter excipio*, σὲ, ut τὸν Περίππον ἐφιλοφρονήσατο. Plutar. σὲ τούτῳ, ut φιλοφρονήσομαί σε τῇ δικέλλῃ. Lucian. σοὶ τοῦτο, ut ἄλλο μὴν ἓν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ. Xenophon.

Eidem verbo diversi casus diversæ rationis simul apponi possunt juxta diversas regulas, ut Σὺ ταῦτ', Ὀδυσεῦ, τῷδ' ἐπῴμαχεῖς ἐμοί. Sophocl.

Multa verba pro variâ significatione variam habent constructionem.

Genit. vel Accusat. Βασιλεύω *impero*. G. ut βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Isocr. *regem constituo*. A. βασιλεύσαν αὐτοῖς βασιλέα, 1 Regum. 8.22. Κατισχύω *prævaleo*. G. ut κατισχύσειν αὐτῆς, Matth. 16.18. *corroboro*. A. ut κατίσχυσεν αὐτὸν, Deuteronom. 1.38. Μισθοφορέω *quæstum facio*. G. ut κόλακες τέτταν μισθοφορῆσιν. Aristoph. *stipendia persolvo*. A. ut σπανὰν μισθοφορῆς. Phalar. Συκοφαντέω *accuso*. A. pers. cum G. rei, ut ἐσυκοφάντει τὸν ὀλιγωρίας. Ælian. *aufero*. G. pers. cum A. rei, ut εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, Luc. 19.8. cum pluribus aliis.

Dat. vel Accusat. Ἀντέχω *sustineo*. D. ut ἀντέχειν τῷ πόνῳ. Xen. *retineo*. A. ut ἀντέχειν τὰ χεῖρε. Lucian. Ἐλπίζω *spero*. A. ut πάντα ἐλπίζῃ, 1 Cor. 13.7. *confido*. D. ut τῇ τύχῃ ἐλπίσαι. Thucyd. Ἐπιγαμβρεύω *gener sum*. D. ut ἐπιγαμβρεύσω σοι, 1 Maccab. 10.54. *affinitatis jure duco*. A. ut ἐπιγαμβρεύσει τὴν γυναῖκα, Matth. 22.24. Μαθητεύω *discipulus sum*. D. ut ἐμαθήτευσεν αὐτῷ. Plutar. *doceo*. A. ut μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, Matth. 28.16. Φωνέω *loquor*. D. ut ἕρπυτι φωνῇ. Soph. *compello, voco*. A. ut ἐφώνησεν αὐτὰς, Matth. 20.32. sic προσφωνέω; ut προσφωνῆσι τοῖς ἑταίροις, Matth. 11.16. προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς, Luc. 6.13. μεταφωνέω; ut Ἰφινόῃ μετεφώνεεν. Apollon. l. 2. μετεφώνεεν ἑωυτῷ. ibidem. & plura hujusmodi.

Gen. vel Dat. Κύρω *nanciscor*. G. ut μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. Euripid. *incido*. D. ut πήμασι κύρσαι. Hesiod. Sic ὅπου ξυγάνω τῆς ἀνδρός. Aristoph. τοῖς διαπῦς. idem. &c.

Gen. Dat. vel Accusat. Ἀγάζομαι *miror*. G. vel A. (pag. 148.) *irascor* vel *invideo*. Dat. ut ὅταν πυὶ ἀγαζῶ τῇ γραπτῇ. Xenoph. Ἀπορέω *dubito*. D. vel A. (pag. 153.) *indigeo*. G. ut ἀπορῶ ἔργων. Xen. Ἐμπνέω *anhelo*. G. vel A. (pag. 150.) *inspiro*. D. p. & A. r. ut ἐνέπνευσε δέ μοι αὐδήν. Hesiod. Παραχωρῶ *cedo*. D. p. & G. rei (pag. 147.) *porrigo*. D. p. & A. r. ut παρεχωρεῖν τοῖς νεανίσκοις κρεάδιον. Plutar. Ἀνίημι *desisto*. G. ut ἀνεῖναι τῆς φιλονεικίας. Thucyd. *dimitto*. A. ut ἐμὲ ἀνίει. Ilio. *libero*. A. p. & G. r. ut ἄνες τῆς πενθερὰν τῆς ζημίας. Synes. *ignosco*. D. p. & A. r. ut τὶ τῆς ὀργῆς ἀνεῖναι τῇ φύσει. Dem. &c.

Derivativa ferè exigunt casus primitivorum Nominum, aut Adverbiorum unde manant.

Verba derivativa, si passivè capiuntur, casum solummodo regunt primitivi inclusi; sin activè, adsciscunt accusativum cum casu primitivi: Gen. ὑστερίζω *posterior sum* vel *venio*, ἀριστεύω *præstantissimus*

meus sum, ἥττ]ᾶμαι *inferior evado*; ut μιᾷ ἡμέρᾳ ὑστερίζειν τῦ βασιλέως. Steph. ἀεισθένειν τῆς βασιλέως. Plutarch. ἥττ]ᾶσθαι τ ὕδατος. Xenoph. quia ὕστερος, ἄειστος, ἥττ]ων genitivum regunt: μαχρωμένω *summoveo*, σὶ τ πόλεως. Budæus. πλάζω *prope sum*, τῆς νεῶν. Soph. quia μακρὰν & πόλας regunt genitivum. Dat. ἐχθρύω *inimicus sum*, ut ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς, 2 Maccab. 10. 26. γλυκαίνω *edulco*, ut ἐγλύκηνας μοι ἐνύπνια, Psal. 55. 15. quia ἐχθρὸς & γλυκὺς regunt Dativum. Gen. vel Dat. ἀλλοτριῦμαι *abalienor*, ὑμῖν. Demosth. σοῖς Ἀθηναίοις. Thucyd. quia ἀλλότριος regit genitivum vel dativum, atque alia hujusmodi.

Huc referuntur verba connotantia *incitamentum* vel *occasionem agendi*, quæ regunt accusativum personæ cum casu verbi inclusi, qualia sunt ποτίζω, παραπλάζω, γδύω, μιμνήσκω, ἀκτίζω, *facio potare, errare, gustare, recordari, audire*, &c. ut ὑμᾶς γάλα ἐπότισα, 1 Cor. 3. 2. πτίσει με τὸ φαρμάκυ. Lucian. παρέπλαγξεν αὐτὸν τῦ λόγυ. Philostrat. ἔγδυσάς με εὐδαιμονίας. Lucian. σὲ γδύω ἄπρατον μίσυ. Euripid. ἀναμνήσαί τινα τῆς συγγραμμάτων. Lucian. ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ πατρῷα βρόα. Plato. ἀκύπτερόν με τ φωνῶ, Cant. 2. 14. Legitur dativ. personæ vi verbi passivi inclusi; ut ἀκυπτεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Psal. 51. 8.

Similiter Adjectiva vel Substantiva casus desiderant primitivorum: ἀκολυθητικὸς *sequax*, διανέμεσις *distributio*, &c. ut πάθεσιν ἀκολυθητικὸς ὁ νέος. Aristot. ἡ νέμεσις ἀπὸ τ ἐκείνῳ διανεμέσεως. idem. quia ἀκολυθέω, διανέμομαι, regunt Dativum, Gen. & Dat. συγγνώμων *facilis in danda venia*, ut οἱ θεοὶ συγγνώμονές σοι τῆς ἁμαρτημάτων. Xenoph. quia dicitur συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτημάτων.

Derivativa tam verba quàm nomina alios quàm primitivorum casus adsciscunt, juxta regulas suprà traditas: v. g. πελάζω Dat. propter reg. pag. 145. l. 3. ut ὅς κε βέβρυξι πελάσσῃ. Apollon. παρεκτικός. Gen. pag. 135. l. 31. ut ὁ θεὸς τῆς ἀγαθῶν τοῖς ἀξίοις παρεκτικός. Basil. δοτήρ. Gen. pag. 133. l. 11. ut πυρὸς βεβοτῖς δοτῆρ ὀρᾶς Πεγμηθέα. Æschyl.

Verbum derivativum quandoque regit casum suæ periphrasis. Gen. Ἀρνιάζω *aspernor*, ἀντεραπίζω *defendo*, &c. ut ἀρνιάζειν τῆς μαθημάτων. Herodian. i. e. ἀποφάσκω ἡνίον, ἀντεραπίζω σε. Nazianz. i. e. φείδομαι ἀπίδα σῆς σε. Dat. Ὁμοιοπαθῶ *similia patior*, ὁμοιοπαθεῖν τῷ Σαρδανάπαλῳ. Aristot. i. e. ὅμοια πάσχειν. Accus. Ἔπίκειμαι, ut ὅλον ὄρος ὀπίκειμαι. Lucian. quia dicitur ὄρος ὀπικείμενον ἔχω. (sic ἄλυσιν ταύτην ἐπίκειμαι, Actor. 28. 20.) Gen & Accusat. Αἰτιῶμαι *causam esse dico*, τὸ σπέρματος τ φύσιν. Theophrast. i. e. αἰτίαν εἶναι λέγω. Gen. & Dat. Ταμιεύω *quæstor sum*, τ παρόλα. Demosth. & τῷ φιλίππῳ. idem. quia dicimus ταμίας ὁ πολλῶν ὄντι τῷ σώματι τῆς παθημάτων. Plato.

Sæpè negligitur casus periphrasis; ut μισθοδοτεῖν τοὺς ὁπλίτας. Dem. pro μισθὸν διδόναι τοῖς ὁπλίταις.

Periphrasis regit casum verbi simplicis; ut ἔξαρχός εἰμι vel γίνομαι τούτου. Dem. quia dicitur ἐξαρχῶμαι τούτου. Frequentiùs verò ἔξαρχός εἰμι τούτου. Isocrat.

Certa verba cum certis nominibus novam induunt significationem; ut ὁδὸν ἐνεδρεύειν *insidiari*. Il. δ. &c.

Regimen Verbi Substantivi.

Nominativus post Verbum Substantivum.

VErba Substantiva εἰμὶ, ὑπάρχω, &c. item. τυγχάνω *sum*, utrinque nominativum expetunt; ut ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἀνομία, 1 Joan. 3. 4. Verbo τυγχάνω eleganter apponitur participium ὤν cum alio nomine; ut φαῦλος ὢν τυγχάνεις. Lucian. ἔτυχε γυμνὸς ὤν. idem. τίς ὢν τυγχάνεις. idem. Interdum verbis aliis substantivis ὑπάρχω, εἰμὶ, &c. ut ἐχθρὸς ὑπῆρχεν ἄν. Dem. φανερὸς ἦν δημοτικός. Xenoph.

Est ubi participium verbi substantivi redundat, cum alio verbo vel participio; ut χρὴ εἶναι τυγχάνοντα ὑπεύθυνον. Sophocl. φανερῷ γιγνομένῳ αὐτῷ καταδάντος. Thucyd.

Genitivus.

Verbum substantivum, præcipuè εἰμὶ, cùm connotat *formam*, *modum*, *dignitatem*, *consuetudinem*, *officium*, *indicium*, *possessionem*, vel *ad aliquid pertinere*, genitivum postulat; ut ψυχῆς ἐστιν ἐρρωμένης. Herodian. (Sic γέμειν ἦν. Zonar.) μὴ γίνου τοῦ ὀργῆς ὅλου. Heliod. Φρένες οὐκ ἦν ἀξιώματος μεγάλου. Plutarch. πάντα ἔστι ὑβρίζειν. Aristot. οὐκ ἐμοῦ ἐστὶν, Actor. 1. 7. ἔστι καλλωπισμοῦ τὸ σεμνύνειν. Isocr. πάντα θεῶν ἐστί. Laert. πάρεσμεν δ' ἐμοὶ τοῦ πατρός. Æschyl. & εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε. Plato.

Dativus.

Verbum εἰμὶ, & composita ἔνειμι, ἔπειμι, μέτειμι, πάρειμι, πρόσειμι, σύνειμι, uti & alia verba substantiva, exigunt dativum personæ vel rei, cui aliquid attribuitur; ut οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, Luc. 1. 7. (Sic χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, Act. 3. 6.) οὐκ ἐνῆν αὐτῷ κακία. Xenoph. πόλεμον ὁμοίοισιν ἐπεῖναι. Il. β'. κυνηγέσιοι μετεῖναι. Il. δ'. παρεῖναι τῇ σφαδάσματι Dem. ἡμῖν τέτταρα δεῖ θεραπεῖναι. Xen. σωτῆς αὐτῷ οἱ μαθηταὶ, Luc. 9. 18. Sic ἄπειμι, πρόσειμι; ut ἀγαθὸν οὐδὲν ἀπεῖναι νομίζομεν ἀνδρὶ σοφῷ. Heliodor. ὑμῖν πρόσεισι μῖσος. Demost. quæ tamen duo genitivum regunt vi præpositionis; ut ὕπνος ἀπῆν ὀμμάτων. Aristoph. πρόσεστι τῆς πολιορκουμένων. Dem. Eleganter dativo nominis adscitur dativus participii; ut βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἔξι. Dem.

Ut

Ut in superiore regulâ verbum substantivum pro ἔχω positum, sic ἔχω positum pro substantivo dativum regit; ut οἷς ὑμῖν τὸ πρόσωπον ἔχει. Demost.

Additur quandoque verbo substantivo duplex dativus, intercedente ἔχω pro σωὶ; ut ἐλέγετο ὅτι ἐμοὶ ἔχῃ σοὶ πρᾶγμα. Dem. Sæpè omisso ὅτι; ut τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι, Joan. 2. 4.

Dativus *rei* post verbum *est* positus pro nominativo apud Latinos effertur à Græcis in nominativo; ut εἰμί σοι ἄχος. Sophocl.

Occurrit etiam ejusmodi locutio τί ἐγένετο ὁ Πέτρος: i.e. τῷ Πέτρῳ, Actor. 12. 18.

Regimen Passivorum.

VErba passiva, passivè etiam sive neutraliter significantia, præcipuè *vocandi, apparendi*, &c. admittunt nominativum post se; ut οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται, Matth. 20. 13. ἔφαινε τὰ μὲν καλὰ καλὰ πέφανται. Theocrit. ἐδόκει ἀκύμων. idem. σὺ δ' ὀφθεὶς Il. ὡ. ὄρθιος ἔστην. Oppian.

Passiva exigunt genitivum *agentis* cum præpositionibus ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, πρὸς, ἐκ, &c. ut ὁ τῆς ὑπὸ σοῦ ἐλεφθείρας. Isocrat. ἐθαυμάσθη ἡ σοφία ἀπὸ τῆς γνώμης αὐτῆς, Matth. 11. 19. παρεσκευάσατο παρὰ θεῶν βίος. Plato. ἐθαυμάσθη πρὸς γυναικός. Sophocl. Similiter passivè significantia; ut τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν. Xenoph. κακῶς ἀκούειν ὑπὸ vel ἀπὸ τῆς πολιτῶν. Isocr. παρὰ πάντων. Chrysost. ταῦτα πρὸς ὑμῶν ἔπαθε. Herodian. ἐξ αὐτῆς ἀπεθανεῖν. Phalar.

Interdum dativum cum ὑπὸ, παρὰ, &c. ut ὑπὸ Καππάδαις δοκιμεῖται. Herodian. l. 6. γελᾶται παρὰ πολλοῖς. Philo. accusativum cum πρὸς, &c. ut ἀπιστεῖται πρὸς τοὺ δικαίους. Bud.

Adscisc unt dativum sine præpositione; ut πάντά μοι πέπρακται. Demost. quandoque genitivum subauditâ præpositione; ut γυναικῶν πολλαὶ πρόξεις ἐτελέσθησαν. Diodor. φίλων νικῶν φίλοι. Sophocl.

Cæteros casus passiva post se regunt more activorum suorum; ut παιδεύομαι ἱππικήν. Aristot. ὅπως δόξω τῆς ἀρχῆς ἐπιβασιλέως. Lucian. ἀποστερεῖται ἡδονῶν. Aristoph. & τῆς ἀτελείας ἀποστερηθείσας. Dem.

Casus immediatè sequens activum communiter fit nominativus passivi, juxta regulam (pag. 150.) ut δέδοται αὐτῷ ἐξουσία, Apocal. 2. 28. ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία, Apoc. 6. 8. Interdum remotior casus fit nominativus, proximiore manente eodem; ut πείθομαι τοῖς ξένοις τὰ χρήματα. Plutarch. πεπίσμαι τὴν οἰκονομίαν, 1 Cor. 9. 17. πῶς δ' ἐν χερσὶν ἁρπάζομαι. Euripid. in Andromachâ, quia dicitur ἁρπάζει μοι vel με τινά δε. Huc refer συναγωνίζομαι τοῖς, Luc. 4. 18. παροὶ συναγωνίζονται, Luc. 7. 22.

Verbum medium pro ratione ſignificationis activæ vel paſſivæ imitatur regimen utriuſque vocis; ut βιάζομαι πᾶσι. Lucian. βιάζεσθαι ὑπὸ πλειόνων. Thucyd. ἀγωνίζομαί σοι. Xenoph. ἀγωνίσασθαι λαμπρῶς παρ' ἀμφοτέρων. Plutarch.

Regimen Verborum cum Adverbiis.

NOnnulla Verba præcedentium claſſium regunt caſus cum Adverbiis.

Ἄσχε: ut πολλάσου ἄσχε πηδός. Epigr.

Ἅμα: ut σοὶ ἅμ' ἐκόμισθα. Il. ά.

Ὀπίσω: ut ἀκολούθει ὀπίσω μου, Mat. 10. 38. Atque alia hujuſmodi.

Verba Ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι affectus ſum, gaudent adverbiis qualitatis καλῶς, κακῶς, &c. ſequente caſu objecti, quem regunt eadem adverbia; ut φιλικῶς ἔχειν πρὸς τοὺς ξένους. Heliodor. ἐρωτικῶς διάκειμαι πρὸς καλόν. Plato. εὖ διάκειμαί σοι. Iſæus. δυσμενῶς ἔχω τῷ πράγματι. Iſocrat. ἀηδῶς ἔχω πρός vel πρί. Demoſt. rariùs accuſativum; ut ἀγαπητῶς ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ. Herodian. Poſt eadem verba cum adverbiis ſimilibus ponitur genit. ſubjecti; ut εὖ ἔχω ῥώμης vel σωφροσύνης. Steph. ἀξιῶς ἔχω τῆς φύσεως. Lucian. πρὸς ὀλίγον διατραμμένως ἔχειν. Heliodor. l. 2. &c cum ſequentibus adverbiis ὡς, ὅπως, πῶς, ὅπως: ut ὡς ἔχω γνώμης. Demoſth. (Sic ὡς εἶχε πάχυς. Thucyd. ὡς ποδῶν εἶχε. Steph.) ὅπως εἶχε τῆς ἡδονῆς. Herodian. πῶς ἔχεις δόξης. Plato. παρρησίας ὅπως ἔχει ἡ δικαιοσύνης. idem. non rarò etiam ponitur accuſativus; ut ὅπως διάκειμαι ἢ γνώμην. Iſocrat. ὡς vel ὅπως ἔχω ἢ ψυχὴν vel γνώμην. Demoſth.

Alia quædam verba cum εὖ regunt caſus: ἥκω genitivum rei, partis, &c. ut εὖ ἥκω χρημάτων. Herodot. εὖ ἥκεις μορφῆς. Lucian.

Permulta eleganter cum aliis adverbiis; ut πόῤῥω σοφίας ἥκεις. Plato, &c.

Regimen Verborum cum Præpoſitionibus.

VErba compoſita cum præpoſitionibus regunt caſus vi illarum: Si fuerint tranſitiva, caſum remotioris ſubſtantivi cum accuſativo propinquioris; ſin intranſitiva, caſum tantùm proximioris.

Genitivum regunt compoſita cum ἀπὸ, ἐκ, πρὸ, ἀνὰ ab, κατὰ contra, de, περὶ pro, ὑπὲρ ſuper, pro, cum aliis ſignificantibus ab, de, pro; ut ἀπολύσαι τῆς ἀδελφίας, Luc. 13. 12. ἐξελθεῖν τῆς πόλεως,

Act.

Act. 16. 39. περιέχει γλῶσσα διαλέκτους. Isocr. ἀγέδυρε τὸ σκίμπο-δον. Herodian. μὴ καταπαύω χεῖρα κλάδων, Rom. 11. 18. κατάκλι-σιν τὴ ἄνω δόξης. Gregor. ἔφυγεν τὴν πόλεων. Nazianz. ὑφίσα-μαί σε. Sophocl.

Dativo gaudent composita ab ἐν, εἰς, πρὸς, ξυν, ἀντὶ contra, μετὰ cum, παρὰ juxta, ὑπὸ sub, ἐπὶ in, ad, supra, aliisque quæ significant ad, in, sub; ut ἐμμένειν τῇ πίστει, Act. 14. 22. εἰσοικίζειν ἑαυτὸν τῷ χειρὸν. Nazianz. περισυλλίζειν λίθον τῇ θύρᾳ, Matth. 27. 60. συζώσωμεν ἑαυτῷ, Rom. 6. 8. τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, Act. 7. 51. σὺ μετοίχομαι. Od. τ'. αἱ λύπαι παραπεπήγασι τὴ ἡδονῇ. Isocr. ὑπέ-χω τὸν κεφαλὸν τὴ λίθοις. Philostrat. ἐπίβαλλον αὐτοῖς χεῖρας, Act. 4. 3. ἐπέσεν αὐτῷ ὁ Κύριος, Act. 23. 11. τοῖς ὑγροῖς ὑπηύχει. Alex. Aphrod. Sic ἀναπτέχω τοῖς χρόνοις. Polyb.

Accusativo junguntur composita à παρὰ, μετὰ, διὰ aliisque significantibus *præter*, *trans*; ut παραβαίνετε τὸν ἐντολὸν, Matth. 15. 3. μεταφυτεύειν χώραν. Constant. διαπερᾶν τὸ πέλαγος. Isocr. (Sic ὑπερεπεχεῖν τὴν Λακεδαίμονα ἐδμὸν τὰς ναῦς. Thucyd.) item διὰ per, μετὰ ad; ut διαπορεύομαι τὸν πόλιν. Plutarch. μέτειμί γ' αὐτόν. Aristoph.

Dativum vel accusativum adsciscunt composita ab ἀμφὶ, περὶ circum; ut ἀμφιβαίνει μοι θρόνος. Euripid. πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε. Il. ζ'. τὴ πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλεσθαι. Aristot. τὸ τεῖχος τὴ πόλιν περιβάλλεσθαι. idem.

Hæ præpositiones in compositis interdum alium regunt casum.

Ἀνὰ ab, ἀναδύομαι *emergo* gen. & accus. ut ἀνεδύσατο χρήνης. Apollon. κῦμα θαλάσσης. Il. ά.

Διὰ per, διαδέρκομαι *perspicio* genit. ut νεφέλης διαδέρκεται. Epigr. διάημι *perflo* gen. & accus. ut Πόντα δ' ὑ διάησι. Hesiod. διάησι διασυρέρνων τῶν ἐόντων. idem.

Εἰς in, ἔσειμι & εἰσδύω *ingredior* dat. & accus. ut ἔσειμι τὸν ἐυδυδικίαν & τῇ ἐυδυδικίᾳ. Steph. εἰσδύω σοφίαν. Herodot. εἰσδύειν τὸν πόρυς. Alex. Aphrod.

Ἐν in, ἐμβαίνω *ingredior* dat. & gen. ut ἅρμασιν. Il. ί. ὄρων. Soph.

Ἐπὶ super, ἐπιζαλόω *destillo super* accus. ut ἱδρὼς ἐπιζαλόει. Epigr. in, ἐπικατδύω *innitor* gen. vel dat. ut ἐπικατδύειν τῆ ὄλαις ὑσίαις. Dem. τὴ ἐκείνε στολογίας. Gregor. ἔπειμι *invado*, ἐπιπορεύομαι *peragro*, ἐπιστρατεύω *bellum infero*, ἐπιτρέχω *incurro*, ἐφιζάνω *insideo* dat. & accus. ut ἔπεισιν αὐτοῖς. Herodian. μίν. Il. ά. ἐπιπορεύομαι τοῖς ἀγροῖς, & τὸν τόπυς. Plutarch. ἐπιστρατεύω ὑμῖν. Thucyd. πόλιν. Euripid. ἐπιτρέχει ὀφθαλμοῖς. Chrysost. Ἀσπίδαν. Herodian. αἱ θύραι ἐφίζανον. Apollon. θῶκον. Iliad. ύ.

Παρὰ

Παρὲκ *juxta*, παρακάθημαι *assideo* dat. & accuſ. ut παρακάθημαι τῇ Σωκράτει. Ariſtot. τὸ βαλάντιον. Synef.

Περὶ *pro*, περικαίω *circumeundo protego* gen. & dat. ut περιῶσαι ἀδελφειὴ κλαμένοιο. Il. ε'. Παζόκλω. Il. ρ'.

Πρὸς *ad*, πρόσειμι *adeo*, προσπίπτω *inſpuo* dat. & accuſat. ut πρόσειμι Σωκράτει. Xen. τὸ δικαστήριον. Æſchin. προσπίπτω τῷ καλῷ. Athen. τ' ὀφθαλμόν. Hippocrat.

Ὑπὲρ *ſuper*, ὑπερβαίνω *ſupergredior* gen. & accuſat. ut ὑπερβαίνειν τὴν πύργον. Herodot. τὸν ποταμόν. Chryſoſt.

Ὑπὸ *ſub*, ὑποβάλλω *ſubjicio* gen. & dat. ut πάλι ὑποβάλλειν τῇ φύσει. Theophr. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν θηλαίοις. Æſchin. ὑπόδυμι *ſubeo*, ὑποτρέχω *ſubcurro* dat. & accuſat. ut ὑποδῦναι τῷ ζυγῷ. Plutar. κίνδυνον. Herodot. ὑποτρέχειν πλατείᾳ, Plutar. πλοίῳ, Act. 27. 16.

Eadem compoſita modò regunt caſum vi ſignificationis; ut περικεῖσθαι τὴν Ἀσίαν. Iſocrat. modò vi præpoſitionis: ut παρεικεῖ τὸ λεξ. Thucyd. cujuſmodi etiam ſunt:

Ἀποφεύγω *effugio*, πόλεμον. Demoſt. τὴν φθορᾶς, 2 Pet. 1. 4.

Διαστείχω *tranſeo*, πόλιν. Euripid. θαλάσσης. Nonnus.

Διαδραμεῖν *cum impetu tranſeo*, λαὸν & πύργον. Il. 6'.

Ἐκφεύγω *effugio*, ὄλεθρον. Euripid. κακῶν. idem.

Ἐξαλέασθαι *vitare*, Διὸς νόον. Heſiod. ὧν ἐξαλέασθαι. Apoll.

Καταλαλέω *obloquor*, τὸ Φάσιον. Plutar. ὑμῶν, 1 Pet. 2. 12.

Κατηφῶ *idem*, ἃ γάρ με κατηφεῖτε. Plato. κατηφῶ σὺ τῷ πάππῳ. Xen.

Κατεισχυνθῆναι *idem*, πρόσωπα & αὐτῶν. Plutar.

Εἰσέρχομαι *inceſſo*, ὁπόσα εἰσέρχεται πολλάς. Lucian. εἰσέρχεται αὐτῇ δαίμων. Plato.

Ἐπισκιάζω *obumbro*, αὐτὸς, Matth. 17. 5. σοὶ, Luc. 1. 35.

Ἐπισκοτέω *obtenebro*, τὰς κόρας. Dioſcor. τὴν κόρας. idem.

Ἐμβλέπω *intueor*, ἅπαντας, Marc. 8. 25. Πέτρῳ, Luc. 22. 61.

Ἐπέρχομαι *inceſſo*, ἐπέρχεταί μοι λήθη. Lucian. ms. Bud.

Ἐπαφάω *attingo*, τὴν γῆς. Dioſcor. πεπόθεσι. Od. τ'.

Προσφαύω *tango*, genit. (pag. 148. τοῖς φορτίοις, Luc. 11. 46.

Ἀντίκειμαι *oppono*, τῷ μισουμένῳ. Ariſtot. ἀλλήλοις. idem.

Verba ſingularum ferè Claſſium regunt Caſus cum Præpoſitionibus.

Quædam regentia communiter accuſativum trahunt quandoque poſt ſe præpoſitiones πρὸς, εἰς, &c.

Videndi, ἔρχομαι πρὸς ἄλιον. Plutar.

Commiſerandi, οἰκτειρήσειν εἰς αὐτὸς, 1 Reg. 8. 51.

Maledicendi, βλασφημῶ frequentiùs cum præpositione: εἰς θεόν, Plato. περὶ Ἑλένης. Isocr. κατὰ τινός. idem.
Malefaciendi, ἀδικέω εἰς πατρίδα. Demost.
Transeundi, πορεύω ἐπὶ οἶνον πόντον. Hom. διὰ γῆρως. Xenophon. περαιοῦμαι κατὰ θάλασσαν. Thucyd. Similiter sequentia:
Ἀκριβῶ accurate scio, περὶ τὰς διαφορὰς τῶν χωρίων ἀκριβῶ. Aristot.
Διώκω persequor, κατὰ σκοπὸν διώκω, Philip. 3. 14.
Ἐνεδρεύω insidior, ἐπ' αὐτὸν, Jud. 16. 2.
Κατοικέω habito, ὑπὲρ τῆς γῆς, Apoc. 13. 14. εἰς Αἴγιναν. Isocr.
Λακτίζω calco, πρὸς κέντρα λακτίζειν, Act. 9. 5.
Μοιχεύω mœchor, μετ' αὐτῆς, Apoc. 2. 24.
Ὁμολογέω confiteor, ἐν ἐμοὶ pro ἐμὲ, Matth. 10. 32.
Παίζω illudo, εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Plutar. πρός τινα. idem. καθ' ἑαυτῦ. Nazianz.
Συνίημι intelligo, εἰς πάντα συνιέναι, Psalm. 33. 4.
Τηρῶ πρὸς ταῦτα cave hæc. Aristoph.

Regentia duplicem accusativum.

Rogandi, Αἰτοῦντες τ' ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Xen. (Sic Matth. 20. 20.) ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτοῦντες εὐεργεσίας. Xen.
Docendi, Παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Isocr. εἰς τέχνην. Xen. ἐν τοῖς νόμοις. idem.
Exigendi, Εἰσπράττειν τιμωρίαν παρὰ τῶν ἠδικηκότων. Heliod. l. 4.
Admonendi, παρρέπω *hortor* crebrius cum præp. εἰς ὁμόνοιαν παρρέπειν. Demost. πρὸς φιλίαν. Plutar. ὑπὲρ τῆς ἀδικίας. Isocr.
Celandi, ἀποκρύπτομαι διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. Plutar. λόγους ἔκρυπτεν ἀπ' αὐτῦ, 1 Reg. 3. 18.
Vestiendi, Ἐνδύω τινὰ εἰς ἱμάτια. Dioscor. ὑπὲρ τοῦς θώρηκα. Plutar. Item περιβάλλω ἐν ἱματίοις, Apocal. 3. 5.
Constituendi, Ἔθετο ὑμᾶς εἰς παραβολὴν, Ps. 44. 15.
Adjurandi, Ὁρκίζω σὲ κατὰ τῦ θεῦ, Matth. 26. 63.

Regentia Genitivum adscisunt præpositiones ἀπὸ, ἐκ, &c.

Desinendi, παῦομαι ἀπὸ ὀργῆς, Ps. 37. 8. ἀναπαύεται ἐκ μαχῆς καμάτου. Lucian.
Appetendi, Ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν. Aristot. γλίχομαι περὶ ἱλαρότητος. Herodot. ὀλιγωρεῖ ὑπὲρ τῆς πηγῆς & πρός σε, Ps. 42. 1.
Excellendi, ἐν πᾶσι περιττεύω. Plutar. τὶ ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος ὑπὲρ κτήνους. Ecclesiast.

Distandi,

Diſtandi, διέχειν ἀπ' ἀλλήλων. Thucyd. (Sic Luc. 24. 51.)
Differendi, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο. Porphyr.
Aberrandi, τῆς μὲν ῥ' ἄπο τυτθὸν ἀμβρτεν. Il. ρ'. Similiter: Στοχάζομαι *collimo*, πρὸς τοῦτο. Plato. Σπλαγχίζομαι *miſereor*, περὶ αὐτῆς, Matth. 9. 36. ὅτι ἦν ὄχλος, Matth. 15. 32. & ἐπ' αὐτοῖς, Marc. 6. 34.
Naſcendi, uſitatiùs cum præpoſitione, ἀφ' Ἡρακλέους πέφυκα. Iſocr. ἐξ Ἡραίου ἔφυ. idem.

Regentia accuſativum cum genitivo.

Implendi, γεμίσαι τὴν κοιλίαν ἀπὸ τῶν κερατίων, Luc. 15. 16. ἐπλήσθη ἐκ τῆς ὁσμῆς, Joan. 12. 3.
Privandi, *Liberandi*, ῥῦσον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, Matth. 6. τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ θανάτου, Rom. 7. 24.
Separandi, ὁ θάνατος χωρίζει ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. Ariſt. ἀπηλλοτριώθην πρὸς ἐκεῖνον. Iſocrat.
Arcendi, τοὺς ἡμῶν εἴργουσιν οἱ πατέρες ἀπὸ πονηρῶν. Xenoph. ἐλαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Iſocrat.
Prohibendi, ſive *inhibendi*, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦ τὸ ἱμάτιόν σε μὴ κωλύσῃ τὴν χιτῶνά σου.
Sedandi, παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ, Pſalm. 34. 12.
Accuſandi, τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας, Joan. 8. 46. ἐπ' ἀδικήμασι. Plutar. εἰς ὑβριστὰς αἰτιῶμαί σε. Chryſoſtom. κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ, Luc. 23. 14.
Damnandi, περὶ ἁμαρτίας κατέκρινε, Rom. 8. 3.
Abſolvendi, ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου. Iſocr. εἰς τὰς δίκας. Apthon. ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας με καθάριόν με, Pſalm 51. 2. Sic καθαρεύω περὶ παντὸς. Polyb. ἐν τούτῳ. Plutar.
Item Δίομαι ὁρῶ, λύσητε πρὸς τὸν Κύριον, Act. 8. 24. Νομαί σε ὑπὲρ τούτου. Iſocrat.

Regentia dativum admittunt Præpoſitiones εἰς, πρὸς, &c.

Commodandi, χρησιμεύσαι εἰς τὴν δημιουργίαν. Cyrill.
Auxiliandi, συμμαχῶ ὑπέρ σου. Ariſtot.
Conveniendi, εἰς ἀμφοτέρους ἥρμοσε. Epigr.
Fidendi, πιστεύειν ὅτι πᾶσι, Luc. 24. 25. *fiduciam collocandi*, ſæpius cum præpoſitione; ut πιστεύειν εἰς τὸ ὄνομα, Joan. 1. 12. ὅτι τὸν Κύριον, Act. 9. 42. πεποιθέναι ἐν σαρκὶ, Philip. 3. 4. Quæ tamen leguntur ſine præpoſitione; ut τῷ ὀνόματι τοῦ ἰοῦ, 1 Joan. 3. 23. τῷ Κυρίῳ, Act. 18. 8.

Diffidendi,

Diffidendi, περὶ τούτων ὅτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον ὅτε πιστεῦσαι. Plutar.
Obsequendi, annuendi, καταινῶ δοὺς τούτοις. Herodot.
Serviendi, δουλεύειν παρ' Ἀδμήτῳ. Lucian.
Repugnandi, ἀπεχθάνοντο θεοῖς ἢ ἡγεμονίαν. Plutar.
Certandi, περὶ ἀλλήλους ἁμιλλᾶσθαι. Plutar. ὅτι τὰ θεῖα. idem. ἐπολέμησε χρὴ τῷ δρόμῳ, Apocal. 12. 7. πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, Apocal. 13. 4. μὴ βάλεσθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἐρίζειν. Demost.
Discrepandi, αἱ ἀρχαὶ περὶ τὰ τέλη διαφωνοῦσι. Phalar.
Renuendi, ἀνένευε περὶ ξυχιῶ. Homer.
Irascendi, vel *indignandi*, περὶ ὑμᾶς ἐμήνιε. Synes. εἰς νόμους χαλεπαίνω. Plutar. καθ' ἡμῶν δυσχεραίνεις. Lucian. ὅτι τοῖς παροῦσιν ἀγανακτῶν. Idem. ἠγανάκτησε περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, Matth. 20. 24. ἐν οἷς ἀπαρέσκομαι. Nazianz.
Peccandi, ἁμαρτάνω εἰς ὑμᾶς. Thucyd. ὑπέρ σε ἐξαμαρτάνω. idem. μετ' ἀδικημάτος ἁλίσκεσθαι. Hesiod.
Sequendi, ἀκολουθεῖ μετ' ἐκείνων. Demost. (Sic μεθ' ἡμῶν, Luc. 9. 49.) ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι. Isocrat.
Appropinquandi, ἐγγίζειν θεοῖς αὐτόν, Psalm 32. 6. μὴ ἐγγίζῃς θεοῖς δυσεργέσι. Proverb. 5. 8. ἤγγικεν ἐφ' ἡμᾶς, Luc. 10. 9. ἐν μεγάροις domum. Epigr. πελάζειν εἰς ὄψιν. Euripid.
Occurrendi, ἀπαντῶ περὶ σε. Xenoph.
Incidendi, ἐμπίπτω εἰς τόπον, Act. 27. 41. ἐν τῇ παγίδι ποσὶ, Psalm 35. 8.
Impingendi, προσκόπτειν πρὸς λίθον, Matth. 4.
Veniendi, crebriùs cum præpositione; σὺ ἔρχῃ πρός με, Matth. 3. 14. & ἐπ' αὐτὸν, ibid. v. 16.
Imitendi, ἀπερείδον ὅτι τὰς σωθήκας. Polyb. εἰς ἢ βεβῶνα. Synes. ὅτι τὸ ἀγκῶνι ἐρεῖσαι. Heliodor.
Sufficiendi, sæpiùs cum præpositione; ἀρκεῖν πρὸς τὸ ἔργον. Chrysost. ὅτι ἢ παρασκευήν. Plato.
Vacandi, σχολάζω περὶ τὴν λύρᾳ. Phalar. ἐν πρωτοκαῖς σχολάζειν. Chrys. Affertur ex Herod. ἀνέσιν εἰς τὸ μάχιμον rei militari vacant.
Assuescendi, ἐθίζειν πρὸς τοὺ πόνους. Lucian. σοὶ τοιούτῳ ἔδει ἐθισθῆναι. Xenoph.
Conversandi, ὁμιλῶ περὶ σε. Steph. παρ' ἀνδράσιν ἐυηθέσσιν. Hesiod.

Item sequentia

Ἀνδάνομαι tædio afficior, περὶ τῶν βρωμάτων. Gregor.
Ἀτενίζω intente aspicio, εἰς ἢ ὀφθαλμόν, Act. 7. 55.
Ἀνέχω sustineo, πρὸς τοὺ καμάτους. Herodian.
Δοκέω videor, εἰκότως ἂν πρὸς ἐμὲ δοκοίη. Lucian.
Πτύω conspuo, εἰς τὰ ὄμματα, Marc. 8. 23.

Regentia

Regentia accusativum cum dativo.

Dandi, εἰς ἡμᾶς δέδωκεν ἡ σπουρόν. Chrysost. sic Matth. 10. 16.
Solvendi, ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. Plutar.
Afferendi, φέρετε αὐτὸν πρός με, Marc. 9. 19.
Apparandi, sæpiùs cum præp. εἰς πόλεμον ἡτοιμᾶσθαι, Apocal. 9. 7.
Mittendi, πέμπω πρὸς ὑμᾶς, Philip. 2. 25. εἰς Πέρσας. Xen. πρεσβείαν ἔπεμπον. Thucyd. Sic ἔγραψα πρός σε. Julian.
Committendi, παραδοῦναι εἰς μυρίους. Gaza. ὅπως δὲ ἐφ' ἡμᾶς τὸ εὐαγγέλιον, 2 Thes. 1. 10.
Dicendi, ἔφησε πρὸς ἐμέ. Heliodor. l. 4. (Sic usitatissimè in SS.)
Colloquendi, πρὸς ἀλλήλους συνελάλουν, Luc. 4. 36. μετ' αὐτοῦ, Mat. 17. 3.
Respondendi, πρὸς ἐκείνους ἀποκεῖνεσθαι. Heliodor. l. 4.
Mentiendi, μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀνθρώπους, Colos. 3. 9. πρός τινας. Dem.
Nuntiandi, ἀναγγέλλω εἰς ὑμᾶς, 1 Thes. 2. 9. ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι, Ephes. 3. 8.
Minandi, ζημίας ἀπειλῶ κατὰ τῶν μὴ ὑπακούσαντων. Plutar.
Confitendi, ἀνομολογοῦνται πρὸς ἀλλήλους. Plato.
Monstrandi, ἀπεδείξατο πρὸς τὸν ὑπηκόους εὐεργεσίας. Herodot. φιλανθρωπίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιδείκνυται. Chrysost.
Paciscendi, συμφωνεῖν μετὰ τῶν ἐργατῶν, Matth. 20. 2.
Conjungendi, τοὺς βασιλέας καταλλάττειν ἀλλήλοις τῷ γάμῳ. Isocrat.
Aptandi, ἁρμόζω πρὸς τὸ καιρόν. Constant.
Miscendi, πρὸς πολὺ θάλατταν ἐπιμίξαι. Heliodor. l. 5. εἰς ὕδωρ. Aristot. vel ἐς Ἀχαιοὺς μίσγεται. Il. σ'. μιγνύναι μετ' ὠσίας. Plato.
Reconciliandi, διηλλάττειν τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Isocrat.
Machinandi, μὴ τεκτήνῃ ἐπὶ φίλον κακὰ, Prov. 3. 29. ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται. Od. δ'. δυσμενέεσσι φόνῳ πέλει βουλεύσωμεν. Od. π'.
Jurandi, ὄμοσε πρὸς ἐκείνους τάδε. Thuc. εἰς Οὐϊτέλλιον. Plutarch. ἐν τῷ ναῷ, Matth. 23. 16. καθ' ἑαυτοῦ, Heb. 6. 13. Sic
Ἔχω χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαὸν, Act. 2. 47.
Ἐκπολεμόω *inimicum reddo*; πρὸς ἀλλήλους. Thucyd.
Dativus acquisitivè positus variatur per præpositiones; ut ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα, Luc. 9. 13. Φοβοῦμαι *metuo*, περὶ σοῦ. Xenoph. περὶ τῷ θεάτρῳ δέδια. Heliodor. l. 4. ὑπὲρ τῆς πόλεως. Isocrat. ἀμφὶ τῷ μεγέθει.

Regentia genitivum vel accusativum.

Sentiendi, φρονεῖν περὶ ὧν αἰσθάνεσθαι δοκεῖτε. Thucyd.
Audiendi verba cum genitivo *loquentis* desiderant præpositionem; ut παρὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούειν. Demosth. πρὸς δέλτον. Sophocl.

phocl. ἐξ ἐμοῦ, 2 Cor. 12. 6. ἀπὸ πολλῶν ἀκήκοα, Act. 9. 13. ſic μανθάνω παρὰ πολλῶν. Plato.

Guſtandi verba poſtulant ἀπὸ vel ἐκ cum genitivo *partis*: ut ἀπὸ τῆς ψιχίων ἐσθίειν, Marc. 7. 28. ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθίετω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πίετω, 1 Cor. 11. 28. Item ὑπὸ τοῦ σίτου ἐσθίειν. Xen.

Recordandi, ſive *mentionem faciendi*, περὶ τῆς ἐξόδου ἐμνημόνευσεν, Heb. 11. 22. ἀμφὶ Διώνυσον μνήσομαι. Hom. hymn. in Bacchum.

Curandi, περὶ χαλινῶν ἐμέλησε. Iſocrat. περὶ τὸ πρᾶγμα φροντίζειν. Alex. Aphrod. ὑπὲρ σοῦ. Heliodor. l. 2. ὑπεμελοῦντο ὑπὲρ τῶν κοινῶν. Demoſt. εἰς τὰ σὰ συμβάλλω. idem. πρὸς ὑμᾶς. idem.

Negligendi, περὶ τούτου ἀμελῶ. Demoſt. πρὸς τὰ παρόντα ἀκηδιάσωμεν. Baſil.

Contemnendi, περὶ τὰ ἐξωτέρω σμικρολογεῖσθαι. Lucian.

Fruendi, accuſat. & genit. cum præp. ἀπολαύειν ἀγαθὸν ἐκ τῆς κινδυνείας. Steph.

Communicandi, εἰς ἡμᾶς κοίνωσιν. Euripid. ἀναχοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν. Pauſan. κοινοῦσθαι πάντα μετ' ἐκείνου. Thucyd. σὺν ἴσῳ κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Steph.

Participandi, ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν, 1 Cor. 10. 17. Similiter:

Ἀκοντίζω jaculis peto, εἰς τοὺς ναύτας. Thucyd.

Ἀμύνομαι defendo, περὶ τὸν ἀδελφὸν & πρὸς τοὺς παῖδας. Demoſt. ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Plutar.

Ἀναβαίνω aſcendo, ἐπὶ τὰ τείχη. Arrian.

Ἀνανεύω ſuſpicor, ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνδρός. Epictet.

Regentia accuſativum vel dativum.

Precandi, εὔχομαι πρὸς τὸν θεόν. Thucyd. (ſic, 2 Cor. 13. 7.)

Blandiendi, ἀμφὶ ἄνακτα κυνὸς σαίνουσι. Lucian.

Convitiandi, σκώπτειν εἰς τὸ μνημεῖον. Suidas.

Acquieſcendi, ἐπὶ τῇ δωρεᾷ σιγᾶν. Iſocrat. ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ἀγαπᾶν. idem. εἰς ὃν ηὐδόκησεν, Matth. 12. 18. Item

Λοχάω inſidior, πρὸς τὴν πόλιν. Thucyd.

Regentia genitivum vel dativum.

Permutandi, ἀλλάττεσθαι θεᾶς ἀντὶ νομίσματος. Ariſtot. Ἀμάττεσθαι τὸ ζῆν ὑπὲρ ἄλλου ἀδικοῦς. Iſocrat. διαμοίβεσθαι πρὸς πυρὸς τὰ ἱμάτια. Plutar.

Auferendi, παρὰ τῶν ἄλλων οἰκίας ἀφαιρεῖσθαι. Iſocr. μηδὲν ἀφαιρῶμαι ἀπὸ τῆς δημοσιώνης. Plutar.

Propulſandi, λώβην ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον. Apollon.

Regen-

Regentia genitivum, dativum, vel accuſativum.

Imperandi, ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐβασίλευε. Iſocrat. ὃς ἦν τῆς Ἰουδαίας βασιλεύς, Matth. 2. 22. ὃς ἦν ὁ οἶκον Ἰακὼβ, Luc. 1. 33.

Abundandi, ἐυπορῶ περὶ τὰ γινώσκειν. Plato. πλουτεύετε εἰς πᾶν ἔργον, 2 Cor. 9. 8. ἐν τῇ ἐλπίδι, Rom. 15. 13. πλουσιῶ πρὸς τὴν ὕλην. Alex. Aphrod.

Nomen cauſæ, ἀπὸ τῶν τοιούτων τοιαύτη ὁμιλῶ. Phalar. ἐκπλήττεσθαι πρός τι. Steph. ἐκ πονηρίας ἰσχύσει Φίλιππος. Demoſt. αἰσχύνομαι ἐπὶ τοιούτοις. Iſocrat. ἐν τοῖς ἔργοις. Thucyd. διὰ τὴν ἡδονὴν ἐκείνην. idem. φθείρομαι τῇ ἐπιθυμίᾳ, Eph. 4. 22. ἐξίστασθαι πρὸς τὴν ὁρμήν. Ariſtot. ὃς τινι μάλιστα ἀγάλλει. Xenoph.

Nomen inſtrumenti, δι' ὅπλων νικῆσαι. Herodian. ζευγνύναι τὸν ἁρματηλάτην ἅρμασι τοῖς ἵπποις σκεπάσαι. Xenoph. πρὸς τὸν ἐρημίαν καταμύξαι χεῦμα. Iliad. ἐ. τόνδ' ἐπὶ σῷ φθίσον κρατερῷ. Sophocl. ὕδωσι τὴν γλῶσσάν μου, Pſalm 66. 15. ἀλῶναι εἰς πάγιον. Æſop. ἐν ἄρτῳ ζήσει, Matth. 4. 4. ἐν κήμῳ τῷ χαλινῷ ἄγξαις, Pſal. 32. 10. λέγει διὰ τόμα. Sophocl. ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν. Od. ξ'.

Nomen modi, παίζειν διὰ σκωμμάτων. Plutar. μετὰ ζήλου διώκειν, Philip. 3. 6. φιλοκαλῶμεν μετ' εὐτελείας. Thucyd. ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν. Xenoph. ζημιοῦν εἰς τὸ κεφάλαιον. Greg. πρὸς βίαν χαρᾶσι. Ariſtoph. διαφέρειν εἰς vel πρὸς τὴν ἀρετήν. Plato. πρωτεύειν περὶ σοφίαν. Æſchin. σὺν πολλῇ τέχνῃ ὑπεκλαθέσθαι. Heliodor. l. 4. ἥνεγκεν ἐκ μακροθυμίας, Rom. 9. 22.

Nomen partis, ἐκ τῆς ὑπερᾶς λαμβάνεσθαι. Lucian. Κλέωνα ἔπεισεν εἰς τὴν χαλκέαν. Ariſtoph. μετὰ τὸ κρανίου. Herodian. παιδὸς ὃς κύρης. Demoſt. εἶπε ὑμᾶς εἰς πρόσωπον λέγειν, 2 Cor. 11. 20.

Nomen pretii, χορέσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου, Joel. 3. 3. ἐκ δύο ἀσσαρίων συμφώνησας, Matth. 20. 13. ὃς μισθῷ φιλοσοφεῖν. Lucian. ἐκ δυοῖν ὀβόλοιν θεωρεῖν. Demoſt. (ſic ἀγορέσαι ἐν τῷ αἵματι, Apoc. 5. 9.) παρέσχε ὁ καιρὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Scholiaſt. Thucyd. διὰ χρημάτων κτᾶσθαι, Act. 8. 20

Nomen temporis, ἐκ τοῦ παρελθυθότος χρόνου. Demoſth. ὑπὲ μιᾶς ἡμέρας τελέσαι. Lucian. πρὸ πάντα τὸν χρόνον ἐπιβάλλειν. idem. χρὴ μετανύκτιον ὑμνεῖν, Act. 16. 25. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπάσαι, Luc. 5. 5. ἐξ ἐνὸς ὀκτὼ καταπεῖσαι, Act. 9. 33. ἐν ἔτεσι παμπόλλοις ἐβασίλευε. Herodian. ἀνὰ πᾶσ νύκτα. Pauſan. ὑπὲ πλείονα χρόνον μεῖναι, Act. 18. 20.

Nomen ſpatii, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἐξῆλθε τὸ αἷμα, Apocal. 14. 20. ὃς σταδίους διῶδεκα χιλιάδων ἐμέτρησε τὴν πόλιν, Apoc. 21. 16.

Nomen

Nomen *loci*, præpositionem exigit cum verbis significantibus motum,

A loco, κατῆλθον ἀπὸ Ἱερσολύμων, Act. 11. 27. χωρισθῆναι ἀπ' ἀλλήλων, Act. 18. 1. &c.

In loco, ἠδέησε ἐν τῇ Καπερναοὺμ, Joan. 4. 46. κεῖται ἄξυλον πολίχνιον. Od. χ'. κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ, Matth. 4. 13. &c.

Ad locum, ἦλθον ὅτι ἐγγὺς ἡ οἰκία, Act. 12. 12. εἰς Πέργλην, Act. 13. 13. ἐγγίζουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸ ὄρος, Marc. 11. 1. ἔπλεον ὅτι Λέσβε. Xenoph. ὅτι Κερκύραν. Thucyd. ἐν τῷ πελάγει μετεωρίζεσθαι. idem. παρὰ Χαρίκλειαν ἦκον. Heliodor. l. 4. ἐν μεγάροις πελάζειν. Epigr. cum adverbiis etiam; ut ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, Act. 17. 15. &c.

Verba composita cum Præpositionibus

Interdum repetunt post se Præpositiones vel suas vel alias ejusdem significationis. Suas; ut ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, Matth. 28. 2. εἰσεπήδησε εἰς τὸν ὄχλον, Act. 14. 14. συνεσκολλήθησαν πρὸς τὴν γυναῖκα, Ephes. 5. 31. συνέχω τὴν πρὸς τούτοις. Aristoph. Alias; nempe

Ἀπὸ, ἐξ; ut ἐξ ἵππου ἀποβαίνειν. Il. ω.

Ἐξ, ἀπὸ; ut ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, 1 Pet. 3. 11. item ἔξω; ut ἐξέβαλον ἔξω τῆς ἀμπελῶνος, Matth. 21. 39.

Σὺν, πρὸς; ut συζητεῖν πρὸς αὐτὰς, Marc. 1. 27. μὲν; ut συνέπεμψαμεν μετ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν, 2 Cor. 8. 18.

Πρὸς, ὅτι; ut προσδεῖναι ὅτι τὴν ἡλικίαν, Matth. 6. 27. εἰς; ut προσπίπτειν εἰς Τάρανλα. Polyb.

Ἀνὰ *ab*, ἀπό; ut ἀνέκυψεν αὐτὸς ἀπὸ ταύτης τῆς ἐργασίας. Demost. ἐκ; ut θεὸς ἀνήγαγε αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν. Gregor *ad* εἰς; ut ἀνήγειλαν εἰς τὴν πόλιν, Marc. 5. 14. πρὸς; ut ἀνήνεγκε πρὸς τὸ σύλλογον. Plutar. ὅτι; ut ἀνέκλη ὅτι συκομωρεαίαν, Luc. 19. 4.

Ἐν, εἰς; ut ἐνέχειν τελευτὴς εἰς καλλιέλαιον, Rom. 11. 24.

Ἀντὶ *contra*, πρὸς; ut τί δ' ἀντιβαίνεις πρὸς αὐτόν. Aristoph. Sic ἀντέχειν πρὸς τὸ δεινόν. Heliod. l. 3.

Quædam verba proximum, alia remotiorem casum regunt semper cum Præpositionibus.

Pertinendi, πρὸς τὸ χρήσιμον σωτελεῖν. Plutar. σωτελεῖ εἰς τὴν Ὀρχομενόν. idem.

Accipiendi, ἀπὸ τίνων λαμβάνειν τέλη, Matth. 17. 25. ἵνα πρὸς τῶν γεωργῶν λάβῃ, Marc. 12. 2.

Extendendi, ἀνατείνειν τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἱερόν. Xen. & εἰς τὸ ἱερόν. Ariſtot. ἐξεπίτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὸ λαόν, Rom. 10. 21. ὅτι τὰ λεχάνια χεῖρας διατείνειν. Xen. παρῆν τὸ ὄρος τείνειν. Herodot.

Αἱρεῦμαι *præfero*, ἀντὶ πάντων αἱρεῖσθαι τὸ καλόν. Ariſt. τὸν δὲ πρὸ δέκα μηῶν ἕλοίμην. Xen. ταῦτα ἐξ ἁπάσων τὸ σωθῆναι προαιρούμην. Iſocrat. Et multa his conſimilia.

Plurima intranſitiva, paſſivè ſive naturaliter ſignificantia exigunt plerumque præpoſitionem cum caſu.

Ἀσχημονῶ *indecenter me gero*; ὅτι τὴν παρθένον, 1 Cor. 7. 36.

Ἀχαριστέω *ingratus ſum*; πρὸς τοὺς φίλους. Xenoph.

Φιλανθρωπεύομαι *amicus ſum*; πρὸς αὐτούς. Dem. cum innumeris aliis.

Verba quædam regentia caſus nominum cum præpoſitionibus elegantiam pariunt; quæ per verbum nomini affine aptè exponitur: ejuſmodi ſunt ἄγω, ἔχω, τίθημι, καθίστημι, &c. item. γίνομαι, εἰμί; ut ἄγειν διὰ μνήμης. Syneſ. i.e. μνημονεύειν. ἄγειν διὰ τιμῆς. idem. & ἐν τιμῇ. Pauſan. i.e. τιμᾶν. ἔχω δι' ἐλπίδος. Herodian. i.e. ἐλπίζω. ἔχω τι δι' ὀργῆς. Steph. i.e. ὀργίζομαι. (Omiſsâ interdum præpoſitione διά; ut ἔχω σπουδῆς feſtino, & ἔχω μνήμης reminiſcor, Conſtant.) ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν. Euripid. i.e. αἰσχύνομαι. τὸ σπουδῇ καὶ χιλιάς εἶχον. Herodian. i.e. ἔσπευδον, &c. ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι. Ariſtot. i.e. ἐπαινεῖν. καταστῆναι εἰς ἔχθος. Iſocr. i.e. ἀπεχθάνεσθαι. εἰς φόβον. Thucyd. ἐν φόβῳ. Steph. i.e. φοβεῖσθαι. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν. Demoſth. i.e. ἐπαισχύνη. Εἶναι τοῦ τοίνυν & γίνεσθαι ἐν πείσει. Iſocr. i.e. πολιτεύεσθαι. ἐπὶ τοῖς ἔργοις. Iſocrat. & γίνεσθαι ὅτι θαυμάσαι. Demoſth. & ἐπὶ vel γίνεσθαι τοῦ θαυμάσαι. Iſocrat. i.e. θαυμάζεσθαι.

Caſus rei, poſt verba Latinis regentia duplicem dativum, variè effertur Græcis cum præpoſitione; ut τοῦτό μοι ὄνειδος ἐν βλάβῃ. Thucyd. ἐν τιμῇ vel κόσμῳ. Dem. πρὸς ἡδονήν. id. κατ' ἡδονήν. Heliod. l. 4. (i.e.) *hoc eſt mihi damno, honori, ornamento, voluptati.* γυμνάσιον ἡ τραπέζα εἰς σκάνδαλον ἔστω *menſa* (illi) *ſcandalo*, Rom. 11. 9. ἐν αἰσχύνῃ τιθέναι *alicui vertere*. Halicarn. Similiter genitivus *æqui, boni*; ut ἐν καλῷ τίθεσθαι. Polyb. ζῶ καλῷ. Bud. (i.e.) *boni conſulere*, ἐν μεγάλῳ ποιεῖσθαι τι. Themiſt. τίθεσθαί τι. Lucian. (i.e.) *magni te facio.*

Rariores ſunt hujuſmodi formulæ αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸ ἀέρα *per hoc ſignifico aerem.* Ariſtot. εἰμὶ ἐν τῇ Αἰνείαν ἐν τῇ μάχαις *ſum par Æneæ in prœliis.* Philoſtrat. καταθεῖναι τὰς μούσας εἰς ἀγῶνα *provocare muſas in certamen.* Suid. εἰσιέναι τοῦ γραφῆς *dicere cauſam.* Demoſth. atque his conſimiles.

Regimen

Regimen Infinitivi.

CUm duo verba immediatè concurrunt, posterius ponitur in Infinitivo; ut βκλόμεθα γνῶναι, Act. 17. 19. Quibusdam adjectivis subjiciuntur infinitivi; ut ἄξιός κληθῆναι, Luc. 15. 19.

Utuntur Græci, cum Infinitivis, interdum accusativo articuli neutro; ut ἕκεινα τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν, 1 Cor. 2. 2. item genitivo, subaudito ἕνεκα; ut μετέδωκε τῦ διδάσκειν, Matth. 11. 1. vel post dictionem, quæ adscîscit genitivum; ut κατάρχομαι τῦ καλεῖν. Xen. ἔλαχε τῦ δυμάσαι, Luc. 1. 9. βραδεῖς τῦ πιστεύειν, Luc. 24. 25. rariùs post alias; ut ἕκεινα τῦ οἰδέναι σε, 1 Cor. 2. 2. ἕτοιμοι τῦ ἀνελεῖν, Act. 23. 15.

Infinitivus quandoque resolvi potest per ἵνα ut, & Subjunctivum (quoties significat τελικῶς, i.e. *finem* vel *causam actionis*;) ut δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν, Matth. 14. 16. i.e. ἵνα φάγωσι· interdum per ὅτι *quod* & indicativum (quoties significat εἰδικῶς, i.e. *speciem* vel *eventum actionis*); ut λέγω γεγονέναι. Lucian. i.e. ὅτι γέγονε, &c.

Infinitivus ita positus pro Indicativo vel subjunctivo plerumq; ante se habet accusativum; ut εἶπεν αὐτὸν φωνηθῆναι, Marc. 10. 49. interdum nominativum; ut δίομαι ἢ τὸ μὴ παρὼν θαῤῥῆσαι, 2 Cor. 10. 2. afferuntur simul nominativus & accusativus; ut ἐκ ἔφη αὐτὸς δεῖν ἐκεῖνον στρατηγεῖν. Thucyd. *non dixit se, sed illum imperare.* Accusativus verò adjectivi non rarò consentit cum casu, qui subauditur in Substantivo præcedente; ut ἐκ ἦν σοὶ τῦ Κύρυ τρόπον, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. Xenoph. ἔδοξέ μοι ἐλθόντα ἐρωτεῖσαι, &c. Lucian. νεκυομαντεῖα.

Accusativus pronominis reciproci sæpe reticetur ante infinitivum; ut ἔφη ζητεῖν (subaudi ἑαυτὸν) Plato.

Infinitivus verborum quæ ante & post se nominativum experiunt, præcipuè εἶναι & γίνεσθαι, utrinque eosdem casus desiderant; ut ὁρίζουσι τὸν πολέμους ἐκάστους γίνεσθαι. Thucyd. πολλοὶ τῶν παρανομημάτων εἶναι σφισὶν. Isocrat. Paneg. ἐφ' ἡμῖν δοκεῖ ὀπτικὸν εἶναι καὶ φαῦλοις εἶναι. Aristot. Διὸς υἱὸν αὐτὸν ἐκέλευσε καλεῖσθαι. Herodian. l. 1. Reperiuntur iidem casus post infinitivos aliorum verborum; ut συμβέβηκε τοῖς ἀγνοοῦσι πολλάκις ἑαυτοὺς πλημμελεῖν ἀγνοεῖσθαι. Dem.

Omisso pronomine reciproco, infinitivus quandoque admittit post se nominativum pro accusativo; ut λέγω εἶναι φίλος. Plutar. Ὀνησανδρὸς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Lucian.

Aliquando sequitur accusativus à casu præcedente discrepans; ut σὺ ἐυξαμένῳ ἔδοξε νέον εἶναι. Lucian.

Infinitivus cum præpositione & articulo, sequente accusativo nominis, sæpè usurpatur loco subjunctivi vel indicativi cum adverbio vel conjunctione & nominativo; ut ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, Luc. 14. 1. i.e. ὅταν ἔλθῃ αὐτός. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥιζαν, Luc. 8. 6. i.e. ὅτι μὴ εἶχεν.

εἶχεν reddi etiam potest per genitivum participii & nominis absolutè sumpti, viz. ἐλθόντος αὐτοῦ.

Usurpatur infinitivus indefiniti, vel futuri cum verbo μέλλω pro futuro omnium vocum; ut μέλλε ζητεῖν, Mat. 2. 13. μέλλε βαλεῖν, Apocal. 2. 10. μέλλε παραδίδοσθαι, Luc. 9. 44. ἔσεσθαι, Act. 23. 30. i. e. ζητήσει, βαλεῖ, παραδοθήσεται, &c.

Infinitivus post οἷος, &c. adhibetur pro modo finito; ut οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν. Plato.

Non raro absolutè ponitur infinitivus αὐτὸς δὲ εἶναι τὰ βέλτιω. Lucian. Contempl. Sæpiùs subaudito, ὡς, ὅσον, δεῖ, &c. ut σοὶ τῷ θεῷ φάναι. Theodoret. δοκεῖν ἐμοί. Dem. &c.

Frequens est usus infinitivi pro imperativo, potissimùm apud poetas, præeunte accusativo aut etiam nominativo; ut ἄκουε, σίγα, σὺ φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ' ἀρετῆς. Lucian. Σὺ δὲ Κλεαρίτα, αἰφνιδίως τὰς πύλας ἀνοίξας ἐπελθεῖν. Thucyd. l. 5. Μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Luc. 9. 3. σὺ δὲ μήτε πιθέσθαι μήτε φρονεῖν αὐτῷ. Lucian. Rhetor. præcept. μήτε σύ γ' ἀθανάτοισι μαχέσθαι. Il. ε. ὠρεῖσθαι δὲ γυναῖκα τὴν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Hesiod. μὴ πλεῖν ἀδίκως, & multa hujusmodi apud Phocyl.

Pro gerundiis & supinis usurpantur Infinitivi.

Gerundia.

Gerundium in *di* effertur per infinitivum cum genitivo articuli post substantivum, adjectivum, vel adverbium ἕνεκα; ut χαιρὸς τοῦ ἄρξασθαι, 1 Pet. 4. 17. σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι. Gregor. ὕδωρ ἄπιστον πρὸς τοῦ νικᾶν ἕνεκα. Lucian.

Gerundium in *do* exprimitur per infinitivum cum præpositionibus significantibus *a, de, e, ex, in, pro*; ἐκ, περὶ, &c. sequente genitivo articuli; ἐν, ὑπὲρ, &c. sequente dativo; ut ἐκ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι πάντα ταῦθ' ὑπομεμένηκεν. Demost. 2. Philip. περὶ τοῦ πιμπρᾶσθαι τὴν χώραν βουλεύεσθαι δεῖ. idem. ἐν τῷ μὴ φρονεῖν ἥδιστος βίος. Soph.

Gerundium in *dum* effertur per præpositiones quæ significant *ad, ob, propter, inter, ante* πρὸς, εἰς, ὑπὲρ, &c. plerumque cum accusativo articuli; ut πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με, Matth. 26. 12. χεὶρ ἡ δῶλον εἰς τὸ τὰ δίκαια ποιεῖν μὴ δεδυνῆσθαι χεῖρα δεδόκται. Lucian. ὑπὲρ τοῦ πιθέσθαι ὑμᾶς ὑμῖν δεῖ. Xenoph. rariùs cum dativo; ut σοὶ τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς Εὔδυσιν αἰμείψατο. Anacreon. item ἅμα τῷ λέγειν. Moq.

Post adjectivum sæpissimè negligitur præpositio vel articulus; ut ἄδικος ἀκούειν. Herodian. δίκαιον ἀνάμεσον ὁμοίοι. Il. χ'. ὀξεῖς ὀιστεύειν αἷμα, Rom. 3. 15. Interdum post aliam dictionem; ut ὥρα ἀπιέναι. Lucian. ἐκ τοῦ πόρρω πολεμεκτῆσαι. Demosth.

Adhibetur interdum infinitivus pro gerundivâ voce, præsertim post

poſt verba *dandi* ; ut δὸς ὀπτσολωὶ τῷ περάποντι φέρειν. Xen. ἔδωκαν αὐτῷ ὄξος πεῖν, Matth. 27. 34.

Cum ſignificatur *neceſſitas*, uſurpatur verbale neutrum in τέον, quod vulgò vocatur *adverbium poſitionis* ; ut ἄτω δὴ ποιητέον. Lucian. interdum in plurali ; ut ἐκεῖ πρακτέα. Lucian. Quandoque additur verbum ὀφεί ; ut ἀπλακητέον ὀφεί. Demoſt.

Hujuſmodi verbalia poſtulant dativum *agentis* ; ut βαδιστέον μοι. Plutar. reliquos caſus more ſuorum verborum ; ut νέοις ζηλωτητέον τοὺ γέροντας. Simonid. σωεκποτέα σοι ὀφεί ἢ πρύμα. Ariſtoph.

Interdum verbale in τὴ ponitur pro τέον ut ζητητὸν ἀνθρώποις. Soph. ἐκεῖ πρὰ γυναιξί. Od. λ'. ἃ βιωτὸν ἐνόμιζον αὐτοῖς. Dem. Funeb.

Interdum participia vel nomina cum adverbiis vel præpoſitionibus uſurpantur pro gerundiis in *dum* ; ut μεταξὺ λέγοντος. Lucian. Somn. ἐν μεταξὺ τῆς λόγων. Idem. Judic. *inter dicendum*, οἷα ἐλάλει παρὰ τὴν πλῦν. Idem in Dial. Menipp. & Charon. (i.e.) *inter navigandum*.

Supina.

Infinitivus ponitur pro priore ſupino, poſt verba ſignificantia *motum ad locum* ; ut τί ἐξήλθετε θεάσασθαι, Matth. 11.

Pro poſteriore, poſt adjectivum ; ut λέγειν αἰσχὸν, Epheſ. 5. 12. affertur poſt ſubſtantivum adjectivè ſumptum ; ut τέχνομα τῆς Μήδων φόβος ἀκοῦσαι. Herodot. pro φοβερόν.

Infinitivus regi poteſt ab infinitivo ; ut πεισάκειν ἀγᾶ τοῖς πονηροῖς ἀπιστῶν. Iſocrat. Interdum duo infinitivi proximè collocantur, quoquo modo diſcrepantes ; ut ὥστε βεβχὺ ἐμοὶ δεῖσθαι, φεύσαι. Demoſt. plerumq; vel terminatione vel numero ſyllabarum ; ut ποιῆσαι νηστεύειν, Luc. 5. 34. τοῦ δ' Ἀμφίπολιν φάσκειν παραδώσειν. Demoſt. δοκεῖ σαφῶς ἐφ' οἷς ἐξεῖναι ἀποκτιννῦναι. idem. φημὶ ὃ χρῆναι πειρᾶσθαι σώζειν τοὺ ἀνδρός. idem. de Rhod.

Regimen participii.

PArticipia ſervant regimen ſuorum verborum ; ut ἐκ ἔστι πένης ὁ μηδὲν ἔχων, ἀλλ' ὁ πολλῶν ὀπιθυμῶν. Chryſ. πιστεύσαντα αὐτῷ, Luc. 23. 15. θέλων ἀποκτεῖναι, Matth. 14. 5.

Participia cum fiunt adjectiva genitivo gaudent ; ut λελάθως φωτός. Lucian. in Φιλοβόμ. τόξων εὖ εἰδώς. Il. ε.

Non ſemper poſſunt participia græca participiis latinis commodè reddi : adhibentur enim pro verbo finiti vel infiniti modi, pro adverbio, ſubſtantivo, &c.

Pro Infinitivo crebriùs uſurpatur participium, conſentiens plerumque cum nominativo verbi præcedentis ; ut Πέρσαι λέγουσι ἐδίψητες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ. Xen. pro ἐδίψων & πίνειν. Potiſſimum verò poſt verba *ſentiendi, cognoſcendi, recordandi, exiſtimandi*,

perſeverandi, deſiſtendi, monſtrandi, deprehendendi, aliáque affectionem ſignificantia; ut αἰσθάνομαι νοσῶν. Xen. οἶδα ἰδών. Lucian. ἴσθι δικαίως μὲν γεγώς. Soph. μέμνημαι ποιήσας. Lucian. νόμιζε ἀποκτενῶν. Xen. διατελεῖν εὐνοϊῶν Βυζαντίοις. Dem. de Corona. ἐπαύσατο λαλῶν, Luc. 5. 4. μετεμέλοντο ἀποδιδωκότες. Thucyd. δείξω vel φαίνε) ποιητικώς. Dem. σκοπῶμεν εὔκαιρον τοῦτο διαπραξάμενοι. Iſocrat. ſæpiſſimè verò participium ὢν ponitur pro εἶ); ut ἐξηγέσχομαι ξένῳ ὤν. Dem. μέμνησο ἄνθρωπος ὤν. Plutarch.

Participium pro infinitivo poſitum quandoque conſentit cum ſubſtantivo ſequente verbum; ut ἤδοντο πορφυρίδες Ἀντωνίῳ. Plutar. μέμνημαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Plato. Accuſativus ejuſmodi poſt verba ipſum non regentia videtur vel regi à præpoſitione διὰ, vel præcedere infinitivum εἶ); ut σὲ μὲν εὖ πράττοντ' ὀπιχαίρω. Soph. i.e. διά σε, vel σὲ μὲν εὖ πράττοντα εἶ).

Verba σώζομαι, σωπῶμαι, συγγινώσκω, μνώσκω adſciſcunt participium vel in recto vel potiùs in dativo; ut σώζομαι ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plato. σωθήσεις σαυτῷ δικαίως. Dem. σωπῶμαι ἐμαυτῷ φθόνῳ λέγων. Lucian. ver. hiſt. & αὐτῷ πονηρὰ δρῶντι. Idem in Tyranno. συγγινώσκομέν σοι τοῖσιν ἡμῖν ἃ ποιήσασιν ὀρθῶς. Herodot. μνώσκειν ἑαυτὸν ζητοῦντα. Appian.

Vicem infinitivi ſupplet participium poſt aliud participium; ut οἱ δὲς ἀποδώσων, i.e. ἀποδώσειν. Thucyd. ἀκούσας μὲν ἡρημένῳ, i.e. ἡρῆσθαι. idem. & in obliquo; ut ἐξελεγχομένοις ξένοις ὅτι χαλεπαίνει. Demoſth.

Pro verbo finito frequens eſt participii uſus; ut τίς ἐμὲ παύσων Soph. ὅπως ἀρχὴν εἰ ὡς μὴ ὀπιχύσας. Lucian. Menipp. & Tant.

Participium cujuſvis temporis cum articulo præpoſitivo uſitatiſſimè ponitur pro ſubſtantivo & verbo; ut πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, Mat. 7. 8. pro ὃς αἰτεῖ. οἱ τὰ ὀλίγεια φρονοῦντες, Philip. 3. 19. interdum ſolus articulus omiſſo participio; ut ὁ ἐν τοῖς ὕψεσιν pro ὃς εἶ, Mat. 6. 6.

Reſolvitur ſæpiſſimè verbum in participium ſui temporis & verbum ſubſtantivum; ut ἦν διδάσκων, ἦσαν ἐκ τῶν κωμῶν, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες, Luc. 5. 17. interdum aliud verbum; ut ἀρεστὸν ἐστὶν ὠνόν, i.e. ὠνητόν. Soph. præcipuè ἔχω pro εἰμὶ; ut πολυτέλειαν ἔχω θαυμάσας. Heliodor. l. 5. i.e. ἐθαύμασα. εἰς ἀτιμίαν ἡ πόλις ἡ τοιαύτη κατάστασιν ἔχει. Dem. pro κατέστη. item. φθάνω, οἴχομαι; ut ἔφθην διαφθαρείς. Dem. i.e. διεφθάρην. ἐφθάνω ῥήξας, i.e. οὐκ ἔρρηξα. Lucian. Menipp. & Tant. ὤχου ἄγων, ὤχου ἔχων. Dem. Phil. 1. i.e. ἀπάγε.

Uſitatiſſimè fit hæc reſolutio in verbis perfecti temporis; ut εἰ κεκωλυκὼς εἶμι, ἠδικηκὼς τυγχάνω, ἐγνωκὼς ἔσομαι, &c. Dem. εἰρηκὼς ἦσθα. Soph.

Parti-

Participium perfecti vel indefiniti, significantium activè de re præteritâ, plerumque exponitur per verbum præteriti & relativum; ut τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, Joan. 5. 12. *quis est homo qui dixit tibi?* præterquam ubi respondet latinum deponens; ut τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη *hoc locutus exspiravit*, Act. 7. 60.

Perspicuitatis vel *concinnitatis* gratiâ quodvis participium elegantiùs sæpe explicatur per verbum, & particulam *cum, dum, quod, ut*, interdum *si, nisi, etsi*, &c. ut τέκτων γὰρ ὢν οὐκ ἐπιστήσεις ξυλουργικά. Prov. *cum sis faber*, &c. πληγὰς λύσομαι ἀπολιπὼν τὸ ποιμνίον. Lucian. *si deseruero*, &c. Nonnunquam redditur per gerundium; ut αἱρεῖσθαι ἀπόντα μᾶλλον ἢ παρόντα μάχεσθαι αὐτῷ. Xenoph. *aggrediendo quam sustinendo*, &c. Frequenter etiam *brevitatis* causâ usurpatur pro verbo & copula ᾖ; ut ἐπαναστάντες ἐπεβάλοντο ξωγρῆσαι αὐτὸν λαβόντες *insurrexerunt & consultarunt ut caperent & vincirent illum*. Lucian. ἀναστὰς, ἄρας ἀπῆλθε *cum resurrexisset & sustulisset*, &c. Luc. 5. 25.

Pro Adverbio; Participium uti & nomen adjectivum loco adverbii verbis adjungitur; ut τολμήσας εἰσῆλθε, Marc. 15. 43. τελοῦντες ἐτρύζουν. Demost. i.e. τὸ τελοῦντον. interdum participium cognatæ significationis; ut ᾤχετ' ἀπών. Dem. in S. S. passim emphaseos causâ; ut ὑπομένων ὑπέμεινα, i.e. *vehementer expectavi*, Psalm. 40. 1. Resoluto verbo in suum participium & verbum substantivum adduntur δῆλος, φανερὸς, & similia pro adverbio *palam*, &c. ut δῆλος ἦν συκοφαντῶν. Lucian. πῶς φανερὸς ἦν. Aristot.

Participium cum verbis λανθάνω, πυνθάνω frequentiùs redditur per verbum, λανθάνω per adverbium *clam* vel *imprudenter*, πυνθάνω *forte*; ut ἔλαθεν ἐπὶ Δῖσας *clam enavigavit*, Bruti epist. ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοῦ πολεμίους *imprudenter in medios hostes incidit*. Thucyd. sic ἔλαθόν τινες ξενίζοντες ἀγγέλους, Heb. 13. 2. Reperitur etiam hujusmodi constructio, ἔλαθον οἱ ἀπόλεσαν *clam interfecerunt*.

Similiter verbum φθάνω cum participio *prius*; ut ἐπύρρα ἄξιος, ὃς ἂν φθάνῃ τοῦ φίλους ἐνεργεῖν. Xen. & cum infinitivo, sequente sæpiùs particulâ πρὶν; ut ἔφθη τελοῦντας πρὶν ἀπολαβεῖν. Plutar. quandoque participium illius cum aliis verbis; ut ἐλπὶν κατόψει φθάσας. Lucian. ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος. Il. ε. Optativus verbi φθάνω cum participio & particulis οὐκ & ἄν, affirmat vel negat id plane futurum, quod participio significatur; ut οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων *plane morietur, mortem non effugiet*. Viger. οὐκ ἂν φθάνοις Ἑλλάδα μεμαθηκὼς *nunquam græcam linguam didices*. idem.

Pro Substantivo reperitur participium; ut μεσὸς ἦν δυμένων. Soph. i.e. δυμῶν. μεσὸς ἐγένετο ἀναγκαίων, i.e. ἀναγκαιότητος. Dem.

Regimen Impersonalium.

IMpersonalia, manente significatione, imitantur personalium constructionem.

Genitivum regit

Ἐστὶ officium est; ut ἐγὼ ὑμῶν ὅτι γυναῖκας χρόνος, Act. 1. 7.

Dativum adsciscunt

Ἔστι, ἔνεστι, ἔξεστι, πάρεστι, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, παρέχει, ὑπάρχει, ἐνδέχεται licet, concessum est; ut ἰοκρατεῖς Λακεδαιμονίοις δοῦναι ἔστι. Demost. ἔνεστί σοι φίλοις. Lucian. ἔξεστί σοι ἔχειν, Marc. 6. 18. παρεῖναι τῇ πόλει ἐλεύθῃ τὰ βέλτιστα. Demost. μηκέτι χωρεῖ αὐτοῖς ἐργαζομένοις. Aristot. πᾶσιν ἐνεχώρει τοῦτο πράττειν. Demosth. παρέχει μοι ὄργειν. Herodot. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν. Demosth. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ πυχόντα πράττειν. idem.

Δοκεῖ videtur cum compositis μεταδοκεῖ, συνδοκεῖ, ἀπόδοξε; ut ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις, Act. 15. 22. μετέδοξέ σοι. Lucian. ἐμοὶ καὶ ὑμῖν ξυνδοκεῖ. Plato. ἀπέδοξεν ἡμῖν τὰς συνθήκας ποιήσασθαι. Xenoph.

Ἔοικα, προσέοικε, ἐπέοικε par est: ut ἔοικε νέῳ πληγὴν ὑποφέρειν. Plato. προσέοικε τῷ παρόντι. Greg. Σοφὸν μὲν τ' ἐπέοικε Ἐσπέλιον. Il. δ'.

Καθήκει, προσήκει, πρέπει convenit: ut καθήκει μοι πολλὰ μεμαθηκέναι Synes. προσῆκε αὐτῷ ποιεῖν. Aristoph. καθὼς πρέπει ἁγίοις, Eph. 5. 3.

Ἀρήγει, συμφέρει conducit: ut παιδαγωγικοῖς ἀρήγει. Dioscor. συμφέρει, αὐτῷ, Matth. 18. 6.

Εἵμαρται, πέπρωται decretum est: ut εἵμαρταί σοι. Steph. παθεῖν πέπρωται ἐκάστῳ. Athen.

Ἀρέσκει placet: ut ἀρέσκει μοι παίζειν. Steph.

Ἀπαρέσκει displicet: ut ἀπαρέσκειν αὐτῷ. Laert.

Ἀρκεῖ sufficit: ut ἀρκεῖ ἡμῖν, Joan. 14. 8.

Ἰσχὺς vigor est: ut ἰσχὺς τοῖς γέρουσιν εὖ μανθάνειν. Æschyl.

Εὐπρεπεῖ prospere succedit: ut Θήβαις εὐπρεπεῖ. Soph.

Παρείκει facile est: ut ὅσον ἂν ἐκείνῳ παρείκῃ. Steph.

Σημαίνει signum datur: ut τοῖσι δ' Ἕλλησιν ὡς ἐσήμηνε. Herodot.

Συμβαίνει contingit: ut συμβέβηκε δὴ αὐτοῖς, 2 Pet. 2. 22.

Omnia denique impersonalia ex passivis & passivè significantibus facta dativum adsciscunt *agentis* vel *acquisitive* positum: ut αὐτοῖς πρέσκεσθαι. Thucyd. τοῖς Ἕλλησιν ἐπιμέλεσθαι. Herodot. αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, Matth. 7. ἄπασι καταθανεῖν ὀφείλει. Eurip.

Dativum

Dativum perſonæ cum Genitivo rei.

Δεῖ, δεῖ), ἐνδεῖ, περισσεῖ, &c. ἐλλείπει, χρὴ opus eſt; ut δεῖ μοι πολέμου. Lucian. δεῖται μοι τούτου. Sophocl. ὑμῶν ἐνδεῖ τῆς πόρου. Dem. περισσεῖ διδασκαλίας ἐμοί. Thucyd. ὧν ἐλλείπῃ τῇ πόλει. Demoſth. χρὴ σοι φίλων. Euripid.

Ἀμελεῖ) negligitur; ut ἠμέλη) τῆς τοιούτων τοῦ νομοθέτου. Æſchin.

Διαφέρει intereſt; ut διαφέρει μοι τούτου. Demoſth.

Μέλει curæ eſt; ut μὴ τῶν βοῶν μέλῃ τοῦ θεῷ, 1 Cor. 9. 9.

Μεταμέλει pœnitet; ut μετέμελεν αὐτοῖς τῆς εἰρηνῆς. Iſocrat.

Μέτεστι intereſt; ut τῆς διακονίας ἐμοῦ τοῦτο μέτεστι. Demoſt.

Οἴει σοι περισσεῖν τῆς τούτου, cenſes ad ſe pertinere bona ejus. Dem.

Δεῖ & χρὴ opus eſt junguntur interdum accuſativo perſonæ apud poetas; ut ὑ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Euripid. ὑ μὴ σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς. Od. γ'. ἀποδεῖ deeſt reperitur junctum accuſat. rei (ſubaudito χρῆ Steph.) & genit. perſonæ; ut ῥᾴμῶν ἀπέδει τῶν Πελοποννησίων ὑδενός. Thucyd.

Δεῖν deeſſe abſolutè ponitur cum genitivo μικροῦ, ὀλίγου, &c. ut μικροῦ δεῖν. Lucian. ſequente etiam alio Infinitivo; ut μικροῦ δεῖν ξυνεῖν εἶ). idem.

Accuſativum.

Δεῖ, χρὴ, ὀφείλει oportet; ut δεῖ αὐτὸν ἀπο θανεῖν, Matth. 16. 21. χρὴ τὸν ὅλον πεπεισμένον τοῦ χρῆσθαι τοῦ δικαστοῦ. Lucian. ὀφείλει πάντας ἀνθρώπους ὀπιχαρῆναι. Thucyd. Δεῖ & χρὴ interdum regunt dativum apud poetas; ut νῦν σοι δεῖ φαίνειν. Sophocl. (Sic ἐμοὶ δεῖ) φράσαι. idem.) ἄλλῳ γὰρ ἢ ἐμοὶ χρὴ ἄρχειν. idem.

Impersonalia pleraq; vi ſequentis infinitivi poſt ſe recipiunt accuſat. loco ſui dativi, præſertim vero ſequentia: ἐνδέχε), ἔοικε), ἐπέοικε, καθήκει, πρέπει, περισσεῖ, συμβαίνει, συμφέρει; ut ὐκ ἐνδέχε) περιφρονεῖν ἀπολέσθαι, Luc. 13. 33. νῦν δέ με ἔοικε τὸ ἁλῶναι. Od. ὁ. Λαὸς ὐκ ἐπέοικ' ἐπαγείρειν. Il. ά. ὃ γὰ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν, Act. 22. 22. πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶ). Plato. τῆς πράξεων τὰς ἀρχὰς δικαίας εἶ) περισσεῖ. Demoſth. (& περισσεῖ με ποιεῖν ταῦτα. Steph.) σαυτὸν βασάνιζεσθαι, Act. 21. 35. συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι, Joan. 18. 14. Sic ὐκ ἦν τοὺ ατρεβάζοντας ποιεῖσθαι διαπειρᾶς. Chryſoſt. ὐκ ἔξεσι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺ ἱερεῖς, Luc. 5. Accuſativi τι, τοῦτο, μηδέν, &c. quibuſlibet impersonalibus ſubjiciuntur; ut ᾤμην τι ἐνδεῖν τῷ θεῷ. Lucian. ἔδέ τι σὲ χρὴ ταύτης ἀφροσύνης. Homer. οἶμαί δε σοι ταῦτα μεταμελήσειν. Ariſtoph.

Nonnulla impersonalia caſum regunt cum præpoſitione, ut μέλῃ τῇ συγκλήτῳ περὶ τούτων. Polyb. μέλει μοι ὑπὲ τούτου. Dem. &c.

Participia

Participia

Verborum impersonalium eodem cum ipsis regimine potiuntur; ut ἐστὸν αὐτοῖς σώζεσθαι καὶ σώζειν. Herodian. l. 8. additur participio verbum; ut ἔξεστιν αὐτῷ φαγεῖν, Matth. 12. 4. πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον προσεύχεσθαι, 1 Cor. 11. 13.

Hujusmodi participium usitatissimè ponitur loco genitivi absolutè sumpti: ut ἐξέφυγον, ὀλίγοι λιπόντες. Plutar. (legitur ὀλίγων λιπόντων. Xen. ἀνάβ. ι'.) δόξαν ἢ ἡμῖν πᾶσι, ἐπορεύεσθε. Plato.

Impersonaliter accipiuntur οἷόν τε, εἰκὸς, δυνατὸν, &c. ut ἐμποδὼν οὐδὲν μόνοις οἷόν τε σωφρονεῖν εἶναι. Soph. οὐκ εἰκός μοι προσθέσθαι. Thucyd.

Regimen Adverbiorum cum casibus. Genitivus post Adverbia.

ADverbia multa *quantitatis, loci, temporis, numeri, separandi, ordinis, causæ*, genitivum post se recipiunt.

Quantitatis: Ἄφθονα *abunde*: ut τοιούτων ἄφθονα ἔχομεν. Plato. Ἄλις *satis*: ut ἄλις δρυός. Proverb.

Loci: Ἄλλῃ, ἀλλόθι, *alibi*: ut ἄλλῃ δωμάτων τραφῶμεν. Soph. ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας. Xenoph. ἀλλόθι πάσσυς ὤλετο. Od. ρ'.

Ἀνάμεσον, poet. ἄμμεσον, κατάμεσον *inter, una, cum*: ut πολλοί γε μοὶ ἄμμεσον ἦσαν. Hesiod. ὕδωρ κατάμεσον ἔρρει τῆς λειμῶνος. Achill. Tatius.

Ἄντα *coram*: ut ἄντα παρειάων χαμάδις χρύσεια. Od. ύ. ἔναντα *contra*: ut ἔναντα Ποσειδάωνος Ἵστατο. Il. ύ.

Ἀντικρὺ, ἀπαντικρὺ & καταντικρὺ *ex adverso*: ut ἀντικρὺ Χίου, Act. 20. 15. ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς. Dem. καταντικρὺ τοῦ ὄρους. Thucyd.

Ἄνω *supra*: ut ἄνω τῆς γῆς. Constant. item ἄνωθεν, ἐπάνω, ἐπάνωθε, ὑπεράνω, &c. ut ἄνωθεν τῆς στρατιᾶς. Herodot. ἐπάνω πέντε πήχεων, Luc. 19. 19. τῆς κήπης ἐπάνωθεν. Epigr. ἐπ' ἄνω πάσης ἀρχῆς. Ephes. 1. 21.

Ἄποθεν vel ἄπωθεν *procul ab*: ut ἄποθεν Ἄλβης. Plutar. ἄπωθεν ἄλσους. Thucyd. item ἀποπρὸ, ἀπόπροθε, πρόθεν, πρόσθεν, *idem*: ut πρόσθεν ἀπορρὼξ νεῶν. Il. ή. κηδέων δὲ ἀπόπροθε γίγνεσθον ἔοντε. Calab. ἀπόπροθεν ἧστο μήλων. Apollon. ἀπόπροθεν φοιτᾷς. Hesiod.

Ἄσσον *prope*: ut τείχεος ἄσσον ἴσαν. Il. χ'.

Ἐκὰς *longe*: ut νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν. Od. ο'.

Ἑκατέρω, ἑκατέρωθεν *ex utraque parte*: ut ἑκατέρω τοῦ μεγάρου. Herodot. ἵστατο ἑκατέρωθεν ἀμφοῖν. Parthen. ἑκάτερθεν ἐμίλυε δυσὶ χθιζός. Il. γ'.

Ἐκεῖσε *illuc, eo*: ut ἐκεῖσε τοῦ λόγου ἄγειμι. Herodot.

Ἐκεῖ

Ἐκτὸς extra: ut ἐκτὸς τῆ σώματος, 1 Cor. 6. 18. παρεκτὸς τ λογισμῆ τούτων, Act. 26. 29. Ἔκτοσι, ἔκτοθε, ὄθεν, ἔκτοθεν, &c. idem: ut δόρυ ἔκβαλον ἔκτοσι χειρός. Od. ξ'. κακῶν ἔκτοθεν ἁπάντων. Hesiod. ἔκτοθεν ἄτης ἕζ. Apollon. ἔκτοθι τύμβε. Nonn.

Ἐμπλὶν prope: ut Βοιωτῆ ἐμπλὶν. Il. β'.

Ἐναγχος nuper: ut ἐναγχος τῆ χρόνε. Halicarn.

Ἐναντι, ἀπέναντι, κατέναντι coram: ut ἐναντι τῆ θεῆ, Luc. 1. 8. ἀπέναντι ὑμῆ, Matth. 21. 2. καθέναντι τῆ ἱερῆ, Marc. 13. 3.

Ἔνθεν hinc, illinc: ut ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἡ ἀκάνθης. Aristot.

Ἐνιαχῆ alicubi: ut ἐνιαχῆ ἁμῆ λόγων. Plutar.

Ἐνταῦθα ibi, eo: ut ἐνταῦθα ἡ ἡλικίας εἶ vel ἦλθον. Plato.

Ἐντὸς intus, ut ἐντὸς τῆ ποτηρίε, Matth. 23. 26. ἔνδοθεν, ὅθι, ἔνδοθι, &c. item: ut ἔνδοθεν σέγης. Soph. ἔνδοθι πάρης. Parthen. ἔνδοθι δόμων. Hesiod.

Ἔξω extra: ut ἔξω βελῶν. Proverb. ἔξωθεν idem: ut ἔξωθεν τῆ ἀνθρώπε, Marc. 7. 15.

Ἐνώπιον & κατενώπιον coram: ut ἐνώπιον τῆ Θεῆ, Act. 10. 4. κατενώπιον τῆ Θεῆ, 2 Cor. 12. 19. κατενῶπα & καθένωπα idem: ut κατενῶπα Δαναῶν πυλῶν. Il. ό.

Ἐπέκεινα trans: ut ἐπέκεινα Βαβυλῶνος, Act. 7. 43.

Ἑκατὸν, πόρρω, πολὺ longe, procul: ut ἑκατὸν τῆς θαλάσσης. Thucyd. πόρρω τῆς ἐλπίδος ἀφεῖ. Bud.

Ἔσω intus: ut ἔσω τ αὐλῆς, Marc. 15. 16.

Ἑτέρωθι ex alia parte: ut ἑτέρωθι τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι. Lucian. ἑτέρωθεν idem: ut ἑτέρωθεν ἐπέρχε. Od. λ'. v. 83. ἀμφοτέρωθεν ἀμφοτέρωσε utrinque: ut ὦμων ἀμφοτέρωθεν. Il. Ψ'. v. 628. ὡς ἁμῆ ἀμφοτέρωσι. Il. μ'. v. 207.

Εὐθὺς, ὐ recta ad: ut ἄγει ἡμᾶς εὐθὺ Βαβυλῶνος. Xenoph. εὐθὺς ἔτεινε τῆ ὑραγῆ. Lucian. item εὐθὺς τῆ δράματος statim ab initio fabulæ. Aristoph.

Ἰθὺ ὺς recta ad: ut ἰθὺ τῆ Ἴρε ἔπλεον. Herodot. ἰθὺς μηδὲς ἴω. Od. ό.

Ἰκτὰρ prope: ut ἰκτὰρ Διὸς ἡμένοι. Æschyl.

Ἰνα ubi: ut ἵνα ὁρᾶς ἵν' εἶ κακῆ. Soph.

Κάτω infra: ut κάτω τῆ λειμῆνος ὕδωρ ῥέρρει. Tatius. κατακάτω τ συκῆς, Joan. 1. 51.

Κρύβδα vel κρύφα clam: ut κρύβδα Διός. Il. σ'. κρύφα θαμὰ παρθενίων. Parthen. sic κρύβδην πνός. Budæus.

Λάθρα vel λάθρη clam: ut ᾧ χατο λάθρη ἐμεῖ. Od. ρ'.

Μακρὰν longe: ut μακρὰν ἀνθρώπων. Lucian.

Μεσηγὺ, ὺς, vel μεταξὺ, ὺς inter, in medio: ut Κυρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν. Apollon. ὦμων μεσηγὺς. Il. έ.

Μεταξὺ in medio: ut μεταξὺ γηός. Apollon.

Με-

Μεταξὺ *inter, intra, in medio:* ut πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου. Proverb. μεταξὺ τῆς νεὼ, Matth. 23. 35.

Νειόθι *in ima parte:* ut νειόθι λίμνης Κείτο. Il. φ'.

Νέρθε, ἐν *infra:* ut νέρθεν γῆς. Od. λ'. sic ἔνερθε, ἐν, ὑπένερθε, ἐν: ut ὄρνις ἔνερθε Νύξ. Il. λ'. ποδῶν ὑπένερθε. Hesiod.

Ὁπόποτε *ubicunque:* ut ὁπόποτε κατοικοῦντες τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Plutar.

Ὀπίσω *pone, post:* ut ὀπίσω μου, Luc. 4. 8. sic ὄπιθεν, ἐξόπιθεν, κατόπιθεν, κατόπιν, &c. ut ὄπιθεν Ἰησοῦ, Luc. 8. 44. ἐξόπιθέν μου. Aristoph. κατόπιθεν ἐὼν κωφοσύρτου καὶ ἄρκτου. Aratus. κατόπιν ἑορτῆς ἥκειν. Plato.

Οἷ, οἷσι, ἕ *ubi, quo:* ut οἷ ἀστραγάλοις ἐπεμέλησθε. Dem. οἷσι ὁδός. Sophocl. ἕ γῆς οἰκεῖν. Euripid. item ποῖ, ὅποι, πῇ, ὅπῃ: ut ποῖ γῆς. Aristoph. ὅποι γῆς. Suidas. πῇ πύλης ἔσηκε. Sophocl. ὅπῃ πότε γῆς εἶης. Synes.

Οὐδαμοῦ & οὐδαμόθι *nullibi:* ut οὐδαμοῦ γῆς. Aristides. οὐδαμόθι τῆς γῆς. Lucian.

Πάντη *undequaque:* ut πάντῃ τοῦ σώματος. Galen. πάντοθι, πάντοσε παντοῦ, παντόσε, ἀπαντόσε, ἀπαντόθι, ὁθεν: ut πάντοθι πόντος. Arat. πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Lucian. παντοῦ τῆς οἰκουμένης. Chryso. ἑαυτὸν καθαίρει παντόσε τοῦ σώματος. Alex. Aphrod. ἀπαντόσε τοῦ πολέμου. Plutar. ἀπαντόθι, ὁθεν τῆς γῆς. Steph.

Πάρος *præ, ante:* ut στεῖχε δώματα πάρος. Sophocl. πάροιθε, προπάροιθε, προπάρ *idem:* ut θῆκε πάροιθε ποδῶν. Apollon. τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Hesiod. προπάρ Ἐπιτειδίων. Hesiod. Theog.

Πέλας *prope:* ut Τηλεμάχου πέλας ἵστο. Od. ο.

Πέραν *ultra:* ut πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Matth. 4. 15. item ἀντιπέραν *adverso:* ut ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας, Luc. 8. 26.

Πῇ *quo?* ut πῇ γῆς. Lucian.

Πόθεν *unde?* ut πόθεν εἰς ἀνδρῶν. Od. ο.

Πολλαχοῦ, πολλαχῇ *multis in locis:* ut πολλαχοῦ γῆς. Aristot. πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ. idem.

Πρόσθε, ἐν *coram:* ut προσθε φίλων ταχείων. Il. φ'. Item ἔμπροσθεν, ὀπίσθεν: ut ἔμπροσθεν τῆς ἀνθρώπων, Matth. 5. 16. ὀπίσθεν αὐτῆς. Plato.

Πόρρω *procul,* interdum *prope:* ut πόρρω τοῦ παρόντος. Demost. πόρρω σοφίας ἥκειν. Plato.

Πρόσω *longe:* ut Αἰγύπτου ἔ προσω. Herodot. προσω ἦν τῆς νυκτός. Xenoph.

Περυτέρω, ωσε *ultra, ulterius:* ut περυτέρω χωρεῖν. Steph. εἶναι περυτέρωσε καλοῦσθε. Apollon.

Σιγῇ

Σιγῇ *clam*: ut σιγῇ φίλων *inscio amicis*. Euripid.

Τῆλε *procul ab*: ut τῆλε φίλων. Homer. τηλοῦ, τηλόθι, ὄθεν, ἀποτῆλε, &c. τηλοῦ Ἀχαιΐδος. Od. ν'. τηλόθι πάτρης. Il. ά. τηλόθεν Αἰμονίης. Apollon. ἀποτῆλε θεοῦ. Epigram.

Ὕπερθε, εν *supra*, cum comp. ἐφύπερθε, καθύπερθεν: ut ὕπερθεν αὐτῆς. Aristot. κεφαλῆς ἐφύπερθε. Epigr. καθύπερθεν αὐτμῆς. Nicand.

Ὑπόθι vel ὑπόθεν *supra*: ut ὑπόθι θώκων. Nonn. ὑπόθεν ἀκτῆς. Apollon. Ὧδε *hic*: ut ὧδε τοῦ λόγου. Sym. Paraphr.

Temporis, Αὐτίκα *statim*: ut αὐτίκα νυκτός. Steph. παραυτὰ *idem*: ut παραυτὰ τῶν συμβαινόντων. Gregor.

Ἀωεὶ *intempestive*: ut ἀωεὶ τῶν νυκτῶν. Lucian.

Ἐξέπι *abusque*: ut ἐξέπι νηπυτίης. Apollon.

Εὐθὺς *statim*: ut εὐθὺς ἡμέρας *à prima luce*. Steph. vel δείπνου. Scot.

Ἕως *quamdiu*? ut ἕως τῆς ἡμέρας, Mat. 26. 29. τέως *tamdiu*: τέως τοῦ παρόντος. Phalar. Ἑωθεν *mane*: ut ἑωθεν ἅπαντες τοῦ ἔτους. Lucian.

Ὀψὲ *sero, post*: ut ὀψὲ τῶν σαββάτων, Matth. 28. 1. ὀψὲ τῆς τροιχῶν. Philostrat.

Πηνίκα *quando*: ut πηνίκα δεῖ τὰς ἡμέρας. Aristoph.

Πολλάκις *sæpe*: ut πολλάκις τοῦ μηνός. Xenoph.

Πότε, ὁπότε *quando*: ut πότε τοῦ χρόνου. Scot. vel ἔτους. Rhen. ὁπότε τοῦ ἔτους. Lucian. de merc. cond.

Πρωΐ *mane*: ut πρωΐ τῆς μιᾶς σαββάτων, Marc. 16. 2.

Τριακοστὰ *tunc*: ut τριακοστὰ τοῦ ἔτους. Lucian. in Ætione.

Numeri, Ἅπαξ *semel*: ut ἅπαξ ἐνιαυτῷ, Heb. 9. 7. Δὶς *bis*: ut δὶς τοῦ σαββάτου, Luc. 18. 12. Τρίχα *tripliciter*: ut τρίχα νυκτὸς ἦλω. Od. ξ'. Μυριαχῆ *millies*: ut μυριαχῆ τῆς ποιήσεως. Eustath. &c.

Separandi, Ἀμφὶς *seorsim ab*: ut ἀμφὶς ἔστεον φυλόπιδος. Od. π'. Ἄνδα seu ἄνις *sine, seorsim ab*: ut ἄνδα τοῦ παιδὸς, Matth. 10. 29. ἄνις μεγεθοῦ πιθωίης. Nicand. ἄνδαθεν, εν, ἀπάνδαθε, &c. ut οἷος ἄνδαθ' ἅλλων. Il. χ'. ἀπάνδαθε θεῶν. Il. ά.

Ἄτερ *idem*: ut μὴ δύειν ἄτερ ἀλφίτων. Proverb. item ἄτερθε, ἀπάτερθεν, &c. ut ἄτερθε τοῦδε. Sophocl. ἀπάτερθεν ὁμίλου. Il. έ.

Δίχα *idem*: ut δίχα κείνων. Sophocl. cum compos. ἄνδιχα *idem*: ut κώμων ἄνδιχα. Epigram.

Ἰδίᾳ *seorsim ab*: ut ἰδίᾳ τῶν ἄλλων. Rhen. & Constant.

Νόσφι, ιν *idem*: ut νόσφι δόμου. Nonn.

Πλὴν *præter*: ut πλὴν τοῦ γυναικός, Joan. 8. 10. & πλὴν οἱ: ut πλὴν οἱ φελλῆς. Theophrast.

Χωρὶς *sine, seorsim ab*: ut χωρὶς γυναικῶν, Matth. 14. 21.

Causæ, Ἕκπι, ἕκατι vel οἵκατι *gratia, causa*: ut λύκοιο ἵκπι. Lycophr.

cophr. γάμων ἕκατι. Euripid. εἵκατι Κεκροπίδης. Epigram. item ἄκητι *contra voluntatem*: ut ἀέκητι Θεῶν. Od. γ'.

Ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, εἵνεκεν, ἕνεκα *cauſa, gratia*: ut ἕνεκά σε θανατούμεθα, Rom. 8. 36. ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, Luc. 18. 29. εἵνεκα τιμῆς. Od. ξ'. εἵνεκεν τοῦ ἀδικήσαι Ⓖ, 2 Cor. 7. 12. γαμῆς ἕνεκα. Ariſtoph. His adde

Γνὺξ *in genua*: ut γνὺξ ἐειπῦσα καθίζανε. Il. ε.

Adverbia comparativi & ſuperlativi gradûs genitivum poſtulant, more adjectivorum (pag. 134.) ut μᾶλλον τοῦ λέοντος Ⓖ. Xenoph. πάντων ἐάλιςα. Plato.

Dativus ſequitur Adverbia

Congregandi, Ἅμα, συνάμα *ſimul, una cum*: ut ἅμα αὐτοῖς, Matth. 13. 29. συνάμα τῷ παιδί. Symeon. Paraph. ὁμῶ *idem*: ut θεοῖς ὁμῶ *diis juvantibus*. Soph. ὁμῶς, ὁμόσε, ὁμόθεν, &c. *idem*: ut ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι. Il. ί. ἄγε, ὁμόσε τῇ ἀκμῇ τοῦ κινδύνου χωρήσωμεν. Heliodor. l. 5. οἷς ὁμόθεν ἦ. Soph.

Item ſequentia, Ἐμπεδὸν *prope*, ἐσίῃ ἐμπεδόν. Heſiod. Εὖ *bene*: ut ἵνα εὖ σοι γένηται, Epheſ. 6. 3. Μίγα *inter*: ut μίγα δυατέρεσσιν. Orpheus.

Accuſativus ſequitur Adverbia

Jurandi, Μὰ *non per*: ut μὰ Δία. Lucian. Νὴ *per*; ut νὴ τὴν Πλάτωνα. idem. Ναὶ *idem*: ut ναὶ τὸν Δία. Xenoph. item ναὶ μὰ Δία. idem. Οὐ ſnterdum *non per* præcipuè apud Poetas: ut ἐ δᾶν, ἐ νύμφας. Theoc. Idyl. 5.

Ἀμφὶς *circum*: ut Κρήνην ἀμφὶς ἑόντες. Od. ὁ. v. 225.

Ὡς apud Atticos quando ſignificat *ad*: ut ὡς ἐμὲ κατέφυγον pro πρὸς ἐμέ. Heliodor. l. 5.

Nominativus ſequitur Adverbia

Demonſtrandi, Ἰδὲ vel Ἴδε *ecce*: ut ἰδὲ ὁ υἱός σου, Joan. 19. 26. ἴδε ὁ ἄνθρωπος Ⓖ, Joan. 19. 5.

Varii caſus poſt Adverbia

Genit. vel Dat.

Loci, Ἀμφίς, ἀμφίγυος *inter*: ut μεσσῶν ἄμφιδρυφὲς ἠδὲ χαείτων. Epig. ἄμφιδρυφὲς νεκρῶν κεῖται. ibidem. ὃν σύ ποτ' ἀμφίγυον. Nicand. ἔλαχεν καρδίῃ ἀμφίγυον. idem.

Ἐγγὺς *prope*: ut ἐγγὺς τῆς πόλεως, Joan. 19. 20. ἐγγὺς τῇ Ἰόππῃ, Act. 9. 38. ἐγγύθεν αὐτοῦ. Il. σ'. σοί σιν ἐγγύθεν. Od. ὁ. συνεγγὺς αὐτῆς & τοῖς ναύαρχοις. Ariſtot. παρεγγὺς τούτοις. ibidem.

Ἐξῆς

Ἐξῆς immediate post: ut ἐξῆς τῷ Πλάτωνι χρόνον λαμβάνειν. Aristoph. ὁ μὲν ἐξῆς τῆς Καικίας κελεύει Βορέας. Philo. sic compositum ἐφεξῆς idem: ut ἐφεξῆς αὐτῷ. Galen. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις. Aristot.

Σχεδὸν & σχεδόθεν prope: ut σχεδὸν ἦλθομεν αὐτῆς. Il. δ'. οἱ σχεδὸν ἦλυθε. Hesiod. ἧς δ' αὐτῆς σχεδόθεν. Od. τ'. σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἀήτης. Arat. sic αὐτοσχεδὸν idem; ἀλλήλων. Arat. Vrsei. Steph.

Genitivus, rariùs Dativus.

Ἄγχι prope; ut Ἐκτορος ἄγχι γένωμαι. Il. δ'. σφίσιν ἄγχι γένοιτο ψ'. ἀγχόθι idem; ut ἀγχόθι αὐτῆς. Il. ν'.

Ἐκποδὼν procul; ut τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Xenoph. ἐκποδὼν εἶναι νέοις semotum esse à juvenibus. Plutar.

Πλησίον prope; ut πλησίον σῆς χώρας, Joan. 4. 5. χαδεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον. Euripid.

Item ὀλίγον πρόσθεν prius; ut ἰδίων λυσιτελῶν τὸ τὴν παρεὶς ὀλίγον πρόσθεν ποιητέον. Heliodor. χρόνον ὀλίγον πρόσθεν ὄντα τῇ γνώσει. Plutar. in Pericle. legitur & ὀλίγῳ πρόσθεν οἱ δόρυ ἔχε. Il. ρ'. v. 7.

Dativus, rariùs Genitivus.

Ἀναπαλιν ex diverso; ut ἀναπαλίν σοι ἔχω. Hermog. ἔτρεψαν ἀναπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιῆσαι. Stephan.

Ἔμπαλιν idem; ut ἔμπαλιν τοῖς ἄλλοις. Herodot. ἔμπαλιν ἀυτῷ ῥέχειν retrorsum currere. Herodian.

Genitivus vel Accusativus.

Ἄναγε apagesis; ut ἄπαγε βεβήλων. Philo. ἄπαγε δέλεαρ ἀδόντων. Gregor.

Ἴσον intus; ut ἴσον τῆς χάρακος. Plutar. πόλιν ἴσον. Od. ὁ.

Μέσφα usque ad; ut μέσφ' ἧος νεηγενείας. Il. δ'. μέσφα τὰ τῆς πόλεως πραυτάτης. Callimach.

Παρὲξ vel παρέξ extra; ut παρὲξ ὁδοῦ. Il. κ'. παρὲξ ἄλλα φῦλα ἔχειν. Il. ε'.

Πέριξ circum; ut πέριξ αὐτῷ & πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot.

Dativus vel Accusativus.

Δεῦρο adesdum; ut δεῦρό μοι ἐς φιλότητα. Musæus. ἄλλῳ δεῦρο κέλευθον. idem.

Genitivus, Dat. vel Accusativus.

Ἄχει is,

Μέχει, ις usque ad; ut μέχεις αἵματος, Heb. 12. 4. ἄχει τῆς ἡμέρας ταύτης, Act. 26. 22. rariùs dat. vel accus. ut μέχει γήρᾳ ἔδω. Phocyl. μέχει πρὸ τὰ ἐνύπνια. Bud. μετάφρενον ἄχεις ἰθύναι. Quint. Smyrn. l. 1. β'. v. 527. sed μέχεις ἕ vel μέχεις ὅτευ gen. solùm; ut μέχεις ἕ ὀκτὼ πύργων. Herodot. μέχεις ὅτευ πλησθέσης ἀγορῆς. idem.

Pleraque

Pleraque *exclamandi* adverbia varios, præcipuè genitivum, non rarò & plures simul casus regunt.

Αἰ *heu*; omnes casus, ut αἰ Λίνου. Steph. αἰ πάλαι. Lucian. αἰ τῆς ἐλπίδων. idem. αἰ τῆς Ἀδωνιν. Bion. αἰ μοι τῶν ἀχέων. Favorinus.

Αἰβοῖ *heu*; Nom. ut αἰβοῖ πάλαι. Aristoph.

Βαβαὶ vel παπαὶ *heu*; Gen. ut βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Plato. παπαὶ τῶν ἐπαινῶν Ὁμήρε. Lucian.

Εὖγε *euge*; Nom. ut εὖγε ὁ καπήλου. Lucian. Gen. ut εὖγε τῆς αἱρέσεως. idem. Voc. ut εὖ δοῦλε, Mat. 25. 21.

Εὐοῖ *euæ*; Voc. ut εὐοῖ Βάκχε. Nonn. Dionys.

Ἰὴ *hei*; Gen. ἰὴ βλαβερῶν. Aristoph.

Ἰὼ *hei*; nominat. ut Ἰὼ πάλαι. Euripid. genit. ἰὼ δαιμόνων. Idem. vocat. ἰὼ παλαίφρον γοία. Sophocl. dat. & genit. ἰὼ μοι ἐμῶν γόων. idem. genit. & nominat. ἰὼ τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ. Euripid. in Supplicibus.

Οἴ *heu*; nominat. ut οἴ ἐγώ. Soph. dat. οἴμοι. Aristoph. accusat. οἴ ἐμὲ δειλόν. Epigram. dat. & nominat. οἴ μοι κακοδαίμων. Lucian. dat. & gen. οἴ μοι τῶν ἀχέων. idem. dat. & voc. οἴ μοι πάτερ. Lucian. Abdic. ὀτοτοῖ τῶν σαθρῶν ἐπινοημάτων. Lucian. Tyran. Οὐαὶ νε: ut ἰαὶ ὑμῖν, Matth. 23. 13, 14, &c.

Φεῦ *heu*; nominat. ut φεῦ πάλαι. Soph. genit. φεῦ τοῦ ἀνδρός. Xenoph. accusat. addit Stephanus ex Euripide.

Ὦ vel ὦ item ὠ pro οἴ, *exclamantis*, Voc. ut ὦ ἄνθρωπε, Rom. 8. 1. Nom. ut ὦ δειλαῖος ἐγώ. Lucian. Gen. ὦ τῆς συμφορᾶς. Lucian. Dat. ut ὦμοι τοῦ δειλοῦ. Favorinus. Accusat. ut ὦ ἐμὲ δειλόν. Callimach. Nom. & Gen. ut ὦ γῆ τοῦ φθέγματος. Aristoph. Nom. & Dat. ut ὦ μοι ἐγὼ Μήδεια. Apollon. Gen. & Accus. ut ὦ θαύματος τλῆ παρθένον τίκτειν τ' Διός. Nazianz. Dat. & Gen. ut ὠμοι μανίας τ' ὀπῆς. Lucian. Dat. & Voc. ut ὦμοι Πηλέος υἱέ. Il. σ'. vocantis Voc. ut ὦ Γανυμήδες φίλησόν με. Lucian. item ὦ ὄτος heus tu. Plato.

Ἀπολλον, Ἡράκλεις, Ζεῦ & hujusmodi nomina. Gen. ut Ἀπολλον δαιμονίας τ' ὑποκρίσεως. Plato. Ἡράκλεις τοῦ φόβου. Lucian. Tyran. ὦ Ζεῦ τ' θεαί, τοῦ κάλλους, &c. Lucian. Dearum judicium.

Adverbia derivativa regunt casus primitivorum suorum. Gen. ut ἀξίως τοῦ γένους. Lucian. λέγεις τοῦ σκωπτοῦ ἐσχασμένως. Heliodor. ὕστερον πάντων ἀπέθανε, Matth. 22. 27. ἦλθον πάρεργ' ὁδοῦ. i.e. παρέργως *præter institutum itineris*. Euripid. ὄπτιλος τοῦ δέρματος. Galen. ὄμβρε δίκλιο. Herodian. Genit. vel Dat. ἀντίον, ἰα, κατὰ

ναντιον, ία, ἐξεναντίας, &c. *contra, ex adverso*; ut ἀντίον ἧκεν Ὀδυσσῆϊ. Homer. ἀντία ἵζοντο τέκτοις. Herodot. Ἴεις ἐξεναντίας φαίνεϑ ἡλίῳ τε καὶ σελήνης. Aristot. ἐξεναντίας τέκτοις. idem. Legitur ἐναντίον cum Accus. ut πίπτε με εἰλήλυϑας ἐναντίον. Quint. Smyrn. l. ί. v. 304. κυκλόϑεν τῦ δρόμυ, Apoc. 4. 3. ἀκρόϑι κυκλόϑ. Arat.

Ex Adverbiis itidem derivata eosdem ferè cum illis casus adsciscunt: ut ἄσχεδον ἔδρης. Nonn. πελάζω νεῶν, vide pag. 163. l. 29. μανίᾳ ὁμοῦ καὶ ἡ ὀργή. Plutar. vide etiam p. 145. l. 33.

Adverbia pro diversitate significationis diversos regunt casus; ut Ἅμα *simul*; dat. (uti prius) *præ*, genit. ut ἅμα πάντων Πίσον. Hom. hymn. in Mercur. v. 524. Ἀμφὶς δε, Accusat. ut εἰρύσατ ἀμφὶς ἑκάστα. Od. τ'. v. 46. *circa*; Dat. ut πολλοὶ ἀμφὶς ἄναχτι. Quint. Smyrn. l. ϛ'. v. 641.

Nonnunquam adverbiis adduntur præpositiones ante casus; ut ἄχει πρὸς τ σκοπόν. Lucian. ἄχεις ἐπὶ τ πηλύ. Isocrat. ἄχει παρ' αὐτὸν Κρητῆα. Arat. ἄχεις ἐπ' ἀκτῆσιν. Apollon. Argon. l. 4. v. 1403. ἄχεις ἐπ' ὤμοις. Quint. Smyrn. l. ά. v. 259. ἄχεις εἰς ἠῶ. idem. l. ξ'. v. 177. [sic μέχεις] μέσον εἰς Σύριον ἄκρον. Callimach. hymn. in Delum. v. 17. μέσφα παρ' ὑρὴν. Arat. ἕως εἰς Βηδανίαν, Luc. 24. 50. ἄχρι παρ' ὄρος δυόλω. Od. χ'. v. 323. ἀπόϑεν ἐκ τ ὕλης. Xenoph. ἐκπὸς ἀπὸ κλισίης. Il. κ'. v. 151. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβυ. Il. ά. v. 322. ἔχεις ἀπὸ τείχεος ἑκάς. Il. σ'. v. 156. ἔνερϑ' ὑπὸ γῆς. Hesiod. μάλιστα ἐκ πάντων. Thucyd. ἐκ πάντων. Lucian. Adduntur etiam adverbia; ut νόσφιν ἄτερϑε πόνων. Hesiod. & plura ejusmodi.

Adverbia ponuntur interdum pro adjectivis: ut τὰ πρόσω τ Δρέπων. Heliodor. ἴσα ϑεῷ, Philip. 2. 6. (i.e.) πρόσω τος, ἴσος.

Postponuntur interdum adverbia quædam suis casibus; ut ἄχρι μὲ κινδυνίων πόρρω, ἄχρι ῥ' ὠφελειῶν ἐγγύς. Isocrat.

Duæ negativæ vehementius negant; ut ὃ μὴ πίω, Luc. 22. 18. ὃ δυνάσϑε ποιεῖν ὐδὲν, Joan. 15. 5. quandoque plures; ut ἔχειν ὃ μὴ φάγω, Luc. 22. 16. ὃ δυνατον ὐδὲ πώποτε ὐδὲν τέκτων πρᾶξειν. Plato. ὐδὲ πόλις ὐδὲν ὃ μὴ χρὴ ἄν ἐρόντων. Demosth. Hæ tamen, interventu verbi separatæ, plerumque affirmant; ut ὃ δυνάμαι μὴ μεμνῆϑαι ἀυτῦ. Xenoph. & Ὀδυσσεὺς μὴ ὃ μισεῖν ὅκ ἂν δυναίμην. Lucian. Negativa particula interrogative posita crebrius affirmat.

Regimen Adverbiorum cum modis.

Adverbia *similitudinis*, *interrogationis*, item significantia *quomodo*, ferè Indicativo junguntur; ut ὅτε λέων ἐν βυσὶ θύρῃσι, &c. ὡς Τρῳὲσσι μίγῃ, &c. Il. ε. ἵνα τί ἐφύλαξαν ἔθνη, Psalm 2. 1. ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτὸν, Joan. 11. 36. Interdum autem aliis modis, ratione sensus; ut ὡς ὁ λόγος ἐν τοῖς ἑξῆς δηλώσει. Symeon. Paraphr. πῶς τίς τι παθοῦσα ἔπεσιν πείθῃ. Il. α.

Adverbia *dubitativa* vel *dubitative* sumpta adsciscunt Optativum; ut πάχα τινὲς θαύσαιντο. Lucian. Encom. Demosth. πυθόμην εἰ χαλάζοι. Plutar. ἀγνοῶν ὅπως φεύγοιτο. Heliodor. l. 6. non raro etiam Indicativum; ut πάχα εἰσόμεθα. Plato. ἆρ', εἰ μᾶλλόν τι λήψεσθαι, ἴσασι. Isocrat.

Adverbia *hortandi* junguntur Imperativis, rariùs Subjunctivo, vel Indicativo; ut ἄγε φίλησόν με. Lucian. Ganym. & Jovis. ἀλλὰ φίλει ἴδω. idem. ἴθι δὴ σκοπῶμεν. idem. τοῦ ἄγ' ἐρώτησόν με. Il. α.

Quædam Adverbia *temporis*, *loci*, *optandi*, *prohibendi*, paucula etiam aliarum classium variis modis inserviunt: quæ alphabeticè subjiciuntur.

Ἅμα *simulatque*, Indicat. Infinit. ut ἅμα ἀκηκοέμεν π. Demost. ἅμα τῇ λόγον ἀκοῦσαι. Chrysostom.

Αὐτίκα idem, Ind. ut αὐτίκα τελεῖται, &c. Herodot.

Ἄχρι, ις, *donec*, Ind. Sub. Inf. ut ἐφύλαττεν αὐτὸν ἄχρι δὴ σφίσιν προσβείη. Lucian. ver. hist. l. 2. ἄχρι τελεσθῇ τὰ ῥήματα, Apoc. 17. 17. ἄχρι τοῦ τελεῖν. Sophocl.

Εἴθε *utinam*, Inf. ut εἴθε τοιοῦτον φανεῖεν ἡ λόγον. Lucian. in lapsu. Huc referri possunt aliæ Optandi formulæ cum infinitivo; ut ὦ Ζεῦ πατέρα ἀποθανεῖν. Lucian. Icarom. Ζεῦ πάτερ ἦ Αἴανθ' ἁλέσθαι ἦ Τυδέος υἱόν. Il. η. v. 79.

Εἴθε vel αἴθε *utinam*, & pro illis εἰ vel αἰ, ferè cum particula κέ, Opt. interdum Ind. rariùs Inf. ut εἴθε γαμήσειας αὐτόν. Lucian. Junon. & Jov. εἴθέ σοι θεόπτας ἐνέτυχον. idem. in Tyrannicid. εἴθε σε μὰ δυηπτῖσι χθονὸς πῆμα. Phocylid. εἰ κέ χθόνιοι τάδε τοῦτα. Lucian. Promet. εἰ κέ Περσίδος ἔσβεσο θράσος. Pisides.

Εἰσόκε vel εἰσότε *donec*, Sub. rariùs Ind. ut εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίῳ εὕρομεν. Il. ι. εἰσόκε τις θεὸς ἔμβαλῃ θάρσος. Apollon.

Ἐπεὶ *postquam*, cum Ind. Opt. rariùs Inf. ut ἐπεὶ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα, Luc. 7. 1. ἐπεὶ ἀναζεύξαιτε ὁρμησόμενοι. Xenoph. ἐπεὶ σφίσι παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. Herodot. *quamprimum*, Ind. ut ἐπεὶ ἀπικνέομαι αὐτός. Lucian. ver. hist. l. 2.

Ἐπειδὴ

Ἐπειδὴν *postquam*, Sub. Opt. rariùs Ind. ut ἐπειδὴν ξυμφονδῶσι, Luc. ver. hist. l. 2. ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δόκοι. idem. ἐπειδήν τις εἰς δίκην καλῇ με. Lucian. Timon.

Ἐπειδὴ *idem*, Ind. Opt. Inf. ut ἐπειδὴ φεύγοιεν οἱ νικῶντες κινδυνεύειν. Dinarch. ἐπειδὴ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις. Thucyd. ἐπειδὴ ἐκκλῶσαι τὴν ψυχήν. Plato. *quamprimum*, Ind. ut ἐπειδὴ ἤδοντο αὐτοῦ τοὺς ὀπτῶντας. Lucian. ver. hist. l. 2.

Ἐπίκε *postquam*, Sub. ut ἐπίκε λίπῃ λευκὴ ὀδόντα δυμός. Od. λ'. ver. 224.

Ἐπίσσο *idem*, Ind. ut ἐπίσσο παρεσκευάσμεθα. Xenoph.

Ἐπὰν, ἐπὰν *idem*, Sub. interdum Optat. ut ἐπὰν δ' εὕρητε, Matth. 2. 8. ἐπὰν ἐνείκῃ. Herodot. ἐπὰν ἀπολείποι. Lucian. Meretr. Dial. 3.

Ἕως *donec*, Ind. rariùs Sub. rarissimè infin. ut ἕως' ἀπέψυξεν βίον. Soph. ἀρήγετ' ἕως ἐγὼ μόλω. idem. ἕως ἂν ἰκάνῃς. Εἰς δόμον. Orph. Achat. v. 101. *quamdiu*, Ind. ἐδίωξεν ἕως φάος λῷον. Arian.

Εὖτε *dum, quando*, Ind. Sub. Opt. ut εὖτ' ἔπλεον. Herodot. εὖτ' ἔρδωμεν. Od. ή. v. 202. εὖτε θέλοι. Hom. hymn. in Venerem, v. 37.

Ἕως *quamdiu*, Ind. rariùs Sub. ut ἕως ὀξὺ καιρός. Demosth. Olynth. 1. καταγελῶν· οἱ εὐσεβεῖς ἕως ἡ χρηστὸς τοῦ θεοῦ κρύπτῃ. Nazianz. *donec*, Ind. interdum Sub. Opt. rariùs Infin. ut ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, Matth. 24. 39. ἕως προσδόξωμαι, Marc. 14. 32. ἕως ἀφίκοιτο. Demosth. ἐκ ἀνῆκαν ἕως ἡ ἀποπνῖξαι. Joseph.

Ἧμος *quando*, Ind. rariùs Sub. ut ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ. Od. ί. ἦμος ἄπασι νέμῃ. Arat.

Ἡνίκα, πηνίκα, ὁπηνίκα *idem*, Ind. rariùs Sub. Opt. ut ἡνίκα ἀναγινώσκῃ Μωσῆς, 2 Cor. 3. 15. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο. Aristoph. ὁ πηνίκα δαῦμα καταίδομαι. Epigram. ἡνίκα δ' ἐξέλθωσι. Homer. Batrachom. &c. πηνίκα λελὰς λίοι. Lucian. Gallus.

Μίσφα *donec*, Ind. ut μίσφ' εἰσενόης. Apollon.

Μέχρι, ις *donec*, Sub. Inf. ut μέχρι καταπαύσωμεν, Ephes. 4. 13. μέχρις οὗ δίαν ἰκάνῃ. Quint. Smyrn. l. ά. v. 827. *quamdiu* Ind. ut μέχρις ὀλίγα ἠδικήμεθα. Lucian. Jud. vocal.

Μὴ cum compositis *ne, prohibentis*, Imp. Sub. interdum Opt. rariùs Inf. ut μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, Ephes. 5. 18. μὴ δειλαίνετε, Act. 23. 9. μὴ λυσιτελήσῃ. Phocylid. φιλεῖν μὴ βάζειν. idem. & μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Luc. 9. 3. *ne forte*, Sub. Optat. interdum Ind. rariùs Imperat. ut σιώπα μὴ κακὸν ἀπολαύσῃς. Lucian. φοβηθεὶς μὴ ξωτειχείλῃ. idem. φοβέμεθα μὴ ἡμῖν τήκηται. Thucyd. (sic σκόπει ἐν μὴ τὸ φῶς σκότος ὄῃ, Luc. 11. 35.) ἴδε μή σε ἀνιάτῳ. Lucian. Meretr. Dial. Similiter μήποτε, μήπως, μήπε *idem* ; ut μήποτ' ὀπτήσῃσι, Marc. 4. 12. δείσας μήπως οἱ ἐρυσσάατο νεκὸν,

κρὸν Ἀχαιοί. Il. ε. μήποτε δύρυς & ἔσῃ, Marc. 14.2. *Ne, deprecantis.* Opt. interdum Sub. rariſſimè Inf. ut μὴ γένοιτο, Rom. 6. 15. κὴ μή μοι ὀργισθῇτε. Dinarch. μὴ γὰρ ἂν ὅπω τοὺς ἀνθρώπους ἀποδυσῇν. Plutarch.

Οἵ *quo*, Opt. Ind. ut ἔφερεν ἄνεμος οἵ ἐθέλοι κυβερνήτης. Lucian. ver. hiſt. l. 2. οἵ καταλήξοιεν. Thucyd.

Ὅπη *prout*, Ind. Sub. ut ὅπη νόος ὀτὶν ἐχέτω. Il. υ. ὅπη τύχῃ. Plato. *ubi* vel *cum* Ind. Opt. ut ὅπη σφᾶς ἀποδέδεγκε. Plutar. ὅπη παρείκοι, Bud. *quo* Opt. interdum Sub. ut πάππηνεν ὅπη φύγοι. Il. ξ'. ὅπη φεύγωσι θεοὶ λέπτοσι. Lucian. de domo.

Ὅποι *quo, ubi*, Ind. Opt. Sub. ut βαδίζειν ὅποι βέλοιμι. Demoſt. ὅποι πεμφθείλω. idem. ὅποι τύχοι. Steph.

Ὅπου *ubi* Ind. ut ὅπου ὁ σκώληξ οὐ τελευτᾷ, Marc. 9.44. ὅπου ἂν, ὅπου ἐὰν, ὅπου ποτὲ *ubicunque* Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, Marc. 9.18. ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, Marc. 14.14. ὅπου ποτὲ γῆς εἴης. Syneſ. ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο, Marc. 6. 56.

Ὁπόταν *quando* Sub. ut ὁπόταν φορέωσιν ἐκάστῳ. Arat.

Ὅπως *quomodo* Ind. Opt. rariùs Sub. ut ἐώρων ὅπως ἐμὲ χήνεις. Lucian. merc. cond. ἀπεσκόπουν τὰ ἀπόκεινα ὅπως ἔχοι. idem ver. hiſt. l. 2. λέξον ὅπως διανοῇ. Xen. *poſtquam* Ind. Opt. ut ὅπως ἐγένετο. Lucian. ὅπως γένοιτο νύξ. Herodot.

Ὅσον, ὅσα vel ὅσῳ *quantum, in quantum* Ind. Inf. rariùs Opt. ut ὅσον διαφέρουσι. Iſocrat. ὅσον τελευταίους. Lucian. in lapſ. θαυμαστὸν ὅσον ὀλιγδωκὼς εἶη πρὸς φιλοσοφίαν. Plato. ſimiliter ὅσον, ἐς ὅσον ἐφ' ὅσον, &c. *quatenus*; ut ὅσον ἐμεθεμαύσαμεν τὸ νίκημα. Plutar. ἐς ὅσον βέλομαι. Thucyd. ἐς ὅσον ἡ ὀπτασία αὐτέχει. idem. Ἐφ' ὅσον *quamdiu* Indic. ut ἐφ' ὅσον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος, Matth. 9. 1. Sic ἐν ὅσῳ *dum, donec*; ut ἐν ὅσῳ ἢ ταῦτα λογίζομεθα. Lucian. ver. hiſt. l. 2.

Ὅταν, ὁπόταν *quando* Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut ὅταν ὀνειδίσωσι, Matth. 5. 11. ὅταν ἢ βέλοιτο. Xen. ὅταν δώσουσι, Apoc. 4. 9. ὁπόταν οἰκεῖον τὸ φαίνῃ. Lucian. in Saltat. ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο. idem. ὁπόταν δὴ φθέγξομαι. Il. φ'.

Ὅτε *quando* Ind. rariùs Sub. Opt. ut ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι, Luc. 2. 22. ὅτε εἵπησε, Luc. 13. 35. ὅτε ὑπνοῦσιν ἰκάνοι. Il. α. ὁπότε idem. Opt. Ind. rariùs Sub. ut ὁπότε σωφρονέοιεν. Lucian. in lapſ. ὁπότε ἐπίνασιν αὐτὸς, Luc. 6. 3. ὁπηπότε νεκροὶ Αὖθις ἀναζήσωσι. Nonn. in Joan. cap. 5.

Οὐ μὴ & οὐδ' ὃ μὴ (pro οὐκ ἂν) *nullo modo* Sub. rariſſimè Ind. vel Opt. ut οἱ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι, Luc. 21. 33. οὐδ' ὃ μὴ γένηται, Matth. 24. 21. οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι, Marc. 14. 31. οὐδ' ὃ μὴ σβέσειε σπινθὴρ τῆς θείας φωτός. Syneſ.

Ὅτι-

Ὄφελον vel ὄφελον *utinam* Inf. Opt. rariùs Ind. ut ὄφελόν με ὀλέσαι. Apollon. ὄφελον ψυχὴς εἶπης, Apoc. 3. 15. ὄφελον ἠνείχεσθέ μου, 2 Cor. 11. 1.

Ὄφρα *donec* Ind. Opt. Sub. ut ὄφρα βάλον. Il. ε. ver. 588. ὃ πυθόμην, ὄφρ' αὐτὸν ἴδωμι. Od. ι. ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Il. α. *quamdiu* Ind. Sub. ut ὄφρα μὴ ἠὼς ἦν. Il. θ'. πυκάσσαι ὄφρ' ἐθέλητον. Il. δ'.

Πρίν ἢ *priusquam* Inf. rariùs Ind. ut πρίν λιὼ γαῖαν ἱκέσθαι. Apollon. ἤτοι χωρήσαι, πρίν τινα γαῖα καθέξῃ. Il. π'.

Πότε *quando* Ind. ἔμπειροι πότε δεῖ ποιεῖν. Liban.

Πρὶν *priusquam* Inf. interdùm Sub. Opt. rariùs Ind. ut πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, Marc. 14. 72. πρὶν ἅπαντα εἰπεῖν. Demoſt. Philip. 4. πρὶν ἑαυτῷ ὅτι μελήσειν. Plato. πρὶν τιμῶ Βοιωτίαν ἀπέδωκε. Demoſt. de Cherſon. πρινὴ Infin. ut πρινὴ γνῶναι σ' θεὸν, 1 Reg. 3.

Πρότερον ἢ *priusquam* Ind. Sub. Inf. ut πρότερον ἢ σωτερόξῃ. Ariſtot. πρότερον ἢ καθαίρῃ. Plato. πρότερον ἢ τοὺς πολίτας ὑπνῶσαι τὸν νόμον. Plutar. πρότερον *idem* Inf. ut πρότερον ἀπεσῆναι. Thucyd.

Ὡς vel ὥστε *utinam* Opt. rariùs Ind. ut ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Od. ά. ὥς' ὄφελες. Il. γ'. *quamprimum* Ind. rariùs Inf. ut ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. Theocrit. ὡς ἀκοῦσαι τοὺ παρόντας. Demoſt. ὥσανεὶ, ὡσπερανεὶ, ὡς ἄρα *ac ſi* Opt. interdùm Ind. ut ὡσανεὶ λέγοιμι. Ariſtot. ὡσανεὶ ἔλεγε. Chryſoſtom. ἐμιμήσεν ἡ δεξιὰ ὡς ἄρα τι ὄπτασοι. Liban. ὥσπερ ἂν *idem* Sub. ut ὥσπερ ἂν ἔχῃς. Demoſt. ὡς ὅτε *donec* Ind. ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἄειδε. Od. ρ'. Ὡς *quomodo*, Ind. rariùs Opt. ut σωσεπὼν ὡς δεῖ λαμβάνειν. Demoſt. de republ. δεξιῆς ὡς ἀναπαδείῃ, Luc. v. hiſt. l. 1.

Regimen Conjunctionum.

COnjunctiones *copulativæ*, *connexivæ*, *disjunctivæ*, ſimiles caſus, modos, & (niſi ſenſus aliud poſtulat) tempora ante & poſt ſe habent; ut τίμα τὸν πατέρα σε καὶ τὴν μητέρα, Marc. 10. 19. μαίζονα πῆρεν ἔλαβον, ἔτι ὃ δεσμῶν, Heb. 11. 36. ὃ κοπᾷ ὃδὲ νήθει, Matth. 6. 28. nonnunquam itidem *diſcretivæ*; ut οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ θεὸς, Marc. 10. 18. Interdum diverſos caſus; ut μὴ ἐξέσω τῆς ἐκῆ ἡλικίαν ἦσιν εἰσιέναι, ἐὰν μὴ ὑός. Æſchin. in Timarch. Ζεὺ πάτερ ἠέλιος. θ'. Il. γ'. 277. Similes quandoq; modos ſed diverſa tempora (ſenſu non exigente) ut ἔρχε καὶ ἰδὲ, Joan. 11. 34. præſertim Indefinita; ut πώλησον καὶ δὸς, Marc. 10. 21. Item ſimilia tempora & diverſos modos: ut ὅτι ἢ λοιδορεῖ, ἢ ὑποκρύῃ, ἢ παρακελεύῃ, ἢ ἔλκῃ. Æſchin. in Timarch. ὡς μηδ' ἂν εἰπεῖτε καὶ σωπήτε. Dem. Phil. 3. Nec ſimi-

lia tempora nec ſimiles modos; ut πάσας ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἀλλ' ὀνομήνω. Od. λ'. περίτλη κ' μὴ παύσαιο. Lucian. Pſeudolog.

Conjunctiones *conditionales, cauſales, diſcretivæ, adverſativæ, potentiales* varios poſt ſe modos trahunt: quos ſequens exhibet tabella.

Αν *ſi* gaudet ſubjunctivo, interdum optativo & indicativo; ut ἂν θεὸς θέλῃ. Dem. Phil. 4. ἂν εἰποιμι. idem. Phil. 3. ἂν ἐθέλωμεν. Idem de Cherſon.

Αν ἐὰν *ſi, ἄντε ſive* Sub. rariùs Ind. ut ἄν ἐξετάζητε. Idem. Phil. 3. ἄντε μεῖζον ἄντ' ἔλαττον ᾖ. idem ibidem. ἄντε τοῖς ἀνηκόοις ἄντε ἀγαθοῖς γένηται. Lucian. Demonax.

Αν *Potentiale* (utì & κεν) addit verbo ſignificationem τοῦ θέλειν.

Αν *Indefinitum* dictionis, cui adhæret, ſignificationem vagam & indeterminatam relinquit: Utrumque ferè omnibus modis inſervit.

Potentiale Opt. Ind. interdum Sub. & Inf. ut ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Plato. πάλαι μετανόησ' ἄν, Matth. 11. 11. οὐκ ἂν οἶός τ' ἦ τοῖς θάνατον ὁμολογεῖν. Alcidam. jungitur & Infinitivo; ἀπὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω. Demoſth. Olynth. 1. Item participio; ut ἅπερ ὄντα ἔστ' ἂν γιγνόμενα λογοποιοῦσι. Thucyd. *Indefinitum* Sub. Ind. interdum Opt. ut ὃς ἂν ἀπολύσῃ. Matth. 19. 9. τοῦτ' ἂν ἐγὼ ὀμόσαιμι. Il. ί. 167. ἐπιμωρῶντο ὅς ἂν αἴθοιντο διαφθοκῶντες. Demoſt. Reperitur cum Imperativo; ut οἴμωζε μόνος ἂν. Ariſtoph.

Ατε *quippe, eo quod* Ind. Sub. ἅτ' ὄλωλε κράτος. Laſcar. ἅτε δὴ τὸ φαυλότερον. Plutar.

Διὸ, διότι, ἐφ' ᾧ, ἀνθ' ὅτου, ἐν ᾧ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧγε, ἐφ' ᾧτι, ἐφ' ὅτῳ, ἀνθ' ὧν, διὰ ὧν, ἐξ ὧν, ὑφ' ὧν, οἷς, ἐφ' οἷς, item τὸ pro διὰ *eo quod* Ind. & Inf. poſtulant; ut διὰ μήτηρ ἀνδρὸς ἐκήκλητο. Liban. διὰ τὸ καταγελᾶν τ' Ἀλέξανδρον. Dem. de fœdere Alex. ἐφ' ᾧ τοὺ ἄνδρας κομίσονται. Thucyd. κατατίθησιν εἴκοσι μνᾶς ἐφ' ᾧ μὴ ἐργάζεσθαι. Idem. Ex his quædam leguntur cum ſubjunctivo; ut διότι με πείθοι διαιτᾶν. Lucian. in dialog. deorum. ἐποιήσατο ἐφ' ᾧτε ἐπαγάγῃ φρενῖτιν. Pauſan. Τῷ *idem*, ſolum infinit. ut τῇ ὀργῇ τῷ πείθομαι, τῷ ἐμοὶ τοὺς οἰκέτας. Dem. Epiſt. 2. Ὅ idem. Ind. ut χωσαμένη, ὅ οἱ ὕπ. θαλύσια γένηαι ἀχαιῆς. Οἰνεὺς ῥέξε. Il. κ'. v. 530.

Εἰ vel αἰ *ſi* Ind. interdum Opt. rariùs Sub. ut εἰ υἱὸς εἶ τοῦ θεοῦ, Matth. 4. 3. αἰ Λακεδαιμόνιοι ἔχοντο. Thucyd. εἰ δύναιντο, Act. 27. 39. αἴ τοι πεδύσαιμι, &c. Theocrit. Idyll. 5. v. 20. εἰ καταλάβω, Philip. 3. 12. αἰ ἁλῶς. Plutar. Similiter compoſita ἐάν, ἤν ſi, εἴπως ſi quo modo, εἴποτε ſiquando, εἰ μὴ, εἰ μή γε, εἰ μὴ ἐάν γε, εἰγε μὴ, εἰ μὴ ὅπου, ἐκτὸς εἰ μὴ niſi, εἴπου, εἴπου, εἰδήπου ſicubi; ut

ut εἴ πῃ συμπέσωμεν, Rom. 8. 17. εἴ πῃ ἐκδημοῦ τυγχάνοι. Heliod. εἴ πῃ σε καταλάβῃ. Il. χ'. v. 86. Poetica εἶκε, εἰ νίκε, αἶκε. Sub. interdum Opt. Ind. ut εἴκεν νῆας ἕλῃ. Il. λ'. v. 115. εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο. Od. θ'. v. 353. εἴκεν πάντων ἀνήσομαι. Od. π'. v. 254.

Εἰ μή (interdum μὴ εἰ) *quamvis*, Ind. quandoque Sub. rariùs Opt. ut εἰ μὴ μετεμελόμην, 2 Cor. 7. 8. εἰ μὴ μηδὲν ἄλλο εἰρηκώς εἴη. Dem. Exord. conc. εἰ μὴ τυγχάνετε ἀγνοοῦντες διδάξω. Idem ibidem.

Εἴπερ *quamvis* Sub. rariùs Ind. ut εἴπερ γὰρ τε χόλον κατατεθνᾶ. Il. ά. εἴπερ βλάπτει μόνον. Aristot.

Εἴτε *sive* Ind. Opt. interdum Sub. ut εἴτε ἓν ἐσθίετε εἴτε πίνετε, 1 Cor. 10. 31. εἴτε χαίρω εἴτε καθεύδω, 1 Thes. 5. 10. εἴτε γράφειν εἴτε σκέψασθαι τὴν γλῶτταν. Lucian. de lapsu.

Ἕνεκα *eo quod* Ind. ut μ' αἰνὸν Ἔχθος ἄχος ἕνεκα βοτῆς ἀνέρος ἔμπεσον ἰωῇ. Hom. hymn. in Vener. v. 199.

Ἐὰν *si* Sub. interdum Opt. rariùs Indicat. ut ἐὰν εἴπῃ ὁ ἄλλος, Luc. 2. 45. ἐὰν ὁ κομψὸς ἔλθοι. Demost. de classibus, ἐὰν πέρονος ἄξιός ὅστις τῆς ζημίας. Æschin. in Timar. sic ἐὰν οἶδα μόνον, 1 Joan. 5. 5. Ἐὰν μὴ *quin*, ἐάντε *sive* Sub. ut ἐὰν μὴ λάβῃ, Marc. 10. 30. ἐάντε ἓν γίγνηται, ἐάντε πολλά. Aristoph.

Ἐὰν interdum ponitur *indefinite* pro ἄν cum Sub. rariùs Opt. ut ὅσα ἐὰν δίψητε, Matth. 18. 18. εἰ ἐπῆκε τὸ πρᾶγμα, τοῦτο ἐὰν πρὸς ὑμᾶς γίγνοιτο. Dem. Exord. concion.

Ἐπεὶ *quoniam, quandoquidem*, Ind. interdum Inf. Opt. ut &c. ut ἐπεὶ ἄνδρα ἐ γυνάικα, Luc. 1. 34. ἐθαύμαζεν ἐπὶ τοῦ μέγιστα φρονοῦντας ἐ πᾶν τἀναντία ἀλλήλοις. Xenoph. ἐπὶ σφας ἰδοίην προσορμήσαντας. Xenoph.

Ἐπειδὰν *idem*, Ind. Sub. ἐπειδὰν ταῦτα ἐξήμβρυον. Liban. ἐπειδὰν δεδογμένον ᾖ. Demost. de falsâ legat.

Ἐπειδή, εἰδὴ *idem*, Ind. ut ἐπειδὴ φίλος μοι παρεγένετο, Luc. 11. 6. εἰδὴ ὁμῶς πόλεμός τε δαμᾷ. Il. ά.

Ἐπειὴ *idem*, Ind. ut ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι. Il. ά.

Ἐπίπερ, ἐπειδήπερ *idem*, Ind. rariùs Optat. ut ἐπίπερ ὅπως κελεύεις. Lucian. Mercur. & Char. ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπιχειροῦσι, Luc. 1. 1. ἐπίπερ ἡγήσαντο μηδὲν δεῖν διαλαθεῖν. Xenoph.

Ἤν *si*, Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut ἤν ἐμὲ ἀποκλείνητε. Lucian. in Reviviſc. ἤν γοῦν idem de astrolog. ἐκ ἀπόχρη τὸ κάλλος ἤν μὴ κεκόσμηται. Idem pro Imag. ἤνπερ, ἤν περ, ἤνπως *ſiquidem*, ἤπου *ſicubi* Sub. ut ἤνπερ γὰρ πολέμου γε φύγῃ. Il. χ'. &c.

Ἵνα *ut* Sub. interdum Opt. rariùs Ind. rariſſimè Infinit. ut ἵνα πίσωσι, Rom. 11. 11. ἵνα μοι δοθείη, Eph. 6. 19. ἵνα χαιρόμενος ἐραινόμην. Dem. Exord. Concion. 29. ἵνα μὴ φυσιῶσθε, 1 Cor. 4. 6. ἔστι μὴ

μὴ ἓν ἵν' ἤδη μὴ λίαν φρονῶν. Constant. ex can. 24. concil. Antioch.

Καίτοι *quamvis*, Ind. Opt. ut καίτοι ἐπλανήθην. Lucian. Reviviſc. καίτοι περὶ πολλῶν ποιησάμην. Iſocrat.

Καίπερ *idem*, Ind. καίπερ μέλαιναν ἔχεις τὴν πεῖρα. Theophraſt.

Κἂν *idem*, Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut κἂν ὑμῖν μὴ πειθῆται. Demoſth. Exord. Concion. 24. κἂν μηδὲν ἄλλο ἀπ' αὐτῶν ἀγαθὸν πεπόνθοι. Plato. κἂν ἐν τῇ γῇ μόνοι. Lucian. Dial. Jovis & Junon.

Κἂν εἰ *idem*, Opt. Ind. ut κἂν εἰ δι' ὅλου τύχοι. Lucian. in Dial. Merett. κἂν εἰ πάντα ἀπῆρχε. Demoſt.

Κἂν εἰ κἂν *ſive*, Sub. ut οἱ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνωνται. Ariſtot.

Κἂν ὅτι *quamvis*, Sub. ut κἂν ὅτι ἀκεφαλὴ ἑαυτὸν ἐπιχείρῃ. Lucian. Imag.

Κε *potentiale*, Opt. Sub. rariùs Ind. ut καί κε τὸ βιαιότερον, Il. β'. ὅς κε θεοῖς ὀπιθεύεσκε. Il. ϛ'. ἢ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην. Od. ι'.

Μόνον, μόνον εἰ *ſi modo*, μόνον μὴ, μόνον εἰ μὴ *modo non*, Opt. rariùs Ind. vel Sub. ut μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομίζ. Syneſ. μόνον εἰ σῴζηται. Greg. μόνον εἰ μὴ ἔφθεξαν. Iſocrat. μόνον μὴ καταγνωσθῶσι. Gregor. &c.

Ὅπου ὅπουγε *quandoquidem*, Ind. ut ὅπου ἄγγελοι ὑ φύρουσι, 2 Pet. 2. 11. ὅπουγε ἐλεῶντο αὐτῇ οἱ ἰατροί. Lucian. in lapſ.

Ὅπως *ut*, Sub. interdum Ind. Opt. rariùs Inf. ut ὅπως πληρωθῇ, Mat. 2. 23. φρόντιζεν ὅπως παύσεται ἡ ὕβρεως. Demoſth. Philip. 3. ἓν καλὸν μὰ Δία ὅπως μὴ δῆλοι μέλλοιεν χαυνώσεσθαι. Xenoph. ὃ γὰρ οἴει ἂν παῦσ' ὅπως ἔχ ὧδ' ἔχειν. Soph. *quod*, Ind. ut ἐγὼ δ', ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε ὃ λέγω. idem.

Ὅσον *adeo ut*, Inf. Sub. ut ὅσον αὐτοῖς ἀπαυτῆσαι Κλεόμβροτον. Plutar. ὅσον μὴ τὸμὸν ἐνδιέσιεσθαι φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Lucian. in Aetione. ὅσα μὴ *niſi quod*, Inf. ut ὅσα μὴ μισοπόνηρός ἐστι. Plutar. παρ' ὅσην ἐρ *quod*, Ind. ut ἀργὴν παρ' ὅσην δέδιασι δίκιλοι δῆναι. Phalar.

Ὅτι *quod*, *quoniam*, Ind. ſæpè etiam Opt. rariùs Sub. rariſſimè Infin. ut ὅτι ὑδέποτε ἔγνων, Matth. 7. 23. ὑδεὶς χαυνώσαιτο ὅτι ἔχοι. Æſchin. Epiſt. 4. λόγιον ἦν ὅτι τὴν Νῖνον ὑδεὶς ἕλοι, &c. Diodor. l. 2. διαφεύγειν ὅτι μέλλειν ἕπεσθαι, Act. 27. 10. Μὴ ὅτι *etiamſi* Ind. ut τὴν γλῶσσαν δεῖ ἐπολαβεῖν ὥσπερ ἓν μόδιον τῆς ἐξωτερικῶν εἰ μὴ ὅτι ἐν τῷ σώματι σκεπάζεται. Ariſtot. ὅτι μὴ *ne* Sub. ut φοβεῖται ὅτι μὴ πάντα πάθῃ. Xenoph. Ὅτι interdum redundat; ut λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, Apoc. 3. 17. *dicis*, *ſum dives*; non verò *Tu dicis quod ego ſum dives*.

Ὄφελε *ut*, Sub. rariùs Opt. vel Ind. ut ὄφελέ τι εἶπεν. Od. μ'.

ὄφελε

ὄφρα ἔστ' ἂν ἕτοιμι. ibidem. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται. Il. γ'. Πλὴν nisi, nisi quod, Ind. rariùs Inf. ut πλὴν χαίτην ἔχει. Aristot. τὶ ἂν φαίτοις, τὰ πάντα πλὴν δραπέτην μεταδώκειν. Lucian. Auct. Vit. πλὴν εἰ idem, Ind. interdum Opt. Sub. ut πλὴν εἴ τις ἀπέχοι. Plato. πλὴν εἰ λαμβάνοιμι. Nazianz. πλὴν εἰ τοῦτό τις εἴποι. Demosth. Epist. 4. πλὴν ὅτι idem, Ind. rariùs Opt. ut ἄλλην διαφέρουσι πλὴν ὅτι ψήφισμα ἢ γράφουσι. Aristoph. πλὴν ὅτι δίκτηρον ἦν. Plutar. πλὴν ὅσον, πλὴν ὅσα, πλὴν παρόσον idem Ind. ut πλὴν ὅσον πυξάμιλλον. Synes. &c. Ex his quædam Inf. ut ἐδεήθη γενόμενον πλὴν ὅσα τὴν χαλκέα ὑπεκρύπτειν. Lucian. Πλὴν ἄν, πλὴν ἂν μὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἐὰν μὴ idem, Sub. ut πλὴν ἐὰν σωφρέῃ. Isocrat. &c.

Ὡς quod, Ind. interdum Opt. Sub. rariùs Infinit. ut ἔφησθα ὡς περιδώσειν σε. Lucian. Timon. ἠκούσαμεν ὡς ἡ νῆσος ἐστὶν τοῦ Μακάρεως. Idem. v. hist. l. 2. λέγουσιν ὡς λίχμιον ἦ. Euripid. in Heraclid. ὡς ἔστε καλὸν ἔθ' ὅσιον εἶ). Plutar. Ὡς ut, Opt. Sub. Inf. rariùs Ind. ut δόξω ἡμῖν τηκέναι ὡς ἀπολογίαν συγγεγραμμι. Lucian. de lapsu. παρεμυθησάμην ὡς μὴ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, &c. Idem ibidem. ἔξεδίωξέ με ὡς μηκέτι φέρειν. idem in Judic. Vocal. δεῖ σαφῶς λέγειν ὡς σωθήσουν οἱ ἀκούοντες. idem in Jov. Trag.

Ὥστε ut, adeo ut Inf. interdum Ind. ut ὥστε τοὺ ὄχλους θαυμάσαι, Matth. 15. 34. ὥστε ἔδωκε, Joan. 3. 16. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε δυσμενείας ὥστε πρὸς Πέρσην ἀπεστάλητε. Demost. litter. Philip. Utrumque simul modum; ut ἕτω εὐτελὴς ἦν ὥστε οὐκ οἶδα ὅτῳ ἕτως ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν, &c. Xenoph. Ὥστε itaque cum omnibus modis, ut ὥστε ἔχειν εἰσὶ, &c. Marc. 10. 8. ὥστε παρακαλῶτε ἀμήλυς, 1 Thes. 4. 18. ὥστε ἀπίωμεν. Lucian. Nept. & Triton. &c.

Adverbia vel Conjunctiones similes plerumque modos cum aliis particulis ac seorsim adsciscunt, modò significatio non mutetur; ut ἄχρις donec, ἄχρις ἂ ἀνέσῃ βασιλεύς, Act. 7. 18. ἄχρις ἂ μορφωθῆ, Galat. 4. 19. ἐπήνεν ἄχρι τε ἐρυθειᾶν με. Lucian. in Zeux. πρὶν priusquam, πρὶν ἢ σωκελθεῖν, Matth. 1. 18. πρὶν ἢ ἴδῃ ὁ χριστὸν, Luc. 2. 26. πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος ἔχοι, &c. Act. 25. 16. πρὶν ἢ τοῦ λιμοῦ ἀπέκτειναν. Antiphon. &c.

Particulæ ἂν, & κεν aliis adjunctæ adverbiis vel conjunctionibus eosdem exigunt modos quos regunt solæ; ut εὖτε quando, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτωσι. Il. δ. εὖτ' ἂν σε μεσίφρων ὕπνος ἀνείη. Il. γ'. ὡς sicut, quamprimum; ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα. Il. β'. ὡς ἂν ἔλθω, 1 Cor. 11. 34. ὥστε adeo ut; ὥστε ἂν ἀχθοιτο εἰκότως. Lucian. de domo, &c.

Ἂν

Ἂν sæpius redundat; ut ὡς τεὶς ἂν παῖδα Στιλῶνα θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Euripid. τί δ' ἂν οἱ ἀγνοοῦντες ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν. Lucian. Halcyon. Non rarò subauditur, præsertim in Optativo; ut οὐκ εἶχον ἔνθα λέξαιντο. Lucian. Diog. & Crat. ἆρα ἀνάσχοιντο ἀποκηρύττοντα. Idem in Abdicat. In Subjunctivo itidem ut τί ἂν ἀνέχωμαι ὑβριζοιδη. Lucian. meretr. 3.

Ἂν *potentiale* potest verbo præponi vel postponi: ἄν *indefinitum* postponitur.

Quædam Adverbia & Conjunctiones modis priùs descriptis junguntur in certâ significatione temporis.

1°. Adverbia.

Optandi adverbia, præcipuè αἴθε & εἴθε, ferè adsciscunt *in re præterita* Indicativum, *in re præsenti aut futura* Optativum; Sed affertur *in re præsenti* Indicat. ut εἴθε μοι λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Lucian. *in re præterita.* Optat. ut εἴθε μὴ λάβοις ποτε. Euripid. Adduntur hæc adverbia Optativis ob *vehementiam:* Indicativis ob *necessitatem.*

Hortandi adverbia junguntur frequentiùs primis personis Subjunctivi: secundis Imperativi.

Prohibendi adverbia, μὴ, &c. gaudent præsenti & indefinitis omnium modorum, *in re præsenti* potiùs Imperativo vel Subjunctivo, *in præterita* Optativo, *in re futura* cæteris modis præterquam Indicat. ὃ pro μὴ non nisi futuro Indicativi.

Μὴ *ne forte, in re præterita* amat Indicativum; *in præsenti* aut *futuri* Subjunctivum interdum Optativum; præcedente verbo alicujus præteriti sæpius Optativum: quandoque futurum, perfectum, rariùs præsens Indicativi:

Μὴ post verba *timendi,* affirmat; ut δέδοικα μὴ ἀποπλανῶ. Isocrat. μὴ ὃ (utì & ὡς ὃ) negat; ut δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Xenoph.

Ἕως *donec* cum præsenti Subjunctivi: *quamdiu* cum imperfecto Indicativi.

Μέχρι *quamdiu* cum Imperfecto Indicativi.

Ὅτε, τότε perfectis vix adjunguntur.

Ὁπόταν *in re præterita.* Optat.

Οὐ μή cum futuris Indicativi.

Πρὶν cum præterito Indicativi: πρὶν ἄν *in re futura.* Subjunct. *in re præterita.* Optat.

2°. Conjunctiones.

Ἂν *potentiale, in re præsenti* vel *futura* desiderat Optativum; *in re præ-*

præterita (addit Gaza *in re præsenti* vel *futura*) Indicativum. Jungitur omnibus temporibus, rariùs perfecto; ut πάλαι ἂν ὀλώλατε. Demosth. in Midiam. ἄν cum Infinitivo vel Participio non rarò significationem facit *rei futuræ* in præsenti vel Indefinito.

Ἄν, ἐάν, ἢν *si*, *in re præterita* cum Indicativo; *in præsenti*. Subjunct. Optat. itidem ferè κἄν.

Ἵνα, ὅπως, ὡς plerumque & ὄφρα *ut*; *in re præterita* amant Indicativum: in *re præsenti* & *futura* Subjunctivum; Indicativi potiùs futurum; interdum Optativum; præcedente autem verbo alicujus præteriti, sæpius Optativum. Ἵνα μὴ in *re præterita* Optativum, in *futura* Subjunctivum. Confunduntur tamen aliquando.

Participiis adjunguntur ex adverbiis ἅμα, μεταξύ; ex conjunctionibus sæpe καίτοι, sæpissimè καίπερ, item ἢ & ἤπερ seorsim, *quamvis*.

Per Indicativum multa Græcis, quæ Latinis per Subjunctivum vel Optativum efferuntur; ut ἐκεῖνον μὲν ἔστιν βραχὺ ὅπλον εἶχον ὃ ἐκ ἐξικνεῖτο ἀλλήλων. Xenoph. ἐκ ἐζήτουν ῥᾴστως ἢ ὅτε δεηθείησαν. Demosth.

Nomina indefinita ὅς, ὅστις, ὅπως, οἷος, ὁποῖος, &c. adsciscunt communiter indicativum, elegantiùs sæpe optativum, quandoque subjunctivum; ut μακάριός ὅς φάγῃ, Luc. 14. 15. ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. Lucian. in fugitivis πανδαίρει ὅστις ἔστιν. Æschin. Epist. 4. ἃ σωίλων ὅ,τι μὴ λέγοι. Lucian. Pseudolog. ὅστις ἥκοιτο. Hesiod. Theog. ὅστις ἓν ταπεινώσῃ, Matth. 18. 4. (sic ὅστις ἐπαυρῇ. Nicand.) ἠδίκει ὅσα κελεύοι, ὑπόλαζεν ὡς θεσπέσιος. idem in Tyrannicid.

Regimen Præpositionum.

Præpositiones regunt casus, vel
- unum
  - Genitivum, ἐκ, πρὸ, ἀπὸ, ἀντί.
  - Dativum, ἐν, σύν.
  - Accusativum, εἰς.
- duos, Genitivum, vel Accusativum, διά.
- tres, Genitivum, Dativum, vel Accusativum, ἀμφὶ, ἀνὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ, ὑπὸ.

Genitivo soli junguntur, ἐκ, πρὸ, ἀπὸ, ἀντί.

Ἐκ vel ἐξ è vel *ex*, γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς, 1 Cor. 11. 12. à vel *ab*, ἐκ γέρο-

νεόπλ]ος, Matth. 19. 20. ἐκ δεῦ ὅτι, Act. 5. 39. *extra*, ἐκ καινῆ κατ-δικα. Od. π'. v. 288. *à* vel *post*, ἐκ δείπνων ὕπν]ος. Euripid. Hecub. (sic ἐκ δείπνε, Joan. 13. 4.) ἄλλιν ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμείβεδ. Plato. *à* vel *ad*, καθίσαι ἐκ δεξιῶν, Marc. 10. 40. *pro*, ἐκ τῆ παρόντων ἐπαμυῦαι. Demoſt. *propter*, παρατ]όμενα ἐκ τῆ μηδὲν φρονπ]ζειν. Demoſt. *ex*, *juxta*, ἐκ τῆ νόμων. Æſchin. *per*, ἐκ παλαίστης. Thucyd. ἐκ πίστεως ζήσετ], Rom. 1. 17. *in*, τὸ ἐξ ὑμῆ, Rom. 12. 18. *à* vel *de*, ἐξ ὀνόμα]ος εἰδέναι. Steph. ἐκ τῆ ὀνόμα]ος ἐκρεμάδη. Theon. *abſque*, Δίδυμ]ος ὁ ἐξ ὁμιλήτων (i.e.) ὁ πρωδείς. Euſtath. *ex*, *pra*, *cum*, *modum*, ἐκ τ' μόγοιο λαζεὸν ἀναδαλόντες. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 244. ἐκ πολλῆ τῆ θείον]ος vel ἐκ θεικσίας κρατεῖν. Bud. Viger. ἐκ πάσης ὀπιμελείας, &c.

In Compoſitione ſignificat *ex*, *extra*, ἐκβάλλω *ejicio*: *ab*, ἐξόμνυμι *abjuro*: *in*, ἐκφέρω (interdum) *infero*: *re*, ἐξωνέομαι *redimo*, ἐκκαλύπτω *revelo*: *abs*, *ſeorſim*, ἐξαρμόζω *ſejungo*: *augmentum*, ἐκφρεπὴς *valde decorus*, ἐξόφθαλμ]ος *eminentes habens oculos*: *contrarium*, ἐξαίσι]ος *infauſtus*: Alias item inducit ſignificationes, ἐξουσία *potentia*, ἔκδικ]ος *vindex*, ἐξορχοῦμαι *enuntio*, ἐξέχω *excello*, (interdum) *exorior*, &c.

Πρὸ *pra*, πρὸ δυρεῶν, Act. 5. 23. *pra*, *ſupra*, πρὸ δ'ύλυ δικαότης. Proverb. *ante*, πρὸ νίκης ἐγκώμιον. Proverb. *ante*, *ob*, πρὸ ὀφθαλμῆ ἔχειν. Plutar. *pro*, μάχεδαι φό τε παίδων κ] πρὸ γυναικῶν. Il. δ'. v. 57. πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελ]ος. Il. κ'. v. 286. πρὸ πῆ δ' ἐρῶ. Soph. *pra*, *propter*, πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν. Il. ρ'. v. 667.

In Compoſitione ſignificat *pra*, προβάλλω *præpono*, προέχω *præcello*: *pro*, προκαλίζω *provoco*, προδίδωμι *prodo*: *pro*, *vice*, προπάτωρ *venditoris inſtitor*: *ante*, πρόμαχ]ος *anteſignanus*: *ante*, *ſub*, προάστειον *ſuburbium*: *ex*, προέρχομαι *exeo*: à vel *ex*, προῤῥίζ]ω à *radice avulſus*: *ad*, προϊκνέομαι *advenio*: *augmentum*, πρόδηλ]ος *valde manifeſtus*, πρόπους *magnos habens pedes*. Alias inducit ſignificationes προκόπτω *progredior*, προτρέπομαι *hortor*, προβάλλομαι *accuſo*, &c.

Geminatur apud poetas; ut προπρὸ ὀφθαλμῆ. Apollon. l. 3. v. 453. προπροκυλίνδομαι. Il. χ'. v. 221.

Ἀπὸ à vel *ab*, ἐξουσία ἀπὸ δεῦ, Rom. 13. 1. ἀπὸ παρθενίας, Luc. 2. 36. *è* vel *ex*, ἀπὸ τειχέων μάχεδ]. Xenoph. ἔνδυμα ἀπὸ τειχῶν, Matth. 3. 4. *de*, ἀπὸ πύργυ καταπεσών. Lucian. ἀπὸ πῆ σῶν ἀναλίσκω. Iſocr. *à*, *poſt*, ἀπὸ δείπνε. Il. δ'. *abſque*, ἢ ἀπ' ἀνδρὸς ἔσται. Plutar. *pra*, ἀπὸ χαρᾶς, Luc. 24. 41. *propter*, ἠκ ἐδύνατο ἀπὸ τῆ ὄχλυ, Luc. 19. 3.

per,

per, ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνεται μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκ&. Xenoph. per ſpatium, ἐξῆλθεν ἀπὸ σταδίων, Apoc. 14. 20. ad, circiter, ἀπὸ τρίτης ὥρας, Act. 2. 22. pro, ἀπὸ τ῀ ὑσιῶν εἰστηκεῖν χρήματα. Plutar. ad, à, ἀπὸ σημείου ἑνὸς ὁπτρέψαι τὰς ναῦς. Thucyd. cum, εἰς τὶν ἀπὸ τῦ ξίφους μάχην ὥρμησ&. Diodor. ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς ἐμάχετο. Lucian. Toxar. de, κρεμάσαι ἀπὸ τῦ πώγωνο&. idem. coram, ἀπὸ προσώπου τ῀ πατέρων, Act. 7. 45. procul, præter, contra, (ſæpius retracto accentu) procul, μῆνιν ἀπὸ τ῀ ἀλόχοιο. Il. β'. v. 29. præter, ἀπὸ δόξης. Conſtant. contra, ἀπὸ θυμῦ ἢ μέλαινα ψῆφο&. Themiſt. τὸ ἀπὸ γνώμης ἦν. Julian. relationem vel officium, οἱ ἀφ' αἵματο&. Philo. οἱ ἀπὸ βήματο&. Plutarch. exemplum, ἀπὸ προγόνων, 2 Tim. 1. 3. pretium, πραίνω ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. Demoſt. ſub perſona, Ὅμηρος ὡς ἀπὸ Φοίνικ& λέγων πρὸς Ἀχιλλέα. Tzetzes in Lycophr.

In Compoſit. ſignif. à, ab, abs, ἀποστρέφω averto, ἀποβάλλω abjicio, ἀπέχω abſtineo: de, ἀποβαίνω deſcendo: ad, ἀποδέχομαι admitto, ἀπολέω adnecto: ex, ἀποπτύω exſpuo: extra, ἀποσυνάγωγος extra Synagogam ejectus: in, ἀποβάπτω intingo, ἀποσκοπέω in ſcopum intueor: procul, ἀπόμαχος procul pugnans: ſurſum, ἀποβλέπω ſuſpicio: re, rurſus, ἀποκαθιστάνω reſtituo: intro, inter, ἀποφράττω interſepio, ἀποσέχω intus cohibeo: contrarium, ἀποκαλύπτω revelo, ἀποδίδομαι imprecor: privationem, ἀπόφημι nego, ἀπογίνομαι morior: defectum, ἀποζῶ parce vivere: exemplar, ἀπογράφω deſcribo: augmentum, ἀποτείνω extendo. Alias inducit ſignificationes, ἀπεκείνομαι reſpondeo, ἀπαργυρίζω argento mutuo.

Ἀντὶ pro, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμῦ, Matth. 5. 38. pro, ἀντὶ χρημάτων ἐλέσθαι τὶν δόξαν χρή. Iſocrat. pro inſtar, ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ὄτον ἀνήρ. Il. ί. pro, propter, ἀντ' ἀρετῆς πιμᾶς. Demoſt. de corona. ἀντὶ τύτ&. Epheſ. 5. 31. contra, ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω. Il. ύ. ſuper, χαίειν ἀντὶ χαίειν&, Joan. 1. 6.

In Compoſ. ſignif. contra, ἀντίχειστος antichriſtus: pro, inſtar, ἀντίθε& divinus, inſtar dei: pro, vice, ἀνθύπατ& proconſul: ad, ἀντέχομαι adhæreo: in, ἀντιπηδάω inſilio: ob, ἀντικάδδος obvius: re, ἀντιπροσφθέγγομαι reſaluto: con, ἀντιπήγνυμι concremo: pro, ἀντασπιστὴς τ῀ σῶν defenſor rerum tuarum. Iſocrat. viciſſim, ἀντιπελαργεῖν vicem amoris rependere: è regione, ἀντιπαρέρχομαι è regione tranſeo: augmentum, ἀντίπαις puer adultus: pretium, ἀντικτάομαι pecunia emo. Alias inducit ſignificationes ἀντιποιέομαι vendico, &c.

Dativo ſoli ἐν, σύν.

Ἐν in, ἐν λιμνῃ πλεῖν. Proverb. in, ad, ἐλθεῖν ἐν ἑλλάδι. Xenophon.

(ſic

(sic ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, Luc. 7. 17.) *inter*, ὄνομ ἐν μελίτῃσιν. Proverb. *intra*, ἐν ἐπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθήσκουσι. Hippocrat. *super*, νὺν ἐλεεῖσιν ἔθηκα. Il. ι. v. 215. *ad* vel *circa*, ἐν Μαραθῶνι ἡτήσωμεν. Xenoph. *usque ad*, ἐν χεῖρ κνέαι. Lucian. *contra*, ἐν ἐμοὶ δρᾶσαι. Sophocl. *penes*, ἐν θεῷ τέλος. Demosth. *ab*, ἐν τοῦ ὁμοίου τιμὰ χάρις ἀπόταμεν. Herodot. *abs*, ἐν σοὶ ἐσμέν. Sophocl. *apud*, ἐν ἐμοὶ τοῦ ἔφυ. Lucian. *apud*, *prope*, ἀγορᾷ ποιήσατο πεταμῷ ἐνὶ δηρίεται. Il. Ψ. v. 489. *cum*, ἐν τέλεται καὶ ἀκοντίοις. Xenoph. Sic ἐν ἐντολῇ ἐν ἐπαγγελίᾳ. Ephes. 6. 2. *pro*, *vice*, ἐν φαρμάκῳ ἔδι. Steph. *pro*, *pretio*, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν θεωρεῖν. Demosth. de corona, ἀ, ἐν πολλῷ χρόνῳ. Plato. *coram*, ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τετρακισχίλιοι. Plato. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικάζω. Eurip. *per*, ἐν τούτοις τοῖς νομοθέταις μὴ δεδεῦ νόμον κακίονα. Demost. Olynth. 3. *inter*, διελογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς, Matth. 16. 7. Vim omnium præpositionum habet in S S. literis per Hebraismum: *erga*, ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ, Luc. 21. 23. *propter*. ἐν πολυλογίᾳ σεσαρκωμένον ἦ, Matth. 6. 7. *ad*, *apud*, ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ ἐστι, Rom. 8. 34. *ad*, *secundum*, ἐν τῷ ἐπαγγελίαν, Heb. 4. 11. *per*, ἐν τῷ υἱῷ ἐλάλησεν ἡμῖν, Heb. 1. 1. *per*, in jurando; ἐν τῷ ὀμνύῃ, Matth. 5. 34. *de*, ἐν Ἠλίᾳ, Rom. 11. 2.

In compositione significat *in*, ἔνειμι *insum*, ἐμβάλλω *injicio*: *ad*, ἐγκαταλέγω *accenseo*: *intus*, ἐκπορεύω *intus includa*: *in*, *contra*, ἐγκλάω *infringo*, *refragor*: *inter*, ἐκανθρωπίζω *inter homines versor*: *augmentum*, ἐμβοάω *clamorem attollo*: *defectum*, ἐλλείπω *deficio*. Alias inducit significationes, ἐντρέπομαι *revereor*, ἐνδέδομαι *cedo*, ἐμφορέομαι *satior*: Affertur ab Eustathio cum accusativo τὰ ἐν ταῦτα, vel potiùs in compositione ἐνταῦθα.

Σὺν *cum*, σὺν θεῷ. Plato. *in*, φθέγγεσθε σὺν νυσί. Il. Ϛ'. *secundum*, σὺν τῷ νόμῳ. Xenoph. *præter*, σὺν πᾶσι τούτοις, Luc. 24. 21. *ad*, *tempus*, ἦλυθες — εἶτα σὺν νυκτὶ καὶ ὕπνῳ. Theocrit. *post*, οἱ γάρ μ' ἀ πόσις ζὺν κακῷ μέτρει πάλιν. Soph. Affertur etiam *ad*, παρέσομαι ζὺν ἀγῶνι. Antipho. ζὺν παιδὶ θαίη. Favorinus.

In comp. significat. *con*, σύνδουλος *conservus*: *simul*, σὺν δύο, συνδέμφω: *in*, συγγινώσκω *ignosco*: *augmentum*, συντελῶ *perfecte absolvo*. Aliam inducit significationem σωφρονῶ *sensim acuminatus*, σωφίσμα *commendo*, &c.

Accusativo soli εἰς.

Εἰς *in*, ὀπὴ πυρὸς εἰς φλόγα. Proverb. ἰδὼν εἰς πλησίον. Il. γ'. *ad*, ὗς εἰς κύλισμα, 2 Pet. 2. 12. *in*, *super*, εἰς ὕδωρ χέάφω. Proverb. *in*, *contra*, εἰς ἱερὸν πλημμελεῖν. Demosth. *in*, *erga*, εἰς ἐμὲ εὔνοια. Xenoph.

usque

usque ad, εἰς ἥλιον κατακλιτὰ Δαίνυν. Il. α'. 601. versus, εἰς Βορέην τετράνυσθον. Dionys. post, εἰς νύκτα ἐκτίθει. Lucian. ver. hist. l. 2. intra, ἀπισώθησε εἰς τὸ στρατόπεδον. Polyb. εἰς ἕκτην ἡμέραν ἀναχθῆναι. Æschin. circiter, εἰς πεντακοσίους ἐγένοντο σωματοφύλακες. Paulan. circa, ad, οἱ εἰς Ἴσθμον στρατῷ. Zosimus. l. 4. εἰς ἑσπέραν. Aristoph. propter, ἐπαινεῖ εἰς τὸ κάλλος. Lucian. in Reviv. apud, εἰς ἅπαντας γοάειμεν. Thucyd. quoad, διαὶς εἰς ὅτε ἔοικε. Il. γ'. per, in numerando εἰς πέντε ἐρχεῖ ὁ λόχος. Xenoph. per, in jurando, εἰς θεοὺς ὄμνυμι, Matth. 5. 35. per, tempus, μῆνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Od. ξ'. 292. inter, εἰς τοὺ ἥρωας κατέλιγεν. Lucian. in Scytha. in inscriptionibus, in vituperium vel in laudem; εἰς Ἀσωτες. Epigr. ὄφις εἰς Ἀπόλλωνα. Homer. de, εἰς χειρὸν λέγω, Ephes. 5. 32. in, εἰς ἐκκλησίαν καὶ εἰς Χριστόν. Xenoph. (sic εἰς κοίτην εἶσι, Luc. 17. 7.) pro, εἰς ἐλάχιστον pro minimo, 1 Cor. 4. 3. more, τὰς πόλεις ὠφελεῖν εἰς τὸ ἐπιτήδειον. Lucian.

In compositione significat in, ἐπιβάλλομαι insilio, εἰσορῶ inspicio; ad, ἐπαινέω admiror, intra vel intro, εἰσαγωγὴ introductio; ex, ἐξαιρέω exaudio. Aliam inducit significationem, ἐσθὴς vestis, &c.

Genitivo vel Accusativo διὰ.

Διὰ cum Genitivo: per, διὰ ἀνδρὸς ὁ θάνατος, Rom. 5. 12. per, in jurando, διὰ πυρὸς ἐλεύσεται. Demosth. per, ἃ, διὰ τοῦ πνεύματος, 1 Cor. 12. 8. cum, διὰ μέλανος γράμματι, 3 Joan. v. 13. post, διὰ δυοῖν ἡμερῶν. Dioscor. sic δι' ἡμερῶν, Marc. 2. 1. propter, δι' ἀνθρωπότητα ὁ θεὸς ἔπαθεν. Nazianz. sic δι' ὧν, 2 Pet. 1. 4. in (cum ablativo) ἡ κύρωσις ἡ ῥητορικὴ διὰ λόγων ἐστί. Plato. in, pro, διὰ χειρῶν ἔχειν τὴν πολιτείαν. Aristot. in (cum accusativo,) ἡ πίστις ἡ δι' ἀκοῆς, Act. 3. 16. in, ad, διὰ λόγων ἐλθεῖν. Plutar. διὰ μάχης εἶναι. Thucyd. inter, ἔφοροι ἦσαν διὰ πάντων. Il. μ'. v. 104. pro, δι' ἀνδρὸς πολεῖν. Sophocl. ad, κατέδυτο διὰ πεδίων. Hom. hymn. in Apoll. v. 443. usque ad διὰ τέλους. Isocrat. ex, βρώματα διὰ χαλαζῆς καὶ μίλητος ἐγκόμβια. Athen. sic διὰ τοῦ σώματος, Matth. 4. 4. alternationem, διὰ τρίτης. Lucian. διὰ χρόνου λέγειν. Æschyl.

Cum accusativo: propter, τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, Marc. 2. 27. per, διὰ τοῦ θεοῦ ἐσώθην. Demosth. sic διὰ τὸ αἷμα, Apoc. 12. 11. in, νόμοι δι' αἰῶνος τεταγμένοι. Soph. in Tyranno. contra, δι' Ἀθηναίους μῖσος εἶχε. Thucyd. inter, φύγης διὰ πίστεως. Apollon. l. 2. v. 422.

In Compositione significat di vel dis διαφωνέω dissono; per, διαμένω permaneo; trans, διέρχομαι transeo; de, διαγράφω describo; circum

circum, διαδέω *circumligo*, *ex*, vel *post*, διαλέγομαι *excipio*; *ob* vel *contra*, διαβάλλω *obtrecto*; *distinctionem*, διάχυσις *auro interiextus*; *augmentum*, διαφανὴς *valde decorus*; *diminutionem*, διαμυδάω *subrideo*; *immorationem*, διαβιβλιόομαι *delibero*, διαγίνομαι *persevero*; *more*, διδειπίζω *more Euripi reciprocor*. Alias inducit significationes, διάλλαμα *pausa inter cantandum*, διαφέρω *excello*, &c.

Genitivo, Dativo, vel Accusativo junguntur, ἀμφὶ, ἀνὰ, ὀπὶ, κατὰ, μετὰ, περὶ, πρὸς, σὺς, ὑπὲρ, ὑπὸ.

Ἀμφὶ cum Genitivo; *de*, ἀμφὶ ἀστέων χεραῆ. Lucian. *circa*, ἀμφὶ πόλιος οἰκέουσι. Herodot. *propter*, μάχεσθον Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. Il. π'. v. 825. *per*, *in obtestando*. Φοίβε ἄμφι—Λίσσομαι. Apollon. l. 2. v. 216. *supra*, ἀμφὶ πόνῳ ὁ πόνος. Herodot. *ad*, ἀμφὶ ἧ πυγμαχίης ὧρτο δεύτερος Ἰδομενῆος. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 284.

Cum Dativo, ferè apud poetas: *circum*, *circa*, ἀμφὶ δὲ φῶτες ἔαυσαν. Il. π'. v. 235. ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφος. Il. λ'. v. 29. *de*, ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς ἐποφύρεται λόγος. Herodot. *pro*, ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθε. Il. γ'. v. 70. *pro*, *propter*, ἀμφ' Ὀδυσῆι δαίφρονι δαίεται ἦτορ. Od. ά. v. 48. *prope*, ἤειπεν ἀμφ' αὐτῷ. Il. δ'. v. 493. *apud*, *cum*, Τεύκρῳ ἀμφὶ σὺν λείψω. Soph. *per*, ἀμφὶ κλίμαξι κατῆιον. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 54. *per*, ἁ, εἵλετο ἀξίνῃσι ἧ ἐλάτῃσι ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. ρ'. v. 612. *contra*, λόγχας ἀνέσσας, πρὸ μὲν Ἀργείων κάτα, Τρῶας δ' ἀμφ' Ὀδυσῆι. Soph. *post*, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Ἄλλοι ἕποντο. Quint. Smyrn. ιγ'. v. 49. *inter*, ἀμφὶ σφίσι πόνδος ὄρωρε. idem. l. ά. v. 16. *super*, κάββαλεν ἀνδρὸς χθονὸς, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Ἕζετο. Idem. l. δ'. v. 230. *cum*, πεπαρμένον ἀμφ' ὀιστῷ. Hesiod.

Cum Accusativo: *circa*, ἀχεύμενοι Ἰαπετὸν ἀμφὶ ῥέεθρα. Il. ή. v. 135. *circa*, *commorationem*, ἀμφὶ δίσκον ἔχω. Xen. *circiter*, ἀπέβαινον ἀμφὶ τοὺς μυείους. Idem. *prope*, *juxta*, ἀμφὶ ἧ χαῦλον Φάσγανον ἐρραίσθη. Il. π'. v. 338. *propter*, *de*, νεῖκος ἐπῶχθη Ἀμφὶ βοηλασίῃ. Il. λ'. v. 671. *ad*, ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιούς. Il. ά. v. 409. *ad*, *relationem* τὰ ἀμφὶ τὸ ἄειστον. Thucyd. *de*, νόμους τοὺς ἀμφὶ θυσίαν καταστησάντας. Halicarn. l. 7. *cum*, ἐλάσθω πονέεσθαι ἀμφ' Αἴαντα πελώριον. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 264. *inter*, ἀμφὶ νεκρούς. idem. l. γ'. v. 93.

In Compositione significat, *circum*, ἀμφιβάλλω *circumjicio*; *utrinque* ἀμφίσομος *anceps*, ἀμφίδολος *ambiguus*; *augmentum*, ἀμφήλιξ *adultus*; *diminutionem*, ἀμφίλυκος *sublustris*: Aliam inducit significationem, ἀμφιπονέω *consumo*, &c.

Ἀνὰ cum Genitivo rarius; *circum*, ἕλεν δ' Ὀρυδάονα δῖον ἀνὰ κεφαλῆφιν τυχήσας. Quint. Smyrn. l. γ'. v. 150. 151.

Cum Dativo apud poetas; *cum*, χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Il. ά. *in*, 135.

135. ἀνὰ χεροὶν ἑλοῦσα. Hom. hymn. in Apoll. v. 318. ἀνὰ μέσῳ. Conſtant. *ſuper*, εὖ δὲ παῖς ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. Il. ξ'. v. 352.

Cum Accuſ. *per*, ἀνὰ στρατόν. Il. ά. v. 10. ſic ἀνὰ μέσον, Marc. 7. 3. *per*, *in numerando*, στρατιώτας ἑξιέναι κελεύει, ἀνὰ πέντε. Viger. *per*, *cum*, ἐλάσας ἵππον ἀνὰ κρήτος. Halic. *circa*, ποιμένοντα μάχλιν ἀνὰ κυδιάνειραν. Il. ξ'. v. 155. *in*, οἱ τὰ μὲν λόγια τῷ θεῷ ἀνὰ σόμα ἔχουσι. Clemens Alexand. ſic ἀνὰ μέσον ἐστήκει, Matth. 13. 25. *inter*, σιωμώμας ἀνὰ τοξότας. Xiphilin. ſic διακείνει ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν, 1 Cor. 6. 5. *contra*, ἀνὰ ποταμὸν διεκόμιζε. Halicarn. *ad*, *in*, Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι Ἔλθον ἀν' ἰωχμόν. Il. θ'. v. 89. τεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα. Od. ό. v. 80. *ad*, *ſecundum*, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Clemens Alexand. *ſuper*, θῆκεν ἀνὰ μυείκλων. Il. κ'. v. 466. *apud*, *prope*, μνήσαιτο δ' ὀπιθοδος ἀλκῆς Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς. Il. ό. verſ. 488. *progreſſum* & *viciſſitudinem temporis*, πόλεις ἀνὰ χρόνον ἀφηρέθησε. Dionyſ. Halic. ἀνὰ μίαν, 2 Regum cap. 6. Significat etiam (ſine caſu plerumque) *circiter*, ἀνὰ μετρητὰς δύο, Joan. 2. 6. *ſigillatim* vel *ſinguli*, ἕλαβον ἀνὰ δηνάριον, Matth. 20. 9. *diſtributionem æqualium* (præcipuè apud medicos,) κυναμώτια καὶ νάρδε ἀνὰ ὑσχίαν μίαν. Viger.

In compoſitione ſignif. *re*, *retro*, ἀναβέχω *recurro*; *re*, *rurſus*, *ſurſum*, ἀνάστασις *reſurrectio*; *re*, *rurſus*, *deorſum*, ἀναπίπτω *recido*; *re*, *ſeorſim*, ἀναχωρέω *recedo*; *re*, *contra*, ἀναυδάω *renuo*; *ad*, ἀνάκειμαι *accumbo*; *ad*, *ſurſum*, ἀναβαίνω *aſcendo*; *e*, *ex*, ἀναδύω *emergo*, ἀναθλίβω *exprimo*; *ab*, *abs*, ἀνακλύζω *abluo*; *dis*, *di*, ἀνακείνω *dijudico*; *per*, ἀναμένω *permaneo*; *ſub*, ἀνάγαιος *ſubterraneus*; *ſub*, *clam*, ἀναρπάζω *ſurripio*; *ſub*, *vice*, ἀνάδοχος *ſuſceptor*, *fidejuſſor*; *in*, *intro*, ἀναγωγὴ *introductio*. Alias inducit ſignificationes, ἀναγινώσκω *lego*, ἀναδύομαι *recuſo*, ἀνάλογος *ejuſdem rationis*, ἀναιρεῖν *interficio*, interdum *reſpondeo*, ἀναβάλλομαι interdum *incipio*.

Ἐπὶ cum Genitivo: *ſuper*, ἐφ' ἵππε θείηφι αὐτοῦ. Xen. *ſupra*, ὁ ἐπὶ πάντων, Rom. 9. 5. *in* (cum ablativo,) βὰς ὀπὶ γλώττης. Proverb. (cum accuſativo,) ἄγειν ὀπὶ φάλαγγα. Xen. *penes*, ὀπὶ δήμῳ ὄν. Demoſth. *ad*, ἀνεχώρησε ἐπ' οἶκον. Thucyd. ὀπὶ σκοπῆ τυχεῖν. Lucian. Emp. librorum, *coram*, ὀπὶ τῆς βήματος, Act. 25. 10. *apud*, *cum*, ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγω. Lucian. Rhet. ſic εὖ χεῖν ἐφ' ὑμέων. Il. ή. v. 195. *juxta*, ὀπὶ τὴν θαλάσσης, Joan. 21. 1. *verſus*, ὀπὶ Αἰγύπτου ῥεῖν. Thucyd. *contra*, ὀπὶ Θρᾴκης στρατείαν παρασκευάζεσθαι. idem. *ergo*, ὀπὶ δὴ δεομένων χρησός. Chryſoſt. *de*, ὀπὶ παιδὸς λέγων. Plato. *per*, καίντεῦθεν ὀπὶ Θρᾴκης ἐχώρει. Zoſimus. *per*, *in numerando*, ὀπὶ τειῶν, ὀπὶ τεσσάρων πίπτειν. Viger. *per*, *tempus*, ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας. idem. *per*, *in obteſtando*, πίστις ἐστὶν ὀπὶ θεῶν. Halicarn. l. 5. *per*, *ex*, ἐλὶν ἐμὲ δεῖ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγειν.

λέγειν. Halicarn. *propter*, ἐφ' ἡδονῆς πάντα ποιοῦντες. Xenoph. *intra*, ὅτι νύκτας ἔξω ἔστησοι. Quint. l. δ'. v. 506. *præ*, *ex*, μόνῃ τῇ πόλει ὡς κωφὸς ἂν τις φαίη συμβιῶναι ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς. Aristid. Paneth. *post*, τοῦ ὑπαπιέσαι διαβαίνειν ὀκέλευσε καὶ ὅτι τούτων τὰς τάξεις τῆς Μακεδόνων. Arrian. *more*, ὅτι Μασσαγέται χωρεῖ τὸ σεσῶσμα. Lucian. *ab*, *officium*, ὁ ὅτι τῆς ἱππέων. Demost. pro coronâ. sic ὁ ὅτι τῶν κοιτώνος, Act. 12. 20. *tempore*, ὅτι Κέρνυ. Lucian. Rhetorum magist. sic ὅτι Ἐλισσαίε, Luc. 4. 27.

Cum Dativo: *super*, ὅτι χθονί. Il. ά. v. 88. *supra*, νεκροὶ τετρακόσιοι ὅτι χιλίοις. Plutar. *in*, μέδιον ὅτι πᾶσιν ἄνεσον. Pythagor. *in poculare*, ὅτι τῷ βασιλεῖ τὰ τῆς ὑπηκόων. Plato. 2. de repub. *in*, *ad*, βαῖνον ὅτι ἐπιγμῖνι δαλάσσης. Il. ά. v. 437. *in*, cum significatione *successionis*, βασιλεῖς ὅτι παισὶ πολυτίσαντες. Herodi. πεθυμέεσθαι ἐπ' ἐμοὶ κλεσόμενα. Lucian. *ad*, ἐπ' εὐδοξίᾳ ὁδός. Xenoph. *propter*, ταῦτα ποιεῖν ὅτι τῇ χάριτι. idem. *propter*, *ad*, κτιδέντες ὅτι τοῖς ἔργοις ἀγαθοῖς, Ephes. 2. 10. *post*, ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ γηράσκ. Od. ι'. v. 120. *pra*, ὅτι πολλῷ ἐπιτερπέστερον. Lucian. *contra*, πολλαὶ οἱ μαστροποὶ ὅτι τοῖς νέοις μηχανῶν. idem. sic τρεῖς ὅτι δυσὶ καὶ δύο ὅτι τρισὶ, Luc. 12. 52. *juxta*, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Il. ζ'. v. 15. *apud*, ὀλέσῃ πολέας ὅτι νηυσὶν Ἀχαιῶν. Il. β'. v. 3. *cum*, παλλακὴν ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ὅτι στρατιᾷ. Liban. *cum*, *præter*, ὅπως κέρδαμον ἐδίωσιν ὅτι τῷ σίτῳ. Xen. *coram*, ὅτι τοῖς βασιλεῦσι, Apoc. 10. 11. *ex*, ὅτι νόῳ γίνεσθαι. Plato. *a*, *ex*, ὅτι τῷ ῥήματι σε χαλάσω τὸ δίκτυον, Luc. 5. 5. *pra*, *ad*, ὅτι Πειάμοιο διέφθαρται. Il. ζ'. v. 788. *per*, ὅτι τῇ πίστει τῇ ὀνόματος, Act. 3. 16. *per*, *tempus*, ὅτι τρισὶν ἔτεσι ἐπολέμησε ἡ Σαμάρειαν. Zonaras. *sub*, μυθολογοῦσιν ὡς ὅτι ταύτῃ (πλατάνῳ) ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ Ζεύς. Theophrast. *de*, ὅτι βελτίονι λόγῳ ἀπεπεμπόμην. Thucyd. ὅτι τῷ ὀνόματι τῷ πατρὸς αὐτοῦ, Luc. 1. 59. *de nomine*, Ἀλεξάνδρειαν ἢ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Herodian. *ob*, ὅτι Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Il. υ'. v. 315. *tempore*, ἐγένετο Ἀλυαττέω ὅτι γενεῇσι Πυθαγόρῃ. Aristot. νῦν δίκαιόν ὅτι τῷ ἐμῷ ὕδατι. Demosth. pro coronâ. *reatum*, κακοῦργος ὁ ὅτι θανάτῳ. Idem.

Cum Accusativo: *super*, ὑπερεκπεπωκὼς ὅτι ἢ ὄρον, Matth. 21. 5. *supra*, ῥὶς ὑπὸ χείλη. Theocrit. *ad*, ὑπὸ ἴδιον ἐξέρεσμα ὁ κύων. Proverb. ἦλθεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία, Luc. 10. 9. *ad*, *apud*, καθίζειν ὑπὸ ἢ ἑστίαν. Thucyd. sic καθήμενον ὑπὸ τὸ πλατάνιστον, Matth. 9. 9. *ad*, *versus*, ὅπου κρήνη ὑπὸ τὸ ὄρος. Polyb. ἐπ' ἀντολίαν. Dionys. v. 222. *ad*, *circiter*, ἱππεῖς ὑπὸ χρόνον. Il. β'. v. 299. sic ὑπὸ ἢ ὥραν ἢ μεσονύχιος ἢ ὑπὸ πέτρην, Act. 33. *ad*, *intra*, ὅσον ὀλκὰς ὑπὸ πέτρον πῦρ ἀνύσαι. Dionys. v. 155. *usque ad*, νοσήσαντα ὑπὸ θάνατον. Dionys. 10. *contra*, ὑπὸ τὰς ἡδονὰς στρατεύεσθαι δεῖ. Lucian. sic ἐφ' ἑαυτῷ, Luc. 11. 17. *in*, (cum accusat.) *mansiones*

δότης ὑπὲ κύειον, Psalm. 125. v. 1. ὑπὲ τὸ χεῖρον ἀπωσία ἀντιλαμβάνεν. Aristot. *in, super,* βασιλεύσει ὑπὲ τὸν οἶκον Ἰακώβ, Luc. 1. 33. *sub,* ὑπὲ τὸν ὦον. Thucyd. sic ὑπὲ τὸ αὔριον, Luc. 10. 35. τὸ πάλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι. Viger. *propter,* ὑπὲ σὲ ἀλγῶ, 1 Sam. 9. ὑπὲ βοῦν ἵπω. Od. γ'. v. 421. *inter,* ἐυκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Od. ξ'. v. 403. *per,* βῆ φεύγων ὑπὲ πόντον. Il. β'. v. 665. *per, in jurando,* ὑπὲ σκηπτὸς ὀμείμονα ἔλδωρ. Hom. hymn. in Mercur. v. 516. *a, in,* αὐτῷ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες. Od. γ'. v. 101. χέλυν ἐπ' ἀριστερὰ χερὸς ἔεργον. Hymn. in Merc. 153.

In compositione significat *in,* ἔπειμι *insum,* ὑπαφέρω *infero: in, super,* ὑπογραφὴ *inscriptio: in, contra,* ἐπαρῶμαι *imprecor: ad,* ἐπάδω *accino: super,* ὑπεπιόω *supervivo: post,* ὑπομανθάνομαι *post factum consulo: pra* vel *super,* ἐφίστημι *praficio: prope,* ὑπότοκος *vicina partui: re,* ὑποσκάζω *reficio: sub,* ὑπομαστίδιον *puer sub mammis: proclivitatem,* ὑπόνοσον *morbis obnoxium: augmentum,* ὑπόδηλον *valde manifestus: diminutionem,* ὑπαΐω *leviter attingo: sesqui,* ὑπόσδοον *sesquioctavus: contrarium,* ὑπορκέω *pejero:* Alias inducit significationes ὑπονεμάω *reprehendo,* ὑπανίημι *permitto,* ὑπαύξομαι (sæpe) *cresco.*

Κατὰ cum Genitivo: *contra,* κατ' Χειρῶν, Psalm. 2. 2. *de,* κατὰ τῶν Θεῶν, 1 Cor. 15. 15. *de, deorsum,* κατὰ πετρῶν ῥίπτειν. Plutar. *e* vel *ex,* κατὰ τῆς πέτρης καταμεμάσας. Herodot. κατὰ πέδιλος ὕδωρ καπίζειν. Quint. Smyrn. l. 2. v. 576. *in,* (cum ablativo) ἄφαντα τὰ καθ' ὕδατος δαιμόνια. Lucian. *in, super,* κατὰ γῆς πίπτειν. Halicar. sic κατὰ τὴν καφθήν, Marc. 14. 3. *in, ad,* κατὰ σκοπὸν τοξεύειν. Herodian. sic ἡ κατὰ βάθους πλωτική, 2 Cor. 8. 2. *per,* εἶσι κατ' ὄρος. Od. ζ'. v. 102. (sic καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, Luc. 23. 5.) *per, in jurando,* κατὰ κυνὸς καὶ χιμαίρης ὀμνύναι. Lucian. sic καθ' ἑαυτὸν ὀμόσαι, Heb. 6. 13. *sub,* ἔδυ κατὰ γῆς. Lucian. *ad,* πόδας ἔφερεν κατὰ γαστέρος. Hom. Batrachom. v. 81. *circa,* κατ' ὀφθαλμοῦ κύκλα ἄχλυς. Od. π'. 344. *a* vel *post,* κατὰ νόστον γλυκύμυθοι. Halicarn. *tempore,* κατὰ Λυσίαν. Hermog.

Cum Dativo apud poetas: *a, ab,* κατὰ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. Hesiod. *in, intra,* κατὰ συφεοῖσιν ἔεργον. Od. δ'. v. 238. *inter,* τὸν μὲν δασόμεσθα κατὰ σφέσι. Apollon. l. 3. v. 908.

Cum Accusativo: *secundum,* κατὰ Μέλιτον: *secundum, ad,* κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, Colos. 3. 10. *secundum, more,* κατ' Ἐλευθερίαν μαιώσεται τὴν Lucian. *secundum, pro,* κατὰ δύναμιν. Plato. *circa,* κατὰ τῆνδε πεφυκάτην. Il. ξ'. v. 180 *circa, immorationem,* οἱ κατὰ μυσπολίν. Plato. *circiter,* κατ' ἐνιαυτόν ἔτη. Constant. *prope,* Κοινὸν κατὰ τὸν Ἀθηναίας ναὸν εἶχον. Thucyd. sic ἀκρότατον κατὰ χαλκόν. Il. η'. v. 164. *apud,* καθ' ἑαυτὸν ἀναλογιζό-

λογιζόμενοι. Herodian. sic κατ' Ἰωνίαν ἐθῶν, Act. 26. 3. *ad*, ἵκοντο κατ' ὄρατόν. Il. ά. v. 484. sic ἦλθε κατ' αὐτόν, Luc. 10. 33. *ad*, *verſus*, κατ' Βορέαν ἐσηκάς. Thucyd. *in*, (cum ablativo) κατ' ὄναρ, Matth. 1. 20. *in*, (cum accuſativo) καθ' ἕνα πάντες γινόμενοι. Halicarn. κατ' αὐτὸν αἰὲν ὄρος. Il. π'. v. 646. *penes*, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἡ νίκη. Lucian. *inter*, κατ' ῥωπήια πυκνὰ κείμενα. Od. ξ'. v. 473. *intra*, κατ' τείχεα λαὸν ἐέλσαι. Il. φ'. v. 295. *coram*, *ob*, κατ' ὀφθαλμὸς σοι λέγει. Ariſtoph. *per*, ἔπασι κατ' χαστέρα εἰς μέσον ἦπαρ. Hom. Batrachom. v. 213. αὐτὰ καθ' αὑτὰ ἀδενὴς ὄζει. Dem. *per*, *cum*, κατ' κράτος ἀρχόμενοι. Thucyd. sic κατ' ἐξουσίαν ὅπη τάσσει, Marc. 1. 27. *a*, κατ' πόδας, κατ' ὀργὴν ἔπομαι. Lucian. *ex*, ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' ὀταμηλίου ὠτειλήν. Il. ρ'. v. 86. sic κατ' ἀνάſχιλιν. Philem. v. 14. *prepter*, κατ' κλέος ἦκω πρὸς πυγή. Lucian. in Rhe. magiſtro. κατ' ἀτὰν ἀφίξομαι. Halicarn. sic καθ' ὑστέρησιν, Philip. 4. 11. *quoad* vel *reſpectum*, τὰ κατ' Γαλβαν. Plutar. *quantum*, *ad* vel *de*, κατ' ἀπιμίαν λέγω, 2 Cor. 11. 21. *tempore*, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο. Soph. *ſigillatim*, *ſingulis*, κατ' μιᾶα. Dem. sic κατ' μίαν σανίδων, 1 Cor. 16. 2. *diſtributionem*, κατ' ἄνδρα. Plutar. κατ' φύλα, κατ' φρήτρας. Il. β'. v. 362. *Legitur cum nominativo*, εἷς καθ' εἷς, Marc. 14. 1.

In compoſitione ſignificat *de*, καταπίπτω *decoquo*; *de deorſum*, καταβαίνω *deſcendo*: *contra*, κατειπεῖν *contradicere*: *ſecundum*, *ex*, καταθύμιος *animo gratus*: *circum*, καταχαλύπτω *circumtego*: *ad*, καταφημι *affirmo*: *re*, καταχρέω *reprimo*: *dis*, καταλύω *diſſolvo*: *augmentum*, καταφάγω, καταθέω *avide deglutio*, καταπροθύζω *diligenter ſtudeo*: *diminutionem*, καταγηόω *enervo*. Alias inducit ſignificationes καταχρέω *finio* vel *deſino*: καταφρονέω *contemno*.

Μετὰ cum Genitivo: *cum*, *ſimul*, μεθ' ἡμῶν ὁ θεὸς, Matth. 1. 23. *cum*, *contra*, μετ' τῶ ἀρνίου πολεμήσουσι, Apocal. 17. 14. *cum*, *in*, ποίει μηδὲν μετ' ὀργῆς. Iſocrat. *cum*, *a*, χαῖρ' ἐῤῥώοντο μετ' νοιῆς. Il. ψ'. v. 367. *in*, μετ' πολλῆς ἐνδείας ἐτράφης. Dem. de cor. *ſuper* vel *in*, ἔρχομαι μετ' πτερελῶν, Apocal. 1. 7. *erga*, ἔλεος μετ' αὐτῦ, Luc. 10. 37. *per*, μετ' αὐτῦ, Act. 15. 4.

Cum Dativo, ferè poeticum: *in*, μετ' χερσὶν ἔχων ἀκτὴ λύρην. Lucian. θορεῖν μετ' κύμασι. Heſiod. *cum*, ἀεικὲς ἔδεντο μετ' σφίσιν. Apollon. *cum*, *per*, μετ' χερσὶν ἐρύσατο. Il. έ. v. 344. *inter*, τὰ μὲν εὖ διέκριναν μετ' σφίσιν. Il. ά. v. 368. *inter*, *intra*, μετ' σφίσι πῆμα πεδεύσας. Il. λ'. v. 413. *cum* vel *inter*, μετ' ἀθανάτοισι πολεῖτο. Il. ί. v. 12. *poſt*, Οὔ πω ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετ' οἷς ἑτάροισι. Od. ί. v. 365. *ad*, ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν εἰμί. Apollon.

Cum Accuſativo: *poſt*, μετ' τὸν πόλεμον συμμαχία. Plato. *in*, (cum Ablat.)

Ablat.) βάκτρον ἐπ' αὐτῷ μετ' χεῖρας. Herodian. Sic Orph. de Cryſtallo. v. 4. *in*, (cum Accuſat.) βίζλον μετ' χεῖρας εἰληφώς. Eulalius. ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔειδας καὶ νείκεα βάλλει. Il. β'. v. 376. *in*, *ſuper*, μετ' ὄγμον ἕπεσθον Δρέμματα. Il. σ'. v. 552. *per*, νύκτως τε καὶ μεθ' ἡμέραν. Herodian. *præter*, Δαναοῖσιν ἀείσῃς μετέπειτα. Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα. Il. ή. 228. *inter*, μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον. Od. π'. v. 418. *ad*, ἀνὴρ ἴδε νηῦν μετὰ λαόν. Il. β'. v. 163. *contra*, ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας. Heſiod. *propter*, τλήμονι Νηρεΐδῃ Πηλῆι ἐὸν μετὰ κάλλος. Od. λ'. v. 281.

In compoſitione ſignificat *trans*, μεταφέρω *transfero*: *re*, *retro*, μεταπάλλω *recido*, μεταστρέφω *reverto*: *poſt*, μετάφρενον *dorſum*, μεταδόρπια *poſticænia*: *cum*, *con*, μετέχω *cum aliquo habeo*, *participo*, μεταδίδωμι *communico*: *cum* vel *poſt*, μετοίχομαι *eo cum aliquo* vel *poſt aliquem*: *ad*, μετέρχομαι *accedo*: *inter*, μέτειμι *interſum*: *di*, μεθίημι *dimitto*: *mutationem*, μεταβουλεύω *reſipiſco*, μεταπαιδεύω *aliter inſtituo*, μεταδιδάσκω *dedoceo*: *ſurſum*, μετέωρος *ſublimis*: *augmentum*, μεταπρέπω *excello*. Alias inducit ſignificationes, μετάχρονι *ſublimis*, μεταπέμπω *accerſo*, μέθοδος *ordo* ſive *ratio rerum docendarum*, μεταπορεύομαι, μετέρχομαι, μέτειμι (*interdum*) *ulciſcor*.

Παρὰ cum Genitivo: *a*, *ab*, παρὰ Κυείης ἦ βοήθειά μοι, Pſalm. 121. 2. *e*, *ex*, φθιγξάμενος παρὰ νηός. Il. λ'. v. 602. *de*, ὑπὸ δ' ἄλλοι παρὰ δαιτὸς ἔδυσαν σκυδάλισμα. Phocyl. *præ*, ἔχει πυ' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα. Euripid. Phæniſſ. *præter* vel *contra*, οὐδὲν παρὰ λόγον ποιεῖ σοφός. Rhen. *poſt*, παρ' ἡδονὴν λύπη. Adag. *ad* vel *prope*, παρὰ κρηπῖδων τε παρειαί. Hom. hymn. in Solemn. v. 11. *ad*, *comitatum* vel *relationem*, τὰ παρ' αὐτῷ. Chryſoſt. οἱ παρ' αὐτῷ, Marc. 3. 21. *apud*, παρὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸν ἀδίκως παρεκδιαίτης βίον. Plato de leg.

Cum Dativo: *apud*, παρὰ τῷ κυείῳ ἔλεος, Pſalm. 130. 7. *prope*, *juxta*, παρὰ κακῷ ἐθλὸν ἔθηκα. Od. ό. 487. *a*, φιλέεσθε παρ' αὐτῇ. Il. γ'. v. 627. Sic παρὰ θεῷ ἐκλεκτὸν, 1 Pet. 2. 4. *in*, (cum ablat.) ἔστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία. Dem. de coronâ. ἔμμεναι παρὰ ἔργῳ. Od. φ'. v. 239. *in*, *penes*, παρὰ σοί ὄστι. Lucian. Icarom. *in*, (cum accuſat.) παρὰ ποσὶ κάπεστε θυμός. Il. ό. v. 280. *ad*, ἰέναι παρὰ τὴν Τισσαφέρνη. Xen. (ſic παρὰ ἀμφιπτολῶν εἰσῆλθε, Luc. 19. 7.) ἵδρυσεν παρὰ δαπί. Od. γ'. v. 37. *cum*, παρ' ἀνέρι τὸν δὲ δαμῶναι. Il. ρ'. v. 421.

Cum Accuſativo: *contra*, παρὰ τὸν νόμον, Act. 18. 13. *præter*, παρὰ τὸ διατεταγμένον, Luc. 3. 13. *ſupra*, παρὰ δύναμιν. Il. γ'. v. 797. ſic φαῦλον παρὰ τὸν τῶν ἀνθρώπων, Pſalm. 4. 53. *juxta*, κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἰζάνει. Ariſtot. *ultra* vel *trans*, παρὰ τὸν ποταμὸν ἔφυγον.

Plutar. *ex, extra,* παρὰ τὸ δεινὸν ἡγούμενοι. idem. *ad,* διδόναι παρ' ἡμᾶς φοίτα. Plato. *ad, relationem,* οἱ παρ' Εὐαινέτου Ἀρκάδες. Plutar. *præ,* πάλλα, τί δὲ κάλλος, παρὰ τὰς θεῦ μείμησας. Syneſ. hymn. 9. *circa, immorationem,* οἱ παρὰ τὰ μαθήματα. Lucian. *poſt,* παρὰ τὰ ſτυφελὰ ὀδόντα γλυκύτερος. Ariſtot. *infra,* ἠλατ ωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, Pſalm. 8. 5. *in,* (cum ablat.) παρὰ τὸ γῆρας κακοπαθεῖ. Aphthon. *in, penes,* τὸ παρ' ἡμᾶς. Viger. *in,* (cum accuſat.) παρὰ τὸ βέλτιον μεταποιεῖ τὸ γράμμα. Plutar. *propter,* θεὸς ἐδόκει παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων. Lucian. de Alexandro. ſic παρὰ τοῦτο, 1 Cor. 12. 16. *pro,* παρ' ἡδονὴν ἡγοῦμαι. Dem. de coronâ. *pro, ſecundum,* παρὰ τὰ μεγέθη τῶν πραγμάτων ὅσοι μείζους γίγνονται. Philo. *a, ab,* ἡγοῦμαι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν εἶναι. Plato. frequentiùs in hujuſmodi etymologiis γραμματικὸς παρὰ τὰ γράμματα. *per,* ἐξ ὧν ἐπεδείκνυτο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς. Dem. de coronâ. *inter,* cum caſu per gerundium ferè expoſito, ὅσα ἐλάλει παρὰ τὴν πλοῦν. Lucian. & παρὰ τὸ δεῖπνον αὐλεῖν. Plutar. *cum,* ἡ σιτοπομπία παρὰ πάσῃ φιλίαν ἄγει τῇ Πιερίᾳ κομίζειν. Dem. de coronâ. *minus,* παρ' ἕνα. Lucian. ſic παρὰ μίαν, 2 Cor. 11. 24. *alternationem,* ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Dem. πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκατέρῳ ἐντείνω. Ariſtoph.

In compoſitione ſignificat *ad,* πάρειμι *adſum*: *in, contra,* παράνομος *injuſtus*: *prope, ad,* παρακάθημαι *aſſideo*: *prope, fere,* παράμεσος *fere medius*: *prope, apud,* παραμένω *apud aliquem maneo*: *præter,* παραπλέω *præternavigo*: *trans,* παρέρχομαι *tranſeo*: *ab* vel *procul* παραπλάζομαι *aberro*: *ſub, clam,* παρεισδύνω, παρεισέρχομαι *clam accedo. irrepo*: *perperam* vel *malignitatem,* παρακούω *perperam audio,* παραλογίζομαι *falſa argumentatione utor*: *ſimul,* παρασυνάδω *ſimul regno*: *comparationem,* παραβάλλω *confero*: *augmentum,* παρόλμος *valde audax*: *diminutionem,* παρίπος *partim in culpa*, interdum *utrumque*, παρόμοιος *illuſtris* vel *obſcuræ notæ*: Alias induxit ſignificationes, παρακαλέω *hortor, conſolor*, &c.

Περὶ cum Genitivo: *de,* περὶ καπνῦ στενολεσχεῖν. Proverb. *de, contra,* διδοὺς μή τι καὶ περὶ αὐτῆ νεωτερίσειε. Herodian. ſic ἐγγύζειν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτῆ, Joan. 6. 41. *pro,* περὶ πάσης τιθεμένου. Il. ὁ. v. 496. [Sic περὶ ἀμφοῖν ἔπαθε, 1 Pet. 3. 18.] περὶ πολλῦ, περὶ ὀλίγου, &c. Iſocrat. *propter,* περὶ καλῦ ἔργου ἡ λοιδόρησις, Joan. 10. 33. *in,* [cum ablat.] ἠρώτησεν, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ τὴν ἐξουσίαν. Viger. *in, ſuper,* ἐπάνω περὶ τρόπου βεβαῶται. Od. ἑ. v. 130. *in, ſupra,* ἐξουσίαν ἔχειν περὶ τῶν ἰδίων θελήματος, 1 Cor. 7. 37. *in, erga,* διάνοιαν ἔχειν περὶ τὴν ἀδικουμένην. Dem. *a, ab,* μεγάλως ἔλειπε περὶ τὴν θεῶν τιμήν. Lucian. Halcyon. *præ,* ſæpe retracto accentu, περὶ vel πρὸ πάντων ἔμμεναι ἄλλων. Il. ά. v. 287. *circum,* τὸ πάντοσε περὶ σφέας γλαφυρῆσι. Od. ἑ. v. 68. *e, ex,* πολὺ μαλὸ

μοιο περὶ συγερῶο λίπων Il. τ'. v. 230. ἔχεις τι δάρπος τῶδε τῦ πάρεος πίει. Soph. ad, περὶ Παρθένιοιο δανόντος Σπάρσομεν. Il. ρ'. v. 120.

Cum Dativo: *circum, circa,* περὶ βωμοῖς κερδίειν. Herodian. l. 5. ἐσθοὶ περὶ τῇ δίκῃ καὶ φέλλια περὶ τῶν χερσῖν. Xen. παιδ. 1. *apud,* πολλὴς ἀπέδομον περὶ τῇ ἀμάξαις. Plutar. in Anton. *pro, de,* περὶ πάσῃ πόλει διδέναι. Thucyd. *pro, propter,* περὶ τῇ παρὰν βασιλῆϊ φιλονεικίειν. Lucian. Astrol. χωόμενος περὶ βυσί. Hom. hymn. in Mercur. v. 236. Apud poetas *ex,* ὃν περὶ κῆρι φίλει. Od. ὁ. v. 245. *in,* (cum ablat.) ἀλύοντες περὶ θυμῷ. Il. χ'. v. 70. *in,* (cum accusat.) ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. Od. λ'. v. 423. πάντα περὶ σφίσιν. Apollon. *super,* περὶ ῥοδέοισιν ἔέρση Τήκετο. Apollon. Argon. l. 3. v. 1019. *a, ab,* περὶ δ' ἐκὰς πεπαρὼν. Il. φ'. v. 577. *cum,* περὶ βυσὶν ἰάπτει. Apollon. Argon. l. 3. v. 904. *inter,* τὐκηλοι μαλέοντο περὶ σφίσιν. idem. ibid. v. 1171.

Cum Accusativo: *circa,* περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία. Aristot. *circa, commorationem,* διατρίβειν περὶ τὸ κεφάλαιον τ' φιλοσοφίας δεῖ. Isocrat. *circiter* vel *ad,* περὶ ἀεὶ τὰς ὥρας ἦκον. Xen. sic περὶ μεσημβρίαν, Act. 22. 6. sæpius additâ particulâ πως, εἰς ἔτος ἤδη περί πως τὸ ὀγδοηκοστὸν ἑλληνικός. Herodian. l. 7. *erga,* περὶ τοὺς γονεῖς τοιοῦτος γίνεται, &c. Isocrat. *contra,* περὶ τοὺ ἐκείνης κατηγορήματα, περὶ ἢ τοὺ διὰς ἀσεβήματα. Dem. in Midiam. *ad,* ὡς ἔλθοιμι περὶ τοὺς φιλοσόφους. Lucian. Icarom. *ad, relationem,* τὰ περὶ ψυχάς. Isocrat. *in,* περὶ τ' ἀθάνατον δύν). Plato. *supra,* περὶ νόον ὄζει βορᾶς. Lucian. *per* vel *in,* περὶ πάντα, Tit. 2. 7. *de,* ἀναμιμνήσκεσθαι περὶ τὰ ἀφορμίσματα. Plato. *quoad,* περὶ τ' πίστιν ἐναυάγησε, 1 Tim. 1. 19. *instar,* περὶ δάκτυλον τὸ πάχος ἔχω. Plutar. *cum, societatem,* οἱ περὶ τ' Παῦλον, Act. 21. 8.

In compositione significat *circum,* περιάγω *circumduco*; *circa,* περικάρδιος *circa cor*; *in,* περιπήγω *incido*; *re,* περιλείπω *relinquo*; *pro,* περιδίδωμι *do*; *pro,* (*aliquo*) περιποιῶ *pro me facio, vendico*; *de, malignitatem,* περιορῶ *despicio, contemno*; *per,* περιουσὴς *perustus*; interdum *e, ex,* περιτρέπω *everto,* περιβύω *exuo*; *augmentum,* περικαλὴς *admodum venustus*; περιδακρύω *ubertim fleo*; *excellentiam,* περίειμαι *superior sum, excello*; *utrinque,* περιδέξιος *ambidexter*: Aliam inducit significationem, περιγράφομαι *describo,* περίσσως *vehementer,* &c.

Πρὸς cum Genitivo; *a, ab,* πρὸς Διὸς εἰσὶν ἅπαντες. Od. ξ'. v. 57. *ex,* ξεῖνος καὶ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων. Od. β'. v. 29. πρὸς τοῦ ἑαυτῦ φίλον καθιστάναι τὰς ἡγεμονίας. Diodor. l. 18. *ex, secundum,* πρὸς θυμοῦ. Viger. *ex genere,* ἑλλάδος καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς τ μητρός. Æschin. in Ctesiph. *de,* χρηστὸς πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονόει κακόν. Epictet. *de, de-*

ersum, ἔπιστ φλὸξ πρὸς τὸν ἀέρα. V. T. *per, in obtestando* vel *jurando*, πρὸς τοῦ Διὸς ἱκετεύω ὑμᾶς. Dem. in Cteſi. h. ὐκ ὀπορκήσω πρὸς δαίμονα. Il. τ'. v. 188. *coram*, πρὸς θεῶν ἀστεῖος, πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. Xen. ſic. Il. ά. v. 339. *in, contra*, πρὸς ἀνδρὸς ἐχθρῷ διαφέρων ἢ λήθων. Halicarn. *pro*, πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Lucian. *a parte, ſecundum*, πρός τινα ἢ λήθων πίθεμαι. Dem. ad Bœotum. *inſtar, loco*, πρὸς ὕβρεως λαμβάνων. Philo. *verſus*, πρὸς Βοιώτων καταβαίνει. Od. γ'. v. 110. *cum*, πρὸς ἔνδεκα βασιλέων βασιλεύσει. Herodot. *relationem*, οἱ πρὸς ἄιματος. Soph. *officium* vel *decorum*, τὸ ἀρρενωπὸν ἢ πρὸς αἰδῶ ἢ ἐρασμίᾳ ῥήσεως. Lucian. ἄτοπα λέγεις ἢ ἀδαμῶς πρός σε. Xen. *ad, in, pro*, cum ſignificatione *commodi* aut *incommodi*, τοῦτό μοι πρὸς κακῶ γίνεται. Ariſtot. & πρὸς ἀγαθῶ. Galen. ſic πρὸς τὴν μετέρας σωτηρίας ὑπάρχει, Act. 27. 34. Apud poetas *prope*, εὖδουσι πρὸς μὴν ἀλὸς Κᾶρες. Il. κ'. v. 428. *ſub imperio*, πρὸς ἄλλης ἐσὺν ὑφαίνοις. Il. ζ'. v. 456. *in*, ναίουσι πρὸς Ἤλιδος. Od. φ'. v. 347. ποτὶ *ad*, ποτὶ πόλιν πέτετο. Il. χ'. v. 198.

Cum dativo: *ad*, νῆν ἔχειν πρὸς τοῖς ἑτέροις μείζοσι. Diodor. ποτὶ γύναισι χεῖρας βάλλει. Od. ζ'. v. 310. *ad, apud*, πρὸς κεφαλῇ, Joan. 20. 12. πρὸς τῇ πύλαις. Lucian. ſic εἰσήκει πρὸς τῇ θύρᾳ, Joan. 18. 16. *ad*, vel *in, officium*, οἱ πρὸς τῇ κύλικι. Herodian. l. 3. *ad, in, contra*, νῆα ποτὶ πλάσσιν ἔαξεν. Od. γ'. v. 298. *præter*, πρὸς τοῖς εἰρημένοις. Plut. in educ. liber. *ſupra, ad*, ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐγγενήκοντ' ἔτεσιν ἐβίωσε. Lucian. Macrob. *cum* vel *apud*, πρὸς ἑαυτῷ σιωπῇ καθήμενος. Plutar. *in*, (cum ablat.) πρὸς τῇ ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν. Idem. ὅλος εἰμὶ πρὸς τῷ πάθει. Heliod. *in*, (cum accuſat.) ποτὶ ὄν σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Il. ά. v. 245. *in, ad, commodum*, ἃ νομίζουσι τὴν ἀρετὴν πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ πεφυκέναι. Xen. *circa* vel *tenus*, πρὸς τοῖς μασχάλαις τειχιζομένου, Apoc. 1. 13. *ſub*, πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου. Lucian. *uſque, ad*, πρὸς τὴν καταβάσει, Luc. 19. 37. *occupationem*, πρὸς λόγοις τοῖς δικαστικοῖς εἰμί. Lucian. apud poetas *cum*, πρὸς αἰχμὴν ἀλγεα πάσχει. Heſiod. ἔργ. l. 1. v. 209. *ſuper*, κεῖντο ποτὶ χθονί. Il. φ'. v. 426. *a*, ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων. Od. λ'. v. 423.

Cum accuſativo; *ad*, πρὸς ἢ ἔλυθ' ὁ φθόνος ἔρπει. Soph. ὄνος πρὸς λύραν. Proverb. *ad arbitrium*, πρὸς ἄλλον ζῆν. Ariſtot. *uſque ad*, φίλος πρὸς βωμόν. Plutar. *quoad*, ἕως ὕδατος ἀφέσηκε πρὸς τὴν καθαρότητα. Plato. *in* (cum accuſat.) πρὸς τὸ χεῖρον τὰ πράγματα διαῤῥεῖ. Baſil. *in*, (cum ablat.) πρὸς κόλπον εὐζώνοιο πιθήνης Ἑλένης. Il. ζ'. v. 467. *ad, in*, (cum ablat.) τὸ σῶμα πρὸς ὕλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπιχάναπτε. Lucian. *ad, in, commorationem*, ἐγένετο πρὸς τὸ καταγρατηγεῖν. Plutar. *penes*, πρὸς ὑμᾶς ὅτι καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. Philipp. ad Plutar. *erga*, δεῖ ἄμπον εἶναι πρὸς πάντας, 2 Tim. 2. 24.

2.24. *contra*, πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Euripid. ſic Act. 9.15. *ſecundum*, πρὸς τὰς ἀρετὰς τὰς πυὰς νέμε. Plutar. ſic ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα, Luc. 12.47. *apud*, ὁ λόγος μοῦ πρὸς τὸν θεὸν, Joh. 1.1. *verſus*, κλαίουσα πρὸς ἠρανόν. Il. δ'. v. 364. *inter*, τεκμήριον τὸ πρὸς ἡμᾶς φιλίας. Iſocrat. ad Demon. ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, Luc. 9. 41. *circiter*, *ad*, εἰσῆλθε πρὸς ἡμέραν διαμειδιῶν ἡμῖν. Demoſt. καταπίπτει πρὸς τὸ σελινοῦν αὐξανόμενον. Lucian. Toxar. ſic πρὸς ἑσπέραν δύσι, Luc. 24. 29. *per*, φυσᾷν πρὸς ῥῖγος αἷμα. Soph. *per*, *in jurando*, πολλοὶ πρὸς λάχανα ὀμνύουσι. Suid. *per*, *ex*, *modum*, πρὸς ἔχθραν αἰτίαν τινὶ ἐπάγειν. Demoſt. de coronâ. πρὸς ὃ διώκετε νοεῖν, Epheſ. 3. 4. *præ*, *comparationem*, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη. Proverb. ſic οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσ δόξαν, Rom. 8. 18. *cum*, πρὸς βασιλέα μνόμην σωθῆναι. Iſocrat. ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τάλιγε' ἄμειβε. Il. ζ'. v. 235. *cum*, *apud*, ἐλογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς, Marc. 11. 31. *pro*, τὴν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη διηγάτο. Ariſtot. *a*, *ab*, πρὸς τὰς πράξεις οὐκ οἶνος οὐχ ὕπνος ἐκεῖνος ἔπραξε. Plutar. de Alexandro. *de*, ἐκεῖ πρὸς ταῦτα βυλευσόμεθα. Xenoph. ſic πρός γε τοῦ ἀγγέλους λέγει, Heb. 1. 7.

In Compoſitione ſignificat *ad*, προσέρχομαι *adeo*: *ad*, *verſus*, πρόσβορρος *ad Boream ſitus*: *in*, προσδέομαι *indigeo*: *in*, *contra*, προσμειδιῶ *irrideo*: *prope*, πρόσγειος *terræ proximus*: *con*, προσομιλέω *converſor*, προσπάσχω *compatior*: *ob*, προσφορὰ *oblatio*: *ſimul*, προσαπόλλυμαι *ſimul pereo*: *ſurſum*, προσάντης *arduus*: *inſuper* προσδιηγέομαι *aliquid inſuper narro*: *augmentum*, προσπρεπίζω *vehementer laceſſo*: *diminutionem*, προσψαύω *leviter attingo*: *nuper*, πρόσφατος *recens occiſus*: *in*, *ſuper*, προστίθημι (interdum) σοι ζημίαν *impono tibi mulctam*. Thucyd. Alias inducit ſignificationes προστάτω *impero*: προσκόπτω *impingo*: προσπίπτω *ſupplico*: προσφέρομαι (interdum) *veſcor*.

Ὑπὲρ cum Genitivo; *ſuper*, γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς. Proverb. *ſuper*, *contra*, εἷς ὑπὲρ ἑνὸς φυσιοῦσθε, 1 Cor. 4. 6. *ſupra*, ὑπὲρ τὴν κήπων ὕβρις κέεται. Herodot. *de*, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς. in vitâ Demoſth. *pro*, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε, Rom. 5. 8. *pro*, *a*, *parte*, εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Rom. 8. 31. *pro*, *ex*, ὑπὲρ τὴν εὐδοκίας, Philip. 2. 13. *pro*, *vice*, ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ τοῦτο ποιήσω. Dem. ſic ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι. Philem. v. 13. *pro*, *per*, *in obteſtando*, λίσσομ' ὑπὲρ μαχάιρων. Apollon. Argon. ſic ἐρωτῶμεν ὑμᾶς ὑπὲρ τὴν ἐξουσίας τοῦ Κυρίου, 2 Theſſalon. 2. 1. *propter*, αἰχμώομαι ὑπὲρ σοῦ Διός. Lucian. ſic ὑπὲρ βασιλείας πάσχετε, 2 Theſſalon. 1. 5. *ultra*, ἐξ Αἰθιοπίας τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου. Thucyd. *e*, *ex*, οὐκ ἐξ ὀλιγαρχίας ἐς αὐτὴν κατέστης, ἀλλ' ὑπὲρ τὴν φιλοτιμίας. Halicarn. ὑπὲρ κακότη-

10

τος ἀλύξῃ. Apollon. *per, in,* ὑπὲρ πόντοιο φίζουσ'. Quint. Smyrn.

Cum Dativo rariſſimè; *ſuper,* ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχέων. Anacr. Ode. 51. *ſuper, à,* οἷσ' ἄρ' ὑπὲρ μαζοῖσι κορεσσάμενοι. Orph. Galactites v. 29.

Cum Accuſativo: *ſuper, per,* ἀποπλαγχθέντες ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Od. ι. v. 260. *ſupra,* τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ἐδὲν πρὸς ἡμᾶς. Proverb. ſic ὑπὲρ πλὸν λαμπρότητα τῆς ἡλίου, Act. 26. 13. *ultra,* ὑπὲρ πόρον ἔρχεσθαι. Lucian. *præter,* ὑπὲρ μοῖραν. Il. ύ. v. 337. *contra,* vel *præter,* ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν. Il. γ'. v. 299. *poſt,* ὁ ἢ ὑπὲρ τέτυς Μίδας. Lucian. in dial. Menip. & Æaci. *alternationem,* ὑπὲρ μίαν *alternis diebus.* Viger.

In Compoſitione ſignificat, *ſuper,* ὑπερθαυμάζω *ſuperabundo: ſupra,* ὑπερέτελος *qui eſt ſupra nubes,* ὑπεράνθρωπος *qui eſt ſupra hominem; pro,* ὑπερμαχέω, ὑπερμαίζω *propugno; pro, vice,* ὑπεραποθνήσκω *pro aliquo morior; præ, ante,* ὑπερθέω *præcurro; præ, ſupra,* ὑπερακοντίζω *optime omnium jaculor; trans,* ὑπερβαίνω *tranſgredior: præter,* ὑπὲρμορον *præter fatum; ex,* ὑπερεθίζω *exterminio; augmentum,* ὑπερμαίνομαι *valde inſanio; malignitatem,* ὑπερφίαλος *perfidus,* ὑπέρνως *ſuperbus:* Alias inducit ſignificationes ὑπερτίθεμαι (interdum) *differo, procraſtino,* &c.

Ὑπὸ cum Genitivo; *ſub,* ὑπὸ χθονός. Heſiod. Theogn. *ſub teſtate,* Αἰγυπτος πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐχώρει. Thucyd. à, ὑπὸ Θηβέων ἐφ' Ἡρακλείας σήλας. Herodot. *ex,* ὑπ' εὐνοίας χαλεπαίνοντας. Lucian. Timon. ὅτε κῦμα πίσησι λαβὸν ὑπαὶ νεφέων. Il. ὁ. v. 625. *ex ſecundum,* ἐκέλευσε πέτας Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης. Od. ή. v. 263. *propter,* χλωρὸν ὑπαὶ δείους. Il. ὁ. v. 4. *propter, de,* ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πολεμεῖν συμπάσῃ τοῖς Ἀθηναίοις. Plutar. *per,* ὑπὸ κήρυκος θεμιτόρδυ τοῖσιν Ἴωσι. Herodot. ſic ἀποκλεῖναι ὑπὸ θυείων, Apocal. 6. 8. *præ,* ὑπ' ἡδονῆς δακρύειν. Ariſtoph. *cum,* καταβαίνων ὑπὸ λαμπάδων. Plutar. in Catone majore, *ad,* ἵκανε Χθιζὸς ὑπὸ Πειράμοιο. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 175. *apud,* ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν ἀξιώματι ἦν. Thucyd. *de,* ὑπὸ τ' ὄρπακας ἀλλόκοτα ἀγγέλλων. Lucian. *in,* ἡμῖν ὑπ' εὐνοίας μᾶλλον ἔχειν πάντα. Xenoph. παιδ. l. 6.

Cum Dativo; *ſub,* ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος. Lucian. *ſub poteſtate,* ὑπὸ Πέρσῃσιν ἔδεν Αἴγυπτος. Herodot. ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι. Demoſth. *ſub perſona,* τρεῖς ἀνειρεῖ Ὅμηρος ὑπὸ τῷ Διομήδει. Euſtath. in Iliad. έ. *ſub, in,* κατακύλας ὑπὸ κόλπῳ. Od. ὁ. v. 468. ὑπὸ νυκτί. Apollon. *ſub, circiter,* ὑπ' ἠοῖ οἱ ζωὸν τέλεσσαν θρηνηθέντες. Il. Ϝ'. v. 530. *ſub auſpicio,* ὑπ' αἰθυίης πτερύγεσσι. Proverb. εὐθυμεῖσθαι ὑπ' Ἐπειῷ. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 41. à, *ab,* ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. Il. γ'. v. 608.

λύ-

λόγον ποιῆσον ὑπὸ θεῷ ἀρξαμένοις. Nazianz. ex, Λιποῖδ' ὑπὸ χερσὶ φρήσειν. Hom. hymn. in Mercur. v. 158. ad, ὑπὸ Τροίη λόχον ἤγαγον. Od. ξ'. v. 469. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαίνειν. Lucian. Dial. Jovis & Cupid. ad, secundum, ὑπὸ δικαιοσύνη διάγειν τὸν βίον. Plato. ad, prope, τῶνδ' ὑπὸ χερσὶ πολλοί. Quint. l. ε. v. 58. propter, ὑπὸ τῆ ποιήσει ἐπηγεῖτο. Xiphilin. in Nerone. ὑπ' Ἄρνι καὶ Ἔκτορι—Οὔτέ ποτε. Il. ε. v. 699. propter, præ, ἐκδαπανῶντες ὑπὸ καύματι. Zosimus. infra, vel post, ὑπ' αὐτῷ Ζήνων κατεκλίνετο. Lucian. Lapith. cum, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ σφεῖς. Plutar. in Galba. coram, λέγω δὲ ὡς ὑπὸ θεῷ μάρτυσι. Nazianz. in epist. ad Cæsar.

Cum Accusativo: sub, ὑπὸ τὸ μόλυβδον, Matth. 5. 15. sub potestate, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι. Demosth. de coronâ. sic ὑπὸ νόμον, Rom. 6. 15. sub, ad, οἱ ὑπὸ τὴν ἀναπολὴν ἀνθρώποι. Herodian. l. 3. sub, tempore, ὑπὸ κύνα. Aristot. subter, καὶ τὸν ὑπὸ γῆς καὶ ὑπὸ γὴν χρυσόν. Plutar. ad, αἴγλης ἀπὸ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. Il. β'. v. 216. infra, vel post, ἅμα κατέκειντο, ὁ μὲν ὑπὲρ ἄνω, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. Lucian. Lapith. pone, καὶ μὴν καταχρύσῃ ὑπὸ τὸν θρόνον. Herodot. in, [cum Accusativo] βάλλειν ὑπ' Αἰσυήδην ἀμβύσματα. Apollon. Argon. l. 3. v. 287.

In Compositione significat sub, ὑπογράφω subscribo: sub potestate, ὑπείμι subsum, ὑποπιέσαι mihi subjicio: sub, clam, ὑπαρπάζω clam surripio: re, rursus, ὑπόδρα & redux, ὑπαντέφω revertor: re, seorsim, ὑπαναχωρέω recedo: inter, ὑπαντιβοάω interpello: ex, ὑπανίσταμαι (interdum) emergo. Od. υ'. v. 53. diminutionem, ὑπανδεύομαι subvereor, ὑπόκωφος surdaster: augmentum, ὑπερπίνω largius bibo: improbitatem, ὑπόχρυσος aurum adulterinum; oblique, ὑπαγλέπω oblique intueor: Alias inducit significationes, ὑπόγυος propinquus, ὑποκρίνομαι simulo, &c.

Plures simul præpositiones regunt casus; ut ἀμφὶ περὶ σῆμα στῆσαν. Od. λ'. v. 608. ἀμφὶ περὶ κρήνην. Il. β'. v. 305. περί τ' ἀμφὶ τε ταφρόν. Il. ρ'. v. 760. Interdum præpositio cum Adverbio; ut ἀπὸ νόσφι κατίων. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 264. Quandoque plures præpositiones in unam dictionem coeunt; ut ὑπεξ νεφέων. Hom. hymn. in Apoll. v. 428.

Præpositio apud poetas non rarò casui suo postponitur; retracto accentu diffyllaborum omnium, præter ἀνὰ, διὰ; ut θεὸς πάρα. Il. τ'. v. 3, μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Il. ε. v. 824. ὅτε διά. Hesiod. ἔργ. v. 3. apud oratores περί; ut ὃ δὴν εἰδότα ὀνείρων πέρι. Lucian. Gallus. Item κατὰ δῆτα λυπεῖ φιλοπονίης κεφαλῆς ὕπο. Hipp.

Inter præpositionem & casum eleganter interveniunt conjunctiones; ut ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν παρέρχομαι. Lucian. merced. cond. περὶ μὲν δὴ τῆς διακονίας, 2 Cor. 9. 1. apud poetas quælibet dictiones;

ones; ut ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἕλω κεφαλῇ. Il. ω. vers. 163.

Revelluntur à verbis etiam Præpositiones; ut χεῖ γαῖα κατὰ πτοι. Il. ζ'. v. 464.

Præpositiones sine casibus migrant in adverbia; quædam etiam retrahunt accentum nempe περὶ, ἀπό; ut σοὶ ἅμα πολλοὶ ἀλεξίοντες τὰς ζάλας. Lucian. merced. cond. ἢ μικρόν τι πρὸς. Idem in Tyranno. πρῶτος ἐγώ, μὴ δ' ὕμμες. Od. φ'. v. 231. πέσει γαῖ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ. Od. δ'. v. 324. πολλὸν ἄπο πρεφέρων. Il. π'. v. 669. Similiter præpositio cum casu suo coalescens; ut ἐκποδὼν procul, e medio, ἐπέκεινα ultra, παραχρῆμα extempore, nonnunquam cum casu non suo; ut ἐμποδὼν impedimento.

Præpositiones cum casibus elegantiam pariunt; ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου vel κρατίστου optime, ἐπὶ vel ὑπὸ πόδα χωρεῖν retrocedere. Xenoph. in Halicarn. τῇ ἐπὶ πόδας ἡμέρᾳ die sequente Herodian. & Polyb.

Præpositiones sequente articulo & infinitivo usurpantur pro adverbio vel conjunctione; ut ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, Luc. 14. 1. cum veniisset; παρέδωκε τὸν Μιτυλήνα τοῦ μὴ μάχεσθαι. Plutar. in Fab. Max. (i. e.) ut non pugnaret; πρὸς μὲν γὰρ τὸ τὸν πατέρα ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πρόδωσ ἐξ Ἐρετρίας ἀπελθεῖν ἀποθανόντα, ὁ καὶ τοὺς ὑτος ὑκ ἔλαθε. Demost. in Midiam. (i. e.) præterquam quod, &c. πρὸ τοῦ συλληφθῆναι, Luc. 2. 21. (i. e.) priusquam concepisset.

Præpositio in Compositione sæpissimè regit casum, quem extra Compositionem regebat; ut ὄχλος παραστὰς ἰχθύων. Soph. παρέσης αὐτῷ, Act. 9. 39. παρελέγοντο τῷ Κρήτῃ, Act. 27. 13. quia παρὰ prope regit tres casus; in decompositis utravis præpositio; ut ἐγκάθετο κολπῳ. Il. ξ'. v. 223. ἐγκάθετο νηλεὲς. Hesiod. Theog. v. 487.

Accentu retracto nonnullæ præpositiones ἄνα (item ἄν) ἔνι pro ἐν, ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι vicem quandoque sustinent verborum ferè tertiæ personæ per omnes numeros, & eandem cum illis habent constructionem & concordantiam; Ἄνα pro ἀνάσσει; ut ἄνα ῥ' ἐμέμαας. Il. ι. v. 247. Ἄν pro ἀνέσχ; ut ἄν δ' Ὀδυσσεύς. Il. γ'. 268. ἄν δ' Βοιωτοὶ ἦσαν. Apollon. Argo. l. 2. v. 494. Ἔνι, (interdum ἔρ,) ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι pro Compositis verbi εἰμὶ, per omnes numeros ferè tertiæ personæ; ut ὐκ ἔνι Ἰθακήσιος, Galat. 3. 28. ἔνι τοι φρένες ἐσθλαί. Od. φ'. v. 288. ἔνδε βόες. Quint. l. 6. vers. 60. πάρα εἰς γε θεῶν. Il. υ'. v. 98. πάρα δὲ σφι ἀμείνονες ἄλλοι. Il. ψ'. v. 479. ὅπι ἔπι δ' Ὀδυσσεύς. Il. α'. v. 515. ὃ χάρις μέτα τοῖσ. Od. φ'. v. 93. πέρι τοι μόρος, Od. μ'. v. 279. regimen; ut πάρα δ' ἔργα βόεσσι. Hesiod. ἔργ. v. 452. &c. Usurpantur itidem pro Impersonalibus; ut ὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν. Demost. de coronâ. τύπτοισι δ' ὃ μέτα. Herodot.

PROS-

PROSODIA.

Quid & quotuplex ſit pes & carmen, quid ſcanſio, prætermimus tanquam nota ex Proſodiâ latinâ: Superſunt tria tantùm fuſiùs explicanda, Spiritus, Tempus ſive Quantitas, Accentus.

Spiritus.

VOcales (præter υ) & diphthongi initiales plerumque leviguntur.

Exceptiones:

A in nonnullis aſpiratur; 1°. Nominibus, ἅβρα, *ancilla*, ᾍδης *Orcus*, αἷμα *ſanguis*, αἱμασιὰ *ſepes*, Αἵμ☉ *Hæmus*, Ἄλαι *urbis nomen*, ἀλεσυνὴ *dementia*, ἅλς *mare*, ἅλυσις *catena*, ἅλων *area*, ἅμαξα *plauſtrum*, ἄμιλλα *certamen*, ἁβρὸς *mollis*, ἀδρὸς *adultus*, ἅγι☉ *ſanctus*, ἁγνὸς *caſtus*, αἱμύλ☉ *blandus*, αἵμων *cruentus*, ἅμης *confertus*, ἁπαλὸς *tener*, ἁπλό☉ *ſimplex*. 2°. Verbis; ἅδω *placeo*, ἄζομαι *veneror*, αἱρέω & ἁλίσκω *capio*, ἅλλομαι *ſalio*, ἁμαρτάνω *pecco*, ἁνδάνω *placeo*, ἅπτω *necto*, *accendo*, *tango*. 3°. Adverbiis; ἅλις *ſatis*, ἅμα *ſimul*, ἅπαξ *ſemel*.

2°. E aſpiratur ante κ, ο, ψ, π, βδ, βρ, δρ, ρκ. Sed ἐκεῖ *illic*, ἐκεῖν☉ *ille*, ἐκεχειρία *inducia*, ἔορ *ſoror*, ἐώρα *ſuſpendium*.

Aſpirantur item ſequentia; 1°. Nomina, Εἵλως *ſervus*, Ἑλένη *Helena*, ἕλη *calor ſolis*, Ἑλικὼν *Helicon*, ἕλκ☉ *vulnus*, Ἕλλην *Græcus*, ἕλμις *lumbricus*, Ἑλίκη *Helice*, ἕλ☉ *palus*, ἑλξίνη *herbæ nomen*, ἕρκος *ſeptum*, ἑστία *focus*, Ἑως *Aurora*, Ἕσπερος *Veſper*, ἕσω☉ *paxillus temonis*, ἑδανὸς *ſuavis*, ἑταῖρος *ſocius*, ἕτερος *alter*, ἑτοιμος *paratus*, εἷς, ἕξ, ἑπτὰ, ἑκατὸν. 2°. Verba, ἕζομαι *ſedeo*, εἱλέω *inſolo*, εἴργω *includo*, ἑλίσσω *volvo*, ἕλκω *traho*, ἕλω *capio*, ἕπομαι *ſequor*, ἕρδω *facio*, εὕδω *dormio*, εὑρίσκω *invenio*. 3°. Adverbia, ἕνεκα *gratia*, ἐξῆς *deinceps*, ἕως *quamdiu*, ἓ ἓ *heu heu*.

3°. H ante β, γ, κ, σ aſpiratur, Exceptis ἠβαιὸς *parvus*, ἠγάθε☉ *valde divinus*, ἤγαρον *ſartago*, ἧκα *ſenſim*, ἤκεστος *ſtimulum non expertus*.

Aſpirantur & hæc; 1°. Nomina. Ἅδος *acetum*, ἅλ☉ *clavus*, ἁλιξ *coætaneus*, ἁλικία *ſtatura*, ἅλι☉ *ſol*, ἡμεῖς *nos*, ἡμέρα *dies*, ἡνία *habena*, Ἡφαιστος *Vulcanus*, ἅπαξ *jecur*, Ἡρα *Juno*, Ἥρως *Heros*, ἡδὺς *dulcis*, ἥμερος *manſuetus*, ἥμισυς *dimidius*, ἧσσων *minor*. 2°. Verbum, ἡμεκτέω *ægre fero*. 3°. Adverbium, ἡνίκα *quando*.

4°. I

4°. I ante ε, ζ, ϛ, πτ, μ (ſequente vocali), aſpiratur. Sed Ἴστρος *Iſter*, ἴσταμαι *ſcio*, ἰσθι *heu*.

His adde 1°. Nomina, Ἱδρὼς *ſudor*, ἱκανὸς *ſufficiens*, ἱκέτης *ſupplex*, ἵλεως *propitius*, ἱλαρὸς *hilaris*. 2°. Verba, ἱδρύω *ſedere facio*, ἵκω, ἱκνέομαι, ἱκάνω *venio*, conjunct. ἵνα.

5°. O ante πλ, ρκ, μ (non ſequente ω,) σ (ſequente vocali,) aſpiratur. Sed Ὅρκος *filius Eridis* & *nomen fluvii*, ὅρκη *vas olearium*, ὄμβρος *imber*, ὀμιχέω *meio*, ὄμνυμι *juro*, ὄμπνη *beatitas*.

Aſpiratur articulus ὁ, ὅς; ſic ὅτι, ὅτε, ὅσι, ὅθεν cum ſimilibus: item ὁπ particula præfixa dictionibus plerumque aſpiratis; ut ὅπη, ὅπως, &c.

Aſpirantur & hæc 1°. Nomina ὁδὸς *via*, ὅλμος *mortarium*, ὅρος *terminus*, οἷος *qualis*, ὅλος *totus*, ὅτος *hic*, ὅς *ſui*. 2°. Verbum ὁράω *video*.

6°. Ὡ in his ὥρα *hora*, ὡς *ut*.

Quævis vocalis ante ρπ, ρμ, aſpiratur; ut ἅρπαξ *rapax*. Neglecto etiam ſpiritu radicis; ut Ἑρμῆς *Mercurius* ab εἴρημαι, ὁρμὴ *impetus* ab ὄρω, &c. Sed ὅρπη *ſeceſpita*, ἄρπξ *ſpina*, ἀρπίαδος *palma*, Ὁρμᾶς *proprium viri nomen*.

E augmentum, præfixum conſonæ, levigatur; ut πέπω, ἔπεπον. Sed in perfectis verborum in μι ſervat ſpiritum thematis: ut ἵστημι. ab ἵστημι. Præfixum vocali aut diphthongo ejuſdem accipit ſpiritum; ut ἕστηκα, ἑώρων, ab εἶπα, ὁράω.

Temporale augmentum ſervat ſpiritum mutabilis; ut ἀκέω, ἤκεον. Reduplicatio præſentis verborum in μι aſpiratur; ut ἵστημι.

Dictiones peregrinæ non obſervatis hiſce regulis ſervant Spiritum ſuæ originis; ut Ἀρμενία *Armenia*, Ἡγερία *Egeria*.

Spiritus dictionis primitivæ ſervatur in derivativis; ut ὀκτὼ, ὄγδοος, ἕζομαι, ἕδρα, ἕλκω, ὁλκός. Simplicis in Compoſitis; ut ἀγαθὸς, ἀγαθοποιέω. Ἥρα, Ἡρακλῆς, ἅλς, ἁλκυὼν vel ἀλκυόνη *halcyon*: Casûs recti in obliquis per omnia genera & numeros; ut ἀγαθὸς, ἀγαθὴ, ἀγαθὸν, ἀγαθῇ, &c. Spiritus thematis retinetur in reliquis temporibus per modos & perſonas; ut ἀκέω, ἀκέσω, ἀκέσομαι, &c.

Variatur ſpiritus in hiſce derivativis ἕξω ab ἔχω *habeo*, ἅμυδις ab ἅμα *ſimul*, ἥδυς *dulcedo* ab ἁδὺς, ἑδῆς *veſtis* ab ἕννυμι, ἱστορία *hiſtoria*, ab ἵστωρ: in Compoſitis ἑλεόθρεπτος & ἑλεόβοτος *in palude nutritus*, ab ἕλος *palus*, Euſtath. ἔνδυα *celeriter* ab ἐν δύο. A pro ἅμα & ο pro ὁμῦ levigatur; ut ἄκοιτις *uxor*, ὄτειξ (pro ὁμόσειξ) *ſimiles habens pilos*.

ἴσος. Il. β'. v. 765. Sed ἄνας aſpiratur, item ὅμοιος *eodem patre natus.* Orph. Argon. v. 1023.

Idem vocabulum, pro diverſâ origine, diverſo notatur ſpiritu; ut ἰκμάς *humidus* ab ἰκμὰς *humor*, ἵκμος *ventus ſecundus* ab ἵκω *venio*; ſic ἰήϊος *epitheton Apollinis* ab ἰάομαι *ſano*, ἴϊος *idem* ab ἵημι mitto. Manente eâdem ſignificatione, dictiones quædam duplicem habent ſpiritum; Nomina, ἁφὶς & ἅφις *connexio*, ἑανὸς & (rariùs) ἐανὸς *indumentum*, ἕδρα & ἔδρα *dos*, ἑλώδης & ἐλώδης *palus*, ἑλεδώνη vel ἐλεδώνη *polypi genus*, ἑλίχρυσος & ἐλίχρυσος *herba genus*, ἑλλέβορος & ἐλλέβορος *elleborum*, ἕν vel ἔν *antiquus*, ἕρμακες & ἔρμακες *ſaxa in mari*, ἕρση vel ἔρση *ros*, ἕρσις vel ἔρσις *nexus*, ἑσμὸς vel ἐσμὸς *ceſtus*, εὕσπερα & εὔσπερα *hordeum montanum*, ἑψία & ἐψία *colloquium*, ἵκελος vel ἴκελος *ſimilis*, ὄρκυνος & ὄρκυνος *piſcis genus*. Verba ἑλύω & ἐλύω *volvo*, ἑννύω & ἐννύω *induo*, εὕω & εὔω *uſtulo*.

Tempus.

RAtione temporis ſyllabæ ſunt longæ, breves, vel ancipites.

1°. Naturâ
- Longæ, in quibus reperitur diphthongus vel vocalis naturâ longa, ſcilicet η, ω, aut quævis alia vocalis circumflexa, vel facta ex contractione.
- Breves, in quibus ε, ο.
- Ancipites ſive communes; in quibus α, ι, υ: utpote quæ in pleriſque dictionibus pro arbitrio longæ ſunt vel breves.

2°. Poſitione
- Longæ: Quævis vocalis ante duas Conſonantes aut duplicem poſitione longa eſt; ut τοῖ τοι τόξον ἐδὲ πεφύαντες ὄϊστοί. Il. ά. verſ. 171.
- Ancipites: Brevis ante mutam ſequente liquidâ communis redditur; ut μήτηρ ἢ τέκνα θεοῖσι, τὸ γὰρ μέγιστον ἔστ' ἄκεστον. Phocyl. v. 92. πολλῶ μᾶλλον ὄχλω πολλῶν ἢ πετρίπποιν. Theocrit. Idyll. 15. v. 5. Ἀμφιθέας ὦ κἀξῶ τὺ τέκνον μοῖρα, δάκνῃ ἵππος. Idem Idyll. 15. v. 40. δάκρυσμα μεῖνον Ἄδωνι. Bion. Epitaph. Adon. v. 43. ἔπλα δέρηχωΐ. Theocrit. Idyll. 15. v. 19. Interdum ante μα, κτ, πτ; ut ἦτε χὴ ἀπίλαμπον τὸν ὁμῶς. Heſiod. Erg. v. 45. (ſic ἄρδην μεμνησθον. Solon. ια. v. 9.) ἄκρον δάκτυλον κατὰ δάκνω. Hom. Batrach. v. 45. Αἰγυπίους ἐπάλαξεις. Od. δ'. v. 83. Item ſequente liquidâ: ut λαοσσόος Ἡλεκτρύωνος. Heſiod. Scut. Herc. v. 3.

Finalis

Finalis brevis ante initialem duplicem vel duas ſimplices non rarò corripitur; ut οἵπ Ζάκυνθον ἔχον. Il. β'. v. 634. ἠδὲ Σκάμανδρος. Il. ε'. v. 774.

Vocales naturâ longæ vel diphthongi pro arbitrio corripiuntur ante vocalem ſequentis dictionis; ut ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ. Il. α'. v. 30. πειρᾷ ἐμεῖο μεγαίρειν. Il. ω'. v. 433. ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας. Il. β'. v. 748.

3. Uſu
- Longæ ſunt ſyllabæ, in quibus anceps ſemper producitur:
- Breves, in quibus ſemper corripitur.
- Ancipites, in quibus producitur vel corripitur.

Quantitas hujuſmodi vocalium ſpectatur vel in ultimis, vel prioribus ſyllabis dictionum.

Ancipitum quantitas in ultimis ſyllabis.

** Quæ vero differunt ſuis locis excipiuntur.*

Si anceps ſit longa in ultimâ vocis rectæ, manet longa * plerumque in ultimâ vocis variatæ; ſi brevis vel communis, quantitatem ſervat in accuſativo & vocativo ſingularibus; ut Αἰνείας, Αἰνείαν, Αἰνεία, φιλία-ίαι, πρέσβα-αν, πᾶς-πᾶν, νηδὺς-ὺ, μέλας-αν, ἔπυρα-ά.

Nomina dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto, longa ſunt; ut ἀκτὶς-ῖν, Φόρκυς-υν.

Hæ duæ regulæ obſervari debent in ſequentibus.

A finita corripiuntur; ut πρέσβα, τέτυφα, πύλασα, ἵνα, ὦ ἵππότα.

producuntur Nomina
- 1°. In εα, αα, δα; ut θεά, Ἀθηνᾶ, βασιλίνδα.
- 2°. Polyſyllaba in αία; ut σεληναία.
- 3°. In ρα (non præcedente diphthongo;) χαρὰ, ἀκίρα excipe, ἄγκυρα, γέφυρα, ὄλυρα, Κόρκυρα vel Κέρκυρα, Κύθηρα, σκολόπενδρα, παλαίστρα.
- 4°. In εια; ut χρεία, ἐγχεία, βασιλεία: Excipiuntur quæ manant ab adjectivis in ης; ut ἀληθεία ab ἀληθὴς: Fœminea; ut ἱέρεια, ἀγγελίεια. pag. 23. Nomina Urbium quæ à viris illuſtribus appellationem habent; ut Ἀντόχεια. item Βατίεια *nomen collis*, κώδεια *caput*, νάπεια *ſinapi*.
- 4°. In ία; ut σοφία: præter verbalia in τεια; ut φάλτεια: item Καλαύεια *nomen loci*.
- 6°. Omnia fœminina ab Adjectivis in ος; ut λαύος, ὁμοία: præter δῖα, πότνια, ἴα & μία.
- 7°. Dualia in α; ut Μέσα.

His adde κόλλα cum compoſ. χρυσοκόλλα, &c. σκύα.

Αι finita corripiuntur: ut ἄν, ὦ Αἶαν.

Producuntur 1°. Maſculina in αν: ut Τιτάν. 2°. Adverbia; ut πάλαι: Sed ὅταν *quando* breve eſt.

Αρ finita brevia ſunt; ut νέκταρ, αὐτάρ. Producuntur monoſyllaba χάρ, φάρ· γδ commune eſt.

Ας finita producuntur; ut Αἰνείας, Αἴας, πέπλας. Corripiuntur nomina imparisyllabicè inflexa, quæ non formant genitivum in αντος; ut λαμπάς, μέγας, σέλας. Accuſativi plurales quintæ ſimplicium; ut Τιτᾶνας. Item Adverbia in ας; ut ἀτρέμας· ſed ἔκας interdum producitur.

Ι finita brevia ſunt; ut μέλι, πίθηκι, πόθεσι, ἴφι, βίηφι. Adverbia oxytona in τὶ ſemper ferè longa ſunt; ut ἀνιδρωτὶ: in ισὶ plerumque brevia; ut Λιγυπάισί.

Ιν finita brevia ſunt; ut πάλιν, δεῖν· commune eſt πείν· ιν-ινος longa ſunt; ut ῥῆξίν.

Ις finita brevia ſunt; ut πόλις, δῖς, ἀμφικαδεῖς. Producuntur nomina monoſyllaba; ut λῖς *leuis*: πῖς ſæpiùs breve. Diſſyllaba pleraque fœminina acutitona in ῖς-ῖδος, penultimâ longâ, producunt ultimam; ut ἀρτῖς, ἀψῖς, βοτρυβῖς, κληῖς, κνημῖς, κρηπῖς, σφραγῖς. Item hyperdiſſyllaba, penultimâ & antepenultimâ brevibus; ut βαλβαλῖς, κανονῖς, ψαλαμῖς, κερσοῖς, πλοκαμῖς, ῥαφανῖς, σισαμῖς. Communia ſunt ἀκρῖς, Περσῖς, νεοσσῖς, νησῖς: ſed παστὰς plerumque breve eſt. Ις-ιδος longum eſt; ut μέρμις, ὄρνις.

Υ finita brevia ſunt; ut σύ, δάκρυ, γλυκύ: ſed ἀηδόν commune eſt.

Υν finita corripiuntur; ut σύν: ſed υν-υνος producuntur; ut μύανυν.

Υς finita producuntur; ut φῖδυς.

Τς finita corripiuntur; ut βαθύς. Producuntur Subſtantiva oxytona, quæ declinantur per ύος; ut ἰλύς, ὀφρύς: item κώμυς. Sed ἰχθύς, uti & ὀφρὺς in compoſitis, alicubi corripiuntur: ſic χέλυς.

Quantitas ancipitum vocalium in prioribus Syllabis.

Α, ι, υ, ante vocales plerumque corripiuntur.

Exceptiones.

1°. A penultima nominum in άων creſcentium per ο, longa eſt; ut Μαχάων. Item Ἑρμάων, Ποσειδάων.

Propria Oxytona, & fœminina in αῖς, producunt α; ut Θαΐς· ſed Αἷς communem habet.

Sequentia itidem producunt α penultimam; ut ἀΐξ, ἀϊλῆς, κεφάλαις, λαός, χαός, πάος. Alia antepenultimam; ut ἄατος, ἀκεφάλιστος, ἀΐσσω,

Ἀχαϊκὸς, Ἄονες, Βυζάντιος, Λαέρτης, βιάομαι, τετράορες, ἐλάϊνος & ἐλαΐνεος.

In quibusdam α communis est; ut δαήρ· sed ἀείδω, αἴω, ἀλαὸς, δαΐζω, ἰλαὸς, φάος rariùs producuntur; ναὸς, ἄναξ rariùs corripiuntur: in ἀάτη sive ἀατάω utraque α per omnia communis est.

2°. I penultima nominum in ίων-ιον longa est; ut κίων, βεβαχίων, Ἀθείων· exceptis comparativis quæ ferè brevia sunt; ut ἡδίων· item χιών. Longa est in his κειὸς, κιάδω, ἰάομαι, ἰύζω, ἰωχμὸς, παλίωξις, σεσῖωξις, Πιτεῖς.

Nomina in ια, penultimam habent communem, sæpiùs tamen correptam; ut σοφία· sed ἀεργία, αἰκία, ἀνία, καλιὰ, κονία, ὀχμιὰ, σία sæpiùs productam.

In hisce ι communis est: ἰαίνω, ἰάχω, ἱερὸς, θριαὶ, θρίον, λίαν, μνῖον, ὄϊω, παίνω, πνίον· Sed ἴημαι, ἰὸς, rariùs brevia; ἵιον & composita à ἶς ἰνὸς ut ἔνδιος, rariùs longa.

3°. Υ in sequentibus producitur. Ἐγυὰ, θυὰς, ἰγνύη, μύαψ, πλατυάζω, ὕδης, ὑετὸς, κυάνεος.

In his communis est, γύης (quod in compositis sæpiùs breve) μύρεσς, μύων, πύελος. Rarò corripiuntur εἰλυὸς, μυχὸς, Ὑάδες· κέρυνη, κρόμυνον raro producuntur.

A, ι, υ, ante μα in quamplurimis neutris producuntur: sed κλίμα, κρῖμα, ἔρυμα, πτύμα, ὄχμα, alicubi corripiuntur.

A ante β. γ. δ. θ. κ. λ. μ. ν. π. ρ. σ. τ. φ. χ. corripitur.

Exceptiones.

Polysyllaba in ατος præcedente ρ vel vocali ut plurimùm longa sunt; ut ἀνίατος, Ἄεθλος, sic ἄπλατος. Corripitur ἑρατὸς· ἀάατος commune est.

Nomina in άτης Propria, Gentilia, & lapides significantia, producunt α penultimam, ut Εὐφράτης, Ἀχάτης, Ἀσπάτης, γαλάτης: sed Ἀντιφάτης, Εὐρυδάτης, Γλήνατης, Δεξιμάτης, Σαμιάτης, Σαρμάτης, breviantur: Σπαρτιάτης habetur pro communi.

Numeralia in ακόσιος quartam à fine producunt: sic Συεραχόσιοι.

Penultimæ α, ι, υ, circumflexæ simul omnes in catalogo infra ponuntur.

A in sequentibus producitur: ἀβάλε, ἀγὴ, ἀδόλεσχος, ἀκὼν, ἀκέσιος, Ἄκις, Ἀσὶς nomen fluvii, ἀλεσιμάχος, ἀμάεσχος, Ἀπὶς, Ἀπύω, ἄτιμος, ἄτη, κλῆξ, δασὺς, δαλὸς, Δαμοίτας, δάμων, δανὸς, δάκος, δαιμελῶσι, δραπέτης, δάτιμος, Ἰάπυξ, Ἰάσων, Ἰθαγένης, καδαίνος, Καρὶς, κάρος, κλάδος, κοδάλιμος, κόδος, κρανίον, κρανόω, κρατὴς, κνάκος, Λαδὼν, καμὸς, νάος, νάπυ & νάπη, Ὁμφάλη, παιζω, Πείαπος, πετράκης, ῥάδιξ, σαπέρδης, σάπυον, ασάδιξ, Σπύμφος, σφεδανὸς, τάλας, τάμος, τραπὴς, φάλαινα, φανὸς, φλυαρὸς, ψαρὸς,

ψαρὸς, ὠρχηδὼ. Penultima longa eſt, in ἀαγὴς, Ἄγαπος, Σαρδανάπαλος.

Communis eſt α in his ἀτατάω, Ἄρης, κάραβος, ἑπτὸς, καλὸς, πταχὺς: Sed ἀλαὸς, ἀλίσκω, ἄειστον prandium, ἀπάλλω, βάλσαμον, βλάπτω, Ζάκυνθος, ναυαγέω, ναύαγος, πάγος, πάπος, rariùs producuntur: ἀρὰ, βάκος, φάρος rariſſimè corripiuntur. ἀπάλαμνος interdum producit primam. Ἀπόλλων in recto breve, in obliquis commune: ἀνὴρ in recto commune, in obliquis & in compoſitis producitur; ut μεγάνωρ.

I ante β. γ. δ. θ. κ. λ. μ. ν. π. σ. τ. φ. χ. brevis eſt.

Exceptiones.

Ιν in diſſyllabis producitur: in hyperdiſſyllabis itidem, ſi longa præceſſerit; ut δίνη, ὑσμίνη.

I ante vel poſt ρ producitur; ut λιερὸς, λειμών. Brevia ſunt compoſita, & derivata à πεὶς, præter πείναλεις; brevia item ἔειφος, θείλαξ, κείνον, κείσε, κειτὴς, κειτὸς, πείθος, πρὶξ πεύχης cum compoſitis, item materialia in ινος, ut κέδρινος, μύρρινος.

Nomina in ικη, ιτη, ιτης, penultimam producunt, ut νίκη, Ἀφροδίτη, Θερσίτης: præter δίκη, Ἑλίκη. Quædam etiam in ιτος, ut ἀδμήτειτος, ἀμωμήτιτος.

I in ſequentibus legitur producta; Ἀσχάσης, Αἴγινα, ἀγνιὰω, ἀκινάκης, ἀκονιτὴ, ἀκόνιτον, Ἄμπισος, Ἀμφισσος, Διδὼ, δίφάω, ἐνιπὴ, Ἐνιπεὺς, Ἐχινάδες, ἴβις, Ἴδη, ἴδος, ἰδὺς, Ἴκαρος, ἴλη, Ἴλιγξ, Ἴλιον, ἰλὺς, Ἰλιαὺς, ἴμερος, ἰνίον, Ἰνὼ, Ἴναχος, ἰτέα, Ἴφιτος, ἰφθίμος, ἰχὼρ, Καίνων, κίκαμον, κίκυς, κίχορον, κλίβανος, κλίμαξ, κλίτος, κνίδη, κνιπὸς, κονίσαλος, κονίλη, κοκλάμινος, κύμινον, κιμὸς, μίρίλα, Μίλων, Μίνως, νεογιλὸς, νικάω, νίφω, Οἴλεὺς, ὀμιχέω, ὀπιπεύω, ὄρμινος, ὀφίγονον, παρθενοπίπης, πέδιλον, πίδαξ, πιδύω, πλέω, Πίσα, σιπύνον, σίλινον, σιγὴ, Σιδὼν, Σιλλωὸς, σισύμβειον, σίσυφος, σιμὸς, σίφων, σκίπων, σμίλη, σμίλαξ, σίβη, σίφος, πίτυος, πίτυες, πιθωνὸς, πεπάω, πνὰν, πίφυς, φιμὸς, Φινεὺς, φιτὸν, χαλινὸς, χελιδὼν, χίλιοι, χιλὸς, χλίδη, ψιλὸς.

In hiſce communis eſt; Αἰχμὴ, ἰθύω, ἵκελος, ἱκέτης, ἱκάνω, ἵλαος, ἱμὰς, καχλίνος, κινέω, κόφινος, κόπτω, λιτὸς, μυείκη, πίναξ, σίδη, φίλος. Rariùs producuntur γίγας, δαμινὸς, λιπαξὴς, ὀπωπὸς, ὀρθρινὸς, σίχος rariùs corripitur ἰμείρω.

Τ ante β. δ. θ. κ. λ. ν. π. ρ. τ. φ. corripitur.

Exceptiones.

Longa plerumque ſunt verbalia in υτὴρ, υτὴς, υτὸς, ὑτὼρ; ut λυτὴρ,

λυτὴς, μῶμυτὴς, κακυτὸς, ῥύπος. Leguntur tamen quædam in υτὸς interdum correpta; ut ἀδάκρυτος, ἀμήρυτος: Pauca sæpius brevia; ut ἀνήνυτος, δυτὸς, δυτὸς, κλυτὸς, λυτὸς, ῥυτὸς, φυτὸς, χυτὸς, cum compositis; item δύπης.

Longa etiam dissyllaba in υλη, ωη, ωΘ, præter μύλη, γωὴ, πλωτός.

Adverbia in υδὸν producunt penultimam: ut βοζυδὸν, ὠρυδὸν. excipe ῥυδὸν.

Τ ante γ, μ, σ, χ, producitur. Terminationes verò asscititiæ υμος & υμων corripiunt υ, ut ἥδυμος, δαυτυμῶν: corripitur item υ, δύσις, ζυγὸς, ἩλύσιΘ, δύμαλις, δύμον, κύμινον, λύγος, λύσις, μῶμα ρυγὴ, μυχὸς, πύματος, πύσιΘ, τεύχη, ὑγιὴς, χύσις: Hæc δύσαιΘ, ὑμὼ, φύσις, perrarò extendunt: δυγάτης in recto sæpiùs corripit, in obliquis sæpiùs producit.

Quædam alia producunt υ. ἌδυδΘ, ἄσκυρα, ἀλεμυρὴς, ἀβακπυλὶς, αὐτὴ, γέφυρα, Γρωικὸς, ζυπὸς, γυρὸς, ζύδος, δύλακΘ, ἰσχυρὸς, καχύκη, κέλυφΘ, κίνδυνΘ, κοσχύλιον, Κόρκυρα sive Κέρκυρα, κόβυλις, κυλύρα, κύειΘ, λάφυρον, λεπυρὸν, Λυδὸς, λίτη, μυκάομαι, μύρσινα, μύρος, μύειοι, μυλιάω, ὄλυρα, ὀϊζυρὸς, ὀνόγυιες, ὄρκυΘ, πῦρον, πλημμυρὶς, πυρμὶς, πυρὸς, ῬύπαιΘ, ῥυπὴ, σκύτος, σύειγξ, σφυρὸν, Τυδεὺς, πυρὸς, τυπάω, ὑβὸς, χυλὸς, χελώνη.

Τ communem habent βόδυνΘ, βύδος, κικρύφδηΘ, πάπυρος, ῥυπὴς, σηγώη, φύλΘ, σφονδύλιον & σφονδύλειΘ, τοιχώη, τυφάω, τυρόεις, ὕδωρ; sed γυλιὸς, κοιχώη, λάγωΘ, ξύλον, φυτάω, φυταλιὰ, φυτάλμιΘ, υ rariùs producunt.

In nominibus propriis, ancipites ferè communiter accipiuntur. In peregrinis servatur quantitas linguæ vernaculæ: ut Γερμανὸς *Germanus.*

Anceps diphthongi resolutæ, vel diminutæ corripitur: ut πᾶις φυγή.

Verùntamen si quid ab hac ancipitum, ita positarum, quantitate dissentaneum obtulerit frequens lectio, quæ certissima est omnium norma, suo loco potest adscribi; ut de his modo, incertis, certior aliquando habeatur notitia.

Eadem ferè ratio est dignoscendæ quantitatis verborum.

Breviantur ancipites, quantum finit positio, in penultimis verborum desinentium in γω, δω, θω, κω, ἀγω, ἀχω, ἀφω, ἀχω, ἰκω, πω.

Pauca

Pauca in ἀνω sunt communia; ut αὐξάνω, ἰκάνω, οἰδάνω· aliqua longa; ut κιχάνω, φθάνω (quod tamen extra præsens anceps est.)

Πύθω *putrefacio*, longum est: ἰάχω utramque vocalem habet communem.

Producuntur verba finita in ίζω, ίγω, ίδω, ίνω, ινῶ, ίφω, ύγω, ώνω, ύρω, ύκω, ύχω, ύφω. Sed ὀείνω, δίγω, πείζω, communem habent penultimam; ἀμελώω, ἀρτώω, ἐντώω, κώω, πλώω, rarissimè correptam; γίνομαι, σίνομαι, πίνω ι communem; γλύφω, υ brevem habet.

Finita in άω brevia sunt. Sed θλάω, πεινάω, ἰάομαι, longa: άω post ρ vel vocalem commune est.

Communia ferè sunt terminata in ίω & ύω; ut πίω, κωκύω. Longa sunt κονίω, μιμίω, χρίω, μιμύω, μυρύω· paucula brevia ἰθύω, κίω, φθίω, ὑπύω, μιδύω.

Ancipitum quantitas in ultimâ vocis rectæ manet plerumque in penultimâ vocis variatæ; ut γίγας-γίγαντ, πύλας-πύλασι, ζδγνὺς-ζδγνδσι, Τιτὰν-ᾶνΘ, ἀκτὶν-ῖνΘ, φόρκυν-υνΘ, ἀψὶς-ῖδος, ἔπυλα-άμιλλα-ατα, τέπυρα-ατον.

Hæc regula vim habet in sequentibus, tum nominum incrementis, tum verborum.

Incrementum Nominum.

Ancipites productæ in recto, si declinentur purè, ferè communes sunt; ut θρὶξ-τρὸς, sic ναῦς-νός.

Anceps ante duplicem in ultimâ recti plerumque breviatur in obliquis; ut αὖλαξ-ακος, ἥλιξ-ικος, σὺξ-συγός. Verùm

A longum est in obliquis sequentium: ῥᾶξ, θώραξ cum compositis, χόρδαξ, ἴεραξ, οἴαξ, Φαίαξ, φάλαξ.

I ferè longum est in obliquis nominum in ιξ-ιγος, gentilium in ιξ-ικος; ut τέττιξ, Θρῆικες· & monosyllaborum in ιξ; ut βίξ· similiter in hisce ἀΐξ, πέρδιξ, ῥάδιξ, σκάνδιξ, ἀπάλιξ, φοῖνιξ, φεῖξ, μάστιξ interdum corripit ι.

3°. Υ incrementum nominum in υξ-υκος longum est; ut βόμβυξ. Excipe ἄμπυξ, κάλυξ, πτύξ· βίβρυξ tamen & κήρυξ habent υ commune.

Longum habetur υ in horum obliquis γύψ, χρύψ, κόκκυξ, σάνδυξ, ὄρυξ, quod tamen alicubi breve est.

I nominum in ίων-ωνΘ, præcedente brevi corripitur; ut Κορίνθων ΚορίνθωνΘ: Reliqua ferè in ίων servant quantitatem recti in obli-

quis; ut Κρονίων, Κρονίονος· Ὠρίων, Ὠρίωνος, antepenultimâ longâ.

Pauca in obliquis brevem habent, quæ in recto longa est: ut Ἀμφικτίων, Πειρικτίων-ίονος.

Τς longum in recto, corripitur in obliquo: ut πῆχυς, πυγμῆς· ψίδυς, μάρτυς-υρος.

Incrementum Verborum.

Quantitas penultimæ manet in præsenti & imperfecto per omnes voces & modos: ut κείνω, ἔκεινον, κείνομαι, ἐκεινόμην.

Quantitas Indicativi servatur in similibus temporibus aliorum modorum; uti & in participiis; ut κείνω, κρῖνε, κείνων.

Manet itidem quantitas in temporibus cognatis ejusdem & alterius vocis; ut ἔτυπον, τυπῶ, ἐτύπην, τυπήσομαι, ἐτυπόμην, τέτυπα, ἐτετύπειν.

Penultima Indefiniti primi longa est in conjugatione quartâ: ut ἔκειναν μέγα νεῖκος. Od. σ'. v. 263. Sed in tertiâ conjugatione, penultima tam futuri quàm indefiniti primi frequentiùs brevis: ut ἦε σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ δὲ μετέπειτα δικάσει. Phocyl. αὐτὸς ἐγὼ φρέσομαι. Il. ό. v. 234. ἔειν ἤειτε. Theocr. Idyl. 5. Ἔκλυεν δ'ἴνα. idem Idyl. 1. In verbis autem, quorum thema exit in ω purum, α penultima post ς vel vocalem commune est: ι, υ, post quamcunque literam sæpiùs longæ: ut Ζῶς ἔφατο Κρονίων. Od. υ'. 273. ἔφατο Ἕκτωρ. Il. κ'. v. 299. ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. Od. κ'. v. 450. ἣ δ' ἐγὼ ὔ λύσω. Il. ά. v. 29.

In voce activa, penultima Indefiniti secundi corripitur: ut ἔπαγον, ἔλιπον, ἔτυπον. Penultima etiam Fut. 1. quartæ conjugationis: ut ψαλῶ, κεινῶ.

Penultima perfecti activi aut medii plerumque brevis; ut τέτυφα, τέτυπα· Nisi quod anceps thematis, trium priorum conjugationum, usu longa vel communis quantitatem retinet: ut βέβειδεν ἀλωὰ Theocrit. Idyl. ί. v. 46. δίνδρεα μακρὰ πεφύκει. Od. έ. v. 238.

Penultima tertii pluralis in αν longa est; ut Μυελὸν ἐστύφαν. Il. δ'. v. 434. ἄνδρες ἔασι. Il. β'. v. 131.

Propria reduplicatio verborum, nisi obstet positio, brevis est; Ζῶς ἐπὶ ἔργα πέδυσι. Od. θ'. v. 245. ἢ Ἔρωτα δίδαξε. Bion. Idyl. 3. v. 4. Πιφαύσκω primam habet communem, γιγάσκω sæpiùs productam: ut ἀνήλοισι πίφαυσκον. Il. κ'. v. 202. ὅς νωϊν πίφαυσκε δόλον. Ibid. 478. ὄφρ' εὖ γιγάσκῃς. Il. έ. v. 128. Sed νοήματα σὰ γιγάσκω. Nazianz. Impropria communis est: ut ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. Il. ά. v. 25. βέλ& ἐκπάγλως ἐφιείς. Ibid. v. 51.

A characteristica primæ conjugationis ubique corripitur in dual

&

& plurali, & in singulari imperativi, vocis activæ, & in toto passivo & medio tam singulari quàm plurali: ut ἴσατον ἀχνυτάδεω κῆρ. Il. ψ'. v. 248. πείσω δ' ἴσατον ἐν πυρί. Il. σ'. v. 346. Ἰλάθι πρῶν φίλ' Ἄδωνι. Theocrit. Idyl. 15. v. 143. ἴσαμαι ὅππότε νεῖκος. Il. γ'. v. 171. &c.

Υ quartæ Conjugationis in Indicativo singulari activæ vocis producitur: ut φύσις δείκνυσιν ἕκαστα. Pythag. v. 64. Sed in duali & plurali Indicativi, & in Imperativo & Infinitivo ejusdem vocis, & in toto passivo & medio corripitur: ut βάτην ἡμιόνους τε Ζεύγνυς ἅλφα. Il. ά. v. 785. δείκνυ) εὔφρων. Il. 6. v. 99. Disyllaba vocis activæ ubique producunt υ: ut γαῖαν ἐλύτλω. Il. ζ'. v. 19. αὐτὰρ ἔλυσε. Il. σ'. v. 145. χλδδί μιν ἀργυρόπεζα. Il. ά. v. 37.

Anceps immutabilis ubique producitur quando mutabilis in suam longam vertitur: Nam ἄϊον ab ἀΐω, ἴαλλον ab ἰάλλω, ὑλάκτεον ab ὑλακτέω, uti ἤκεον ab ἀκέω, ἤρεπον ab ἐρείπω, ὤρυτον ab ὀρύττω, producit primam: ζεύγνυμι-υσι, quia πήγνυμι-ησι, penultimam producit. Huc refer ἀδμήτης, primâ longâ.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur: ut νικάω vinco, νίκη victoria, primâ longâ, κόσμος, κοσμήτωρ, producta α: δίκη, δίκαιος, primâ brevi, sed μανικὸς à μανία furor, πρᾶγος negotium ab ἔπραγον, producunt α, νιφόεις nivosus & νιφὰς nix à νίφω, πνιγόεις à πνῖγος suffocatio corripiunt ι. Similiter quæ profluunt ab incrementis vocum: ut δωρήεσσα à δωρητ-ακος, ῥαγδαῖος à ῥάξ ῥαγὸς producunt α.

Composita simplicium quantitatem ferè sequuntur: ut πημὴ, ἄπημος, ἀπημαίνω. Est etiam ubi quantitatem eandem non habent: ut θεὸς ἀπήμων ἑορτάων. Dionys. v. 1158. Πᾶν initiale in compositis corripitur, παιδόπολος, παιδάγχαι, &c. ut εἰμὶ δ' ἐγὼ παιδόπολος——Bion. Epitaph. Adon. v. 56.——ἀειδέμεν παιδαγχάων. Il. β'. v. 404. τὴν ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον——Il. ύ. v. 156.——πρόπαν ἦμαρ——Il. ά. v. 601.——πάμπαν ἀμυνέειν. Il. ί. v. 435. In fine alicubi legitur productum; ut ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον. Theocrit. Idyl. 22. v. 86. ὗς, σῦς in compositione corripiuntur; ut ὑροφβὸς, συβώτης subulcus: sic ἄσπιλος immaculatus corripit ι, à σπῖλος. Derivativa & composita in ανος ab ἄω spiro producunt α, ut ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς——&c. Od. ε. v. 368.——ζέφυρός τε δυσαὴς. Od. ε. v. 295.

In compositione anceps immediatè præfixa posteriori membro compositi corripitur, tam in hisce particulis α, ἀ, δυς, ἀει, ἀεὶ, ζα, quàm in fine aliarum vocum quæ præfiguntur: ἀφαντος, ὀκτάπους octipes, καλλιπάρῃος formosam habens genam, παναπτος vestè longa indutus, α longam habent, ἀληκτος indefinens, ἄλοφος cristam non habens, ζάλευκος valdè albus: communem ἀαγὴς.

Poetæ nonnunquam haſce de ancipitum quantitate negligunt regulas tum in ultimis tum in prioribus ſyllabis dictionum.

Ultimas enim breves interdum producunt: ut ὦ πύκλα Πολυδάμας——Theocrit.Idyl.22.v.131. Αἴαν Ἰδομενῆϊ——Il.ψ'.v. 493. ——βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν——Orph.hymn.in Æſculapium——Νέμεσ' Ἀλεξιωρείδαο.Il. ξ'. v.503.κορυθαίολα μάκαρ ἐείσατο——Orph. hymn.in Mercur.v.8.μηδὲ πεῖν ἀπόπαυε τὸν μέθυ——Il.φ.v.340. Longas corripiunt: ut μήτ' ἄγαν ἐυδαίμων——Theogn. Νίσας ἀλυκοπέδοιο——Heſiod.——χῆ χῶρον ἀμείβει. Phocyl. 45.

Priores itidem breves quandoque extendunt: ut——κέρατα χὴ ἰσχλίνοισι.Oppian.l.2.v.95.εὗρον ἀένναον κρήνην——Theocrit.Idyl.22. v.37.——εἰν ἐνὶ δόρῳ πεδάσσῃ.Nonn.Joan.c.6.Πύθιον καλέουσι—— Hom.hymn.in Apoll. v. 373.——χὴ νῆα κυανόπρῳρα τείρετο Σιμόεις. Nonn.Joan. c.21. ὄρνιθες πὶ κεκράγατε——Epigram.l.7. Longas corripiunt: ut δεινόμυθος ἦ δίναις——Orph.Arg.v.1031. ἀλλὰ μάκαρ δυμὸν ἔμβαλε——Orph.hymn.in Jovem Fulminant——κόνις ἐσμὸς, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα Νύκτ). Phocyl.v. 103. ὄρνισι μᾶζα πολλὴ τα χητῆτ'——Idem. 118.

Accentus.

Dictiones ſingulæ ſive ſimplices ſive compoſitæ unicum tantùm habent accentum,à quo dicuntur ἔντονοι: quædam tamen accentum quandoque exeunt,dictæ ἐγκλιτικαί: pauculæ carent,ἄτονοι.

Accentu carent ὁ,ἡ,οἱ,αἱ,ὑ,ὑκ,ὑχ,οἰ,ὡς,ἐν,εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ.

Acuuntur articuli ὁ pro ὅς, ἥτις, vel τοῦτο· ἥ, οἱ, αἱ pro αὕτη, ἕτη, αὗ)· abſque ſubſtantivo poſiti,nec ſequente μὴ vel Νὴ: ut * ἠτείμησεν μὲν ὁ δὴ πεπλεγμένῳ ὄζῳ. Il. ἀ. v.389. αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε.Il. ζ'. v.171. ὁ γὰρ χέρας ὄζῳ δαίνυντων. Il. ψ'. v. 9. ὡς ἦ πορφυρέῃ——Δύσατο.Il. ρ'. v.551. οἳ δὴ τῶ

* *Encliticarum regulis apponuntur exempla ex* SS. Bibliis: *Editionis regiæ* Plantin. † *ex tribus editionibus* Rob. Steph. *anno* 1550. *folio*, 1549. *&* 1568. *in duodecimo*. † Henr. Steph.1569. *fol.*† Bezæ *per* Henr.Steph.1582.† *Bibl.Græc.*Francofurti 1597. *fol. &* Baſileæ 1545. *fol.* † *Bibl. Græcolat. per* Morinum Lutetiæ 1628. *fol.* Homeri *exempla ex* Euſtathio *Romæ*. 1542. † *Et per* Froben. Baſileæ 1560.† *Ex* Didymo Baſileæ 1535. *Ex* Spondano Baſileæ 1606. † *Ex editione* Henr. Steph. 1566. *fol.* † Lectii, Aureliæ, Allobrogum 1606. Theocriti *ex editione* Henr. Steph. 1566. *fol. &* 1579. *in duodecimo*. † Wintertoni *Cantabrigiæ* 1635. Heſiodi *ex editione* Henr. Steph. *fol.* 1566. † Heinſii 1603. † Wintertoni *Cantabrigiæ* 1635.

ἔα Ϝ. Il. γ'. v. 134. αἳ γάρ τε βοῶν περιφερέσσαι εἰσι. Il. κ'. v. 353. οἱ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μόλῃ. Theocrit. Idyll. 25. v. 45. ἢ μὲν ἐὸν φίλον υἱὸν ἀπεξέφερεν. Il. ε'. v. 318. οἱ μὲν ἐκήρυσσον. Il. β'. v. 52. αἳ μὲν τ' ἔνθα Ϝάγις ποποῖα Ϝ. Il. ζ'. v. 90. ὁ Ϝ οἷ πιν αἰτοῖς, Marc. 12. 15. ἣ Ϝ γυνὴ ἐπιπλῶσα. Il. ε'. v. 357. οἱ Ϝ οἷ πον, Luc. 9. 13. αἵ Ν τι ἔνθα. Il. β'. v. 90.

Οὐ, ὐκ acuuntur ante quodvis punctum; ut ἔξεστι κύνον δῦναι ἢ ὔ, Marc. 12. 14. ὁ Ϝ ἔφη, ὔ, Matth. 13. 29. ὐκ· ἐγὼ Ϝ Αἰγανος. Theocrit. Idyll. 4. v. 2.

Ὡς *sic*, ubique acuitur; ut ὥς ἔφατ'. Il. ά. v. 33. ἀλλ' ὅδ' ὧς. Od. ά. v. 6. *sicut*, quando in conſtructione poſtponitur: ut κυνὲς ὥς ἀμφὶ λέοντα. Il. έ. v. 476. *quodammodo*, poſt ὅτι: ut ἔστι μὲν ὧς. Ariſtot. Ἒξ, ſi poſtponitur caſui, interdum acuitur; ut ἐδὲ κακῶν ἔξ. Il. ξ'. v. 472. & Theocrit. Idyll. 25. v. 38. Apud Spondanum tamen & Wintertonum tono orbatur.

Omnes hæ voces ἔπνοι per compoſitionem auctæ accentum in ſe poſſunt recipere: ut νῦν Ϝ ὄφρ' παρακαλεῖ Ϝ, Luc. 16. 25. ἦδε Ϝ οἱ, &c. Il. ζ'. v. 5. οἵδε. Il. ά. v. 302. εἵδε. Od. τ'. v. 373. ſic ἔχων, οἵδε, ἔνθα, &c. hujuſmodi.

Encliticæ.

Τὶς indefinitum per omnes caſus.

Pronomina μοῦ, μοὶ, μέ· σοῦ, σοὶ, σέ· ἕ, οἷ, ἑ· σφωὶ, σφέ, σφίσι, σφᾶς. & σφὼ * *illi, illos*, &c.

Verbum φημὶ in omnibus perſonis præſentis Indicativi exceptâ 2a. ſingulari. ſimiliter εἰμὶ 1a. & 3a. ſingularibus & 3a. plurali: Sed † εἶ & εἶς 2a. ſingularis & ἐσὸν 2a. & 3a. dualis vix unquam: ‖ ἐσμὲν, ἐστὲ ſæpiùs inclinant.

Particulæ Indefinitæ ποτὲ, ποθὶ, πῆ, πού, πῶ, πώς. Item γε, τε, κε, κεν, γυ, γων, περ, πω, ῥα, τοι, & plerumque θεὼ †.

* σφὼ *illi*, οἱ μὴ σφω δέκειναν. Il. ρ'. v. 531. *vos*, οἱ δὴ σφω ἐειδόμενον Il. ά. v. 574.

† Εἶ *inclinat.* Franklin. cap. 8. ἐσὸν *ſemel in* Homero *inclinat* φίλτατοί ἐσον. Il. ί. v. 198. *idque editione tantum* Spondani, Lectii, & Hen. Stephani, & Criſpini: *ſed in editione* Didymi, Euſtathii, & *c. ſervat.* ‖ Ἐσμὲν, ἐστὲ *in ſequentibus locis* Homeri *non inclinat*: ἡμέλικες ἐσμέν. Od. ό. v. 196. νῦν δοοὶ ἐστέ. Il. π'. v. 422. ἄριστοι ἐστὲ θεοί. Il. ω'. v. 33. & Od. έ. v. 118. † Θεὼ *in* Homeri *editionibus ſexies inclinat.* Il. β'. v. 448. κ'. 104. ν'. 620. π'. 852. φ'. 568. Od. έ. v. 211. *ter non inclinat*, ἐ θεὼ μιν, Il. ϛ'. v. 276. Πηλεΐδῃ θεὼ μοι. Il. ί. v. 394. ὃν φίλ' ἐπεὶ θεὼ μοι. Od. π'. v. 92. *non inclinat itidem in* Theocrit. Idylliis ὔμμες θεώ. Id. 5. v. 111. τὸ θεώ. Id. 7. v. 83. αἴγ' θεώ. Id. 14. v. 43.

Encli-

Encliticæ dictiones inclinant vel amittunt Accentum.

Inclinant, id est transferunt Accentum semper acutum, vel sinum vel pro suo, in dictionis præcedentis finalem syllabam: idque fit, cùm præcedens dictio habeat

1°. Acutum in antepenultimâ; ut ἄνθρωπός τις, Luc. 16. 1. ὅμοιός ἐστι, Matth. 13. 52.

2°. Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi; ut τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου, Matth. 26. 26.

3°. Acutum in penultimâ, quæ cum ultimâ est pes trochaicus, ut ἔτέ τι τῷδ' ἐμὴν ἐπεμέμφατο, μέσσῃ τοι ἰχθύς. Theocrit. Idyl. 2. v. 144. ἔτέ ποτε φεύγειν το. Il. ε. v. 700. & ἔτί ποτ' ἀντιφέρεται, v. 701. αἴκέ ποθι. Il. α. v. 128. Sed εἰμὶ & φημὶ post voces hujusmodi paroxytonas non inclinant.

4°. Cùm præcesserit Enclitica nudata suo accentu, ut καθώς φασί τινες, Rom. 3. 8. ἔρεό γέπω. Theocrit. Idyll. 7. v. 149.

Amittunt accentum, quando præcedens dictio tonum habet in ultima, ut ὁ πατήρ μου, Matth. 12. 18. ἐστὶ τὸ περισσὸν τοῦτο, Matth. 5. 37. Verum autem gravem in acutum; ut θεός μου θεός μου, Matth. 27. 46. θεοί ἐστε, Joan. 10. 34.

Encliticæ monosyllabæ amittunt accentum post paroxytonas non trochaicas, ut ἡ μήτηρ μου, Matth. 12. 48. τὸ σῶμά μου, Matth. 13. 35. ὁ συγάτηρ μου, Matth. 9. 18. vel post circumflexum in penultimâ, quando ultima solâ positione longa est; ut χεῖνιξ μου. Dissyllabæ verò non amittunt, ut σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν, Rom. 11. 14. πόθεν ἐστί, Joan. 2. 9. σαόφρων ἐστί. Od. δ'. v. 148. χαρὰ νόμῳ τινί, Rom. 7. 9.

Verbum ἐστὶ retrahit accentum in penultimam, quando est initium orationis, vel immediatè sequitur quodvis punctum, vel etiam particulas ἡ, ἐκ, εἰ, & voces quasdam apostrophum passas τοῦτ', ἐπ'; ut ἔστι σῶμα ψυχικὸν, ἔστι σῶμα πνευματικὸν, 1 Cor. 15. 34. ὁ ἀγὼν, ἔστιν ὁ κόσμος, Matth. 13. 38. ἐκ ἔστι μαθητής, Matth. 10. 24. εἰ ἔστι λόγος, Act. 13. 15. τοῦτ' ἔστι, Marc. 7. 2. ἀλλ' ἔστι, Joan. 7. 28. Item propter emphasin apud Aristotelem, ut ἐνεργεία μὲν ἐκ ἔστι, δυνάμει δ' ἔστι. Metaphys. l. 2. c. 10.

Addunt Grammatici, ὡς ἔστι.

Reliquæ omnes encliticæ servant accentum post quodvis punctum vel notam distinctionis; ut τινὲς μὲν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι, τινὲς δ' εὐδαιμονίαν, Philip. 1. 15. τὸ κοράσιον (σοὶ λέγω) ἔγειραι, Marc. 5. 41. (λέγει τῷ πνεύματι) σοὶ λέγω, Marc. 2. 10. 2°. Propter emphasin ῥίζα σοῦ, Roman. 11. 18. δώσω σοὶ, Marc. 6. 22, 23. 3°. Propter distinctionem, ut οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν, Ephes. 2. 13. ὁ σὲ ἀγαπῶν ἀγαπήσους, Luc. 14. 9.

Prono-

Pronomina poſt Præpoſitiones, & ἤ *vel*, ut plurimùm non inclinant, ut ἐν σοῖ, Matth. 2. 6. ὀπὶ σοῖ, Act. 24. 19. Ἦ σὲ γε Μῆσα δίδαξε Διὸς παῖς ἢ σε γ' Ἀπόλλων. Od. θ'. v. 488.

Πρός ante pronomen encliticum in N. T. ſemper acuto notatur, ut πρός με, Matth. 3. 14. πρός τινα, Act. 12. 12. &c. Sic πρός μιν. Theocrit. Idyll. 25. v. 60. πρός με πτῆσαι. Steph. t. 3. col. 673. Ἐπὶ ſemper ante σε Act. 13. 11. & 22. 19. &c. Sic τὰ μὴ ὀπί σοι θέλεις ὀπί σοι ἦ). Epictet. c. 19.

Ἀμφὶ ante ἦ apud Homerum ſemper. Il. δ'. v. 497. Il. ϛ. v. 241. & 514. item Moſch. in Europ. v. 130. ſic ἀμφί μιν. Idem. v. 118.

Legitur & ἀμφὶ σοι. Duport. Cantic. cap. 1. v. 11. Μετὰ σοῦ. Cant. cap. 6. v. 1. μετὰ σοῦ. ibid. cap. 1. v. 4. Poſt Præpoſitiones à verbo divulſas, tum pronomina, tum aliæ encliticæ accentum non ſervant; ut ἔκ τοι ἐρέω. Il. δ. v. 203. πρὸ ἀπό σοι ἔθηκα, Cant. c. 7. v. 13. ἔκ τ' ἀνόμαζε. Il. ά. v. 371.

Hæ ſunt regulæ de encliticis certæ & melioris notæ, ſtudioſorum fide & memoriâ digniſſimæ: à quibus tamen non rarò diſſident emendatiſſimi codices; incertum, an propter ſitum & collocationem hujuſmodi.

Τίς indefinitum ſæpè ſervat accentum ſuum cùm præponitur verbo ex quo pendet, ut ὄκ ἔχουσι τί φάγωσι, Matth. 15. 32. ἵνα τις γνῷ, Marc. 9. 30. ἔτι ἐγὼ θέλω ἀκοὰ τί σοι, Marc. 14. 36. ἐκ ἑτέρου τις ἐστῖ. Theocrit. Epigra. 10. v. 3. εἰσόκε τὶς χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ. Moſch. in Megar. v. 116.

Verbum εἰμὶ poſt ὄκ in N. T. ſervat acutum in ultimâ per omnes perſonas (exceptâ tertiâ ſingulari,) ut ὄκ εἰμὶ ἱκανὸς, Matth. 3. v. 11. ὄκ ἐσμὲν, Rom. 6. 15. ὄκ ἐστὶ, Joan. 15. 19. ἅτ ὄκ εἰσὶ, Matth. 2. 18.

Plures ubi concurrunt Encliticæ dicuntur Synencliticæ.

Ex Synencliticis ſi præcedens exuerit in ultimâ circumflexum, aut in penultimâ acutum, ſequens non inclinat, ut ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς. Il. ϛ'. v. 238. malè itaque in Bibliis græcolat. legitur μάρτυς γάρ μού ὄστι, Rom. 1. 9.

Τὶ inclinans accentum ſæpe non recipit à ſequente encliticâ, ut ἀλλ' τι πω. Il. ά. v. 108. & 124. ἀλλ' τι μιν. ibidem. v. 332. ἄτι μοι. ibidem. v. 335. νύ τις ὄστι. Il. ε. v. 191. & Heſiod. ἔργ. l. 2. verſu ultimo.

In priorem monoſyllabam acutitonam accentu orbatam quandoque poſterior diſſyllaba non inclinat, præcipuè poſt pronomen; ut καλόν σοι ὄστι, Matth. 18. 9. ἰσχυρότερός μου ὄστι, Matth. 13. 11. μαθηταί μου ἐστὲ, Joan. 8. 31. σκεῦος ἐκλογῆς μοί ὄστι, Act. 9. 15. μάρτυς γάρ

γάρ μι δεῖ, Rom. 1. 9. καρδίᾳ ᾧ ἃ τοι εἰμί. Il. ή. v. 48. ὃ σέ γε φημί. Theocrit. Idyl. 25. v. 38. ἔχθις ᾧ ἃ μοι ἐσσί. Il. ά. v. 176. ἀλλά τε σφίσι. Od. ζ'. v. 155. τὰ οἱ ποτὲ πατρὶ, &c. Il. δ'. v. 219.

Plures ſynencliticæ alternis ſæpiſſimè acuuntur & amittunt accentum, ut ὃ γάρ που πνά φημι. Od. δ'. v. 141. ἦκεν τίς μοι ἐειπών. Od. δ'. v. 80. λαληθήτω καί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν, Act. 9. 6. & 10. 6.

Interdum poſteriori loco poſitæ duæ vel tres tono carent; ut εἴ ποτέ τοι τι. Od. δ'. v. 328. ἦ θαμά κέ τοι. Il. γ'. v. 813.

Occurrunt & aliæ ſervantes tonum ubi nulla prorſus veriſimilis ratio ſubeſſe videatur, ut ὅσσα ἐν ἐργαφῇ εἰσί. Theocrit. Idyl. 25. v. 90. ἐπ' ἐσχατιῇ πυὸς ἀγρῦ. Moſch. in Megar. v. 97. πῶς ἢ φής. Il. δ'. v. 351. Ζεὺς εἰμί. Moſch. in Europa. v. 151. εἰ μὴ σφᾶς ὦναξ. Theocrit. Idyl. 16. v. 57. ὅτι ῥα. Il. ά. 156. ἤλυθε γὰ τείχων τις ἀπ' Ἄργος. Theocrit. Idyl. 25. v. 164.

Denique innumera penè depromi poſſunt exempla à regulis multùm diſcrepantia, quæ exiſtimantur ab incuriâ potiùs typothetarum quàm authorum induſtriâ prodiiſſe in lucem. Proinde admonendi ſunt lectores, ut grammaticorum præceptis conſtanter adhæreant, nec à prælorum dubiâ fide, aut potiùs ſphalmatis in errorem ſe duci patiantur. Variis enim modis tum in iiſdem tum in diverſis exemplaribus tonum retinent, inclinant, amittunt; ἀπὸ σου, Matth. 12. 38. in editione: Bibl. Reg. Bibl. Græc. Bibl. Græcolat. Bezæ. Verùm ἀπὸ σοῦ in utroque Steph. Enclitica σοῦ in eodem contextu, Apocal. 18. 14. bis poſita ſecundum diverſas editiones ſic variatur; ἀπό σου & ἀπὸ σοῦ inclinat & retinet in edit. Bezæ, Bibl. Græc.—Francofurt. Utroque loco inclinat in Bibl. Reg. Servat in utroque apud Steph. Bibl.—Græc. Baſil, Bibl. Græco—Lat. Sic ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοί τι. Il. ή. v. 48. Euſtath. ἦ ῥὰ νύ μοὶ τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. ή. v. 48. Didym. ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τί. Il. ή. v. 48. editione Lectii. ἦ ῥα νύ μοί τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. ή. v. 48. editione Spondani, ἦ ῥα νὺ μοί τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νὺ μοι τί. Il. ή. 48. Hen. Steph.

Regulæ accentuum in dictionibus ἐντόνοις.

1°. Generales; quæ reſpiciunt ſimul plures dictionum ſpecies, vel dictionis ejuſdem plures variationes.

2°. Speciales; quæ de ſingulis ſeparatim traduntur ſpeciebus dictionum pro varietate primæ terminationis.

Generales

Generales regulæ.

Reg. 1a. Accentus Acutus & Circumflexus occupant priorem ſyllabam.

Circumflexus notat ſyllabam longam naturâ vel uſu: antepenultimam nunquam: nec penultimam, quando ultima eſt naturâ vel uſu longa.

Acutus quartam à fine ſyllabam non afficit. In hyperdiſſyllabis antepenultimam occupat, quoties ultima eſt brevis; penultimam, quoties ultima longa eſt; ut ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ· τύπτομαι ἐτυπτόμην. Super ultimam non pingitur; ſemper tamen in interrogativo τίς, vel ante encliticas, vel punctum diſtinctionis: aliàs ubiquè tam in orationis contextu, quam ſeorſim poſita dictio, ſi tonum habuerit in fine, nec circumflexum, gravi notatur; quæ tamen ſyllaba dicitur acui, utì & dictio acutitona.

Αι & οι finales, ratione accentûs, pro brevibus habentur; ut ἄνθρωποι, εὖγοι, τύπτομαι· præter αι & οι in Optativis; ut τύψαι, τύπτοι· in ſyllabis contractis; ut εὖγοι, λεχοῖ· aliiſque circumflexis; ut πεῖς· Item in adverbiis; ut οἴκοι.

Excipiuntur à generali regula plurimæ dictiones ſimplices & compoſitæ, quarum varietas pene infinita regulis comprehendi vix poteſt: de quibus tamen aliquid infrà admonebitur.

Reg. 2a. Longa naturâ vel uſu ante finalem naturâ brevem, ſi tonum habuerit, circumflectitur; ut σῶμα, εἶμι· Ante finalem ſolâ poſitione longam ſæpius circumflectitur; ut αὖλαξ, χοῖνιξ. ſed λαίλαψ, μέιραξ. Finales in ευ & υ, ſi tono afficiantur habent circumflexum; ut εὖ, πῦ. excipe ἰδοὺ, ἰού.

Reg. 3a. Monoſyllaba incontracta acuuntur, ut χθών, ὅς. Verba autem Monoſyllaba ſi fuerint producta circumflexum poſtulant, in quibuſcunque perſonis; ut ἦν, δῶ, εἶς. Sed φὴς 2a. præſentis Indic. ut diſtinguatur à φῆς 2a. Subjunct. Euſtat. Od. ν. v. 239.

Circumflectuntur quædam 1°. Nomina, βοῦς, γραῦς, ὀρνῖς, λῖς, μῦς, ναῦς, οἶς, ὗς, πεῖς, πῆς, πῦς, πῦρ, σκῶρ, σῦς, ὖς, φθεῖς. 2°. Adverbia, αὖ, νῦν, μᾶλλον, οἴ, ὦ, ἦ, αἶ. 3°. Conjunct. ἦν.

Reg. 4a. Gravis ſubintellectus, ſequente Acuto, per contractionem fit Acutus; ut πλακόεντων πλακούντων· ποιέτω ποιήτω.

Ex Acuto cum gravi poſt ſe ſubintellecto, fit Circumflexus; ut τειχέων τειχῶν, ποιέω ποιῶ.

Excipiuntur quidam caſus contracti; qui acuunt ultimam:

1°. Acu-

1°. Acuitur accuſativus ſingularis 4æ. contract. ut λεχὼ ſed αἰδὼς & ἠὼς apud quamplurimos circumflectunt accuſativum.

2°. Acuuntur Nominativi, Accuſativi, & Vocativi duales ὁλοπαθῶν in α & ω ut μικὰ μικά, νόω νώ, νῶϊ νώ, σφῶϊ σφώ.

Compoſita ex nominibus proparoxyt. in ος, retracto accentu, acuunt penultimam: ut εὐνος εὔνους, εὐνοῦ εὔνου. item ἄθρος & ἀθρόος ἄθρους, ἀθρόα ἄθρα, quibus adde compoſita in ηθης ab ἦθος, & ηρης ab ἐρέσσω quæ penacuunt Genitivum pluralem: ut σωηθέων σωήθων πειρέων πείρων.

Reg. 5a. Accentus ante ſyllabas contrahendas manet ante contractas; ut ποίεε ποίει, τείχεος τείχους.

Verùm nomina in εος antepenacuta, poſt contractionem circumflectunt ultimam in ευς ut ἀδελφεός ἀδελφεοῦς, χρύσεος χρυσοῦς: item κάνεον κανοῦν caniſtrum.

Reg. 6a. In Adjectivis & Participiis accentus manet ſuper eandem ſyllabam maſculini, fœminini, & neutrius generis per omnes caſus; ut καλὸς, ἡ, ὀν· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· πειράων, ἄκρα, ἄκρον. At ἕς ἑν, φαῦλος φαύλη, ἥμισυς ἡμίσεια propter Reg. 1am. τυφθείς, εῖσα propter Reg. 2am.

Adjectiva hyperdiſſyllaba in ων & ης penacuta retrahunt accentum in neutro; ut βελτίων βέλτιον, αὐτάρκης αὔταρκες.

Duo hæc ὀλίγος μικρὸς acuunt antepenultimam fœminini ὀλίγη, μίκρη.

Reg. 7a. Accentus manet ſuper eandem ſyllabam vocis rectæ, & obliquæ ſive variatæ; ut λόγος λόγε, πειθὼ πειθόος, τύπτω, τύπτε, τύπτοιμι, circumflexus itidem manet, manente longa: ut Ἑρμῆς, ῆ, ῆν, &c. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, &c. τυπτῶ, τυπτοῖμι, τυπτῖν, τυπτῶ, -εῖς, &c. Exceptiones ad Reg. 7am.

Interdum mutatur ſpecies accentûs, interdum & ſedes.

Mutatur ſpecies Accentûs;

1a. Acutus vertitur in circumflexum per Reg. 2am. in penultimâ nominum creſcentium; ut σωτὴρ σωτῆρος.

Nomina Oxytona circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi, 1æ, 2æ, & 3æ. ſimplicium per omnes numeros; ut κεφαλὴ, ῆς, ῇ, ἦν, ἦ, ἄϊν, ἄϊ, ἄϊς· τιμὴ, ῆς, ῇ, ἦν, ῆ, ἄϊν, ῶν, ἄϊς· θεὸς, ὸς, ῷ, ὸν, ὲ, οῖν, ῶν, οῖς.

Huc ſpectat uterque Articulus: Adjectiva etiam & Pronomina Oxytona in ος. quibus accedunt ὅς, οἵ, ἐμαυτὸς, σεαυτὸς, ἑαυτὸς, ἧς, ὅ, ᾧ, ἧ, ᾧ. Item. ἐγὼ, ἐμοῦ· σὺ, σοῦ.

Oxytona in εὺς circumflectunt vocativum in εῦ; in ὼ & ὼς quartæ contract. Vocativum in οῖ; ut βασιλεὺς, εῦ βασιλεῦ, λεχὼ, ὼ λεχοῖ.

2a. Cir-

22. Circumflexus vertitur in acutum, per Reg. 1am. σῶμα σώματος, Ἡρακλῆς έος, τυπτ-ίδω, τυπτίμι-οίτιμι.

Nominativi, Accuſativi, & Vocativi duales, non alium in ultimâ quàm acutum gerunt; ut Sing. ὁ γῦς. Dual. τὼ γύ. S. τὸ ὀστοῦν. D. τὼ ὀστώ.

Mutantur ſedes accentûs.

Per regulam 1am. ἄνθρωπος, ἀνδρώπου· σῶμα, σωμάτων· ἐπίχαρμα, ἐπιχαρίτμαΘ· τύπτω, ἔτυπτον· ἀκούω, ἄκουε, ἀκούομι· ἔτυπον, ἐτυπόμιν· τύπτω, τυπτέσθω.

Per ſpeciales Anomalias variatur ſedes in Nominibus & Verbis.

In flexione Nominum: 1°. Promovetur Accentus.

Nomina Monoſyllaba Genitivum & Dativum ſingularem & Dativum pluralem acuunt in ultimâ; ut χείρ, χειρός, χειεὶ, χερσί· πῶς, ποδὸς, ποσὶ, ποσί· εἷς & ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ cum compoſitis μηδενὸς, μηδενὶ, &c. ſed ὑμῶν, μημῶν in plurali. Per contractionem facta ſæpiùs penultimam circumflectunt; ut κῆρ, κῆρος, κῆρι: apud nonnullos interdum acuunt ultimam; ut κηρὸς, κηρί. Pronomen δεῖς, utì & participia, ſequuntur generalem regulam, ut δεῖς δεῖνΘ, δεὶς δέντος· quibus adde Ὦνξ ὤνος *Nomen Viri*. In plurali πᾶς circumflectit penultimam dativi πᾶσι· πῦρ acuit ultimam Nom. Acc. Voc. πυρὸς· κλεὶς circumflectit in ſingulari κλεῖν, in plurali κλεῖς. Πλάταια Nomen Urbis facit in plurali Πλαταιαί.

Genitivum & Dativum dualem & genit. pluralem circumflectunt in ultima; ut χερῖν, χειρῶν. Quæ verò tonum habent in penultima genitivi ſingularis, vel circumflectuntur in recto, non habentia υ ante σ, penacuunt Genitivum pluralem; ut λᾶας λᾶος; ſic δῶρον, κεράτων, παίδων, σάκτων, φάτων *luminum*, item ὄπων ab ὄψ. His adde δώων à δῶς, ῥώων à ῥῶς, φώδων à φὼς, δμώων à δμὼς, ſed δμωῶν à δμώς.

Τὶς indefinitum ſervat accentum in ultimâ, genitivum verò dualem & pluralem circumflectit; ut τὶς, τινὰ, τινοῖν, τινῶν· τὶς interrogativum acuit penultimam per omnes numeros; ut τίς, τίνα, τίνοιν, τίνων.

Accentum Monoſyllaborum ſequuntur κύων & ἀρὼ ſyncopen paſſæ, ut κύων, κυὸς, κυνὶ, κυνῶν· δόρυ & γόνυ in caſibus metatheſin paſſis; ut δόρυος, δουρὸς, &c. γυνὴ etiam γυναικὸς (ab inuſitato γύναξ vide pag. 19.) δύω, δυοῖν, δυεῖν, δυσί· ἄμφω, ἀμφοῖν.

Nomina 1æ. & 2æ. ſimpl. circumflectunt ultimam genitivi pluralis; ut τελώνης, τελωνῶν. μῦσα, μυσῶν. πᾶσα πασῶν. ὀξεῖα-εῖων. τερφῦα-υῶν, τυφθεῖσα-σῶν, &c.

Fœminina barytona adjectivorum, Pronominum & Participiorum in Θ, penultimam genitivi pluralis acuunt; ut ἄλΘ, η, ἄλλων· ἄχΘ

ἄγ@, ἱα, ἀγίων· τυπτόμ@, μβου, μβων· item μεγάλη, μεγάλων ab inusitato μέγαλ@. Quatuor etiam Substantiva 1æ. simplicium, Ἀφύων, Ἐτησίων, χλεύων, χρήσων.

Penacuta ἴ@ ιτης & μία, cum Compositis, circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi; ut ἴ@, ἴα, ἴον. Gen. ἰοῦ, ἰᾶς, ἰοῦ. Dat. ἰῷ, ἰᾷ, ἰῷ· μία, μιᾶς, μιᾷ· ὑδρομία, ὑδρομιᾶς, &c.

2°. Retrahitur Accentus.

Vocativus nominum hyperdisyllaborum in ων ον@, vel ων@, acuit antepenultimam; ut Ἀχαμέμνων, ὦ Ἀχάμεμνον· εὐδαίμων, ὦ εὔδαιμον· Ποσειδὼν-ῶν@, ὦ Πόσειδον.

Composita à φρὴν accentum in Vocativo servant; ut δίφρων, ὦ δίφρον· Sequentia vertunt penacutum in antecircumflexum per reg. 2am. Μαχάων, Ἰκετάων, Ἀρεπάων, Λακεδαίμων, Εὐδαίμων, Παλαίμων; ὦ Μαχᾶον, Ἰκετᾶον, &c. Σαρπηδὼν facit ὦ Σαρπῆδον. Legitur etiam neutrum χάεσσιν & χαείσιν.

Substantiva in ης 1æ. contractorum acuunt antepenultimam Vocativi; ut Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες· Ἡρακλῆς, ὦ Ἥρακλες & Ἡράκλεις ab Ἡράκλεες, similiter συγγενὴς, ὦ σύγγενες. Quatuor Substantiva in ης. 1æ. Simplicium penacuta retrahunt accentum in Vocativo; ut ἀκαμάντης, δίαστης cum Compositis, εὐρυβάτης, μητίετης; V. ὦ ἀκάμαντα, δίαστα, εὐρύοπα, μητίετα.

Quædam nomina in ηρ in aliis casibus retrahunt, in aliis promovent Accentum:

Ἀνὴρ, γαστὴρ, δαὴρ, Δημήτηρ, θυγάτηρ, πατὴρ, σωτὴρ, in Vocativo accentum retrahunt; ut ὦ ἄνερ, θύγατερ, σῶτερ, &c.

Ἀνὴρ & θυγάτηρ itidem primam acuunt in Accusativo singulari, & in Nominativo, Accusativo, & Vocativo duali, syncopen passis; ut ἄνδρε, ἄνδρε, ἄνδρε, ἄνδρα· θύγατερε, θύγατερε, &c.

Ἀνὴρ, γαστὴρ, δημήτης, θυγάτης, μήτηρ, πατὴρ, post factam syncopen, acuunt ultimam Genitivi & Dativi singularis; ut ἀνδρὸς, ἀνδρί· θυγατρὸς, θυγατρεί· Circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi dualis & Genitivi pluralis; ut θυγατροῖν, θυγατρῶν· Penultimam acuunt Dativi pluralis; ut ἀνδράσι, θυγατράσι· Γαστὴρ facit γαστῆρσι. Θυγάτης & μήτης penacuunt omnes casus imparisyllabicos ante syncopen; ut θυγάτης, θυγατέρ@, θυγατέϊ, &c.

Non abs re erit integram flexionem Nominis in ηρ ob oculos ponere, ut variatio accentûs clariùs eluceſcat:

Sing. N. θυγάτηρ. G. θυγατέρ@ θυγατρός. D. θυγατέϊ θυγατρεί. A. θυγατέρα θύγατερα. V. θύγατερ. Dual. N. A. V. θυγατέρε θύγατρε. G. D. θυγατέροιν θυγατροῖν.

Plur. N. θυγατέρες θύγατρες. G. θυγατέρων θυγατρῶν. D. θυγατράσι. A. θυγατέρες θύγατρας. V. θυγατέρες θύγατρες.

In

Dictio composita cum enclitica eundem expetit tonum, quem extra compositionem gerit, per omnes casus, verso gravi in acutum; ut ἐστίν, οἵ τε, τίνος, τῷ τινι, ἄνθρωποί τινες, non ἐστὶν, οἵ τε, τίνος, τῷ τινι, ἄνθρωποι τινες: observatis encliticarum, non ὑστέρων, legibus. Similiter indeclinabiles μήτε, ὅτε, οἵδε, &c. non μῆτε, ὅτε, οἵδε, &c.

In formatione Verborum: 1°. Promovetur Accentus.

Indicativus
- Circumflectit ultimam futuri primi 4æ. & futuri secundi omnium conjugationum, in voce activâ: penultimam utriusque in mediâ; ut τυπτῶ, τύψω· τυπτοῦμαι, τυφθήσομαι. Item penultimam 3æ. pluralis in præsenti verborum in μι; ut τίθημι, τιθεῖσι; sed ἵστημι, ἱστᾶσι.

Imperativus
- Circumflectit ultimam indefiniti 2di. Medii; ut τύπτου, acuit ultimam indefiniti 2di. act. in sequentibus εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ, interdum λάβε, λαβέ. Penacuunt Grammatici tres imperativos indef. 2di. medii λῦκε, πάρσχε, ἐρέσσε.

Subjunctivus
- Circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, & in præsenti & indefinito secundo activo verborum in μι; ut τυφθῶ, τύπτῃς, τιθῶ, δῶ.
- Penultimam in perf. pass. circumflex. & in præs. & perf. verborum in μι; ut τετυμμένος ὦμαι, τιθῶμαι, τιθῶμαι.

Infinitivus in ναι tono afficit penultimam; ut τετυφέναι, ἱστάναι, τιθῆναι, δῦναι.

Infinitivus
- Circumflectit ultimam Indef. & fut. 2di. act. ut τυπεῖν.
- Penultimam acuit indef. secundi medii; ut τυπέσθαι.
- Accentum exigit in penultimâ indefiniti primi activi, & perfecti passivi; ut πάσχαι, πεπόσθαι, ποιῆσαι, πεποιῆσθαι.

2°. Retrahitur Accentus.

Imperativus dualem & pluralem indefiniti secundi medii acuit in antepenultimâ; ut τύπτεσθον, τύπτεσθε.

Tempora finita in μην variant sedem accentûs in personis pro variatione quantitatis ultimæ, juxta regulam primam; ut τυπτόμην, τυπτόμεθα. Sed in Optativo perfectum passivum & futurum secundum medium, præsens etiam & perfectum verborum in μι, retinent accentum super eandem syllabam: ut βεβοήμην, -θοο πεποίμην, -οῖο· ἱσταίμην & ἱσταίμην, -αῖο, &c. Quodsi verbum in μι sit deponens, regulariter sedem variat: ut δυναίμην, δύαιο, &c.

Indefinitum 1um. in tribus modis tonum plerunque mutat, non mutatum in elementis; in Opt. act. 3â. pers. λύσαι, ποιήσαι, τελέσαι: Infinit. λῦσαι, ποιῆσαι, τελέσαι: Imperat. med. λῦσαι, ποίησαι, τέλεσαι. Penultima dissyllaborum brevis in his tribus acuitur; ut πῖαι, λέξαι: Ubique secundum regulas.

Hæc omnia in Paradigmate tanquam synopsi clarius conspicientur.

Speciales Regulæ Accentuum.

A 12. generali regulâ multifariam recedituꝛ in quàm plurimis dictionibus: Varia enim est & incerta admodùm accentûs notatio in prima vocum terminatione, præcipuè Nominum: quorum infinitam penè multitudinem in numerato habere, & immensam congeriem in fasciculum stringere, quid aliud est quàm oceanum simpulo infundere? Rectè enim Gaza, Πολυσχιδὴς ὁ λόγος τὰ πολλὰ τῶν εὐθειῶν τόνους. Erit tamen operæ pretium vocabula illa quæ una magis recepta sunt, in summa capita & classes terminatione & accentu discriminatas referre; operiq; dederatissimi rudimenta quædam ὡς ἐν πόρῳ exhibere. Quibus, si arriserint, addi possunt plura quæ desunt: aut si visum fuerit, mutari in melius, quæ hic afferuntur: ut quoquo tandem modo opertum hoc pelagi, superans inceptum, numeris aliquando omnibus absolutum prodeat. Neque amplius hunc in finem parandi ingentes & singulis de vocibus revolvendi consulendique sint Lexicographi, quos merito nobis magna ex parte suspectos reddunt manifesta passim & egregia præclarè emendatissimi φαλμάτα: quin potiùs ad manum præstò, sit regula quæ certius multò & expeditius studiosis, subinde relegantibus, succurrat.

Tot vocabulorum, quæ deinceps sequuntur, ad normam H. Stephani exiguntur: quanti tamen non undequaque perfectam exhibent Typothetæ; ut qui non falsas modò sed & sibi diffidentes interdum appinxerint notas, & pro *insigni carbones* obtruserint quærentibus. Imprimitur enim θεοφόρος t. 1. 1466. l. 15. θεόφορος 1461. l. 1. ὑψαυχένιος t. 1. 269. B. ὑψαυχένιος 1323. F. πόρος in Indice. πῦρα t. 3. 623. E. Αἴακος, pro Αἰακὸς in Indice, & permulta hujusmodi. Ut igitur certiùs excutiatur veritas, perlustrata æquè diligenter collata sunt alia *boni nominis* Lexica; *Suidæ*, *Favorini*, *Budæi*, & *Constantini* (qui duo omnium mendosissimè sunt excusi:) *Hesychii* denique ex quo dictiones minùs usitatas post illam reliqui excerpserunt. Ubi verò eorum unus aut plures cum Stephano non consenserint de accentu vocabuli minimè familiari & cognito, Stephano primas deferimus, & tonos ex illo quasi regulares præferimus: aliorumque insigniores discrepantias in fine πολυτόνων subnotamus.

Accentus Nominum in recto.

Nomina oxytona.

In declinatione prima Simplicium:

1°. Hypersyllaba verbalia in τὴς, non præcedente α, ε, ι; ut νοητὴς. Item ἀκροατὴς, θεατὴς, ἰατρὴς, ποιητὴς, ἀναγνωστὴς, ὑστερητὴς, χαρυσσητὴς. Inusit. ἰατὴς *curatus*, θεατὴς *spectator*, μαντὴς *propheta*. Participalia in τὴς; ut ἐπιλοιπτὴς.

Pauca item dissyllaba, κεστὴς, πιστὴς, & minùs usitata κλωστὴς, κτιστὴς, ῥυστὴς, τμητὴς.

Com-

Composita finita in φορος, πωλης, στικης; ut παραφορος, συμπαιδης, ῥημαστικης. Quædam ex λυτης & βαλτης; ὀδοντης, καταλυτης, δημοφθορος, Ἱλιο-φθορος. Item σωτηρ.

2°. Denominativa in σης; ut ὠτησης. Item αἰχμητης: quod tamen verbale esse vult Etymologus.

Siqua nomina harum aut sequentium terminationum discrepent accentu referuntur ad sedes nominum, quibus accentu conveniunt.

In declinatione secundâ: Oxytona sunt;

1°. Nonnulla in α viz. Appellativa in αλιδ; ut φυταλιδ.

Verbalia in εθ purum; ut χαρεθ.

Hypertrissyllaba appellativa, præcipuè plantaria, in ωνιδ; ut ἰωνιδ violetum, κρινωνιδ lilii planta,

Alia particularia: ἀγορδ concio, ἄμπελος vitis, αἰγιαλδ sepes, ἀλωδ area, ἀνθρακιδ strues carbonum, ἀρδ, ἀρειδ comminatio, ἀρουραδ ventriculus, ἄχυρδ acervus palearum, Αὐγειδ nomen Urbis, γενεδ generatio, δωμδ domus, δικαιωμδ fides jussio, ἔσχατα extremitas, ζευγδ jugulum, θαλαμδ receptaculum remi, Θεσπιαδ loci nomen, ἰμονιδ funis, Κεντρεδ Centrum, μαχαιρδ sedlum, πανδοκδ taverna, μυρμηκιδ formicarum caverna, νευρδ nervus, ὀπτικδ vina, ὁρμιδ linea piscatoria, ὀρδ cauda, παρειδ maxilla, πομπδ lusus, πατριδ familia, περιστερδ columba, Πλαταιδ nomen Urbis, πλινθδ latus, πρασιδ areola, πυρδ & πυρκαϊδ rogus, στιρδ catena, σκιδ umbra, σκοπιδ speculum, σπογγιδ spongia, στοδ cinis, στοδ porticus, στρατιδ exercitus, τραπεζδ locus ubi sictantur fœnus, τροχιδ cursus, τροχλιδ rota rotæ, φορβειδ pastus, χοιρδ vel χαδ latibulum serpentis.

Inusitata, ἀκοντδ boum stimulus, ἀλωπεκδ vulpes, ἀμμδ mater, ἀντιγαστρδ humeri pars, γερανδ vetula matrona, ζυμονιδ cumulus, ζυγδ jugum mulorum, κοιλδ sphæra, λαβδ gutta, λιτραδ præfectura, μαγμδ vel μαγιδ medicamenti genus, μωδ cantilena quædam, ὀσκδ pellis ovina, ὁρμιαδ impetus, στελεχδ manubrium securis, σφενδονδ mina, ζυγιδ cinis, Φλοιδ Proserpina, ψιδ caudium.

2°. Multa in η. Finita in γυνη, δυνη, ωνη; ut ὀργυνη, χορδυνη, ζωνη.

Hyperdissyllaba in ωλη, ωκη, & ωχη, ωρη, ωτη; ut παυσωλη, ἀκωκη, ἀγκωχη, ἔλπωρη, γελαμωτη.

Verbalia in η servantia characteristicam temporis; ut γραμμη, δικαζη, φυγη, στυγη. Verbalia itidem in μονη; ut ὑπομονη.

At quæ oriuntur ex præsenti Barytonorum ferè sunt penacuta.

His adde particularia: Ἀσιληνη nomen loci, Αἰγαι nomen insulæ, αἰχμη cuspis, ἀκμη (pro quo legitur ἠκη & ακκη) acies, ἀκμη vigor, ἀκοστη bordeum, ἀκυστη gluma, ἀλκη robur, ἀορτη arteria magna, ἀρετη virtus, ἀρχη principium, ἀστεροπη & στεροπη fulgur, αὐλη stabulum, Ἀφεικη Africa, βιοτη vita, βυλη consilium, γαμφηλη (rarius γαμφη) maxilla, γεντιανη gentiana herba, γυνη mulier, δοιη dubitatio, δραχμη drachma, ἑλικη salix, ἑορτη

festum, ἑυλαὶ vermes, ἐυχὴ precatio, ἡδονὴ voluptas, θηλὴ papilla, θρεπτὴ nutrix, θυηλὴ sacrificium, καλλονὴ pulchritudo, καρφυλαὶ strata ex festucis, κεφαλὴ & κορυφὴ caput, κεφὶς hordeum, λιτὴ preces, μορφὴ forma, μυτὶ linamentum, ὀμφὴ vox, ὀπὴ foramen, ὀρθὴ ungula, οὐλὴ cicatrix, ὀχὴ cibus, Παγασαὶ loci nomen, παλαιστὴ palmus, παλλακὴ pellex, πιμελὴ pinguedo, ποινὴ pœna, πυγμὴ mensuræ genus, ῥυμαὶ sublicæ, σπουδὴ studium, σφραγὶς ciphræ, σκεῦὴ vasculum, σταφυλὴ uva, σπαθμὴ spithama, σχολὴ otium, σπειραλὴ aspis somno necans, φλογμὴ flamma, φοινικὴ palma, φυλὴ tribus, χηλὴ unguis, χολὴ ira, ὠτειλὴ cicatrix, ὠλενὴ pudendum, ὠδὴ tribus. Quibus adde ex præsenti Barytonorum orta hæc; βασκὴ cibus, ὀφειλὴ debitum, τειβὴ attritio, ψυχὴ anima.

Inusit. ἀδοαὶ preces, αἰπολὴ caprile, ἀλυχὴ fastidium, ἀμυκαλαὶ cuspides, ἀμφὴ aula, ἀπυλαὶ sacraria, ἀχαὶ optata, βασιλὴ regnum, βρυτὶ reliquiæ, γλυκὴ herbæ genus, γυπαὶ vulturum nidi, δηλὴ voluntas, ἐδυηδὴ cibus, ἑθμὴ vapor, εἰαὶ leguminum purgationes, ὀμβλιδὴ afflictio, ἑρκὴ custodia, ἑρμὴ exitus, Θάμαὶ fanum Dioscurorum, θεμιδὴ lex, θιναὶ acervi arenarum, ἰδὴ caprina seu ovina pellis, καλαῤῥυαὶ aquæ ductus, κατάλαὶ præsepia, κοδμαὶ hordei exiccatio, κορθηλαὶ tumores, κορυὴ extrema segmina pars, λινὴ torcular, μινυὴ neglectus, οἰχμὴ famula, ὀρχμαὶ septa, ὑπὴ vomer, ὑρχὴ instrumentum nauticum, χειμὼ hyems, χλὴ pabulum, χορτὶ caro.

Fœminina in α & η deducta à masculinis in ος servant eorum accentum; ut θεὸς, θεά· ἀδ᾽ γὼς, ἀδ᾽ γοῦ. Pleraq; in σια ex οα habentia τὸ epentheticum; ut πρωά, ῥοιά, χοιά, ψοιά· sic ζοια pro ζωα, δειὴ pro δίη.

Multa Substantiva 2æ. declinationis, facta ex participiis fœmininis masculinorum in ων, tonum in ultima habent; ut λεξαμενὴ receptaculum, εἰαμενὴ vel ἰαμενὴ locus fruticosus: Item propria Ἀλσημεναὶ, Κλιζομεναί.

In tertiâ declinatione.

Oxytona in ων.

1°. Nomina finita in αδς, αυδος, ηδος, ιὼς, ηγὼς, ωγὼς, αυδς; ut ἀγλαὸς, ἀγαυὸς, ἀϊζηὸς, ἰὼς, φηγὸς, ἀρωγὸς, ναυσωὸς.

2°. Adjectiva in κὸς, νὸς, πὸς, * τὸς; ut λακωνὸς, ἀγνὸς, χαλεπὸς, λεπτὸς. In λὸς, si non præcesserit ι vel υ; ut καλὸς. Item νεοκλὸς recens natus, συχλὸς crassus. In ερὸς; ut ξυερὸς: exceptis primitivis pronominibus, comparativis in ερὸς: præter ἑτερὸς, ἀξιτερὸς, ἀειτερὸς.

* *Adjectivorum tenuis uti & flexionem sequuntur pronomina; ut* αὐτὸς.

3°. Substantiva verbalia in τὸς & τηδὸς: ut κοπτὸς, ἰαχὸς. In πλὸς, ὼς ut πλοὺς, ἰὼς. Substantiva omnia in μὸς, non præcedente ς: ut λιμὸς. Inusitata quædam in εμὸς: ut ἀλεμὸς jactantia, θεμὸς præceptum, λεμὸς guttur.

Quædam adjectiva in μὸς; ut ἄμὸς unus, δολιχμὸς & λοχμὸς obliqui,

liquus, ἐμὸς meus, θερμὸς calidus, ἰταμὸς temerarius, ὁμὸς similis, σιμὸς simus, ὠμὸς crudelis.

Hyperdiſſyllaba in ωλὸς, ωγὸς, ωπὸς, ωρὸς; ut Παχτωλὸς, οἰωνὸς, Ἀτωπὸς, τιμωρὸς.

Propria, item nomina piſcium & avium in αὐὸς: ut Γερμανὸς, Λυκιαὸς, κυπρεαὸς, φασιανὸς. In ιὸς nomina avium; ut αἰγυπιὸς.

Particularia quædam Subſtantiva in κὸς, λὸς, νὸς, πὸς, ρὸς, τὸς, accentum habent in ultimâ more Adjectivorum.

1°. In κὸς: Αἰακὸς Æacus, Ἀνάκοι Dioſcuri, ἀσκὸς uter, ἀτακὸς cancri genus, Δαμασκὸς Damaſcus, δοκὸς trabs, θριγκὸς pinna murorum, ὁλκὸς tractus, σηκὸς ſtabulum, φακὸς lenticula, φαρμακὸς veneficus, φολκὸς ſtrabo, φωνασκὸς vocis Magiſter, χαλκὸς æs, ψιτ[τ]ακὸς (& σιτ[τ]ακὸς) pſittacus.

Inuſitata, ἀρκὸς auxilium, βοσκὸς paſtor, πεκὸς lana, πλακὸς peccatum, σκιδακὸς trachurus piſcis, σφηκὸς criſtæ in galea, χαπκὸς & χασκὸς parvus digitus, κικκὸς gallus, λεπικὸς piſcis, παλλακὸς mæchus, ὑσακὸς paxillus.

2°. In λὸς: ἀγκυλὸς funis nauticus, αἰγιαλὸς littus, αἰγιθαλὸς avis quædam, αὐλὸς tibia, γαυλὸς mulctra, θαλὸς & θαλὸς fax, ἐλὸς hinnulus, θαλλὸς ramus oleaginus, θολὸς atramentum ſepiæ, καυλὸς caulis, κορυθαλὸς galerita, μοχλὸς vectis, μυελὸς medulla, ὀβελὸς veru, ὀβολὸς obolus, ὀμφαλὸς umbilicus, σκελὸς jactator, φαλλὸς phallus, φελλὸς ſuber, χηλὸς & χειλὸς pabulum, χυλὸς ſuccus, ψωλὸς apella.

Inuſitata, ἀθαλὸς fuligo, ἀστραγαλὸς ſturnus, Αὐλὸς Bacchus, βδαλοὶ aciculæ marinæ, βρωθαλλὸς ſcaturigo, γυλλὸς quadrangulus lapis, ἐιλὸς pondus, ἴλὸς lutum, ἰταλὸς taurus, κωθαλὸς morio, κιλλὸς aſinus, μίτυλὸς lana, μαχαλὸς tunica, μυλλὸς ſtrabo, μυλλοὶ placentæ, παγελὸς pedis talus, σφηνὸς cippus, ὑοκλὸς ſuum volutabrum.

3°. In νὸς: ἀρνὸς agnus, βυνὸς collis, ἐλλεβανὸς vinculum, ἐρεινὸς caprificus, ἰπνὸς furnus, καπνὸς fumus, κεραυνὸς fulmen, κρημνὸς præcipitium, κυνὸς ſcatebra, λινὸς torcular, λιχανὸς index, οὐρανὸς cœlum, παιδνὸς puer adultus, ῥινὸς pellis, πλυνὸς balneum, Σιληνὸς Silenus, τιθηνὸς educator, φανὸς lampas, χαλινὸς frænum, ὠκεανὸς oceanus.

Inuſitata, ἀζηνοὶ cygni, ἀκορνοὶ bruchi, ἀκρυνοὶ termini, ἀτ[τ]αγεινὸς ſcepinus, βλινὸς titio, γλαυνὸς fulgor, χυνὸς torris, χυνοὶ trunci querni, ἰμπνὸς clavis, κρυμνὸς glacies, Λιβυρνοὶ gens Illyrica, ξυνὸς ſtipes, ὁδανὸς dux viæ, πλδανὸς libum, πτερνὸς aquilæ genus, σκεπτνὸς ſcepinus piſcis, χλυνὸς aurum.

4°. In πὸς: ἀταρπὸς ſeu ἀρπὸς via, γρυπὸς qui naſo eſt adunco, καρπὸς fructus, κομπὸς jactator, μασχαπὸς leno, μολπὸς cantor, ὀπὸς ſuccus, ῥιπὸς lorum.

5°. In ρὸς: ἀγρὸς ager, ἀφρὸς ſpuma, γαμβρὸς gener,

ἑκυρὸς socer, θυρὸς cardo, θησαυρὸς thesaurus, θορὸς genitura, καιρὸς tempus, κηρὸς cera, λιμυρὸς nox obscura, Λοκρὸι Locri, μηρὸς femur, νεβρὸς hinnulus, Νόμοι Sarmatæ, νεφρὸς ren, ξυρὸς novacula, ὀρὸς vel ὄρρὸς serum lactis, ὑρὸς alveus, πενθερὸς socer, πυρὸς triticum, σικυρὸς, σίρρὸς vel σιρὸς scrobs, σκιρὸς scrupus, σωρὸς loculus, σταυρὸς crux, σωρὸς cumulus, τυρὸς caseus, φιτρὸς caudex, φρουρὸς custos, χορὸς chorus.

Inusit. ἀκαρὸς cerebrum, ἀλφιτὸς merces, ἀγγαρὸς nuncius, ἀρὸς pratum, βουνὸς collis, ἐγχελυὸς piscis genus, λαγυνὸς smilax, λαγὼς grabbatulus, λικνοὶ cervinorum cornuum rami, νανθοὶ hinnuli, ὀξυρὸς acetum, ὀχὸς vector, χερὸς littus.

6°. In τὸς: ἀετὸς aquila, ἀλαλητὸς clamor, ἀμαξίτὸς & ἀμαξητὸς vestigium currus, ἁρπακτὸς milvus, ἀταρπίτὸς callis, Βοιωτὸς Bœotus, γλυτὸς nates, γωρυτὸς & χωρυτὸς pharetra, ἐνιαυτὸς annus, Ἰαπετὸς Iapetus, κιβωτὸς arca, κολουρτὸς & κονιορτὸς pulvis, κοντὸς contus, λωτὸς lotus, μιτὸς linamentum, μυττωτὸς genus edullii alliati, ὀχετὸς canalis, πανώλετὸς anus, πυρετὸς febris, σκηπτὸς fulmen, στρατὸς exercitus, συρετὸς collicies, Ὑμηττὸς Hymettus.

Inusit. ἀλοιτὸς puer meritorius, ἀλτὸς merces, ἀζαυτὸς pulvis, ἀεργητὸς lutosus agger, βυτοὶ mortuorum repositoria, γακτὸς fragmentum, χασμοὶ fissuræ, κιχητὸς thuribulum, κυλλατοὶ oculi, σύτλοι vasa, λοιτὸς pestis, λυρτὸς scyphus, λυτλοὶ loca ardua, ὀλαυτὸς & ὀλαπτὸς blatero, ὀρμὸς ara, παγυτὸς barba, τραπτὸς mustum.

Alia quædam tum Substantiva, tum Adjectiva particularia in Ο.

Oxytona.

1°. In ὸς purum:

In εὸς: ἀδελφεὸς vel ἀδελφειὸς frater, γαλεὸς felis, ἰλεὸς mensa coquinaria, ἐνεὸς mutus, ἑὸς suus, ἐρινεὸς caprificus, ἐτεὸς verus, ἠλεὸς stultus, Θεὸς Deus, θυρεὸς scutum, ἰλεὸς ileus morbus, κενεὸς avis quædam, κενὸς vacuus, κηδεὸς mortuus, κολεὸς vagina, κωλεὸς membrum, λοχεὸς insidiæ, νεὸς novale, πτελεὸς ulmus, τεὸς tuus, τελεὸς securis manubrium, τερεὸς solidus, συρεὸς hara, σωρεὸς cumulus, φωλεὸς caverna.

Inusit. ἀλεὸς calidus, ἀνηρεοὶ annuli nautici, ἀνταιοὶ cete ingentia, εἰλεὸς caverna, μελεὸς vanus, φλεγεὸς ruber, φρυεὸς rubeta.

In ιὸς: ἀνεψιὸς consobrinus, Ἀσκληπιὸς Æsculapius, βιὸς arcus, δεξιὸς dexter, ἰὸς sagitta, καλιὸς casa, κριὸς aries, κωβιὸς gobio, πολιὸς canus, σκολιὸς obliquus.

Inusitat. χαλιὸς hortus, χωλιοὶ spelunca maritimæ, ὑβιὸς & ὑβλιὸς gibbosus, φαληριὸς splendidus.

In οὸς: θοὸς velox, ὀλοὸς & ὀλοιὸς perniciosus.

Inusit. κολοὸς tumultus.

In υὸς: εἰλυὸς & ἰλυὸς antrum, νυὸς nurus, Τιτυὸς Tityus.

Inusit. ἀλυὸς auditor, μινυὸς parvus, μισυὸς dimidia corporis parte albus.

In

In ωὸς: ἐρρωὸς aper, ζωὸς vivus, ἀνωὸς avis, κολωὸς tumultus, λαγωὸς lepus, πανωὸς vitricus.

In αὸς: ἀλαὸς vetus, ἀραὸς tenuis, Ἀχαοὶ Græci, βραὸς parvus, γεραὸς & γηραὸς senilis, δηναὸς diuturnus, ἐλαὸς & κελαὸς avis quælam, καρταὸς fortis, λαὸς lævus, παλαὸς antiquus, σκαὸς obliquus, συφαὸς subulcus, φαὸς fuscus.

Inusit. βαγαὸς magnus, ζαὸς piscis genus, πελλαὸς fuscus, χαὸς probus.

In εὸς: Ἀλφεὸς Alpheus fluvius, ἀργεὸς & ἀμνεὸς agnus adultus, ἀργεὸς opulentus, ἐλεὸς glis, Ἀπεὸς Epeus, θαμεὸς frequens, Ὁλμεὸς Holmeus fluvius, ταρφεὸς densus, φατεὸς celebris.

Inusitat. ἀλεὸς pauper.

In οὸς: γλοὸς sordidus, Δῖοὶ dii, κλοὸς supplicii genus, κολοὸς graculus, Οἰὸς populi nomen, πυὸς triticum, φλοὸς cortex, χοιρύλλοιοὶ aves domesticæ. Inusitat. κεροὸς morbosus.

2°. In ὸς impurum.

In βὸς: ἀμοιβὸς mutuus, ἀμορβὸς comes, βολβὸς bulbus, ὑβὸς curvus, κολοβὸς mutilus, κλωβὸς caverna, λοβὸς & λωβὸς pars auris, ῥαιβὸς lippes, στραβὸς strabus, Σαβοὶ Bacchi sacerdotes, ὑβὸς gibbosus.

Inusit. βυβὸς & βωβὸς mutus, θαμβὸς attonitus, θραμβὸς torridus, θαλυβὸς thalamus, κλαμβὸς mutilatus, λομβὸς recutitus, μαλβὸς ligo, σκαμβὸς obliquus, σκιμβὸς claudus, στιλβὸς fulgidus.

In γὸς: ἀγὸς & ταγὸς dux, ἀμολγὸς mulgendi tempus, ἀργὸς otiosus, ἀργὸς velox, ζυγὸς jugum, θρῖγγὸς pinna, λαγὸς lepus, λοιγὸς pestis, ὠγὸς qui per nares sonum edit, μόλγδος bulga, cæcus, πελαργὸς ciconia, Πλαγγοὶ Pelasgi, στραγγὸς tortuosus, ταγγὸς rancidus.

Inusit. ἀμοργὸς qui exugit, βεργὸς palus, κλαγγὸς lasc, κεγχὸς clamor, κναγγὸς picus, λαρυγγὸς nugator, ῥογγὸς horreum, στραγγὸς imprudens.

In δὸς: ἀδελφιδὸς frater, ἀοιδὸς poeta, Ἰνδὸς Indus, λορδὸς incurvatus, Λυδὸς Lydus, μαδὸς glaber, νωδὸς edentulus, ὀδὸς via, ὀπηδὸς comes, ὀρυμαγδὸς gravis strepitus, οὐδὸς limen, πηδὸς gubernaculum navis, σποδὸς & σπληδὸς cinis, φειδὸς parcus.

Inusit. ἀλινδὸς cursus, ἀραδὸς inimicus, βυδοὶ musici, γανδὸς versutus, ἐδὸς edax, κληδὸς cumulus, λαρυδοὶ clavi in aratro, στιδὸς verbero, υἱδὸς nepos.

In ζὸς: μαζὸς (& μαδὸς) mamma, πεζὸς pedes, πρωϊζὸς matutinus, χθιζὸς hesternus.

Inusit. ἀκοντιζὸς jaculus serpentis genus, βυζὸς confertus, πανυζὸς ventosus,

In θὸς: ἀγαθὸς bonus, αἰθὸς niger, βοηθὸς auxiliator, βυθὸς profunditas, ἑφθὸς coctus, καθὸς oculi angulus, μισθὸς merces, ξανθὸς flavus, ξυθὸς rufus, ὀρθὸς rectus, ὁρμαθὸς ordo, σκηνθὸς urinator, στρουθὸς passer, πηθὸς mammilla, πυκθὸς parvus.

Inusit. κηθὸς auxiliator, κνυθὸς parvus, λαθὸς turpis, νυθὸς mutus.

In ξὸς· ἰξὸς viſcus, λοξὸς obliquus, μυωξὸς glis, φοξὸς acuminatus,
Inuſit. Ἀοξοὶ coqui, ἀπαξοὶ monachi.

In σὸς· βλαισὸς vel βλεσὸς blæſus, κυρσὸς tumor, Παισὸς & Ἀπισὸς Urbis & fluvii nomen, πυρσὸς fax, ταρσὸς fiſcella, χρυσὸς aurum.

Inuſit. Αἶσοὶ Dii, βυρσὸς palus, γλαυσὸς fulgidus, γυπαετὸς otioſus, κεισὸς herbæ ſpecies, κλωσὸς & κνισὸς herbæ genus, κορσὸς truncus, κυψὸς herba, ὄρσὸς agnus ſerotinus.

In φὸς· ἀδελφὸς frater, Δελφοὶ Delphi, κυφὸς & ὑφὸς gibboſus, κωφὸς ſurdus, ὀρφὸς nomen piſcis, πομφὸς bulla, σκιφὸς viſu hebes, συφὸς ſapiens, συμφὸς inanis, τυφὸς abſtrictorius.

Inuſit. ἀλφὸς albus, λαφὸς lævus, σιγαλφοὶ muta cicadæ, συφὸς hirſutus, ταρφὸς denſus.

In χὸς· ἀνιχὸς crudelis, ἀρχὸς princeps, βρυχὸς præco, δολιχὸς longus, λοχὸς gravida, μοιχὸς mœchus, μοναχὸς ſolitarius, μυχὸς penetrale, οὐρηχὸς meatus urinarius, πτωχὸς pauper, ῥηχὸς ſeptum, τροχὸς rota.

Inuſit. ἀπυχὸν mediocre, βρυχὸς laqueus, γλιχὸς tenax, κραναχὸς hirſutus, σικχὸς injucundus.

In ψὸς· γαμψὸς & καμψὸς inflexus, καψοὶ parietes, κινδαψὸς (& σκινδαψὸς) planta vel cithara, κομψὸς elegans.

Derivata in Θ ex perfecto medio, ſi activè ſignificent, acuuntur in ultima; ut τομὸς ſector, δοχὸς capax, ἐδωδὸς edax, item σκοπὸς ſpeculator vel meta.

Genitivi oxytoni cum fiunt recti retinent tonum; ut δμὼς τῦ δμωὸς, ὁ δμωὸς ſervus.

Oxytona compoſita.

Omnia in ιχὸς: ut ἀρχιτεκτονικός.

Subſtantiva in μὸς: vel derivata à compoſitis; ut ἀναβαθμὸς, ἐπαναβαθμὸς aſcenſus: vel compoſita cum verbali in μὸς; ut μηλοσυμὸς cauda.

Gentilia in Θ oxytona tonum retinent in compoſitis; ut φιλαχαιός.

Compoſita in -αγὸς, -ηγὸς, -αγωγὸς, -αλγὸς, -αμοιβὸς, -αοιδὸς, -αφετὸς, -αφιὸς, -αφιστερὸς, -αφωγὸς, -εὐχὸς, -βοσκὸς, -ημεροινὸς, -κλειτὸς, -κλυτὸς, -λοιχὸς, -μολγὸς, -ερχὸς, -οιστρὸς, -υρχὸς, -ωχρὸς, -ολκὸς, -ποιὸς, -πομπὸς, -φορβὸς, -ωδὸς, -ωπὸς, -ωρὸς vel -ωρὸς ab ὦρος custos, -πηγὸς à πήγνυμι, -απος à δάπτω; ut ξεναγὸς hoſpes, κυνηγὸς venator, παιδαγωγὸς puerorum inſtitutor, παλιγὸς pedibus dolens, χρυσαμοιβὸς nummularius, φιλαοιδὸς poetarum amans, αὐταδελφιὸς conſobrinus, ἐπαφιστερὸς ſiniſter ἐπαρωγὸς auxiliator, μυρεψὸς unguentarius, πορνοβοσκὸς leno, καθημερινὸς diurnus, πανυκλειτὸς longe celebris, δορικλυτὸς haſta celebris, κνισολοιχὸς pinguedinem lambens, ἱπποκολγὸς qui equos mulget,

ger, σωτηρὸς ἀωτηρὸς vel ἀωτηρὸς adjutor, γεωργὸς agricola, ἑλκὸς attractorius, βελυλκὸς tela attrahens, νεωλκὸς trabes navem, ὀργανοποιὸς organorum fabricator, νεκροπομπὸς qui mortuos deducit, συφορβὸς subulcus, τραγῳδὸς tragœdus, σκυθρωπὸς tetricus, πυλωρὸς janitor, κηπουρὸς hortulanus, ἀλοπηγὸς salarius, ναιδαπὸς nostras.

Verbalia in τὸς ex compositis nata, quorum simplex nullum est; ut εὐλογητὸς.

Verbalia in τὸς cum præpositione composita ex αἰνέω, βαίνω, ἔχω, λαμβάνω, μείρω, τείνω tonum habent simplicis; ut ἐπαινετὸς, διαβατὸς, ἀνεκτὸς, καταληπτὸς, διαμερητὸς, ἐντατὸς.

Nonnulla item particularia: ἀνοικτὸς apertus, ἀνημείωτὸς mercede dignus, ἀπολαυστὸς voluptuarius, ἀπάρατὸς deprecabilis, ἀποδεικτὸς, ἀποφαντὸς, καταφαντὸς, demonstratus, διαιρετὸς divisus, ἐξαιρετὸς electus, ἐξαιρετὸς exemptilis, ἐπαιρετὸς arbitrarius, διαβατὸς separabilis, εἰσιτητὸς, ἐφοιτὸς accessibilis, εἰσποιητὸς adoptatus, ἐκκλητὸς evocatus, ἐκλεικτὸς qui delingitur, ἐκλεκτὸς electus, ἐκπρεσὸς expressus, ἐμπλαστὸς ad illinendum aptus, καταπλαστὸς illitus, ἐμπνευστὸς inflatus, ἐκπλυτὸς elutus, ἐγχωστὸς inustus, ἐγκολαπτὸς incisus, ἐκπορευτὸς procedens, ἐμπλεκτὸς implicitus, ἐπακουστὸς auscultabilis, ἐπαγαπητὸς charissimus, ἐπακτὸς inductus, καπακτὸς fragilis, ἐπάρατὸς optabilis, ἐπιβουλευτὸς insidiosus, ἐπιδερκὸς visibilis, ἐπιτεικτὸς subditus, ἐπιθυμητὸς desiderabilis, ἐπιμωμητὸς reprehensibilis, ἐπιχαλκὸς instauratitius, ἐπιστητὸς sub scientiam cadens, ἐπιτεχνητὸς arte elaboratus, ἑφαπτὸς, συναπτὸς continuus, ἐφικτὸς attingibilis, καθαπτὸς ligatus, καταθνητὸς mortalis, καθαιμακτὸς cruentatus, μεταπειστὸς qui persuadere potest, πεπταστὸς extensus, περιορειστὸς definitus, περαπλωτὸς adnavigabilis, περασχητὸς salutatus, μεταχμητὸς mutabilis, παραρρητὸς prece flectendus, παρεπιτητὸς expetitus, παρεκκλητὸς admonitus, παρεκτμητὸς abscissus, παρηγορητὸς consolabilis, προοπτὸς prævidendus, προσθλητὸς adjectus, συμβλητὸς conferendus, προσδεκτὸς gratus, προσπορπαστὸς infibulatus, σωετὸς intelligens, συγγνωστὸς ignoscibilis, συγκομιστὸς comportatus, συγκρεστὸς temperatus, συνωμοτὸς conjuratus, συνοισὸς, συμφορητὸς, συμφερτὸς collatitius, ὑποισὸς, ὑποστατὸς tolerabilis: item ἀνακογχυλιαστὸς quo fauces colluuntur. Tonum vero retrahunt si illis accedat compositio: præter καθοδηγὸς, προοδηγὸς dux viæ, συμπαραγωγὸς qui adjuvat in deducendo, ἐπιδημιουργὸς cui murorum cura commissa est, συνδημιουργὸς administer in munere jungendo, συνιερεστὸς una electus, συνιερεστοιὸς qui una sacra facit, ὑποχαλεπτὸς aliquantulum fulvus.

Omnia in Θ, si componantur cum α, υς & ο, tonum habent in priori; exceptis ἀεργὸς otiosus, ἀϊδνὸς non visibilis, ἀγαθὸς lætus, ἀγαυὸς superbus, ἀμυδρὸς hebes, εὐεργὸς & εὐποιὸς beneficus, εὐωπὸς formosus.

Inusit.

Inusit. ἀδαμὸς *indomitus*, ἀκηλητὸς *intemeratus*, ἀῤῥὴς *ineffabilis*, ἀδιὸς *indivisus*.

Alia quædam particularia: ἀθηρηλοιγὸς *ventilabrum*, βελυτὸς *tempus solvendi boves*, βεβηλοιγὸς *perniciosus mortalibus*, δαφοινὸς *valde cruentatus*, ἐννυὸς *nurus*, ἐπαιγὸς *crudelis*, ἐπακτὸς *auditor*, θαμιγερὸς *erumnosus*, ἐχθοδοπὸς *odiosus*, ἐμβαθυνὸς *profundus*, θυεροιγὸς *qui fores aperit*, κἄκαιος *parvus*, καπυρὸς *rufus*, καταιγηλὸς *horribilis*, λαθικηδὲς *genus ficus*, μετοπωρινὸς, φθινοπωρινὸς *Autumnalis*, μυλωθρὸς *molitor*, νεογνὸς *recens natus*, νωδὸς *edentulus*, ὀρεσιπλαγκτὸς *montana ciconia*, ποδαγρὸς *qui delicatis est pedibus*, ποδαλγὴς *qui podagra laborat*, προκοπὸς *progressus*, τριετηρικὸς *qui anni est abhinc tertii*, τρυγητὴς *messis tritici*, στυγερὸς *arctus*, συμβοηδὸς *auxiliator*, τηλυγὸς *remotus*, τετοκυῖα τὸς *ter infelix*, συγκοινωνὸς *particeps*, συνοπαδὸς *comes in itinere*, ὁδοιπορὸς *rota*, ὑπερκορεὼς *superabundans*.

Inusit. ἀπύλαοι *panis fragmenta*, δημοσιλὸς *populo invisus*, ὀρθοστὰς *qui recte stat*, φθεροικὸς *qui domus consumit*, ὀρεσίγυος *montosus*, ὀρεσσίγυος *gravis*.

N. B. Neutra in ῳ omnia sunt barytona, & sequuntur generales regulas.

In ον.

Pleraque finita in μον & τον sunt Oxytona; ut ἑρετμὸν, φυτὸν. Exceptis nominibus herbarum & frugum.

Alia quædam particularia in ον: ἀγαρικὸν *agaricum*, γωλεὰ *spelunca*, ἐλεὸν *mensa coquinaria*, ἐρισφὸν *caprificus*, ἱερὸν *templum*, λοετρὸν vel λουτρὸν *lavacrum*, πηδὸν *gubernaculum navis*, πλατὺν *latus*, πτερὸν *ala*, πυρὸν *igniarium*, στιλεὸν *manubrium securis*, σφυρὸν *malleolus pedis*, ὠὸν *ovum*.

Inusit. ἀνθηλὸν *indumentum*, ἀμερσὸν *fatum*, ἀπελλὸν *populus arbor*, ἀστυλὸν *vestimenti genus*, αὐαρὰ *Pontica nuces*, αὐλιὸν *frænum*, ἀχλὰ *molles lanæ*, βαθυὸν *profunditas*, γαβαθὸν *patina*, γαῦλον *pelvis*, ἐδωνὰ *transtra navis*, ἐκτὰ *educationis præmia*, κηφὸν *argentum*, καυλὸν *cauliculus*, κτηδεσὰ *parva jumenta*, γαυὸν *canistrum*, κυθρὸν *pharmacum*, σαβανὸν *pannus asperior*, λασὸν *grabbatulus*, μαλερὸν *farina*, μαῤῥὸν *instrumentum ferreum*, ναιὸν *scopa*, ὀρὸν *prælum*, πτανὰ *patina*, φαεικὸν, φαειακὸν *herba venenata*, χαλὸν *frænum*.

Huc refer numeralia hæc, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἑκατόν.

In quartâ declinatione

Omnia retinent accentum nominum à quibus manant; ut λεὼς à λαός. Acuitur etiam Ἀπελλάς.

In quinta declinatione: sub qua comprehenduntur declinationes contractorum;

Nomina in αις, ιν vel ις, ῖν Ø, αι-άδος, in ης, ους, & ω Oxytona sunt; ut Τιτὰν, ἀκτὶς vel ἀκτῖν, λαμπὰς, σωτὴρ, βασιλεὺς, λεχὼ. Item. ἐγε-

Fœmi-

Fœminina in ις-ιδος; ut ϑεσπίς. Exceptis fœmininis in πις, quæ sequuntur accentum masculinorum in πις, pag. 22. lin. 33.

Adjectiva in υς-υδος; ut ἁλιπλώς. Exceptis hyperdisſyllabis in ύκυς & ύρυς: sed ἀκυπλὺς acie carens, πεπυκὺς, πεπυκὺς præacutus, πυρυκὺς igne acuminatus, ἀλγυνὺς molestus, ἀχθηρὺς gravis, ἀειρὺς difficilis, ἀσκαλὴς æqua habens latera, πενθερὺς luctuosus, ἄτμητος non mutilatus. Paucula Substantiva in ὺς, ὕτος, βραδυτὺς tarditas, δηϊοτὺς pugna, ἑανὺς vestis, ποτὺς potus, πινυτὺς sapientia, item ἀργὺς-ῆτος, & ἐρὺς albus.

Adjectiva in ὐς; ut ὀξὺς.

Substantiva in πὺς; ut ἐλπὺς. Item ἀκλὺς tenebræ, κρυσταλλὺς crystallus, δελφὺς uterus, ἐμὺς & ἀμὺς mus æquaticus, ἐρινὺς furia, ἰγνὺς poples, ἰλὺς limus, ἰξὺς limbus, ἰσχὺς robur, ἰχθὺς piscis, κροκὺς floccus, λιγνὺς suligo, νηδὺς alveus, ὀϊζὺς erumna, πλησὺς turba, Τηθὺς Tethys, χλαμὺς chlamys.

Inusit. ἀκλὺς lapis rotunda specie, ἀκὺς tristitia, δρομὺς vestis muliebris, οἰσὺς viminis genus, πορφὺς murmur.

Substantiva in ιων; ut αὐχμὼν sic ἀπτὴν implumis.

Localia nomina mensium in ὼν; ut πυριφὼν, Ἀνθεστηριών.

Derivativa in ων ab Indefinito secundo vel perfecto medio: ut στροβὼν, τρυγὼν turtur, sic λοφοβὼν pustula.

Finita in εδὼν & ηδὼν: ut ἀυλεδὼν, Σαρπηδὼν, σπερχειὼν, Μακεδὼν.

Nomina hyperdisſyllaba in εὼν, υὼν, υμὼν; ut κενεὼν, ἀλκυὼν, δακτυμὼν. Verbalia in ημὼν; ut ἡγεμὼν, κηδεμὼν.

Particularia, ἀγὼν certamen, ἀγκὼν cubitus, αἰὼν ævum, ἀκροχορδὼν verruca, ἀλαζὼν jactator, Ἀχυρδὼν alcedo, Ἀμαζὼν Amazon, ἀρηγὼν auxiliator, Βάβυλὼν Babylon, βυβὼν inguen, γαστραμὼν omentum, γρυπὼν strix, εἰκὼν imago, ἑκὼν volens, Ἑλικὼν Helicon, ἡγεμὼν dux, ἴτυν ὼν littus, θηλαμὼν nutrix, θημὼν acervus, κανὼν norma, Κερατὼν ara Apollinis, Κιθαιρὼν mons, κιὼν multitudo vermium, κλαδὼν ramulus, κολοφὼν summitas, κανθαρὼν scarabeus, κρατευγὼν nomen herbæ, λαγὼν ilia, λειμὼν pratum, Μαραθὼν Marathon, Μιτυλήνες vel Μιτυλλῆνες Bacchæ, μορμὼν larva, μυὼν musculus, Ὀλιζὼν urbs Thessaliæ, Παφλαγὼν Paphlagoniæ incola, Παιὼν Apollo, πετασὼν petasus, πλατυμὼν latitudo, πλειὼν annus, πρηὼν vertex montis, πυγὼν mensuræ genus, Πυθὼν urbs Phocidis, ῥυμβὼν spira serpentis, σαγὼν maxilla, Σιδὼν Sidon, σινδὼν sindon, στειδὼν contractio, στραβὼν strabus, φαβὼν favus, ταὼν pavo, τελαμὼν lorum, τυφὼν procella, χειμὼν hyems, χελιδὼν hirundo, χελὼν mugil, χιτὼν tunica, χιὼν nix, χλιδὼν armilla, item χρεὼν debitum.

In-

Inusitata: ἀμπελιὼν avis vites infectans, Ἀργαυθὼν nomen montis, ἀχθὼν tortis, βαιτὼν vir vilis, γαρμαφὼν candor, γιγγεὼν deus rebus venereis præfectus, γυμπῶνες pusillanimi, κοινὼν particeps, κοσχυλαγόνες sponsa, κεραγγεὼν pica, κεραγὼν carcer, λαγγὼν mercator, λογγὼν lapis pertusus, μυδὼν caro rugosa, πλιγόνες vel πλαγόνες gigantes, προμαχὼν propugnaculum, τερπνζὼν sacerdotale officium, σαφῶνες retia.

Plurima Hebraicæ originis: ut Ἀαρὼν, Ἀβαδδὼν, ἀββαβὼν, Σιὼν, &c.

Nonnulla aliarum terminationum: ut ἀνδειὰς statua, ἰμὰς lorum, ἀχὰς ulcus, ἰχὼς sanguis, αἰδὼς pudor, ἠὼς aurora, ἱδρὼς sudor, ἐυρὼς mucus, ὀδὰς dens.

Inusitat. ἰὼξ clamor, Βομβὰξ Bacchi nomen, ἀσφοβὰξ uva, αὐλὶξ vena, ἀσπὶ↓ vermiculus, αἰδὼ vir, ἀχὼ uter, ἰδὺ ferrum axis, ἀβὰς stultus, ἀφὰς Bacchi nomen, βαβὰς cinædus, Ἐβὰς nomen Mercurii, Ἐνὼς, Ἐμμαὼς. Composita quint. decl.

Omnia in ὰς ἁδ῾, ὶς ἰδ῾ acuunt ultimam; ut δειρὰς, πολυδειρὰς· τομὶς, ὀντομὶς.

Composita cum monosyllabo verbali 2æ. perfecti passivi finita in ς etiam præcedente α; ut προβλὴς prominens, ἀποστασιοβλὴς desertor militiæ, ἀκμὴς indefessus, οἰνοβρὼς vinosus, ἀγνὼς ignarus.

Similiter in ξ & ↓, si componantur cum præpositione terminatâ in vocalem; ut καταπὴξ palus, παραβλω↓ strabus; item ἀβὶ↓ non contritus, κυνοβλω↓ impudens.

Composita pleraque etiam à πὴξ, ῥὼξ, ῥὰξ, πτὼξ cum dictione quâlibet præcedente; ut νωτοπὴξ tergo percussus, πυκνοῤῥὼξ densos acinos habens, κυαμοβὼξ fabarum arrosor. Quædam à κλεὶς, χρὼς, ὦ↓; ut δικλεὶς clavis gemina, καταικλεὶς quod claudendis foribus adhibetur: à χρὼς cutis, μελαγχρὼς, ταχυχρὼς, ξυφεοχρὼς: à χρὼς pro χρῶς color, μελιχρὼς, μολιβδοχρὼς, οἰνοχρὼς· βοω↓ piscis nomen, γλαυκω↓ cæsios habens oculos, δεινω↓ torvus, ἐυω↓ qui formosis est oculis, λιπαρω↓ pinguis, μονω↓ unoculus, τυφλω↓ cæcus, ὑδρω↓ hydropicus. Et in ωπὶς inde deducta αἱματωπὶς sanguinea, κυκλωπὶς cyclopica, & minus usitata μετωπὶς frontis fascia, παρωπὶς & προσωπὶς persona muliebris, ὑπωπὶς thapsia: Perpauca in υς, πτερυγωκὺς penna celer, ὑψικαθὺς profundus. In ιν, ἀπειρωδὶν partus dolorum non expertus.

Εἰς in fine compositorum acuitur; ut μυδὶς, καθὶς.

Composita ex simplicibus oxytonis in longam finitis, si monosyllaba non fuerint, servata terminatione, servant tonum in fine; ut πειρατὴς, ἀρχιπειρατὴς· φορὲὺς, ἀναφορὲὺς, ἐπαναφορὲύς· ἀλαζὼν, φιλαλαζὼν· βασιλεὺς, μισοβασιλεὺς.

Voces Hebraicæ usitatissimè acuuntur in fine: ut Ἀβραὰμ, Δαβὶδ, Ὡσαννὰ, Ῥαββὶ, Ἠλὶ Ἠλὶ λαμμὰ σαβαχθανὶ. Nonnullæ etiam

etiam ex Hebræis Paroxytonis ortæ; ut Βεθλεέμ, Ζαρὰ, Μελχισέδεκ, Σαλὰ, Φαρὲς, &c.

Ex his quædam, non Oxytonæ, ex N. T. potissimùm depromptæ, in proprias accentuum classes distribuuntur.

Quod si terminentur more Græcorum, præsertim in ος & ας, notantur juxta regulas communes.

PAROXYTONA.

In α; Substantiva in ίνδα, ϑα acuunt penultimam; ut βασιλίνδα *ludi genus*, νεκύα *mortuorum catalogus*.

Item minùs usitata, ἀεραχίνα, ὀθόννα *planta genus*, ἰζέλα *bonum omen*, μασχάνα *vas urinarium*, μυλίλα *carbonum pulvis*, ὀξίνα *occa*.

In ος; Nomina finita in ίλος, ίσκος, λέος, ύλος; ut ὀρχίλος, νεανίσκος, ἀρχαλέος, ἀγκύλος.

Verbalia etiam in τέος; ut ϑεακτέος, ἐξιπτέος, συνεκποτέος. Nonnulla particularia: αἰόλος *varius*, ἀντίος *contrarius*, Βαλίος *equi nomen*, ἐννέα *novem*, ἥλικος, πηλίκος, *quantus*, &c. μυλίος *dens molaris*, μεγάλος *magnus*, μυρίος *infinitus*, νυμφίος *sponsus*, Ὀδίος *viri nomen*, ὀλίγος *parvus*, ὁσίκος *quantulus*, παρθένος *virgo*, σκορπίος *scorpius*, σποδίος *cinereus*.

Inusit. ἀγκύνος *minister*, ἀέλος *matutinus*, ἀνδόνος *pullus*, αἰνιάλος *assentator*, ἀνεμώνος *herba*, ἀσσος *tortuosus*, ἀτλος *thalami*, ἰζέλος *scorpius marinus*, καϑαρέος *herbæ genus*, καρχαρέος *asper*, μορμύρος *piscis*, ὀρσίλος *metus*, πλησίος *propinquus*, στρυάνος *fimus*, στραβάλος *tortuosus*, συρράδος *adulterinus*, ταρβαρίλος *terribilis*.

Penacuuntur composita in ος cum nomine & perfecto medio verbi Barytoni, si activè significent, & exponantur per accusativum nominis; ut μητροκτόνος *Matricida*, sive *matrem cædens*, ἀεροδρόμος *ad Cœlum currens*, ἀιϑεροδρόμος *currens per aerem*, ὀρεοτύπος *in montibus cædens* (subaudito accusativo) *ligna*. Similiter decomposita; ut συγκληροδότους *cohæres*.

Quædam descendunt à perfectis, quorum thema non est in usu: viz. finita in βόρος; ut δημοβόρος *populum absumens*: pleraque etiam in πόρος; ut δημηγόρος *orator*. Alia mutant characteristicam perfecti: Qualia sunt finita in δόκος & πάδος; ut ἰοδόκος *sagittarum receptor*, κοροπλάδος *qui imagunculas fingit*.

Paroxytona quædam à νέμω, μάχομαι, δρέμω, seu potius τρέχω, πείϑω, *neutraliter* vel *passivè* significantia; ut ἐρημονόμος *in deserto*, *pastus*, ὀρεινόμος & ὀρεωνόμος *in montibus pascens*, πατρονόμος à *patre pastus*, οἰονόμος *solus pascens*, ἀνομονόμος *qui legibus abutitur*, χειρονόμος *gesticulator*, ἀψιμάχος *veles*, γεροφομάχος *qui pilo pugnat*, ἐγχειμάχος *qui pugnam excitat*, λογομάχος

qui

qui verbis pugnat, λογομάχος gladiator, ναυμάχος qui e navi dimicat, ὁπλομάχος bellator armatus, χειρομάχος manibus pugnans, ἡμερδρόμος diurnus cursor, λαυκηδρόμος velociter currens, νυκτιδρόμος qui noctu currit, ὁπλιτοδρόμος armatus cursor, ἐυοδρόμος vento secundo currens, ἀραγδρόμος cum fragore currens, νυκτιπόρος noctu iter faciens, ναυσιπόρος navi trajiciens, παιδοπόρος liberis transitum præbens. His adde αὐχενολόγος blatero, συμμυολόγος tacitus, ἡμερονυχόπος qui diurnas excubias agit, μονοφάγος qui solus comedit, &c.

Nonnulla loco nominis composita cum adverbio, aut alia dictione; ut ἀδηφάγος avide edens, ἀειφόρος semper ferens, ἀποφόρος male seipsum ferens, ἀρτιτόκος quæ recens peperit, ἀμοτόκος abortivum fœtus, ἑκηβόλος longe jaculans, ἰθυτόρος recta procedens, πυγμάχος pugil, ταχυδρόμος celeriter currens, πλεθρόλος longe jaculans, ὀπιδονόμος qui retro pascitur, πλεονεκτόρος longe cernens: item μιαιφόνος cæde pollutus, μισγονόμος terra ubi promiscue pascum omnes; & quædam alia.

Reperiuntur etiam composita cum præsenti activo verbi circumflexi; omnia à πολέω; ut ὀνειροπόλος: item μογλολάλος ægre loquens, ὀξυλάλος qui acute loquitur, πλαγολάλος ficta loquens, νευρολάλος per nervos loquens, νεκροκόσμος libitinarius, δειπνολόχος cœna insidians. Sic λαθροδάκνος clam mordens. Pleraque cum perfecto activo ὄρυχα; ut φρεωρύχος & φρεατορύχος puteorum effossor: Rariora cum perf. passivo; ut λεωδάϊος vita vitæ.

Composita ab ἀντί, σύ, πλό ‖ plex penacuuntur; ut ἐναντίος contrarius, δρυσύς bellicosus, ἁπλόος simplex: adde & decomposita; ut καπνεμπόρος, &c.

Item ἀβρογόος molles gemitus edens, ἀειπαρθένος semper virgo, ψευδοπαρθένος falsa virgo, ἀνθοκόμος floridus, βουκόλος bubulcus, ἱππόκομος equiso, ὀκαμπύλος incurvus, δορυσσόος hasta, signum cœleste, ποικιλοδαίδαλος varia indutus galea, φοβερόος horrendas habens jubas.

Substantiva in ιον trissyllaba ab oxytonis rectis vel obliquis dissyllabis profluentia acuunt penultimam; ut στρουθίον passerculus à στρουθός, παιδίον puerculus à παῖς παιδός.

Multa in ιον à barytonis profecta, quæ hic subjunguntur. Minus usitata præfixis obeliscis notantur tam in hoc quàm sequentibus Catalogis.

Ἀσκίον vallicula ab ἄγχος. Βιβλίον libellus à βίβλος. Βικίον urnula à βίκος. Βλαυτίον sandaliolum à βλαύτη. Βυβλίον charta papyracea à βύβλος.

βύλ Θ. Βεγγλιον ſpiraculum piſcis à βεγγλος. Δελτιον libellus à δέλτος. Εἰελον lana ab εἰρ Θ. Θαμνιον frutex à θάμνος Θ. Θηκιον repoſitorium à θήκη. Θεσμιον gramen à θρόμβος Θ. Θυννιον parvus thynnus à θύννος Θ. Ἰγδιον mortarium ab ἴγδη. Ἰσχιον coxa ab ἰσχίς. Καδιον parvus cadus à κάδος Θ. Καρφιον parva feſtuca à κάρφος Θ. Κηπιον hortulus à κῆπος Θ. Κοιτιον lectulus à κοίτη. Κοκκιον granulum à κόκκος. Κεφαλιον caput à κεφαλη. Κωπιον remulus à κώπη. Λοφιον collis à λόφος Θ. Λυχνιον lucernula à λύχνος Θ. Μοσχιον vitulus novellus à μόσχος. † Μαιωτιον matercula à μαμμη. † Μυσπιον patis excavatus à μύσπον. Ναυλιον naulum à ναῦλα. Νεῦριον nervus parvus à νεῦρον. Νησιον parva inſula à νῆσος. Ξιφιον gladiolus herba à ξίφος Θ. Οἰκιον domuncula ab οἶκος. † Ὀρφνιον pulla veſtis ab ὀρφνη. Πεδιον parvus campus à πέδον. Πηδιον ſtamen à πήνη. Πιλιον pileolus à πίλος Θ. Πλατιον palmula à πλάτη. Πιτυδιον tarer à πίτυδος. Πυξιον buxea tabula à πύξος. Πυργιον parva turris à πύργος. Πωλιον pullulus à πῶλος Θ. Ποιμνιον grex à ποίμνη. Ῥαδδιον virgula à ῥάδδος. † Ῥαιον infans à ῥάιος. Ῥιζιον radicula à ῥίζα. Ῥινιον limula à ῥίνη. Ῥυμβιον ſpira à ῥύμβος Θ. Ῥυσσιον roſtellum à ῥύσσος. † Σακκιον ſacculus à σάκκος. Σιτιον frumentum à σῖτος Θ. Σκαφιον ſcapha à σκάφη. Σκυμνιον catulus à σκύμνος Θ. Σκιμπιον baculus à σκίμπων. Σμιλιον alveare à σμίνη Θ. Σμιλιον ſcalpellum à σμίλη. Σπαδιον ſpatbula à σπάδη. Σπογγιον ſpongiola à σπόγγος Θ. Σπαρτιον funiculus à σπάρτος Θ. † Σπιζιον fringilla à σπίζα. Σταμνιον amphora à στάμνος. Σφαιριον ſphærula à σφαῖρα. Σχιδιον aſſula à σχίδαξ. Σχοινιον funiculus à σχοῖνος Θ. Τειχιον parva mœnia à τεῖχος Θ. Τεκνιον filiolus à τέκνον. Τομιον fruſtum à τόμος Θ. Τοπιον funiculus torcularis à πος Θ. Τρυχιον pannículus à τρύχος. Τυχιον vel τυκιον inſtrumentum fabrile à τύχος Θ vel τύκος Θ. † Ὑδριον aquula ab ὕδωρ. Φορτιον onus à φόρτος Θ. Φρυγιον rubera à φρύγος Θ. Φυσκιον folliculus à φύσκη. Χαρτιον chartula à χάρτης. Χοιριον porcellus à χοῖρος. Χυδριον patina à χύδρος. Χυτριον oltula à χύτρα. Χωλιον inſtrumentum fuſorium à χώλος Θ. Χωριον regio à χώρος Θ. Ψυχιον vas in quo aqua refrigeratur à ψύχος Θ.

Primitiva quædam in ιον non valdè uſitata; ἀμφιον indumentum, ἀρτιον inſtrumentum textorium, γαγγλιον morbus quidam, ἠλιον monumentum, ἰκελον tabulatum, κέσκιον alga, λιδελιον ſcutella, μνακιον menſura genus, σαυλιον & σαυλιον ſaculum barbaricum.

Rara ſunt hypertriſyllaba periacuta in ιον, cujuſcunque fuerint originis; ut πυραννιον aula regia à πύραννος Θ, ἰμαντιον uva morbus, ab ἱμάς-αντος Θ. Panca Compoſita; ut ἀμπελιον, βεμβελιον à πέλλος.

Particularia in ον, ut ὀστεον os, βομβύλον vaſculum.

Permulta in ινς, è quibus pleraque rariùs uſitata: Ἀλαβασειτης,

σφίτης, seu ἀλαβαστίτης lapis alabastrites, ἀλοΐτης aloes frutex, βαλανίτης glandem referens, βολβίτης animalis genus, βοτρυίτης botryitis, γαγγίτης in Gange nata, διφθειρίτης pelliceam tunicam gestans, δρυΐτης herba genus, ἐπικληρίτης & ἀδικληρίτης virgo ex asse hæres, ζεφυρίτης Zephyritis, ἡπατίτης hepatica vena, κυανίτης ad cyanum vergens, λιπαρίτης mendica, λυχνίτης lucernaria, νεφρίτης morbus renum, ὀζαινίτης ozænas olens, ὀλεαστρίτης olus quoddam silvestre, ὀστρακίτης ostracitis, σφυρίτης inferior costa, συμπατίτης ex purgamentis contracta, τραπεζίτης & ὑποτραπεζίτης quæ ad mensam alitur, τομίτης tomitana, φαρμακίτης medicamentaria, χονδρίτης crassa simila, χρυσίτης aureola, χωρίτης villica. His adde αἱματίτης sarti genus, ἰασίτης herba genus, ἀκατάλις bacca juniperi.

Nomina verò pleraque in ιτης apud diversos Lexicographos variè notantur in penultimâ: apud hos enim acuuntur, apud alios circumflectuntur: Sunt & qui antepenultimam in nonnullis acuunt: ut ἀκάνθης, ἀκάνθης, & ἄκανθης acuta.

Paroxytona terminationes habentia Oxytonorum, suprà traditas.

Declinat. 1æ. Simpl. tonum in penultimâ induunt.

Hyperdissyllaba quædam:

1°. Verbalia in της: ἀγρεώτης venator, ἀγύρτης circulator, ἄητης ventus, αἰσυμνήτης rex, ἀκμήτης qui est in vigore, ἀλήτης erro, ἀλοιφήτης unctor, ἁμαρτήτης peccator, ἀρότης arator, γενήτης barbatus, ζυγήτης cognatus, ζυμήτης miles levis armaturæ, ἑλωτήτης captivus, διώκτης persecutor, δυνάστης dynasta, ἐργάτης operarius, ἐπείκτης qui urget, ἥβητης & alicubi ἥβωτης impubes, ἠπειρώτης qui continentem habitat, ἡρώτης græc. ἰδιώτης idiota, καταρράκτης cataracta, κομήτης cometa, κυβερνήτης gubernator, ὁμότης jurator, μονώτης solitarius, πλανήτης planeta, σκοπήτης speculator, σφενδονήτης qui funda utitur, ὑφάντης textor. Infrequentius occurrunt βαβάκτης nugator, γυήτης claudus, δυσχοπήτης qui pulsat januam, ἐυνήτης maritus, κακράκτης clamosus, κελεύθης viator, κεφαλήτης lapis angularis, κηλήτης qui demulcet, κλοιήτης incarceratus, κουρήτης minister, λαφύκτης bellua, μυσίκτης cantor, ὀρνεώτης auceps, σκηνώτης qui in tentoriis habitat, ὑφηλήτης & φηλήτης fur.

2°. Denominativa in ης: ἀργέτης albus, γνήσης cognatus, ὀρέστης monticola, πενέστης famulus operarius, χρέστης fœnerator.

Declin. 2æ. penacuuntur nonnulla:

In α: viz. in ἀγία, ἀγία cœtus, ἀπαδαλία nequitia, διδασκαλία doctrina, δαλία convivium, ἑλκαλία trochlea.

Insuetata, ἀγία profectio, ἀπαλία piscatus, βλαγία morbus oculorum, ἐλγία vox, καπαλία genus herbæ, κρυπαλία clavis, χαλία quies.

In

In ρα purum; μόρα tribus; item μοῖρα fatum. Localia in ωνια: ἀλωνία area, γωνία angulus, ὀστεωγία ab ὄστεον ossratura.

In η: nempe in γη minus usitata; ἄγη stupor, γλάγη sarcina variarum mercium, ἀόργη cochleare, ὀυίργη tudicula, ζώγη herbæ species, θήγη repositorium, κράγγη clangor, λάγη lactis mensura, μάργη insania, σίγη armatura, σαλάγη clamor, Σόλγη urbs Pisidiæ, στάγη capsa, τάγγη rancor, ὕσγη herbæ genus. In δη; ἴγδη mortarium, Ἴδη Ida, σίδη, σίδδη malum punicum, πίδη pedica. In ώλη: ἑιρώλη turbo.

Inusitat. In ώρη: καφώρη & σκαφώρη vulpes, κιχώρη oleris genus, λαμώρη noctiluca, ποδοκώρη velox: item εἴδη species, λύγδη populus alba.

Verbalia in η servantia characteristicam temporis. Derivata, 1°. à perfecto passivo; βρώμη victus, γνώμη sententia, δαίτη epulum, δέσμη fasciculus, θέρμη calor, ἐπιλήσμη oblivio, λόχμη locus insidiis aptus, μνήμη memoria, ξύμη pruritus, πλήμη vel πλήμμη æstus maris, ῥύμη impetus, ῥώμη robur, σάθμη amussis, τέρμη meta, τρᾶμη & τρῦμη foramen, χάσμη & χῆμη hiatus, χάρμη gaudium, χρῆμη indigentia.

Inusit. εἰσόθμη introitus, ἴσμη scientia. 2°. à Perf. act. μαλάχη malva, φείκη horror; Inusit. λυμάχη dolor, παλάχη sors. 3°. ab Indef. primo activo, θήκη theca: Inusit. κατα χώη hiatus. 4°. ab Indef. 2do. activo, ἁρπάγη harpago, βλάβη damnum, καλύβη tugurium, κάπη præsepe, κνίδη urtica, μάχη pugna, πάγη laqueus, πάλη calamitas, σκάφη scapha, τύχη fortuna. 5°. à Perf. med. λάβρη sors, φθόη tabes. 6°. Verbalia à præsenti circumflexo orta; ἄλη error, ἄμη fax, ἄνθη efflorescentia, αἴνη laus, ἀπάτη fraus, βλάστη germen, δαπάνη sumptus, δίκη justitia, εἴλη agmen, ἥβη juventus, θοίνη epulum, κώμη coma, λήμη & pro illo γλήμη lippitudo, λύπη dolor, λώβη injuria, μελέτη cura, μάλκη & νάρκη torpor, νίκη victoria, παλάμη palma, πλάνη error, σόβη muscarium, στίβη pruina, τέχνη ars, τρύγη vindemia, χρόη lanugo, χρησμη auxilium: Inusit. δόκη opinio, τάρβη terror.

Fœminea à masculinis deducta; ut πτωώ nutrix à πτωώς, ὠώη neptis à ὠωγός, ψιτ∫άκη psittica à ψιτ∫ακός.

Declin. Imparisyllab.

Finita omnia in ήρης, ήκης, ώκης, ώδης, per ε⊙ inflexa, penultimam habent acutam; ut τετήρης, ἀμφήκης, ποδώκης, πτωώδης: Item composita ab ἔγχος, ἦθος, κῆτος, μέγεθος, τέλεχος, ἄντα; ut χαλκέγχης, κακοήθης, βαθυκήτης, παιμεγέθης, μακροστελέχης, κατάντης. In ωλης ab ὄλλυμι; ut παιώλης.

Alia quædam composita in ης: αὐθάδης arrogans, αὐτάρκης sufficiens, εὐρυσθής qui lato est pectore, καλαμοφδίγγης calamo canens, ποδάρκης pedibus celer, φιλοψήδης amans veritatis.

Inusit. ἀδάρης incorruptus, ἀδούπνης invulneratus, αὐδιδής indigens, ἀφάκης stolidus, ἐπαναγκης necessarius, εὐδυμιδής gratiosus, ζαμέλης grande melos habens.

Nonnulla in ηρ: Δημήτης Ceres, εἰνάτηρ uxor fratris, δυγάτης filia, μήτης mater, πάνθης panther, φρήτης qui est ex eadem curia.

Paucula in εδων, εων, υων, υμων; ut φλέδων nugator, ἀκέων tacitus, Ἀμφιτρύων Amphitryon, ἐγκύμων gravidus.

Paroxytona composita, quorum simplicia sunt Oxytona & ultimam habent longam.

Penultimam acuunt omnia composita: 1°. quæ desinunt in monosyllabum longum: ut αὐτόχθων, ἀνδρῶπους; exceptis oxyt. pag. 250. 2°. quæ ultimam simplicis longam mutant in alteram longam; ut ὀλιγοδάστως: 3°. Composita finita in ων & ιν; ut ἀρχηπόλιν, παγγλώχιν. 4°. Adjectiva in ις longum; ut χρυσάκτις. Substantiva autem, immò & Adjectiva comp. à κτῆς, tonum in ultimâ servant, quod alibi admonendum erat pag. 250. l. 17.

Similiter ab ὀδούς, λειμών, χήτων, facta adjectiva: καρχαρόδους asperum habens dentes, βαθυλείμων profunda habens pascua, χαλκοχίτων æri indutus tunica. Item composita à κειρῆς cum nomine; ut ὀνειροκρίτης.

Partic. παραχαράκτης falsus monetarius, χαμεύνη lectus humi stratus, καταράς diræ. Minùs usitata; ἐργολήπτης exactor operis, ῥινοκολούστης nasium amputator, τοιχωρύκτης vel τοιχορύκτης murorum perfossor, βορβορόβλητον lutosum foramen habens, δόκη inauris, μετόκη vox artis architectonicæ, γυναικάνης semivir, εὐπάτης bono patre natus, ὀβελιοπάτης valido patre natus, πλατυγάστης qui lato est ventre.

Non multum ἀτόπως attexere hic licebit regulam p. 251. l. 14. prætermissam.

Propria in ων trissyllaba & tribracha acuunt penultimam; ut Ὄδιος, Ῥόδιος, Τυχίος· quibus adde composita à κόλλα & δίνη, ut χρυσοκόλλα auri glutinum, ὀπισθένα ima pars manus. Item φοινίκη rubeta, παγίον pectorale, ψαμμίον arenula à ψάμμος, per incuriam omissa pag. 251. &c.

Paroxytona peregrina sive Græco-barbara.

Voces Latino-græcæ tonis ferè regularibus vestiuntur; ut κυστέλλα, ἀσκαλάβωτος, Νίγερ, φόρον.

Finita in ατος vel ατον penacuta sunt; ut Πιλάτος, φυρτινάτος, σάτον. Hujus farinæ multa occurrunt apud Juristas & Historicos; ut λιμάτος, μανδάτον: quibus interdum contra regulas acuitur penultima longa ante finalem brevem; ut καμήλα candela. Addi poterant plura

plura alia, πόκινα *piscina*, ὀξύτα *sagitta*, βετερᾶνος *veteranus*, μαλεδίκτος *maledictus*, παλλίον *pallium*, &c.

Quædam ex Hebræis penacutis facta, acuunt penultimam; ut Ἄβελ, Βδαλ, Ἐλεάζερ, Ἐλιέζερ, Ἐλισάβετ, Ζοροβάβελ, Θάρα, Βελίαλ, Λάμεχ, &c.

Alia etiam ab oxytonis oriunda: ut Ἀβιάθαρ, Ἄγαρ, Ἄννα, Θάμαρ, Ἰσραήλ, Ἰωάννα, Ἰωάθαμ, Μάρθα, Ῥαβέκκα, Σάῤῥα, Σάρων, Σίμων, Σουσάννα, &c.

PROPAROXYTONA.

Hyperdissyllaba quartæ Simp. antepenultimam acuunt tam simplicia quàm composita; ut Ἴλεως, Μενέλεως, ἀνώγεων· composita itidem imparisyllabicè flexa à γέλως & κέρας nata; ut φιλόγελως, μονόκερως· item Νίστρως.

Composita cum quâvis dictione & verbo, si passivè significent, sunt antepenacuta; ut μητρόκτονος *à matre occisus*, ἀρτίτοκος *nuper editus*, ἀνάσχετος *non ferendus*.

CIRCUMFLEXA.

Nomina circumflectunt ultimam, quæ videntur manare ex penacutis & contractionem pati; ut Ἀπελλῆς, πηγῆς, γῆ, Ξενοφῶν, Κῶς.

Diminutiva in ᾶς & ῆς; ut Ζωᾶς, Διονῆς.

Partic. in ᾶς, πελεκᾶς *pelicanus*. Inusit. ἀνδᾶς *dominus*, μαειχᾶς *cinædus*. In ῆς: γομῆς *miles levis armaturæ*, δεσπολῆς *terribilis*.

Composita retinent in ultimâ circumflexum simplicis, non monosyllabi; ut Ποσειδῶν, Ἱπποσειδῶν.

Græco-barbara circumflexa propria, variæ terminationis. In ᾶ: Ἀββᾶ, Γαββαθᾶ, Κανᾶ, Μελχᾶ, Ῥαμᾶ, &c. In ᾶς: Ἀρτιμᾶς, Βαρβαθᾶς, Θαδδᾶς, Θωμᾶς, Ἰωνᾶς, Κηφᾶς, Κλωπᾶς, Λυκᾶς, Σκυθᾶς, Σαπφᾶς, Χυζᾶς. In ᾶν: Κορβανᾶν, Σατᾶν. In ῆς: Ἰαμβρῆς, Ἰαννῆς, Ἰωσῆς, Μαμβρῆς, Μαναασσῆς, Μωσῆς. In ῆ: Γεθσημανῆ. In αῦ: Ἠσαῦ, Ῥαγαῦ. In ῦς: Ἰησοῦς. Similiter composita: Βαειωνᾶς, Βαειησοῦς.

ANTECIRCUMFLEXA

Penultimam habent circumflexam; 1°. Nomina finita in εῖος, οῦς (deducta ab oxytonis); οῖος, ῶος, ῶιον, οῖον, ῶον; ut τειχοῦς, ἀνδρεῖος ab ἀνδρός, ἀηδοῖος, ᾠδῶος, γελοῖον *jocus*, Ἡρῶον *monumentum Heroïs*. 2°. Substantiva in ῖνος; ut αἶνος, ἐχῖνος, ἰχθῖνος: præcipue propria derivativa sive diminutiva: ut Νῖνος, γελασῖνος, ἐρυσῖνος.

Pauca etiam adjectiva, non multùm usitata, ἁρμενῖνοι *conserti*, γελωτῖνος *ridiculus*, γηγενὴς *differens*, λαοῖνος *demens*, πολεμῖνος *bellicosus*, προμνηστῖνοι *alius ante alium*. Quædam in ῖπης, præsertim ab ἵππος: ut φρενῖτις *delirium*, ἀργοῖτις ab ἀργεῖτης.

Particularia: αὐλαῖον *aulæum*, ἐκεῖνος *ille*, ἑταῖρος *socius*, ὀπαῖον *foramen fornacis*, νεᾶνις *juvencula*, Τειρῶσα *nomen fœminæ*. Minùs occurrentia: Ἀκραγαντῖνον *urbs Siciliæ*, Ἀκραιφνιάς *Nymphæ quædam*, ἀκανθοκάλαμος *calathus*, ἀκανθίς *spina dorsi*, ἀντικρὺς *supplex*, ἀπήνη *vestis genus*, ἐλαΐνη *ramus olivæ*, κεραυνῶν *picturæ firmamentum*, Νυμφαῖον *rupis nomen*, παντοδύναμος *instrumentum musicum*, σαβῦρος *annulus*, σῦριγξ *fistula pastoralis*.

Antecircumflexa quædam in εῖος à barytonis oriunda. Ἀργεῖος *Argivus*, ἀρκτεῖος *ursinus*, ἀστεῖος *urbanus*, Βακχεῖος *Bacchius*, Ἑρκεῖος *Herceus*, ἑταιρεῖος *sodalitius* Καδμεῖος *Cadmeus*, καρνεῖος Apollinis *epithetum*, μαντεῖος *vaticinus*, μουσεῖος *musicus*, νυμφεῖος *ad Nymphas pertinens*, μεγαλεῖος *magnificus*, ὀθνεῖος *externus*, οἰκεῖος *domesticus*. Inusit. ἀστεῖος *vicinus*, λυκοῖος *terribilis*, ὀχεῖος *admissarius*.

Composita. Omnia terminata in αῖος, ῆιος, οῖος, εῖον; ut ἡμιτεταρταῖος, ζαχρηῖος, ἑπτηῖος, ἡρωϊκεῖον *metri genus*. Omnia itidem in ῦπις, ῦκις, ῆλιξ; ut ποσυπις, ῥαδινόκις, ἀεικιδνήκις, ὁμῆλιξ. Plurima in ῶπις ab ὠψ-ωπὸς; ut γλαυκῶπις. Pauca in ῦρος. & in ῦεος ab ὑρὰ cauda; ut κακόῦρος *malefidus*, παντῦρος *vafer*, βαυκοπαντῦρος *insolens*, Λυκοῦργος *Lycurgus*, Ἀρκτοῦρος *Arcturus*, κολοβοῦρος *mutilus cauda*, στελεοῦρος *plantago*, item κοθοῦρος *vulpes*. Quædam in πωλις à πωλέω *vendo*, λαχανοπῶλις, ἰχθυοπῶλις, σκευοπῶλις, χυτροπῶλις. Particularia, ἀρχεταῦρος *princeps sociorum*, βιοδῶρος *victum largiens*, δεισιλῆπις *terribilis*. Inusit. ἀμφισφαῖρα *calcei genus*, ἐνωπικοὶ *populi auribus contecti*, ὀδυσσῆπις *herbæ genus*, ἐρημοδῶκος *qui solus causam agit*, κυνοσφῆκις *animal quoddam*, λιβαῦρος *levis ventus*, λιβρῶσις *fames*, χλωροσαῦρα *viridis lacerta*. Græco-barbara; Εὔα, Ἰοῦστος, κῦμι, Νῶε, Στεφανοῦδος, Συρακοῦσαι, Τῖτος.

Antecircumflexa dissyllaba.

Dissyllaborum penultima anceps, si juxta regulas producatur & tonum habeat, plerumque circumflectitur; ut γρῖφος & γρῖφον *rete*, δρῖλος *lumbricus*, Ἶρις *Iris*, Ἶρος *Irus*, ῥῖγος *frigus*: vide pag. 225. l. 14. Anceps itidem (præcipuè υ) ante μα purum in verbalibus dissyllabis circumflectitur; ut δρέμμα, νᾶμα, κῦμα, λῦμα, πλῦμα, ῥῦμα, φῦμα. vid. 224. l. 21.

Subjicitur catalogus particularium nominum, quorum penultima α, ι, υ, ancipites circumflectuntur.

Ἅλτος *agilis*. Γλῖνον *genus arboris*. Γῦρος *gyrus*. Δῖνος *vertex*. Δῖος *divi-*

divinus, divus. † Θωῦ *impetus.* † Ἰυὶς *filius.* Ἴπος *preſſura.* Ἰρὶς *celer.* Κᾶλον *lignum.* Κλέος *gloria.* Κλέος *autoritas.* Κύφι *Cyphi.* Κῦφος *gibbus.* † Κρᾶθις *nomen fluvii.* Λᾶας *lapis.* Μῖμος *mimus.* Μῖσος *odium.* Μῦθος *ſermo.* † Μῦρμος *formica* Μῦσος & † Μῦος *ſcelus.* † Μῦχος *impurus.* Νῖκος *victoria.* Νῦσος *claudus.* Πῖνον *cerviſia.* Πῖος πᾶρ *pinguedo.* Πῖσος *pratum.* Πνῖγος *ſuffocatio.* Πρᾶγος, Πρᾶξις *actio.* Πρᾶος *mitis,* Ῥᾶξις *fractio.* Σῖτος & Σῖτον *panis.* Σμῖλον *ligo.* Σπῖλος *macula.* Σῦκον *ficus.* Τῖφος *palus.* Τῖφυς *Tiphys.* Φᾶρος *palla.* Φᾶσις *Phaſis.* Φρῦνος *rubeta.* Φῦλον *tribus.* Χλίδος *paludamentum.*

BARYTONA.

Nomina habentia terminationes præcedentium claſſium, accentus verò diverſos, utpote qui à generali regulâ 1mâ & 2dâ non recedunt.

1°. Barytona terminata more Oxytonorum:

Regulæ generalis accentum ſervant in priori, contra ſpeciales regulas de terminationibus recti; præcipuè reg. pag. 242. l. 34. &c.

Subſtantiva in εμος; ut ἄνεμος. Hyperdiſſyllaba Primitiva in ηλος; ut βίβηλος, κάμηλος: Item adjectiva diſſyllaba, ut ἥλος. Adjectiva hyperdiſſyllaba in ωδης; ut πίσωδης. Materialia & colorem connotantia in ινος; ut λίθινος, κόκκινος. Superlativa in τος; ut ἄριστος, πλεῖστος. Finita in ατος non verbalia; ut πάνατος: ſic θάνατος, κάματος. Numeralia in τος non præcedente σ; ut πέμπτος, item πόστος. Multa in ις redundantia in genitivo (contra regul. pag. 249.) ut δέμις, ιδος, ιος: Plura in ιδος vel ιος; ut βάρις *navis oneraria,* Πάρις *Paris,* σύβαρις *deliciæ,* μῶρις *conſilium,* τίγρις *tigris,* τῆλις *fœnugræcum,* &c.

Compoſita omnia retrahunt tonos ſimplicium, quæ terminantur in brevem; ut φιλόσοφος, παμποίκιλος, πάρεδρος. Excipiuntur Oxytona (pag. 246.) Paroxytona (pag. 252.) circumflexa (pag. 257.) antecircumflexa. (pag. 258.)

Compoſita ab α, δυς, & ευ, eximuntur à numero Oxytonorum in ος; (p. 246.) ut ἀνάγωγος, εὐάγωγος, δυσάγωγος, &c. Huc refer δύσνος, ἤνεμος pag. 252. l. 26.)

Adjectiva compoſita in ις ιδος, ι brevi, ſunt antepenacuta; ut δύσελπις. Subſtantiva item compoſita, non oriunda à ſimplicibus in ις, ut ἄκοιτις, ἱππεῖς. Compoſita quoque à δεσμὸς (contra reg. p. 246. l. 28.); ut ζωόδεσμος.

Quædam compoſita in αῖος, εῖος, οῖος, εῖον, retrahunt accentum in antepenultimam contra reg. p. 258. l. 15. nempe compoſita à γῆ, λωΐτης, ἔχθος, λεῖος, οἰκεῖος, παρεῖα, ἀπονδεῖος, βοῦς, γελοῖος, ἕλοιδος, λεία; ut ὑπόχαιος, ὁπλωΐται, πρόχαιος, ἀφρόγλεως, φιλοί-

κεις, πολλαπλασιαστικὸς, διανεμητικὸς, δωδεκάβοιος, φιλογέλοις, ταυρόφλοις, ἀκρόλοφον.

Accedunt hiſce particularia non pauca diverſimode terminata, quæ juxta ordinem ſuprà poſitum ità centuriantur.

Declinationis tertiæ in ος:

Aliqua nomina in αος, αυος, υος: ut ἵλαος *propitius*, ξηρός *ſiccus*, πῆχυς *cubitalis*, σῶος *ſalvus*.

Inuſit. ἄος *ſpiritus*, Δεάος *nomen fluvii*, ἴαυος *cubile*.

Subſtantiva quædam:

1°. In μος tam primitiva, quàm derivata, ſive verbalia; ut Αἷμος *Hæmus*, ἄλμος & ψάμμος *arena*, ἄρτεμος *coquus*, βρῶμος *fætor*, γάμος *nuptiæ*, δεῖμος *terror*, δῆμος *populus*, θάλαμος *thalamus*, θέρμος *lupinus*, θύμος *thymus*, Κάδμος *Cadmus*, κάλαμος *calamus*, κέντρεμος *terrigularis*, κόσμος *mundus*, κύαμος & πύαμος *faba*, κῶμος *comeſſatio*, μῶμος *reprehenſor*, ὄλμος *ſulcus*, οἶμος *ſemita*, ὅλμος *mortarium*, ὄρμος *monile*, ὄρχαμος *princeps*, πλεῦμος *pulmonis vitium*, πλόκαμος *cincinnus*, πλόμος & φλόμος *verbaſcum*, πῶμος *farum*, Πείαμος *Priamus*, Πέτμος, Σάμος *locorum nomina*, σίμος *piſcis*, σκινδάλαμος *aſſula*, σκόλυμος *cardus*, τόρμος *modiolus rotæ*, χῶμος *agger*, ὦμος *humerus*.

Inuſit. βόρμος *avena*, χρῦμος *turbo*, ἕλαμος *via*, κίσσαμος *hederi*, κίτερμοι *piſces quidam*, κνῆμος *radius rotæ*, κώμμοι *molares*, μάμμος *ſervus*, λίπμος *arena*, μύρμος *metus*, νάθμος & νάδυμος *ſaxum in mari latens*, νίτμος *pediculus*, νόμμος *nummus*, ὄλαυμος *blatero*, ὄρυμος *ara*.

2°. In ωος: βύσσος *byſſus*, βελώνος *echini ſpecies*, κυπάρισσος *cupreſſus*, νάρκισσος *narciſſus*, Νέσσος *Neſſus*, ὄσσος *oculus*.

Inuſit. χάδωνος *barritus*, δρῖσσος *piſcis genus*, κόλωνος *colaphus*, μάλακωνος *collum*, σάβανος *diopira*. Adde & λᾶρος *lorum*, οἰνώρος *pedamentum*.

3°. In τος: ἔμετος *vomitus*, ἕρκετος *ſepimentum*, κάμπετος & σκάπετος *fovea*, πότος *potus*, φόρτος *onus*.

Adjectiva quædam:

1°. In κος: ἄρεσκος *blandus*, δαῦκος *audax*. Inuſit. λαῦκος *terribilis*.

2°. In λος: ἄλλος *alius*, βάσταλος *mulieroſus*, δαίδαλος *ingenioſus*, δύσαλος *meridianus*, ἴσχαλος *ſimilis*, ἴωλος *heſternus*, ἴξαλος *impetuoſus*, κόδαλος *loquax*, κοῖλος *cavus*, κόλος *mancus*, λάλος *loquax*, μάχαλος *laſcivus*, ὅλος *totus*, πέμπελος *ſenex*, σκίπαλοι *viles*, φαῦλος *parvus*, φίλος *amicus*. Item ἧλος *clavus*, ζῆλος *fervor*, φῆλος *inſidiator*.

Inuſit. δαλός (pro δῆλος) *manifeſtus*, ἴωλος *niger*, κάνδωλος *maleficus*, μίγδαλος *commixtus*, μύσχελος *ſordidus*, σίπαλος *deformis*.

3°. In νος: αἴδινος *ardens*, αἴλινος *lamentabilis*, ἀνθρώπινος *humanus*, ἄσμενος *libens*, βάσκανος *invidus*, δύσλινος *infelix*, ἴννος & ἔννις *antiquus*, κορώνινος *corvinus*, ἰμάθιος *madidus*, μαλθάκινος *mollis*, μόνος *ſolus*, ξένος *hoſpes*, ὄκνινος *otiosus*, πέπιος *maturus*, πῶνος

ρ Ͻ alatus, σύϊν Ͻ suillus, σάνν Ͻ fatuus, ταλαύεινος audax, πεύμενος fœcatus, πεύχ Ͻ mollis, χαύν Ͻ laxus.

4°. In εος: ἔσχεος extremus, ἀλίαεος falsus, βάρβαρ Ͻ barbarus, γαῦεος superbus, δεύτεος secundus, θῦεος impetuosus, καρχάεος asper, κραῦεος aridus, λάλυθρ Ͻ loquax, λαῖεος latus, λοίδορεος convitiosus, λόφυεος crista insignis, μαρμάεος albus, μέριμνεος curiosus, παῦρος paucus, πέλωρος ingens, πέπωνος maturus, πόνηρος laborioſus, σκαῦεος qui extantes habet talos, σκόλυθρος humilis, φλαύρ Ͻ vilis, χῆρος viduus. Inusit. κύδιμος impudens, ῥάδιος robustus.

5°. In τος: ἄπτος magnus, ἕκαστος unusquisque, λήϊτος publicus, ὅτος hic. Inusit. ἄμβλυτος obtusus, μάταιτος frustraneus, νήστ Ͻ plenus, πλάκτος errabundus. Quibus adduntur quædam Substantiva in τος: ἄκαστος acer, arbor, Ἥφαιστος Vulcanus, κίστος cistus, Λώπιστος Palamedis nomen, νόστος reditus, πλατάνιστος platanus.

Composita sequentia in ἄγωρος, ἄμοιβ Ͻ, &c. (pag. 246.) acuunt antepenultimam: 1°. Substan. pleraque ut Πολύκλειτος Polycletus, ἱερόμοιβοι vates sacri, μαίνυαγ Ͻ piscis genus, Θεόπομπος Theopompus, Αἴσωπος Æsopus, &c. 2°. Adjectiva quædam; ut παρήγωρος deductivus, θεόκλυτος à Deo honoratus, ναυσίκλειτος & ναυσίκλυτος navibus inclytus, ἀμφίεργος utrinque focillatus, ἐκάεργος procul arcens, ἤμίεργος imperfectus, κάτεργος cultus, πάρεργος qui est præter opus, περίεργος curiosus, πολύεργος operosus, ὠκύπομπος celeriter vehens, ναυσίπομπος naves promovens, πολύφοιβ Ͻ multa nutriens, πάμφοιβ Ͻ omnibus pabulum præbens, μονόφοιβ Ͻ solus pascens.

In τον quædam (contra reg. 248.) ἄλφιτον farina, ἄεικτον prandium, βόλιτον stercus boum, βρύτον potus hordeaceus, θρέπτον educationis præmium, θύεστον potus aromaticus, μήλατον ovis, σάββατον sabbatum, σκῆπτρον scepirum, σπάρτον rudens, τάλαντον talentum, τίλτον condimenti genus, φρύγετον sartago. Inusit. κάατα fovea, κύβιτον os cubiti, λαΐτον archivum, item κίκιμον fimus corniciis, μόρμον pars currus.

In quintâ declinatione, &c.

1°. In ις-ιδος: (contra reg. 249.) ἄγρωστις herbæ genus, ἄμυστις largus hauſtus, Ἄρτεμις Diana, Ἀτέργατις Dea quædam, αὐλις aula, γυνις effœminatus, δάπις tapes, δαῖτις vel δᾶπις fax, ὄπτιλεις pars corporis, ἔρις lis, Ἶβις avis quædam, Ἶσις Iſis, κάλπις urna, Κύπρις Venus, μύπις naſus, ὄπις vindicta, σίνις noxius, τρᾶμις foramen, φύξηλις fugitivus, τάλις nubilis.

Inusit. βάλλις herbæ genus, βρύπδες mulieres quædam, δέλλιδες veſpæ, ἐρείκιδες hordea craſſius diviſa, θράνπδες sive θρανήπδες [κώπαι] remi quidam, ὔπδες captioſæ argumentationes, τρόπηλις faſciculus alliorum, φιλύγαιρις herbæ nomen.

2°. Paucula in υς & πυς (contra reg. 249.) ἥμισυς *dimidius*, θῆλυς *fœmineus*, Δίκτυς *Dictys*, ἴτυς *circumferentia*, Κόπυς *Deus turpitudinis*, μάρτυς *testis*, πίτυς *pinus*, μίτυς *excrementum ceræ*.

Inusit. μόπυς *exolutus*, *languidus*, πόλτυς *pluteus*, φίτυς *pater*.

Nonnulla in ξ (contra reg. p. 250. l. 2.) ut ἀγγίμξ *arcula*, ὀλίγξ *vicina partui*.

Proparoxytona terminationes habentia paroxytonorum.

Quædam Nomina: contra regulam pag. 251.

In ιλος: ἄγιλος *herba capris grata*, ἄργιλος *terra argilla*, βάρσιλος *arbor Persica*, ξύσιλος *rasilis*, ὄμιλος *agmen*, τρόχιλος *turbo*.

Inusit. ἄρκιλοι *catuli ursorum*, ἔραστιλος *amator*, ἔχυλος *locus ubi tenetur temo*, κώμιλος *funis nauticus*, κίκιλος *qui vocem edit exilem*, κόρδιλος *avis genus*, τάγιλος *parcus*, item ἄδιαξ *mensuræ genus*.

In υλος: ἄβυσυλος & ἄϊσυλος *improbus*, ἄκυλος *glans*, δάκτυλος *digitus*, κάρδυλος *edulii genus*, κόνδυλος *digiti articulus*, κότυλος *cotyla poculi genus*, μίτυλος *mutilus*, ὄσμυλος *oxana*, πτυλος *strepitus aquæ*, σπόνδυλος & σφόνδυλος *vertebra*. Minùs usitat. ἄγυλος *abscessus inter nares*, ἀΐδυλος *audax*, βαίτυλος *lapidis genus*, βάκχυλος *panis libatorius*, βάκυλος *ovillus*, ἴτυλος *orbus*, κόρδυλος *piscis genus*, μόρμυλος *mormyra*, φείδυλος *parcus*.

In λεος: ἔλεος *misericordia*, ἵλεος *propitius*, κήλεος *ardens*, κονιάλεος *pulverulentus*, μέλεος *vanus*, τέλεος *perfectus*, ὑάλεος & ὕελεος *vitreus*, χαμαίλεος *chamæleon*.

Composita omnia cum nomine à præterito medio verbi ἔχω antepenultimam acuunt, etiamsi activè significent: ut γαιήοχος. Alia quædam: ἁλίδρομος *mare percurrens*, βύτοχος *boves transfigens*, βύτωκος *boves cædens*, ἐγχέπαλος *hastam vibrans*, θεόσδοτος *Deum amans*, κέρτομος *cor scindens*, μαχρόδρομος *longa stadia percurrens*, πάνσκοπος *omnia intuens*, παντόθροος & πάνθροος *omnia nutriens*, συκαμίνδοις *fatuus*, ὑγρόπορος *humida permeans*.

In ιον Proparoxytona quædam orta ab oxytonis (contra reg. p. 252.) Αὔλιον *stabulum*, ab αὐλή. Βήχιον *tussilago*, à βήξ-χός. Βλαίσια *blæsa*, à βλαισός. Βλήχιον *leguminis genus*, à βληχών. Βύνιον *napi genus*, à βυνός. † Γάνδιον *arcula*, à γανδός. Γάστριον *edulii genus*, à γαστήρ-τρός. † Γλύπτον *naticulæ*, à γλυτός. Κίσσιον *parva hedera*, à κισσός. Κτένιον *pectunculus*, à κτεὶς-τενός. † Λάβριον *parvum manubrium*, à λαβή. Λάγνιον *lepusculus*, à λαγώς. † Λόβιον *gibba pars bestiæ*, à λοβός. † Μόρνιον *genus mensuræ*, à μορνύ. † Ξάνδιον *lapis*, à ξανδός. Ξύνιον *novacula*, à ξυνός. Ὄπιον *opium*, ab ὀπός. Ῥάγιον *exiguus parvus*, à ῥαξ-γός. Σπόδιον *cinerula*, à σποδός. Σφάγιον *parva victima*,

Fima, à σφαγή. Σχόλια *commentarii*, à σχολή. † Φήγιον *parva fagus*, à φηγός. Φλέβιον *parva vena*, à φλέψ-βός. Φόρβιον *nomen herbæ*, à φορβή.

Proparoxytona terminationes habentia antecircumflexorum.

Nomina quædam:

1. In αιος (contra reg. pag. 257.) ἀγέλαιος *rudis*, ἀγόραιος *fastus dies*, Ἀθήναιος *Athenæus*, Ἀχέσσαιος *nomen nautæ*, Βαρτίμαιος *virè Nomen*, βέβαιος *firmus*, βίαιος *violentus*, δείλαιος *miserabilis*, Δίκαιος *justus*, ἔλαιος *olea agrestis*, ὀπισθόλαιος *superficialis*, κρέμμυος *herba nomen*, μάταιος *vanus*, πρόσφατος *recens*, Ὑμέναιος *Hymenæus*. Composita, ἀκρονυχόφαιος *vespertinus*, ἀποβόπαιος *malorum aversor*, προσηρόπαιος *supplex*, ἔμπειρος *peritus*, λευκόφαιος *ex albo & fusco mixtus*, περιδέραιος *circumcollaris*, περιτόναιος *circumtentus*, συνοίκαιος *cohabitator*.

Inusit. κάρυαιοι *bulbi*, κάρφαιος *palus*, κύλλαιος *cincinnus*, μάταιος *vanus*, μόσχαιος *hortus*, σίφαιος *defrutum*.

2. In ειος, quæ descendunt ab oxytonis: (contra reg. p. 257.) ἀέτειος *aquilinus*, αἴγειος *caprinus*, Ἀπέλλειος *ad Apellem spectans*, ἄρνειος *agninus*, Ἀσκληπίειος *ad Æsculapium pertinens*, αὔλειος *stabularius*, Ἀχίλλειος *Achilleus*, βασίλειος *regius*, βόειος *bovinus*, Βόρειος *Borealis*, βρότειος *mortalis*, γόργειος *terribilis*, ἐπιτήδειος *idoneus*, θήρειος *ferinus*, Ἡράκλειος *Herculeus*, θάλειος *virens*, Θηρίκλειος *ad Thericlem spectans*, καθάρειος *purus*, κεραύνειος *fulmineus*, κύνειος *caninus*, λάγειος *leporinus*, νήφρειος *hinnuleus*, Ὀδύσσειος *Ulyssæus*, ὄϊστος *ovinus*, παιδάριος *puerilis*, περίστερεος *herba quædam*, πρόσφατος *detalis*, στρούθειος *passerinus*, σύειος & ὕειος *suillus*, χήνειος *anserinus*, ὠκεάνειος *ad Oceanum spectans*. Comp. ἐμφώτειος *ad baptizatum pertinens*, περιτόνειος *circumtentus*. Inusit. γάγειος *antiquus*, item πάρειος *mitis*. Comp. ἄπειος *qualitatis expers*, γονόῤῥοιος *qui seminis profluvio laborat*.

3. In εον: Ἀλαλκομένειον *urbs Bœotiæ*, Ἀγάκλειον *templum Dioscurorum*, ἄρκειον *herbæ genus*, γένειον *barbæ*, γήτειον *plantæ genus*, δάνειον *fœnus*, ἐλένειον *herbæ genus*, Ἡρώειον *monumentum Heroïs*, θεῖον pro θεῖον *sulphur*, Ἴσειον *fanum Isidis*, καστάνεια *nuces castaneæ*, κηλώνειον *machina lignea*, κηρύκειον *caduceus*, κλιμάκειον *scala*, κυάθειον *cyathus*, κώνειον *cicuta*, Λαύρειον *locus Atticæ*, Λαύτεια *dona quædam*, Λύκτειον *nomen urbis*, οἰσύπειον *sordida ovium lana*, Ὀλυμπίειον *nomen loci*, ὄστρεια *ostrea*, πήνειον *stamen*, Σίγειον *Sigeum*, σκιάδειον *umbraculum*, τροχάλειον *orbis*, ὑμένειον *membranula*, χειρώνειον *centaurium*, χάλειον *operimentum testudinis*. Composita: ὀλίγειον *novale*, ῥοιμήδειον *malum Punicum*.

Inusit.

Inusit. Ἅλοιον *fanum solis*, βρύτειον *potio hordeacea*, γήρειον *senescentia*, ἥβαιον *pubes*, ζώτειον & ζώστειον *pistrinum*, μελίδειον *favus*, γαμήλια *dona nuptialia*.

Addi possunt plura substantiva in ειον, ab adjectivis in ειος manantia; ut βασίλειον *regia* à βασίλειος, γόργειον *terriculamentum* à γόργειος, κυκλώπειον *mons Libyæ* à κυκλώπειος, Λύκειον *Gymnasium Atticum* à Λύκειος, Ὄρνειον *mons Corinthi* ab ὄρνις.

Ex Hebraicis quædam tonum habent in antepenultimâ; ut Γόμορρα, Ἔφραθα, Σόδομα, Σάρεπτα; sed Σαρεπτά, 1 Reg. 17. 9.

In numeralibus compositis minor numerus postpositus retinet accentum; ut δεκαδύο: major rejicit regulariter; ut δυώδεκα.

ΔΙΤΟΝΑ sive ΠΟΛΥΤΟΝΑ.

Nomina variis notata accentibus, in cæteris prorsus invariata.

A

Ἀβληχρὸς, Ἄβληχρος — *debilis.*
†Ἄβως, †Ἀβὼς — *mutus.*
Ἀγκαλὴ, Ἀγκαλὰς — *fasciculus.*
†Ἀγκλιδὼν — *reticulum.*
†Ἄγκιστρον — *hamus.*
†Ἀγκύλεξ, †Ἀγκύλαξ — *origanum.*
Ἀγκύλος, Ἀγκοῖνος — *rusticus.*
Ἀγυιὰ, Ἄγυια — *vicus.*
Ἀγχίαλος, Ἀγχιάλου — *Nom. Urbis.*
Ἀδρὸς, Ἀδρὸς — *sufficiens.*
Ἀδρότης, Ἀδρωτὶς — *vigor.*
Ἀδρόχαος — *uberem habens terram.*
†Ἀειρὸς, †Ἄειρος — *imperitus.*
Ἀέλλοπος, Ἀελλόπος — *velox instar turbinis.*
Ἄθροος, Ἀθρόος — *confertus.*
Αἰγίαλος, Αἰγιαλὸς — *N. Urbis.*
Αἱμάλωψ, Αἱμαλῶψ — *cruenta suffusio in oculis.*
Αἶμος, Αἱμὸς — *saltus.*
Αἰολόμιτης, Αἰολομίτης — *vafer.*
Αἰπόλη, Αἰπολὴ — *caprile.*
Ἀκάνθιον, Ἀκανθίον — *herba spinæ similis.*
†Ἀκρεὰ, †Ἀκρέα — *crura.*
†Ἀκίανος, †Ἀκιανὸς — *genus leguminis.*
†Ἀκεσὶς, †Ἀκέσις — *sanator.*
†Ἀκεστὴ, †Ἀκέστη — *vehicula.*
Ἀκὶς, Ἄκις — *cuspis.*
Ἀκρέμων, Ἀκρεμὼν — *ramus.*
Ἀλάλη, Ἀλαλὴ — *tumultus.*
Ἀλετὸς, Ἄλετος — *molendi actio.*
†Ἄλπιν, †Ἀλπὶν — *farina.*
Ἀλὺς, Ἅλις — *confertus.*
Ἀλεωρὰ, Ἀλεώρα — *effugium.*
†Ἄλλομος, †Ἀλλόμος — *cæcus.*
Ἅλμα, Ἄλμα — *saltus.*
†Ἀλοῖται, †Ἀλοιταὶ — *publica scorta.*
Ἀμαμιλὶς, Ἀμαμίλις — *genus pediculi.*
Ἀμαξία, Ἀμαξιὰ — *via plaustralis.*
Ἀμπὼν, Ἄμπων — *lorum.*
Ἀμπέλιος, Ἀμπελινὸς — *vitellus.*
†Ἀμόργη, Ἀμοργὴ — *amurca.*

Ἀμυγδά-

Ἀμυγδάλη } amygdalus.
Ἀμυγδαλὴ }
Ἀμφιον } indumentum.
Ἀμφίον }
Ἀμφωτις }
Ἀμφῶτις } dicta.
Ἀμφωτὶς }
Ἀναχαμψέρως } herba quedam.
Ἀναχάμψερως }
Ἀνδρότης } virilitas.
Ἀνδροτὴς }
† Ἀνη } effectus.
† Ἀνὴ }
† Ἀνόπαια } avis genus.
† Ἀνοπαῖα }
Ἀντηεὶς }
Ἀντῆεις } pila.
Ἀντηεις }
† Ἀντάκαιοι } cete inde
† Ἀντακαῖοι } gentia.
† Ἀνζῶν } urbs Theſſaliæ.
† Ἀνζων }
Ἀπομασδαλία } offa canibus objecta.
Ἀπομασδαλιὰ }
Ἀπφὺς } pater.
Ἀπφῦς }
Ἀργὰς }
Ἀργᾶς } ſerpens.
Ἄργας }
Ἀργῆς } albus.
Ἀργὴς }
Ἀρμαπροχία } orbita.
Ἀρμαπροχιὰ }
Ἀρτοπώλις } piſtrix.
Ἀρτοπωλὶς }
Ἀρειοπάγος } Areopagus.
Ἀρειόπαγος }
Ἄσθμα } halitus.
Ἀσθμα }
Ἀσκλήπιον } Æſculapii
Ἀσκληπιῆον } ſinum.
† Ἄσυφον } oppidulum.
† Ἀσυφὸν }
Ἀπάγας }
Ἀπαγᾶς } attagen.
Ἀπαγὰς }
Ἄχθω } pauper.
Ἄχθω }
Ἀχρεῖος } inutilis.
Ἀχρειος }

Β

Βαιὼν } gobius.
Βαίων }
Βαλιὸς } celer.
Βαλίος }
† Βένδις } Diana.
† Βενδῖς }
Βολβίον } parvus bolbus.
Βόλβιον }
Βομβυλίος } apis genus.
Βομβύλιος }
Βόεργος } edax.
Βοερὸς }
Βύβαλις } lorum bubulum.
Βυβαλὶς }
Βραδυτὴς } tarditas.
Βραδύτης }
Βράγχια } ſpiracula piſcium.
‖ Βραγχία }

Γ

† Γαῦς } bos operarius.
† Γαιὸς }
Γαιὸς } contus.
Γαῖος }
Γηγὸς } ſpado.
Γάλλος }
† Γάρυον } pars
† Γαρυὸν } rotæ.
† Γαυσὸς } claudus.
† Γαῦσος }
Γίψλυμος } ſpecies ſtrumæ arthritidis.
Γιψλυμὸς }
Γλαὺξ } noctua.
Γλαῦξ }
Γλίσγος } parcus.
Γλισχὸς }
Γοργύερα } canalis ſubterraneus.
Γόργυερα }
Γύλις } vas militare.
Γυλὶς } re.
Γυμνοπαιδὰ } nudorum luſus.
Γυμνοπαιδία }
† Γύπη } vulturum nidus.
† Γυπὴ }

Δ

Δαιδαλέως } affabre factus.
Δαιδάλεως }
Δάλιον } ſacula.
Δαλίον }
Δαῦλος } hirſutus.
† Δαυλὸς }
Δειελινὸς } veſpertinus.
Δειέλινος }
Δειλινὸς }
Δείλινος }
† Δήγηες } paſſeres.
† Δηγῆες }
Δίκρος } biſidus.
Δικρὸς }
Δικρὸς } biceps.
Δίκρος }
† Δίκωμα } gemelli para.
† Δικῶμα }
Δολιχὸς } ſtadium.
Δόλιχος }

Δορ-

Δορπηδὸς } tempus
Δόρπησος } prandendi.
Δόχμη } palma.
Δοχμὴ }
Δυσάντης } inauſpica-
Δυσανὴς } tus.

E

Ἑκηλημὸς } voluntа-
Ἑκήλημος } rius.
Εἴειον } lana.
Εἰείον }
Ἐκκλυτος } eluus.
Ἐκκλυτὸς }
Ἐλεᾶς } avis
Ἐλέας } genus.
Ἑλεηόνομος } in palude
Ἑλεονόμος } degens.
Ἔμπτης } prudens.
Ἔμπτης }
Ἐπιχέρας } fœnogra-
Ἐπίχερας } cum.
Ἔρεμβοι } Troglody-
Ἐρεμβοὶ } ta.
Ἔρεσσος } Urbs in Leſ-
Ἐρεσσος } bo.
Ἔεινον }
Ἐεινὸν } caprifi-
Ἔεινος } cus.
Ἐεινὸς }
Ἔρκιον } ſeptum.
Ἔρκιον }
Ἑρμαῖ } mercuria-
Ἔρμαι } lis.
Ἐρυθρινὸς } rubel-
Ἐρυθρῖν } lio.

Εὐαξλις } pulchras ha-
Εὐαξλὶς } bens ſpicas.
Εὔκλεια } celebri-
Εὐκλεία } tas.

Z

Ζαυδὴς } vehe-
Ζαυδρὶς } mens.
Ζύδος } potus hordea-
Ζδδος } ceus.
Ζώντειον } piſtri-
Ζωντεῖον } num.

H

Ἠλύγη } obſcuri-
Ἠλυγὴ } tas.
Ἡμίδυης } ſemimor-
Ἡμιδυὴς } tuus.

Θ

Θαλαμιὰ } foramen per quod
Θαλαμία } remus exeritur.
Θαλῆς } Thales.
Θάλης-ητος }
† Θεμιστὸς } legiti-
† Θέμιστος } mus.
Θόλος } ſtramen-
† Θολὸς } tum.
Θορὸς } genitu-
† Θόρος } ra.
Θεανίον } ſella.
Θεάνιον }
Θεῖον } ficulnea
Θεῖον } frons.
Θυμὸς } glandu-
Θύμος } la.

I

Ἰάπετος } Iapetus.
Ἰαπετὸς }
Ἴδρωα } puſtulæ ex a-
Ἰδρῶα } ſtivo calore.
Ἰκτῖν } milvus.
Ἰκτιν }
Ἴπυ } furnus.
Ἰπυὸς }
Ἴπος }
Ἰπὸς } muſcipula.
Ἴπος }
Ἶρις } Iris, dea, vel
Ἴρις } arcus.
Ἰσριανὸς }
Ἰσρίανος } Iſtri
Ἰσριανὶς } incola.
Ἰσρίανις }
Ἰχθυς } piſcis.
Ἰχθὺς }
Ἰωρὸς } janitor.
Ἰωρὸς }

K

Καλλίεργος } pulchre
Καλλιεργὸς } factus.
Καλαῦρος } pedum.
Καλαύρος }
Κάλπις } urna.
Καλπὶς }
Καρκῖνος } cancer.
Καρκίνος }
Καταπλαξὸς } illi-
† Κατάπλαξος } tus.
† Καυρὸς } malus.
† Καῦρος }
Κέβλη } caput.
Κεβλὴ }

Κατωφάγας } lurco.
Κατωφαγᾶς }
Κεγχρεαὶ } N. loci.
Κεγχρέαι }
Κέρκυρες } navigii
Κερκῦρος } genus.
† Κνδὰς } locus tene-
† Κνδᾶς } broſus.
Κνπον } genus tonſu-
Κήπον } ræ.

Κύγυλος

Κήρυλ⊙ } halcyonum
Κηρύλ⊙ } masculus.
† Κιλλὸς } asinus.
† Κίλλος }
Κίτριον } malum ci-
Κιτρίον } treum.
Κλεῖσιον } stabu-
Κλεισίον } lum.
Κλυδὼν } fluctus.
Κλύδων }
Κυανὸς } niger albis maculis
Κυᾶνος } aspersus.
Κνισσολοιχὸς } lambens pinguedinem.
Κνισσολοῖχος }
† Κονιατὴς } rector.
† Κονιάτης }
† Κόρες } novellum
† Κόρος } germen.
Κορυθαίολος } variam indutus
Κορυθαίολος } galeam.
† Κοσταὶ } hordea.
† Κόσται }
† Κότ⟨⟩⊙ } gallus.
† Κοτ⟨⟩ὸς }
Κραν⟨⟩ον } caput.
Κρᾶνιον }
Κρᾶς } caput.
Κρᾶς }
Κρεκὴ } stridor.
Κρεκὴ }
Κρεκύδειλος } animal
Κρεκυδειλὸς } quoddā.
Κρωβύλ⊙ } cincin-
Κρωβύλ⊙ } nus.
Κτήδων } tridens.
Κτηδὼν }
Κύαν⊙ } color cæru-
Κυανὸς } leus.

Κύμβιον } cymbi-
Κυμβίον } um.
Κυπρῖν⊙ } cyprinus
Κύπριος } piscis.
Κυνόσουρα } Cynosu-
Κυνοσουρὰ } ra.
† Κυσὶν } nates.
† Κύσιν }
† Κύφαι } species
† Κυφαὶ } squillæ.
Κωλέα ἡ } mem-
† Κολεὰ ἡ } brum.
† Κωμμαχὸν } genus a-
† Κώμμαχον } romatis.

Λ

Λάμπη } spuma vino
Λαμπὴ } innatans.
Λαμυρὸς } loquax.
Λάμυρος }
† Λαρκὸς } orbis.
† Λάρκος }
Λασίωνες } tesqua.
Λασιῶνες }
† Λέμφ⊙ } stoli-
† Λεμφὸς } dus.
Λεπυρὸν } putamen o-
Λέπυρον } vis.
Λεῦκος } N. navis.
Λευκὸς }
† Λῆδον } vestis attri-
† Λήδον } ta.
Λίρ⊙ }
Λῖρ⊙ } impudens.
Λιρὸς }
Λόπ⊙ } cortex.
Λοπὸς }
Λοφία } cervix.
Λοφιὰ }
Λόφιον } theca cri-
Λοφίον } sta.

† Λύγη } obscuri-
† Λυγὴ } tas.
Λύχνιον } lucernu-
† Λυχνίον } la.

M

Μάγαδις } instrumen-
} tum musi-
Μαγαδῖς } cum.
Μάζα } maza genus
Μᾶζα } pultis.
† Μέδ⟨⟩μν⊙ } medim-
† Μεδ⟨⟩μν⊙ } nus.
Μελάγχρως-ω, } niger
Μελαγχρὼς -ωτ⊙ }
† Μελλογάμ- } qui
φι⊙ } sponsus
† Μελλογαμ- } futurus
φί⊙ } est.
Μηδίκη } herba medi-
Μηδίκη } ca.
† Μισητὴ } mulier de-
† Μισήτη } testanda.
Μολόβδιν⊙ } herbæ
† Μολοβδῖν⊙ } nomen.
Μονιὸς } solitari-
Μόνι⊙ } us.
Μορμολύκειον } lar-
Μορμολυκεῖον } va.
Μόσχον } novellum ger-
Μοσχίον } men.
Μόχθηρ⊙ } laborio-
Μοχθῆρ⊙ } sus.
Μύλων } pistri-
Μυλὼν } num.
† Μυσάχνη } libidinosa
† Μυσαχνὴ } mulier.
Μυχὸς } penetra-
† Μῦχος } le.
† Μῶκ⊙ } stultus.
† Μωκὸς }

Μωὸς

Μωϊδὲς } idem.
Μᾶεος }

N

Νεοσσία } nidus.
Νεοσσιὰ }
Νιφετοβλητὴς } nivo-
Νιφετοβλήτης } sus.
Νιφόβολ } nivibus
Νιφοβόλ } obrutus.
Νοθεῖα } spuriorum
Νόθεια } bona.
Νομαδεῖ } pascu-
Νομαδεῖ } us.

Ξ

Ξύειον } medicamen-
Ξυεῖον } tum aridum.
Ξυστὶς } vestis
Ξύστις } crocea.

O

Οαι } pelles ovinæ.
Οαὶ } Eust.
Ογκιον } vas reposi-
Ογκίον } torium.
Οδιτεὺς } viarum
Οδίτεος } obsessor.
Οἰκητεος } domus
Οἰκῆτες } custos.
Οἶτος } salix.
Οἰτὸς }
Ολαὶ } hordea.
Ολαι }
Ολιζογονος } paucos
Ολιγογόνος } generans.
Ολος } atramentum
Ὀλὸς } sepia.
Οπτὰν } tostus.
Ὀπτανὸς }
Οροπυ- } qui cædit
πος } ligna in
Ὀρεοτυ- } monti-
τος } bus.

Ορχιὰ } ulna.
Ὀρχία }
Οσφὺς } lumbus.
Ὀσφὺς }
Ὄσχε } scrotum.
Ὀσχεὸς }
Οφρὺς } supercili-
Ὀφρὺς } um.
Οχὸς } capax.
Ὄχος }

Π

Παλιμβακχεῖ } genus pedis
Παλιμβάκχειος } metrici.
Παρδακὸς } humidus.
Πάρδακος }
Παρανυμφὶ } spon-
†Παρανύμφιος } sus.
Πελὸς } niger.
Πέλ }
Πελλὸς } fuscus.
Πέλλ }
Πηγὸς } sal.
Πῆγ }
Πῆδον } gubernaculum
Πηδὸν } navis.
Πλησὶ } propin-
Πλήσιος } quus.
Πῖλ } pileus.
Πίλ }
Ποία } herba.
Ποιὰ }
Ποδάκης } pedibus
Ποδωκὴς } celer.
Πολτὸς } puls.
Πόλ }
Πολυωπὸς } foramino-
Πολύωπος } sus.
Πόνηρος } laborio-
Πονηρ } sus.

Περκνειτ } præla-
Περκνειτὸς } tus.
Περόδε } appositus.
Περοδετὸς }
Περσωπεῖον } larva.
Περσώπειον }
Πτέρεις } filix.
Πτερὶς }
Πτίλ } glaber.
Πτλὸς }
Πτία }
Πτιὰ } pavor.
Πτῖα }
Πύ }
Πυὸς } colostra.
Πὺ }
Πυεῖν } igneus.
Πυεινὸς }
Πωλητὴς } vendi-
Πωλήτης } tor.

P

Ῥαβδὸς } virga.
Ῥᾶβδος }
Ῥαβδὸς }
Ῥαικὸς } Græcus.
Ῥαικὸς }
Ῥαπὶς } virga.
Ῥαπὶς }
Ῥάιον } infans.
Ῥαΐον }
Ῥεμβ } erro.
Ῥεμβὸς }
Ῥηχὸς } sepes.
Ῥῆχ }
Ῥοδὴ } frutex rosam
Ῥοδὴ } ferens.
Ῥύμβ } turbo.
Ῥυμβὸς }
Ῥυτὴ } ruta.
Ῥυτὴ }

Σα

Σ

Σακέσπαλ☉ vibrans
Σακεσπαθέλ☉ scutum.
Σάκ☉ Bacchi ſacerdos.
Σαβὸς
Σάργ☉ ſargus piſcis.
Σαργος
Σαρδίνὸς Sardianus.
Σάρδινος
Σάρ☉ verriculum.
Σαρὴς
Σαρπηδὼν-όν☉ N.
Σαρπήδων-ονος viri.
Σαῦρα lacerta.
‖Σαυρὰ
Σίγλαι cyphræ.
Σιγλαὶ
Σίκυ☉ cucumis.
Σικυὸς
‖Σκέλεαι femoralia.
‖Σκελεαὶ
Σκύμν☉ catulus.
Σκυμνὸς
Σμῖλ☉ taxus.
‖Σμίλ☉
Σομφὸς cucurbita
Σόμφ☉ ſylveſtris.
‖Σπάργη libido.
‖Σπαργὴ
Σπεῖρα ſpira.
Σπείρα
Σπᾶις farina.
Σπαὶς
Σπερίτ mere-
‖Σπερίτ trix.
‖Σπιγὼν ſtigmaticus.
‖Σπίγων
Σπίφ☉ turma.
Σπῖφ☉

Στρούθι☉ ſtruthe-
Στρούθί☉ us.
Στυφόκομπος pug-
Στυφοκόμπος nax.
Συσκύνηος convena-
Συσκυνηὸς tor.
Σωσθετὸς compoſitus.
Σωσθετὸς
Σφυρὸς malleus.
Σφύρα
Σφύειον malleolus.
Σφύειον

Τ

‖Ταχῶνες paſtilli.
‖Τάχωνες
Ταχυτὴς celeritas.
Ταχύτης
Τάως pavo.
Ταὼς
Τεταὸς extenſus.
Τέταν☉
Τηλεκλητὸς e longinquo vocatus.
Τηλεκλητος
Τηλυρὸς remotus.
Τήλυρος
Τίτθη nutrix.
Τιτθὴ
Τειβαχὸς tritus.
Τειβαχος
Τειτθμηνις tertius dies
Τειτομηνὶς menſis.
Τεχλὰ curſus.
Τεχλα
Τεχλὰ☉ regulus.
Τεχλ☉

Τευχλίον patina.
Τεύχλιον
Τυμβοχοὴ contumulatio.
Τυμβοχοη
Τύνν☉ parvus.
Τυννὸς
Τυρόκνησις caſei radula.
Τυροκνῆσις
Τύφ☉ fumus.
Τυφ☉

Υ

Ὑδρίον hydria.
Ὑδριον
‖Ὕη Semele.
‖Ὑὴ
Ὑλωὸς porcinus.
‖Ὕηος
Ὑπεικὸν frutex hyſ-
Ὑπείκον pericum.
Ὑρχαὶ vaſa victilia.
Ὑρχαὶ
Ὑψίπορος altigradus.
Ὑψιπόρος

Φ

Φαινομηὶς oſtendens
‖Φαινόμηις femur.
Φακῆ lens.
Φακὴ
Φάρμακοι Magi.
Φαρμακοὶ
‖Φέρνὴ dos.
‖Φέρνη
Φίμὸς camus.
Φίμος
Φλιὰ limen.
Φλία
Φοῖνιξ ruber.
Φοίνιξ
Φορβεὰ paſtus.
Φορβέα

Φόρμιον

Φόρμιον, Φορμίον } sportula.

† Φρόνη, † Φρονὴ } prudentia.

Φῦκος, Φύκος } alga.

Φυλακὸς, Φύλακος } custos.

Φύσα, Φῦσα } follis.

Φυσὴ, Φύση } mazæ ex farina & vino.

Φώριον, Φωρίον } furtum.

X

Χάλκεια } festa in honorem Vulcani.

Χαλκῆα }

Χαρακτήριον } porta per quam ducebantur ad supplicium damnati.

Χαρωνεῖον }

Χερσάδιος, Χόρσαδος } tumor intestinus.

Χοεῖον, Χόειον } membranula.

Χοιρῶδης, Χοιρώδης } hirsutus.

Ψ

Ψάλιον, † Ψάλιον } frænum.

Ψοιὰ, Ψοῖα, Ψοΐα } lumbus.

Ψόα, Ψῶα } fætor.

Ψωχὸς, Ψῶχος } terra arenosa.

Ω

Ὦα, Ὤα } pellis.

Ὦα, Ὤα } ovina.

Ὦτὸς, Ὠτὸς } nycticorax.

In sacris Bibliis multa nomina propria, finita in longam, acuunt vel circumflectunt ultimam; Γεδεὼν-ῶν, Ελιὲ-ὲ, Ιωσὴ-ὴ, Μαθθαὴ-ὴ, Ναυὴ-ὴ, Σινὰ-ᾶ, Συμεὼν-ὼν, &c.

Addi poterant plura per Dialectum maximè Atticam, variantia accentum; ut ἑταῖρος, ἕταιρος; ἔρημος, ἐρῆμος: ὅμοιος, ὁμοῖος, &c. quæ sunt alterius loci.

Idem nomen diverso vestitur accentu propter diversas acceptiones, mutato interdum spiritu: idque propter diversitatem.

1°. Significationis:

Idem compositum si *active* significet penacutum est; *passive*, antepenacutum; ut πλεοσκόπος *longe videns*, πλέοσκοπος *longe visus*, ναυμάχος *pugnans è navi*, ναύμαχος *ad pugnam navalem idoneus*, &c. Juxta regulas p. 251. l. 26. &c. Et pag. 257. l. 4.

Composita in πάτης, à πάτω sunt oxytona; ab ἵπταμαι, paroxytona; ut ὑψιπέτης *ex alto cadens*, ὑψιπέτης *alte volans*.

Verbalia in τὸς connotantia *tempus* & *actionem* variant accentum: Quando enim significatur *tempus*, antepenultimam notant; quando *actio* sive *fructus*, ultimam; ut ἄμπτος, ἄρρητος, δάπτης, νέωτος, πτύγητος: ἀμπτὸς, &c. Ità unanimiter Favorinus, Suidas, Etymologus, Eustathius, Didymus, Hesychius quoque decernunt: Budæus, Constantinus, Stephanus ex adversâ parte stantes, sub *temporis* significatione, ultimam; *actionis*, antepenultimam fere acuunt.

Discrimen hoc in optimis quibusque exemplaribus observâsse se profitetur Stephanus, & diversam notationem librariorum imputat incuriæ: Magnopere illum

illum permovit canon ex Hesychio [ad vocem ἄμιτος] depromptus: cujus verba sunt: ἄμιτος, ἡ ἀφύτις ὀξωνομῴους, αὐτὰ τὰ τηθειομένα; ἢ ἡ πλατάνιστος, ὁ κλέψις. Potuit tamen animadvertisse tonos regulæ adversantes in singulis hujusmodi vocibus apud Hesychium signari. At neq; per omnia sibi constant illi in Græcis literis triumviri Stephanus, Constantinus, Budæus: vocem enim ἀμίτης eodem, quo Eustathius, tono insignit Stephanus; Constantinus & Budæus eam ipsam vocem sub utraq; significatione cum accentu utroq; exhibent. Certè multum à veracitate quâ solet uti, discessit Stephanus, Eustathium Suidæ opponens [in voce βύσητος] qui duo planè totidem verbis sunt ὁμόφωνοι. Constantinus & Budæus in verbalibus hujuscemodi tonos interdum confundi [ad ἄεσπες] Stephanus illa à quibusdam διπλολογεῖσθαι [in ἄμιτος] ingenuè agnoscunt. Quid itaque dicendum? Profecto Hesychii discrepantes canon & notatio, Stephani cum veteribus discordia, cum illis tamen nonnullibi consensus, Constantinus denique Budæi & Stephani concessio, id suadent, ut voces hæ omnes è numero διπλολογουμένων habeantur, nec ampliùs studiosis facessant negotium.

2°. Originis; ut ἀναγωγὸς *extractorius*, ἀνάγωγος *intractabilis*: ἁπλόος *simplex*, ἄπλοος *innavigabilis*: ἄλυκος *salsus*, ἄλυκος *lupis carens*, &c.

3°. Quantitatis; ut βασιλεία *regnum*, βασίλεια *regina*.

Ancipites (ferè penultimæ) in multis dictionibus correptæ acuuntur, productæ circumflectuntur; ut ἴσον κάτω ἴσον ἄνω θεῖν. Theocrit. Idyl. 8. v. 19. Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ —— Il. ε. v. 31. σκῦλον *spolia*, Luc. 11.22. & σκύλον ἀνδρὶ καλύπτῃ. Callimach. Steph. t. 3. 1133. H. δάκος *sedes*, Steph. t. 1. 1487. F. δᾶκος Steph. t. 1. 1488. B. ἀνὸς *damnum*, Nicand. Theriac. v. 1. σῖνος Steph. tom. 3. p. 786. cum consimilibus. Huc refer dissyllaba multa verbalia in μα; ut χρῖμα, Rom. 2. 2. & ἐς κεῖμα δισσὸν ἔβην. Nonn. Obliquos itidem Monosyllaborum habentes tonum in penultima; ut μῦς, μύες & μῦες: Πῶς μύες ἐν βαράχοισι —— Hom. Βάρ. v. 6. μῦες Steph. t. 2. p. 991. E. Hujusmodi dictiones oratoribus usitatissimè penacuuntur; ut ἴσος Steph. t. 1. c. 1727. C.

4°. Declinationis; ut ἀντὰς-άδος *tonsilla*, ἀντὰς-ῖς *tumor tonsillarum*, Παλλὰς-άδος *Pallas dea*, Πάλλας-αντος *Pallas vir*: λεπὰς-άδος *concha*, λέπας-άτος *rupes*: ἀνεμοσκέπης-ες *tegens a vento*, ἀνεμοσκεπὴς-έος *a vento tectus*: θεομίσης-ες *dei osor*, θεομισὴς-έος *deo exosus*: ἡ ἅλια *cœtus*, τὰ ἅλια *festum apud Rhodios*: ἡ διδασκαλία *doctrina*, τὰ διδασκάλια *minervalia*: ἡ δαργηλία & τὰ δαργήλια *festum Apollinis*: ἡ σκηνοπηγία & τὰ σκηνοπήγια *festum tabernaculorum*: ἡ καλύπτρα *tegumentum*, τὰ καλύπτρα *tegumenta*: ἡ κερασία *cerasus arbor*, τὰ κεράσια *cerasi fructus*: ἡ λοχεία *partus*, τὰ λοχεῖα *purgamenta*:

ἡ ὀρχὶ cauda, τὰ ὄρχεα impetus, ἡ μαγγάνα vas vinarium, τὰ μάγγανα præstigiæ: ἡ ὀφρὺς supercilium, τὰ ὄφρυα clivi montium: ἡ Πρυτανεία magistratus, τὰ Πρυτανεῖα vadimonium: ἡ σφαγγὶς τὰ tortus funis, τὰ σφαγγάλια grumi: ὁ ζυγὸς & τὸ ζύγος jugum, ὁ θαλὸς & τὸ θάλος germen, ὁ ὄδὸς & τὸ ὄδος pavimentum: Ἀσὶς-ίδος Asia, ἄσις-εως limus: ἀκρὶς-ίδος locusta, ἄκρις-εως summitas: κιστὶς-ίδος & κίστις-εως cista: κοπὶς-ίδος gladius, κόπις-εως scurra: Item ἀσὶς-ίδος scobina fabri, ἄσις-ινος naso carens: cum pluribus aliis.

Adjectiva in της composita ab ετος variant nonnunquam cum accentu declinationem; ut δωδεκαετὴς-ές: δωδεκαέτης-ες. vide Steph. tom. 1. c. 1293. l. E. &c. 1294. l. G.

Pauca *interrogative* sumpta acuunt priorem, *indefinite* ultimam; ut ποῖος, ποιός: πόσος, ποσός.

Idem nomen appellativum tonum gerit in posteriore, proprium sæpius in priore:

Ἀβὰς *stultus.*	Βαῖος *N. viri.*	Ἰωνιὰ *violetum.*
Ἄβας *Nomen viri.*	Βηλὸς *limen.*	Ἰωνία *Ionia.*
Ἀδελφὸς *frater.*	Βῆλος *Belus.*	Κρηδεμνὶς *fortis.*
Ἄδελφος *Nom. viri.*	Βλαστὸς *germen.*	Κρηδέμνις *N. viri.*
Αἰγὼν *ovile.*	Βλάστος *N. viri.*	Καρπὸς *fructus.*
Αἴγων *Nom. viri.*	Γλαυκὸς *æstus.*	Κάρπος *N. viri.*
Αἰόλος *varius.*	Γλαῦκος *N. viri.*	Κατωρὴς *deorsum vergens.*
Αἴολος *Æolus.*	Δειρὴ *collum.*	Κατώρης *N. fluvii.*
Ἀκισὴς *medicus.*	Δείρη *N. urbis.*	Κυρὸς *cera.*
Ἀκίσης *Nom. viri.*	Διογχὴς *nobilis.*	Κῆρος *N. fluvii.*
Ἀκὶς *cuspis.*	Διόγχης *Diogenes.*	Κλειτὸς *celebris.*
Ἄκις *Nom. fluvii.*	Ἑλικὴ *salix.*	Κλεῖτος *N. viri.*
Ἀλαιὸς *vetus.*	Ἑλίκη *Ursa major.*	Κορωνὸς *elatus.*
Ἀλαῖος *Apollo.*	Ἐλπὶς *spes.*	Κόρωνος *N. viri vel montis.*
Ἀνδρὼν *conclave.*	Ἔλπις *N. viri.*	Κυρικὸς *tonsorius.*
Ἄνδρων *N. viri.*	Ἐπαινετὸς *laudabilis.*	Κύρικος *N. Emporii.*
Ἀργὸς *otiosus.*	Ἔπαινετος *N. viri.*	Κυδνὸς *inclytus.*
Ἄργος *Argus.*	Ἐπικυδὴς *gloriosus.*	Κύδνος *N. viri.*
Ἀστὴρ *stella.*	Ἐπικύδης *N. viri.*	Λαγὸς *lepus.*
Ἄστηρ *N. urbis.*	Εὐανθὴς *floridus.*	Λάγος *N. viri.*
Αὐγὴ *splendor.*	Εὐάνθης *N. viri.*	Λευκὸς *albus.*
Αὔγη *N. mulieris.*	Εὐδεμνὴς *robustus.*	Λεῦκος *N. viri.*
Ἄφετὴ *dimissio.*	Εὐδέμνης *N. viri.*	Λιγὺς *stridulus.*
Ἄφετη *N. insulæ.*	Ἡραῖος *Junonius.*	Λίγυς *Ligur.*
Ἀφρὸς *spuma.*	Ἥραιος *N. viri.*	Λωτὸς *lotus.*
Ἄφρος *N. viri.*	Ἱππὼν *stabulum.*	
Βαιὸς *parvus.*	Ἵππων *N. viri.*	

Λᾶος

Λῶτ☉ Nomen viri.
Μᾱλακὸς mollis.
Μάλακος N. viri.
Μελανωπὸς niger.
Μελάνωπος N. viri.
Νησὶς insula.
Νῆσος N. urbis.
Ξανθὸς flavus.
Ξάνθ☉ N. equi & fluvii.
Ξενὸν hospitium.
Ξένων N. viri.
Ξυθὸς flavus.
Ξῦθος N. viri.
Ὀχὴ cibus.
Ὄχη N. montis.
Ὀνεῖον stabulum asinorum.
Ὄνειον N. montis.
Ὀρθὸς rectus.
Ὄρθος N. viri & canis.
Παρθενικὴ virgo.
Παρθενίκη N. fœmina.
Πολυαρχὴς multis sufficiens.
Πολυάρκης N. Viri.
Πολυκλεὲς valde celebris.
Πολύκλειτ☉ Polycletus.
Πεσσὸς areola.
Πεσσία N. urbis.
Πυλαῖ☉ qui foris est.
Πύλαι☉ N. viri.
Πυῤῥὸς rufus.
Πύῤῥ☉ Pyrrhus.
Ῥιπὴ impetus.
Ῥίπη N. urbis.
Ῥοδὼν rosarium.
Ῥόδων N. viri.
Ῥυμὸς temo.
Ῥύμ☉ N. fluvii.
Στερεὸς } exercitus.
Στερεὰ }
Στερέτ☉ } N. Urbium.
Στερεία }
Σφηλὸς deceptor.
Σφῆλ☉ N. viri.
Τρωϊκὸς Trojanus.
Τεῦκρος Teucer.
Τραχὼν locus asper.
Τρᾱχών N. loci.
Τυρὸς caseus.
Τύρος Tyrus.
Φαιδρὸς } lætus, a.
Φαιδρὰ }
Φαῦδρος } Phædrus, a.
Φαύδρα }
Φοινικὴ palma.
Φοινίκη Phœnicia.
Φροντὶς cura.
Φρόντις N. viri.
Φυλακὴ custodia.
Φυλάκη N. urbis.
Χιὰς serpentis latibulum.
Χία Chia.
Χιὼν nix.
Χίων N. viri.
Χλιδὼν armilla.
Χλίδων N. viri.
Χρηστὸς bonus.
Χρῆστος N. viri.
Ψυχρὸς frigidus.
Ψύχ☉ N. fluvii.

Sic

Ἀθηναῖ☉ Athenienſis.
Ἀθήναι☉ N. viri.
Λωαῖ☉ torcularis.
Λήναι☉ Lenæus, Bacchus.

Rariùs in obliquis; ut
Ὦ⸗ Ὠπὸς vultus.
Ὦ⸗ Ὤπος N. viri.

Idem nomen Adjectivum in ultimis, Subſtantivum in prioribus ſyllabis, frequentiùs tonum habet:

Αἰδὼς ardens.
Αἶδος ardor.
Αἰθρὸς ſerenus.
Αἶθρος pruina.
Αἰνὸς Ἐπαινὸς crudelis.
Αἶνος Ἔπαιν☉ laus.
Αἰπὺς altus.
Αἶπος altitudo.
Ἀσφοδελὸς aſphodeli ferax.
Ἀσφόδελ☉ aſphodelus.
Βατὸς pervius.
Βάτ☉ rubus.
Βροτὸς mortalis.
Βρότος ſanies.
Γονὸς fœcundus.
Γόν☉ proles.
Γυρὸς curvus.
Γῦρος gyrus.
Δανὸς aridus.
† Δάν☉ donum.
Δεινὸς crudelis.
Δεῖν☉ poculi genus.
Δινὸς vorticoſus.
Δῖν☉ vortex.

Δολιχὸς longus.
Δόλιχος legumen.
Ἐμετὸς vomitu ejectus.
Ἔμετος vomitus.
† Ἐτὸς verus.
Ἔτος annus.
† Θαμβὸς attonitus.
Θάμβος ſtupor.
Θερμὸς calidus.
Θέρμος lupinus.
Ἰλλὸς ſtrabus.
Ἴλλος oculus.
Καλὸς bonus.
Κάλος rudens.
† Κληρὸς ſorte datus.
Κλῆρος ſors.
Κλιτὸς declivis.
Κλίτος declivitas.
‖ Κνυδὸς parvus.
‖ Κνύδος parva ſpina.
‖ Κραδαλὸς vibratilis.
‖ Κράδος ramus ſiculneus.
Κρατὸς fortis.
Κράτος herbæ nomen.
Κυρτὸς curvus.
Κύρτος naſſa.
Κυφὸς gibboſus.
Κῦρος N. urbis.
Κύρος gibbus.
Λαρὸς dulcis.
Λάρος larus vel gravis.
Λαχὸς gravida.
Λόχος cohors.
Μαλὸς glaber.
‖ Μάλος pſilothrum.
Μανὸς rarus.
† Μάνος ornamentum quoddam.
‖ Νεννὸς ſtultus.
Νέννος avunculus.
† Ὀινὸς piger.
Ὄινος pigritia.
Ὀναχὸς aſmarius.
Ὄναγος onager.
Πδικαδυὸς amarus.
Πδικάδυος herba nomen.
Ποτὸς potabilis.
Πότος potatio.
‖ Πωρὸς cæcus.
Πῶρος callus.
Σιγηλὸς taciturnus.
Σίσηλος narciſſus herba.
Σιμὸς ſimus.
Σίμος piſcis genus.
Σιτὸς eſculentus.
Σῖτος frumentum.
Σπαρτὸς ſatus.
Σπάρτος rudens.
Στυφὸς aſtringens.
‖ Στύφος lucrum.
† Ταρφὸς denſus.
Τάρφος denſitas.
Τομὸς ſcindens.
Τόμος fruſtum.
† Ὑδρὸς ſplendidus.
Ὕδρος vitrum.
Ὑβὸς gibboſus.
† Ὕβος gibbus.
Ὑδρωπὸς hydropicus.
Ὕδρωψ hydrops.
‖ Ὑφὸς gibboſus.
Ὕφος textile.
Φορὸς ferax.
Φόρος tributum.
Χαὸς antiquus.
Χάος chaos.
Ψαρὸς agilis.
Ψάρος ſturnus.
Ὠμὸς crudelis.
Ὦμος humerus.
Ὠχρὸς pallidus.
Ὦχρος pallor.

His adde paucula variantia cum accentu ſpiritum:

Ἁγνὸς caſtus.
Ἅγνος frutex.
† Ἠλὸς ſtultus.
Ἦλος clavus.
† Οἰατὴς comatus.
Οἰάτης N. gentis.

Similiter multa nomina in priori, participia verò ὁμόχαπα, in poſteriori accentum habent; ut Δράκων draco, Δρακὼν cernens: Ἰων Ion, Ἀμφίων Amphion, Ἴπειων ſol, ἰὼν vadens, ἀμφιὼν circumiens, ὑπερὶων ſupergrediens: κίων columna, κιὼν vadens: Τύχων N. viri, τυχὼν ſortitus. Præſertim circumflexa; ut Δόλων N. viri, δολᾶν inſidioſe agens: ἐλάσσων minor, ἐλαττωῶν minuens: ἧσσων minor, ἡσσῶν inuſitat. ſuperans: Θήρων N. viri, θηρῶν venans: Ἱέρων N. viri, ἱερῶν ſacrificans: κρότων ricinus, κροτῶν plaudens: μείων minor, μειῶν minuens: Μύρων Myron, μυρῶν

μυρῶν ungens: Νίκων N. viri, νικῶν vincens: Πολέμων N. viri, πολεμῶν bellum gerens: Πλούτων Pluto, πλουτῶν ditescens: Σάρων, Deus nauticus, σαρῶν verrens: Σίμων Simon, σιμῶν impendens: Τίμων N. viri, τιμῶν honorans: Τείτων Triton, τειτῶν tertio faciens: Τρύφων N. viri, τρυφῶν luxurians: Φίλων Philo, φιλῶν amans: Χίλων N. viri, χιλῶν pascens.

Contrà non pauca nomina participiis, plerunque barytonis in η & ων, consimiliter scripta, tonum in ultima accipiunt; ut δεξαμενὴ receptaculum, δεξαμενὸν capiens: (p. 243.) Ἀκεσαμενὸς N. viri, ἀκεσάμενος medicatus: Ἀλεξαμενὸς N. viri, ἀλεξάμενος adjuvans. Nonnulla etiam in ων; ut ἀγὼν certamen, ἄγων ducens: εἰκὼν imago, ἔικων cedens, ἀρηγὼν, ἀρήγων, &c. vide pag. 106.

Alia quædam differunt accentu juxta regulas generales; ut κῆρ cor ex χέαρ, κὴρ fatum: φῶς lumen ex φάος, φὼς vir: κερδαλῆ pellis vulpina ex κερδαλέη, κερδάλη vulpes.

Multa aliá nomina significatione discrepant & accentu, seriatim hìc subscripta.

Ἄγριος mitis.
† Ἄγριος fractus.
Ἀγη admiratio.
† Ἀγὴ fractio.
Ἀγελαῖος armentalis.
† Ἀγέλαιος rudis.
Ἀγορᾶος forensis.
Ἀγόραιος dies judicialis.
Ἀγὸς dux.
Ἄγος veneratio.
Ἀθεος tranquillus.
Ἀθρόος confertus.
Ἄθως innocens.
Ἄθως Incola montis Athos.
Αἶμος saltus.
† Αἰμὸς collum.
Ἀκμὼς adultus.
† Ἀκμὼς jejunus.
† Ἀλαβὴ saligo.
† Ἀλάβη cardo.
Ἀλαλητὸς clamor.
Ἀλάλητος ineffabilis.
† Ἀλὴς agilis.
† Ἀλὸς merces.
Ἀμφότερος uterque.
Ἀμφοτερὸς N. viri.
Ἀνδρεία Veneris, urbis & piscis nomen.
† Ἀνθεῖαι horæ.
Ἀρᾶος devotus.
Ἀραὸς tenuis.
Ἀργέστης ventus quidam.
Ἀργεστὴς velox.
Ἀργῆς † Ἀργὴς albus.
† Ἄργης serpens.
Ἄρκος ursus.
Ἀρκὸς auxilium.
Ἄρνειος agninus.
Ἀρνειὸς agnus adultus.
† Ἀρνεῖος nomen mensis.
† Ἄρος utilitas.
† Ἀρὸς pratum.
Ἁρπαγὴ rapina.
Ἅρπαγη Harpago, hamus.
Αὐλητὴς tibicen.
† Αὐλήτης stabularius.
Αὔλις tentorium.
Αὐλὶς Aulis urbs.

B

Βαγὶς varius vel celer.
Βαγί equi nomen.
† Βάλι orbus oculis.
† Βήχιον tussilago herba.

† Βηχίον *tuſſicula.*
Βίος *vita.*
Βιὸς *arcus.*
Βλιτὸς *titio.*
Βλίτος *piſcis.*
Βλῆχον *filix.*
Βλῆχος *genus legumi-nis.*
Βυπλὴξ *boves feriens.*
† Βύπλαξ à *bobus per-cuſſus.*
Βρῦχος *locuſta, eruca.*
Βρυχὸς *præco.*
Βυσσὸς *profunditas.*
Βύσσος *Byſſus.*

Γ

Γαῦλος *genus navigii.*
Γαυλὸς *mulctra.*
Γελοῖος *ridiculus.*
Γέλοιος *qui riſum mo-vet.*
† Γρυπὸς } *gryps.*
† Γρυῶς }
† Γρυοὶ *trunci querni.*

Δ

Δαῦλος *hirſutus.*
† Δαυλὸς *torris.*
Δημὸς *pinguedo.*
Δῆμος *populus.*
Δοκὸς *trabs.*
† Δόκος *opinio.*

E

† Εἶλος *frænum.*
† Εἰλὸς *pondus.*
† Ἐλαιὸς *veneficus.*
† Ἔλαιος *olea agreſtis.*
Ἔλεος *miſericordia.*
Ἐλεὸς *menſa coquina-ria.*
Ἐλεοῖς *N. urbis.*
† Ἔλευσις *adventus.*
Ἑλικὼν *Helicon.*
† Ἑλίκων *filum tor-tum.*
Ἐξαίρετος *eximius.*
† Ἐξαιρετὸς *ejectitius.*
Ἐπίβατος *obnoxius.*
Ἐπιβατὸς *aſcenſu faci-lis.*

Z

Ζωὴ *vita.*
† Ζώη *flos lactis.*

Θ

Θάλεος *virens.*
† Θαλεῖος *purus.*
† Θαλάμαι *pars navi-um.*
† Θαλαμαὶ *fanum Dioſ-curorum.*
Θεὰ *dea.*
Θέα *ſpectatio.*
Θόλος *tholus, ædificium rotundum.*
Θολὸς *ſordes.*
Θορὸς *genitura.*
† Θόρος *admiſſarius.*
Θυεία *mortarium.*
† Θύεια *Thya, arbor.*
Θυμὸς *animus.*
Θύμος *thymus.*
Θυρσὸς *corona.*
Θύρσος *haſta.*

I

Ἰὸς *telum.*
Ἷος *unus.*
Ἵπος *muſcipula.*
Ἵπος *preſſura.*
Ἴψος *ſuber.*
† Ἰψὸς *hedera.*
Ἶρις *arcus cœleſtis.*
Ἶρις *unguentum.*

K

Καδαπὸς *ligatus.*
† Κάδαπος *connexus.*
Καδεῖς *unuſquiſque.*
Καδεὶς *dimittens.*
Καιρὸς *tempus.*
Καῖρος *licium.*
Κλαμωτὴ *ſepes.*
† Καλαμεών, ἐῶνος ἐχάρας.
Κάμπη *eruca.*
Καμπὴ *curvatura.*
Καταλύτης *hoſpes.*
Καταλυτὴς *diſſolutor.*
Κάτεργος *excultus.*
† Κατεργὸς *antiqua-tus.*
Κηδεὸς *mortuus.*
† Κήδος *cura dignus.*
Κῆνσος *cenſus.*
† Κνυσὸς *herba genus.*
† Κίσσος *cicada.*
† Κισσὸς *gallus.*
Κίων *columna.*
Κιὼν *multitudo vermi-um.*
† Κλαδὼν *ramus.*
† Κλάδων *thyrſiger.*
Κνημὸς *collis.*
† Κνῆμος *rotæ radius.*
† Κοιὰ *ſphæra.*
† Κοῖα *furtum.*
Κομμὸς *planctus.*
† Κόμμοι *dentes mola-res.*
Κόμπος *crepitus.*
Κομπὸς *jactator.*
Κορακῖνος *corvinus.*
Κορακῖνος *piſcis ge-nus.*
† Κραγγὼν *pica.*

† Κράγγος

† Κράγγονες crangines, piscis genus.
† Κραῖγος opitulatio.
† Κραυγὸς clamor.
Κυρῆτες Curetes.
Κύρητες Curetes juniores.
Κῦδος gloria.
† Κύδος convitium.

Λ

Λαβὴ prehensio.
† Λάβη excusatio.
Λαιὸς torcular.
† Λῆν♋ lana.
Λιτὴ preces.
† Λίτη janua.
Λῦθον aqua sordida.
Λυτρὸν lavacrum.
Λύγος salix.
† Λυγὸς genus praeli.
Λύκειος♋ lupinus.
† Λυκεῖος♋ terribilis.

M

Μειλινὸς blandus.
Μείλινος fraxineus.
Μετάπειστος cui aliquid persuasum est.
Μεταπειστὸς qui persuaderi potest.
Μυάσιον herba Ægyptica.
† Μυασίον genus mensurae.
Μοχθηρὸς improbus.
Μόχθηρος laboriosus.
Μυκὴ mugitus.
Μύκη repositorium.
† Μυκὸς mutus.
† Μῦκος impurus.
Μυλλοὶ placentae.
Μύλλοι mulli.
Μυρίοι infiniti.
Μύριοι decies mille.
† Μύρμος formica.
† Μύρμος♋ metus.

N

Νέος♋ novus.
Νεὸς novale.
Νῆσοις Insula.
Νῆσις nendi actio.
Νοθεία spuritas.
Νόθεια spuriorum bona.
Νομαῖος♋ in pascuis degens.
† Νόμιμος♋ legitimus.
Νόμος lex.
Νομὸς pascuum.
Νυμφίος♋ sponsus.
Νύμφιος♋ sponsalis.

O

Ὄγμος sulcus.
† Ὄγμος Hercules.
Οἶος♋ solus.
Οἰὸς N. populi.
Ὀλίζων minor.
Ὀλιζὼν urbs Thessaliae.
Ὄλκιον vasculum.
† Ὀλκίον gubernaculum navis.
Ὅρμος♋ statio.
† Ὅρμος corrigia calceorum.
Ὄρος mons.
Ὀρὸς serum lactis.
Ὄρος♋ corporis pars.
Ὀρρὸς serum lactis.
Οὖρος custos.
Οὐρὸς alveus.

Π

Παιδιὰ lusus.
Παιδία disciplina.
Παίων Pannonia oriundus.
Παιὼν Apollinis Epitheton.
Πεδητὴς ligator.
Πέδητις ligatus.
Πεδίον campus.
† Πέδιον parva pedica.
Πέμπτος♋ quintus.
Πεμπτὸς missus.
Πεπιδεινὸς gravis.
† Πεπίδειος, πειρατής.
Πηδὸς latior remi pars.
† Πῆδος fagus.
Πίνος♋ sordes.
† Πῖνος♋ homo sordidus, pinus.
Πλείων plus.
Πλειὼν annus.
Πλυνὸς balneum.
† Πλυνὸς qui lavatur.
Πονηρὸς improbus.
Πόνηρος laboriosus.
Πότης potor.
Ποτὸς potus.
Ποτὸν vasculum.
Ποτὸν ostium fluvii.
Πυθὼν urbs Phocidis.
Πύθων N. serpentis.
Πωλίον pullulus.
Πῶλιον pullum.

P

Ῥοιὰ malus Punica.
† Ῥοία volutabrum equorum.

Σ

Σάρδιν♋ sardius.
Σαρδῖνος♋ piscis quidam.

Σάτυρων libidinosus.
Σαγὴν rete.
Σίγλαι inaures.
Σιγλὰ cybra.
Σκάφη scapha.
† Σκαφὴ fossio.
† Σκίερος tumor, sordes.
† Σκιερὸς scrupus.
Σκύμνος catulus leonis.
Σκυμνὸς catulus aliorum animalium.
Σκυφὸς parcus.
Σκυφος tenebræ.
Σπάδων eunuchus.
Σπαδὼν contractio.
Σταφυλὴ uva.
Σταφύλη perpendiculum.
Στρουθίον passerculus.
Στρούθιον struthium herba.
Συνεργὸς cooperarius.
Συνέργος opitulator.

T

Τρόπος modus.
Τροπὸς lorum.
Τρόχος cursus.
Τροχὸς rota, currens.
Τύφων Typhon.
Τυφὼν convolutio aeris procellosi.

T

Ὑδρίον aquula.
Ὑδρίον parva hydria.

Φ

Φανίον facula.
† Φάνιον camarina.
Φάρος insula.
Φᾶρος vestis.
Φαρμάκων qui læsus est pharmacis.
‖ Φαρμακὼν officina tinctoris.
Φάσις dictio.
Φᾶσις N. fluvii.
Φιλητὴς amator.
Φιλήτης fur.
‖ Φίλιον camæus.
‖ Φιλῖνος amicus.
‖ Φλέδων nugator.
‖ Φλεδὼν nugæ.
‖ Φρήτηρ vir ejusdem curiæ.
‖ Φρατὴρ curialis.
Φυγὴ fuga.
‖ Φύγη natura.
Φωρὰ furtum.
‖ Φώρα investigatio.

X

Χαλκίον æs.
Χάλκιον N. urbis.
Χεῖλος labrum.
‖ Χειλὸς pabulum.
Χιὰ latibulum serpentis.
‖ Χῖαι calceamenta.
Χίος Chios insula.
Χῖος Chius incola.

Ψ

‖ Ψιὰ gaudium.
‖ Ψία vulpes.
Ψυχὴ anima,
Ψύχη papilio.

Nonnulla tono & spiritu differunt:

Ἕδος vorax, Ἕδος sedes, Ἕλειος paluſtris, Ἐλεὶς glis.

Quædam & subscripto ι:

Ἀδὴς injuciendus.
Ἀδης Pluto.
Ἄσις limus.
Ἀσὶς cantio.
Κληδὸς cumulus.
Κλῆδος sepes.
Λαγωὸς lepus.
Λαγῷος leporinus.
Παγωὸς vitricus.
Πατρῷος paternus.
Ὠὸν ovum.
Ὠον cœnaculum.

Porrò

Porrò multa fœminina & neutralia adjectiva à Subſtantivis diſtinguuntur accentu, & interdum ſpiritu.

Fœminina.

Ἀδρὰ *craſſa.*	Δολιχὴ *longa.*	Κιρρὰ *fulva.*
Ἄδρα *N. urbis.*	Δολίχη *N. inſulæ.*	Κίρρα *N. urbis.*
Αἰπεῖα *alta.*	Ἐχθρὰ *inimica.*	Λιπαρὰ *pinguis.*
Αἴπεια *N. oppidi.*	Ἔχθρα *odium.*	Λιπάρα *N. inſulæ.*
Γαληνὴ *tranquilla.*	Θερμὴ *calida.*	Μόνη *ſola.*
Γαλήνη *tranquillitas.*	Θέρμη *calor.*	Μονὴ *mora.*
Γλαυκὴ *cæſia.*	Κακὴ *mala.*	Σπαρτὴ *ſeminata.*
Γλαύκη *N. mulieris.*	Κάκη *malitia.*	Σπάρτη *funis ſparteus,* &c.

Neutra.

Ζωὸν *vivum.*	Κηλὸν *aridum.*	Πολιὸν *canum.*
Ζῶον *animal.*	Κῆλον *telum.*	Πόλιον *herba.*
Καλὸν *pulchrum.*	Πᾶν *omne.*	Σπλεῖον *fulgidum.*
Κᾶλον *lignum.*	Πὰν *Pan.*	Σπίλον *fulgens,* &c.

Caſus recti ab obliquis, penè innumerabiles: ut θεῖος *divinus,* Διὸς *Jovis:* ὁ ἀχερεὼν *palearium,* τοῦ ἀχερέων *palearium.*

Dialectica & figurata tum à vulgaribus, tum inter ſe; ut κενὸς *vacuus,* κεῖνος *ille:* κρῆς *caput,* Κρὴς *Cres.*

Denique dictiones infinitæ συνεζευγμέναι, quatenus diſtinctæ partes orationis, diſtinctis inſigniuntur tonis; ut Κλειὼ *Clio,* κλείω *celebro;* ἔρεις *lites,* ἐρεῖς *dices:* ἀδὴν *glandula,* ἄδην *ſatis:* ἀλαλητὸς *inanis,* ἀλαλητῇς *inaniter:* ἀρὴ *imprecatio,* ἄρα *igitur,* ἆρα *numquid:* ἢ *vel,* ἦ *ſua,* ἥ *erat,* ἧ *huic,* ἡ *hæc,* &c.

In fine πολυτόνων apponuntur hic vocabula, quibus diverſi à Stephani accentibus toni vel ſpiritus tribuuntur ab aliis primæ notæ Lexicographis; dubium, an potiùs operariorum manu, quàm autorum judicio. Pauca quædam ex Stephano promuntur; utpote quæ ſub illius prelo, aliàs licet feliciſſimo, non diſſimile tamen infortunium videntur ſubiiſſe.

B. notat Budæum. C. Conſtantinum. E. Euſtathium. F. Favorinum. H. Heſychium. S. Suidam. St. Stephanum.

Oxytona Stephani apud alios ſic notantur.

Ἀγαυὸς H. ἄζαυτος H. ἄϑριξ B. Αἴγαι H. αἰγίϑαλος F. S. αἰγίλιος B. C. αἱμασιὰ B. C. αἷμος *collum* F. ἄκορνοι B. ἀκόσμη B. ἀκροάτης B. C. ἀλέσμη B. C. ἀμυκάλαι F. ἀμύκαλαι B. ἄναλκοι H. ἀναξοι F. ἄοξοι C. ἀρήγων B. ἄρκος *auxilium* B. F. ἄρος *pratum* B. H. ἄωπος C. ἄτειλ C. ἄτυχον B. Αὐγεῖαι H. αὐτανέψιος B. C. βῆν

νος B. βρύκος C. H. F. βύδος C. γαγγάμων F. γάνδος F. H. γαῦλος mulctrum H. γλύκη E. γωλέα B.C. δείρη H. δεξαμβάη S. δονυδς B.C. δδίη & δδῖα B. δόχμος C. F. εἶλος pondus C. εἰσοίητος B. ἔκτατος B. C. ἐλίκη salix B. ἔμπνος B. ἐνέτη B. H. ἐξανέψιος B.C. ἐπάκκος B.C. ἐπδημίεργος B. C. ἐπείκτος H. ἐπισμύγερος B. εὔωπος B. F. S. ἕφολκος F. H. ζῶρα E. θοία F. θυμοραίστης F. H. ἴλεος B.H. ἱππόμολγος B. κάλιος H. κολόφων F. κόμμος luctus H. κόμπος jactator F. H. κόρος B. C. H. κρίθη H. κρινωνία C.S. κτίσις E. F. H. λιῦσαι B. λόεθρον B. C. λόμος B. λύθρον balneum F. λόχος puerpera B. λύτρος E. Μαρδῶν C. μηδία B. μύλλος placenta B. C. strabo F. H. Μῶα E.S. νέος novale F. οἶος populi nomen S. ὀλίζων N. urbis H. ὄλμενος H. ὀργία F. ὄρτος C. παῖδνος H. περάτης E. πρείδεινος F. πρέσχυς B. πῆδος remus H. πολιάγρεες senes F. H. πρηοβόσκος B. C. πρεσσία E. πρεσβυλλος B. C. Σιλλιῶς H. σπάδων contractio H. σποδία F. σαφύλη uva H. στίλος F. στρόπη fulgur H. συγκοίνωνος B. C. συγκόμιστος B. C. σωσπίος F. σύφορβος B. C. τάδονες S. τμήτης H. τόμος scindens F. H. τρόπος horum H. τυφῶν procella F. φάεικον F. H. φιλαλδζων B. φίτυς H. φλήδων nuga H. φυταλία F. χόρδη H.

Paroxytona Stephani.

Ἄγκων B. C. αἴολος varius B. H. ἀνθόκεχος B. ἀρκὸς ursa C. ἀψίμαχος F. H. ἄψιμαχος B. Βαδὰ S. Βήχιον tussicula B. βλαύτιον B. βεινὸς B. Βυανὸς byssus H. γόμφιος B. δαυτὴ S. δέλτιον B.C. δεσμὴ B. δοκὸς expectatio H. ἐπεύκολος B. ἐπικλεῖτης B. ἐειωλαὶ H. εὐρεσίλογος B. ἴδις S. ἴκειον E. ἰὸς unus F. κάδιον B. C. κόκκιον B. κυδὸς convitium E. F. S. κυφὸς N. urbis B. C. κώπιον B. λοχμὴ F. μαίμιον B. μητὴρ B. C. μνάσιον mensura genus F. μονόμαχος B. μορμὼ C. μύρτιον B. μυτὶς B. οἰόρομος B. ὀλιζὼν parvus H. S. ὀρσπέδιον B. ὀσφαῖτις B. C. ὀφανόδρομος B. C. παιδὴς B. Πιλᾶτος F. S. πῖτυς F. πλατῆιον B. πλήσιος B. F. S. ποίμνιον E. πολύκλητὶς B. πύγμαχοι B. C. ῥίζιον C. σκίμπον B. C. σπίζα B. C. F. ταυγλῶχιν B. τόμιον E. ὄχθος cursus H. τύχιον B. C. ὠνὴ B. φιλητὶς fur S. φρεώρυχος H. φυλλοπέρδην B. C.

Circumflexa Stephani.

Γυμνὴς S. B. δαπλὴς B. C. δάπλης H.

Antecircumflexa Stephani.

Ἀλσὰα festum E. γλωπὶν B. δαὶς C. F. δημὸς C. δημὸς populus ὀξυτόνως, δῆμος pinguedo, περπερικαταιβάτης scribi affirmat H. ἰσαία F. ἔρκειος B. ζαχρειὸς B. ἶνις S. ἶρις C. S. κάλον B. C. S. κεφαλὶς H. κλέος gloria H. Κεράδις B. λάας E. S. λυθρὸν aqua, qua lavamur B. C. F. H. μῖμος S. μυκὸς improbus B. C. μύρμοι formicæ C. μῦσος B. C. νεανὶς F. νεάνις C. Νῖνος E. νύμφαιον H. πίνος H. σῖλος S. τῖφος F. S. φάρος vestis H. S. φρύγος H. S.

Propar-

Proparoxytona Stephani.

Ἀθῶος *incola montis Athos* E. H. ἀθωὸς *idem* B. C. ἀθῆον E. ἀθιαρός B. C. ἀμβλυτὸς B. Ἀνακῆον E. ἀπιλεῖος C. ἀτεργάτης B. ἀχλαλεῖος F. γελοιὸς *risum movens* E. γεργεῖον F. ἐυαγωγὸς B. C. H. κηλεὸς F. κονισαλέος S. κυβιτὸν H. λοφυρὸς B. λυκεῖος *lupinus* B. C. S. μυγδαλοῖ B. μυλος C. ναυσικλυτὸς affirmat Euſt. C. παντοτρόφος C. πεπωὸς B. F. H. σπαλὸς H. σκυδαλαμὸς B. χρεῖον *herba* F. H. ταλαυρινὸς F. ὑπλὶς S.

Ex hoc laborioſo & non inutili ſcrutinio & collatione tonorum facilè perſpexerint ſtudioſi lectores, quàm veriſimillima ſit prior notatio tum in regularum exemplis, tum in vocabulis particularibus, quæ adjiciuntur; quàm meritò autem ſuſpecta poſterior: viderintque an meliùs voces illæ, de quibus diſſidetur, in cenſum πολυτόνων conſcribi debeant. Si qua verò in hoc tractatulo omiſſa alios non fugerint accuratè perquirentes, poſt ſimile factum examen, in ſuos quæque locos diſtribuantur, diſcrepantiis quoque in hunc ἐπεροτονίας faſciculum rejectis. A ſedulâ enim hâc exploratione commodè effectum dabitur, ut incerti dictionum non paucarum toni revocati ad calculum & comprobati certiùs tandem pernoſcantur, & ὀρθοτονίας opus plenè aliquando abſolvantur.

Submonendus eſt verò, qui vocum accentus ſupra poſitarum in Stephano quæſitum iverit, ut non per Indicem tantum, ſed per Tomos pariter inveſtiget. Index enim frequenter fallit; ut in his δυσαγωγὸς, ὀσμύλος, πάρ, σίπον, τάγη, πτυχηὸς, &c. quæ in tomo rectiùs δυσάγωγος, ὄσμυλος, πᾶρ, σιπὸν, ταγὴ, πτύχνος: interdum & tomus; uterque perrarò; ut δεῖμος in Indice & δειμὸς in tomo, pro δεῖμος ibidem.

Quinetiam per Favorinum & Heſychium, Conſtantinum & Budæum, ſæpiſſimè; per Suidam interdum, & Euſtathium, & Stephanum quoque, dictio eadem, paucis interjectis, falſiſſimè cum diverſis obtruditur accentibus; ut in Favorino, μόχλος, μοχλοὶ; πάγη, παγὴ in Heſych. ἀμυσὶς, τὸ ἄμυσιν. καπέτοιο col. 392. l. 1. καπετὸς & καπετὸν l. 2. 3. σκαπετὸς ibidem, ſed σκάπελος col. 662. l. 55. in Conſt. νίκῳ & νῖκῳ, αὔῳ & αὖος in B. ὄρχὸς & ὕορχος, βιὸς & βίος in S. πλεχὰς & πλέκας in indice Euſt. πλειῶν annus ὀξυτόνως ſcribi dicitur: & plura his conſimilia.

At quid errata librorum vili excuſorum tam acriter perſtringimus, ubi leviuſcula ejuſmodi σφάλματα in codicibus immenſo ſumptu, curâq; impenſiſſimâ magnificè editis & ad invidiam uſque perornatis, reſperſa paſſim comperiantur: qualia ſunt in Bibliis complutenſibus, ποιθῶς, Deut. 33. v. 12. ὀφῆτας, Neh. 6. v. 7. ποίμνιον, Gen. 30. 35. atque alibi; Nomina propria cum incertis accentibus ſcribuntur,

tur, Ἀμεσμ, Exod. 6. v. 20. Ἀμεθμ, ibi Ἰανάχαβ, Gen. 30. v. 18. Ἰσαχὰρ Apocal. 7. v. 7. Quibus addi possunt fœdiora παραγράμματα viz. ἰδρώτη pro ἱδρῶτη, Gen. 3. v. 19. παραδῆναι pro παραδόναι, Marc. 8. v. 7. Ἀβεδμ pro Ἀμεθμ, Exod. 6. v. 18. Malo huic Epidemico per omnes omninò libros infestissimè grassanti, & Bibliothecas deformiter polluenti, nullum certiùs remedium adhiberi potest, quàm universa & singula, quotquot uspiam extant, ad regulas classesque vel præscriptas vel, si opus fuerit, alias ascribendas reducere, propriisque sub signis collocare & instruere; adeoq; pars hæc Grammaticæ lapidis Lydii vicem præbeat, ad quem exigantur toni in Autoribus & corrigantur.

Extat sylloge vocabulorum inscripta, Συναγωγὴ τῶν κατὰ διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, Philopono quàm Cyrillo potiùs authori tribuenda; uti Stephanus in frontispicio: de quo alibi huc affert Elogium; Laudatur in opusculo Cyrillus, &c. Thes. tom. 7. p. 101.

Non potest tamen non mirari qui attentè legerit, unde in catalogum irrepserit dictionum nova progenies, tonorum inusitata notatio; unde tam manifestæ hallucinationes, permulta ἄτοπα, ζυγὰ ἄζυγα: ἀπὸ πολυτονίας, quam titulus profitetur, ratione prorsus aliena.

Quàm inauditæ hæ voces, λακὼν sortitus, λάχως quasi, σειγῶν lædens, σιδηρὸς ferreus, &c.

Perperam locati hi toni in sequentibus; διαφνὴ, εὐπείθη, ἰὰ, Ἰνδὸς, χοιὸς, κεῖθ', λαβεῖς, μιμοικης, ὕρα-ας, πῦχι, παρῆμι, &c.

Incongruè itidem infarciuntur sub titulo διαφόρως τονουμένων vocabula elementis & accentu planè eadem; ut ἄνθρωπος, Ἄνθρωπος: δῆλος, Δῆλος: λὶς, λὶς: ἐυδὺς, ἐυδὺς: ἔοικα, ἔοικα: πάσασθε, πάσασθαι, &c.

Nec minùs nugatoriè vocabula diversis vel iisdem accentibus signata: Si enim voces variè notatas coacervare sategerit quispiam, in quibus mutantur elementa, terminationes, numerus syllabarum, genera, casus, tempora, numeri, dialectus, species deniq; & alia quævis accidentia dictionum; pari ratione, quâ consarcinavit author iste suum Miscellaneum, poterit non universa modò Lexica, sed Grammaticorum pariter, & totius linguæ variationes in συζυγίας id genus ineptissimas redigere. Quales sunt; ἄλλη, ἀλλέη: γραπὰ, γρατέα: ἑταῖρος, ἕτερος: οἶμος, οἴμη: παίδευσις, παιδεία: οἰκεῖοι οἰκῆες: γῆρας, γήρασις: ἱλαῶν, ἱλεῶν: πίνων, πεινῶν: ἐοικὸς, ἐοικὼς: ὁ Ἡρακλῆς, ὦ Ἡράκλεις: αγὴ, σγὴ: ὁ φάλυς, οἱ φάλυς: ἡ δύρα, αἱ δύραι: ἱδρυμὸς, ἱδρυμὸς: φάλλω, φαλῶ: διὰ, Δία: ὅτος, ὅτως ὑποσ. γω, γωσὶ: aliaque non pauca.

At nequis tamen putet notari deliramenta hæc, ut catalogus antiquitate venerandus & Lexicographis quàm celebratissimus spongiâ obliteretur, & evilescat: quin potiùs ut absterseris, quæ forsan ab aliis temere inspersæ sunt, maculis, repurgatior denuo enitescat; adeoq; non indignus nomine & famâ clarissimorum V. V. Cyrilli aut, siquis malit,

malit, Philoponi, qui primus concinnavit; itemque Stephani, qui Theſauro ſuo hanc quaſi Gemmam adjectam, poſteris in pretio habendam, tranſmiſit.

Verborum Accentus.

PRæſens Simplicium juxta regulas generales notatur; ut ἀκέω, ἀκέομαι, ἵημι per reg. 1am. κεῖμαι per reg. 2am. πιάω, πιῶ, πιάομαι, πιῶμαι per reg. 4am. ſed εἰμὶ ſum, φημὶ dico; contra reg. 1am. & 2am. * χρὴ contra reg. 3am. acuuntur in fine. De cæteris temporibus & modis traduntur regulæ ſpeciales pag. 239. at * ἐχθῶ circumflectit ultimam; contra Reg. 1am.

* χρὴ *debuit circumflecti, ſed acuitur ob differentiam τῆ χρῆ ex χράω Euſt. & Etym.*

* ἐχθῶ ὄφελε βαρύνεσθαι, *&c. in Indice Euſtathii: ſed* ἐχθῶ *ob rationem ab ipſo allatam ad Oſ. κ'. v. 60.*

In Compoſitis: Præſens Indicativi, Imperativus per omnia, generales ſequitur regulas: Reliqua tempora Indicativi, & alii omnes modi, tonum ſervant ſimplicium, viz.

Themata compoſitorum generalem regulam 1am. obſervant; ut ἀπόκειμαι: ἀπιάω-ῶ: ἀπιάομαι-ῶμαι: ἔνειμι, καπάφημι, ἀπόχρη. Quædam tamen à ſimplicibus non variant: Pauca ſcilicet inuſitata in μι ex diſſyllabis δῦμι, κτῆμι, σβῆμι, σκλῆμι (quæ & ipſa in præſenti vix leguntur;) ut ἀναδῦμι, ἀποκτῆμι, & ἀποκτᾶμαι, ἀποσβῆμι, ἀποσκλῆμι: Sic ἐπῆμαι ab ἧμαι. Perſonæ etiam monoſyllabæ circumflexum in compoſitis ſervant; ut ἄπειμι, ἀπεῖς, &c.

Cætera tempora Indicativi eundem cum temporibus ſimplicium tonum poſſident; ut ἀφῶ, ἀφῆκα, ἀφεῖκα, ἀφεῖμαι, καθέζομαι, καταχῶ, ἐπιχῶ, (vidi p. 239.) Nonnulla vero compoſita, ſpreto ſimplicium accentu, ſequuntur generales regulas; ea nempe

1°. Quæ augentur in initio; ut εὖδον ἐπάθεδον: ἥμην ἧσο & ἐπαθήμην ἐπάθησο, &c. Rurſus abjecto augmento redit circumflexus ſimplicis; ut καθήμην καθῆσο, &c.

2°. Quæ vocalem ultimam præpoſitionis abjiciendam retinent; ut εἶκον ἐπόεικον: ἀεὶ & ἀεὶ non item (propter regulam p. 41.) Similiter compoſita ab οἶδα; ut σύνοιδα, σύνοιδα. Legitur & ἔξωσα, Act. 7. 45.

Imperativus à regulis generalibus non recedit; ut βάλλε ἔμβαλε, λῦσον ἀπόλυσον. Quibus adde compoſita ab oxutonis ἐλθέ, &c. p. 239. διελθέ, ἔξελθε, παράστηθι, παράσχεσθε.

Imperativus vero Indefiniti 2di, cujus ſimplex monoſyllabon eſt, penultimam acuit; ut ἀπόδος, ἀπόθες. Sed compoſita ab ἔ leguntur ſæpe cum accentu invariato; ut παράθες, παράσχες, ἀφές. Ex circumflexo diſſyllabo facti penacuuntur à Grammaticis imperativi duo ἀφίκνου, ἐπιλάβου.

In

In reliquis modis composita tono simplicium afficiuntur; ut καταλάβοιμι, καταλάβω, καταλαβεῖν: ὑπιδῶ, ὑπιδῶμαι, ὑπιδέσθαι.

Verbâ autem in μι 1mæ & 2dæ conjugationis, præter tonos simplicium, à generalibus etiam regulis accentum sibi adscisc unt, præsertim in Indefinitis 2dis subjunctivi medii 2dæ conjugationis; ut apud Thucyd. editionis H. Stephani ἐνίσῃ, p. 284. lin. 24. ἐπαυίσῃ, p. 173. lin. 8. καταπῇ. Lucia. Prom. ἐπιστάσοιτο. Herod. l. 3. pag. 92. ἐγκατάσοιντο. Theocrit. Idyl. 17. v. 14. ἀποδῶμαι. Theocr. Id. 8. v. 70. προσθῆσε. Thucyd. lib. 1. p. 27. Sic καταδῆναι. Hesiod. ἔργ. l. 2. μ, 219. καταδῇ & καταδῆσε apud Steph. tom. 3. 1502. à quo multa alia afferuntur exempla in compositis verbi τίθημι. Crusius habet ἀποδῶμι à δῶμαι p. 988.

Indefinita secunda compositorum ex χῶ & σπάω generalibus tantùm regulis conformes habent accentus in Optativo & Subjunctivo; ut ἐπισχῇ. Il. δ'. 249. ὑπέσπασοιτο. Herodot. l. 1. p. 13. l. 28. Anceps producta gaudet circumflexo; ut κλύθι. Il. αω. 37. κεῖναι & hujusmodi.

Usu varians quantitatem, variat accentum; ut τίε, τῖε, à τίω, —— ὃς μὲν τίεν ἴσα τέκεσσιν. Il. v. ν'. 176. —— ὃ σφὲ πάσης τῖεν ὁμηλικίης. Il. ε. v. 326.

Participiorum accentus

Regulares sunt; exceptis sequentibus.

Participia in εις, ως, υς, ας; in ας verborum in μι; & in ων Indefiniti 2di. acuunt ultimam; ut πυθεὶς, πιθεὶς, πεπυθὼς, ζυγὺς, δοὺς, ἱστὰς, τυπών· ἵστας *scien* penultimam.

In activâ voce Fut. 1um. 4tæ. & Fut. 2um. omnium conjugationum circumflectuntur in ultimâ; ut σπερῶν, σπαρῶν, τυπῶν.

Adverbiorum accentus

In Etymologiâ supra expositi, minore hic negotio expediantur: terminationes tamen eorum, quæ à generali accentuum ratione dissident, neglectis aliis, strictim percensere, &, siquid prius omissum, modò se obtulerit, auctarii loco apponere non videtur abs re fore.

Oxytona: finita in η, υ, αι, οι, δον, ξ, ας, ις, υς, τος; ut ἐπὴ, ἀνηκὺ, χαμαὶ, ἀεὶ, χθόν, ἀναξ, ἑκὰς, χωρὶς, ἐγγὺς, ἐτὸς.

Derivativa in ι, τι, στι, τλω; ut ἐκεῖ, ἀκονιτὶ, Ῥωμαϊστὶ, ἐθελοντλώ: Item in δα ex δον more neutralium; ut χθδὰ ex χθόν: ἀναφανδὰ ex ἀναφανδόν.

Particularia, ἀμαὰ, ἀπαὰ, ὀψὲ, ἰδὲ, ἴε, ἐλεὸν, αὐθωρεὶν, ἰὼ, ὑπερφιὰ, ἐνερεὼ, ἐκποδὼν, ἐμποδὼν, προποδὼν, ὀυὰν, ἀμὶν.

Paroxytona: finita in ακις vel ακι, ικα, σρα; ut πολλάκις vel πολλάκι, αὐτίκα, τωτόσρα: In όθεν vel όθε, όδι, όφιν vel όφι; ut κυκλόθεν, οἰόθε, οἰόδι, ποτόφιν vel ποτόφι. Exceptis quæ ab οἶκος, ἄλλος,

ἄμος, πᾶς, παντὸς, ἐκτὸς, ἔνδον dimanant; ut οἴκοθεν, ἄμοθεν, πάντοθεν, ἔκτοθεν, ἔνδοθεν, &c.

Composita quoque, cum finalibus particulis, γων, κι, μοι, πι, που, τῆρ, πως, τοι; ut μυτοίγων, ἀμυγέπι, ἀμυγέποι, γεποίπι, ὑπίπω, ὑδεπίπως, ἐπειδήτῆρ, μυότοι. Cum initiali particulâ ὁσ; ut ὅσπερ, ὅποι, &c.

Particularia; ἀδάλε interdum ἀδάλαι, ἀτρέμας & ἀτρέμα, ἐνθάδε, ἐνθένδε, ἐκείνεν, ἠρέμα, τίωιχάδε.

Circumflexa: finita in οῖ, εῦ, ῦ, χῆ, χῶς; ut ἁρμοῖ, ἰεῦ, ἀγχῦ, παντοχῆ, παντοχῶς. Monosyllaba longa ab articulo derivata; ut οἵ, ποῖ, πῶ, πῆ, πῶς, &c. præter, ὡς.

Particularia: ἦ, ὦ, αἶ, αὖ, ὦν, μῆν, νῦν, ἐμεῖ, εἰκῆ, ἐξῆς, Ἰαῦ, μαμμαῦ, ἡσυχῆ.

Antecircumflexa: particularia; ἄρα, ἶφι, σῖγα, θᾶσσον, μᾶλλον, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν.

Nonnulla superiores terminationes habentia, tono communi afficiuntur: scilicet Ἤδη, πάντη: πάνυ, πάγχυ, ποέχυ: πάλαι: ἔνδον: ἄπαξ, πίελξ: πύλας, πύρας: ὄφις, ἄλκις, μέλκις, μόλις, μόλις, αὖθις. Item ἄμυδις, ἅμυδις, ἄμακις, ἄντικρυς, ὕψι, ἐκπε; & primitiva, ἄρπ, ἄλκι, ἔπ, μέλκι, ἄγχι, νόσφι, πίσυνσ, (p.207.) Οἴκοι: Ἄνδ.

Particulæ γε, ζε, σε, αν, item θεν, θε, non præeunte ο, accentum dictionis, cui adhærent, loco non movent; ut μυότοιγε, εὖγε: Ἀθωΐαζε, χαμάζε: ἄμοσε, ἐκεῖσε: ἐπᾶν, ὅταν: ἐκεῖθεν, δήπουθεν: Ἰσμόθε, οἴκοθε. In pluribus itidem δε; ut ὧδε, οἴκαδε.

Composita tonum gerunt posterioris simplicis, non enclitici; ut καταντικρὺ, αὐτοχεδόν, ἐνθαλῆ, παραδοὺς, ἐπειδή, ὑδί, ὁπωσδὴ, ὡσπερανεί, μονονὺ, παρὲκ, διαπερ, ὁπηνίκα, ὁπωσοῦν, ταυτὶ, καθεξῆς, εἰστεῦθις, ἀποτῆλε, &c. Vocales itidem casuales cum particulis coalitæ; ut καθὸ, παραχρῆμα, ὁπλεῖστον, τογωὐχον, καθεκάστω.

Excipiuntur composita ab ἐνὶ, ἐγγὺς, πάλιν, πάλαι, ποέθεν, εἶτα, ἐκεῖνα; ut ἔναντι, πάρεγγυς, ἀνάπαλιν, ποέπαλαι, ἔμπροσθεν, ἔπειτα, ἐπίκεινα. Numeralia in ιχα, ut ἄνδιχα, διάνδιχα.

Ἤγαγε, ἔκαγε, ἔμαγε, μυότοιπε antepenultimam acuunt ultimâ longâ.

Quædam particulæ fini nominum adhærentes tonum suum retinent, abjecto accentu dictionum, quæ præcesserint, ὁσιοῦν, ὁσιοδὴ, ὁποιοῦν, ὁποιοσιοῦν, ὁποιοσδὴ, ὁποιοσδήποτοῦν, ὁποιοσδήποτε: Similiter in obliquis per omnia genera; ut ἡπσοῦν, ἀπναοῦν, ὑπγοσοῦν, ὠπνιοῦν, &c. ὁποιασοῦν, ὁποιαυτηνοῦν, ὁποιοιτινεσοῦν, &c.

Δὲ particula adjuncta adjectivis τοῖος, τόσος acuit penultimam; ut τοιόνδε, τοσόνδε τε λαόν. Il. Γ'. 120. servato acuto super longam; ut τοιήδε, τοιήνδε,—τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες. Od. Δ'. v. 149. sed in gen. & dat. circumflexus pingitur; ut τοιῆδε. Od. ι. v. 4. τοιῇδε.

Il. γ'. v. 157. Sunt qui in certis casibus quorundam nominum acuunt finalem cui adhæret περ; ut οἱόσπερ, ὁποιόσπερ *qualiscunque*, Steph. t. 3. p. 454. B. Δὲ quando est particula localis adjuncta accusativo, aut etiam genitivo propter subintellectum accusativum, more encliticæ transfert vel amittit accentum; ut οἰκόνδε, Ἄϊδόσδε, Φίλωνδε, ἀγορᾶνδε.

Derivativa in ως accentum retinent genitivorum in ων, à quibus manant; ut πονηρῶς *improbe*, πονήρως *laboriose*. Variant hæc, αὐδάδως, αὐτάρκως, φιλοχρήδως, σφοδρόντως, penacuta ex circumflexis.

Tria hæc circumflexa, ἀγνῶς *ignoranter*, ἀναλκῶς *regaliter*, βεβεδῶς *gravate*, originem deducere videntur ex genitivis, ἀγνώτων, ἠναλκότων, βεβεδότων, extrito, τ, & contractis vocalibus.

Reliquæ dictiones, cum adverbiascunt, servant tonum; ut ἐυδὺς δηρὸν, εἶτα, ἀμέλει, πλησίον, ἄλλη, ὁμῶς. Excipiuntur neutra quædam:

1°. In ες. Omnia ab ἔτος *annus* acuunt antepenultimam; ut ἔδ' εἰ πεντάετές γε ἢ ἑξάετες. Od. γ'. v. 115. Sic ἄληδες, ὀπίπδες.

2°. In α; ut σφόδρα à σφοδρός. Omnia item facta ex neutris penacutis in εα, abjecto ε, tonum retrahunt; ut τάχα, ὦκα, ex ταχέα, ὠκέα.

3°. Particularia. ἑκοντί, ἐλεόν, ἠσυχῇ.

Δίπτυα sive Πολύπτυα.

1°. Eâdem manente significatione: Αἲ vel αἰαῖ *heu*, ἄσσον, & ἆσσον *propius*, ἐνδοῖ & ἔνδοι *intus*, ἐυθύωρον & ἐυθυωρὸν *recto tramite*, ἠνίδε & ἤνιδε *ecce*, καταντίον & κατάντιον *super caput*, κατένωπα & κατενῶπα *coram*, παρὲξ & πάρεξ *extra*, περὶ & περῖ *mane*, πῆ & πῇ *quare*.

2°. Diversæ originis; ut ἀτέχνως ab ἄτεχνος, ἀτεχνῶς ab ἀτεχνὴς: ἐμπέδως ab ἔμπεδος, ἐμπεδῶς ab ἐμπεδὴς: διαπαντὸς à διὰ παντὸς, διάπαν[τος] à δι' ἅπαν[τος]: ὀπίπδες ex neutro, ὀπίπδες pro ὀπιπδείως: καταχρῆδεν ὀπὸ τῦ κάρη, κατάκρηδεν ἀντὶ τῦ κα[τὰ] ἄκρης. Eust.

3°. Diversæ significationis: ἦχῦ *nonne*, ἔχυ *non sane*.

Quædam *indefinite* sumpta tonum gerunt plerumque in fine, eadem verò *interrogative* accepta semper in priore.

Ὅτε & ὅτε interdum *aliquando*:	Ὅτε *quando?*
Ποτὲ *aliquando*:	Πότε *quando?*
Ποθὲν *aliunde*:	Πόθεν *unde?*
Ποθὶ *alicubi*:	Πόθι *ubi?*

Con-

Conjunctionum accentus legantur pag. 120.

Præpositiones omnes, tono affectæ, acuuntur in ultimâ.

Dissyllabæ pro verbis usurpatæ, in primâ acuuntur; ut ἒκ ἔγι Ἰθάκῃ, Galat. 3. 28. ἔκ οἱ ἔγι φρένες ἐσθλαί. Il. ξ'. v. 146.

Itidem postpositæ casibus: apud oratores πρεῖ; ut εἰρλώτης πρεῖ. Herodot. apud poetas cæteræ dissyllabæ; ut Διῒ πάρα. Il. τ'. v. 4. præter ἀνά, διά; μὴ συνεμπίσῃ ἢ ὠδὸ τῇ ἀνὰ κληπκῇ, ἢ ᾗ τῇ διὰ αἰπαπκῆ Gaza p. 602. Non rarò tamen negligitur iste ἀναζιζασμὸς etiam in reliquis; ut Σάγθι ἀπὸ δηήεντος. Il. β'. v. ult. πολιμῆ ἀπὸ Σελλήεντος. Il. β'. v. 839. Idem Gaza ibidem (quem rescribit Wintertonus in v. 51. & 130. l. 1. Ἔργ. Hesiodi) satis acutè, alii dixerint quàm verè, tonum retrahit præpositionis, quæ inter adjectivum & substantivum immediatè collocatur; ut Διὸς πάρα μητόεντος. Hesiod. Ἔργ. lib. 1. v. 51. ἱερῆϊς ἔπι βωμοῖς. ibid. v. 135. Quod si alia dictio interjecta præpositionem ab utrovis separaverit, onus in fine est; ut Παιείδην ζώεσκον ὅτε χρόνον. ibid. v. 132. In superioribus verò locis Stephanus, utì in præpositionis utrâlibet collocatione Scriptores alii, accentum ubique in ultimâ statuunt. Quin & præpositio casui postposita, & Synalœpham passa, secundùm Gazam & Wintertonum destituitur accentu; apud Stephanum atque alios acuitur; ut πίνδε μέτ'. Hesiod. Ἔργ. l. 2. v. 186. δόμων κάτ'. Od. χ'. v. 291.

Hic quemadmodum superiùs fine nominum, subjungantur pauculà ἐπιρόπονα; nempe ea quæ in lexicis quibusdam, aliam, quàm quæ modò ex Stephano appicta est, notationem subeunt.

Ἀνάδυμι B. C. ἀπόσχημι S. πρόσω F. κάτεχον. Eust. qui (ad versum 569. Il. α'.) canonem præscribit retrahendi in composito tonum simplicis trochaici, cujus penultima vocalis brevis est. Ἠέμια & ἠεμιᾶ S. αὐταρκῶς B. αὐτάρκως & αὐτάρκως C. αὐτόχθονα B. C. ἐμοῦν H. χάμαζε & χαμάζε B. C. χάμαζε H. χαμάζε S. Τοῖός-δε B. C. sic in Ind. Stephani: sed in tomo rectiùs τοιός δε. ἐμοῦν in Indice, in tomo ἔμοιγε.

Hactenus de communi loquendi formâ dictum est: à quâ duplex fit variatio per Figuras & Dialectos.

FIGURÆ.

Figura est quadruplex: 1°. Orthographiæ, 2°. Etymologiæ, 3°. Syntaxeos, 4°. Prosodiæ.

Figuræ Orthographiæ:
Metathesis & Antithesis.

Metathesis est literarum transpositio; ut γυνὸς pro γύνος; præcipuè ante vel post ρ; ut κάρτος pro κράτος, ἔδρακον pro ἔδαρκον.

Antitheſis eſt literarum commutatio; ut πόρσω pro πόρρω; ſæpiſſimè τ] pro σ; ut θάλατ]α pro θάλασσα, ὀρύτ]ω pro ὀρύσσω.

Figuræ Etymologiæ, quæ & Orthographiæ rectiùs in quibuſdam vocibus dici poſſunt:

Metaplaſmus, Protheſis, Aphæreſis, Epentheſis, Syncope, Paragoge, Apocope, Synalœpha.

Metaplaſmus

Eſt mutatio terminationis, præcipuè in dativis nominum. Singulari 2æ. ſimplicium; ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ. Singulari & plurali 3æ. ſimplicium; ut παρθένι pro παρθένῳ, σάκεσι pro σακέεσσι.

Protheſis

Eſt appoſitio literæ vel ſyllabæ in principio dictionis; ut σμικρὸς pro μικρός. Sæpe præfigitur ε; ut ἐλθεῖν pro ἐλθεῖν, ἐώρακα pro ὄρακα. Anadiploſis dicta eſt, quando prima vocis ſyllaba vel conſonans iteratur; ut κίκαμον pro ἔκαμον.

Aphæreſis

Eſt ablatio literæ vel ſyllabæ à principio; ut ἆα pro γαῖα: frequentiùs ε aufertur; ut μῦ pro ἐμοῦ, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Vocatur ἄφαιρεσις quoties reduplicatio perfecti tollitur; ut ἕστηκα pro ἑστέστηκα.

Epentheſis

Eſt interpoſitio literæ vel ſyllabæ in medio; ut πόλις pro πόλις, ἵστημι pro ἵστημι. Adſciſcitur ſæpe ι poſt ε, υ poſt ο; ut ξεῖνος pro ξένος, γύνος pro γόνος. Variis hæc figura inſignitur appellationibus, vocatur enim 1°. Epectaſis, quâ interponitur vocalis, vel conſona cum vocali, augens ſyllabas; ut ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, ἐδέδοκα pro ἔδοκα. 2°. Parentheſis, ſeu propriè dicta Epentheſis, per quam ſubjunctiva præpoſitivæ adjicitur; ut κλαίω pro κλάω. 3°. Diplaſiaſmus, duplicatio conſonæ ejuſdem; ut ὀπόπτερος pro ὀπόπτερος. 4°. Paremptoſis interpoſitio conſonæ diverſæ; ut μεγθακὸς pro μεγακός.

Syncope

Eſt ablatio literæ vel ſyllabæ è medio dictionis; ut οἶμαι pro οἴομαι, εὑρήσω pro εὑρησάμενος, Heb. 9. 12. Ex genitivis 5æ. excidunt ε, σ, τ; ut πατρὸς pro πατέρος, p. 9. πήχεος pro πήχεισος, p. 21. κέφαλος pro κέφαλτος, p. 12. &c. Varie & hæc figura appellatur. 1°. propriè Syncope, quum excinditur ſyllaba; ut κωὸς pro κῶον. 2°. Elipſis, quando vocalis adimitur ſubjunctiva; ut ἔπαρος pro ἔπαειρε. 3°. Parelipſis, quæ conſonam tollit unam ex geminatis; ut ἔριπον pro ἔρριπτον. 4°. Ecthlipſis, quæ conſonam quamcunque aliam extrudit; ut πήχεος, κέφαλος, &c.

Paragoge

Eſt adjectio in fine; ut ἥδε pro ἥς. Subjungitur ι crebriùs; ut ἔπι pro ἔπ, λόγοισι pro λόγοις.

Quædam

Quædam nomina 2æ. 3æ. & 5æ. ſimplicium, & 1æ. contractorum augentur ſyllabis φι & φιν. In nominibus 2æ. α vel η ſemper immediatè præcedunt φι & φιν; ut ἐρυνίαφι, ξυνήφι verſo ſæpe α in η; & utriſque nonnunquam in ο; ut βίηφι pro βίᾳ, ἐχαλκόφι pro ἐχαλκῷ, αὐτήφι pro αὐτῇ. Nominibus in ᾱς & ων 3æ. & genitivis fœminorum in ᾱων ὁν ᾱς 5æ. adhæreſcunt φι vel φιν, abjectâ ultimâ conſonâ τ vel ν; ut ϛρατόφι à ϛρατὸς, ὀϛέοφι ab ὀϛέον, μελεδονόφι à μελεδωνόνος: his adde ναῦφι à ναῦς. Il. θ'. v. 474. Ex nominibus 5æ. neutra tantum in ος aſſumunt φι vel φιν, verſo ο in ε; ut ϛήθεσφι pro ϛῆθος: legitur & ἐρίδουπον. Il. ί. v. 568. Hæ voces indeclinabiles uſurpantur per omnes numeros & caſus.

Apocope

Eſt detractio à fine; ut ἔει pro ἔειον.

Mutationem hanc ſuſtinent nomina 5æ. ſimplicium per omnes caſus ſingulares. Nom. ut δῶ pro δῶμα. G. ut Αἴαν pro Αἴαντος. D. ut δῶι pro δώμῃ. A. ut Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. V. ut ὦ Λαοδάμα pro Λαοδάμαντα. In duali & plurali 5æ. contractorum ε & α finales ſæpe auferuntur; ut γέρα &c. pag. 12.

Non rarò plures ſimul concurrunt figuræ; ut οἶδα pro οἴδαδα, ab οἶδας per Paragogen & Syncopen; ἐπήτυμος pro ἔτυμος per Protheſin & Antitheſin, &c.

Sunt & aliæ multiformes figurarum complicationes & fide partum dignæ metamorphôſes, quales ϝῆτο pro ἦλτο, &c. prorſus difficiles nugæ, quæ ab Etymologo & Varino magnâ copiâ congeruntur.

Synalœpha ſeu Thlipſis

Eſt eliſio vocalis ante vel poſt alteram; complexa in ſe Apocopen & Aphæreſin: modò enim fini, modò initio literam vel ſyllabam detrahit. Utriuſque index Apoſtrophus eſt. Græci enim vocalem vel diphthongum, quam elidunt, in ſcriptione prorsùs omittunt; contrà quàm faciunt Latini.

In fine dictionum: Vocalis naturâ vel uſu brevis ante vocalem vel diphthongum ſequentem eliditur; ut ἐπ' ἐμέ. Relicta tenuis conſona, ante vocalem ſpiritu aſpero notatam, in aſpiratam vertitur; ut ἐφ' ἡμᾶς. vide p. 3. Apud poetas diphthongi αι, rariùs οι, breves cùm fuerint ratione accentuum, abjiciuntur; ut Βάλομ' ἐγώ. Il. ά. v. 117. Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι ἠδ' ἐθελήσῃ. Il. ζ'. v. 165. Rariſſimè longæ η vel ω; ut εἰλαπίν' ἠὲ γάμος. Od. ά. v. 226. ξυφεσσὺν ὀλοίοισι. Orph. hymn. in lunam. ἐκατοντέρῳ ἐμ' ἀποικῆς pro ἐμῷ. Theocrit. Idyl. 15. v. 7. Elidunt interdum poetæ brevem ante conſonam, præſertim in præpoſitione παρὰ; ut παρ' ὑδὸ οἱ ὦεια κεῖϳ. Theocrit.

Oratores nonnunquam in fine clauſulæ, ſicuti in fine carminis poetæ, utuntur ſynalœphâ, ſi dictio inſequentis membri à vocali incipe-

rit; ut ὦ μὰ Δί'. ὄμ᾽ ἢ Κρῆσσον γὸ &c. Lucian. Menipp. & Æac. ὡς οἷόν τε μάλιστ', ἀπεδείξατε. Demosth. in Midiam.—ἐρυκέμεν ἐυρυόπα Ζῆν' Αὐτῇ — Il. θ'. v. 206, 207.

Elisionem pro arbitrio negligunt poetæ; ut τῶτο ἔπος νημερτὲς ἔειπας. Il. γ'. v. 204. Oratores constanter observant in præpositionibus: περὶ tamen & πρὸ poetis, eædem & ἀμφὶ oratoribus, vix unquam admutilantur.

Est tamen, ubi in prosâ aliæ quædam præpositiones non eliduntur: apud Demosthenem de coronâ, ἀντὶ semel; ut ἀντὶ Ἑλλήνων ὄμ᾽ decies in ψηφίσμασι.

Quinetiam plurimæ aliæ dictiones in prosâ interdum patiuntur synalœpham; frequentiores in α finitæ: quarum exempla suppetunt ex Demosthenis oratione de cor. per Morellium edita Paris. Anno 1570.

Substantiva neutra 5æ. simpl. in plurali; ut ἀδικήματα, μηχανήματα, πραγμάτα, ὑπομνήματα. rariùs in singulari; ut ἀδίκημα.

Adjectiva neutra 3æ. simpl. in plurali; ut ἄλλα, ἕτερα, πολλὰ, ὅσα, σύμμαχα. 5æ. simpl. in plurali; ut πάντα cum compositis: in accusativo etiam masculino singulari, alicubi.

Participia itidem 5æ. in neutro plurali; ut ὄντα, προσόντα: & in accusativo singulari masculino: ut γράψαντα, ἐρῶντα. Nonnullibi & neutra 3æ. in plurali.

Verba potissimum in ε, 2æ. pluralis: ut ἀπαγγείλατε, βούλεσθε, ἐστί, ἔχετε, ἥκετε, οἴεσθε ὁρᾶτε, καθόρχετε: in ο, 3æ. singularis; ut γένοιτο, ἐβούλετο, ἐξεπέμπετο, ἐξήρπασο, ἐπροδίδετο, ἄγετο. 3æ. itidem pluralis: ut ἐγίνοντο: infrequentiùs in ι, sive 1æ. optativi: ut εἴπιμι: sive 3æ. verborum in μι: ut δῶσι, cum compositis. Perpauca in α: ut οἶδα.

Adverbia tam in α finita, quam in aliâ brevi: ut ἡνίκα, πάλαι, &c.

Certæ quædam dictiones penè ubique minuuntur: ἀγὰ, δή, τε, οὖν, ἔπειτα, μάλιστα, ἕνεκα, ἵνα, τοῦτο, ταῦτα, Δία in jurando.

Iteratur thlipsis eleganter ῥᾳδιότητος sive celeritatis causâ: ut ἀνθ' ἑφ' ἅ: ἀγὰ ἐφ' οἷς: ἀλλ' ἀφ' ἧς: ταῦτ' ἐστ' ἄ: ἔπειθ' ὅτῳ δεῖ μάλιστ': ἅπαντ' ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς: &c. Demosth. de cor. Perfrequenter apud poetas: ut χαλέπ' ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοισι. Il. ε. v. 384.

In Novo Testamento solæ ferè præpositiones & ἀγὰ vocalem abjiciunt. Ἀμφί, ἀνά, περί, προ, nunquam amittunt, reliquæ in sequentibus locis servant.

Ἀπὸ Matth. 2.22.5.38.17.27. Luc. 11.11.

Ἀπὸ Matth. 1.17.2.1.8.11.15.1.20.29.24.27.27.9.51.57. Marc. 3.8.22.7.1.4.10.46.15.38.43. Luc. 8.43.16.18.19.42.23.51.24.13.47. Act. 1.4.12.17.27.25.7.8.26.11.27. Rom. 11.26.15.19. 1 Cor. 7.10. Galat. 4.24. Colossi. 1.7. Heb. 11.34. 2 Tim. 2.19. Jud. 14. Apocal. 1.5. 7.2.16.12.

Διὰ

Διὰ Matth. 4.14. 8.17. 12.17. 27.9. Johan. 1.17. Act. 10.36. 28.25. Rom. 2.16. 5.21. 7.25. 16.27. 2 Cor. 4.5. 11.14.5.7. Galat. 1.1. Epheſ. 1.5. 3.9. Philipp. 1.11. Tit. 3. 6. Heb. 7.9. 1 Pet. 2.5. 4.11.

Ἐπὶ Matth. 10.18. 21.5. 24.7. Marc. 2.21. 26.13. 8.9. 16.18. Luc. 3. 2.4. 25.27. 11.17. 15.7. bis. 21.10. Act. 4.9. 13.31. 19.10. 34. Rom. 10. 19. Eph. 2.10. 1 Theſſalon. 4.7. Heb. 11.30.

Κατὰ Luc. 23.17. Act. 3.17. 22.3. 26.3. Rom. 3.5. 16.25. 1 Cor. 3.3. 9. 8.15.32. 2 Cor. 11.21. Galat. 1.11. 2.2. 3.15. 4.28. Eph. 3.3. Philip. 2.3. Philem. 14. bis. 1 Pet. 4. 6.

Μετὰ Matth. 26.69. Marc. 1.29. 15.28. Luc. 22.37. Johan. 3.25. Act. 7.45. 24.18. 27.10. 28.17. 1 Cor. 6.6. 2 Cor. 6.15. 16. Galat. 1.18. 3.17. Philip. 4.6. 2 Theſſal. 3.12. 1 Tim. 2.9. 4.3. 4.14. 6.6. Heb. 7.21. 9.19. 10.22. 11.9. 12.28.

Παρὰ Matth. 28.15. Marc. 10.27. Luc. 19.7. Johan. 1.40. 5.34. 41. 44. Galat. 1.12.

Ὑπὸ Matth. 2.17. 3.3. 8. 9.11.7. Marc. 1.9. Luc. 7.8. 21.24. Act. 10.22. bis. 1 Cor. 4.3. 10.29. Galat. 3.22. 4.2. 5.15. Jacob. 3.4. Jud. 12. 1 Pet. 2.4.

Ἀλλὰ in his Matth. 9.18. Marc. 2.17. 22.17.5. Joh. 6.39. 10.1. 11. 51.54. 1 Cor. 6.6.8. & 11. bis. 15.39. 2 Cor. 1.9. 2.13. 5.12. Heb. 5.4. Galat. 4.2.17. 2 Johan. v. 5. Apocal. 10.7.

Aliæ dictiones per N. T. vix unquam perimuntur: legitur tamen τοῦτ' ἔστι Matth. 27.46. Marc. 7.2. Rom. 10.6. 7.8.

Eſt ubi ῃ cum compoſitis privatur vocali Matth 18.6. Marc. 3.29. 8.35. Luc. 10.8. 10. 1 Cor. 14.21. Heb. 8.4. 9.18. 25. 13.6.

Omiſſio hæc Synalœphæ in ſacrâ paginâ, ſtudioſis imitationem minimè commendatur.

Denique in ſolutâ oratione ratio & norma Synalœphæ eſt Euphonia, & numerus oratorius: In eâdem enim clauſulâ quandoque eædem voces & retinent & abjiciunt vocalem; ut in orat. de cor. εἶθ' Ἡγήσιππος, εἶτα Ἀ εισοφῶν pag. 148. l. 1. ὅτε ἀποινα, ὅτ' ἄλλο ὅ,τι ἦν p. 181. l. 27. μήτ' ὄζι, μήτε ἦν p. 172. l. 15. ἐξ ἅπαντες χρήματα, ἐγὼ δ' ἑφοίπων: ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην: ἐχθρὰς, ἐγὼ δ' ἐχθρήσων: ἐχρημάτιζες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον: ἐστεφανωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐστέφουν: ἐξίππης, ἐγὼ ᾗ ἐσύειτον: ὑφ' ὧν ἐχθρῶν ἐπολίτευσας, ἐγὼ ᾗ ὑφ' ὧν παιδ p. 148. l. 10. 11. &c.

Porro elegantiores, & magis Attici ſcriptores concurſum plurium vocalium tam in diverſis quam in eiſdem dictionibus, propter hiulcam, quam pariunt, κακοφωνίαν, anxiè devitant: proinde uti concurrentes in eodem vocabulo contrahunt vocales; ita in pluribus, ubi coeunt, priorem, quantùm licet, conſonâ ν ἐφελκυστικῇ claudunt; alias ſæpe elidunt.

In initio dictionum: Initialis brevis post finalem longam apud poetas non rarò perimitur; ut ὦ ᾽γαθέ. Theocrit. Id. 5. v. 16. ἦ ᾽ρετή. Euripid. ἀρετὴ ᾽στί. Theogn. v. 147. μέλλω ἐξεμεῖν & πειῶ ᾽σκλαυμένα. Aristoph.

Ubicunque hæc elisio contigerit in initio vel fine, dicuntur voces synalœpham pati, propter continuationem soni: properantiùs enim efferuntur, nullo facto interstitio, ac si essent vox una.

Synalœpha propriè dicta dictiones (post factam thlipsin, synæresin vel crasin) in unam contrahit.

Thlipsis fit: vel per apocopen; ut τἀργύριον ταὐτό. Aristot. vel per aphæresin; ut πάρεα τἀμά. Soph.

Longa perimit brevem vel ancipitem sequentem; ut μὴνδίκα pro μὴ ἔνδικα. Aristoph. τῳὐτῷ pro τῷ ἀὐτῷ. Theocrit.

Articulus præpositivus nonnunquam abjicit longam ante brevem; ut ἐκ τἀφανοῦς. Lucian. περὶ τἀνδρός. Aristoph. ἐν τἀγαθῷ. Dionys. Semper ferè ante longam; ut θημετέρᾳ pro τῇ ἡμετέρᾳ. Aristoph. θημέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ. Sophocl.

Synæresis valde infrequens est; ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Arist.

Usitatissima Crasis; ubique subscripto ι diphthongi, si exciderit; ut τἠλάχιστον pro τὸ ἐλάχιστον, ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Lucian.

Occurrunt hæ voces in N. T. per crasin coalitæ; κἀγὼ, Matth. 16. 18. κἀμοὶ, Luc. 1. 3. κἀμὲ, Joh. 7. 28. κἀκεῖνος, Luc. 11. 7. κἀκεῖ, Matth. 5. 13. κἀκεῖθεν, Act. 14. 26. τἀναντίον, Galat. 2. 7. τἄνομα, Matth. 27, 57. τἀστέρι, Rom. 7. 18. atque alibi.

Quoniam verò multifariàm variatur hæc crasis pro varietate dictionum, quæ coalescunt, usitatiores quasdam mutationes, per præpositivum ὁ & copulativum καὶ, describere sufficerit.

Articulus ὁ vel οἱ, sequente α; τὸ sequente η vel οι; τὰ cum ο, communiter fit ω; ut ὦνεμος pro ὁ ἄνεμος, ὧρνες pro οἱ ὄρνες: θάμισυ pro τὸ ἥμισυ: τᾠκίδιον pro τὸ οἰκίδιον, τῶτε pro τὰ ὀστέα. ὁ vel τὸ sequente ε vel ο; οἱ sequente ο, fit υ; ut ὑμὸς pro ὁ ἐμὸς, ὕλυμπος pro ὁ ὄλυμπος, τὐμφανὲς pro τὸ ἐμφανὲς, τὔνομα pro τὸ ὄνομα, ὑμοὶ pro οἱ ἐμοὶ: ο cum ε interdum fit ω; ut ὥλαφ☉ pro ὁ ἔλαφ☉.

Καὶ, sequente ἀ, ἐ, vel οἰ, fit κᾀ; ut κᾆν, κᾀγὼ, κᾁτα: sequente οἶ vel ὀ, fit κᾠ; κᾨνον pro καὶ οἶνον vel καὶ ὄνον.

Περὶ etiam, sequente ε vel ο, contrahitur in υ; πρύργυ, πρυλίγυ pro περὶ ἔργυ, περὶ ὀλίγυ.

Voces per synalœpham contractæ unico notantur accentu, cujus sedes semper eadem est; ut τἀρχαῖα, ὦνθρωπος. Dissyllabæ penultimam, priùs acutam, ex crasi modò productam, circumflectunt; ut τὔργον, τὔπος, ὦνδρες.

Spiritus utriusq; dictionis servatur, quoties utraque à vocali incipit &

& prior est dissyllaba; ut ἐγῷδα. Prior monosyllaba tametsi elisa suo spiritu posteriorem notat; ut ἄπαδον pro ἀ ἔπαδον, ὦδωνις pro ὁ Ἄδωνις. Quod si prior incipiat à consona, posterioris spiritus remanet loco apostrophi; ut πάλιθὲς, πάναντία, χῶπως: amittitur frequentiùs in τετίγι.

Propter vocalem aspiratam sequentis, præcedens consona tenuis aspiratur, notam aspirationis in se sæpissimè absorbens; ut θαυάξιον pro τὸ ἀυάξιον, φρῶδος pro πρόοδος, φρομιάζω pro προοιμιάζω. Similiter cum vocalis in fine non sit elisa; ut θοιυάπον.

Hujusmodi voces collisæ si non cohæreant, suæ notæ singulis appinguntur; ut ὠ 'ξ, χ' ὠ 'κ, ὦ ἄνθρωπε.

Verùm immunem quasi à legibus licentiam sibi indulgent scriptores, qui in vocibus per synalœpham conflatis tum spiritum tum accentum variant: nonnulli enim valdè ἀνωμάλως scribunt ὥλλοι pro ὦλλοι, ὥρνες pro ὦρνες, &c. in quibus dissyllaba longa ante brevem acuitur, spirituque nominis, non præeuntis articuli appingitur; contra regulas modò præscriptas.

Obtruditur quandoque spiritus tenuis pro aspirato; ut ἐμὲποδὼ pro ἐμοὶ ποδὼ. Lascar. 95. pag. quandoque consona tenuis; ut Κῶταν ex κὴ ὅταν pro χῶταν. Id. 7. v. 53. rariùs consona & nota aspiratæ; ut θῶπερον. Id. 11. v. 32.

Τένεκα potiùs vox compositiva quàm per figuram contracta, consonam cum spiritu tenuem habet; in qua ἕνεκα ε cum spiritu penitus amittit, defectu per apostrophum suprà notato. Idem de aliis, siqua istiusmodi reperiantur, judicium esto.

At neque prorsus authores eadem semper utuntur scriptura: legimus in Herodoto ὦλλοι l. 1. p. 18. ὥλλοι l. 2. p. 103. Sic apud Portum lexico Ionico, sed in Dorico ὥλλοι. Sylburgius, in Etymologi indice, utrumq; ponit ὦλλοι, ὥλλοι. At meliùs alibi analogiæ memor, ὦειρος quàm ὥειρος scribendum docet. Rectè Stephanus suo in Indice exponit ὦειρος, ὁ ἄειρος: ὦειρε ὦ ἄειρε: qui accuratè & diligenter consimilibus analogam notationem adscribit; ut ὦλλος, ὦλλοι, non ὥλλος, ὥλλοι. Quod si alia scriptio obvenerit; ut in Theocrito per ipsum edito. Id. 18. v. 19. σφάλμα censendum est: aut, quod in Porti excusationem dici potest, dialectus. Caninius vult ὥειρος Æolice, ὦειρος Ionice, (rectiùs communiter) scribi p. 70.

Sunt qui spiritum utriusque addunt; ut ἁπίτειπος, ἡ πίτειπος. Steph. in Ind. & Tom. 3. Thes. & Paralipom. p. 85. Idem tamen regularius in Ind. & Tomo exhibet cæteras voces cum unico spiritu articuli; ut ἡμὸς, ἕτερος, &c.

Probè distinguere oportet synalœpham quæ fit per solam thlipsin ab ea quæ consurgit ex crasi: diversæ enim sunt & nota & quantitas.

Crasis enim producit vocalem & præponit illi notam; ut τἀμὰ: Thlipsis quantitatem non mutat, & notam postponit; ut τἀμά. Utraque admittit coalitionem: quamvis Steph. videtur disjungere voces, quibus sola thlipsis intervenit; ut τἀ 'μα: servato accentu prioris. Paralip. p. 85.

Porro post quamcunque elisionem cautè observetur scriptura, ne oriatur de voce mutata dubium; ut γαλὴν' ὁρῶ. Arist. ran. *tranquillam video*, non γαλῆν ὁρῶ *mustellam video*: τήνδ' ἐμοῦ εἰσάγων. Plutar. in Symp. *hanc vomentem inducens*, non τλιώδε μοῦ εἰσάγων *hanc musam inducens*. Adhibenda est cautio eadem in augendis vocibus, nam οἵῳ τε εἰμὶ significat *qualiscunque sum*, οἷός τε εἰμὶ *possum*.

Solebant ex priscis scriptoribus nonnulli spiritum dictionis in compositione postpositæ servare; ut Ἐνυάλιος, μελιηδὴς: interdum & tenuem pro aspero accipere; ut Ἐυαίμων. Distinctionis ergò adhibuerunt tenuem in propriis; asperum in appellativis; ut Φίλιππος *Philippus*, φίλιππος *amans equorum*: sic ἀσχάλλω & Ἀσχάλλω vide Eustath. Il. ε. v. 79. & Od. δ. v. 105. Idem factitarunt nonnulli in compositis cum περὶ, post contractionem; ut πρὺ χώρει, πρὺ θαίνε, &c. quam scripturam meritò Stephanus rejicit Paralip. p. 87.

Cæterùm de vocibus figuratè contractis inter viros graves non levis controversia oboritur, an vocalis ι loco suo excusa perpetuo subnotari debeat: quam subscribendam autoritas & ratio postulant juxta reg. p. 3. Veritatem hanc ità universim amplexi sunt Grammatici, ut eorum nemo quotquot ad manus nostras devenerunt (Sylburgio, Gualptero & Rhenio exceptis) diversum senserit. In emendatissimis exemplaribus punctum habent subjectum, Lascaris; ut κἀγὼ p. 98. Gaza; ut κἀπὶ p. 601. l. 5. Cleonardus cum Antesign. ut κἀμοὶ, &c. p. 229. Moquotus; ut κἀμοῦ, &c. p. 224. Ramus; ut κἀγὼ p. 294. Scotus; ut κἀκεῖνος, &c. p. 314. Caninius; ut κἠγὼν, &c. p. 23. Crusius; ut κἀγὼ p. 877. l. 5. Gretzerus; ut κἂν, &c. p. 298. Vossius p. 160. &c. S.S. Biblia editionum omnium, Libri à Stephanis excusi, à Turnebo, Aldo, &c. Julius Pollux, Budæus, Wolfius, Scaliger, Casaubonus, &c. Aliorum, qui multo plurimi sunt, nomina missa facimus: quæ infra in testimonium rei non dissimilis adducuntur.

Subscriptionem negligunt antiquiores, Etymologus, Hesychius, Favorinus, Eustathius, Æmilius Portus: moderni, Frobenius, Gul. Morellius in Demosthene, & præ aliis Wintertonus: quibus elisa ι ex diphthongo præcedente, præcipuè χι, aboletur: ut χἀν κἄν: & subnotatur solum ex sequenti; ut ὁ αἰπόλος, ὠπόλος. Argumenti, quod afferunt, sensum faciliùs assequentur tyrones, si meminerint: 1°. quod propter vocalium concursum fit thlipsis. 2°. quod vocales

per

per crasin duæ vel plures in unam coeunt. 3°. Si per crasin facta vocalis rursus subjectum recipiat ι, in diphthongum migrat per synæresin: Quibus præcognitis argutè disputat Wintertonus (forsan, ex Etymologo, ad voces τῆμῶ vel ἐμφυμόρφω; aut ex Porto, ad vocem ὦλλοι) fieri non posse synæresin ex ι media inter vocales per crasin coalescentes, ideoq; thlipsin inducit, quæ abradit ι intermediam antequam Crasis extremas collidit, nempe ex χὰν κὰν, κἂν, ex οἱ ἄλλοι, ὁ ἄλλοι, ὦλλοι. Mirum sanè θλίψεως commentum! Subtilissima circumlocutio! Quid moras nectimus tyronibus? citra opem alterius figuræ, quàm expeditè fit crasis, χὰν, κἂν; οἱ ἄλλοι, ὦλλοι? Diphongi elidi subjunctivam, manente præpositivâ, quis in poesi conesserit? in prosâ quis tulerit? Post vocales, non inter ipsas, positam excidere, & subnotari? satis dogmaticè. In extremis vel medio, bique ι immutabilis est; subscriptio ipsius non ex positione, sed ἀμεταβολίᾳ provenit; quæ cum omninò sit mutationis expers, semper pst crasin supereſt integra, non interempta, non variata, nisi ubi in cum illius succedit altera Subjunctiva; ut ἐμὲποδωῖ pro ἐμοὶ ποδωῖ: aliàs individua comes vel adhæret vel subjicitur; ut τὸ ἰμάτιον, ιμάτιον; χὰγὼ, κἀγώ.

Quod si duæ simul ι concurrant, punctum unum utriusque index ; ut χὰ εἶτα κἄτα.

Lascaris cum quibusdam aliis mentionem θλίψεως facit, minimè ndè rejiciendam, si significet *extrusionem* non *expunctionem* vocalis ι; tam quidem per crasin solvi, loco extrudi, & infrà poni nemo non tetur: ibidem tamen punctum subnotat, ubi thlipsin agnoscit 194. & alibi. Etymologus (ad verba Homeri, τῆμῶ, τῷμῷ & ἐμφυμόρφω) dicit: ἐκθλίβεται τῦ ὄρθρου τὸ ι, χὰ κίρναται τὸ η vel ω cn εἰς η vel ω, χωεὶς τῦ ἰῶτα: ex quibus verbis existimantur alii θλίψεως asserendæ rapuisse ansam, quæ ab Authore non datur. Eusthius enim tum Romæ, tum per Froben. editus, Stephanus, &c. eliunt ε & appingunt ι sub η vel ω. Æmilius portus, (qui ad voces ἄλλοι, ὄρνες) θλίψιν exponit, alibi subjunctâ ι facit synæresin; ut κφκἀμφισεισλαμβάνα, &c. in Lexico Dorico. Cùm itaque nihil certi pferatur ab hujus puncti adversariis, ex generali regulâ, usuque probatissimo retinenda semper est ipsius notatio; neque fidem receptveritatis elevet unus vel alter, qui contra torrentem scriptorum per omnium scapham impellere nituntur. Permovit fortasse eos omnium aliquando hoc punctum, vel distinctionis causâ; ut χώ pro χὰ vel etiam more Dorico; ut rectè Scotus p. 119. & 314.

lon aliò commodiùs referenda est disceptatio de puncto verbis subscripto, præcipue Infinitis in ῆν.

Infini-

Infinitivus in ᾶν sub se exigit ι. per. reg. p. 5. l. 19.

Gaza format præsens infinitivi à præsenti indicativi, addito ν, p. 216. l. 2. (Caninius etiam p. 77. affirmat *Gazam velle diphthongum in omnibus infinitivis*) Lascaris itidem p. 259. qui disertis verbis fatetur subscribi ἀνθήσω p. 200. & rursus p. 293. ubi subnotationem puncti fusiùs persequitur. Grammaticos sui sæculi idem sensisse perhibet Urbanus p. 212. Posterioris ævi, Sylburgius, Ramus, Crusius, Rhenius, Gualpterus, Cleonardus, Gerson, Vossius, atque alii quos vidimus: Editiones omnes SS. Bib. veteres scholiastæ in Dramaticos, libri quotquot à Stephanis evulgati, constanter subnotant. Idem faciunt Viri Ἑλληνικώτατοι, (quibus singulis specimen unius saltem operis hic adjicitur:) Julius Pollux in Onomastico, Æmilius Portus in Lexicis, Budæus in commentariis, Wolfius in Demosthene, Benedictus in Luciano, Scaliger in Eusebii Cronicis, Casaubonus in Strabone & Polybio, Savilius in Chrysostomo, Carolus Morellius in editione patrum Parisiensi, Plantinus in Stobæi Eclogis, Aldus in Demosthene 1527. in Themistio 1534. Petavius in Epiphanio, Grotius in Evangeliis, Salmasius in commentariis ad Simplicium, Heinsius in suis annotationibus ad poetas, Wintertonus in minoribus poetis Duportus in Ecclesiaste. Quid opus est catalogo? Omnes pene, qui editiones librorum elegantiùs adornârunt, uno quasi consensu subnotationem comprobant. Ratio subnotandi est.

1a. Regula superiùs posita. 2a. Analogia, cujus suprà memini Lascaris, πιέειν πιᾶν, sicut πιέεις πιᾷς: præsertim quum ι quodammodo characteristica infinitivi activi; ideoq; Æoles adscribunt ι verso ᾶν in αις, ut γελαῖς pro γελᾶν. 3a. Distinctio: quis enim dempto ι, genit. Doricum πιᾶν, νικᾶν, & infinitivum πιᾶν νικᾶν poterit internoscere?

Ex veteribus tamen nonnulli, pauciores ex modernis subscriptionem negligunt. Theodosium, Herodianum, Etymologum, Urbanum, Caninium, Scotum eâ mente fuisse docet regula ab aliis per manus tradita & accepta. Hesychium, Favorinum, Eustathium, Diemum editiones solæ in id consensisse arguunt. Quibus accenseri possunt Turnebus in Philone & Sophocle, Frobenius in Josepho, Gulielmus Morellius in Demosthene, Claudius Morellius in Libanio & Chrysostomo, Sonnius in Dionysio Areopagitâ & Basilio, Alduin Platone membranis impresso & in Isocrate, aliique perpauci obscurioris notæ, quia ex incuriâ forsan, ne dicam inscitiâ, punctum hoc omisisse existimentur.

Theodosius, & Herodianus hujus sententiæ Patres præsens infitivi circumflexi ab imperfecto arcessunt: Dura nimis & anomala formatio; cum tempora similia à similibus formari uno omnes ore clamint,

Ex-

Præsens ab imperfecto manare? præposterum! Βοᾷ βοᾷν, simplicissima, penè nulla mutatio: ἐβόα βοᾶν, absona multiplex & prodigiosa detorsio; non significatio, non accentus, non syllabarum numerus servatur, magno opere vexatur tota dictio, ut semiliterula tandem perimeretur.

Perimendi causam Etymologus adjecit; *verba*, inquiens, τὰ ἀνεκφώνητον ἀπὸ ν *non admittere*: Quid illud ἀνεκφώνητον? vocalem obmutescere intelligit, ut quæ constituat diphthongum ἄφωνον; non (ut falsò interpretatur Urbanus pag. 212.) *quæ nullum edit sonum*; subscripta enim vocalis sonum addit, licet confusum, aut ex illâ non omninò fit diphthongus. At silens vel sonans quidni ante ν perinde atque alias consonas scribatur? nulla κακοφωνία impedit, ut in his, ἐποιχόμ, ἐπῆνυν, πίφυκα, μέμυκα, &c. Si ν finale intelligat; in illis itaque apocopen passis πίφυν', μέμυν' num ι expungitur? Quinimò nec ι, in verbo magis quàm nomine, auribus displicet Atticis; quorum genitivus dualis ὄφεων, εὐγεων, quàm elegans, quàm frequens! & in linguâ communi, νεῶν, σεῶν! Quid multa? Infinitivus in ῆν pro εῖν ι mutum ante ν retinet; ut ἐλθῆν: vide Lascarin p. 293. sic κανῆν in Lexico Dorico Porti.

Subtilius conatur Urbanus obliterare hoc punctum; qui deductionem minùs spuriam, non magis tamen ferendam, ex præsenti commentus est (pag. 212. editionis Venet. 1557.) in fine enim præsentis ——άει, solvit diphthongum ει, elidit ι, relictas αε contrahit; ambagibus hisce usus, ut à communi opinione, & quasi à viâ regiâ solus vel cum paucis aberraret.

Pari circuitione infinitivis in ῦν thlipsin inducunt ante factam crasin: ubi tamen υ ex ύει tam in verbis, quàm nominibus potest per crasin solam coalescere; ut μελιτύς μελιτοῦς, χρυσόῦν χρυσοῦν: in quibus necessariò excidit ι, nec subscribitur; quoniam υ non est è numero diphthongorum quæ punctum sibi subjiciunt (p. 2.) vel quia υ pro ι sufficitur, & Æolicè redit; ut ὑλῆς pro ὑλῶν. Lascaris p. 259. l. ult.

Urbani argutias paucis complexus est Scotus pag. 214. de veritate tamen earum incertus, nec sibi constans, adjungit *quosdam subscribere, quosdam non subscribere*, atque ita rem in medio relinquit. Aldus in tantum à mente Urbani dissentit, ut in editione ipsius (contra reg. p. 212.) apponat ι & paradigmati Infinitivi pag. 380. & exemplo regulæ pag. 212.

Vetustiores siquis pergat objicere codices puncto carentes, Hesychium & Favorinum; optimos sanè authores hâc ex parte pessimè in exemplum adducit; qui, non minus in præsenti Indicativi quam Infinitivi, frequenter egent subscriptione; ut ἠδᾶ ἠδᾶν, ὀρᾶ ὀρᾶν, ὀργᾶ ὀργᾶν, ὁρμᾶ ὁρμᾶν, item ἐργᾶ pro ἐργάσῃ, &c. Idem dicendum est de Eusta-

Euſtathio per Frobenium edito, in quo præſentis punctum deſideratur ſæpiùs quàm ſubjicitur; ut μϑοινᾶς. Od. ϛ'. v. 275. & v. 286. μϑοινᾶ. Od. ϛ'. v. 34. δαμιᾶ. Il. ξ'. v. 199. ὀρῇ. Od. δ'. v. 833. & ξ'. v. 44. cum multis aliis. Deeſt nonnunquam in Didymo, ut δαμιᾶ. Il. ξ'. v. 199. &c.

Hippocrates Venetiis excuſus 1526. non in fine magis infinitivi quàm ſubjunctivi, atque etiam in dativis nominum deſtituitur punctis: iiſdem orbati & mutili conſpiciuntur alii antiquioribus typis exſcripti: adeo ut non injuriâ liceat colligere, Græcis veteribus ſubnotationem hujus ι raram, quemadmodum Hebræis punctationem vocalium nullam fuiſſe in uſu.

Litem nonnulli haud diſſimilem movent de verbis 4æ. quæ habent penultimam αι, negantes ſubſcribi ι ſub η inde oriundo in perfecto vel Indef. 1°. contra reg. pag. 43. l. 3.

Punctationem perfecti decernunt, Gaza (p. 181. τὸ δὲ παρακείμενον μέσον τρέπειν ἤδη αι παραλήγοντ᾽ εἰς η) Laſcaris (pag. 292. τρέπ᾽ τὸ α δὲ αι διφθόγγου εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράπ᾽). Diphthongum αι præſentis in impropriam η indefiniti primi mutandam affirmant Scotus, Cruſius, Rhenius, Moquotus, Gretzerus, penè univerſa Grammaticorum ſynodus, & Authorum praxis. Ramus & Sylburgius ſcribunt πίφηνα, & πέπνα: adeoque mirandum eſt in tam claro ſole cæcutiiſſe, alioqui perſpicaciſſimum, Wintertonum.

Quinimò indefiniti ſubnotationem æquè ac perfecti admittendam ſuadet analogia, cum ſibi tam cognata ſint & perſimilia ἔφηνα, πίφηνα. Eámq; ob cauſam non inſcite Wintertonus eodem utitur telo ad punctum in utroque tempore confodiendum. Nam ſi duo hæc tempora referantur ad fontem unde proximè fluunt, penultima illius habet α ſimplicem, ex quâ facta η punctum in neutro ſub ſe reciperet: Sin in utriuſq; formatione recurratur ad thema (quod in perfecto fieri debere modò oſtenſum eſt,) penultima ejus αι in η verſa ſub utroque pariter punctum ἀναλόγως expetit. vide p. 3. Quod recte admonent Cruſius p. 144. & Gualpterus p. 512. adhibendum in Infinitivo *propter rudiores*; quibus conſultum eſſe oportet, hâc quaſi virgulâ indigitante radicem, à quâ multùm diſceſſit. Stephanus per Theſaurum ſubſcriptionem hanc quàm maximè obſervat; ut in his ἔφηνα, ἐμίμνα, ἐστήμνα, &c. quam retinet per omnes modos in Indefinitis verbi αἴρω; ut ἆρ᾽ ἔα, ἄξομαι, δὴ ἔομαι, ἐπ᾽ ἔσχες, ἠερόμην, ἀντίαντ᾽, &c. Paſſor (in Lexico N. T. ad verbum αἴρω) ut plurimùm dicit reſumi ι in Indefinito primo, quæ in futuro primo abjicitur; *tenendum*, inquiens, *adeſſe*. Quid itaq; Wintertonus punctum hoc tam rigidè proſcribit? prolixe diſſe-

differens contra ἐμίηνα ad verſum 62. Heſiod. Scut. Hercul.) quod non à Stephano tantùm atque aliis, verùm ab ipſis Euſtathio & Didymo (interdum alibi huic puncto minùs faventibus,) ſubnotatur. Quid in partes ſuas trahit congeriem Grammaticorum (ad verſum 80. Heſiod. Ἔργ. l. 1.) hoc tantum arguens, quod nemo ſanus in dubium vocat, formari indefinitum à futuro; ubi intereà παραλογιζόμενος, id, quod probatione eget, tacitus præterit; nempe α vertendum in η, in perfecto vel indefinito, neutiquam reſpicere præſentis diphthongum: Quod ſi affirmare fuiſſet auſus de perfecto (& ſanè indefiniti parem rationem ex ipſius argumentatione ſatis conſtat.) Gaza cum reliquis, quos advocat teſtes, adverſis illum ſuffragiis obruiſſent.

Inveniri autem indefinitum verbi αἴρω, cum α μονοφθόγγῳ, & quidem frequentiùs, fatetur Stephanus; ipſe interim punctum ſubjungens. Quid enim? Si in unâ voce deliquerit vulgus ſcriptorum, ideóne ſententiam mutaverit vir prudens? & in univerſum? Præterea α non notari dicit, ergo nec η? α Atticum pro η omnes μονοφθόγγως efferunt; ut ἐμίανα. Addit Paſſor ſub α adeſſe & abeſſe ι more Hebraici *dageſch* quod ex literâ *ſchevata* ſæpè ſolet excidere. Quòd ſiquis dixerit in grammaticis raram eſſe mentionem indefiniti ſubſcripti, frequenter perfecti; reſponderi poteſt, cùm ſit una utriuſque ratio, canonem non eſſe iterandum, neque cramben bis ponendam diſcentibus. Verùm nec ſilentio eorum danda omnino erit venia, qui nec ſolùm in indefinitis hujuſmodi, quorùm numerus minor intra conjugationis 4æ. tribus unam concluditur, ſed etiam in perſonis verborum omnium, quæ (juxta reg. p. 37. ad finem) exigunt ι ſubſcriptum, vel parum admodùm vel prorſus nihil de puncti hujus adnotatione præcipiunt. Quorum tamen in gratiam, ſi permiſſerint adverſarii, id dicendum cupimus, quòd idem illi rectiùs nobiſcum judicaverint; & in ſubnotandis tam ſynalœphis, Infinitivis in ᾶν, perfectis mediis, indefinitis primis, quàm perſonis cujuſcunque modi vel temporis, ad generalem normam velut invariabilem cynoſuram confugiendum cenſuerint, punctumque ab illâ conſtanter dirigendum. Cui per omnia ſi religiosè adhæſerint, non ampliùs typis erudiendi relinquentur elementarii, & ſubleſtâ fide decipientur editionum, in quibus, ut ſummâ curâ & artificio ſplendidiſſimè elaboratis, nunquam non inerunt ſphalmata. In Bibliis enim Plantinianis legimus ἐργᾶ. Gen. 4. 12. ὤκησεν, Gen. 4. 16. βοᾶ. Gen. 4. 10. ἀγαπᾶ. Proverb. 3. 12. ἀγαπᾷν & ἀγαπᾷν, Marc. 12. v. 33. atq; alia complura de quibus p. 281.

Hujus denique regulæ beneficio continget; ut ſublatis hinc docentium altercationibus, inde diſcentium difficultatibus, quàs leviuſculi iſti apices, tanquam vepreculæ creant in viâ, faciliores fuerint progreſſus, & compendioſius iter ad Athenas.

Figuræ

Figuræ Syntaxeos

Tres ſunt: Enallage, Ellipſis, Pleonaſmus.

Enallage

Eſt permutatio quævis dictionum in ſyntaxi.

1°. Numeri, Generis, vel utriuſque: alio nomine dicta Syntheſis vel potiùs Συνέσις, per quam dictiones ſenſu non voce congruunt; nempe ſubintelligitur ut plurimùm altera vox, quâcum ſit concordantia.

Numeri: Nomen multitudinis ſingulare ſæpe jungitur verbo plurali; necnon adjectivo vel relativo, generis quandoq; diverſi; ut ὁ λεὼς χαίρουσι. Lucian. πᾶσα πόλις κεχηνότες ἀκούουσι. Idem. Ἀνθρώπους πίνυδον ὅπως κ' ὀπίσορκον ὀμόσωσι. Il. γ'. Cum utroq; ſimul numero interdum conſtruitur; ut σωθήσεται γυνὴ ἐὰν μείνωσι, 1 Timoth. 2. 15. ubi γυνὴ pro ſexu ponitur.

Similiter partitivo ſingulari reſpondet relativum plurale; ut ἔστι τὶς αὐτὸς ἢ φρονεῖν δοκεῖ ἢ γλῶσσαν ἢν ἐκ ἄλλου ἢ ψυχὴ ἔχειν. Οὓς διαπυχθέντες ἄφθης κιγοί. Soph. δυτέρων ὅπισθεν, ἐν αἷς, &c. 2. Pet. 3. 1. ἐν αἷς refertur ad ἐπιστολὴν & δυτέρων. Maſculinum vel fœmininum plurale interdum verbo adjungitur ſingulari; ut ἐξεφύετο τοῖς μὲν αἱ τείχες, τοῖς δὲ τὰ πρόσω. Ariſtot. uſitatiùs poetis; ut ἠχεῖ δ' ὀμφαὶ. Pindar. Verbum ἔστι ſic uſurpatur; ut ἐκ ἔστιν οἵτινες ἀπίχουσι. Plato. Et ἦν itidem; ut ἐκ ἦν βότρυες. Jerem. c. 14. v. 5.

Dualia cum pluralibus cohærent apud poetas; ut κομίσσω δέ μοι ἵππω. Il. δ'. v. 27. νῶϊ δὲ χαλώμεθα. Il. ε'. v. 34. ὀνόμαθ' ὁμοίω. Ariſtoph. Nebul. κόρακες κρώξαντε. Aratus.

Generis; ut κλυτὸς Ἱππόδαμος. Il. ϐ'. v. 743. ὁλοὼ τὼ ὀδύρω Od. δ'. v. 442. γλύφουσι Παῖδες παῖγμα τραγουσκεῖα. Herodot. l. 1. πλοῖον Σολομῶντος (pro πλοίων), Matth. 12. v. 42. τίκτει μὲν ὑὸν ὠδῖνα. Galat. 4. v. 19.

Numeri & generis; ut πὼ χεῖρε ἂς ὁ θεὸς ἐποίησε. Xen. —— πίστις δὲ παρουσία λύμαθ' ἑκάστου φαρμακόεις, &c. Nicand. in Alexiph. v. 292. & 293. pro φαρμακόεσσι. πᾶσα Ἱεροσόλυμα, Matth. 2. 3. (i. e.) πόλις.

2°. Caſûs: Vocatur hæc Antiptoſis, quâ caſus pro caſu ponitur; ut παρακαλῶ ὑμᾶς περιπατῆσαι — ἀνεχόμενοι pro ἀνοχῇ ὄντες, Epheſ. 4. v. 1. 2. τοῖς συνεχομένοις καταπλήξει ἐκ ὀλίγη ἐγένετο, ὀργῇ τε

πις πλὼ τῆ Ἀθηναίων δυνάμιν. Thucyd. pro ὁρῶσι. ἃ προσηκτέον ἡμῖν ἐστι τοῖς τότων λόγοις, εἰδότας ὅτι βλάπτουσι. Dinar. pro εἰδόσι. φημὶ γὰρ ἐν καταστῆσαι ὑπερμαχία Κορινθίων Ἀσπάσιον ὀπὶ δέξι'. Il. β'. v. 350. & 353. pro ἀσπάσιον τα.

Nominativus non rarò usurpatur pro vocativo præcipuè cum articulo; ut ἡ παῖς ἐγείρε, Luc. 8. v. 54. (vide pag. 129. l. 37.) Vocativus poeticè pro nominativo; ut ὀπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς Ἔζετο Il. θ'. v. 442. ἠχέτα τέτληξ. Hesiod. interdum pro accusativo, & genitivo; ut εὗρεν δ' εὐρύοπα Κορινθίων. Il. ά. v. 498. ἠχέτα πόντον. Orpheus. πρήτηρσι πόδες ἱππότα θηρός. Arat. (vide Eustath. ad versum 68. Od. γ'.)

Quinetiam casus verbo tribuuntur alii quàm sui; ut ἠξίωσε τῆ Ἀχιλλείων ὅπλων Ἐλθόντι δῦναι——Soph. pro Ἀχίλλεια ὅπλα δῦναι.

Antecedens, quod esset alterius casûs, ponitur sæpe in casu sui relativi; ut ἐκ ἔστιν ἥντινα πώποτ' ἐκ ἦρξεν ἀρχῶ pro ἀρχή. sic πρὸς τὸ τέκνα ἐμῷ, ὃν ἐγήνησα, Ὀνήσιμον. Philem. v. 10. pro Ὀνησίμῳ. Regitur aliquando à præpositione: ut ἄγοντες, παρ' ᾧ ξενιοδῶκῳ Μνάσωνι, Act. 21. 16. pro Μνάσωνα. quandoque à relativo regitur in diverso numero: ut ἐκ ἔστιν ἥντινα πόλεων ἐλύπησε. Isocrat. pro ἐκ ἔστι πόλις ἥντινα ἐλύπησε.

Sunt qui ellipsin potiùs notant in hâc constructione: deesse tamen id perperam dicitur quod sine pleonasmo addi vix potest: insolens enim, si non planè inaudita, hæc constructio: ἄγοντες Μνάσωνα παρ' ᾧ ξενιοδῶκῳ Μνάσωνι. ἐκ ἔστι πόλις, ἥντινα πόλεων ἐλύπησε.

Pro genitivo absolutè posito usurpatur accusativus, &c. (vide p. 159.) Non rarò & genitivus absolutè ponitur pro alio casu: ut ταῦτα ποιησάντων τῶν Σπαρτιητέων ἐπαύσαντο τῆς παρευτίκα. Herodot. l. 7. pro ποιήσαντες Σπαρτιῆται. προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων λαθόντες τοὺ φύλακας ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν, ἃ προσιδόντων αὐτῆ. Thucyd. pro προσιδόντας αὐτές. ——σὲ δ' ἂν πολυερὸς ἀρητὸς Βυκῶός τ' ἀγέρει —— Τοῖα παραφραδέως, &c. Nicand. Theriac. v. 4. 5. 7. pro παραφραδέα.

Sæpissimè post Infinitivum ponitur accusativus pro alio casu; ut Ἀζυριοῖσι προσετάξατο φύλακας εἶναι τῆ Ἀθηναίων. Herodot. l. 7. pro φύλαξι. ἐδόκεε ἡμῖν ὑπερθεμένους πλὼ ταῦν ἀναζεύξαντας. Lucian. v. hist. l. 2. pro ὑπερθεμένοις.

Interdum verbo duos casus regenti apponuntur simul utrique, neglecta etiam ratione concordantiæ: ut ὅτεῳ οἱ ὦκ' ἤκυσε μέγας θεὸς εὐρυμέδων. Il. π'. v. 531. pro εὐρυμέδω. ἀκούω enim regit genitivum & dativum pag. 147. Interdum nomini: ut τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλε, 1 Cor. 16. 21. Huc refer χεὶρ τὸ εἰωθὸς πρὸ Παύλῳ εἰσῆλθε, Act. 17. 2. magis perspicuè ὁ Παῦλος.

Ad

Ad Enallagen casûs spectat submutatio casuum quæ dicitur Hyp. allage: ut ἀφαιρῶ σε τοῦτο vel σὲ τοῦτο, &c. vide p. 159. 160. 161.

3°. Vocis seu significationis: Activa quædam significationem passivam vel neutram induunt: ἀνδραμεῖν, ἀναφέρω *revicior, revelesco*, ἀπαλλάττω *liberor*, τελῶ *censeor*, μεταβάλλω *mutor*, ἀσκέω *exerceor*, &c. ut ἀνδραμεῖν ἐκ τῆ νόσε. Galen. ἐκ τῆ πληγῆς ἀναφέρων. Plutar. τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων ἀπαλλάττει ῥᾷον. Aristot. Probl. εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην. Lucian. μεταβάλλει χειμὼν εἰς εὐδίαν. Menand. ἀσκεῖν δεῖ τὸν ἀνταγωνιστάς. Isocrat. quibus adde κατὰ πάντα, Jerem. 6. v. 25. &c. Subauditur in his ferè accusativus nominis reciproci: ut ἀνέλαβεν ἑαυτήν. Demosth.

Passiva quoque & neutra interdum activam habent significationem: ut σὺ ἀπεγράφης με, Jerem. c. 15. v. 6. βεβύλλεται, c. 27. v. 45. κοινωνὸς πεπόνθε. Demosth. (vide p. 53.) cum pluribus aliis utriusque sortis.

4°. Modi: Infinitivus sæpissimè loco imperativi ponitur (vide p. 178.) interdum Subjunctivus; ut τὸ λοιπὸν μέρος ἢ τριτημόριον ἔχω. Demosth. de classibus. Item Optativus: ut εἰ μὴ φοβοῖτο ἀφίκοιτο. Æschin. addito ut plurimum ἄν: ut αὐτὸς ἂν εἰστήκοις. Lucian. Ganymed. & Jup. Futurum quoque Indicativi perfrequenter: ut —ὦ μῶρ' ἐμοὶ δυσμενὴς ἴσθι φίλοις Παύσῃ δ' ἐμῷ ——Euripid. ὦ φονεύσεις, ὦ μοιχεύσεις, &c. Legitur Imperativus pro futuro Indicativi: ut οἶδ' ἔγ' ὃ δράσον ὦ γυναῖ. Euripid. Iphigen. pro ὃ δράσεις.

5°. Temporis: Indefinita temporum omnium habent significationes: ut ὁμοιωθῇ ἡ βασιλεία, Matth. 17. 23. i.e. ὁμοιοῦται, &c. In Indicativo tamen, sæpius perfecti: In Imperativo & Infinitivo, præsentis: In Optativo & Subjunctivo, futuri.

Est ubi alia omnia tempora pro se invicem accipiuntur, præsertim in sacris Bibliis.

Pro futuro, Præsens in his ubique: ἔδομαι, φάγομαι *edam*, πίομαι *bibam*, νέομαι, βέομαι *ibo*, ἐλῶ *impellam*, &c. vide anomalorum tabellam.

Imperfectum: ut N. ἀλλὰ σῶσαι δύνασαι. Π. οὐκ ἐγχῶ. Lucian. Nereid. & Neptun.

In vaticiniis, sæpiusculè præsens, indefinitum vel præteritum: ut ἐγείρομαι, Mat. 27. 63. παιδίον ἐγχυνήσεται, Is. 9. 5. συγκέκαυται ἡ γῆ, καὶ ἔσται λαὸς ὡς κατακεκαυμένος, Ib. v. 19.

Pro indefinito vel præterito, quandoq; præsens: ut φαίνεται, Mat. 2. 13.

Pro præsenti, contrà præterita: ut ἔοικα, οἶδα. Lucian. (vide p. 53.)

Est & alia Enallage dicta Ἀντιμέρεια, quâ ponitur pars una pro parte orationis altera. Adjectivum pro adverbio, p. 125. Adverbium vel Infi-

infinitivus pro nomine, pag. 128. Participium pro Adverbio, Substantivo &c. pag. 181. &c.

Ellipsis

Est defectus unius vel plurium dictionum in contextu:

1°. Nominis: In adjectivis vel articulis fœmininis certa quædam substantiva subintelligenda sunt, præcipuè casûs obliqui.

Βυλή.	ut μίαν βυλὴν σωθῶ. Il. β'. v. 379. i.e. βυλιὴν.
Γῆ.	πλὴν ξηρὸν, Psalm. 95. 5. i.e. γλῆν.
Γυνή.	οἵγε συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν. Xen. i.e. γυναῖκα.
Γραμμή. vel γωνία.	πρὸς ὀρθὴν. Euclid. i.e. γραμμὴν vel γωνίαν.
Δίκη.	ἀξίαν ἀποτίνειν. Lucian. i.e. δίκην: ἐυθείας κρίνετε, Psalm. 53. 1. i.e. δίκας.
Δορά.	ὡσὸ τῆ λεοντῆ πίθηκος. Adag. i.e. δορᾷ.
Ἡλικία.	ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. Synes. ep. 68. i.e. ἡλικίας.
Ἡμέρα.	τῆ ὑποφωσκούσῃ, Matth. 28. i.e. ἡμέρᾳ.
Θάλασσα.	ἐφ' ὑγρὴν. Od. ά. v. 97. i.e. θάλασσαν.
Μείζ vel μοῖρα.	ἐείζειν πρὶν ἴσης. Il. λ'. v. 423. i.e. μείδος vel μοίρας.
Ναυμαχία.	μίαν ναυμαχήσαντες. Aristoph. i.e. ναυμαχίαν.
Ναῦς.	τειήρης. Thucyd. i.e. ναῦς.
Ὁδός.	πλὴν ὅτι δύνατον ἶναι, & ἑτέραν ὁμβρίσουσ). Lucian. i.e. ὁδὸν.
Πληγή.	διαρήσετ) πολλὰς, ὀλίγας, Luc. 12. 47, 48. i.e. πληγάς.
Πνοή.	οἱ Ἐτησίαι λεγόμενοι & αἱ Ὑσπαῖαι γίνον). Aristot. i.e. πνοαὶ.
Τέχνη.	ἡ ῥητορικὴ παραφυές τι τ Διαλεκτικῆς. Aristot. Rhetor. 1. i.e. τέχνη.
Φωνὴ vel γνώμη.	ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖδζ, Luc. 14. 18. i.e. φωνῆς vel γνώμης.
Χώρα.	εἰς ὅλιν πελάζειν, Matth. 14. 35. κα]' ἰδίαν, Matth. 24. 3. i.e. χώραν.
Ψῆφ.	πλὴν λιθιλὴ δεῖ γ' οὐζῆ φέρειν. Lucian. Hermog. & τ ἀναιρῦ seu καθαιρῦ πιθέναι. Dem. i.e. Ψῆφον.
Ὑπόνοια.	διὰ κενῆς, Psalm. i.e. ὑπονοίας.
Ὥρα.	πρωΐας, Matth. 21. 18. & ὀψίας, Matth. 27. 57. i.e. ὥρας. In quibusdam neutris;
Διάπυα.	πύρων ὄντων δ' ὀλίγ. Thucyd. lib. 3. i.e. διαπύματος.
Ἰμάτιον.	οἱ τὰ μαλακὰ φορῦντες, Matth. 11. 8. i.e. ἱμάτια.

Μέρος.	ἄχρι ἡμίσου ἐφημθέν. Dioscorid. i.e. μέρους.
Ῥῆμα vel ἔπος.	δι' ὀλίγων ἔγραψα, 1 Pet. 5. 12. i.e. ῥημάτων.
Τάγμα vel πλῆθος.	πᾶν τὸ στρατιωτικόν. Herodian. l. 2. τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων. Thucyd. l. 2. i.e. τάγμα, &c.
Ὕδωρ.	ποτήριον ψυχροῦ, Matth. 10. 40. i.e. ὕδατος.

In paucioribus masculinis; ut

Πυρετός.	τεταίους λύει. Dioscor. l. 2. i.e. πυρετούς.
Ὕπνος.	ὡς βαθεῖ ἐκοιμήθης. Lucian. i.e. ὕπνου.
Χρόνος.	ἐν πολύτῳ. Plato. ἐν πολλῷ. Thucyd. l. 5. δι' ὀλίγου. Idem. l. 2. i.e. χρόνου.

Ponitur genitivus, omisso priore substantivo; ut εἰς ᾅδου, Act. 2. 27. i.e. οἶκον. ἀγαθοῦ δαίμονος ἔσχεν. Athen. i.e. κύλικα. εἰ δέ μοι τύτο ἠθέλετο. i.e. κτῆσις vel χρῆσις.

Frequenter genitivus nominis proprii usurpatur, subaudito appellativo; ut Δημοδένης Δημοδένους, i.e. υἱός. Demost. de cor. Μαρία Ἰακώβου. i.e. μήτηρ, Luc. 24. 10.

Usitatissimè cum articulo nominis intellecti; ut Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, Matth. 4. 21. i.e. υἱόν. sic Τλυὶ παρὰ τοῦ φιλέει. Il. l. v. 342. i.e. γυναῖκα. Quandoque participium unà cum nomine subintelligitur; ut Μαρία ἡ Ἰακώβου, Matth. 27. 56. i.e. μήτηρ δοκοῦσα, ut rectè Theophylact. pag. 372. Subauditur & nomen partitivum; ut τῶν παρόντων μήτε ψέγῃ, μήτε ἐπαίνει. Polyænet. i.e. τινά. τῶν τειχῶν κατελείψαμεν. Lysias. i.e. εἷς vel τίς. (sic ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι, Luc. 11. 49.)

Quinetiam alia permulta non invenustè supprimuntur; ut ἐν χαρτὶ ἔχουσα, Matth. 1. 18. i.e. βρέφος, &c.

Ellipsis verbi: De verbo substantivo dictum est pag. 124.

Ἔστι (officium est) quandoq; reticetur; ut τὴν πίστιν φέρειν ὁ παντής. Sext. τὴν ἀρετῆς εὖ ποιεῖν. Aristot.

In epistolarum inscriptionibus sæpè omittitur verbum εὔχομαι, aut aliud simile; ut Ἱππουκράτης τῷ Ἀλεξάνδρῳ χαίρειν. Isocr. Παῦλος κλητὸς ἀπόστολος, &c. τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ, &c. 1 Cor. 1. 1, 2.

Ellipsis Adverbii: ἔνεκα passim, idque eleganter pag. 138. &c.

Ὦ itidem ante vocativum; ut Ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Demost. sic ἄνδρες ἀδελφοί, Act. 13. 26.

Θεοῦ ante genitivum; ut τὴν ἀναισθησίας.

Ellipsis Conjunctionis. Copulativæ defectus vocatur Asyndeton; ut ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα. Plutarch.

Ὡς

Ὡς ante infinitivum; ut ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν. Lucian. vide p. 178. l. 10.

Ἵνα ante subjunctivum; ut ἄφες ἐκβάλλω τὸ κάρφος, Matth. 7. 4. Similiter ὡς: ut εἶσιν, ὄφεσθαι μόνον. Lucian.

Ellipsis Præpositionis: Usitatissimè χάριν, διὰ, vide pag. 138. 143. 157. &c.

Præpositiones sæpè subaudiuntur ante casus quos regunt: ut ποίᾳ κέκραγας ἀνδρός. Steph. i. e. πρός. περίλαξο Παντίων ἀνέμων. Arat. i. e. ἀπό. κυρῆσαι ἑαυτὸν τῆς σκίμποδος. Herodian. i. e. ἐπί.

Ellipsis plurium dictionum: Frequens est Ellipsis in Adagiis, Apophthegmatis, Dialogis præsertim iocosis; ut ἢ πάνυ ἢ ἐπὶ τᾶς. Plutar. In abruptis itidem locutionibus, quæ vehementiorem animi motum & pathos exprimunt, usitatissima est Ellipsis, dicta Aposiopesis; ut ἀλλ' οὐ τέκνον. Plutarch.

Pleonasmus

Est excessus unius vel plurium dictionum.

Ἄντα post certas voces redundat: ut ποῖ ἄντα, πόλ' ἄντα, ὀλίγ' ἄντα, πηνίκ' ἄντα.

Αὐτὸς passim in N. T. ut καταβάντι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ, Matth. 8. 1. Eleganter πᾶς τις, πᾶς ὅστις. Lucian.

Infinitivi nonnulli, φάναι, εἰπεῖν, εἶναι), &c. ut ἔφη εἰπεῖν. Xenoph. ἐκὼν εἶναι). Bud. Additur verbis infinitivus cognatæ significationis; ut βῆ δ' ἰέναι. Il. ά. v. 167. Quædam & participia; ut ἔοικα λέγων. Herodot. l. 5. vide ὢν [p. 164.] Ἔχων & φέρων alicubi; ut πλέονες ἔχων. Lucian. φλυαρεῖς ἔχων. Plato. ἐντεῦθεν ἑαυτὸν φέρων. Æschin.

Porrò dictiones cujuscunque generis in oratione πλεονάζουσι; ut ἐν ᾗ ἐν Μέμφι, &c. Herodot. l. 2. Ἄχθιον ἄχθιον ἕλκος. Bion. Id. 1.

Pleonasmi species est Periphrasis.

Χρῆμα cum genitivo nominis usurpatur pro ipso nomine; ut ἐξαίρετον χρῆμα τὸ νεανίου eximium juvenis, & τὸ χρῆμα ὅσ' κόπων ὅσον quanti labores. Aristoph. μέγα χρῆμα συὸς magnus aper. Herodot. Similiter παῖδες vel υἷες; ut ἰαχὼν παῖδες pro ἰαχοί. υἷες Ἀχαιῶν pro Ἀχαιοί. Il. ά. v. 162.

Apud poetas nomen qualitatis cum genitivo personæ, ipsam personam circumloquitur; ut ἰὴς Τηλεμάχοιο. Od. π'. v. 476. interdum cum adjectivo Proprio; ut βίην Ἡρακληείην. Il. λ'. v. 689. item ἰὴς βίης Ἡρακληείης. Hesiod.

Multa verba auxiliaria cum infinitivis vel participiis ponuntur pro verbis finitis; ut ἔοικα γελάσαντι pro γελάσαμαι. Lucian. ἦλθον ἀπο-

λέδς pro ἀπώλοντο. Diodor. ἦλθον ἀναιρεθῶσι. i.e. ἀνηρέθησαν. Plutarch.

Pro verbo passivè vel neutraliter significante adhibetur adjectivum ejusdem, cum verbo substantivo; ut δάφορος ἐγίνόμην pro διέφερον. Isocrat.

Accedit figuris hisce Syntaxeos figura Dispositionis,
Hyperbaton sive Ἀνακόλουθον.

Ἀνακόλουθον est figura, per quam perturbatur ordo vocum in oratione; utpote situ non communi & debito dispositarum; ut καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς—καὶ ὄντας ὑμᾶς νεκροὺς συνεζωοποίησε, Eph. 2. v. 1. & 5.

Figuræ Prosodiæ.

ALiæ sunt *Dictionis*: aliæ *Carminis*: utriusque generis usus præcipuus est in poesi.

Figuræ Dictionis; Synecphonesis, Diæresis, Tmesis, Systole, Diastole, Cæsura.

Synecphonesis

Quæ & Synæresis dicitur, vocalem brevem ante aliam, plerumque longam, in carminis dimensione collidit; ut Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ—Il. ά. v. 374. Θεοῖσιν ἐπιδέξιόφιν—Pythagor. v. 49. Καὶ σφέας φωνήσας—Il. δ'. v. 284.

Syllabæ breves ita contractæ pro longâ habentur; ut ὀλέσῃ ἦ πολέας ὀΐσῃ γυναῖκ' Ἀχαιῶν. Il. β'. v. 4. (vide Il. π'. v. 527.) Τοῖς δ' ἦν χάλκεια μὲν τεύχεα, χαλκεῖοι δὲ τε οἶκοι. Hesiod. Ἔργ. l. 1. v. 149. Pro brevi rariùs; ut Ὄρνιθο σίπορ—Il. έ. v. 109.

Interdum longa ante brevem colliditur; ut Ῥεῖα μὲν οὖν φάλαγγας ἔρεξεν—Il. ρ'. v. 461. sic Hesiod. Ἔργ. v. 5. Longa etiam ante longam, & in diversis dictionibus; ut Ἦ οἰόκιν ἀμφὶ πύλῃσι—Il. έ. v. 466. sæpissime ἦ ante ὑ; ut Ἦ ὐχ ἅλις ὅστις γωεῦσιν—Il. έ. v. 349. Ἦ λαθὴ ἦ ὑκ ἐνόησε—Il. ί. v. 533. Ἦ ὑ μέμνασ' ὅτ' ἐργὰν—Theocrit. Id. 5. v. 116.

Diæresis

Diphthongum distrahit in suas vocales, aut longam in suas breves dissolvit; ut Ἔκτωρ ἦ Πριάμοιο παῖς—Il. γ'. v. 314. ὑὸν ἐλύσαο—Il. ώ. v. 685.

Tmesis

Membra vòcis compositæ disterminat, interventu unius vel plurium dictionum; ut —κὰτ' ἄρα κάλυψε. Il. ξ'. v. 114.

Systole

Syllabam longam corripit; ut—λελόγχασιν ἴσα θεοῖσι. Od. λ'. v.

303.——ἀλλὰ βέλεσι. Od. π'. v. 387.——Νικᾷ δ' ἐφ' ἑαυτῷ καὶ ἔπαινον Epigram. l. 7.

Breviatur interdum αι finalis ante conſonam; ut οἱ Νίκιον οἶκαδ' ἵκωμαι φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν. Il. ί. v. 414.

Item vocalis ante σ & alteram conſonam; ut Ὤκυμον, ἠδύοσμον. ——Ammian. ep. 17. ας terminatio pluralis 1æ. & 2æ. ſimplicium; ut—— μὴ δόμας ἠελίοιο. Heſiod.

Diaſtole ſive Ectaſis

Brevem producit; ut Διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος——Il. δ'. v. 135. Ἐς λίμνην αὐτοὺ σοὶ ἔνεστι——Hom. Batrachom. v. 156. Ἄωτα σὺ μὴ δείδοι——Nicand. Alexiph. v. 443.

Frequentiùs extenditur brevis: 1°. ante liquidam; ut——μέλῳ ἀείδω. Hom. hymn. in Mercur. v. 499. Πολλὰ λιτομένῃσι——Il. ί. v. 358. 2°. ante aſpiratam; ut——ἴδον αἰόλον ὄφιν. Il. μ'. v. 208. plerumque vocalem aſpiratam; ut Τοῖον οἱ πῦρ δαῦεν——Il. ί. v. 7. Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη.——Il. δ'. v. 86.

Non rarò voces monoſyllabæ præſertim ante liquidam extenduntur; ut——δὰ δ' μέγα πᾶκος ἄρᾳξα. Heſiod. Scut. Hercul. v. 364.

Cæſura

Extendit ſyllabam brevem in fine dictionis & initio pedis; ut Οἱ δ' μέγα ἰάχοντες——Il. ξ'. v. 421. Στεῦτο γὰρ πὲπ ἐρίσειν—Il. γ'. v. 83. ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Il. ά. v. 45.

Plures ſimul figuræ interdum congeruntur; ut——ἄ με μάλα ῥεῖα Νικήσει——Il. ὐ. v. 102. Cæſura & Synecphoneſis, &c.

Figuras has omnes comprehendit & ſupergreditur

Licentia Poetica.

Nullis enim legibus conſtricti poetæ, longas corripiunt, breves producunt, ancipites in eâdem dictione, in eodem verſu & producunt & corripiunt: Et, ſive metri cogantur neceſſitate; ſive numerorum varietati, elegantiæ, ſymphoniæ ſtudeant; ſive etiam furori ſuo & αὐθαδείᾳ obſequuntur; cunctis ſuperiorem regulis ſibi vendicant licentiam: cujus exempla permulta in poematis abundant: paucula hic indigitantur.—— τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. Theocrit. Id. 6. v. 19. Ἐπεὶ δὴ νῆές τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Il. ψ'. v. 2.——ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. Il. ά. v. 342. Οὐράνιον θεσπέσιμα βάλλεις —— Orph. Hymn. 18. v. 17. Εἰς ἔργον ὀπωπυίαν θεῆς —— Quint. Smyrn. lib. 6'. v. 109. Τιμὰς τὰ ξαιμὸν παρ' αὐτῆς.—— Orph. hymn. in Semelen. v. 6. Βαπτίζεται δ' ὕπνῳ χειτονι τῷ θανάτῳ. Steph. Paral. p. 58. ex Epigram. Φέρε βόας, φέρε μᾶλαι, φέρε σάχων, οἷσι θεισμόν. Callimach. hymno in Cererem. v. 136.

Cæterùm monendi ſunt lectores, ne errata editionum pro licentiâ deputent poeticâ: ubi enim alii codices habent——αὐτὸν δ' ἐλάσειε ——Il.

—— Il. ά. v. 4. —— rectiùs legendum ſuggerit Step. —— αὐτὰρ ἡ ἐλάθεια, ſic —— ἣ δ' ἄνακτα —— Il. ζ'. v. 176. Froben. —— ἣ ἡ ἄνακτα. Steph.

Plura in hanc rem diſſerit Stephanus in Scholiis ad carmen Heſiodi 268. Ζεὺς ἡ ἐγὼ ——— p. 29. & in Paralip. p. 90.

Figuræ carminis: Ἀντιποδία, Brachycatalexis, Hypercatalexis, ſive Hypermetrum, Dialyſis.

Ἀντιποδία

Eſt quâ pes pro pede ponitur; idque multifariàm.

1°. Spondæus in quinto loco hexametri conſtituitur; ut Ἀμφοτέρων, βασιλῆες τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Il. γ'. v. 179. cujuſmodi verſus ſpondaicus vocatur.

2°. Anapæſtus, initio plerumque hexametri; ut Βορέης ἡ Ζέφυρος τὼ τε Θρήικηθεν ἄητον. Il. ί. v. 5.

3°. Iambus in hexametro; ut Ὅς ἤδη τάδ' ἐόντα ——— Il. ά. v. 70.

4°. Amphibrachius; ut Ἕως ὃ πυθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα —— Il. ά. v. 193.

5°. Pes proceleuſmaticus, ſive προκελευσματικός; ut πρίσι δ' Ἀΐδης ἐνέρεσιν. Heſiod. Theogn. v. 850.

Brachycatalexis ſive Acatalexis

Eſt, quâ ſyllaba vel pes finalis deſideratur; ut ἐν ἀμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον. Pindar. Ζεῦ πάτερ ἡδ' ὦρα. Idem.

Hypercatalexis ſive Hypermetrum

Eſt, quâ ſyllaba præter juſtam metri diſpoſitionem ſuperabundat: ut Ἄνδεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀνὰ ſκαίοιο χαλινῷ. Tryphidior. v. 95. niſi quis hic malit duplicem fingere ſynecphoneſin, & ſyllabas colliſas breviare.

Dialyſis

Eſt, quâ dictio in fine poſita ita diſtrahitur, ut una pars in præcedente ſit verſu, altera in principio ſequentis; ut Πυκνὰ δινεύοντις ἀπ' ὄρεγν' αἰθέ ——

—— ες δὰ μέσαν. Sapph. ode. 12.

An Introduction to the Latin Tongue, for the uſe of *Weſtminſter* School.

A new Latin Grammar (call'd Rudimentum Grammaticæ Latinæ Metricum) for the uſe of *Weſtminſter* School.

The Greek Grammar, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Buxtorfs Epitome.

Syntaxis Eraſmiana.

Schrivelius's Lexicon.

Nomenclatura brevis, reformata, *&c.* for the uſe of *Weſtminſter* School.

The Septuagint.

Greek Teſtament.

Greek Pſalter.

Apollodorus, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Greek Epigramms, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Dionyſius de ſitu orbis, for the uſe of *Eton* School.

Xenophon.

Demoſthenes's ſelect Orations.

Iſocrates.

Greek Æſop, and alſo Greek and Latin.

Janua Trilinguis by Jo. Amos-Comenius. It is alſo in Engliſh and Latin, and Latin only.

Ger. Jo. Voſsii Elementa Rhetorica.

Martials Epigrams, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Juvenal and Perſius, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Quintus Curtius.

Valerius Maximus.

Chr. Helvicus's Colloquies.

Seneca's Tragedies, with Farnabies notes.

Owens Epigramms.

Ferrarius's Orations.

His

His Lexicon Geograph.
Effigies Amoris.
Tullies ſelect Epiſtles, for the uſe of *Weſtminſter* School.
Ignoramus a Comedie.
Floſculi Hiſtorici.
Comenius's Veſtibulum.
Farnabies Epigramms.
Orator Extemporaneus.
Burgerſdicius's Logicks.
Herebords Logicks.
Euſtachius's Ethicks.
Baronius's Metaphyſicks.
Stierii Tabulæ.
Barrows Euclids Elements.
Gaſſendus's Logick.
His Epicurean Philoſ:
His Syntagm.
Opera varia poſthuma, Philoſ. Civil. & Theol. Fr. Baronii.
Stahilo's Axioms.
Reuſneri Symbola.
The Chriſtians Pattern.
The Chriſtians New-years-gift.
Solomons Gate.
Grobianus and Grobiana.
Sparkles of Divine Love, or Emblems.
Johannis Vigierii Opera. M. D.
The Doctrine and Opinion of Pythagoras and Plato by J. Henſon M. D.
Theologiæ libri 11. à Will. Rochfield.
Lucius Florus, in Engliſh.
Golius's Ethicks.
Charltons Oeconomia.
Busbequii Gislenii opera omnia.
Pereneſis ad Edif. Imperii in Imperio by Molins.